Biblioteca Polirom
Donna Tartt
Micul prieten
POLIROM
PROZĂ XXT
Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.
Donna Tartt, *The Little Friend* Copyright e 2002 by Donna Tartt
This translation published by arrangement with Alfred A. Knopf, a division of Random House, Inc.
All rights reserved
e 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română
Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, Bdul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266,700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, al B3A, sc. 1, el. 1, sector 4,040031.
O.P. 53, C.P. 15 – 728
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
TARTT, DONNA
Micul prieten / Donna Tartt; trad. şi note de Magda Groza.
— Iaşi: Polirom, 2011
ISBN 978 – 973 – 46 – 1923 – 8
1. Groza, Magda (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1 Printed in ROMÂNIA
Donna Tartt
Micul prieten raducere din limba engleză şi note de Magda Groza
POLIROM

Donna Tartt s-a născut în 1963 în Greenwood, Mississippi. A studiat la University of Mississippi şi la Bennington Collège, unde l-a cunoscut pe Brett Easton Ellis. Ulterior acesta o ajută să debuteze în 1992 cu romanul *Istoria secretă* (Editura Polirom, 2005), care înregistrează un succes fără precedent: primul tiraj se epuizează imediat, romanul rămâne pe lista bestsellerurilor timp de treisprezece săptămâni şi este tradus în peste douăzeci şi cinci de limbi. În 2002 îi apare al doilea roman, *Micul prieten*, care se bucură, la

rândul lui, de o primire caldă din partea publicului şi a criticilor. Pe lângă aceste două romane, prozatoarea americană a publicat mai multe povestiri şi eseuri, iar în prezent lucrează la un al treilea roman.

Micul prieten este plasat în a doua jumătate a secolului XX, în Sudul tradiţionalist al Americii, într-un orăşel numit Alexandria, unde familiile vechi îşi păstrează încă rangul şi prestigiul de odinioară. Dintr-o astfel de familie se trage şi eroina cărţii, Harriet Dufresnes, o fetiţă energică şi voluntară în vârstă de doisprezece ani. În timpul unei vacanţe de vară Harriet se hotărăşte să descopere cine e vinovat de tragedia ce i-a destrămat familia: moartea fratelui său, Robin, care fusese spânzurat chiar în curtea casei lor în urmă cu un deceniu, când avea doar nouă ani. Convinsă că a descoperit un suspect, Harriet, ajutată de prietenul ei Hely, intră în contact cu o lume tenebroasă, cu traficanţi de droguri, hoţi, escroci şi predicatori fanatici, ce îşi pun credinţa la încercare mânuind şerpi veninoşi, pă Farştiirea se desfăşoară într-un ritm alert, iar lumea descrisă în volum cucereşte prin vitalitate) farmec şi expresivitate, în 2003 romanul *Micul prieten* a primit premiul WH Smith pentru proză şi a fost selectat pe lista seujetă a finaliştilor pentru Oijange Prize for Fiction.; *”.

pentru Neal

Cel mai mic amănunt care se poate dobândi din cunoaşterea celor mai înalte lucruri este mai

de dorit decât cea mai sigură cunoaştere avută despre lucrurile mărunte.

(Sfântul Toma din Aquino, *Summa Theologica*, 1,1,5)

Doamnelor şi domnilor, în acest moment sunt legat cu o cătuşă la care un lăcătuş britanic a lucrat cinci ani. Nu ştiu dacă o să izbutesc sau nu să mă eliberez, dar pot să vă asigur că o să încerc din răsputeri.

(Harry Houdini la Hipodromul din Londra, în ziua de Sfântul Patrick, 1904)

Prolog

Charlotte Cleve avea să-şi reproşeze toată viaţa moartea fiului ei, pentru că hotărâse să organizeze masa de Ziua Mamei la ora şase seara, în loc să o fi sărbătorit la prânz, după ce veneau de la biserică, aşa cum se obişnuia în familia Cleve. Vârstnicii familiei Cleve îşi exprimaseră nemulţumirea faţă de acest aranjament, dar în vreme ce acest lucru avea mai mult de-a face cu suspiciunea faţă de inovaţie, în principiu Charlotte a simţit că ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie curentului subteran de mormăieli, care fuseseră un soi de avertisment neînsemnat – dar rău prevestitor – asupra celor ce aveau să se întâmple, un avertisment care, deşi pare neclar fie şi privind retrospectiv, a fost, probabil, la fel de bun ca oricare altul din cele pe care putem spera că o să le primim vreodată în cursul vieţii.

Deşi celor din familia Cleve le plăcea foarte mult să-şi povestească unii altora până şi cele mai

neînsemnate evenimente din istoria familiei lor – repetând cuvânt cu cuvânt, cu întreruperi narative stilizate şi retorice, scene întregi de pe patul de moarte sau cereri în căsătorie care au avut loc cu o sută de ani în urmă –, evenimentele din acea teribilă Zi a Mamei nu s-au discutat niciodată. Nu au fost discutate nici măcar în grupuri mici, izolate, de câte două persoane, în timpul vreunei lungi călătorii cu maşina sau a vreunei insomnii de după o seară întreagă petrecută în bucătărie până târziu, fapt cu totul neobişnuit, deoarece prin aceste discuţii cei din familia Cleve dădeau un sens lumii. Până şi cele mai nemiloase sau mai neaşteptate dezastre – cum a fost moartea prin foc a uneia dintre verişoarele Charlottei când era mică sau accidentul de vânătoare în care murise unchiul lui Charlotte pe vremea când ea era încă în şcoala primară – erau reluate necontenit, prin vocea blândă a bunicii şi vocea severă a mamei, care se amestecau armonios cu vocea baritonală a bunicului, cu îngânarea mătuşii sale şi cu anumite fragmente ornamentale, improvizate de solişti îndrăzneţi, preluate cu nerăbdare şi dezvoltate de cor, până când, într-un final, ajungeau cu toţii, printr-un efort de grup, la un singur cântec, un cântec care era apoi memorat şi interpretat de întreaga trupă încă o dată, de la început, un cântec care, încet-încet, eroda memoria şi lua locul adevărului: pompierul supărat foc că nu a reuşit să readucă la viaţă micuţul trup se metamorfoza adorabil într-un pompier bocitor, iar

căţeaua – un prepelicar – deprimată şi nedumerită vreme de câteva săptămâni de moartea stăpânului său era preschimbată într-o legendă de familie şi, asemeni unei îndurerate regine-mamă, îl căuta neîncetat pe cel iubit prin toată casa şi urla, inconsolabilă, în cuşcă întreaga noapte sau lătra voios, în semn de bun venit, ori de câte ori fantoma lui se apropia de curte – fantomă pe care numai ea, căţeaua, putea să o simtă. „Câinii pot vedea lucruri pe care noi nu le vedem”, recita întruna mătuşa Charlottei, introducând replica la momentul potrivit în istorisire. Mătuşa era cam misticistă, iar povestea cu fantoma era inovaţia ei.

Cât despre Robin, micuţul şi dragul lor Robs… după zece ani, moartea lui a rămas în continuare un chin. În acest caz nu s-a adăugat niciun pic de lustru vreunui detaliu. Oroarea acelei morţi nu a fost supusă nici unui proces de reparare sau transformare prin vreuna din tehnicile narative cunoscute celor din familia Cleve. Şi, întrucât această amnezie voită a împiedicat transformarea morţii lui Robin într-un soi de folclor dulceag de familie – folclor care netezeşte până şi cele mai amare mistere, dându-le o formă confortabilă, comprehensibilă –, amintirea evenimentelor din ziua aceea are ceva haotic, fragmentar, ţăndări de coşmar dintr-o oglindă luminoasă, care porneau să strălucească la mirosul de glicină, o frânghie de rufe care scârţâise, o anumită nuanţă, prevestitoare de furtună, a luminii de primăvară.

Uneori aceste străfulgerări vii de memorie

păreau mai degrabă nişte bucăţi rupte dintr-un vis urât, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat cu adevărat. Şi totuşi în multe privinţe părea singurul lucru real care se petrecuse vreodată în viaţa Charlottei.

Unica naraţiune prin care putea să contracareze tot acest talmeş-balmeş de imagini era naraţiunea ritualului neschimbat de când era fetiţă: cadrul întrunirilor de familie. Dar nici măcar acest cadru nu îi era de mare ajutor. În anul acela procedurile au fost nesocotite, iar regulile casei, ignorate. Privit retrospectiv, totul constituia un semn care indica un dezastru. Cina nu avusese loc acasă la bunicul ei, cum se întâmpla de obicei, ci la ea. Buchetele prinse în corsaje au fost de orhidee *Cymbidium*[1] în loc de boboci de trandafir, cum erau de obicei. Şi-au fost şi crochete de pui – tuturor le plăceau crochetele, pe care Ida Rhew le făcea foarte bine, iar cei din familia Cleve le mâncau la zilele de naştere şi în Ajunul Crăciunului, dar până atunci nu se serveau de Ziua Mamei, când, din câte îşi aminteau cu toţii, nu aveau la masă decât mazăre, budincă de porumb dulce şi şuncă.

Seară de primăvară furtunoasă şi luminoasă; fuioare de nori la joasă înălţime şi lumină aurie; păpădii şi flori de ceapă presărate pe pajişte. Aerul avea un miros proaspăt şi pătrunzător, de ploaie. Din casă răsunau râsete şi glasuri. La un

1 Genul de orhidee Cymbidium este originar din Asia şi Australia.

moment dat s-a auzit vocea plângăreaţă, ascuţită şi ţâfnoasă a lui Libby, bătrâna mătuşă a Charlottei, care a spus:

— Ba nu, Adelaide, eu n-am făcut niciodată aşa ceva! N-am făcut în viaţa mea aşa ceva, pentru nimic în lume!

Tuturor celor din familia Cleve le plăcea grozav să o tachineze pe mătuşa Libby. Era o fată bătrână care se temea de orice: de câini, de furtunile cu fulgere şi de checul de fructe făcut cu rom, de albine, de bărbaţii negri şi de poliţie. Un vânt puternic a scuturat frânghia de rufe şi a culcat la pământ buruienile înalte de pe maidanul de vizavi. Uşa de plasă s-a trântit, iar Robin a ieşit afară în fugă, chicotind de râs la o glumă pe care i-o spusese bunică-sa („De ce o scrisoare circulă prin ţară? Pentru că are un *car de timbre*"), sărind câte două trepte odată.

Probabil că afară mai era cel puţin o persoană, cineva care avea grijă de bebeluş. La vremea aceea Harriet nu împlinise încă un an. Era o fetiţă greoaie şi întunecată, cu o claie de păr negru, un copil care nu plângea niciodată. În momentul acela se afla pe aleea din faţă, legată în leagănul ei portabil, care se balansa înainte şi înapoi dacă-l întorceai cu cheia. Sora ei, Allison, care pe atunci avea patru ani, se juca liniştită pe trepte cu pisica lui Robin, Weenie. Spre deosebire de Robin, care la acea vârstă vorbea mult şi hilar, cu o voce slabă şi aspră, tăvălindu-se pe jos de veselie la propriile glume, Allison era timidă, chiar sperioasă, şi

plângea ori de câte ori cineva încerca să o înveţe ceva simplu, iar bunica lor (care nu putea să rabde un asemenea comportament) aproape că nu-i acorda niciun pic de atenţie.

Mătuşa Tat stătuse afară mai multă vreme, căci se jucase cu fetiţa. Charlotte însăşi, care tot făcea ture între bucătărie şi sufragerie, şi-a iţit capul pe-afară de câteva ori, dar nu s-a uitat prea atentă, pentru că Ida Rhew, menajera (care se hotărâse să se apuce de spălat, cum făcea de obicei lunea), era când înăuntru, când afară, punând rufele la uscat pe frânghie. Asta a indus-o în eroare pe Charlotte, făcând-o să stea liniştită, deoarece lunea, când se spălau de obicei rufele, Ida era tot timpul în raza ei de supraveghere – fie în curte, fie la maşina de spălat aflată pe veranda din spate –, astfel că putea să îi lase fără nicio grijă pe cei mai mici afară. Dar Ida era în mare zor în ziua aceea, căci avea grijă şi de oaspeţi, şi de maşina de gătit, şi de fetiţa cea mică. În plus, era prost dispusă, întrucât de obicei duminica pleca acasă la ora unu, iar dacă trebuia să mai rămână la treabă, asta însemna că bărbatul ei, Charley T., urma să-şi pună singur de mâncare la prânz, dar şi că ea, Ida Rhew, nu mai ajungea la biserică. De aceea a insistat să aducă radioul în bucătărie, ca să poată măcar asculta slujba evanghelică de la Clarksdale. Ida se învârtea morocănoasă prin bucătărie de colo colo în uniforma ei – o rochie neagră şi un şorţ alb –, în vreme ce predica de la radio răsuna ostentativ de tare, şi turna ceaiul cu

gheaţă în paharele înalte, iar cămăşile curate de pe frânghia de rufe se lăsau în jos, se răsuceau sau îşi aruncau mânecile în sus cu disperare, prevestind venirea ploii.

Bunica lui Robin fusese şi ea la un moment dat pe veranda de afară. Cel puţin asta era sigur, întrucât ea făcuse o poză. Nu erau prea mulţi bărbaţi în familia Cleve şi anumite activităţi solicitante, tipic masculine, cum ar fi altoirea pomilor, reparaţiile din gospodărie sau transportul celor vârstnici cu maşina la biserică şi la cumpărături, cădeau adesea în sarcina ei. Iar bunica făcea toate aceste lucruri plină de voie bună, cu o încredere şi un dinamism ce le uimea pe timidele ei surori. Niciuna dintre ele nu era în stare să conducă o maşină, iar biata mătuşă Libby era atât de speriată de aparatele electrocasnice şi de maşinăriile de orice tip, încât o apuca plânsul până şi la ideea de a aprinde o sobă cu gaze sau de a schimba un bec. Ele erau intrigate, ba chiar şi timorate de prezenţa aparatului de fotografiat, dar admirau siguranţa plină de vervă cu care sora lor manevra această invenţie masculină, care trebuia să fie încărcată, ţintea şi trăgea asemeni unei arme de foc. „Uitaţi-vă la Edith!” obişnuiau ele să i-o spună, privind-o cum derula filmul sau cum ajusta obiectivul cu iuţeală de profesionist. „Nu există lucru pe care Edith să nu-l poată face”.

În tezaurul de înţelepciune al familiei se spunea că Edith, în ciuda abilităţilor sale eclatante şi variate, nu prea avea talent cu copiii. Era prea

mândră şi nu avea răbdare, iar stilul ei de comportament nu încuraja căldura sufletească. Charlotte, singurul său copil, alerga întotdeauna la mătuşile ei (mai ales la Libby) când avea nevoie de alinare, afecţiune ori încurajare. Şi, deşi Harriet era prea mică pentru a indica vreo preferinţă pentru cineva, Allison manifesta prudenţă faţă de insistentele eforturi ale bunicii sale de a o îmboldi să scoată vreun sunet şi plângea în gura mare când era dusă la ea acasă. Dar, o, cât de mult îl iubise mama lui Charlotte pe Robin şi cât de mult o iubise Robin, la rândul său, pe, bunica. Ea – o doamnă respectabilă, de vârstă mijlocie – se juca leapşa cu el în curtea din faţă, îi prindea şerpi şi păianjeni din grădină, ca să se joace cu ei, şi l-a învăţat nişte cântece nostime pe care, la rândul ei, le învăţase de la soldaţii de pe front când fusese soră de caritate în al Doilea Război Mondial, cum ar fi

Am cunoscut o fată pe care o chema Peg[2] Şi care avea un picior de lemn, cântece pe care Robin le cânta odată cu ea, cu vocea lui de copil, răguşită şi simpatică.

— Edie Edie Edie Edie Edie!

Până şi tatăl şi surorile ei îi spuneau Edith, dar Edie era numele pe care Robin i-l dăduse pe vremea când de-abia începuse să vorbească, atunci când gonea ca nebunul pe peluză şi o striga, plin de încântare. La un moment dat, pe

2 Joc de cuvinte în limba engleză: Peg e şi un nume propriu, dar înseamnă şi „cuier".

când Robin avea vreo patru ani, i s-a adresat cu „bătrâna mea fată”.

— Sărmana şi bătrâna mea fată! spusese el atunci, grav ca o bufniţă, bătând-o uşor pe frunte cu palma lui mică şi pistruiată.

Charlotte nici nu şi-a imaginat vreodată că avea să ajungă aşa de apropiată de propria ei mamă, o femeie aspră şi rece, şi în niciun caz atunci când ea, Charlotte, zăcea în dormitor, cu o durere teribilă de cap, dar incidentul de atunci a amuzat-o grozav pe Edie, iar între timp devenise una din istorisirile ei preferate. Edie era deja căruntă când s-a născut Robin, dar pe vremea când era tânără, avusese un păr de un roşu strălucitor, de culoarea cuprului, la fel ca Robin. *Pentru Robin*[3] *cel cu pieptul roşu* sau *Pentru Rabinul meu cel roşu*, scria Edie pe micile felicitări de la cadourile de ziua lui şi de Crăciun. *Cu dragoste, de la sărmana şi bătrâna ta fată*.

— Edie Edie Edie Edie Edie!

Avea nouă ani, dar acest salut tradiţional al său, cântecul lui de dragoste pentru ea, era deja o glumă de-a familiei, iar Robin cânta acelaşi cântec prin toată curtea, aşa cum făcea mereu, chiar în clipa în care Edie a apărut pe verandă în acea după-amiază, când l-a văzut pentru ultima oară.

— Hai, vino să-i dai un pupic bătrânei tale fete! i-a strigat ea drept răspuns.

Dar, deşi lui Robin îi plăcea să i se facă poze,

3 Joc de cuvinte în limba engleză: Robin e un nume propriu, dar înseamnă şi „sturz".

uneori se ruşina şi apărea în fotografii cu o claie încâlcită de păr roşu, cu nişte coate ascuţite şi genunchii tremurători, gata să o ia la fugă, iar când a văzut aparatul de fotografiat la gâtul lui Edie, a şi luat-o la sănătoasa, sughiţând de râs.

— Hai, vino înapoi la mine, pramatie! a strigat Edie şi, sub impulsul momentului, a ridicat aparatul şi i-a făcut totuşi o poză.

Aceea a fost ultima fotografie a lui Robin. Neclară. O întindere plată, verde, tăiată uşor în diagonală, cu o balustradă albă. Strălucirea înfoiată a tufei de gardenii, conturată clar în prim-plan, la marginea verandei. Un cer întunecat, încărcat de umezeala furtunii, cu unduiri indigo şi gri-albăstrui şi cu nori învolburaţi, împrejmuiţi de spiţe de lumină. Într-un colţ al cadrului se vedea umbra estompată a lui Robin, cu spatele la privitor, fugind de-a lungul peluzei înceţoşate ca să-şi întâlnească moartea, care-l aştepta – aproape vizibilă – în locul umbros de sub arborele *tupelo*[4].

La câteva zile după aceea, cum zăcea întinsă pe pat în încăperea cu jaluzelele trase, lui Charlotte i s-a conturat brusc în minte, prin ceaţa medicamentoasă, un gând. Ori de câte ori Robin pleca pe undeva – la şcoală, acasă la un prieten, să-şi petreacă o după-amiază cu Edie –, întotdeauna era foarte important pentru el să-şi ia la revedere, adesea îndelung, afectuos şi chiar ceremonios. Charlotte avea nenumărate amintiri

4 Specie de arbore din genul Nyssa, mai ales Nyssa aquatica, copac des întâlnit în sud-estul Statelor Unite, cu lemnul uşor şi moale.

cu bileţelele pe care i le lăsase, cu sărutările aruncate în zbor de la fereastră şi cu mâna lui micuţă fluturând în sus şi-n jos înspre ea de pe locul din spate al maşinii care se îndepărta: *La revedere*! *La revedere*! Când era mic, învăţase să spună *papa* cu mult înainte de a spune *bună*. Era felul lui de a saluta pe cineva, nu numai de a-şi lua rămas-bun. Iar lui Charlotte i se părea extrem de crud faptul că de data asta n-a existat niciun fel de *la revedere*. Ea fusese atât de răvăşită, încât nu-şi mai putea aduce aminte cu claritate care a fost ultimul schimb de cuvinte între ea şi Robin şi nici când l-a văzut ultima dată; or, avea nevoie de ceva concret, de o mică amintire finală care să i se strecoare în palmă şi care să o îndrume – căci de-acum era oarbă şi se poticnea la tot pasul prin acest deşert apărut brusc în existenţa ei, deşert ce se întindea din momentul prezent şi până la sfârşitul vieţii. Pe jumătate nebună de durere şi de nesomn, aiurase multă vreme şi bâiguise tot timpul în prezenţa mătuşii Libby (pentru că Libby a fost cea care i-a stat alături în toată acea perioadă, Libby, cu compresele ei reci şi cu aspicurile ei, Libby, cea care n-a părăsit-o niciodată, Libby, cea care a salvat-o), întrucât nici soţul ei, nici altcineva nu au putut să-i ofere nici cea mai măruntă consolare, şi, deşi propria ei mamă (care pentru cei din afară părea că „face faţă bine”) a rămas neschimbată atât în obiceiuri, cât şi în înfăţişare, continuând să se ocupe cu dârzenie de treburile zilnice, Edie n-avea să mai

fie niciodată aşa cum fusese. Durerea a transformat-o într-o stană de piatră. Şi era îngrozitor s-o vezi aşa.

— Dă-te odată jos din patul ăla, Charlotte! urla ea, dând la o parte jaluzelele. Uite, ia nişte cafea, piaptănă-ţi părul… Nu poţi să zaci aşa la infinit!

Până şi bătrâna şi inocenta Libby se cutremura uneori de răceala sticloasă din privirea lui Edie când aceasta se întorcea de la fereastră ca să-şi privească fiica ce zăcea în continuare în dormitorul întunecos: feroce şi nemiloasă, asemeni lui *ArcturusK*

— Viaţa merge înainte.

Asta era una din zicalele preferate ale lui Edie. O minciună. Acelea erau zilele în care Charlotte încă se mai trezea într-o stare de delir medicamentos şi se ducea să-şi vadă fiul mort la şcoală sau sărea din pat de câte cinci-şase ori pe noapte şi îi striga numele. Şi uneori, pentru un moment sau două, i se părea că Robin este sus, în cameră, şi că totul fusese un vis urât. Dar după ce ochii i se adaptau la întuneric şi vedea mizeria jalnică şi hidoasă (batiste de hârtie, flacoane de medicamente, petale de flori veştede) răspândită pe noptieră, începea din nou să suspine adânc – deşi suspinase atât de mult, încât deja o dureau coastele –, căci ştia că Robin nu era sus, că nu mai era în niciun loc de unde să se mai întoarcă vreodată.

Odată, mai demult, Robin îşi băgase nişte cartonaşe între spiţele bicicletei. Deşi nu-şi

dăduse seama atunci când el încă mai trăia, Charlotte îşi nota în minte când venea sau când pleca după zornăitul pe care-l făcea bicicleta lui de copil. Nu ştiu ce copil de prin vecini avea o bicicletă care zornăia exact la fel şi ori de câte ori o auzea în depărtare, inima îi zvâcnea în piept preţ de o clipă avântată, şovăielnică şi magnific de crudă.

O strigase cumva? I se rupea sufletul când se gândea la ultimele lui clipe de viaţă şi totuşi nu se putea gândi la nimic altceva. Cât durase? Suferise? Toată ziua se uita fix în tavan, până când umbrele începeau să alunece peste el şi apoi Charlotte zăcea culcată, deşi trează, şi privea ţintă la strălucirea cadranului fosforescent al ceasului în întuneric.

— Nu foloseşte nimănui dacă zaci aşa în pat şi plângi toată ziua, îi spunea Edie cu un glas tăios. O să te simţi mult mai bine dacă te îmbraci, ieşi în lume şi-ţi aranjezi părul.

În vise Robin îi apărea reţinut şi distant, de parcă îi ascundea ceva. Ea tânjea să-l audă spunându-i vreun cuvânt, dar Robin nu se uita niciodată în ochii ei şi nu-i vorbea niciodată. În cele mai negre zile Libby murmurase ceva, îi repetase întruna ceva ce Charlotte nu a înţeles. *Nu ne-a fost dat să îl avem, draga mea. Nu ne-a fost sortit să-l păstrăm. Am fost norocoase că l-am avut printre noi atât cât l-am avut.*[5]

5 Una dintre cele mai luminoase stele de pe cer (a patra ca luminozitate) şi cea mai luminoasă dintre stelele constelaţiei Bouarului.

Şi acesta era gândul care-i venise Charlottei, printr-o ceaţă narcotică, în dimineaţa aceea fierbinte, în camera cu storurile trase. Că tot ce îi spusese Libby atunci era adevărat. Şi că, într-un fel foarte ciudat, toată viaţa lui, încă de când era mic, Robin încercase să-şi ia rămas-bun de la ea.

* * *

Edie a fost ultima persoană care l-a văzut pe Robin în viaţă. Nimeni altcineva n-a mai ştiut exact ce s-a întâmplat. În timp ce familia ei stătea de vorbă în camera de zi – acum cu tăceri tot mai îndelungate, cu fiecare dintre cei prezenţi uitându-se politicos în jur şi aşteptând să fie chemat la masă –, Charlotte era îngenuncheată şi aplecată şi scotocea prin bufet după şervetele ei bune, din m (când intrase mai înainte în sufragerie, văzuse că masa era întinsă, dar pe ea erau puse şervetele din bumbac, cele de fiecare zi; Ida – cum îi era stilul – pretindea că nu auzise niciodată despre existenţa celorlalte şi zicea că şervetele de picnic, cele ecosez, erau singurele pe care le găsise). Charlotte însă tocmai găsise şervetele bune şi era pe punctul de a o striga pe Ida (*Vezi*? *Exact acolo unde ţi-am spus eu că sunt*!), când, deodată, a izbit-o pur şi simplu convingerea că s-a întâmplat ceva rău.

Fetiţa. Acesta a fost primul ei instinct. A sărit ca arsă, lăsând şervetele să cadă pe covor, şi a ieşit în fugă pe verandă.

Dar Harriet era în regulă. Era în continuare prinsă în curele în leagăn şi se uita fix la mama ei,

cu nişte ochi mari şi serioşi. Allison şedea pe alee, cu degetul mare în gură. Se legăna înainte şi-napoi, scoţând un bâzâit ca de viespe. Părea nevătămată, dar Charlotte a observat că plânsese.

Ce s-a-ntâmplat? a întrebat-o Charlotte. Te-ai lovit?

Dar Allison, ţinând în continuare degetul în gură, a dat din cap că nu.

Charlotte a văzut cu coada ochiului o mişcare de săgeată undeva înspre capătul curţii… Robin? Dar când s-a uitat mai atentă într-acolo, nu a văzut pe nimeni.

Eşti sigură? a întrebat-o din nou pe Allison. Te-a zgâriat pisoiul?

Allison a scuturat din cap. Charlotte s-a pus imediat în genunchi şi a verificat-o rapid: nici urmă de cucuie sau de zgârieturi. Pisica dispăruse.

Încă neliniştită, Charlotte a sărutat-o pe Allison pe frunte şi a dus-o în casă („De ce nu te duci tu să vezi ce face Ida în bucătărie, scumpo?”), apoi a ieşit din nou, ca să vadă ce face bebeluşul. Charlotte mai simţise şi altă dată astfel de puseuri de panică, răsărite ca prin vis, de obicei pe la miezul nopţii, când vreunul dintre copii avea mai puţin de şase luni, şi ele o trezeau brusc din somnul cel mai adânc şi o făceau să se repeadă la leagănul copilului. Dar Allison n-avea nimic, iar bebeluşul era în regulă… Charlotte a intrat în camera de zi şi a pus-o pe Harriet în braţele mătuşii Adelaide, a ridicat şervetele căzute pe

covoraş, iar apoi – încă într-o stare de semisomnambulism, fără să ştie de ce – s-a dus în bucătărie să ia borcănelul cu caise pentru bebeluş.

Soţul ei, Dix, îi spusese să nu-l aştepte cu cina. Dix era la vânătoare de gâşte sălbatice. Nu era nicio problemă. Când Dix nu era la bancă, de obicei mergea fie la vânătoare, fie la mama lui. Charlotte a deschis cu zgomot uşa de la bucătărie şi a tras un taburet, ca să poată lua din dulap borcanul cu piure de caise pentru cea mică. Ida Rhew stătea aplecată şi scotea din cuptor o tavă cu chifle calde. *Dumnezeu*, s-a auzit deodată vocea spartă şi cântată a negrului de la radioul cu tranzistori. *Dumnezeu nu se schimbă niciodată*.

Of, programul acela evanghelic! Era un gând care a tot urmărit-o pe Charlotte de-atunci încoace, dar pe care nu i-a spus nimănui. Dacă Ida n-ar fi dat radioul aşa de tare, poate că ar fi auzit ce se întâmplă în curte şi ar fi ştiut că ceva nu era în regulă. Dar de fapt (se zvârcolea noaptea în pat, încerca necontenit să urmărească evenimentele până la o posibilă Cauză a Cauzelor), de fapt ea, Charlotte, a fost cea care a pus-o pe pioasa Ida să lucreze duminica. *Amintiţi-vă de sabat şi păstraţi-l sfânt*. În Vechiul Testament Iehova nimicea oamenii pentru mult mai puţin decât atât.

Chiflele astea e aproape gata, zise Ida Rhew, aplecându-se din nou la cuptor.

Ida, am eu grijă de ele. Cred că o să plouă. Ce-ar fi să aduci rufele înăuntru şi să-l chemi pe Robin la masă?

Când Ida s-a întors în bucătărie – morocănoasă şi ţeapănă –, cu un braţ plin de cămăşi albe, a spus:

Nu vrea să vină.

Spune-i să vină imediat. Chiar acum.

Nu ştiu pe unde-i. L-am strigat de vreo şase ori.

Poate că-i vizavi.

Ida a lăsat rufele în coşul pentru călcat. Uşa de plasă s-a închis cu zgomot. *Robin*! o auzi Charlotte strigând. *Vino imediat sau îţi rup picioarele*.

Şi apoi din nou:

Robin!

Dar Robin n-a venit.

Of, Doamne! a spus Charlotte, ştergându-se pe mâini cu prosopul de bucătărie, şi a ieşit apoi în curte.

Odată ajunsă în curte, şi-a dat seama, cuprinsă de o şovăială ce aducea mai degrabă a iritare, că habar n-avea unde să-l caute. Bicicleta lui Robin stătea sprijinită de verandă. El ştia foarte bine că nu era cazul să o pornească hai-hui cu atât de puţin timp înainte de ora cinei, mai ales când aveau musafiri.

Robin! l-a strigat ea. Se ascundea oare? Nu existau copii de vârsta lui Robin prin vecini şi, deşi din când în când mai apăreau nişte puşti rufoşi – şi albi, şi negri –, ce colindau de pe malul râului până pe trotuarele largi, umbrite de stejari, de pe George Street, acum nu se zărea nici unul. Ida i-a

interzis lui Robin să se joace cu ei, dar uneori Robin mai încălca regula. Cei mai micuţi dintre ei te umpleau de milă, cu genunchii lor juliţi şi picioruşele murdare. Deşi Ida îi izgonea cu severitate din curte, Charlotte, când se simţea mai mărinimoasă, le dădea uneori nişte mărunţiş sau câte o limonadă. Dar când au crescut mai mari, când s-au făcut de vreo treisprezece – paisprezece ani, se retrăgea bucuroasă în casă şi o lăsa pe Ida să se manifeste cât de aspru dorea atunci când îi gonea. Puştanii ăştia trăgeau cu cartuşe BB[6] în câini, furau lucruri de pe verandele oamenilor, foloseau un limbaj vulgar şi alergau pe străzi până noaptea târziu.

Ida a zis:

Nişte gunoaie de puştani alerga pe stradă ceva mai devreme.

Când Ida spunea „gunoaie” de puştani, voia să spună că erau albi. Ida îi detesta pe copiii albi săraci şi îi acuza cu o ferocitate arbitrară pentru toate belelele care aveau loc în curtea lor, chiar şi pentru cele la care Charlotte era sigură că puştii n-aveau cum să aibă vreo contribuţie.

Era şi Robin cu ei? a întrebat Charlotte.

Nu.

Pe unde-s ei acum?

— Am gonit eu.

Încotro?

Colo-şa spre depou.

---

6 Alice cu diametrul de 0,44 centimetri, folosite la armele cu aer comprimat.

Bătrâna doamnă Fountain, vecina de alături, ieşise în curtea ei, în obişnuita canadiană albă şi cu ochelari cu lentile colorate, ca să vadă ce se întâmplă. Imediat în urma ei se afla Mickey, pudelul ei decrepit, cu care semăna caraghios de mult: avea şi el un nas ascuţit, bucle cenuşii, ţepene, şi bărbia împinsă bănuitor în faţă.

Ei, a strigat ea pe un ton vesel, dai o ditamai petrecerea pe-acolo?

Numai familia, i-a strigat drept răspuns Charlotte în timp ce scruta orizontul tot mai întunecat de după Natchez Street, acolo unde şinele de tren se pierdeau, drepte şi lungi, în depărtare.

Ar fi trebuit s-o invite la cină şi pe doamna Fountain. Era văduvă şi singurul ei copil murise în războiul din Coreea, dar se plângea de toate şi-şi băga nasul peste tot. Domnul Fountain, care fusese proprietarul unei curăţătorii chimice, murise destul de tânăr şi lumea glumea cum că ea l-ar fi băgat în mormânt cu cicăleala ei.

Ce s-a întâmplat? a întrebat doamna Fountain.

Nu l-aţi văzut cumva pe Robin?

Nu. Eu am fost sus, în pod. Am făcut curăţenie pe acolo toată după-amiaza. Ştiu că arăt ca naiba. Vezi tot mormanul ăsta de gunoi pe care l-am scos de acolo? Ştiu că gunoierii nu vin decât marţi dimineaţa şi nu-mi place deloc că trebuie să las mizeria asta pe stradă, dar n-am ce să fac. Pe unde a zbughit-o Robin? Nu-l găsiţi?

Sunt sigură că nu s-a dus prea departe, a spus

Charlotte, ieşind pe trotuar, ca să se uite pe stradă. Dar e vremea cinei.

O să înceapă să fulgere, a spus Ida Rhew, uitându-se spre cer.

Doar nu crezi c-o fi căzut în bazinul ăla cu peşti, nu-i aşa? a spus doamna Fountain pe un ton neliniştit. Întotdeauna mi-a fost teamă că unul din copiii tăi ar putea să cadă acolo.

Bazinul ăla n-are nici treizeci de centimetri adâncime, îi răspunse Charlotte, totuşi se întoarse brusc şi se îndreptă spre curtea din spate.

Edie apăruse pe verandă.

S-a întâmplat ceva? a întrebat ea.

Nu-i în spate! a strigat Ida Rhew. M-am uitat deja acolo.

Când Charlotte a trecut pe lângă fereastra deschisă de la bucătărie, pe o latură a casei, a auzit din nou slujba religioasă a Idei de la radio:

Blând şi tandru Iisus ne cheamă.

Ne cheamă pe mine şi pe tine.

Vezi, lângă porţi, El ne aşteaptă şi ne priveşte…

Curtea din spate era pustie. Uşa de la atelierul de scule era întredeschisă: nu era nimeni acolo. O pânză vâscoasă de mucegai verde plutea pe suprafaţa bazinului. Când Charlotte a ridicat privirea, creanga răsfirată a unui fulger a scânteiat printre norii întunecaţi.

Doamna Fountain a fost prima care l-a văzut. Ţipătul ei a făcut-o pe Charlotte să încremenească în loc. Apoi s-a întors şi a luat-o la fugă înapoi,

repede, foarte repede şi totuşi nu suficient de repede, cu tunetul huruind sec în depărtare, şi totul s-a îmbrăcat într-o lumină sub cerul de furtună, pământul o împroşca, în timp ce tălpile pantofilor i se afundau în nămolul cleios, corul continua să cânte undeva şi un vânt puternic, iscat brusc, un vânt rece, aducător de ploaie, vâjâia printre stejarii de deasupra, cu un sunet ca al unor aripi uriaşe, iar peluza parcă se înălţa verde şi otrăvită în jurul ei, încercuind-o ca o mare, timp în care ea se îndrepta orbeşte, poticnindu-se îngrozită, spre ceea ce ştia deja – pentru că totul se afla chiar acolo, în ţipătul doamnei Fountain – că urma să fie cel mai teribil lucru care putea să se întâmple.

Unde era Ida când Charlotte a ajuns acolo? Unde era Edie? Ea nu-şi amintea decât de doamna Fountain, care ţinea în mână o batistuţă de hârtie mototolită şi şi-o apăsa cu putere pe gură, în timp ce ochii i se roteau nebuneşte în orbite, în dosul ochelarilor sidefii – doamna Fountain, lătratul pudelului ei şi, răsunând parcă de niciunde şi totuşi de undeva şi de peste tot în acelaşi timp, vibraţia puternică şi nepământească a urletelor lui Edie.

Robin era spânzurat de gât cu o bucată de sfoară aruncată peste o creangă mai de jos a arborelui *tupelo* negru, care se afla lângă gardul viu de lemn-câinesc, netuns de mult, dintre casa Charlottei şi cea a doamnei Fountain – şi era mort. Vârfurile tenişilor lui inerţi se bălăbăneau cam la

cincisprezece centimetri deasupra pământului. Pisica Weenie stătea întinsă pe burtă, la capătul unei crengi, şi, plină de agilitate, lovea jucăuşă cu lăbuţa din faţă părul arămiu al lui Robin, răvăşit şi strălucitor în bătaia vântului, singurul lucru care îşi mai păstrase culoarea la el.

Vino acasă, cânta corul de la radio pe un ton melodios.

Vino acasă…

Tu, cel ostenit, vino acasă.

Un fum negru ieşea în rafale pe geamul de la bucătărie. Crochetele de pui se duseseră pe apa sâmbetei. Până atunci fusese felul de mâncare favorit al familiei, dar din ziua aceea nimeni n-a fost în stare să se mai atingă vreodată de crochetele de pui.

CAPITOLUL 1 Pisica moartă

La doisprezece ani după moartea lui Robin nimeni nu ştia despre împrejurările în care ajunsese să fie spânzurat în propria curte mai mult decât ştiuse în ziua când s-a întâmplat totul.

Lumea din oraş încă mai discuta despre acea moarte. De obicei i se spunea „accidentul”, deşi faptele (aşa cum se vorbea pe la întâlnirile de bridge, la frizer, prin localurile cu peşte, sălile de aşteptare ale medicilor şi în salonul principal de la clubul local) înclinau mai degrabă să sugereze altceva. În mod cert era greu de imaginat că un băiat de nouă ani a ajuns să se spânzure singur din greşeală sau nenoroc. Toată lumea cunoştea detaliile, care reprezentau o importantă sursă de speculaţii şi polemici. Robin se spânzurase cu un tip de cablu izolat – deloc obişnuit – pe care îl foloseau uneori electricienii şi nimeni n-avea nici cea mai vagă idee de unde apăruse şi cum ajunsese pe mâna lui Robin. Era un cablu gros şi foarte rigid, iar anchetatorul venit de la Memphis îi spusese şerifului din oraş (acum pensionat) că un băieţel de vârsta lui Robin n-ar fi putut să-şi lege singur nodurile. Cablul fusese legat strâns de copac într-o manieră neglijentă, de amator, dar nimeni nu ştia dacă acest lucru însemna lipsă de experienţă sau graba criminalului. Iar urmele de pe corp (cum a spus pediatrul lui Robin, care vorbise cu expertul legist al statului, care la rândul său examinase raportul legistului districtului) sugerau faptul că Robin nu murise din

cauză că şi-ar fi rupt gâtul, ci fiindcă fusese strangulat. Unii credeau că s-ar fi strangulat când s-a spânzurat; alţii susţineau că ar fi fost strangulat jos şi abia apoi a fost atârnat în copac, în urma unei idei ulterioare a ucigaşului.

În mintea celor din oraş – inclusiv în mintea familiei lui Robin – nu exista nicio îndoială că Robin se confruntase cu ceva violent. Ce frl drinimţn? nu – înţfg, fjfipir-asta nu ştia rumeni. De d SItoarsî – se întâmplase ca nişte femei din oraş să fie omorâte de soţii lor geloşi, dar acestea erau scandaluri vechi, iar persoanele implicate muriseră demult. Iar în Alexandria mai apărea din când în când câte un negru mort, dar (aşa cum subliniau imediat mai toţi albii) aceste crime erau comise în general de alţi negri şi în principal din cauza unor chestiuni specifice negrilor. Dar un copil omorât era cu totul altceva – era ceva înspăimântător pentru toţi, bogaţi şi săraci, negri şi albi, şi nimeni nu-şi putea imagina cine sau de ce ar fi fost în stare să facă aşa ceva.

Prin comunitate circula un zvon, cum că ar fi apărut un Prădător Misterios şi, la mulţi ani după moartea lui Robin, unii încă mai susţineau că s-au întâlnit cu el. Conform tuturor relatărilor, era un munte de om, dar după aceea descrierile începeau să difere. Uneori era alb, uneori negru, iar câteodată avea diverse semne distinctive, cum ar fi un deget lipsă, un picior de lemn, o cicatrice lividă pe un obraz. Se spunea că ar fi fost un servitor pungaş care strangulase copilul unui

senator din Texas, iar apoi l-ar fi dat porcilor să-l mănânce; un fost clovn de la spectacolele de rodeo, ce ademenea copiii spre moarte cu giumbuşlucurile teribile pe care le făcea cu lasoul; un psihopat pe jumătate idiot, căutat în unsprezece state, care evadase din spitalul de nebuni din Whitfield. Şi, deşi părinţii din Alexandria şi-au avertizat copiii despre existenţa lui, iar silueta lui masivă era zărită de fiecare Halloween şchiopătând pe undeva pe lângă George Street, Prădătorul Misterios rămânea o figură nebuloasă. Fiecare vagabond, fiecare călător şi fiecare voyeur pe o rază de o sută cincizeci de kilometri au fost încolţiţi şi interogaţi după moartea micului Cleve, dar ancheta n-a scos la iveală nimic. Şi atâta timp cât toţi se mai gândeau că un criminal se plimbă liber prin zonă, teama continua să persiste. Lumea se temea în primul rând că acest criminal încă mai stătea la pândă prin cartier, urmărindu-i pe copiii ce se jucau dintr-o maşină combi, parcată discret.

Lumea din oraş vorbea despre asemenea lucruri. Familia lui Robin nu aducea niciodată vorba despre aşa ceva.

Familia lui Robin vorbea despre Robin. Povesteau întâmplări de când era el mic, de la grădiniţă şi de la liga de baseball pentru juniori, adică toate lucrurile drăguţe, amuzante şi nesemnificative pe care îşi aminteau ei că le-ar fi spus ori le-ar fi făcut Robin. Bătrânele lui mă Păişî-işi aminteap tone de fleacuri despre el: ce

jucării a avut, ce hăinuţe a purtat, *ce* profesori îi plăceau şi pe care îi detesta, jocurile pe care le juca, visele pe care le povestea, lucrurile care nu-i plăceau şi cele care îi plăceau cel mai mult. Unele dintre ele erau corecte, altele nu, iar despre o bună parte din ele niciunul dintre ei n-avea cum să ştie adevărul, dar când cei din familia Cleve hotărau să cadă de acord asupra unei chestiuni subiective, aceasta devenea automat şi absolut irevocabil adevărul gol-goluţ, fără ca vreunul dintre ei să conştientizeze faptul că doar alchimia colectivă crease acel adevăr.

Dar împrejurările misterioase şi controversate ale morţii lui Robin nu se supuneau acestei alchimii. Oricât de puternice vor fi fost instinctele revizioniste ale familiei Cleve, nu exista niciun plan narativ care să poată fi suprapus acestor fragmente, nicio învăţătură retrospectivă şi nicio morală a întregii poveşti. Nu-l aveau decât pe Robin însuşi – sau, mai bine zis, ce-şi aminteau ei despre el –, iar conturarea detaliată a caracterului său – elaborat cu infinită trudă de-a lungul mai multor ani – era capodopera lor cea mai însemnată. Şi, cum fusese un băieţel şturlubatic şi atrăgător, iar toanele şi ciudăţeniile sale erau exact motivul pentru care îl îndrăgiseră atâta cu toţii, în reconstrucţiile lor graba impulsivă a lui Robin cel viu apărea în unele locuri aproape dureros de clar şi atunci îl vedeau pur şi simplu gonind pe stradă cu bicicleta, trecând pe lângă tine, mult aplecat în faţă, cu părul fluturându-i în

vânt pe spate şi apăsând tare pe pedale până când bicicleta începea să se bălăbănească uşor – un copil năzuros, capricios şi plin de viaţă. Numai că această claritate era înşelătoare, oferind o veridicitate perfidă acestui întreg imaginar, deoarece prin alte locuri povestea se uzase şi devenise o ţesătură aproape transparentă, iradiantă, dar ciudat de lipsită de personalitate, cum simt uneori vieţile sfinţilor.

„Ce mult i-ar fi plăcut lui Robin!” obişnuiau să spună mătuşile, pline de dragoste. „Cum ar fi râs Robin!” în realitate Robin fusese un copil zăpăcit şi cu toane – sumbru în unele momente, de-a binelea isteric în altele –, iar când trăia, această imprevizibilitate făcea parte din marele său farmec. Dar surorile lui mai mici, care nu-l cunoscuseră propriu-zis deloc, în niciun sens, crescuseră totuşi ştiind cu certitudine care era culoarea preferată a fratelui lor mort (roşul), cartea lui preferată (*Vântul prin sălcii*), personajul lui preferat din această carte (Broscoiul), felul favorit de îngheţată (cu ciocolată), echipa lui de baschet preferată (The Cardinals) şi încă o mie de alte asemenea lucruri pe care ele, fetele – ca nişte copii vii ce erau şi care preferau într-o săptămână îngheţata de ciocolată şi în următoarea săptămână pe cea de piersici nu erau sigure că le ştiau despre ele însele. Prin urmare, relaţia lor cu fratele decedat era una foarte intimă, iar personalitatea lui puternică, sclipitoare şi imuabilă strălucea pe fundalul vag şi şovăielnic al propriilor lor

personalităţi şi ale celor pe care-i cunoşteau, aşa că ele au crescut cu convingerea că acest lucru se datora unui soi de incandescenţă rară, angelică, a firii lui Robin şi nicidecum faptului că era mort.

* * *

Surorile mai mici ale lui Robin crescuseră şi ajunseseră să fie extrem de diferite una de cealaltă.

Allison avea acum şaisprezece ani. Era o fată timidă, care făcea vânătăi şi se pârlea de la soare cu mare uşurinţă şi care plângea aproape din orice, iar acum crescuse mare pe nesimţite şi era cea mai drăguţă dintre ele două: avea picioare lungi, un păr castaniu, ochi cafenii şi umezi, străvezii. Întreaga ei graţie consta într-un soi de lâncezeală. Avea o voce şoptită, un fel de a fi apatic, trăsături estompate şi visătoare, iar pentru bunica Edie – care aprecia lucrurile spumoase şi culorile tari – reprezenta cumva o dezamăgire. Farmecul lui Allison avea ceva delicat şi lipsit de rafinament, asemeni ierbii de iunie, căci consta numai dintr-o frăgezime tinerească şi nimic mai mult, care (nimeni n-o ştia mai bine decât Edie) avea să dispară prima. Allison visa cu ochii deschişi, ofta mult, avea un mers stângaci – îşi târşâia picioarele, cu degetele întoarse spre interior – şi la fel era şi vorbirea ei: stângace. Şi totuşi era drăguţă în felul ei sfios, decolorat, iar băieţii din clasa ei au început s-o caute la telefon. Edie o studiase (ochii plecaţi, faţa roşie ca focul) atunci când vorbea la telefon, cu receptorul prins

între umăr şi ureche, în timp ce îşi legăna vârful pantofului cu şireturi înainte şi-napoi şi mormăia ceva cu umilinţă.

Ce păcat, se necăjea Edie cu voce tare, că o fată aşa de *drăgălaşă* (*drăgălaşă*, după cum pronunţa Edie acest cuvânt, includea şi sensul cuvintelor *slabă* şi *anemică*) nu are grijă deloc de ţinuta ei. Allison n-ar trebui să-şi lase părul să-i cadă în ochi. Allison ar trebui să-şi îndrepte umerii, să stea dreaptă şi să fie sigură pe ea, în loc să se cocoşeze aşa. Allison ar trebui să zâmbească, să spună ce are de spus, să îşi etaleze nişte interese şi să le pună măcar nişte întrebări interlocutorilor, dacă ea nu e în stare să găsească ceva interesant de zis. Asemenea sfaturi, deşi bine intenţionate, erau adesea exprimate în public şi cu atâta iritare, încât Allison ieşea din încăpere înlăcrimată şi cu paşi târşâiţi.

— Ei bine, nu-mi pasă! obişnuia să spună Edie cu voce tare în liniştea care se lăsa după asemenea scene. Trebuie s-o înveţe cineva cum să se poarte. Dacă nu m-aş ţine de capul ei aşa, copilul ăsta nici n-ar fi în clasa a zecea, ascultaţi-mă pe mine.

Era adevărat. Deşi Allison nu a repetat niciodată vreun an, de câteva ori a fost cât pe-aci să se întâmple şi aşa ceva, mai ales în şcoala primară. *Cu capul în nori*, aşa scria la secţiunea „Comportament” în carnetele de note ale lui Allison. *Dezordonată. Înceată. Nu se implică.*

— Ei bine, eu cred că trebuie să ne străduim

ceva mai mult, spunea Charlotte vag atunci când Allison aducea acasă, parcă târând după ea, alte şi alte note de C şi D[7].

Dar cu toate că nici lui Allison şi nici mamei sale nu părea să le pese prea mult de note, lui Edie îi păsa, ba chiar se îngrijora din pricina asta. Se ducea la şcoală şi solicita întrevederi cu profesorii, o tortura pe Allison cu liste de lecturi, cu fişe de vocabular şi cu probleme interminabile de împărţire la matematică, făcea sublinieri cu roşu pe comentariile literare şi proiectele de la ştiinţe ale lui Allison chiar şi acum, când fata era la liceu.

Şi nu era chip să i se reamintească lui Edie că nici Robin nu fusese un elev strălucit.

— El avea o fire mult prea exuberantă, răspundea ea cu asprime. Dar în scurt timp s-ar fi pus serios pe treabă.

Acesta era răspunsul prin care Edie recunoştea – atât cât putea – problema reală, şi anume că – după cum se ştia în familia Cleve – dacă Allison ar fi fost la fel de zglobie ca fratele ei, Edie i-ar fi trecut cu vederea toate notele proaste din lume.

Întrucât moartea lui Robin şi anii care au urmat au făcut-o pe Edie să devină tot mai acră, Charlotte s-a cufundat într-o stare de indiferenţă ce a amorţit şi a diluat fiecare aspect al vieţii, şi chiar dacă mai încerca s-o apere pe Allison, o

7 în sistemul american de învăţământ nota C este mediocră, iar D este o notă foarte slabă.

făcea într-o manieră ineficientă şi fără niciun chef. În această privinţă ajunsese să semene foarte bine cu soţul ei, Dixon, care, deşi susţinea decent familia din punct de vedere financiar, nu le-a acordat niciodată fiicelor sale nici prea multe încurajări şi nici foarte mult interes. Nepăsarea de care dădea dovadă nu era motivată de ceva personal. Era un tip cu păreri diverse, iar proasta lui opinie despre fete în general şi-o exprima fără pic de jenă, cu un umor conversaţional de calitate. (Obişnuia să spună că niciuna dintre fiicele *sale* n-avea să moştenească măcar o lăscaie de la el.)

Dix nu şi-a petrecut niciodată mult timp cu ele, iar acum nu mai dădea pe acasă decât foarte rar. Din punct de vedere social el provenea din ceea ce Edie numea o familie de parveniţi (tatăl lui avusese un magazin de instalaţii sanitare), iar când s-a însurat cu Charlotte – ademenit de familia şi de numele ei –, a crezut că ea are ceva bani. Căsnicia lor n-a fost niciodată fericită (seri petrecute la bancă până târziu, nopţi de pocher, partide de vânătoare, pescuit, fotbal şi golf, căci orice scuză era bună, numai să nu-şi petreacă weekendurile acasă), dar bruma lui de entuziasm s-a redus şi mai mult după moartea lui Robin. Dix a vrut să termine cu doliul imediat. Nu putea suporta încăperile tăcute, atmosfera de neglijenţă, de delăsare, de tristeţe, aşa că punea televizorul cu sonorul la maximum şi se învârtea prin casă, într-o stare de permanentă frustrare, bătând din palme, ridicând jaluzelele şi spunând lucruri

precum „Gata, să terminăm cu chestia asta!”, „Haideţi să ne punem din nou pe picioare!” ori „Noi suntem o echipă!” îl consterna faptul că eforturile sale nu erau apreciate. În cele din urmă, când remarcile lui n-au reuşit să alunge tragedia din căminul său, şi-a pierdut total interesul şi – după săptămâni tot mai agitate, petrecute tot mai des departe de casă, la cabana de vânătoare – a acceptat, într-un impuls de moment, un post bine plătit la bancă, dar într-un alt oraş. A transformat această mutare într-un mare şi altruist sacrificiu. Dar toată lumea ştia că nu se mutase la Tennessee pentru binele familiei sale. Dix dorea să aibă o viaţă eclatantă, cu Cadillacuri, petreceri, partide de cărţi şi jocuri de fotbal, cu cluburi de noapte la New Orleans şi vacanţe în Florida; dorea cocteiluri şi râsete, o soţie care să fie mereu proaspăt coafată, care să ţină casa lună şi să fie gata oricând să scoată tava cu apetitive imediat ce i se cerea.

Dar familia lui Dix nu era nici snoabă, nici eclatantă. Soţia şi fiicele lui erau retrase, excentrice, melancolice. Mai rău: din cauza celor întâmplate, lumea îi vedea pe toţi cei din familie, inclusiv pe Dix, ca fiind cumva contaminaţi. Prietenii îi evitau. Cuplurile nu-i mai invitau nicăieri. Cunoştinţele au încetat să-i mai sune. Şi nu puteai face nimic. Oamenilor nu le place să li se aducă aminte de moarte sau de lucruri rele. Şi, din toate aceste motive, Dix s-a simţit obligat să dea familia la schimb pe un birou cu lambriuri de

lemn şi o viaţă socială animată în Nashville, fără să se simtă câtuşi de puţin vinovat.

* * *

În ciuda faptului că Allison o enerva pe Edie, mătuşile ei o adorau, considerând-o liniştită şi chiar poetică – adică nişte calităţi pe care Edie le considera teribil de frustrante. În opinia lor, Allison nu era numai Fata cea Frumoasă, ci şi Fata cea Bună, răbdătoare, necârtitoare, blândă cu animalele, cu bătrânii şi cu copiii – virtuţi care, cel puţin din punctul de vedere al mătuşilor, erau cu mult deasupra oricăror note bune sau a conversaţiilor inteligente.

Pline de devotament, mătuşile îi luau mereu apărarea. *După toate prin câte a trecut bietul copil*, i-a zis odată Tat cu obidă lui Edie. A fost suficient ca să-i închidă gura lui Edie, cel puţin pentru o vreme. Asta deoarece nimeni nu putea să uite că Allison şi fetiţa cea mică fuseseră afară, în curte, în ziua aceea îngrozitoare şi, deşi pe atunci Allison nu avea decât patru ani, nu prea se îndoia nimeni că văzuse ceva, un lucru care probabil că fusese atât de oribil, încât îi tulburase minţile.

Imediat după cele întâmplate, ea a fost chestionată cu rigurozitate atât de familie, cât şi de poliţie. A fost cineva în curte? Un adult, poate un bărbat? Dar Allison – deşi, în mod inexplicabil, începuse să facă pipi în pat şi se trezea ţipând în mijlocul nopţii, cuprinsă de o spaimă cumplită – a refuzat să spună da sau nu. Îşi sugea degetul mare, îşi ţinea strâns la piept căţelul de pluş şi n-a

mai vrut să răspundă nici cum o cheamă sau câţi ani are. Nimeni – nici măcar Libby, care era cea mai blândă şi mai răbdătoare dintre mătuşile ei – nu a putut scoate niciun cuvânt de la ea.

Allison nu şi-l mai amintea pe fratele ei şi nici nu şi-a amintit niciodată nimic despre moartea lui. Când era mică, stătea uneori trează, întinsă în pat, după ce toţi cei din casă se duseseră la culcare, privea fix jungla de umbre de pe tavanul dormitorului şi încerca să-şi forţeze mintea să îşi amintească cât mai mult din trecut, dar toată această căutare era inutilă, fiindcă nu descoperea nimic. Dulceaţa de zi cu zi a vieţii ei de copil era întotdeauna acolo – veranda din faţă, bazinul cu peşti, pisoiul, straturile de flori, toate fără cusur, incandescente, imuabile –, dar dacă îşi expedia mintea destul de mult înapoi în trecut, ajungea invariabil la un moment straniu, când curtea era goală, zgomotele reverberau în casa pustie, se vedeau semne clare de plecare recentă (hainele rămase pe frânghie, vasele de la prânz rămase pe masă), dar toată familia ei dispăruse, iar ea nu ştia unde, şi pisica portocalie a lui Robin – pe vremea aceea încă un pisoi şi nu motanul leneş şi greoi de mai târziu – a luat-o razna, înnebunită şi cu ochi rătăciţi, străbătând în goană peluza şi apoi căţărându-se într-un copac, speriată de ea ca de o străină. Ea parcă nu mai era ea însăşi în aceste amintiri – în orice caz, nu când reuşea să meargă atât de departe cu amintirile. Deşi recunoştea foarte bine decorul în care se petreceau toate

astea – pe George Street, la numărul 363, în casa în care a trăit toată viaţa –, ea, Allison, nu era recognoscibilă nici măcar pentru ea însăşi; nu mai era nici sugar, dar nu era încă nici pe picioarele ei, ci doar o privire, o pereche de ochi care adăstau asupra împrejurimilor cunoscute şi le reflectau fără personalitate, trup sau vârstă şi fără trecut, de parcă şi-ar fi amintit lucruri care se petrecuseră înainte de a se fi născut.

Allison nu se gândea la nici unul din aceste lucruri în mod conştient, ci oarecum vag, nedefinit. Când era mică, nu i-a trecut prin cap să se întrebe ce însemnau respectivele imagini spectrale şi cu atât mai puţin se întreba astfel de lucruri acum, când era mai mare. Aproape că nu se mai gândea deloc la trecut, iar din acest punct de vedere se diferenţia semnificativ de restul familiei, care se gândea prea puţin la altceva.

Nimeni din familia ei nu înţelegea asta. N-ar fi putut să înţeleagă nici dacă ar fi încercat să le spună. Pentru minţi ca ale lor, permanent asediate de amintiri, pentru care prezentul şi viitorul existau doar ca modele repetitive, o astfel de viziune asupra lumii depăşea puterea lor de imaginaţie. Memoria – fragilă, strălucitoare, diafană, miraculoasă – era pentru ceilalţi scânteia vieţii înseşi şi aproape fiecare propoziţie de-a lor începea cu un recurs la memorie. „Îţi aminteşti de batistul acela cu rămurele verzi, nu-i aşa?” insistau mama şi mătuşile ei. „Dar de trandafirii sălbatici roz? De fursecurile cu lămâie? îţi aduci

aminte de Paştele acela frumos, dar friguros, când Harriet era mititică şi când tu te-ai dus să cauţi ouă prin zăpadă şi-ai făcut un iepuraş de Paşte din zăpadă în curtea din faţă a Adelaidei?”

— Da, da, obişnuia să mintă Allison. Îmi amintesc.

Şi, într-un fel, chiar îşi amintea. Auzise povestirile astea atât de des, încât le ştia pe de rost şi le putea repeta dacă voia, adăugând uneori un detaliu, două care fuseseră omise în decursul repovestirilor: cum (de exemplu) ea şi Harriet au folosit florile roz de la merii pădureţi, distruse de îngheţ şi căzute pe jos, drept nas şi urechi pentru iepuraşul de Paşte din zăpadă. Povestirile îi erau familiare în acelaşi fel ca şi povestirile de pe vremea adolescenţei mamei sale sau ca poveştile din cărţi. Dar niciuna dintre ele nu părea să aibă vreo legătură cu ea în vreun mod fundamental.

Adevărul era – şi acest lucru nu-l recunoscuse niciodată în faţa nimănui – că existau o mulţime de lucruri pe care Allison nu şi le amintea. Nu avea nicio amintire clară din perioada cât a fost la grădiniţă sau în clasa întâi sau despre orice alt eveniment petrecut înainte ca ea să fi împlinit opt ani. Şi ăsta era un motiv de mare ruşine şi ceva ce încerca (de cele mai multe ori cu succes) să ascundă. Sora ei mai mică, Harriet, pretindea că îşi aminteşte lucruri care se întâmplaseră chiar înainte ca ea să fi împlinit un an.

Deşi avea mai puţin de şase luni când a murit Robin, Harriet zicea că îşi aduce aminte de el, iar

Allison şi restul familiei Cleve credeau că, probabil, acesta era adevărul. Din când în când Harriet venea cu câte o informaţie neînsemnată, dar şocant de precisă – detalii despre vreme sau despre o rochie, meniuri de la petrecerile de la zilele de naştere la care participase înainte de vârsta de doi ani –, de-i lăsa pe toţi cu gura căscată.

Dar Allison nu şi-l amintea deloc pe Robin. Chestia asta era impardonabilă. Ea avea aproape cinci ani când acesta a murit. Şi nu-şi putea aminti nici de perioada ulterioară morţii lui. Avea cunoştinţe detaliate despre tot intervalul acela – despre lacrimi, despre căţelul de pluş, despre tăcerile ei. Ştia că detectivul din Memphis – un bărbat masiv, cu o faţă de cămilă şi părul albit prematur, care se numea Snowy Olivet – i-a arătat nişte poze cu fiica lui, pe care o chema Celia, şi că i-a dat nişte batoane de ciocolată Almond Joy dintr-o cutie mare, pe care o ţinea tot timpul în maşină; că apoi i-a mai arătat şi alte poze, cu nişte bărbaţi de culoare şi cu nişte tipi albi, cu părul tuns scurt, milităreşte, şi priviri crunte, iar ea stătea pe canapeaua mică, de catifea albastră, a lui Tattycorum – în perioada aceea şi ea, şi sora ei, pe atunci încă în cărucior, stăteau cu tuşa Tat, iar mama lor zăcea încă în pat –, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, ciugulea stratul de ciocolată de pe batoanele de Almond Joy şi refuza să rostească vreo vorbă. Iar ea, Allison, ştia toate astea pentru că mătuşa Tat i le povestise de nenumărate ori în

timp ce stătea cu scaunul tras lângă soba cu gaz când Allison se ducea s-o vadă după ce venea de la şcoală, în după-amiezile de iarnă, iar ea privea fix cu ochii ei obosiţi şi îmbătrâniţi, de un cafeniu spre gălbui, într-un punct din partea cealaltă a încăperii şi depăna amintiri fără număr, cu o voce plină de afecţiune, de parcă ar fi povestit o istorie despre o persoană care nu era de faţă.

Edie cea cu privirea ascuţită nu era nici afectuoasă, nici tolerantă. Poveştile pe care hotăra să i le spună lui Allison aveau de cele mai multe ori un ton ciudat de alegoric.

— Sora mamei mele, începea Edie, de obicei în timp ce o aducea cu maşina acasă pe Allison de la lecţiile de pian, fără să-şi abată privirea de la drum şi cu nasul ei puternic, elegant ca un cioc de şoim, ridicat în sus, sora mamei mele cunoştea un băieţel pe nume Randall Scofield, a cărui familie a murit într-o tornadă. Când băiatul a venit acasă de la şcoală, ce crezi că a văzut? Casa îi era spulberată, făcută ţăndări, iar negrii care lucrau la ei scoseseră din dărâmături cadavrele tatălui, mamei şi ale celor trei fraţiori ai lui. Zăceau acolo toţi, plini de sânge şi fără să aibă măcar un cearşaf peste ei, întinşi pe jos unii lângă alţii, umăr la umăr, ca un xilofon. Unuia dintre fraţiori îi lipsea un braţ, iar mama avea înfipt în tâmplă un opritor metalic de uşă. Ei bine, ştii ce i s-a întâmplat acelui băiat? A *amuţit* instantaneu, în următorii şapte ani n-a mai rostit niciun cuvânt. Tatăl meu povestea că băiatul căra tot timpul după

el, oriunde se ducea, un teanc de cartoane de la nişte cămăşi şi un creion soios, căci trebuia să scrie pe ele orice cuvânt pe care dorea să-l comunice cuiva. Tipul care deţinea curăţătoria chimică din oraş îi dădea pe gratis cartoanele de la cămăşi.

Lui Edie îi plăcea să reia mereu această poveste. Existau unele variaţiuni, cu nişte copii care au orbit temporar, care şi-au muşcat limba sau şi-au pierdut minţile în momentul în care au fost confruntaţi cu imagini terifiante de tot soiul. Toate poveştile respective aveau o notă uşor acuzatoare, deşi Allison nu putea să spună cu precizie în ce fel.

Allison îşi petrecea cea mai mare parte a timpului de una singură. Asculta discuri. Făcea colaje din poze tăiate de prin reviste şi nişte lumânări inestetice din creioane de ceară topite. Desena imagini cu balerine, cai şi pui de şoareci pe marginea foilor din caietul ei de geometrie. La prânz stătea la masă cu nişte fete relativ populare în şcoală, dar cu care nu se vedea decât rareori în afara şcolii. La prima vedere ai fi zis că aparţine acelui grup de fete: purta haine frumoase, avea tenul curat, locuia într-o casă mare de pe o stradă frumoasă şi chiar dacă nu era sclipitoare sau plină de vervă, nici nu avea nimic care să o facă nesuferită.

— Ai putea foarte bine să fii şi tu o fată populară dacă ai vrea, îi zicea Edie, căreia nu-i scăpa niciun detaliu când era vorba despre

dinamica socială, fie şi la nivelul clasei a zecea. Ai putea fi chiar cea mai populară fată din clasă dacă ai avea chef să încerci.

Dar Allison nu voia să încerce. Nu voia ca elevii ceilalţi să fie răi cu ea sau să îşi bată joc de ea, iar atâta timp cât nimeni nu o sâcâia, Allison era fericită. Şi – cu excepţia lui Edie – nici nu o sâcâia cineva prea tare. Dormea mult. Mergea la şcoală pe jos, singură. Se oprea să se joace cu câinii pe care-i întâlnea în drum. Noaptea avea nişte vise cu un cer galben şi ceva alb, ca un cearşaf desfăşurat, fluturând pe cerul acela, vise care o tulburau profund, dar le uita imediat ce se trezea.

Allison îşi petrecea foarte mult timp cu străbunicuţele ei – în weekenduri şi după ore. Le băga aţa în ac şi le citea atunci când vederea lor slăbea, se cocoţa pe scara de lemn ca să ia diferite lucruri de pe rafturile înalte şi pline de praf, le asculta cum povesteau despre colegii lor de şcoală care muriseră ori despre recitalurile de pian de acum şaizeci de ani. Uneori, după şcoală, Allison le gătea câte o prăjitură – cu cremă uşoară, cu foi şi cremă sau cu glazură albă şi frişcă –, pe care ele s-o ducă apoi la bazarurile organizate la biserică. Folosea o placă de marmură rece şi un termometru şi era meticuloasă ca o farmacistă: urma indicaţiile reţetei pas cu pas, măsura cu scrupulozitate cantitatea de ingrediente şi o ajusta în cana gradată cu un cuţit de unt. Mătuşile – ele însele ca nişte fetişcane, cu obrajii roşii, părul

cârlionţat şi pline de umor – se foiau de colo colo, încântate de activitatea din bucătărie, şi se strigau una pe alta cu poreclele din copilărie.

Ce bucătăreasă mică şi bună, ciripeau toate mătuşicile. Ce frumuşică eşti. Eşti un înger care a venit să ne viziteze. Ce fată bună. Cât e de frumuşică. Cât e de dulce.

Harriet, mezina, nu era nici frumuşică şi nici dulce. Harriet era isteaţă.

Din momentul în care a fost suficient de mare ca să poată vorbi, Harriet a fost o prezenţă uşor tulburătoare în căminul familiei Cleve. Sălbatică pe terenul de joacă, nepoliticoasă cu cei din jur, ea se certa cu Edie, lua de la bibliotecă nişte cărţi despre Ginghis Han şi îi dădea mamei sale mari dureri de cap. Avea doisprezece ani şi era în clasa a şaptea. Deşi avea întotdeauna numai calificative maxime profesorii nu au ştiut niciodată cum s-o ia. Uneori îi telefonau mamei ei sau lui Edie – cea cu care, după cum ştiau toţi cei ce cunoşteau câte ceva despre familia Cleve, ai fi preferat să vorbeşti. Ea era şi feldmareşal, şi autocrat. Era persoana cu cea mai mare autoritate din familie şi era cel mai probabil că va acţiona cumva. Dar Edie însăşi nu ştia sigur cum trebuia s-o ia pe Harriet. Harriet nu era propriu-zis neascultătoare sau nesupusă, ci doar arogantă şi reuşea cumva să irite aproape orice adult cu care venea în contact.

Harriet n-avea nici pe departe fragilitatea visătoare a surorii sale. Avea o constituţie solidă, amintind de un bursuc mic, obraji rotunzi, un nas

ascuţit, părul tuns scurt, în stil bob, şi o gură mică şi fermă, cu buze subţiri. Vorbea repezit, cu o voce ascuţită şi stridentă, care la un copil din Mississippi, cum era ea, părea fragmentată ciudat, astfel încât străinii o întrebau de unde Dumnezeu a căpătat accentul acela de yankeu. Avea o privire palidă, pătrunzătoare, deloc deosebită de cea a lui Edie. Asemănarea dintre ea şi bunica ei era adesea menţionată şi nu trecea neobservată, dar ceea ce la bunică era o frumuseţe aprigă, cu privirea sălbatică, la nepoată nu era decât o sălbăticie uşor neliniştitoare. În discuţiile sale personale, Chester, grădinarul lor, le numea vulturoaica şi puiul de vulturoaică.

Pentru Chester, ca şi pentru Ida Rhew, Harriet era o sursă de exasperare şi amuzament. De când a învăţat să vorbească, ea se tot ţinea după ei când ei trebăluiau prin casă, punându-le tot felul de întrebări la fiecare pas. Cât câştiga Ida? Ştia Chester să zică „Tatăl nostru”? N-ar vrea să-l spună şi pentru ea? îi mai amuza pe cei doi prin faptul că stârnea tot felul de scandaluri în rândul familiei Cleve, altfel foarte liniştită. De nenumărate ori ea fusese cauza unor certuri aproape dureroase: îi spunea

Adelaidei că nici Edie şi nici Tat nu păstraseră feţele de pernă brodate de ea, ci le împachetaseră frumos, ca să le ofere drept cadou altora; o informa pe Libby că murăturile ei cu mărar nu doar că nu erau nici pe departe o delicatesă culinară, aşa cum credea ea, ci nu erau nici măcar

comestibile, iar cererea de care se bucurau în rândul vecinilor şi membrilor familiei se datora ciudatei lor eficacităţi ca erbicid.

— Mai ştii peticul ăla de pământ chel din curte? întreba Harriet. Cel de lângă veranda din spate? Tatty a aruncat acolo câteva din murăturile tale acum şase ani şi de atunci n-a mai crescut nimic pe locul acela.

Harriet susţinea foarte tare ideea ca murăturile să fie îmbuteliate şi să se vândă ca substanţă erbicidă. Libby ar fi ajuns milionară.

Au trecut vreo trei sau chiar patru zile până când mătuşa Libby a încetat să plângă din pricina asta. Cu Adelaide şi cu feţele de pernă a fost încă şi mai rău. Spre deosebire de Libby, ei îi plăcea să rămână supărată vreme îndelungată. Timp de două săptămâni n-a vrut să vorbească nici cu Edie şi nici cu Tat şi ignora cu răceală prăjiturile împăciuitoare pe care cele două surori i le aduceau şi i le puneau pe verandă, lăsându-le acolo pentru câinii vecinilor, care se înfruptau din ele. Libby, afectată de cearta respectivă (în care ea, personal, nu avea nicio vină, fiind singura soră suficient de loială ca să fi păstrat feţele de pernă, aşa urâte cum erau), se tot ducea de la una la alta, încercând să liniştească lucrurile. Şi aproape că reuşise, când Harriet a stârnit-o din nou pe Adelaide, zicându-i că Edie nu despacheta niciodată cadourile pe care i le dădea Adelaide, ci le schimba numai felicitarea ataşată cu una nouă şi le dădea mai departe, cel mai des organizaţiilor

caritabile – şi unele dintre ele erau pentru negri. Incidentul a avut un efect atât de dezastruos, încât până şi acum, după atâţia ani, orice referire la el încă mai declanşa certuri şi acuzaţii subtile, iar la zilele de naştere şi la Crăciun Adelaide le cumpăra în mod demonstrativ surorilor ei ceva evident ostentativ – o sticluţă de Shalimar, să zicem, sau o cămaşă de noapte de la magazinul Goldsmith din Memphis, căreia uita mai mereu să-i scoată eticheta cu preţul.

— Mie, personal, îmi plac cadourile făcute de mână, se trezea ea explicându-le cu voce tare doamnelor cu care juca bridge la club, lui Chester, în curte, şi pe deasupra capetelor umilite ale surorilor ei când acestea se aflau chiar în curs de despachetare a extravagantelor cadouri. Pentru mine un asemenea dar înseamnă mai mult. *Arată gândul din spatele cadoului*. Dar pentru unele persoane nu contează decât câţi bani ai dat pe cadou. Asemenea persoane cred că un cadou nu valorează nimic dacă nu e de la magazin.

— *Mie* îmi plac lucrurile pe care le faci tu, Adelaide, spunea mereu Harriet.

Şi chiar aşa era. Cu toate că nu găsea nicio utilizare pentru şorţuleţele, feţele de pernă şi şerveţelele de ceai, păstra toate ţesăturile strident ornamentate ale Adelaidei şi în camera ei avea sertare întregi pline cu astfel de lucruri. Nu materialele din în îi plăceau, ci modelele: fetiţele olandeze, cafetierele dansatoare, mexicanii care moţăiau cu pălăriile lor sombrero pe cap. Harriet

le colecţiona cu atâta pasiune, încât ajunsese să le şterpelească de prin dulapurile celorlalţi, şi de aceea fusese atât de iritată de faptul că Edie trimisese feţele de pernă la acele organizaţii caritabile când ea le voia pentru sine. („Nu fi ridicolă, Harriet! De ce *Dumnezeu* ai vrea aşa ceva?”)

— Ştiu că *ţie* îţi plac, draga mea, murmură Adelaide cu o voce tremurătoare şi autocompătimitoare, aplecându-se să-i dea o sărutare teatrală lui Harriet, în timp ce Tat şi Edie schimbau priviri prin spatele ei. Într-o bună zi, când eu n-o să mai fiu, tu o să fii fericită să ai toate lucrurile astea.

— Fetiţei ăsteia îi place grozav de mult să stârnească scandal, îi zicea Chester Idei.

Edie, care nici ea nu se dădea în lături când era vorba să provoace un scandal, avea în persoana nepoatei ei mezine o concurentă serioasă. În ciuda – sau mai degrabă din cauza – acestui lucru, ele se bucurau mult una de compania celeilalte, iar Harriet petrecea o bună bucată de timp acasă la bunica ei. Edie se plângea adesea de încăpăţânarea Harrietei şi de lipsa ei de maniere şi bombănea că era mereu luată peste picior, dar, cu toate că Harriet era exasperantă, Edie o considera o companie cu mult mai mulţumitoare decât Allison, care nu avea aproape niciodată nimic de zis. Îi plăcea s-o aibă pe Harriet în preajmă, deşi nu voia să admită chestia asta, şi îi simţea lipsa în după-amiezile în care fata nu

venea la ea.

Deşi mătuşile o iubeau pe Harriet, ea nu era la fel de afectuoasă ca sora ei, iar trufia ei le tulbura. Era prea directă. Nu înţelegea deloc ce însemnă reţinerea sau diplomaţia, iar în această privinţă Harriet semăna mult cu Edie, mai mult chiar decât îşi imagina Edie însăşi.

În zadar au încercat mătuşile să o înveţe să fie politicoasă.

— Dar tu nu *înţelegi*, draga mea, îi zicea Tat, că dacă nu-ţi place checul cu fructe, e mai bine să mănânci oricum o felie decât să răneşti sentimentele gazdei tale?

— Dar mie nu-mi place checul cu fructe.

— Ştiu că nu-ţi place. De aceea am şi folosit acest exemplu.

— Checul cu fructe e oribil. Nu cunosc pe nimeni căruia să-i placă. Iar dacă-i spun persoanei respective că îmi place, o să continue să-mi dea.

— Da, dragă, dar nu despre asta e vorba aici. Ideea e că dacă o persoană a făcut eforturi să gătească ceva, bunele maniere îţi impun să mănânci chiar dacă nu-ţi place.

— Biblia spune să nu minţi.

— Asta este altceva. Asta este o minciună elegantă. Biblia vorbeşte despre un alt fel de minciună.

— Biblia nu zice nimic despre un tip sau altul de minciună, în Biblie scrie numai despre minciuni în general.

— Harriet, crede-mă. E adevărat, Iisus ne

spune să nu minţim, dar asta nu înseamnă să fim nepoliticoşi cu gazdele noastre.

— Iisus nu spune nimic despre gazdele noastre. El spune doar că minciuna e un păcat. Şi mai spune că Diavolul este un mare mincinos şi, mai mult, că e chiar „tatăl minciunii”.

— Da, dar Iisus spune: „Iubeşte-ţi aproapele”. Nu-i aşa? interveni inspirată Libby, preluând conversaţia de la Tat, căreia îi pierise graiul. Nu înseamnă asta oare să-ţi iubeşti şi gazda? Gazda ta înseamnă şi aproapele tău.

— Într-adevăr, spuse veselă Tat. Nu că ar încerca cineva să spună că gazda ar trebui neapărat să locuiască atât de aproape, încât *să fie chiar uşă în uşă cu tine*. Acest îndemn, de a-ţi iubi aproapele, înseamnă că ar trebui să mănânci ce ţi se oferă şi să fii recunoscătoare pentru acest lucru.

— Nu văd de ce să-mi iubesc aproapele înseamnă să-i spun că îi iubesc şi checul cu fructe. Când eu de fapt nu pot să-l sufăr.

Nimeni, nici măcar Edie, n-a mai ştiut cum să răspundă la o asemenea pedanterie neînduplecată. Şi o astfel de discuţie putea să se prelungească ore în şir. Nici nu mai conta dacă discutau până se învineţeau la faţă. Şi mai enervant era faptul că argumentele lui Harriet, chiar dacă erau ridicole, aveau pe undeva un fundament biblic, mai mult sau mai puţin riguros. Pe Edie însă acest lucru n-o impresiona. Cu toate că ea făcuse şi muncă de caritate şi misionariat şi

cânta în corul bisericii, în adâncul inimii nu credea că fiecare cuvânt din Biblie ar fi fost mai adevărat decât oricare dintre maximele ei favorite, cum ar fi, de exemplu, faptul că tot ce se întâmplă este exact aşa cum trebuia să se întâmple şi că în adâncul lor negrii sunt exact la fel ca albii. Dar mătuşile – şi în special mătuşa Libby – erau mult prea tulburate de spusele lui Harriet. Sofismele ei, deşi se bazau în mod incontestabil pe Biblie, sfidau bunul-simţ, adică tot ce era moral.

— Poate, spunea Libby stânjenită după ce Harriet o pornea rapid spre casă, pentru a ajunge la cină, poate că Domnul nu vede nicio diferenţă între o minciună politicoasă şi una sfruntată. Poate că în ochii Lui minciunile sunt blestemate, indiferent de forma lor.

— Ei, şi tu acum, Libby…

— Şi poate că El se foloseşte de un copil ca să ne reamintească acest adevăr.

— Iar atunci eu aş prefera mai degrabă să mă duc direct în iad, le-o trânti Edie, care rămăsese tăcută în timpul schimbului de cuvinte de mai înainte, decât să fiu nevoită să merg prin oraş şi să le spun tuturor exact ce gândesc despre fiecare.

— Edith! strigară toate trei surorile deodată.

— Edith, nu cred că vrei să spui asta!

— Ba da. Şi nici nu mă interesează să ştiu ce crede despre mine lumea din oraş.

— Nu pot să-mi dau seama ce-ai fi putut să faci, Edith, încât să crezi că toată lumea are o

părere aşa de rea despre tine, spuse, moralistă, Adelaide.

Odean, menajera lui Libby – care se prefăcea că nu aude bine – asculta nepăsătoare toate aceste conversaţii în timp ce se afla în bucătărie şi încălzea nişte pui cu smântână şi biscuiţi pentru cina bătrânei doamne. Acasă la Libby nu se întâmpla nimic captivant, iar conversaţia devenea puţin mai aprinsă doar în zilele în care venea Harriet în vizită.

Spre deosebire de Allison – pe care ceilalţi copii o acceptau vag, fără să ştie exact de ce –, Harriet era o fată dominatoare şi, în general, nu era prea iubită. Prietenii pe care îi avea nu erau însă nici lipsiţi de entuziasm şi nici de vlagă, cum erau cei ai lui Allison. Cei mai mulţi dintre ei erau băieţi, majoritatea mai mici decât ea şi fanatic de devotaţi, fiind în stare să traverseze jumătate de oraş pe bicicletă doar ca să vină să o vadă pe Harriet după ore. Ea îi punea să joace roluri de cruciaţi sau chiar rolul Ioanei d'Arc; îi punea să se îmbrace în cearşafuri şi să interpreteze scene din Noul Testament, în care ea însăşi juca rolul lui Iisus. „Cina cea de taină" era preferata ei. Aşezaţi cu toţii de o singură parte a mesei, *à la* Leonardo, sub faldurile viţei *muscadine*[8] de pe pergola din curtea din spate a Harrietei, aşteptau nerăbdători momentul în care – după ce împărţeau o cină de taină cu sărăţele Ritz şi Fanta de struguri –

8 Viţă-de-vie lemnoasă (Vitis rotundifolw) ce creşte în sud-estul Statelor Unite şi din ai cărei struguri se face un soi de vin.

Harriet dădea roată cu privirea de jur-împrejurul mesei, învăluind timp de câteva secunde fiecare băiat în privirea ei rece.

— Şi totuşi în noaptea asta unul dintre voi, spunea ea cu un calm care-i îngheţa, unul dintre voi, cei de aici, mă va vinde!

— Nu! Nu! strigau ei plini de încântare – inclusiv Hely, băiatul care juca rolul lui Iuda, doar că el, fiind favoritul lui Harriet, îi mai juca şi pe ceilalţi discipoli de prima mână: Sfântul Ion, Sfântul Luca, Sfântul Petru Simon. O, niciodată, Doamne!

După aceea urma de obicei o procesiune spre Ghetsimani, care se afla în umbra deasă de dincolo de arborele *tupelo* din curtea Harrietei. Aici Harriet, în chip de Iisus, era nevoită să se lase capturată de romani – o captură violentă, mai furtunoasă decât versiunea înfăţişată în Evanghelii. Toată scena era destul de captivantă în sine, dar băieţilor le plăcea mai ales partea cu Ghetsimani, pentru că se juca exact sub copacul unde fusese omorât fratele fetei. Crima avusese loc cu mult înainte ca majoritatea dintre ei să se fi născut, dar cu toţii ştiau povestea, pe care o conturaseră punând cap la cap fragmentele de conversaţie ale părinţilor lor sau din jumătăţile de adevăr groteşti şoptite de fraţii lor mai mari prin dormitoare întunecoase, iar copacul acela îşi arunca umbra-i intensă peste imaginaţia lor încă de pe vremea când bonele lor se opriseră pentru prima dată, cu o precauţie semnalată şoptit printr-

un sâsâit, la colţul de la George Street şi se aplecaseră ca să îi strângă de mână şi să le arate locul.

Oamenii se întrebau de ce copacul acela mai era încă acolo. Toată lumea credea că ar fi trebuit tăiat – nu numai din cauza lui Robin, ci şi pentru că începuse să se usuce de la vârf în jos. Crengile lui arătau ca nişte oase cenuşii, frânte şi melancolice, care se iţeau în mod neplăcut pe deasupra frunzişului, de parcă ar fi fost lovite de trăsnet. Toamna copacul devenea de un roşu sfidător de scânteietor şi era chiar frumos o zi-două, după care, brusc, îşi pierdea toate frunzele şi rămânea golaş. Când apăreau iar, frunzele îi erau lucioase, de parcă ar fi fost din piele, şi atât de întunecate la culoare, încât păreau aproape negre. Aruncau o umbră intensă şi profundă, astfel încât iarba aproape că nu creştea sub el. În plus, copacul era prea mare şi prea aproape de casă, iar dacă s-ar fi stârnit un vânt suficient de puternic, cum i-a spus specialistul dendrolog lui Charlotte, era posibil să se trezească într-o bună dimineaţă cu copacul prăbuşit prin fereastra de la dormitor. („Asta ca să nu mai zic nimic despre băieţelul acela”, îi spusese acesta partenerului său în timp ce se aşeza pe scaunul camionetei, trântind portiera. „Cum poate biata femeie să se trezească în fiecare dimineaţă a vieţii ei, să se uite în curte şi să vadă chestia aia acolo?”) Doamna Fountain se oferise chiar să plătească, numai să scoată copacul de acolo, menţionând cu tact

pericolul pe care-l reprezenta acesta pentru propria ei casă. Era un fapt extraordinar dacă te gândeai că doamna Fountain era aşa de zgârcită, încât spăla până şi folia de aluminiu folosită, apoi o făcea ghemotoc şi o refolosea. Dar Charlotte clătina doar din cap că nu.

— Nu, mulţumesc, doamnă Fountain, spuse ea cu o voce atât de absentă, încât doamna Fountain se întrebă dacă nu cumva Charlotte înţelesese ea greşit.

— Ascultă-mă, continuă piţigăiat doamna Fountain. Mă ofer să plătesc pentru asta! O fac cu plăcere! E un pericol şi pentru casa mea, iar dacă vine o tornadă şi…

— Nu, mulţumesc.

Charlotte nu se uita la doamna Fountain – nu se uita nici măcar la copac, acolo unde căsuţa construită de fiul ei putrezise, uitată, pierdută într-o bifurcare de ramuri uscate. Charlotte se uita vizavi, peste maidanul pustiu, unde floarea-cucului şi meişorul crescuseră fără oprelişti, până departe, acolo unde şinele de tren se pierdeau printre acoperişurile ruginite din *Niggertown*[9] şi chiar şi mai departe.

— Îţi zic eu, spuse doamna Fountain cu o voce schimbată. Îşi zic eu, Charlotte. Tu crezi că nu ştiu, dar ştiu şi eu foarte bine cum e să-ţi pierzi un fiu. Însă asta e voinţa lui Dumnezeu şi trebuie să te împaci cu ea.

---

9 Cartierul negrilor.

Încurajată de tăcerea Charlottei, continuă:

— În plus, nu era singurul tău copil. Tu cel puţin îi ai pe ceilalţi. Dar bietul Lynsie… era tot ce aveam *eu*. Nu trece nici măcar o singură zi în care să nu mă gândesc la dimineaţa în care am aflat că avionul lui a fost doborât. Ne pregăteam de Crăciun, eu mă suisem pe o scară de lemn, eram în cămaşă de noapte şi cu un halat de casă pe mine şi încercam să leg o ramură de vâsc de lustră, când am auzit un ciocănit la uşa din faţă. Porter, binecuvântată să-i fie inima – căci asta se întâmpla după primul lui infarct, dar înainte de al doilea…

Brusc, doamnei Fountain i se curmă vocea şi ea se uită fix spre Charlotte. Dar Charlotte nu mai era acolo. Se întorsese deja cu spatele şi se îndrepta cu paşi şovăitori înapoi spre casă.

Asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă, iar copacul continua să existe, cu căsuţa lui Robin putrezind acolo sus, în vârf. Doamna Fountain nu mai era aşa de prietenoasă când o întâlnea pe Charlotte.

— Nu le dă niciun pic de atenţie fetelor ălora, le spunea ea doamnelor de la salonul de coafură al lui Neely în timp ce îşi făcea părul. Iar casa i-e ticsită de gunoaie. Dacă te uiţi pe geam, vezi teancuri-teancuri de ziare, până la tavan.

— Eu mă-ntreb, zise doamna Neely cea cu faţă de vulpe, prinzând şi susţinând privirea doamnei Fountain în oglindă în timp ce întindea mâna după fixativul de păr, mă-ntreb dacă nu cumva mai

trage câte-o duşcă din când în când!

— Nu m-ar mira deloc, răspunse doamna Fountain.

Şi, cum doamna Fountain striga adesea la copii de pe veranda ei, copiii o luau la sănătoasa şi inventau tot felul de poveşti pe seama ei: că ar răpi băieţei (pe care-i şi mânca după aceea) şi că la straturile ei de trandafiri atât de premiaţi la concursuri ar fi folosit îngrăşăminte făcute din oasele băieţeilor respectivi. Apropierea de „casa ororilor”, ce aparţinea doamnei Fountain, făcea ca punerea în scenă a arestării din Ghetsimani, care avea loc în curtea Harrietei, să devină cu mult mai cutremurătoare. Dar dacă băieţii reuşiseră uneori să se sperie unii pe alţii cu doamna Fountain, când era vorba de arborele *tupelo* nu mai era nevoie să o facă. Ceva nedefinit din contururile lui îi neliniştea oricum pe toţi. Cenuşiul sufocant al umbrei sale – care se afla la doar câţiva paşi de peluza însorită şi totuşi părea să fie la o distanţă imensă de aceasta – era tulburător chiar şi pentru cineva care nu ştia istoria locului. Nu era deloc nevoie să-şi amintească de cele petrecute acolo, întrucât copacul însuşi le reamintea toată grozăvia. Copacul acela avea propria sa autoritate, propria sa întunecime.

Din cauza morţii lui Robin, Allison fusese tachinată de multe ori cu cruzime în primii ani de şcoală (*„Mami, mami, pot să mă ducă afară să mă joc cu frăţiorul meu?” „Nu, categoric nu, pentru că l-ai dezgropat deja de trei ori săptămâna*

asta!”). Allison îndurase acest supliciu într-o tăcere stoică (nimeni n-a ştiut exact cât a suferit sau cât a durat), până când o profesoară cumsecade a descoperit în sfârşit ce se întâmplă şi a pus capăt situaţiei.

În schimb Harriet – poate din cauza firii ei mai sălbatice sau, poate, doar din cauză că toţi colegii ei erau prea tineri ca să-şi amintească omorul – scăpase de asemenea persecuţii. Tragedia din familia ei se reflecta în ea printr-un fel de strălucire spectrală pe care o emana şi pe care băieţii o găseau irezistibilă. Harriet vorbea adesea despre fratele ei mort, cu o încăpăţânare deliberată, care implica nu numai faptul că îl cunoscuse pe Robin, ci şi că el era încă viu. Din timp în timp băieţii se trezeau că privesc fix ceafa sau profilul Harrietei şi uneori chiar li se părea că ea *era* Robin: un băieţandru ca şi ei, care însă se întorsese din moarte şi ştia unele lucruri pe care ei nu le ştiau. Iar în ochii Harrietei simţeau înţepătura din privirea fratelui său, prezentă cumva acolo prin însuşi misterul împărtăşirii aceluiaşi sânge. Deşi niciunul dintre ei nu-şi dădea seama, nu exista de fapt cine ştie ce asemănare între Harriet şi fratele ei, nici măcar în poze. Rapid, strălucitor şi alunecos ca un peştişor, Robin era întru totul diferit de Harriet cea tăcută, încruntată şi cu o lipsă de umor trufaşă. Ceea ce-i ţinea în jurul ei şi-i fascina pe băieţi era numai şi numai forţa caracterului Harrietei, nu al lui Robin.

De altfel, băieţii n-au sesizat niciun fel de

apropiere, niciun fel de paralelă izbitoare între tragedia pe care o puneau în scenă în întunecimea de sub arborele negru de cauciuc *tupelo* şi tragedia care avusese loc acolo în urmă cu doisprezece ani. Hely era prea ocupat, întrucât juca rolul lui Iuda Iscarioteanul şi o predase pe Harriet romanilor şi tot el trebuia (de data asta în rolul lui Petru Simon) să-i taie urechea centurionului, ca să o apere pe fată. Mulţumit şi agitat, Hely număra cele treizeci de alune prăjite pentru care urma să-şi trădeze Mântuitorul şi, după îmbrâncelile şi ghionturile celorlalţi băieţi, trebuia să-şi umezească buzele cu încă o sorbitură din Fanta de struguri. Ca s-o poată trăda pe Harriet, trebuia s-o sărute pe obraz. O dată – la îndemnul celorlalţi discipoli – a sărutat-o zgomotos pe gură. Severitatea cu care fata şi-a îndepărtat urmele sărutului – ştergându-şi dispreţuitoare buzele cu dosul palmei – l-a înfiorat mai mult decât sărutul.

Siluetele tainice – a Harrietei şi ale discipolilor să-i – erau o prezenţă stranie în cartier. Uneori, când se uita pe fereastră, pe deasupra chiuvetei din bucătărie, pe Ida Rhew o izbea ciudăţenia micii procesiuni care-şi croia drum, sumbră, de-a lungul peluzei. Ea nu vedea nici cum Hely rostogolea în palmă alunele prăjite în timp ce mergea, nici tenişii lui verzi de sub robă şi nici nu-i auzea pe ceilalţi discipoli bombănind nemulţumiţi că nu li s-a permis să-şi aducă pistoalele cu capse, ca să-l apere pe Iisus. Şirul

acela de siluete micuţe, înfăşurate în alb, care-şi târau cearşafurile prin iarbă, îi stârnea aceeaşi curiozitate şi aceeaşi presimţire de rău augur pe care probabil că le-ar fi simţit şi dacă ar fi fost o spălătoreasă din Palestina, cu mâinile vârâte până la coate într-o albie cu apă murdară, care făcea o pauză în apusul cald, pascal, doar cât să-şi ia sudoarea de pe frunte cu dosul palmei şi să se uite o clipă, nedumerită, la cele treisprezece siluete cu glugi care treceau lent, ca nişte năluci, pe dinaintea ei, luând-o în sus pe drum prăfuit, către grădina de măslini împrejmuită cu ziduri din vârful colinei: importanţa acţiunii lor se deducea clar din ţinuta lor gravă şi solemnă, dar natura ei rămânea imposibil de imaginat. Să fi fost, poate, o înmormântare? Cineva pe patul de suferinţă, un proces, o sărbătoare religioasă? Ceva răvăşitor, orice ar fi fost; oricum, destul cât să-i atragă atenţia o clipă, două, deşi s-ar fi întors la treaba ei fără să afle că mica procesiune era pe cale să producă ceva atât de răvăşitor, încât avea să schimbe istoria.

— De ce vreţi toţi să vă jucaţi sub blestematul ăla de copac bătrân? o întrebă ea pe Harriet când fata intră în casă.

— Pentru că e cel mai întunecos loc din curte, răspunse Harriet.

Încă de când era foarte mică, Harriet era atrasă de arheologie: tumuli indieni, cetăţi în ruine, obiecte îngropate. Totul a început cu un interes pentru dinozauri, care s-a transformat

treptat în altceva. Pe Harriet, după cum s-a văzut de îndată ce a fost suficient de mare ca să poată vorbi, nu o interesau dinozaurii în sine – nici brontozaurii cu gene lungi din desenele animate de sâmbăta, cei ce se lăsau „călăriţi” sau care îşi aplecau frumos gâtul, ca să devină tobogane pentru copii, nici tiranozaurii care scoteau ţipete înfiorătoare şi nici măcar pterodactilii de coşmar. Ceea ce o interesa pe Harriet era faptul că ei nu mai existau.

— Dar de unde *ştim* noi cum arătau ei cu adevărat? o întrebase ea pe Edie, căreia deja i se făcea rău numai când auzea cuvântul *dinozaur*.

— După oasele care s-au găsit.

— Dar dacă ţi-aş găsi oasele, Edie, eu n-aş şti cum ai arătat tu.

Edie, care era ocupată cu decojitul piersicilor, nu i-a oferit niciun răspuns.

— Uite, Edie. Uite. Scrie aici că n-au găsit decât un singur os de la picior.

Harriet s-a căţărat pe un taburet din bucătărie şi i-a arătat lui Edie, plină de speranţă, cartea.

— Şi uite aici o poză cu dinozaurul întreg, a continuat ea.

— Nu ştii cântecul ăla, Harriet? o întrerupse Libby, aplecându-se peste tejgheaua din bucătărie, unde stătea şi scotea sâmburii de la piersici.

Şi, cu vocea ei tremurătoare, cântă:

— Osul genunchiului e legat de osul gambei… Osul gambei e legat de…

— Bine, bine, *dar de unde se ştie cum arătau*

dinozaurii? De unde se ştie că erau verzi? în desen l-au făcut verde. Uite. Uită-te, Edie.

— Mă uit, zise acră Edie, deşi nu se uita.

— Nu, nu te uiţi.

— Am văzut tot ce mă interesează.

Apoi, când Harriet a mai crescut un pic, pe la nouă-zece ani, fixaţia aceasta s-a transformat în pasiune pentru arheologie. Iar în acest domeniu şi-a găsit-o pe mătuşa ei Tat drept parteneră de discuţie binevoitoare, chiar dacă uneori confuză. Tat predase limba latină timp de treizeci de ani la liceul din oraş. Când ieşise la pensie, dezvoltase un interes faţă de diversele enigme ale anticilor, dintre care multe – credea ea – se axau pe Atlantida. Atlantizii, explica ea, construiseră piramidele şi monoliţii de pe Insula Paştelui. Înţelepciunea atlantizilor era sursa craniilor trepanate găsite în Anzi, dar şi a bateriilor electrice modeme descoperite în mormintele faraonilor. Rafturile ei de bibliotecă erau pline cu lucrări de popularizare pseudo-academice din anii 1890, pe care le moştenise de la tatăl ei educat, dar credul, un distins judecător care îşi petrecuse ultimii ani din viaţă în pijama şi încercând mereu să evadeze dintr-un dormitor încuiat. Biblioteca lui, pe care o lăsase moştenire nu fiicei sale celei mai mici, ci următoarei, Theodorei – poreclită de el Tattycorum, pe scurt Tat –, cuprindea lucrări precum *Controversa antediluviană*, *Alte lumi decât a noastră* şi *Mu*: *adevăr sau ficţiune*?

Surorile lui Tat n-au încurajat această formă

de cercetare. Adelaide şi Libby o considerau necreştină, iar Edie pur şi simplu prostească.

— Dar dacă a existat ceva precum „Atlanta”, zise Libby, cu sprâncenele ei încruntate inocent, cum de nu-i menţionată în Biblie?

— Pentru că nu se construise încă, îi răspunse cu cruzime Edie. Atlanta este capitala Georgiei. Iar Sherman i-a dat foc în timpul Războiului Civil.

— Of, Edith, nu fi aşa de nesuferită…

— Atlantizii au fost strămoşii vechilor egipteni.

— A, deci aşa. Vechii egipteni nu erau creştini, spuse Adelaide. Venerau pisicile şi câinii şi alte chestii din astea.

— *Nu aveau cum* să fie creştini, Adelaide. Hristos nu se născuse încă.

— Poate că nu, dar Moise şi toţi ai lui respectau cel puţin cele zece porunci. Nu umblau pe-acolo să adore pisici şi câini.

— Atlantizii, zise Tat cu superioritate, acoperind râsul surorilor sale, atlantizii cunoşteau multe lucruri pe care oamenii de ştiinţă moderni ar fi foarte bucuroşi să le afle azi. Tăticu’ ştia multe despre Atlantida, era un bun creştin şi era mai educat decât noi toate din această încăpere, puse la un loc.

— Tăticu’, murmură Edie, *tăticu’* obişnuia să mă scoale din pat în toiul nopţii şi să-mi spună că vine împăratul Wilhelm şi să ne ascundem argintăria în fântână.

— Edith!

— Edith, nu e corect să spui asta. Atunci era

bolnav. Dar a fost atât de bun cu noi toate!

— Eu nu spun că tăticu' n-a fost un om bun, Tatty. Spun doar că eu am fost cea care a avut grijă de el.

— *Pe mine* mă recunoştea întotdeauna, zise Adelaide, pierzându-şi răbdarea, căci, fiind cea mai mică dintre ele şi – credea ea – favorita tatălui ei, nu scăpa nicio ocazie să le reamintească surorilor sale acest lucru. Pe mine m-a recunoscut până la sfârşit, în ziua în care a murit mi-a luat mâna şi mi-a zis: „Adelaide, scumpa mea, ce mi-au făcut?" Nu ştiu de ce Dumnezeu am fost singura pe care a recunoscut-o atunci. Mi s-a părut un lucru foarte ciudat.

Harrietei îi plăcea la nebunie să se uite prin cărţile lui Tat, care includeau nu numai volumele cu Atlantida, ci şi unele lucrări mai serioase, cum ar fi *Istoria* lui Gibbon şi Ridpath, precum şi un număr de cărţi necartonate, cu poveşti romanţioase, care se petreceau în vremurile de demult, cu desene colorate cu gladiatori pe copertă.

— Desigur, acestea nu simt cărţi de istorie, explica Tat. Sunt doar nişte romane uşurele, plasate într-un cadru istoric. Dar sunt cărţi foarte distractive şi, în acelaşi timp, şi educative. Le dădeam elevilor mei de la liceu, ca să-i fac să fie interesaţi de perioada romană. Probabil că, având în vedere ce cărţi se scriu în ziua de azi, acum nu mai poţi face aşa ceva, dar astea sunt nişte romane curăţele, nu ca gunoaiele care apar acum.

Şi Tat îşi trecea arătătorul osos – cu articulaţiile umflate de artrită – peste şirul de cotoare identice.

— *H. Montgomery Storm*. Cred că a scris şi nişte romane despre perioada Regenţei, folosind un pseudonim de femeie, dar nu-mi amintesc care era acela.

Pe Harriet n-o interesau deloc romanele cu gladiatori. Erau doar nişte poveşti de dragoste în decoruri romane, iar ei îi displăcea profund orice avea de-a face cu dragostea şi cu poveştile romanţioase. Cartea ei favorită din biblioteca lui Tat era un volum gros intitulat *Pompei şi Herculaneum*: *oraşele uitate*, ilustrat cu nişte gravuri colorate.

Lui Tat îi făcea mare plăcere să se uite prin acea carte împreună cu Harriet. Stăteau amândouă aşezate pe sofaua de catifea a lui Tat şi întorceau paginile împreună, studiind picturile murale delicate ale unor vile în ruine, galantarele unei brutării perfect conservate, cu pâinile şi toate celelalte produse intacte sub cinci metri de cenuşă, ori mulajele de ipsos cenuşii, fără chip, ale romanilor morţi, contorsionaţi încă în aceleaşi poziţii elocvente de durere în care fuseseră surprinşi cu două mii de ani în urmă, când se prăbuşiseră pe pavaj sub ploaia de cenuşă.

— Nu înţeleg de ce bieţii oameni n-au avut atâta minte încât să părăsească oraşul mai devreme, spuse Tat. Presupun că pe vremea aia habar n-aveau ce înseamnă un vulcan. Cred că tot

cam aşa a fost şi cu uraganul Camille atunci când a lovit Gulf Coast. Au fost destul de mulţi oameni fără minte care n-au vrut să plece atunci când a fost evacuat oraşul şi-au rămas să bea la hotelul Buena Vista, de parcă ar fi fost vorba de o ditamai petrecerea. Ei bine, să-ţi spun eu, Harriet, ce s-a întâmplat: vreme de trei săptămâni, când s-au retras apele, le tot culegeau cadavrele de prin vârfurile copacilor. Iar din Buena Vista n-au mai rămas nici măcar două cărămizi una peste alta! Tu n-ai cum să-ţi aminteşti de Buena Vista, draga mea. Aveau nişte pahare cu picior pictate cu nişte peşti tropicali coloraţi.

Întoarse pagina.

— Uite, continuă Tat. Vezi mulajul acestui căţeluş mort? încă mai are un biscuit în gură. Am citit undeva o povestire încântătoare pe care a scris-o cineva chiar despre acest căţeluş. În povestire se spunea că era câinele unui mic cerşetor din Pompei, pe care acesta îl iubea tare mult, iar căţeluşul s-a dus să ia un biscuit pentru stăpânul său, ca să aibă ce să mănânce pe drum după ce plecau din Pompei. Nu-i aşa că-i o poveste tristă? Sigur, nimeni nu ştie cu certitudine ce s-a întâmplat, dar povestea asta e, probabil, destul de aproape de adevăr, nu crezi?

— Poate câinele a vrut un biscuit pentru el.

— Mă îndoiesc. Ştii, probabil că mâncarea a fost ultimul lucru la care se gândea biata creatură atunci, cu toţi oamenii aceia care alergau în jurul lui urlând şi cu cenuşa fierbinte care cădea peste

tot.

Şi, cu toate că, dintr-o perspectivă pur umană, Tat împărtăşea interesul lui Harriet faţă de oraşul în ruină, nu înţelegea totuşi de ce fascinaţia fetei se extindea cu mult mai mult, cuprinzând până şi cele mai mici şi mai puţin dramatice aspecte ale ruinelor, cum ar fi ustensilele rupte, cioburile de oale mohorâte, bucăţile de metal corodat. Bineînţeles că nu-şi dădea seama că obsesia lui Harriet pentru fragmente era legată de istoria propriei sale familii.

Familia Cleve, asemeni majorităţii familiilor vechi din Mississippi, fusese pe vremuri mai bogată decât în prezent. Ca şi în cazul dispariţiei Pompeiului, mai rămăseseră numai urme din acele bogăţii, iar membrilor familiei grozav le mai plăcea să-şi spună unii altora tot felul de poveşti despre averile lor pierdute. Unele poveşti erau adevărate. Într-adevăr, yankeii furaseră o parte din bijuteriile şi argintăria familiei Cleve, deşi nu era vorba de tezaurele imense după care suspinau surorile. Judecătorul Cleve ieşise prost după căderea bursei din 29 şi, în plus, făcuse şi nişte investiţii dezastruoase, cea mai importantă fiind plasarea unei părţi zdravene din economiile sale într-un proiect trăsnit de elaborare a „Maşinii Viitorului”: un automobil zburător. Judecătorul – aşa cum aveau să descopere cu groază la moartea sa fiicele acestuia – a fost unul dintre principalii acţionari ai acelei companii defuncte.

Astfel încât casa cea mare, care rămăsese în

familie încă de când fusese înălţată, adică din 1809, a trebuit să fie vândută în mare grabă, pentru a plăti datoriile judecătorului. Surorile jeleau şi acum după casă. Ele crescuseră acolo, ca şi judecătorul însuşi, ca şi mama judecătorului şi bunicii lui. Mai grav, persoana căreia i-au vândut casa s-a răzgândit şi a revândut-o după aceea altcuiva, care a transformat-o într-un cămin de bătrâni şi apoi, după ce căminul şi-a pierdut licenţa de funcţionare, într-un imobil de apartamente sociale. Iar la trei ani după moartea lui Robin casa a luat foc şi a ars aproape până la temelii.

— A reuşit să supravieţuiască Războiului Civil, dar până la urmă negroteii au reuşit s-o doboare.

De fapt judecătorul Cleve fusese cel care distrusese casă, nu „negroteii”. N-a făcut nicio reparaţie la ea timp de aproape şaptezeci de ani şi nici mama lui nu făcuse vreuna timp de patruzeci de ani înainte de el. Când judecătorul a murit, podelele erau deja putrede, fundaţiile se şubreziseră din cauza termitelor şi întreaga construcţie era pe punctul de a se prăbuşi, dar surorile Cleve încă mai pomeneau cu tandreţe tapetul pictat de mână – un fond albastru clar, cu buchete de trandafiri –, care fusese trimis din Franţa, etajerele din marmură ale şemineului, cu serafimi sculptaţi, şi candelabrul din cristal de Boemia, care fusese lucrat manual, cele două case „gemene” ale scărilor, proiectate special ca să permită organizarea unor serate mixte în acelaşi

timp – una pentru fete şi una pentru băieţi şi peretele care separa în două etajul superior al casei, astfel încât băieţii năzdrăvani să nu se mai poată strecura pe teritoriul fetelor în toiul nopţii. Surorile uitaseră aproape complet că în momentul morţii judecătorului casa scării pentru băieţi, de pe partea de nord a casei, nu mai văzuse nicio petrecere de cincizeci de ani şi că era atât de şubredă, încât nici nu se mai putea folosi; că sufrageria arsese aproape în întregime după ce senilul judecător îi dăduse foc într-un accident cu o lampă de parafină; că podelele se lăsaseră, prin acoperiş intra ploaia, treptele care duceau la veranda din spate se prăbuşiseră, făcându-se aşchii, în 1947, sub greutatea unui tip de la compania de gaze care venise să citească contorul, iar faimosul tapet pictat de mână se jupuia de pe tencuială în bucăţi mari, ca nişte melci plini de mucegai.

Un fapt amuzant: casa primise numele de „Tribulaţia”. Bunicul judecătorului Cleve o numise astfel, întrucât – pretindea el – construcţia acesteia aproape că-l omorâse. Acum nu mai rămăsese nimic din casă, în afară de cele două coşuri gemene şi un zid de cărămidă acoperit cu muşchi – cărămizile desenau un fel de model complex, ce-ţi fura privirea, ca un schelet de hering –, care mergea de la fundaţie până spre treptele din faţă, unde plăcile de ceramică de pe

partea montantă, de un albastru Delă[10] decolorat, aveau înscrise pe ele literele CLEVE.

Pentru Harriet aceste cinci plăci de ceramică olandeză reprezentau o relicvă a unei civilizaţii pierdute, mult mai fascinantă decât orice câine mort cu biscuit în gură. Pentru ea albastrul lor delicat, palid, era albastrul bunăstării, al memoriei, al Europei, al paradisului, iar Tribulaţia pe care o deducea ea din plăcile acelea de ceramică avea o strălucire dată de fosforescenţa şi scânteierea din care este făcut însuşi visul.

În mintea Harrietei fratele ei decedat se mişca asemeni unui prinţ prin încăperile acelui palat pierdut. Casa fusese vândută când ea avea doar şase săptămâni, dar Robin se lăsase de multe ori să lunece în jos pe balustradele de mahon (odată, i-a povestit ei Adelaide, aproape că s-a izbit de vitrina cu porţelanuri de la parter) şi jucase domino pe covorul persan, sub privirile serafimului de marmură cu aripile desfăcute şi cu ochii lui vicleni, cu pleoape grele. Robin adormise la picioarele ursului împuşcat şi împăiat de stră-unchiul său şi văzuse săgeata ce avea la capăt nişte pene de gaiţă decolorate, săgeată pe care un indian *natchez*[11] o lansase spre stră-străbunicul lui în timpul unui raid matinal din 1812 şi care rămăsese încastrată în peretele salonaşului exact

---

10 Ceramică glazurată, de obicei albastră cu alb, produsă la Delft, în Olanda.

11 Indieni nord-americani care trăiau în zona Natchez-ului de azi, în sud-vestul fluviului Mississippi.

în locul unde se înfipsese.

În afară de plăcile de ceramică Delă, puţine artefacte din Tribulaţie au supravieţuit. Majoritatea covoarelor şi mobilelor, precum şi toate ornamentele – serafimul de marmură, candelabrul –, au fost transportate cu căruţele în nişte cutii pe care scria „Diverse”, apoi au fost vândute unui negustor de obiecte de epocă din Greenwood, care a plătit pentru ele doar jumătate din cât făceau. Renumita coadă de săgeată s-a făcut pulbere în mâinile lui Edie în ziua mutării, când a încercat s-o scoată din perete, şi micul vârf de săgeată rezistase la toate eforturile de a fi smuls din tencuială cu ajutorul unui cuţit de chituit. Iar ursul împăiat, mâncat de molii, a ajuns la grămada de gunoi, de unde nişte copii negri – încântaţi – l-au recuperat, târându-l acasă la ei de picioare, prin noroi.

Şi-atunci cum să reconstruieşti acest colos dispărut? Ce fosile au mai rămas? Pe ce indicii se putea baza Harriet? Fundaţia casei mai era acolo, puţin în afara oraşului, nu ştia exact unde şi parcă nici nu mai conta. Numai o dată, mai demult, într-o după-amiază de iarnă, a fost dusă şi ea să vadă locul. Pentru un copil, aşa cum era ea atunci, locul dădea impresia unei fundaţii care a susţinut o structură mult mai mare decât o simplă casă – aproape un oraş întreg. Îşi amintea cum Edie (ce aducea cu un motan în pantaloni bej) ţopăia entuziasmată dintr-o cameră în alta, scoţând nişte norişori albi de abur la fiecare expiraţie şi

arătându-i ei, Harrietei, unde era salonaşul, sufrageria, biblioteca – deşi toate astea păreau învăluite în ceaţă în comparaţie cu amintirea înfiorătoare, absolut înfiorătoare, cu Libby în jacheta ei roşie izbucnind în lacrimi, întinzând o mână înmănuşată şi lăsând-o pe Edie s-o conducă prin pădurea iernatică, ce scârţâia sub paşii lor, înapoi la maşină, cu Harriet în urma lor.

O mulţime de obiecte disparate, recuperate de la Tribulaţie, erau împrăştiate peste tot la ea acasă şi pe la casele mătuşilor ei: lenjerie, vase cu monogramă, un bufet masiv şi greoi din lemn de trandafir, vaze, ceasuri de porţelan, scaune de sufragerie – fragmente răzleţe, un os de gambă aici, o vertebră dincolo, din care Harriet s-a apucat să reconstruiască măreţia pe care n-o văzuse niciodată. Iar aceste obiecte recuperate aveau o strălucire caldă, iscată dintr-o lumină senină şi străveche, care era numai şi numai a lor: argintăria era mai grea, broderiile mai bogate, cristalul mai delicat, iar porţelanul mai fin şi de un albastru mai rar. Dar cele mai elocvente erau poveştile transmise până la ea – obiecte foarte ornate, pe care Harriet le mai înfrumuseţa şi ea, la rândul ei, în propriul său mit ferm conturat despre un *alcazar*[12] fermecat, un palat de basm care n-a existat niciodată. Harriet era înzestrată într-un grad unic şi neliniştitor cu o anumită îngustime a viziunii, care le permitea tuturor celor din familia

12 Tip de palat spaniol, construit pentru prima dată de mauri.

Cleve să uite ceea ce nu voiau să-şi amintească şi să exagereze sau să transforme ceea ce nu puteau uita, şi, reconstruind scheletul acelei monstruozităţi dispărute care era averea familiei sale, Harriet nu remarcase că unele din oase era contrafăcute, altele aparţineau unor animale complet diferite şi că multe dintre oasele acelea masive şi spectaculoase nu erau de fapt absolut deloc oase, ci nişte falsuri din ghips (faimosul candelabru de Boemia, de exemplu, nu provenea din Boemia şi nici măcar nu era din cristal; mama judecătorului îl comandase la închisoarea din Montgomery). Fata nici măcar nu-şi dădea seama că, în cursul trudnicei sale căutări, a călcat mereu, în acest du-te-vino al ei, peste anumite fragmente umile, prăfuite, pe care, dacă s-ar fi ostenit să le examineze, i-ar fi oferit adevărate – şi destul de dezamăgitoare – indicii referitoare la întreaga structură. Puternica, opulenta, colosala Tribulaţie pe care Harriet a reconstruit-o atât de laborios în mintea ei nu era copia nici unei case care să fi existat vreodată în realitate, ci o himeră, o poveste de adormit copiii.

Harriet petrecea zile întregi studiind vechiul album cu fotografii de la Edie de-acasă (casă ce nu semăna nici pe departe cu Tribulaţia, fiind un bungalow cu două încăperi, construit în anii 1940). Acolo, în fotografii, apărea o Libby subţirică, sfioasă, cu părul lins, dat pe spate, părând lipsită de culoare şi aducând a fată bătrână încă de la optsprezece ani. Avea însă la

gură şi în ochi ceva comun cu mama Harrietei (şi cu Allison). Lângă ea se afla dispreţuitoarea Edie la nouă ani, încruntată ca un nor plin de fulgere, expresia ei fiind o copie mai mică a expresiei tatălui său, judecătorul, care se încrunta în spatele ei. O Tat ciudată, de nerecunoscut, cu o faţă rotundă, întinsă pe un fotoliu de răchită şi având în poală umbra neclară a unui pisoi. Bebeluşa Adelaide, care avea să le supravieţuiască celor trei bărbaţi ai ei, râdea spre aparatul de fotografiat. Ea era cea mai drăguţă dintre toate patru şi avea, de asemenea, ceva care amintea de Allison, dar exista şi o umbră de bosumflare ce i se înălţa la colţurile gurii. Pe treptele casei condamnate, care se înălţa dominatoare în spatele lor, se vedeau plăcile de ceramică olandeză pe care se citea CLEVE: cuvântul de-abia se distingea şi numai dacă te uitai cu atenţie, dar plăcile acelea erau singurele lucruri din fotografie care rămăseseră neschimbate.

Dar fotografiile pe care le iubea cel mai mult Harriet erau cele cu fratele ei. Majoritatea le luase Edie şi, pentru că le venea atât de greu să se uite la ele, pozele cu Robin fuseseră scoase din album şi erau ţinute separat, pe un raft din debaraua lui Edie, într-o cutie de bomboane fondante în formă de inimă. Când Harriet a dat de ele, pe la vreo opt ani, a fost o descoperire arheologică echivalentă cu cea a găsirii mormântului lui Tutankamon.

Edie habar n-avea că Harriet găsise pozele şi

că ele, pozele, erau unul dintre motivele principale pentru care fetiţa îşi petrecea atât de mult timp la ea acasă. Înarmată cu o lanternă, Harriet le studia acolo, în debaraua care mirosea a mucegai, în spatele faldurilor rochiilor de duminică ale lui Edie. Uneori strecura cutia cu fotografii în trusa de călătorie a păpuşii ei Barbie, pe care o ducea apoi în magazia de unelte a lui Edie, acolo unde aceasta – fericită că micuţa nu-i mai stă pe cap – îi permitea să se joace nestingherită. De câteva ori a dus pozele acasă preţ de o noapte. Odată, după ce mama ei s-a dus la culcare, i le-a arătat şi lui Allison.

— Uită-te, a zis ea. Ăsta-i fratele nostru.

Având pe chip o expresie care aducea foarte mult a spaimă, Allison se uită fix la cutia deschisă pe care Harriet i-o pusese în poală.

— Hai, uită-te! Eşti şi tu în unele poze.

— Nu vreau să mă uit, i-a răspuns Allison şi a trântit capacul peste cutie, împingându-i-o înapoi lui Harriet.

Instantaneele erau color: nişte poze Polaroid spălăcite, cu marginile rozalii, ascuţite şi rupte în locurile unde fuseseră smulse din album. Erau mânjite cu urme de degete, ca şi cum cineva le-ar fi frunzărit ades. Unele aveau nişte numere de înregistrare negre pe dos, pentru că fuseseră folosite în timpul anchetei poliţiei, şi exact acestea erau pozele care aveau cele mai multe urme de degete pe ele.

Harriet nu se mai sătura să le privească.

Fondul lor era de un vineţiu nepământean, iar culorile au devenit tot mai ciudate şi tot mai incerte odată cu trecerea timpului. Lumea aceea luminată de vis, pe care pozele o lăsau s-o zărească o clipă, era o lume magică, autonomă şi irecuperabilă. Era acolo Robin, care picotea cu pisoiul portocaliu Weenie în braţe, Robin făcând tărăboi prin veranda grandioasă, cu coloane, a Tribulaţiei, Robin tăvălindu-se de râs şi zbierând înspre aparatul de fotografiat, Robin făcând baloane de spumă cu o farfurioară de săpun şi o ţeavă mică. Iată-l serios, în pijama cu dungi, şi în uniforma Micilor Cercetaşi, în poziţie de drepţi şi mulţumit de sine. Iar aici e mult mai mic şi e costumat pentru o piesă de teatru de la grădiniţă – *The Gingerbread Mari*[13] –, în care el era corbul cel lacom. Costumul pe care-l purtase era unul vestit. Libby îşi petrecuse săptămâni întregi ca să i-l facă: un costum de balerin negru, mulat, purtat cu ciorapi portocalii, cusut cu totul de la încheietura mâinii până la subsuoară şi având de la subsuoară până la şolduri nişte aripi din catifea neagră, împodobite cu pene. Pe nas i s-a lipit im con de carton portocaliu în chip de cioc. A fost un costum atât de reuşit şi de încântător, încât Robin l-a purtat la două sărbători de Halloween, doi ani la rând, apoi l-au purtat surorile lui şi chiar şi acum, după atâţia ani, Charlotte încă mai primea telefoane de la mamele de prin vecini, care o

13 Omul de turtă dulce, poveste faimoasă, utilizată ca material educaţional în grădiniţe.

rugau să le împrumute costumul pentru copiii lor.

Edie consumase un întreg film foto în seara cu piesa, pozându-l pe Robin în diferite ipostaze: râzând în hohote prin casă, dând din mâini, cu aripile înfoiate spre spate şi o pană, două plutind în derivă spre covorul amplu şi jerpelit. Aripa neagră încolăcită pe după gâtul sfioasei Libby, croitoreasa, care se-nroşise toată. Împreună cu micii lui prieteni, Alex (în rol de brutar, în costum alb şi cu bonetă), Pemberton cel rău şi Gingerbread Man însuşi, cu faţa lui mică întunecată de furie, ca şi cum ar fi fost sub demnitatea lui să poarte un astfel de costum. Din nou Robin, fără pic de răbdare, zbătându-se în timp ce mama lui, în genunchi, îl ţine locului şi încearcă să-i treacă un pieptene prin păr. Tânăra jucăuşă din poză era, indubitabil, chiar mama Harrietei, dar o mamă pe care ea n-o cunoscuse niciodată: veselă, fermecătoare şi plină de viaţă.

Fotografiile o încântau pe Harriet. Îşi dorea mai mult decât orice altceva să se poată strecura din lumea pe care o cunoştea în limpezimea răcoroasă şi albastră a pozelor, în lumea unde fratele ei era viu, frumoasa casă era încă în picioare şi erau cu toţii fericiţi. Robin şi Edie în măreţul salon întunecos, amândoi în patru labe, jucau un joc pe o tablă – dar din poză nu-ţi puteai da seama clar ce fel de joc era: ceva cu nişte piese strălucitoare şi o roată colorată ce se-nvârtea. Din nou ei doi, Robin cu spatele la aparatul de fotografiat şi aruncându-i lui Edie o minge roşie,

iar Edie dându-şi ochii peste cap într-un mod comic în timp ce plonja să prindă mingea. Iată-l pe Robin la ziua lui, suflând în lumânări – nouă lumânări, la ultima aniversare pe care avea s-o trăiască –, cu Edie şi Allison aplecate peste umărul său, ca să-l ajute, şi cu feţele strălucindu-le în întuneric. Apoi o dezlănţuire de Crăciun: crengi de pin şi beteală, cadouri revărsate de sub brad, bufetul pe care lucea vasul de punci din sticlă şlefuită, holurile de cristal pline cu bomboane, portocale şi prăjituri pudrate cu zahăr pe tipsii de argint, serafimul de pe şemineu împodobit cu ghirlande de laur, şi toată lumea râde, iar candelabrul se reflectă orbitor în oglinzile uriaşe. Pe fundal Harriet de-abia distinge faimoasele vase de Crăciun: încununate cu panglică decorativă stacojie şi cu clopoţei clinchenitori, înveliţi în folie aurie. S-au făcut ţăndări în timpul mutării – cei care s-au ocupat cu mutatul le-au împachetat prost – şi n-a mai rămas nimic din ele, în afară de vreo două farfurioare şi sosiera, dar erau toate acolo, în fotografie – întreg setul, superb şi însufleţitor.

Harriet însăşi se născuse înainte de Crăciun, în mijlocul unei furtuni de zăpadă, cea mai puternică înregistrată până atunci în Mississippi. În cutia în formă de inimă exista o poză cu zăpezile acelea, cu aleea de stejari de la Tribulaţie lucind îngheţat şi cu Bounce, terierul Adelaidei, care murise demult, repezindu-se, înnebunit de bucurie, pe cărarea acoperită de zăpadă, înspre

stăpâna sa – cea care făcea poza încremenit pentru totdeauna la jumătatea unui lătrat, cu picioruşele lui micuţe umbrite şi lăsând în urmă-i o spumă de zăpadă, într-un moment de exuberanţă anticipativă, înainte de a ajunge la iubita lui stăpână. În planul îndepărtat uşa de la intrarea în Tribulaţie e larg deschisă, iar Robin, cu timida lui soră Allison agăţată de mijlocul lui, face un semn cu mâna spre privitor. Îi face semn Adelaidei – care tocmai îl fotografiază, lui Edie, care o ajuta pe mama lor să iasă din maşină, şi surorii lui, bebeluşei Harriet, pe care n-o mai văzuse niciodată şi care fusese adusă acasă pentru prima dată de la spital chiar în ziua aceea cu zăpadă din Ajunul Crăciunului.

Harriet n-a văzut zăpadă decât de două ori, dar toată viaţa a ştiut că ea s-a născut pe zăpadă. La fiecare ajun de Crăciun (Crăciunurile lor deveniseră acum mai restrânse şi mai triste, cu ei adunaţi în jurul unei sobe cu gaz din casa mică, sufocantă, cu tavanul jos, a lui Libby şi bând *eggnog*[14]). Libby, Tat şi Adelaide spuneau de fiecare dată aceeaşi poveste: cum s-au înghesuit toate în maşina lui Edie şi s-au dus la spitalul din Vicksburg, ca s-o aducă acasă pe Harriet prin zăpadă.

— Tu ai fost cel mai grozav dar de Crăciun pe care l-am primit vreodată! spuneau ele. Robin era atât de entuziasmat! Cu o noapte înainte de a te

14 Băutură făcută dintr-un amestec de lapte sau frişcă, zahăr şi ouă, la care se adaugă de obicei şi o băutură alcoolică - rom sau coniac.

aduce de la spital aproape că n-a putut să doarmă şi-a ţinut-o pe bunica ta trează până pe la patru dimineaţa. Şi când te-a văzut pentru prima dată, atunci când te-am adus în casă, a rămas tăcut un minut şi-apoi a zis: „Mamă, cred c-ai ales cea mai frumoasă bebeluşă pe care-o aveau acolo”.

— Harriet a fost un bebeluş foarte cuminte, spunea nostalgică mama Harrietei de lângă sobă, pocnindu-se cu palmele peste genunchi.

Ca şi ziua de naştere a lui Robin şi comemorarea zilei în care murise, Crăciunul era un moment extrem de greu pentru ea şi toată lumea o ştia.

— Eram cuminte?

— Da, erai, draga mea.

Era adevărat. Harriet nu a plâns niciodată şi nici n-a dat bătăi de cap nimănui înainte de a începe să vorbească.

Din cutia în formă de inimă, Harriet avea o poză favorită, pe care o tot studia la lumina lanternei: o poză cu ea, Robin şi Allison în salonul Tribulaţiei, lângă pomul de Crăciun. Era, din câte ştia ea, singura poză cu ei trei laolaltă şi singura poză cu ea în casa veche a familiei. Iar poza aceea nu lăsa să transpară nimic din nenorocirile care urmau să se abată asupra lor. Bătrânul judecător avea să moară după o lună, Tribulaţia urma să fie pierdută pentru totdeauna, iar Robin avea să moară în primăvara aceea. Dar, desigur, atunci nimeni n-avea habar de toate astea. Era Crăciunul, în casă apăruse un nou bebeluş şi toţi erau fericiţi

şi credeau că vor fi fericiţi pentru totdeauna. În poza aceea Allison (gravă, în cămaşa ei de noapte albă) stă în picioare lângă Robin, care o ţine în braţe pe Harriet, iar expresia de pe chipul lui e un amestec de entuziasm şi uluială, de parcă Harriet ar fi fost o jucărie sofisticată, pe care nu ştia sigur cum să o manevreze. Bradul de Crăciun scânteia lângă ei, iar dintr-un colţ al fotografiei pisica lui Robin, Weenie, şi curiosul Bounce se uită miraţi, asemeni animalelor care au fost martorele miracolului săvârşit în iesle. De deasupra scenei, serafimul de marmură zâmbeşte. Lumina din fotografia aceea era fracturată, sentimentală, încărcată de prevestirea dezastrului. Până la Crăciunul următor chiar şi terierul Bounce avea să fie mort.

* * *

După moartea lui Robin, întâia Biserică Baptistă a iniţiat o colectă pentru achiziţionarea unui dar pentru pomenirea lui – un gutui japonez sau, poate, nişte pernuţe decorative pentru stranele bisericii –, dar s-au adunat mult mai mulţi bani decât s-ar fi bănuit. Una dintre cele şase ferestre cu vitralii ale bisericii – în care erau înfăţişate scene din viaţa lui Iisus – se făcuse ţăndări într-o iarnă, în timpul unei furtuni, când peste ea căzuse o creangă groasă dintr-un copac, şi de atunci fereastra aceea fusese acoperită cu nişte bucăţi de placaj. Pastorul, care se tot plânsese de cheltuielile necesare pentru înlocuirea vitraliului, a sugerat să folosească banii adunaţi

pentru cumpărarea unuia nou.

O parte considerabilă din fondurile strânse proveneau de la elevii şcolii din oraş. Ei au fost cei care au mers din uşă în uşă, au organizat tombole şi au făcut prăjituri pe care apoi le-au vândut ca să obţină fonduri suplimentare. Pemberton Hull, prietenul lui Robin (cel care jucase rolul de Gingerbread Man în anul în care Robin fusese corb în piesa de la grădiniţă), dăduse chiar două sute de dolari pentru pomenirea prietenului său decedat, o generozitate pe care tânărul Pem, în vârstă de nouă ani, susţinea că a reuşit s-o manifeste spărgându-şi puşculiţa. De fapta furase banii din poşeta bunicii lui (tot el încercase să aducă drept contribuţie inelul de logodnă al mamei, zece linguriţe de argint şi un ac masonic de cravată, a cărui origine nimeni n-a fost capabil să o stabilească – avea o montură cu diamante şi, evident, valora ceva bani). Dar chiar şi fără ofrande de acest fel, suma totală adunată de colegii de clasă ai lui Robin a fost una foarte mare şi atunci s-a propus ca, în loc să schimbe vitraliul cu scena Nunţii din Cana Galileii cu un altul cu aceeaşi scenă, să se facă ceva nu numai în cinstea lui Robin, ci şi a copiilor care au muncit atât de mult pentru el.

Noul vitraliu – dezvelit după un an şi jumătate în mijlocul icnetelor de uimire ale credincioşilor baptişti – înfăţişa un Iisus blând, cu ochi albaştri, care şedea pe un bolovan, sub un măslin, şi stătea de vorbă cu un băiat cu părul roşu, ce purta o

şapcă de baseball pe cap, băiat care semăna până la identificare cu Robin.

LĂSAŢI COPIII SĂ VINĂ LA MINE

scria pe vitraliu, sub scenă, iar pe placa de dedesubtul acestuia se citeau următoarele rânduri:

În amintirea iubitului nostru Robin Cleve Dufresnes de la elevii din Alexandria, Mississippi „Pentru că a lor va fi împărăţia Cerurilor”.

Toată viaţa Harriet şi-a văzut fratele iluminând în aceeaşi constelaţie cu Arhanghelul Gabriel, Sfântul Ioan Botezătorul, Iosif şi Maria şi, desigur cu Hristos însuşi. Soarele amiezii străbătea silueta lui însufleţită, iar contururile purificate ale chipului său (cu năsucul cârn şi zâmbetul de spiriduş) străluceau cu aceeaşi limpezime plină de beatitudine. Era o limpezime cu atât mai iradiantă, cu cât era una copilărească, mai vulnerabilă decât cea a lui Ioan Botezătorul şi a celorlalţi, şi totuşi până şi pe chipul lui micuţ exista o senină indiferenţă a eternităţii, ca o taină pe care o împărtăşeau ei toţi.

Ce s-a întâmplat exact în timpul Patimilor sau în mormânt? Cum de-a putut trupul să se înalţe din slăbiciune şi durere la acel caleidoscop al învierii? Harriet nu ştia să răspundă. Dar Robin ştia, iar acest secret strălucea, radios, pe chipul său transfigurat.

Însăşi trecerea lui Hristos a fost descrisă – corect – drept Mister şi, în pofida acestui fapt, oamenii au continuat să fie ciudat de neinteresaţi

de înţelegerea în profunzime a acestui fapt. Ce anume sugera Biblia atunci când spunea că Iisus a înviat din morţi? S-a întors numai ca spirit, asemeni unui soi de imagini fantomatice nemulţumitoare? Evident că nu, după cum ne arată şi Biblia: Toma Necredinciosul a pus un deget pe una din găurile lăsate de cuie în palma Lui. El a mai fost văzut, în carne şi oase, pe drumul spre Emmaus. El a luat chiar o mică gustare acasă la unul dintre discipoli. Dar dacă a înviat din morţi în trupul Lui pământean, unde e El acum? Iar dacă El i-a iubit pe toţi oamenii, aşa cum pretinde, atunci de ce mai moare lumea?

Când Harriet avea vreo şapte sau opt ani, s-a dus la biblioteca din oraş şi a cerut nişte cărţi despre magie. Dar când le-a adus acasă, s-a înfuriat, căci a constatat că ele conţineau numai informaţii despre scamatorii: mingi care dispăreau de sub ceşti, monede scoase din urechile oamenilor. Faţă în faţă cu fereastra care îi înfăţişa pe Iisus şi pe fratele ei se afla o scenă cu Lazăr ridicat din morţi. Harriet a recitit de nenumărate ori povestea lui Lazăr din Biblie, dar Biblia refuza să răspundă până şi celor mai banale întrebări. Ce avea Lazăr să le spună lui Iisus şi surorilor sale despre săptămâna petrecută în mormânt? Mai mirosea? A putut oare să se întoarcă acasă şi să continue să trăiască alături de surorile lui sau a fost atât de înfricoşător vederii celor din jur, încât a trebuit să plece undeva şi să trăiască singur, precum monstrul lui Frankenstein? Dacă ar fi fost

acolo, Harriet ar fi avut mult mai multe de zis despre acest subiect decât Sfântul Luca.

Poate că totul n-a fost decât o istorie inventată. Poate că Iisus însuşi nu a înviat din morţi, deşi toată lumea spunea că El a făcut asta. Dar dacă Iisus a dat într-adevăr la o parte piatra de mormânt şi a ieşit viu de acolo, atunci de ce fratele ei, pe care Harriet îl vedea în fiecare duminică luminând alături de El, n-a făcut la fel?

Aceasta era cea mai mare obsesie a lui Harriet, obsesie la originea căreia se aflau toate celelalte. Pentru că lucrul pe care şi-l dorea ea cu înfocare – mai mult decât Tribulaţia şi mai mult decât orice altceva – era să-l aducă pe fratele ei înapoi. Şi mai era ceva ce-şi dorea foarte mult: să afle cine l-a omorât.

* * *

Într-o dimineaţă de mai, vinerea, la doisprezece ani după uciderea lui Robin, Harriet stătea la masa din bucătărie a lui Edie şi citea jurnalul căpitanului Scott din timpul ultimei sale expediţii în Antarctica. Ţinea cartea deschisă, sprijinind-o cu cotul şi de o farfurie din care mânca o omletă cu pâine prăjită. Ea şi Allison mâncau adesea micul dejun la Edie acasă în dimineţile când mergeau la şcoală. Ida Rhew, care gătea totul în casă, nu venea până la ora opt dimineaţa, iar mama lor, care oricum numai rareori mânca ceva mai mult, fuma o ţigară şi uneori bea o sticlă de Pepsi în loc de mic dejun.

Dar dimineaţa aceasta nu era totuşi o

dimineaţă din timpul şcolii, ci una dintr-o săptămână de început de vacanţă de vară. Edie stătea în picioare lângă aragaz, cu un şorţ cu picăţele pus peste rochie, şi îşi făcea şi ei o omletă. Nu-i plăcea că Harriet citeşte la masă, dar era mai simplu să-şi vadă de ale ei decât să fie obligată să o corijeze la fiecare cinci minute.

Oul se făcuse deja. Edie a stins ochiul de la aragaz şi s-a dus spre bufet, ca să aducă o farfurie. În drumul ei, a trebuit să păşească peste silueta alungită a celeilalte nepoate a ei, care stătea întinsă pe burtă, cât era de mare, pe linoleumul din bucătărie şi suspina monoton.

Edie, ignorând suspinele lui Allison, a păşit cu grijă înapoi peste ea şi şi-a pus oul în farfurie cu o lingură. Apoi a făcut un ocol spre masa din bucătărie – evitând-o cu mare grijă pe Allison –, s-a aşezat vizavi de Harriet, care era cufundată în lectură, şi a început să mănânce în tăcere. Era mult prea bătrână pentru aşa ceva. Se trezise la cinci dimineaţa şi se săturase până peste cap de copii.

De data asta problema era pisica copiilor, care zăcea pe un prosop într-o cutie de carton de lângă capul lui Allison. Acum o săptămână a început să refuze să mănânce. Apoi a început să miaune tare ori de câte ori cineva încerca să o ridice de jos. Atunci au adus-o acasă la Edie, ca să o examineze ea.

Edie era bună cu animalele şi se gândise de multe ori că ar fi putut deveni un excelent

veterinar – sau chiar doctor – dacă fetele ar fi făcut asemenea facultăţi pe vremea ei. Îngrijise tot felul de pisoiaşi şi căţeluşi până când se însănătoşiseră, crescuse pui de păsări căzuţi din cuiburi, curăţase răni şi chiar le pusese oasele la loc multor animale rănite. Iar copiii ştiau asta – nu numai nepoţii ei, ci toţi copiii din vecini – şi-i aduceau atât propriile lor animale de casă, cât şi animale vagabonde, mici şi demne de milă, ba chiar şi din cele sălbatice dacă se întâmpla să dea peste aşa ceva.

Dar, oricât de mult îi plăceau animalele, Edie nu era sentimentală faţă de ele. Şi, cum le reamintea ea copiilor, nici nu putea să facă minuni. După o scurtă examinare a pisicii – care, într-adevăr, părea apatică, dar nu avea nimic altceva care să sară în ochi –, s-a ridicat în picioare şi şi-a şters mâinile de fustă, în timp ce nepoatele sale se uitau la ea, pline de speranţă.

— Câţi ani are totuşi pisica asta? le întrebă ea.

— Şaişpe ani şi jumătate, zise Harriet.

Edie se aplecă să mângâie bietul animal, care se sprijinea de piciorul mesei, cu o privire sălbatică şi jalnică. Edie îndrăgea şi ea tare mult pisica asta. Fusese pisicuţa lui Robin. El o găsise într-o vară zăcând pe trotuarul fierbinte, pe jumătate moartă şi abia putând să-şi deschidă ochii, şi i-o adusese vesel în palmele făcute căuş. Edie s-a chinuit teribil de mult ca s-o salveze. Nişte viermi îi făcuseră o gaură pe o parte a trupului şi Edie îşi amintea şi acum cât de cuminte

şi supusă fusese pisicuţa cât i-a spălat rana cu apă călduţă într-un lighenaş mic şi cât de roşiatică se făcuse apa când a terminat operaţiunea.

— O să se facă bine, nu-i aşa, Edie? întrebă Allison, care aproape că plângea.

Pisica era prietena ei cea mai bună. După moartea lui Robin ea s-a lipit de Allison. O urma peste tot, îi aducea mici cadouri, pe care le şterpelise sau le vânase (păsărele moarte, chestii gustoase aduse de prin gunoi şi o dată – lucru misterios – chiar un pachet nedesfăcut de fursecuri cu făină de ovăz), iar de când Allison începuse şcoala, pisica zgâria la uşa din spate în fiecare după-amiază, la ora două şi patruzeci şi cinci, şi se cerea afară, ca să poată să meargă până la colţ şi să o întâmpine.

La rândul ei, Allison îi arăta pisicii mai multă afecţiune decât oricărei alte fiinţe vii, inclusiv membrilor propriei familii. Îi vorbea permanent, o hrănea cu bucăţele de pui şi cu şuncă direct din farfuria ei, iar noaptea o lăsa să doarmă cu burta pe gâtul ei.

— Poate că a mâncat ceva ce nu i-a priit, spuse Harriet.

— O să vedem, îi răspunse Edie.

Iar zilele următoare i-au confirmat bănuiala. Pisica n-avea nimic. Era doar bătrână. Edie i-a dat să mănânce un pic de ton şi i-a picurat lapte cu pipeta, dar pisica doar închidea ochii şi scuipa laptele printre dinţi, laolaltă cu o spumă urâtă. În dimineaţa dinainte, în timp ce copiii erau la

şcoală, a venit în bucătărie şi a găsit-o făcând un fel de criză cu convulsii, aşa că a înfăşurat-o într-un prosop şi a dus-o la veterinar.

În după-amiaza aceea, când fetele au trecut pe la ea acasă, le-a spus:

— Îmi pare rău, dar nu mai pot să fac nimic. Azi-dimineaţă am dus pisica la doctorul Clark. Spune că trebuie s-o adormim.

Harriet a primit această veste cu o relativă stăpânire de sine – fapt surprinzător, deoarece era în stare să sară în sus de doi metri dacă avea ea chef.

— Biată şi bătrână Weenie! spuse ea, îngenunchind lângă cutia pisicii. Sărmană pisicuţă.

Şi îi puse o mână pe coastele tremurătoare. Harriet iubea pisica aproape la fel de mult ca Allison, deşi îi dădea mai puţină atenţie.

Dar Allison s-a albit la faţă.

— Ce vrei să spui? Cum adică „s-o adormim”?

— Exact ce am spus.

— Nu poţi să faci aşa ceva. Nu te las.

— Nu mai putem face nimic pentru ea, spuse Edie pe un ton tăios. Veterinarul ştie cel mai bine cum stă treaba.

— Nu te las s-o omori.

— Şi ce vrei să faci? Să-i prelungeşti chinurile bietului animal?

Allison, cu buzele tremurându-i, căzu în genunchi lângă cutia pisicii şi izbucni într-un plâns isteric.

Asta se întâmpla ieri, pe la ora trei după-amiază. De atunci Allison nu s-a mai mişcat de lângă cutia pisicii. N-a mâncat de cină şi-a refuzat perna şi pătura. A stat toată noaptea acolo, întinsă pe duşumeaua rece, jelind şi plângând. Edie a stat cu ea în bucătărie vreo jumătate de oră şi a încercat să discute un pic mai dur despre faptul că totul pe lumea asta moare şi cum trebuie ca Allison să accepte acest lucru. Dar pe Allison asta a făcut-o să plângă şi mai tare. În cele din urmă Edie a renunţat şi s-a dus la ea în dormitor. A închis uşa şi s-a pus să citească un roman de Agatha Christie.

În cele din urmă, cam pe la miezul nopţii – după ceasul de pe noptiera lui Edie plânsetele au încetat. Dar acum fetiţa o luase de la capăt. Edie a sorbit un pic din ceai. Harriet era absorbită complet de căpitanul Scott. La capătul celălalt al mesei, micul dejun al lui Allison rămăsese neatins.

— Allison, i se adresă Edie.

Însă Allison, cu umerii zguduindu-i-se de plâns, nu-i răspunse.

— Allison! Vino aici şi mănâncă-ţi micul dejun.

Era a treia oară când îi spunea acelaşi lucru.

— Nu mi-e foame, veni un răspuns înăbuşit.

— Uite ce e! se repezi Edie. Mie îmi ajunge! Eşti prea mare ca să te comporţi astfel. Vreau să termini cu tăvălitul pe podea chiar în acest moment, să te ridici şi să treci la masă! Vino acum! Se răceşte.

Această dojană a fost întâmpinată doar cu un

urlet de durere.

— Of, Dumnezeule Doamne! spuse Edie, întorcându-se cu spatele la propriul ei mic dejun. Fă cum vrei. Mă-ntreb ce-ar zice profesorii tăi de la şcoală dacă te-ar vedea tăvălindu-te pe jos, ca un copil mare!

— Ascultaţi aici! interveni brusc Harriet.

Şi începu să citească pe un ton pedant din cartea ei:

— „S-ar părea că Titus Oates este foarte aproape de propriul sfârşit. Ce o să facă sau ce o să facem noi, asta numai Dumnezeu ştie. Am discutat împreună despre această problemă după micul dejun. El e un tip curajos şi demn şi înţelege situaţia, dar…”

— Harriet, în acest moment nu ne interesează pe niciuna ce se întâmplă în *Căpitanul Scott*, spuse Edie.

Simţea că e aproape de capătul răbdărilor.

— Ce încerc eu să vă spun este că Scott şi oamenii lui erau nişte tipi curajoşi. Şi-au menţinut moralul ridicat. Chiar şi atunci când au fost surprinşi de furtună şi ştiau că vor muri cu toţii.

Harriet continuă să citească tot mai tare:

— „Ne apropiem de sfârşit, dar nu ne-am pierdut şi nici n-o să ne pierdem buna dispoziţie…”

— Ei bine, moartea face în mod clar parte din viaţă, spuse resemnată Edie.

— Oamenii lui Scott îşi iubeau teribil de mult câinii şi poneii, dar situaţia s-a înrăutăţit atât de

tare, încât au trebuit să-i împuşte pe toţi, unul după altul. Ascultă aici, Allison. Au trebuit să îi *mănânce*.

Harriet a dat câteva pagini în spate şi şi-a coborât din nou capul în carte:

— „Sărmanele animale! S-au comportat minunat, ţinând seama de împrejurările groaznice în care au lucrat, şi totuşi ne vine greu să le omorâm…”

— Fă-o să tacă! se tângui Allison de pe podea, punându-şi mâinile peste urechi.

— Taci din gură, Harriet, îi zise Edie.

— Dar…

— Niciun „dar”! Allison, spuse ea tăios, scoală-te de pe podea. Plânsul nu-i foloseşte la nimic pisicii.

— Eu simt singura de-aici care-o iubeşte pe Weenie. Nimănui altcuiva nu-i paaasă…

— Allison. *Allison*! zise Edie, întinzându-se după cuţitul de unt. Într-o zi fratele tău mi-a adus un broscoi care avea un picioruş retezat de maşina de tuns iarba.

Gemetele care întâmpinară spusele ei de pe podeaua bucătăriei au fost atât de puternice, încât Edie a crezut c-o să-i crape capul de durere, dar a continuat să-şi ungă cu unt pâinea prăjită – care de-acum era deja rece ca piatraşi şi-a reluat povestirea:

— Robin voia să-l fac bine pe broscoi. Dar nu puteam. Singurul lucru pe care puteam să-l fac pentru biata creatură era să o omor. Robin n-a

înţeles că uneori, când animalele suferă atât de mult, cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să le curmi suferinţa. El plângea întruna. N-a fost chip să-l fac să înţeleagă că broscoiului i-ar fi fost mai bine să moară decât să se chinuiască în felul acela. Sigur, el era mult mai mic decât eşti tu acum.

Micul monolog n-a avut niciun efect asupra persoanei vizate, dar când Edie a ridicat privirea, şi-a dat seama, întrucâtva iritată, că Harriet se uita la ea cu gura căscată.

— Cum l-ai omorât, Edie?

— Cu maximum de milă, îi răspunse Edie înţepată.

Îi tăiase capul cu o cazma – şi, în plus, n-a fost deloc precaută şi-a făcut-o în faţa lui Robin, lucru de care-i părea rău. Dar n-avea de când să detalieze subiectul.

— L-ai strivit sub talpă?

— Nimeni nu mă ascultă! izbucni deodată Allison. Doamna Fountain a otrăvit-o pe Weenie. Ştiu că a făcut asta. A spus că vrea s-o omoare. Weenie se plimba prin curtea ei şi-i lăsa urme de labe pe parbrizul maşinii.

Edie oftă. Mai discutaseră asta o dată.

— Nici mie nu-mi place deloc Grace Fountain, aşa cum nu-ţi place nici ţie, spuse ea. E o coţofană bătrână şi detestabilă şi-şi bagă nasul peste tot. Dar nu mă poţi convinge c-a otrăvit pisica.

— Eu ştiu că a făcut-o. O urăsc.

— Nu-ţi foloseşte la nimic dacă gândeşti astfel.

— Are dreptate, Allison, spuse brusc Harriet. Nu cred că doamna Fountain a omorât-o pe Weenie.

— Ce vrei să spui? întrebă Edie, întorcându-se spre Harriet, cuprinsă de bănuieli faţă de această neaşteptată concordanţă de opinii.

— Vreau să spun că dacă ar face aşa ceva, cred că eu aş afla.

— Şi cum ai afla tu aşa ceva?

— Nu te necăji, Allison. Nu cred că doamna Fountain a omorât pisica. Dar dacă a făcut-o, adăugă Harriet, întorcându-se la cartea ei, o să-i pară rău.

Edie, care n-avea de gând să lase această afirmaţie să treacă neobservată, era pe punctul de a o cerceta în continuare, când Allison a izbucnit din nou, mai tare ca până atunci.

— Nu-mi *pasă* cine a făcut asta! suspină ea, cu amândouă mâinile înfipte adânc în orbite. De ce trebuie să moară Weenie? De ce înţepenesc şi mor toţi oamenii, sărmanii de ei? *De ce e totul aşa de îngrozitor tot timpul*?

Edie îi răspunse:

— Pentru că aşa e făcută lumea.

— Atunci lumea mă îngreţoşează.

— Allison, încetează!

— Nu vreau. N-o să încetez să mă gândesc la aşa ceva!

— Ei bine, asta este o atitudine adolescentină, spuse Edie. Să urăşti lumea. Lumii nu-i pasă.

— Am s-o urăsc tot restul vieţii mele. N-am să

încetez niciodată s-o urăsc.

— Scott şi oamenii lui erau foarte curajoşi, Allison, îi spuse Harriet. Chiar şi atunci când erau pe moarte. Ascultă: „Suntem într-o situaţie disperată, cu picioarele îngheţate *etcetera*. N-avem niciun pic de combustibil şi suntem foarte departe de orice sursă de mâncare, dar v-ar sălta inima de bucurie dacă aţi fi cu noi în cort şi aţi auzi cântecele noastre şi conversaţiile noastre pline de veselie…”

Edie se ridică în picioare.

— Asta e! Gata! spuse ea. Duc pisica la doctorul Clark. Voi, fetelor, staţi aici.

Şi începu să strângă impasibilă farfuriile, ignorând urletele revigorate care veneau dinspre podea, chiar de lângă picioarele ei.

— Nu, Edie! spuse Harriet, dându-şi scaunul în spate.

Fetiţa sări repede în picioare şi alergă spre cutia de carton.

— Sărmană Weenie! spuse ea, mângâind pisica tremurândă. Sărmană pisică. Te rog, n-o duce acum, Edie!

Bătrâna pisică avea ochii pe jumătate închişi de durere. Lovi încet, fără vlagă, cu coada în peretele cutiei.

Allison, pe jumătate sufocată de suspine, luă pisica în braţe şi-i apropie faţa de obrazul ei.

— Nu, Weenie! spuse ea printre sughiţuri. Nu, nu, nu!

Edia veni şi ea acolo şi, cu o delicateţe

surprinzătoare, îi luă pisica din braţe. Când o ridică, mâţa scoase un zbieret delicat, aproape uman. Boticul ei încărunţit, schimonosit într-un rictus peste dinţii îngălbeniţi, arăta ca al unui om bătrân şi răbdător, dar epuizat de suferinţă.

Edie o scărpină tandru pe după urechi.

— Dă-mi prosopul acela, Harriet, zise ea.

Allison încercă să spună ceva, dar plângea atât de tare, încât nu izbuti.

— Nu, Edie! se rugă Harriet, care începuse şi ea să plângă. Te rog. N-am avut nici măcar ocazia să-mi iau la revedere.

Edie se aplecă şi culese singură prosopul de jos, apoi se ridică iar.

— Atunci ia-ţi la revedere, spuse ea iritată. Pisica o să meargă afară şi-o să dureze ceva timp.

* * *

După vreo oră, Harriet, cu ochii încă plânşi, stătea pe veranda din spate a casei lui Edie şi decupa cu foarfecă poza unui babuin din volumul cu litera B din *Compton*'s *Encyclopedia*. După ce vechiul Oldsmobile albastru al lui Edie ieşise în stradă de pe alee, a stat şi ea un timp întinsă pe jos, pe podeaua din bucătărie, lângă cutia goală, şi a plâns la fel de furtunos ca şi sora ei. După ce i s-au domolit lacrimile, s-a ridicat în picioare, s-a dus în dormitorul bunicii şi, luând un ac cu gămălie din perniţa de ace în formă de tomată de pe birou, s-a relaxat câteva minute scrijelind cu litere mici „O URĂSC PE EDIE" pe tăblia de la picioarele patului lui Edie. Dar această operaţiune s-a

dovedit extrem de nesatisfăcătoare şi, în timp ce stătea ghemuită şi fornăia pe covoraşul de lângă tăblia patului, i-a venit brusc o altă idee, care a bine dispus-o şi mai mult. După ce decupa mutra de babuin din enciclopedie, avea de gând s-o lipească peste faţa lui Edie într-un portret din albumul de familie. Încercase s-o atragă şi pe Allison în acest proiect, dar Allison, care rămăsese cu faţa întoarsă la cutia goală a pisicii, a refuzat să întoarcă măcar capul şi să se uite.

Poarta de la curtea din spate a lui Edie s-a auzit scârţâind şi iată-l dând năvală pe ea, fără s-o mai închidă, pe Hely Hull. Hely avea unsprezece ani – cu un an mai puţin decât Harriet – şi-şi lăsase părul nisipiu să-i crească până la umeri, imitându-l pe fratele lui mai mare, Pemberton.

— Harriet! o strigă el, sărind pe treptele verandei. Hei, Harriet…

Dar Hely s-a oprit brusc când a auzit suspinele monotone ce veneau dinspre bucătărie. Când Harriet s-a uitat în sus spre el, a văzut că şi ea plânsese.

— O, nuu! zise el îndurerat. Te obligă să mergi în tabără, nu-i aşa?

Tabăra de la Lake de Selby era cea mai îngrozitoare chestie pentru Hely – dar şi pentru Harriet. Era o tabără de copii creştini unde fuseseră siliţi să meargă vara trecută. Băieţii şi fetele (segregaţi la cele două capete opuse ale lacului) erau obligaţi să-şi petreacă patru ore pe zi studiind Biblia, iar în restul timpului împleteau şi

jucau nişte scenete prosteşti şi umilitoare, scrise de consilierii şcolari. Cei din partea cu băieţii s-au încăpăţânat să-i pronunţe numele greşit: nu „Hily”, cum era corect, ci „Hely”[15], ca să rimeze cu „Nelly”. Mai rău: l-au tuns scurt cu de-a sila în faţa taberei, ca să-i distreze pe ceilalţi băieţi. Şi, deşi lui Harriet, în partea ei din tabără, îi plăcuseră întrucâtva orele de studiu al

Bibliei – în principal fiindcă îi ofereau un public captiv şi uşor de şocat, în faţa căruia îşi putea prezenta concepţiile ei neortodoxe despre Sfânta Scriptură în general fusese la fel de nefericită acolo ca şi Hely: deşteptarea la cinci, stingerea la opt, niciun pic de timp pentru tine, nicio carte în afară de Biblie şi o mulţime de metode de „bună disciplină tradiţională” (altoitul şi ridiculizarea în public) prin care să oblige la respectarea unor asemenea reguli. La sfârşitul celor şase săptămâni, ea, Hely şi alţi copii de la biserica baptistă veniţi în tabără stăteau şi se uitau inerţi şi tăcuţi pe ferestrele autobuzului de la biserică, în tricourile lor verzi pe care scria „Tabăra Lake de Selby”, absolut dărâmaţi cu toţii.

— Spune-i mamei tale c-ai să te sinucizi, i-a zis Hely dintr-o suflare.

În urmă cu o zi un grup mare dintre prietenii lui de la şcoală fuseseră deja expediaţi, târşâindu-şi picioarele cu o oboseală plină de resemnare, spre autobuzul de un verde strălucitor al şcolii,

15 Joc de cuvinte în limba engleză: Hely vine de la hell (iad, infern).

dând cu toţii impresia că se îndreptau nu spre o tabără de vară, ci direct spre iad.

— Eu le-am zis alor mei că dacă mă mai obligă să mă duc acolo şi anul ăsta, mă sinucid. Le-am zis că o să mă întind în mijlocul drumului şi-o să stau acolo până o să treacă o maşină peste mine.

— Nu asta-i problema.

Concisă, Harriet îi povesti despre pisică.

— Deci nu mergi în tabără?

— Nu, dacă reuşesc să o evit, răspunse Harriet.

De săptămâni întregi supraveghease poşta, pândind formularele de înscriere, iar când acestea au sosit, le-a rupt în bucăţi şi le-a ascuns în gunoi. Dar pericolul nu trecuse încă. Edie reprezenta adevărata ameninţare (mama ei, care era cu capul în nori, nici n-a observat că formularele lipseau), căci îi adusese deja un rucsac şi o pereche nouă de pantofi sport şi îi ceruse să vadă lista cu ce trebuia să ia cu ea.

Hely luase în mână poza cu babuinul şi-o studia.

— Ce faci cu asta?

— A, stai să-ţi spun!

Şi-i explică.

— Poate că un alt animal s-ar potrivi mai bine pentru acest scop, îi sugeră Hely.

El n-o plăcea deloc pe Edie. Tot timpul îl tachina din cauza părului lui lung, prefăcându-se că îl crede fată.

— Poate mai bine un hipopotam. Sau un porc.

— Eu zic că asta-i destul de bună.

Hely se aplecă peste umărul lui Harriet, mâncând între timp nişte alune prăjite scoase din buzunar, şi-o urmări cum lipeşte mutra de babuin rânjitor peste faţa lui Edie, în aşa fel încât să fie bine încadrată de părul ei aranjat. Colţii dezveliţi ai babuinului luceau agresiv către privitor, în timp ce bunicul lui Harriet – în profil – se uita fermecat la mireasa lui maimuţă. Sub fotografie scria cu scrisul de mână al lui Edie:

Edith şi Hayward Ocean Springs, Mississippi 11 iunie 1935

Studiară amândoi poza.

— Ai dreptate, zise Hely. Arată foarte bine.

— Da. M-am gândit şi la o hienă, dar ăsta arată mai bine.

Tocmai puseseră înapoi pe raft enciclopedia şi albumul (cu scrisul aurit, în relief, şi cu nişte înfloriturі victoriene), când auziră scrâşnetul pietrişului sub roţile maşinii lui Edie, care întorcea pe alee.

Se auzi cum se trânteşte uşa de plasă.

— Fetelor! o auziră apoi cum le strigă pe amândouă cu vocea ei obişnuită, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Niciun răspuns.

— Fetelor, m-am hotărât să fiu de treabă şi să aduc pisica acasă, ca să-i faceţi o înmormântare, dar dacă niciuna dintre voi nu-mi răspunde chiar în clipa asta, mă-ntorc şi-o duc înapoi la doctorul Clark.

În camera din faţă se auzi o tropăială grăbită. Toţi trei copiii stăteau în tocul uşii şi se uitau fix la ea.

Edie ridică din sprâncene.

— Ei, dar cine-i mica domnişoară? i se adresă ea lui Hely, prefăcându-se surprinsă.

De fapt Edie îl plăcea foarte mult pe Hely – îi amintea de Robin, dacă lăsa la o parte părul acela oribil de lung – şi habar n-avea că ceea ce pentru ea era o formă de tachinare binevoitoare îi stârnea băiatului o ură aprigă.

— *Tu eşti*, Hely? Mă tem că nu te-am recunoscut sub cosiţele tale aurii.

Hely zâmbi cu superioritate.

— Ne uitam la nişte poze de-ale dumneavoastră.

Harriet îl pocni cu piciorul.

— Ei bine, nu cred că era ceva foarte interesant, răspunse Edie.

Apoi li se adresă nepoatelor sale:

— Fetelor, m-am gândit că vreţi să înmormântaţi pisica la voi în curte, aşa că m-am oprit pe drum şi i-am zis lui Chester să sape o groapă pentru ea.

— Unde-i Weenie? întrebă Allison.

Avea vocea răguşită şi privirea înnebunită.

— Unde-i? Unde-ai lăsat-o?

— Cu Chester. E înfăşurată în prosop. Vă sugerez să nu-l desfaceţi, fetelor.

* * *

— Flaide, vino, zise Hely, lovind-o pe Harriet

cu umărul. Hai să aruncăm o privire.

Hely şi Harriet stăteau în picioare în şopronul de unelte întunecos, care se afla în curtea Harrietei, acolo unde acum, pe bancul de lucru al lui Chester, zăcea trupul neînsufleţit al lui Weenie, înfăşurat într-un prosop de baie albastru. Allison – având încă ochii roşii de plâns – era în casă şi scormonea prin sertare după un pulover vechi, în care-i plăcuse pisicii să doarmă şi în care voia ea s-o îngroape.

Harriet se uită afară pe fereastra plină de praf a şopronului, în colţul peluzei scăldate în lumina de vară se vedea silueta lui Chester, care apăsa cu putere pe marginea cazmalei.

— E-n regulă, spuse Harriet. Dar repede. Înainte să se întoarcă ea.

Abia mai târziu şi-a dat seama Harriet că era pentru prima dată când vedea sau atingea o făptură moartă. Nu se aşteptase să aibă un asemenea şoc. Coastele pisicii erau reci, neclintite şi ţepene la atingere. Un fior neplăcut îi străbătu fetei vârfurile degetelor.

Hely se aplecă şi mai tare, ca să vadă mai bine.

— Ce greţos! zise el pe un ton zglobiu.

Harriet mângâie blăniţa portocalie. Era încă portocalie şi la fel de mătăsoasă ca întotdeauna, în ciuda înţepenelii înspăimântătoare de sub ea. Avea lăbuţele rigide şi întinse în faţă, de parcă şi-ar fi făcut curaj înainte să fie aruncată într-o cadă cu apă, iar ochii ei – care până şi la bătrâneţe şi chiar

în timpul bolii rămăseseră de un verde limpede, clar – erau acum inundaţi de o peliculă gelatinoasă.

Hely se aplecă s-o mângâie şi el.

— Hei! zbieră el şi-şi retrase mâna brusc. *E greţos*!

Harriet nici nu clipi. Întinse cu blândeţe mâna, vrând să atingă acea parte a pisicii unde blana nu-i crescuse aproape niciodată ca lumea, locul acela unde o năpădiseră viermii când era pui. Când era în viaţă, Weenie n-ar fi lăsat pe nimeni s-o atingă acolo; de obicei scuipa şi dădea cu laba în oricine făcea o asemenea încercare – chiar şi în Allison. Dar acum pisica stătea nemişcată, cu gura retrasă, dezvelindu-şi dinţii ca nişte ace, rămaşi încleştaţi, în locul acela pielea era încreţită, aspră ca pielea unei mănuşi uzate şi rece, rece, rece…

Aşadar, acesta era secretul, secretul pe care îl cunoşteau căpitanul Scott, Lazăr şi Robin, cel pe care ajunsese să îl cunoască şi pisica în ultimul său ceas. Acesta era: drumul spre vitraliul bisericii. Când au găsit cortul lui Scott, după multe luni de zile, Bowers şi Wilson erau întinşi în sacii lor de dormit, închişi până sus, peste cap, iar Scott zăcea într-un sac deschis, cu un braţ întins spre Wilson. Aceea era Antarctica, iar aceasta era o dimineaţă de mai înverzită, cu o briză uşoară, dar forma de sub palma Harrietei era tare ca gheaţa. Fata îşi trecu dosul unui deget peste laba din faţă a pisicii, învelită în blană albă, *păcat*, scrisese Scott cu o mână tot mai înţepenită pe

măsură ce albul se strângea încet în jurul lor, venind din imensităţile albe din jur, iar scrisul palid, în creion, devenea tot mai palid pe hârtia albă, *dar cred că nu mai pot să scriu*.

— Pun pariu că n-ai curaj să-i atingi ochiul, o provocă Hely, împingându-se mai aproape. Ai curaj?

Harriet abia dacă îl auzea. Asta văzuseră mama ei şi Edie: întunecimea din afară, teroarea din care nu te mai întorci niciodată. Cuvinte care au alunecat de pe hârtie în pustietate.

În obscuritatea rece a şopronului, Hely se trase şi mai aproape.

— Ţi-e frică? şopti el.

Mâna lui se furişă pe după umărul ei.

— Las-o baltă, îi zise Harriet, ferindu-se.

Atunci auzi trântindu-se uşa de plasă şi pe mama ei strigând-o pe Allison. Aruncă repede prosopul înapoi peste pisică.

Iar acest moment de ameţeală n-avea s-o părăsească niciodată cu totul. O va însoţi tot restul vieţii şi va rămâne întotdeauna amestecat, inextricabil, cu şopronul de unelte întunecat – cu dinţii metalici ai ferăstraielor lucind, cu mirosul de praf şi de benzină – şi cu cei trei englezi morţi sub tumulul celtic din zăpadă, cu ţurţurii strălucindu-le în păr. Amnezie: sloiuri de gheaţă, distanţe violente, trupul transformat în piatră. Oroarea tuturor trupurilor.

— Vino, îi spuse Hely, dând din cap. Hai să ieşim de aici.

— Vin, vin, spuse Harriet.

Inima îi bătea cu putere şi simţea că i se taie respiraţia – nu aşa cum ţi se taie de teamă, ci într-un fel care semăna foarte mult cu furia.

* * *

Deşi doamna Fountain nu omorâse pisica, era totuşi mulţumită că animalul murise. De la fereastra ei de deasupra chiuvetei – punct de observaţie unde stătea ore întregi în fiecare zi, urmărind venirile şi plecările vecinilor – îl spionase pe Chester când săpase groapa, iar acum, mijindu-şi ochii prin perdeaua de la bucătărie, îi văzu pe cei trei copii adunaţi acolo. Unul dintre ei – fetiţa cea mică, Harriet – ţinea în braţe un ghemotoc. Fata cea mare plângea.

Doamna Fountain îşi coborî pe nas ochelarii cu ramă de sidef şi-şi puse pe umeri, peste capot, canadiana cu nasturi metalici – fusese o zi caldă, dar ei i se făcea frig repede şi trebuia să pună ceva pe ea când ieşea afară –, apoi o porni în păs vioi, luând-o pe uşa din spate, direct spre gard.

Era o zi cu aer tare, aspru şi proaspăt. Nori joşi se mişcau cu viteză pe cer. Iarba – care trebuia tăiată, mai mare jalea cum lăsase Charlotte locul ăsta în paragină – era decorată cu violete, cu trifoi sălbatic, cu păpădii gata să se scuture, iar vântul se strecura prin ea în curenţi haotici şi vârtejuri învolburate, ca o briză pe mare. Tulpinile de glicină se unduiau pe veranda din spate asemeni unor ierburi de mare. Creşteau atât de dese în spatele casei, încât veranda aproape că

nu se mai vedea de ele. Arătau destul de frumos când erau înflorite, dar în restul timpului dădeau senzaţia de dezordine jerpelită şi, în plus, greutatea lor era gata-gata să dărâme veranda cu totul – glicina era un parazit şi slăbea structura casei dacă o lăsai să se caţere peste tot –, dar unii oameni se învaţă minte numai după ce o păţesc.

Se aşteptase să fie salutată de copii şi a rămas în picioare, aşteptând lângă gard câteva momente, dar ei nici nu i-au remarcat prezenţa şi şi-au văzut de treaba lor.

— Ce faceţi voi acolo, copii? întrebă ea cu o voce mieroasă.

Copiii s-au uitat în sus spre ea, speriaţi ca nişte căprioare.

— Îngropaţi ceva acolo?

— Nu! strigă Harriet, fata cea mică, pe un ton care nu-i plăcu prea mult doamnei Fountain.

Era o zgâtie de fată, altfel isteaţă.

— Aşa pare, asta-i sigur.

— Ei bine, nu-i aşa.

— Mie mi se pare că îngropaţi pisica aia portocalie şi bătrână.

Niciun răspuns.

Doamna Fountain îşi miji ochii pe deasupra ochelarilor de citit. Da, fata mai mare plângea. Era prea mare pentru asemenea prostii. Cea mică cobora forma aceea înfăşată în groapă.

— Exact asta faceţi voi acolo, croncăni femeia. Nu mă prostiţi voi pe mine! Pisica aia era o pacoste. Venea pe aici în fiecare zi şi-şi lăsa

urmele labelor ei nesuferite pe parbrizul maşinii mele.

— Nu-i da nicio atenţie, îi spuse Harriet printre dinţi surorii ei. Căţea bătrână.

Hely n-o auzise niciodată pe Harriet vorbind urât sau înjurând. În acel moment băiatul simţi un fior drăcesc de plăcere coborându-i de la gât pe şira spinării.

— Căţea, repetă el ceva mai tare, savurând acel cuvânt urât.

— Ce-i aia? se piţigăi doamna Fountain. Cine-a zis aşa ceva?

— Taci din gură, i se adresă Harriet lui Hely.

— Care dintre voi a zis asta? Cine-i acolo cu fetele?

Harriet se trântise în genunchi şi, cu mâinile goale, arunca acum pământul înapoi în groapă, peste prosopul albastru.

— Hai, Hely, şuieră ea printre dinţi. Repede. Ajută-mă.

— Cine-i acolo? cârâi doamna Fountain. Aţi face mai bine să-mi răspundeţi. Mă duc chiar acum înăuntru şi o chem pe mama voastră.

— Căcat! spuse Hely, încurajat şi înflăcărat de propria-i îndrăzneală.

Se trânti şi el în genunchi lângă Harriet şi, repede-repede, începu să o ajute să umple groapa cu pământ. Allison, cu pumnul strâns dus la gură, stătea în picioare deasupra lor, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Voi, copii, aţi face mai bine să-mi

răspundeţi!

— Aşteptaţi! strigă deodată Allison. Aşteptaţi!

Se întoarse cu spatele la mormânt şi o luă la fugă spre casă prin iarba înaltă.

— Ce vrea să facă? şopti Hely, ştergându-şi fruntea cu încheietura mâinii.

— Nu ştiu, îi răspunse contrariată Harriet.

— A, ăla e micuţul Hull, nu-i aşa? strigă doamna Fountain. Tu, vino aici! Astfel o chem pe mama ta. Tu, ăla, vino imediat aici!

— Hai, du-te şi strig-o, căţea ce eşti, murmură Hely. Mama nu-i acasă.

Uşa de plasă se trânti şi Allison apăru în goană, poticnindu-se, cu un braţ în dreptul ochilor şi orbită de plâns.

— Uite, spuse ea, apoi se trânti în genunchi alături de cei doi şi aruncă ceva în groapa descoperită.

Hely şi Harriet au întins gâtul să se uite. Era o fotografie de-a lui Allison, un portret artistic făcut la şcoală în toamna trecută, care acum le zâmbea în sus din pământul proaspăt răvăşit. În fotografie Allison purta un pulover roz cu guler de dantelă şi avea nişte agrafe roz în păr.

Oftând şi suspinând, Allison a luat doi pumni de pământ şi i-a aruncat în micul mormânt, peste propria-i imagine zâmbitoare. Ţărâna a răpăit în momentul în care a căzut peste fotografie. Puloverul roz al lui Allison s-a mai văzut o clipă, iar ochii ei timizi, înceţoşaţi de ţărână, au mai privit o scurtă vreme în sus, plini de speranţă.

Apoi un alt pumn de pământ negru a răpăit peste ei şi au dispărut.

— Haideţi! strigă ea nerăbdătoare, căci ceilalţi doi copii o priveau nedumeriţi. Haide, Harriet! Ajută-mă!

— A, asta e! ţipă doamna Fountain. Mă duc înapoi în casă. Mă duc în casă şi le sun imediat pe mamele voastre. Uitaţi-vă. Mă duc înăuntru chiar acum. Iar vouă, copii, o să vă pară *tare rău*.

CAPITOLUL 2
Mierla

Câteva nopţi mai târziu, pe la ora zece seara, în timp ce mama şi sora ei dormeau sus, Harriet întorcea uşor cheia în broasca de la dulapul cu arme. Armele erau vechi şi într-o stare proastă, fiind moştenite de tatăl Harrietei de la un unchi care le colecţionase. Despre acest unchi misterios, Clyde, Harriet nu ştia nimic, în afară de profesia lui (inginer), de firea lui „acră” – după cum se exprimase Adelaide, făcând o grimasă (fusese colegă de liceu cu el) – şi de sfârşitul lui (se prăbuşise cu un avion undeva în apropiere de coasta Floridei). Din cauză că „se pierduse pe mare” (întrucât aceasta era expresia pe care o folosea toată lumea), Harriet nu s-a gândit niciodată la unchiul Clyde ca la cineva cu adevărat mort. Ori de câte ori i se pronunţa numele, ea avea vaga senzaţie că vede imaginea unui tip zdrenţăros, cam ca Ben Gunn din *Comoara din*

insulă[16], care ducea o existenţă singuratică pe vreo insuliţă pustie şi sărată, cu pantalonii în zdrenţe şi cu ceasul de mână corodat de apa de mare.

Cu mare grijă, ţinând cu o palmă geamul de sticlă, să nu zdrăngănească, Harriet încercă să tragă uşa grea şi veche de la dulapul cu arme. Uşa se deschise brusc, cutremurându-se. Pe raftul de sus se afla o casetă cu pistoale vechi, de epocă – o pereche de pistolete pentru duel, ferecate în argint şi sidef, nişte arme marca Derringer fanteziste, de cel mult zece centimetri lungime. Dedesubt, aşezate în ordine cronologică şi aplecate puţin spre stânga, se înşirau armele mai mari: o flintă Kentucky cu cremene, o puşcă Plains sumbră, cu ţeavă lungă, apoi una complet ruginită, cu încărcare pe ţeavă, despre care se spunea că ar fi făcut Războiul Civil. Dintre armele mai noi, cea mai impresionantă era o puşcă Winchester de pe vremea Primului Război Mondial.

Tatăl Harrietei, posesorul actual al colecţiei, era un personaj îndepărtat şi neplăcut. Lumea şoptea tainic că trăia în Nashville încă de când el şi mama Harrietei erau soţ şi soţie. Deşi Harriet habar n-avea cum se ajunsese la acest tip de aranjament (ştia doar vag că era ceva legat de slujba tatălui său), pentru fată acest lucru n-avea

16 Ben Gunn, personaj din cartea Comoara din insulă a lui R.L. Stevenson; pirat reformat care-1 ajută pe Jim, personajul principal, să înfrângă piraţii şi să aducă acasă comoara.

nicio relevanţă, întrucât el locuise departe de casă de când se ştia ea. În fiecare lună primeau un cec pentru cheltuielile gospodăriei. El apărea acasă de Crăciun şi de Ziua Recunoştinţei[17] şi se mai oprea acolo câteva zile toamna, în drumul lui spre tabăra de vânătoare din Delta. Lui Harriet aranjamentul i se părea perfect rezonabil şi foarte potrivit cu personalităţile celor implicaţi: cea a mamei ei, care avea extrem de puţină energie (stătea în pat aproape toată ziua), şi cea a tatălui ei, care avea prea multă – şi aceea de tip malefic. Mânca repede, vorbea repede şi – cu excepţia cazurilor când avea un pahar în mână – era incapabil să stea locului. În public glumea mereu cu toţi şi lumea credea că este un tip cu umor, dar toanele lui imprevizibile nu erau întotdeauna la fel de amuzante în particular, iar obiceiul lui de a spune primul lucru care-i trecea prin cap rănea adesea sentimentele familiei sale.

Mai rău: tatăl Harrietei avea întotdeauna dreptate, chiar şi atunci când greşea. Pentru el totul era o confruntare a voinţelor. Deşi era destul de inflexibil în părerile lui, îi plăcea la nebunie să polemizeze şi chiar dacă era în toane bune (când zăcea relaxat în scaun, cu un cocteil în mână, şi se uita doar cu un ochi la televizor), îi făcea plăcere s-o înţepe pe Harriet, s-o tachineze, doar ca să-i

17 Ziua Recunoştinţei (Thanksgiving Day) - a patra zi de joi din luna noiembrie. în prezent este sărbătoare oficială în Statele Unite şi marchează sărbătorirea primei recolte pe pământ american, cea din 1621.

arate cine era şeful.

— Fetele isteţe nu sunt populare, obişnuia el să spună.

Sau:

— Nu are niciun sens să te educăm, din moment ce oricum o să creşti mare şi o să te măriţi.

Şi, cum Harriet se înfuria la auzul unor asemenea remarci – pe care el le considera ca fiind purul şi binevoitorul adevăr – şi refuza să le accepte, izbucnea scandalul. Uneori tatăl o plesnea pe Harriet cu o curea – pentru că-i întorsese vorba –, în timp ce Allison se uita cu ochii ei de sticlă, iar mama lor se ascundea cu laşitate în dormitor. Alteori, drept pedeapsă, îi dădea Harrietei nişte sarcini grele, imposibil de realizat (să tundă iarba cu maşina veche, care trebuia împinsă cu braţele, ori să facă curat în pod de una singură), situaţii în care Harriet înţepenea pur şi simplu locului şi refuza să îl asculte.

— Haide! îi zicea Ida, strecurându-şi capul pe uşa de la pod, cu o expresie îngrijorată, după ce tatăl ei coborâse furios pe scări. Mai bine pune-te pe treabă, că, dacă nu, o să-ţi mai ardă câteva când se întoarce.

Dar Harriet stătea încruntată în mijlocul mormanelor de hârtii şi reviste vechi şi nu mişca un deget. N-avea decât s-o bată cu cureaua cât voia. Nu conta. Aici era vorba de un principiu. Iar Ida se îngrijora adesea aşa de tare pentru Harriet, încât se oprea din propriile ei treburi şi se ducea

sus, ca să facă ea treaba Harrietei.

Şi, deoarece tatăl ei era aşa de certăreţ, de turbulent şi de nemulţumit de tot şi toate, lui Harriet faptul că el nu locuia acasă, cu ele i s-a părut corect. Niciodată n-o izbise ciudăţenia acestui aranjament şi nici nu şi-a dat seama că ceilalţi îl considerau straniu până într-o după-amiază, pe când era în clasa a patra şi autobuzul şcolii a rămas în pană pe un drum de ţară. Harriet stătea lângă o fată mai mică decât ea, una foarte vorbăreaţă, pe nume Christy Dooley, care avea nişte incisivi mari şi venea în fiecare zi la şcoală cu un poncho alb, croşetat. Era fiică de poliţist, cu toate că nimic din înfăţişarea ei de şoricel alb sau din manierele ei smucite nu sugera acest lucru. Printre sorbiturile de supă de legume rămasă în termos, pălăvrăgea întruna, deşi nimeni n-o susţinea, repetând diverse secrete auzite la ea acasă (despre profesori, despre părinţii altor colegi). Harriet se uita posomorâtă pe fereastră, aşteptând să vină cineva şi să repare autobuzul, asta până când şi-a dat seama, tresărind, că de fapt Christy vorbea chiar despre mama şi tatăl ei.

Harriet se întoarse uluită spre Christy şi o fixă cu privirea.

— Ah, dar *toată lumea* ştie! îi şopti Christy, cuibărindu-se şi mai mult în poncho-ul ei (întotdeauna voia să stea mai ghemuită decât era confortabil).

Harriet chiar nu s-a întrebat niciodată de ce tatăl ei locuia în alt oraş?

— Acolo lucrează, îi răspunse Harriet.

Până atunci acest răspuns nu i se păruse niciodată nepotrivit, dar Christy a scos un mic suspin satisfăcut şi foarte matur şi apoi i-a povestit Harrietei adevărata poveste. În esenţă, faptele erau următoarele: după moartea lui Robin tatăl Harrietei a vrut să se mute într-un alt oraş, undeva unde să poată „să o ia de la capăt”. Christy se holbă la ea cu o privire de o intimitate spectrală.

— Dar ea n-a vrut să plece.

Era ca şi cum Christy nu ar fi vorbit despre mama Harrietei, ci despre o femeie oarecare dintr-o povestire cu fantome.

— *Ea* i-a spus că are de gând să rămână aici *pentru totdeauna*.

Harriet – care fusese nemulţumită de la bun început că trebuia să stea lângă Christy – s-a retras pe scaunul ei şi s-a uitat iar pe fereastră.

— Eşti nebună? o întrebă Christy pe un ton şiret.

— Nu.

— Ce-ai atunci?

— Îţi miroase gura a supă.

De atunci încoace Harriet a mai auzit şi alte remarci, spuse atât de copii, cât şi de adulţi, care sugerau că ar fi ceva care „îţi dă fiori” la ei acasă, dar toate astea i se păreau de-a dreptul ridicole. Aranjamentele făcute de familia ei erau cât se poate de practice – şi chiar ingenioase. Din slujba din Nashville a tatălui ei plăteau toate cheltuielile

casei, dar nimeni nu se bucura de vizitele lui din zilele libere. El nu le îndrăgea nici pe Edie, nici pe mătuşi şi toată lumea era deranjată de stilul dur şi enervant în care o sâcâia pe mama Harrietei. Anul trecut a tot bătut-o la cap să meargă cu el la o petrecere de Crăciun, până când ea (frecându-şi umerii prin mânecile mătăsoase ale cămăşii de noapte) a clipit şi a zis „Bine”. Dar când a sosit momentul să se pregătească, ea a continuat să stea jos în faţa măsuţei ei de toaletă, doar în halat de baie, şi s-a uitat fix la propria-i imagine reflectată din oglindă, fără să se rujeze sau să-şi scoată moaţele. Când Allison s-a furişat la etaj, ca să vadă ce face, i-a spus că are o migrenă. Apoi s-a încuiat în baie şi-a dat drumul la robinete până când tatăl Harrietei – roşu la faţă şi tremurând tot – s-a năpustit cu pumnii asupra uşii. A fost cel mai nenorocit ajun de Crăciun al lor. Harriet şi Allison au rămas înlemnite în camera de zi, lângă brad, iar colindele de Crăciun – când melodioase, când triumfale – răsunau puternic din casetofon, dar nu suficient de puternic încât să acopere urletele de la etaj. A fost o adevărată uşurare când tatăl Harrietei a ieşit tropăind la maşină în după-amiaza de Crăciun, cu valiza şi cu sacoşa plină de cadouri, şi a plecat înapoi în Tennessee, iar casă, s-a instalat iar, cu un oftat, în aţipeala ei amnezică.

Casa Harrietei era o casă somnoroasă pentru toţi – în afară de Harriet, care avea o fire vioaie şi agitată. Ori de câte ori era singura persoană trează în casa tăcută şi întunecată, lucru care se

întâmpla adesea, urâtul care o cuprindea era atât de dens, de sticlos şi de năucitor, încât uneori nu era în stare decât să se uite prosteşte la o fereastră sau la un perete, de parcă ar fi fost drogată. Mama ei îşi petrecea destul de mult timp în dormitor şi, după ce Allison se ducea la culcare – de cele mai multe ori foarte devreme, în jurul orei nouă –, Harriet rămânea de capul ei: bea lapte direct din cutie şi colinda prin casă doar în ciorapi, călcând peste teancurile de ziare adunate în aproape fiecare cameră. După moartea lui Robin, mama Harrietei a căpătat o ciudată incapacitate de a arunca ceva, iar gunoaiele care umpleau podul şi beciul începuseră deja să se strecoare şi în restul casei.

Uneori Harriet se bucura că e singura persoană trează din toată casa. Aprindea luminile, deschidea televizorul sau casetofonul, forma numărul de telefon de la Dial-a-Prayer[18] sau le făcea farse la telefon vecinilor. Mânca ce dorea din frigider, se căţăra pe rafturile de sus, îşi băga nasul prin dulapurile pe care nu ar fi avut voie să le deschidă, sărea pe canapea până când arcurile acesteia începeau să scârţâie strident, arunca pernele decorative pe jos şi apoi îşi construia cu ele forturi şi plute de salvare pe podea. Uneori scotea din dulap rochiile mamei din vremea colegiului (pulovere în culori pastelate, găurite de molii, mănuşi până la coate în toate culorile şi

18 Număr de telefon sponsorizat la care credincioşii creştini pot suna pentru a asculta o rugăciune sau un fragment de predică (n.r.).

rochia verde-albăstruie pe care o purtase la banchet – rochie mai lungă cu vreo trei palme decât măsura fetei, aşa că Harriet mătura cu ea pe jos). Asta era o treabă riscantă – mama Harrietei era foarte atentă cu hainele ei, deşi nu le purta niciodată –, dar Harriet avea grijă să le pună pe toate la loc exact aşa cum le găsise şi chiar dacă mama ei va fi remarcat vreodată ceva pus aiurea, n-a spus-o niciodată.

Nicio armă nu era încărcată. Singura muniţie din toată casa era o cutie de cartuşe cu alice de calibrul doisprezece.

Harriet, care n-avea decât o idee foarte vagă despre diferenţa dintre o puşcă cu gloanţe şi o puşcă de vânătoare, scotea tuburile din cutie şi le aranja pe covor în formă de stea cu raze. Una dintre armele mari avea ataşată o baionetă, ceea ce o făcea interesantă, dar arma ei favorită era Winchesterul cu lunetă telescopică. Stingea lumina din plafon, sprijinea butoiaşul armei de pervazul ferestrei de la camera de zi şi se uita cu ochii mijiţi prin lunetă la maşinile parcate, la trotuarul care sclipea în lumina felinarelor plasate la înălţime şi la stropitoarele care susurau pe peluzele luxuriante şi pustii. Fortul era atacat; Harriet îşi apăra poziţia, iar vieţile celor dinăuntru depindeau de ea.

Clopoţeii de vânt clincăneau pe veranda din faţă a doamnei Fountain. Dincolo de peluza neîngrijită, la capătul butoiaşului unsuros al armei, Harriet vedea copacul în care murise

fratele ei. O briză uşoară murmura printre frunzele lucioase, răvăşind umbrele fluctuante de pe iarbă.

Uneori, când Harriet colinda prin casa sumbră târziu în noapte, îl simţea aproape de ea pe fratele ei mort, îi simţea tăcerea prietenoasă, intimă. Îi auzea paşii în scârţâielile scândurilor de la duşumea, îi simţea prezenţa în jocul perdelelor umflate de vânt sau în mişcarea unei uşi care se deschidea brusc, de la sine. Din când în când el devenea răutăcios – îi ascundea Harrietei câte o carte sau un baton de ciocolată ori i le punea chiar pe scaunul pe care stătea când ea nu era atentă. Harriet se bucura de tovărăşia lui. Cumva, îşi imagina că, indiferent pe unde sălăşluia Robin acum, în locul acela era mereu noapte şi că atunci când ea nu era acolo, el se simţea singur: se tot foia de colo colo, însingurat, şi îşi bălăngănea picioarele într-o sală de aşteptare plină de ceasuri ticăitoare.

iată-mă aici, *de pază*, îşi zise Harriet. Căci simţea strălucirea prezenţei sale foarte calde ori de câte ori se aşeza la fereastră cu arma. Trecuseră doisprezece ani de la moartea fratelui ei şi între timp multe lucruri se transformaseră sau dispăruseră, dar priveliştea de la fereastra camerei de zi nu se schimbase. Până şi arborele *tupelo* era tot acolo.

Pe Harriet o dureau braţele. Puse cu grijă arma jos, lângă fotoliul pe care stătea, şi se duse în bucătărie, ca să-şi ia o îngheţată pe băţ.

Revenind în camera de zi, o savură încet, fără să se grăbească, în întuneric, lângă fereastră. Apoi puse beţişorul deasupra unui teanc de ziare şi-şi reluă poziţia, cu arma pregătită. Batoanele de îngheţată cu struguri erau preferatele ei. Mai erau încă multe în frigider şi nu era nimeni care s-o oprească să mănânce toată cutia, dar îi venea greu să mănânce îngheţată şi, în acelaşi timp, să ţină arma ridicată.

Îndreptă puşca spre cerul întunecat, urmărind nişte păsări de noapte pe fundalul norilor luminaţi de lună. Se auzi cum se trânteşte o portieră. Harriet se răsuci repede în direcţia aceea şi fixă luneta pe doamna Fountain, care se întorcea târziu de la repetiţia de la cor şi păşea cu un mers nesigur pe aleea din faţă, în lumina difuză a lampadarelor de pe stradă – fără să ştie, fără să aibă cea mai mică bănuială că unul dintre cerceii ei scânteietori strălucea fără viaţă chiar în crucea lunetei lui Harriet. Luminile de pe veranda doamnei Fountain s-au stins, apoi s-au aprins cele din bucătărie. Doamna Fountain, cu umerii căzuţi – o siluetă cu chip de capră, ce luneca prin dreptul jaluzelelor de la fereastră –, se asemăna cu o păpuşă dintr-un joc de umbre.

— Bang! murmură Harriet.

O singură apăsare pe trăgaci, o singură mişcare din deget, atât ar fi fost suficient pentru ca doamna Fountain să ajungă acolo unde îi era locul – în iad, alături de diavol! I-ar sta de minime acolo, cu nişte corniţe răsucite ieşindu-i din părul

făcut permanent şi cu o coadă terminată în vârf de săgeată ivindu-i-se din dosul rochiei. Şi împingându-şi căruciorul plin de produse alimentare prin iad!

Apăru acum o altă maşină. Harriet îşi mută atenţia de la doamna Fountain şi urmări autovehiculul ce sălta pe drum, mărit la ea în lunetă: o maşină plină cu adolescenţi, având geamurile coborâte şi mergând cu viteză prea mare. Harriet urmări maşina până când luminile de poziţie dispărură după colţ.

Întorcându-se din nou spre doamna Fountain, Harriet zări o fereastră luminată înceţoşat şi atunci, spre încântarea ei, se trezi direct în sufrageria familiei Godfrey, vecinii de vizavi. Cei doi Godfrey erau vioi şi veseli, aveau vreo patruzeci şi ceva de ani, nu aveau copii, erau sociabili şi se arătau foarte activi în cadrul bisericii baptiste, iar a-i vedea pe amândoi încă treji şi trebăluind la ora aceea era cumva liniştitor. Doamna Godfrey stătea în picioare, scotea dintr-o cutie nişte îngheţată de culoare galbenă şi-o punea într-o cupă. Domnul Godfrey stătea la masă, cu spatele la Harriet. Cei doi erau singuri, pe masă se afla o faţă de masă din dantelă, iar în colţ se vedea veioza cu abajur roz, ce lumina slab. Totul era limpede şi intim – chiar şi modelul cu frunze de viţă de pe setul de îngheţată al familiei Godfrey, ba chiar şi bigudiurile din părul doamnei Godfrey.

Winchesterul era şi binoclu, şi aparat de

fotografiat, şi mod de a vedea lucrurile. Harriet îşi lăsă obrazul pe patul armei, care era neted şi foarte rece.

Era convinsă că Robin veghea asupra ei în asemenea nopţi, tot aşa cum şi ea îl veghea pe el. Harriet aproape că-l simţea cum respiră în spatele ei: liniştit, sociabil, bucuros de tovărăşia ei. Dar uneori scârţâielile şi umbrele din casa întunecată tot o mai înspăimântau.

Neliniştită şi cu braţele îndurerate de la greutatea armei, Harriet îşi schimbă poziţia în fotoliu. Când şi când, în nopţi ca aceasta, Harriet fuma din ţigările mamei. În nopţile cele mai rele nu era în stare nici să citească, iar literele din cărţi – chiar şi cele din *Comoara din insulă* sau *Răpit*[19], cărţi pe care le iubea şi de care nu se sătura niciodată – se transformau într-un fel de litere chinezeşti demente: ilizibile şi nărăvaşe, asemeni unei mâncărimi pe care n-o putea scărpina. O dată, din pură frustrare, a făcut ţăndări o figurină din porţelan – un pisoi – care era a mamei; apoi, panicată (deoarece mama ei era topită după figurina aceea şi, în plus, o avea de când era mică), a împachetat fragmentele într-un prosop de hârtie şi le-a vârât într-o cutie goală de cereale, apoi a pus cutia de cereale chiar la fundul tomberonului de gunoi. Asta se întâmplase acum doi ani. Din câte ştia Harriet, mama ei încă nu observase că pisoiul de porţelan lipsea din vitrina

19 Kidnapped, roman de aventuri pentru adolescenţi de Robert Louis Stevenson (1850-189,4).

cu bibelouri. Dar ori de câte ori Harriet se gândea la asta, mai ales atunci când era tentată să facă din nou ceva asemănător (să spargă o ceaşcă de ceai, să taie cu foarfeca o faţă de masă), o învăluia o senzaţie de ameţeală, de greaţă. Putea chiar să dea foc la casă dacă ar fi vrut şi nimeni n-ar fi fost acolo s-o oprească.

Un nor ruginiu acoperise pe jumătate lima. Fata a aţintit din nou arma spre fereastra familiei Godfrey. Acum doamna Godfrey mânca şi ea nişte îngheţată. Vorbea cu soţul ei în timp ce mai lua agale câte o linguriţă din cupă, având pe chip o expresie destul de rece, ba chiar supărată. Domnul Godfrey stătea sprijinit cu ambele coate pe faţa de masă din dantelă. Harriet nu-i putea vedea decât capul chel, care se afla acum în crucea lunetei, şi nu-şi dădea seama dacă el îi răspunde doamnei Godfrey sau dacă măcar ascultă ce i se spune.

Brusc, el s-a ridicat în picioare, s-a întins şi a ieşit din încăpere. Doamna Godfrey, rămasă de-acum singură la masă, a zis ceva. În timp ce mânca din îngheţată, a întors capul încet, ca şi cum ar fi ascultat răspunsul domnului Godfrey din cealaltă încăpere. Apoi s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă, netezindu-şi fusta cu dosul palmei. După aceea imaginea s-a întunecat. Lumina de la ei fusese ultima ce rămăsese aprinsă pe toată strada. Doamna Fountain o stinsese demult.

Harriet aruncă o privire grăbită spre ceasul de

pe etajera şemineului. Era trecut de unsprezece, iar mâine trebuia să fie în picioare la nouă dimineaţa, ca să meargă la şcoala de duminică.

N-avea de ce să-i fie frică – lampadarele aruncau o lumină puternică pe strada calmă –, dar casă, casa era foarte tăcută, iar Harriet era puţin tensionată. Deşi atunci sosise la ei acasă în plină zi, Harrietei îi era teamă de criminal doar noaptea. Când acesta revenea în coşmarurile ei, era întotdeauna întuneric: un vânt rece sufla prin toată casă, perdelele fluturau şi toate ferestrele şi uşile erau întredeschise, iar ea alerga de colo colo, trântind zăvoarele şi bâjbâind după încuietori. Între timp mama ei stătea fără nicio grijă pe canapea, cu o mască cosmetică pe faţă, fără să facă niciodată nimic ca s-o ajute, şi niciodată n-avea suficient timp înainte ca geamul să se facă ţăndări şi o mână înmănuşată să pătrundă pe acolo şi să răsucească mânerul. Uneori Harriet vedea uşa deschizându-se, dar întotdeauna se trezea din coşmar înainte de a vedea vreun chip.

Se lăsă pe coate şi genunchi şi strânse cartuşele de pe jos. Puse totul frumos înapoi în cutie, şterse arma de amprente şi o aşeză la loc, apoi închise dulapul cu arme şi puse cheia înapoi în cutiuţa de piele roşie din biroul tatălui său, acolo unde îi era locul, împreună cu o unghieră, nişte butoni desperecheaţi, o pereche de zaruri într-o punguliţă verde, din piele de căprioară, şi un teanc de cutiuţe de chibrituri decolorate, adunate de prin cluburile de noapte din Memphis,

Miami şi New Orleans.

Ajunsă sus, se dezbrăcă în tăcere, fără să aprindă lumina. În patul celălalt Allison dormea cu faţa în jos, ca un înecat. Lumina lunii se deplasă peste aşternuturile cu picăţele, ale căror modele se modificau şi se mişcau când vântul agita crengile copacilor.

Mai multe animale de jucărie stăteau adunate claie peste grămadă în pat, în jurul ei, ca pe o barcă de salvare – un elefant din petice, un câine chel şi cu un ochi lipsă, un mieluşel negru, miţos, un cangur violet din catifea şi o întreagă familie de ursuleţi –, iar formele lor inocente se îngrămădeau în jurul ei într-o imagine grotescă, de umbre blânde, ca şi cum ar fi fost nişte creaturi din visele lui Allison.

* * *

— Ei, acum să vedem, băieţilor şi fetelor, li se adresă domnul Dial.

Cu un ochi rece şi cenuşiu, ca de balenă, el trecu în revistă clasa lui Harriet şi Hely din timpul şcolii de duminică, care, mulţumită entuziasmului arătat de domnul Dial pentru tabăra de la *Lake de Selby* şi susţinerii acesteia în mod neavenit în rândul părinţilor elevilor săi, era mai mult de jumătate goală.

— Aş vrea să vă gândiţi cu toţii un minut la Moise. De ce era Moise atât de concentrat să-i ducă pe fiii lui Israel în Ţara Făgăduinţei?

Linişte. Privirea domnului Dial se roti şi pluti peste micul grup de chipuri complet dezinteresate

de subiect, în timp ce el cumpănea şi îi evalua ca un comis-voiajor. Biserica – neştiind ce utilizare să dea noului autobuz al şcolii – începuse un program de integrare comunitară, luând de acasă nişte copii albi săraci din zona rurală şi târându-i în sălile răcoroase şi bine dotate ale şcolii de duminică din cadrul întâii Biserici Baptiste. Cu feţe murdare, încurcaţi şi cu haine nepotrivite pentru biserică, ei îşi plimbau privirile undeva pe podea. Doar giganticul Curtis Ratliff, care era retardat şi cu câţiva ani mai mare decât restul copiilor, se holba apreciativ la domnul Dial, ţinând gura căscată.

— Sau să luăm un alt exemplu, spuse domnul Dial. Ce ziceţi de Ioan Botezătorul? De ce a fost aşa de hotărât să meargă în pustie şi să pregătească drumul pentru venirea lui Iisus Hristos?

N-avea niciun rost să încerce cu tot dinadinsul să ajungă cu mesajul său la aceşti mici Ratliff, Scurlee şi Odum, tinerii aceştia cu ochi apoşi şi feţe ciupite, cu mame ce inhalau aurolac şi taţi tatuaţi şi plini de păcate trupeşti. Erau demni de milă. Abia cu o zi în urmă domnul Dial fusese nevoit să-l trimită pe ginerele său Ralph – pe care îl angajase la Dial Chevrolet – până la unul dintre Scurlee, ca să reintre în posesia unui Oldsmobile Cutlass. Asta era o poveste veche, foarte veche: prăpădiţii ăştia umblau prin oraş cu maşini de lux, mestecând tutun şi golind sticle de bere de un

sfert de galon[20], fără să le pese deloc dacă au întârziat cu jumătate de an plata ratelor lunare. Luni dimineaţa un alt Scurlee şi doi dintre Odumi urmau să aibă şi ei parte de o scurtă vizită de-a lui Ralph, deşi ei nu ştiau nimic despre asta.

Privirea domnului Dial s-a îmbunat când a dat de Harriet – nepoata cea mică a domnişoarei Libby Cleve – şi de prietenul ei, băiatul familiei Hull. Cei doi erau din Old Alexandria; veneau dintr-un cartier curăţel. Familiile lor făceau parte din clubul local şi-şi achitau ratele la timp – mai mult sau mai puţin.

— Hely, zise domnul Dial.

Hely făcu ochii mari şi se aplecă precipitat peste broşura şcolii de duminică, pe care o împăturise şi re-împăturise în pătrăţele tot mai mici.

Domnul Dial rânji. Dinţii lui mici, ochii îndepărtaţi şi fruntea bombată – plus obiceiul de a se uita la clasă mai degrabă dintr-o parte decât direct – îi dădeau un vag aer de delfin neprietenos.

— Vrei tu să ne spui de ce Ioan Botezătorul a mers în pustie plângând?

Hely se crispă.

— Pentru că l-a pus Iisus.

— Nu tocmai! exclamă domnul Dial, frecându-şi mâinile. Hai să ne gândim o clipă la situaţia lui Iisus. Vă întrebaţi de ce citează el cuvintele proorocului Isaia în (îşi deplasă degetul în josul

20 în Statele Unite un galon are 3,785 litri (n.r.).

paginii)… versetul 23 de aici?

— Pentru că urma planul lui Dumnezeu! se auzi o voce plăpândă din primul rând.

Remarca venise din partea lui Annabel Arnold, care îşi ţinea cuviincios mâinile înmănuşate peste Biblia imaculată, închisă cu fermoar, din poală.

— Foarte bine! spuse domnul Dial.

Annabel venea dintr-o familie bună – o familie de buni creştini, nu aşa cum era familia Hull, băutori de cocteiluri şi membri în clubul local de agrement. Annabel, o majoretă campioană la figuri cu bastonul, avusese un rol esenţial în aducerea unui coleg, un băieţel evreu, pe calea către Hristos. Marţi seara ea participa la concursul regional de majorete, ce avea loc la liceu, eveniment la care Dial Chevrolet era unul dintre principalii sponsori.

Domnul Dial, observând că Harriet era pe punctul de a zice ceva, începu să vorbească zorit:

— Aţi auzit voi, băieţi şi fete, ce-a spus Annabel? Ioan Botezătorul lucra în concordanţă cu planul lui Dumnezeu. Şi de ce făcea astfel? Pentru că, spuse domnul Dial, întorcând capul şi fixând clasa cu celălalt ochi, pentru că Ioan Botezătorul *avea un ţel*.

Tăcere.

— De ce este atât de important să avem ţeluri în viaţă, băieţi şi fete?

În timp ce aştepta un răspuns, aranja şi rearanja un teanc de hârtii de pe catedră, iar piatra preţioasă din inelul lui de aur masiv capta

lumina şi scânteia în nuanţe de roşu.

— Haideţi să ne gândim la asta! Fără ţeluri nu suntem motivaţi, nu-i aşa? Fără ţeluri nu prosperăm financiar! Fără ţeluri nu putem realiza ceea ce Iisus doreşte ca noi să realizăm în postura noastră de creştini şi de membri ai comunităţii!

Domnul Dial observă, cu o uşoară tresărire, că Harriet îl ţintuia cu o privire cumva agresivă.

— Nu, domnii mei!

Domnul Dial bătu din palme.

— Pentru că ţelurile sunt cele care ne menţin concentraţi asupra lucrurilor care contează! Este important pentru noi toţi, indiferent ce vârstă avem, să ne stabilim ţeluri anual, săptămânal şi chiar oră de oră, pentru că altfel n-avem impulsul necesar ca să ne ridicăm şezuturile din faţa televizorului şi să ne câştigăm traiul atunci când devenim adulţi.

În timp ce vorbea, domnul Dial începu să împartă nişte hârtii şi carioci. Nu făcea rău nimănui dacă încerca să le bage pe gât un pic de etică a muncii acestor mici Ratliff şi Odum. Cu siguranţă că acasă nu aveau deloc parte de aşa ceva în timp ce stăteau degeaba şi trăiau din banii guvernului, cum făceau cei mai mulţi dintre ei. Exerciţiul pe care avea de gând să-l propună era unul la care participase însuşi domnul Dial vara trecută, la o întâlnire a comercianţilor creştini din Lynchburg, Virginia, unde fusese şi el, şi i se păruse ceva extrem de motivant.

— Acum haideţi să scriem cu toţii un ţel pe

care ne propunem să-l îndeplinim vara aceasta, spuse domnul Dial.

Îşi împreună mâinile, formând cu ele o turlă de biserică, şi-şi apăsă buzele ţuguiate cu degetele arătătoare.

— Poate să fie un proiect, o realizare financiară sau personală… sau poate fi ceva menit să vă ajute familia, comunitatea sau Dumnezeul vostru. Nu trebuie să vă semnaţi dacă nu doriţi; desenaţi doar un mic simbol undeva în josul paginii, ceva care să vă reprezinte.

Câteva capete somnoroase se înălţară brusc, tresărind panicate.

— Nu chestii complicate! De exemplu, continuă domnul Dial, puteţi desena o minge de fotbal dacă vă plac sporturile! Sau o faţă veselă dacă vă place să-i faceţi pe ceilalţi să zâmbească!

Domnul Dial s-a aşezat iar şi, deoarece copiii se uitau la hârtiile din faţa lor şi nicidecum la el, rânjetul lui amplu, cu dinţi mici, s-a înăcrit uşor la colţurile gurii. Nu, nu conta cât de mult încercai să faci ceva cu aceşti mici Ratliff şi Odum şi toţi ceilalţi; n-avea sens să crezi că-i poţi învăţa ceva. Privi spre chipurile mici şi mohorâte, care sugeau indiferente capetele creioanelor, în câţiva ani aceşti mici nenorociţi le vor da de furcă domnului Dial şi lui Ralph cu recuperarea maşinilor, exact aşa cum făceau acum verişorii şi fraţii lor mai mari.

* * *

Hely se aplecă în faţă şi încercă să vadă ce

scrisese Harriet pe coala ei de hârtie.

— Hei, îi şopti el.

Hely desenase conştiincios o minge de fotbal ca simbol personal, apoi rămase aşa, privind în gol, într-o tăcere năucă, pe aproape tot parcursul celor cinci minute.

— Nu vorbiţi acolo, în spate, zise domnul Dial.

După ce expiră o dată teatral, se ridică în picioare şi începu să adune lucrările copiilor.

— Şi acum… zise el, punând lucrările una peste alta pe masă. Toată lumea, încolonarea şi-alegeţi o singură foaie de hârtie… Nu! se răsti el la câţiva copii care săriseră deja în picioare. Nu alergaţi ca nişte maimuţe. Unul câte unul.

Lipsiţi de entuziasm, copiii se apropiară de masă, târşâindu-şi picioarele. Când reveni la locul ei, Harriet trebui să facă eforturi ca să despăturească foaia pe care o alesese, căci era împăturită până la dimensiunea dureros de minusculă a unui timbru.

Dinspre Hely se auzi un surprinzător pufnet de râs. Băiatul împinse foaia pe care o alesese spre Harriet. Dedesubtul unui desen criptic (o mâzgălitură decapitată pe nişte beţe de picioare, parţial mobilier, parţial insectă, reprezentând cine ştie ce animal, obiect sau chiar o piesă dintr-o maşinărie – Harriet n-a putut să ghicească), scrisul foarte înclinat se rostogolea bolovănos pe hârtie într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. *Ţelul al meu*, citi Harriet cu greutate, *este Ticu să m-a ducă la Opry Land*.

— Haideţi, haideţi! spuse domnul Dial de undeva din faţă. Să înceapă cineva. Unul din voi. Nu contează cine.

Harriet reuşi să despăturească foaia aleasă. Scrisul era al lui Annabel Arnold: rotunjit şi îngrijit, cu nişte înfloriturі elaborate la literele „g” şi „y”.

ţelul meu!

Ţelul meu este să spun o mică rugăciune în fiecare zi ca

Dumnezeu să-mi trimită încă o persoană pe care să o ajut!

Harriet se uită cu ură la foaie. În partea de jos a paginii se vedeau două litere B puse spate în spate, care formau un fluture stupid.

— Harriet, spuse deodată domnul Dial. Hai să începem cu tine.

Cu o voce plată, care, spera ea, avea să transmită dispreţul său, Harriet citi cu voce tare angajamentul cu înfloriturі.

— Ei, da, acesta este într-adevăr un ţel remarcabil, spuse cu căldură domnul Dial. Este o chemare la rugăciune, dar şi o chemare la ajutorarea celorlalţi. Iată o tânără creştină care se gândeşte la restul credincioşilor şi la comuni… Aţi găsit ceva de râs acolo, în spate?

Cei care râseseră înfundat amuţiră.

Domnul Dial i se adresă din nou Harrietei, cu o voce mai viguroasă:

— Harriet, ce dezvăluie acest ţel despre persoana care l-a scris?

Hely o bătu uşor pe genunchi pe Harriet. Cu cealaltă mână îi făcu, fără să observe ceilalţi, gestul cu degetul în jos: *loser*, ratat.

— E acolo vreun simbol?

— Poftim? zise Harriet.

— Ce simbol a ales cel care a scris acest mesaj ca să se prezinte?

— O insectă.

— O insectă?

— E un fluture, spuse Annabel cu o voce leşinată, dar domnul Dial n-o auzi.

— Ce fel de insectă? o chestionă el pe Harriet.

— Nu sunt sigură, dar seamănă cu o insectă care înţeapă.

Hely întinse gâtul, ca să vadă mai bine.

— E tare! strigă el cu o groază aparent autentică. Ce-i aia?

— Daţi hârtia în faţă, din mână în mână, spuse tăios domnul Dial.

— Cine ar putea să deseneze aşa ceva? întrebă Hely, uitându-se alarmat prin încăpere.

— E un *fluture!* zise Annabel, de data asta ceva mai tare.

Domnul Dial se ridică în picioare, ca să poată să ia hârtia, şi apoi, foarte brusc – atât de brusc, încât toată lumea sări în sus –, Curtis Ratliff scoase un bolborosit însufleţit. Arătând cu degetul spre ceva de pe masă, începu să ţopăie agitat pe scaun.

— Elul meu, mormăi puştiul, elul meu.

Domnul Dial se opri brusc. De asta se temuse

întotdeauna: că acest Curtis, de obicei docil, o să fie cuprins într-o bună zi de vreun soi de acces de violenţă sau de vreo criză.

Părăsi grăbit podiumul şi se îndreptă iute spre primul rând din faţă.

— S-a întâmplat ceva, Curtis? întrebă el, aplecându-se mult în faţă, cu toate că tonul său confidenţial se auzea în toată clasa. Ai nevoie să mergi la toaletă?

Curtis bolborosi ceva, stacojiu la faţă. Se sălta în scaunul care scârţâia – şi care era prea mic pentru el – cu atâta energie, încât domnul Dial clipi din ochi şi se trase un pas înapoi.

Curtis împunse avântat aerul cu degetul.

— *Elul meu*, croncăni el.

Şi, dintr-odată, sări de pe scaun – în timp ce domnul Dial se trase în spate, poticnindu-se şi scăpând un ţipăt scurt, umilitor – şi reuşi să apuce o bucată de hârtie mototolită de pe masă.

Apoi, cu multă delicateţe, o netezi şi i-o întinse domnului Dial. Arătă spre hârtie, apoi arătă spre sine.

— A mea, zise el, radios.

— O! spuse domnul Dial.

Auzi din fundul sălii nişte şoapte şi un pufnet uşor de veselie obraznică.

— Aşa e, Curtis. Asta e hârtia ta.

Domnul Dial o pusese în mod intenţionat separat de ale celorlalţi copii. Deşi Curtis cerea întotdeauna un creion şi hârtie şi plângea ori de câte ori i se refuzau, nu putea nici să scrie şi nici

să citească.

— A mea, spuse din nou Curtis.

Apoi arătă cu degetul mare spre propriul piept.

— Da, spuse cu prudenţă domnul Dial. Acela este ţelul tău, Curtis. Ai perfectă dreptate.

Domnul Dial puse coala de hârtie la loc pe masă. Curtis se repezi iar să ia hârtia şi i-o vârî din nou sub ochi domnului Dial, zâmbind cu speranţă.

— Da, îţi mulţumesc, Curtis! zise acesta, arătând spre scaunul gol. Da, Curtis? Acum poţi să stai jos. Tocmai intenţionez să…

— Ciii…

— Curtis, dacă nu stai jos, nu pot să…

— *Cii a mea*! strigă piţigăiat Curtis.

Spre groaza domnului Dial, băiatul începu să sară-n sus şi-n jos.

— Cii a mea! Cii a mea!

Domnul Dial, consternat, aruncă o privire în jos, spre bucata de hârtie mototolită pe care o avea în mână. Nu scria absolut nimic pe ea; erau doar nişte mâzgăleli pe care le-ar fi putut face şi un bebeluş.

Curtis clipi şi se uită şăgalnic la domnul Dial, apoi făcu un pas greoi spre el. Avea nişte gene foarte lungi pentru un mongoloid.

— Cii! spuse el.

* * *

— Mă-ntreb care era ţelul lui Curtis, spuse meditativă Harriet în timp ce mergea cu Hely spre

casă.

Pantofii ei de lac ţăcăneau pe trotuar. Noaptea trecută plouase şi grămăjoare de iarbă proaspăt tăiată, laolaltă cu petalele zdrobite şi smulse de prin tufele din jur, erau împrăştiate pe caldarâmul ud.

— Adică, îşi reluă Harriet ideea, tu chiar crezi că Curtis ăsta are măcar un ţel?

— Ţelul meu e să-l văd pe Curtis că-i trage un şut în fund domnului Dial!

O luară pe George Street, unde nucii pecan şi arborii de gumă erau plini de frunze întunecate, iar albinele zumzăiau puternic prin tufele de mirt, de iasomie galbenă şi de trandafiri sălbatici. Parfumul acela uşor mucegăit şi îmbătător al magnoliilor era zăpuşitor, asemeni căldurii toride de afară, şi în acelaşi timp suficient de greu cât să te facă să te doară capul. Harriet nu zicea nimic. Mergea pe lângă Hely, bocănind cu tocurile, cu capul în jos şi mâinile la spate, pierdută în gânduri.

Străduindu-se să fie sociabil şi să reînnoade conversaţia, Hely îşi dădu capul pe spate, emiţând cel mai reuşit chiţcăit de delfin pe care-l putea scoate.

— A, şi-i spuneau Flipper… Flipper… începu el să cânte cu o voce fonfăită. Mai rapid decât fulgerul…

Harriet scoase şi ea un fornăit scurt şi recunoscător. Din pricina râsului nechezat şi frunţii teşite, ca de delfin, domnul Dial fusese

poreclit Flipper.

— Tu ce-ai scris?

Hely îşi scosese sacoul de duminică, pe care nu-l putea suferi, şi acum îl rotea prin aer.

— Tu ai făcut punctul ăla negru pe pagină?

— Mda.

Hely radia. O adora pe Harriet tocmai pentru asemenea gesturi criptice şi imprevizibile Nu puteai să-ţi dai seama de ce făcea ea aşa ceva şi nici de ce gesturile ei erau mişto, dar exact aşa erau: mişto. Cu siguranţă că punctul acela negru l-a tulburat pe domnul Dial, mai ales după dezastrul total cu Curtis. Domnul Dial continuase să clipească des şi păruse destul de tulburat în momentul în care un copil din spatele clasei a ridicat o coală de hârtie complet goală, cu excepţia unui punct mic şi negru, care-ţi dădea fiori, plasat chiar în mijlocul paginii.

— Cineva face glume pe-aici, a spus el repezit după o pauză stranie, trecând apoi imediat la următorul copil, pentru că, într-adevăr, semnul acela negru de pe hârtie îţi *dădea* fiori – dar oare de ce?

În fond, nu era decât un simplu punct făcut cu carioca şi totuşi întreaga încăpere a amuţit preţ de o clipă ciudată atunci când copilul care alesese acea hârtie o ţinuse ridicată, ca să o vadă toată lumea. Şi acel punct reprezenta, evident, marca Harrietei, căci ea avea puterea de a te speria de moarte, chiar dacă nu ştiai sigur de ce.

Hely o împinse cu umărul.

— Vrei să-ţi zic ceva caraghios? Ar fi trebuit să scrii „*dos*”. Ha!

Hely se gândea întotdeauna la tot felul de giumbuşlucuri pe care să le facă alţii. N-avea tupeul să le facă el însuşi.

— Cu litere mici de tot, ştii, ca să-i fie greu să le citească, continuă Hely.

— Punctul ăla negru era în *Comoara din insulă*, spuse Harriet. Asta-ţi trimiteau piraţii când veneau să te omoare: o bucată de hârtie albă, cu un punct negru pe ea.

* * *

Odată ajunsă acasă, Harriet s-a dus în dormitorul ei şi-a scotocit după un caiet cu însemnări pe care-l ţinea ascuns în sertarul de la birou. Apoi s-a pus pe marginea cealaltă a patului dublu al lui Allison, unde n-o putea vedea nimeni din pragul uşii, deşi era puţin probabil s-o deranjeze cineva. Allison era la biserică, împreună cu mama ei. Harriet ar fi trebuit să meargă şi ea şi să se întâlnească acolo cu ele – şi cu Edie şi mătuşile lor –, dar mama ei nu băga de seamă şi nici nu-i păsa dacă Harriet nu apărea.

Harriet nu-l putea suferi pe domnul Dial şi totuşi exerciţiul de la şcoala de duminică din ziua aceea a pus-o pe gânduri. Luată din scurt, n-a fost în stare să decidă care erau ţelurile ei – pentru ziua aceea, pentru vară, pentru tot restul vieţii – şi asta o tulbura, deoarece, din cine ştie ce motiv, întrebarea aceea se împletea şi se încurca în mintea ei cu senzaţia neplăcută provocată de

pisica moartă din şopronul cu unelte.

Lui Harriet îi plăcea să se supună unor teste fizice dificile (odată a încercat să vadă cât timp poate subzista cu numai optsprezece alune pe zi, raţia unui partizan al Confederaţiei spre sfârşitul Războiului de Secesiune), dar aproape toate aceste încercări însemnau o suferinţă fără niciun sens practic. Singurul obiectiv la care era în stare să se gândească – şi care era unul jalnic – era să câştige locul întâi la concursul de lecturi de vară al bibliotecii. Harriet participase la acest concurs în fiecare vară de când avea şase ani – şi îl câştigase de două ori dar acum, de când era mai mare şi citea romane adevărate, nu mai avea nicio şansă. Anul trecut premiul îl luase o negresă înaltă şi slăbănoagă, care venise de două-trei ori pe zi ca să ia din bibliotecă vrafuri de cărţi pentru copii mici, cum ar fi *Dr. Seuss\ Curiosul George*[21] şi *Make Way for Ducklings*[22]. Harriet stătea la rând chiar în spatele tipei, cu *Ivanhoe*, cu un volum de Algernon Blackwood[23] şi cu *Mituri şi legende din Japonia*, şi pur şi simplu spumega de furie. Până şi doamna Fawcett, bibliotecara, ridicase din sprâncene într-o manieră care arăta clar ce simţea ea în această privinţă.

---

21 Geisel Theodor Seuss (1904-1991), cel mai faimos autor american de cărţi pentru copii.

22 Aprox. Faceţi loc pentru rttţuşte, o carte pentru copii foarte populară, scrisă şi ilustrată de Robert McCloskey. A fost publicată în S.U.A. în 1941 şi cuprinde povestea unei perechi de raţe sălbatice care se hotărăsc să-şi întemeieze o familie.

23 Autor de povestiri gotice din secolul al XIX-lea.

Harriet îşi deschise caietul. Îl primise de la Hely. Era un caiet obişnuit, legat cu spirală, având pe copertă un desen caricatural al unei maşini cu roţi mari, pentru deşert, care pe Harriet n-o atrăgea prea mult, dar îi plăcea pentru că hârtia liniată era de un portocaliu aprins. Acum doi ani Hely încercase să-l folosească drept caiet de geografie la ora doamnei Criswell, dar i se spusese că nici fantasticul vehicul pentru deşert şi nici hârtia portocalie nu erau potrivite pentru şcoală. Prima pagină a caietului era pe jumătate plină cu însemnări sporadice făcute de Hely (scrise cu o cariocă din aceea cu vârful subţire, considerată şi ea nepotrivită şi confiscată de doamna Criswell).

Geografia lumii Academia din Alexandria

Duncan Hely Hull 4 septembrie

Cele două contonente care formează o masă continuuă de pământ

Curge şi Asie

Jumătatea de glob de deasupra ecutorului se numeşte nordică.

De ce ne trebe unităţi de măsură standerd?

Dacă o teorie este cea mai bună explicaţie existentă pentru o parte oarecare din natură?

O Hartă are patru părţi.

Harriet examină însemnările acelea cu un dispreţ afectuos, în câteva rânduri se gândise să rupă pagina, dar, în timp, ea ajunsese să pară că face parte din însăşi personalitatea caietului şi de aceea era mai bine s-o lase aşa cum era.

Întoarse pagina şi ajunse la propriile sale

însemnări, scrise cu creionul. Majoritatea erau doar nişte simple liste. Liste cu cărţile pe care le citise şi cu cele pe care voia să le citească, liste cu poeziile pe care le ştia pe de rost, liste cu cadourile primite de ziua ei şi de Crăciun şi de la cine erau, liste cu locurile pe care le vizitase (niciunul foarte exotic) şi liste cu locurile unde voia să meargă (Insula Paştelui, Antarctica, Machu Pichu, Nepal). Erau apoi liste cu oamenii pe care-i admira: Napoleon, Nathan Bedford Forrest[24], Ginghis Han, Lawrence al Arabiei[25], Alexandru cel Mare, Harry Houdini[26] şi Ioana d'Arc. Se afla acolo şi o pagină întreagă de plângeri legate de faptul că trebuia să împartă aceeaşi cameră cu Allison. Erau apoi liste de cuvinte – în latină şi în engleză – şi un alfabet chirilic incorect, pe care-l copiase într-o manieră extrem de laborioasă dintr-o enciclopedie într-o după-amiază, când nu avea nimic de făcut. Se mai găseau acolo şi câteva scrisori pe care Harriet le scrisese, dar nu le expediase niciodată, adresate unor persoane pe care nu le putea suferi.

Exista o scrisoare pentru doamna Fountain şi

---

24 Nathan Bedford Forrest (1821-1877), general al Confederaţiei în Războiul Civil. A înfiinţat Ku Klux Klan-ul, fiind şi primul conducător al acestuia (între 1866-1869).

25 Lawrence Thomas Edward, cunoscut sub numele de „Lawrence al Arabiei" (1888-1935), militar britanic de origine galeză, aventurier şi scriitor, a condus o revoltă arabă împotriva turcilor (1916-1918). A scris cartea intitulată Cei şapte stâlpi ai înţelepciunii, apărută în 1926.

26 Harry Houdini (Erik Weisz, 1874-1926), magician american originar din Ungaria, faimos pentru eliberările sale spectaculoase din diverse tipuri de legături şi spaţii închise.

una pentru doamna Beebe, profesoara ei din clasa a cincea, pe care nu putea s-o înghită deloc. Era acolo şi o scrisoare pentru domnul Dial. În încercarea ei de a împuşca doi iepuri deodată, Harriet scrisese această scrisoare cu un scris de mână elaborat, cu înfloriturі, ce semăna cu al Annabelei Arnold.

Dragă domnule Dial, (începea scrisoarea)

Sunt o tânără pe care o cunoaşteţi şi care vă admiră în taină de mai multă vreme. Sunt aşa de înnebunită după dumneavoastră, încât aproape că nu mai pot dormi. Ştiu că eu sunt foarte tânără şi apoi mai există şi doamna Dial, dar poate că am putea să aranjăm să ne întâlnim într-o seară undeva în spatele sediului de la Dial Chevrolet. M-am tot rugat cât am scris această scrisoare, iar Domnul mi-a spus că Dragostea este răspunsul potrivit. O să vă scriu din nou în curând. Vă rog să nu arătaţi această scrisoare nimănui.

P.S. Cred că s-ar putea să ştiţi cine vă scrie.

Cu dragoste, iubita dumneavoastră secretă!

La baza paginii Harriet lipise o poză mică a lui Annabel Arnold, decupată dintr-un ziar, alături de un cap enorm, icteric, al domnului Dial, pe care-l găsise în Pagini Aurii – cu ochii lui mari holbaţi entuziast şi capul împrejmuit de o coroană de stele desenate, deasupra căreia plutea o înşiruire bezmetică de litere negre ce urlau:

ACOLO UNDE CALITATEA E PE PRIMUL LOC!

PRIMA RATĂ REDUSĂ!

Uitându-se acum la literele acelea, Harrietei i-a venit ideea de a-i trimite domnului Dial un bilet de amenințare, scris cu litere de tipar și cu greșeli de ortografie, ca din partea lui Curtis Ratliff. Dar ar fi incorect față de Curtis, își spuse Harriet, ciocănindu-și ușor dinții cu pixul. Nu voia să-i facă vreun rău lui Curtis, mai ales după atacul lui asupra domnului Dial. Întoarse foaia și scrise pe o pagină portocalie:

Țeluri pentru vară

Harriet Cleve Dufresnes

Se uită apoi lung, neliniștită, la literele așternute pe hârtie. Asemeni copilului tăietorului de lemne de la începutul unui basm, o cuprinse un dor misterios, o dorință de a călători în depărtări și de a face lucruri mari, și, deși nu putea să spună exact ce voia să facă, știa că era ceva măreț, misterios și extrem de dificil.

Întoarse câteva pagini, revenind la listele cu cei pe care-i admira: erau preponderent generali, soldați, exploratori – toți oameni de acțiune. Ioana d'Arc condusese armate când era doar cu puțin mai în vârstă decât Harriet. Și totuși anul trecut, de Crăciun, tatăl Harrietei îi oferise un joc insultător, destinat fetelor și denumit „Ce o să mă fac când o să fiu mare?" Era un joc extrem de superficial, care oferea sugestii în vederea alegerii urnei cariere, dar indiferent cât de bine jucai, nu-ți oferea decât patru posibilități de viitor: profesoară, balerină, mamă sau infirmieră.

Or, un asemenea viitor posibil, așa cum îi era

prezentat şi în manualul ei de igienă (o progresie matematică de la întâlnirile amoroase la „carieră”, căsătorie şi maternitate), nu o interesa pe Harriet. Dintre toţi eroii de pe lista ei, cel mai grozav era Sherlock Holmes, care nici măcar nu era o persoană reală. Apoi mai era Harry Houdini. El era un maestru al imposibilului şi – ceea ce era şi mai important pentru Harriet – un maestru al evadării. Nicio închisoare din lume nu-l putea închide. A scăpat din cămăşi de forţă, din cufere încuiate şi aruncate în râuri învolburate şi din coşciuge îngropate la doi metri sub pământ.

Şi cum a reuşit el asemenea lucruri? *Nu i-a fost teamă*. Sfânta Ioana a galopat cu îngerii alături, dar Houdini şi-a stăpânit teama de unul singur. În cazul lui n-a existat niciun ajutor divin; a învăţat singur, înfruntând numeroase greutăţi, cum să-şi înfrângă panica, groaza de sufocare, de înec şi de întuneric. Când zăcea încătuşat într-un cufăr, pe fundul unui râu, nu acorda nici măcar o clipă de atenţie fricii, nu se lăsa niciodată încătuşat de teroarea lanţurilor, a întunericului şi a apei îngheţate. Dacă şi-ar fi pierdut concentrarea, fie şi doar pentru o clipă, sau dacă ar fi şovăit în timpul copleşitoarei trude care-l aştepta – salturi mortale, cu capul înainte, în albia râului –, n-ar mai fi ieşit niciodată viu din apă.

Un program de antrenament. Acesta era secretul lui Houdini. Se scufunda zilnic în căzi cu gheaţă, înota distanţe imense pe sub apă, făcea exerciţii de ţinut respiraţia până când a ajuns să

şi-o ţină trei minute. E drept, căzile cu gheaţă nici nu intrau în discuţie, dar exerciţiile de înot şi de ţinut respiraţia… aşa ceva putea să facă şi ea.

Le auzi pe mama şi sora ei intrând pe uşa din faţă, precum şi vocea plângăreaţă a surorii ei, ce spunea ceva ininteligibil. Ascunse repede caietul cu însemnări şi fugi pe scări în jos.

* * *

— Să nu spui „Nu-mi place”, draga mea, îi zise Charlotte, distrată, lui Allison.

Toate trei erau aşezate în jurul mesei din sufragerie, îmbrăcate în rochiile lor de duminică, şi mâncau friptura de pui lăsată de Ida pentru prânz.

Allison stătea cu părul căzut peste faţă şi cu privirea aţintită în farfurie şi mesteca o felie de lămâie din ceaiul cu gheaţă. Deşi tăiase mâncarea din faţa ei cu mult avânt şi o tot plimbase prin farfurie, împărţind-o în grămezi neapetisante (un obicei de-al ei care o scotea din minţi pe Edie), de mâncat mâncase foarte puţin.

— Mamă, nu înţeleg de ce Allison nu poate să spună „Nu-mi place”, zise Harriet. „Nu-mi place” este o expresie absolut normală.

— Nu e politicos.

— În Biblie se foloseşte expresia. Domnului „nu-i place” cutare şi cutare lucru. Practic, o găseşti cam pe fiecare pagină.

— Asta nu înseamnă că poţi s-o spui şi tu.

— Ei bine, fie! izbucni Allison. O *detest* pe doamna Biggs.

Doamna Biggs era profesoara lui Allison de la şcoala de duminică.

Prin ceaţa ei tranchilizată, Charlotte s-a arătat uşor surprinsă. De obicei Allison era o fată atât de timidă şi de liniştită! O asemenea discuţie aberantă despre oameni pe care îi deteşti era genul de chestie pe care o aşteptai mai degrabă din partea Harrietei.

— Ei, Allison! spuse Charlotte. Dar doamna Biggs este o doamnă în vârstă teribil de drăguţă. În plus, este prietenă cu tanti Adelaide.

Allison, continuând să râcâie fără vlagă cu furculiţa prin farfuria răscolită, zise:

— Tot nu-mi place de ea.

— Ăsta nu-i un motiv întemeiat să urăşti pe cineva – doar pentru că n-a vrut să se roage la şcoala de duminică pentru o pisică moartă.

— Şi de ce nu? Doar ne-a pus să ne rugăm pentru ca Sissy şi Annabel Arnold să câştige concursul de majorete.

Atunci Harriet zise:

— Domnul Dial ne-a pus şi el să ne rugăm pentru asta. Din cauză că tatăl lor e diacon.

Allison puse cu grijă felia de lămâie pe marginea farfuriei.

— Sper să scape unul dintre bastoanele acelea cu flăcări, zise ea. Sper să dea foc la tot ce-i acolo.

— Ascultaţi, fetelor, li se adresă confuz Charlotte în mijlocul tăcerii care se instalase.

Mintea Charlottei – care nu înregistrase propriu-zis nici povestea cu pisica, nici pe cea cu

biserica şi nici faza cu concursul de exerciţii cu bastoane pentru majorete – trecuse deja la altceva.

— Aţi fost la policlinică, să vă faceţi vaccinul împotriva febrei tifoide? le întrebă ea.

Cum niciuna dintre fete nu-i răspunse, Charlotte adăugă:

— Vreau să aveţi grijă şi să vă amintiţi să mergeţi acolo luni dimineaţă la prima oră, ca să vă faceţi vaccinul. Şi pe cel antitetanic. Cum înotaţi pe-acolo unde se scaldă vacile şi alergaţi de colo colo în picioarele goale toată vara…

Discursul ei s-a stins cumva plăcut, după care femeia a început iar să mănânce. Harriet şi Allison au rămas tăcute. Niciuna dintre ele nu înotase niciodată în heleşteele unde se scăldau vacile. Mama lor se gândea la propria ei copilărie şi o amestecase cu prezentul – cum făcea tot mai des în ultima vreme –, iar niciuna dintre fete nu prea ştia cum să reacţioneze când se întâmpla aşa ceva.

* * *

Harriet, încă îmbrăcată cu rochia ei de duminică, cu imprimeu cu margarete, coborî fără zgomot pe scări în întuneric, cu şosetele ei albe devenite gri de la praf. Era nouă şi jumătate seara şi atât mama ei, cât şi Allison erau deja în pat, de jumătate de oră.

Somnolenţa lui Allison – spre deosebire de cea a mamei – era una naturală, nu narcotică. Cea mai mare fericire a ei era să doarmă cu capul vârât sub pernă. Tânjea toată ziua după patul ei şi se

arunca pur şi simplu în el de îndată ce se făcea întrucâtva întuneric afară. Dar Edie, care rareori dormea mai mult de şase ore pe noapte, era supărată de toată tândăleala asta în pat de-acasă de la Harriet. După moartea lui Robiri Charlotte a început să ia tot felul de tranchilizante şi nu puteai vorbi cu ea despre acest subiect, dar la Allison era o cu totul altă poveste. Presupusele mononucleoze şi encefalite de care fusese bănuită au făcut-o să meargă de mai multe ori la doctor şi să-şi facă analizele, care au ieşit negative.

— E o adolescentă în creştere, i-a spus atunci doctorul lui Edie. Iar adolescenţii au nevoie de multă odihnă.

— Dar nu de şaisprezece ore! i-a zis Edie, exasperată.

Îşi dădea seama foarte bine că doctorul n-o credea. Iar Edie mai bănuia – în mod corect – că el era medicul care-i prescria lui Charlotte pilulele tranchilizante ce o ţineau într-o stare de ameţeală permanentă.

— Poate să doarmă şi şaptesprezece. Nu contează, îi spuse doctorul Breedlove, ţinându-şi pe biroul în dezordine unul din picioarele îmbrăcate în pantaloni albi şi fixând-o pe Edie cu o privire dubioasă şi rece. Dacă fata vrea să doarmă, las-o să doarmă.

— Dar cum poţi *suporta* să dormi atât de mult? o întrebase odată Harriet, curioasă, pe sora ei.

Allison ridicase din umeri.

— Nu-i plictisitor?

— Nu mă plictisesc decât când sunt trează.

Harriet ştia ce voia să spună Allison. Propriile ei plictiseli erau uneori atât de năucitoare, încât i se făcea greaţă şi-i era silă de ele, de parcă ar fi fost anesteziată cu cloroform. Acum era totuşi entuziasmată la perspectiva orelor solitare care-o aşteptau, iar când ajunse în sufragerie, nu se îndreptă spre dulapul cu arme, ci spre biroul tatălui său.

Acolo, în sertarul de la birou, se aflau o mulţime de lucruri interesante (monede de aur, certificate de naştere, lucruri cu care n-ar fi avut voie să se joace). După ce a scotocit prin poze şi cutii cu cecuri anulate, Harriet a găsit în sfârşit ce căuta: un ceas cu cronometru din plastic negru – făcut cadou de o companie financiară –, cu un afişaj digital roşu.

S-a aşezat pe canapea şi a inspirat adânc, apoi a pornit ceasul. Houdini se antrenase să îşi ţină respiraţia mai multe minute în şir: un truc care a făcut posibile unele dintre cele mai tari numere ale sale. Acum Harriet avea să vadă cât timp poate să-şi ţină ea respiraţia fără să i se facă rău.

Zece. Douăzeci de secunde. Treizeci. Deveni conştientă de sângele care-i zvâcnea intens, tot mai intens, în tâmple.

Treizeci şi cinci. Patruzeci. Ochii i se umplură de lacrimi şi simţi bătăile inimii pulsându-i în orbite. La patruzeci şi cinci un spasm îi fâlfâi în plămâni şi se văzu silită să se ţină de nas şi să-şi astupe gura cu mâna.

Cincizeci şi opt. Cincizeci şi nouă. Ochii îi lăcrimau puternic şi nu mai putea să stea locului, aşa că se ridică în picioare şi începu să se învârtească frenetic în jurul canapelei, făcându-şi vânt cu mâna liberă, în timp ce privirea îi aluneca repede, disperată, de la un obiect la altul – birou, uşă, pantofii de duminică aruncaţi cu susul în jos pe covorul de un gri pal – şi încăperea sălta în juru-i odată cu bătăile detunătoare ale inimii, iar peretele plin de ziare se scutura, de parcă ar fi fost începutul unui cutremur.

Şaizeci de secunde. Şaizeci şi cinci. Dungile roz-trandafirii ale perdelelor se întunecară, devenind sângerii, iar lumina de la veioză se deşiră în tentacule prelungi, irizate, care se legănau vălurit, de parcă ar fi fost un ţărm spălat de o maree invizibilă, până când şi ele începură să se înnegrească în jurul marginilor pulsânde, deşi centrul încă mai ardea alb, şi undeva se auzi un bâzâit de viespe, undeva chiar lângă urechea ei, deşi poate că nu era de acolo, poate că venea dinăuntrul ei… Camera se-nvârtea cu ea şi, brusc, fata nu mai putu să-şi ţină nasul blocat, mâna îi tremura şi nu o mai asculta, iar apoi, cu un gâjâit prelung, agonizând, se prăbuşi pe spate pe canapea, într-o baie de scântei, în timp ce degetul mare al mâinii apăsă butonul cronometrului.

Zăcu multă vreme acolo, suflând din greu, în timp ce luminile fosforescente, ca de basm, se îndepărtau încet pe tavan.

Un ciocan de sticlă o izbea cu putere la baza

craniului, scoţând pocnete cristaline. Gândurile i se depănau şi se derulau ca un arabesc ornamental din bronz aurit, care îi plutea în modele delicate în jurul capului.

În momentul în care scânteile şi-au mai încetinit goana şi a izbutit să se ridice în capul oaselor – ameţită şi ţinându-se strâns de speteaza canapelei –, s-a uitat la cronometru. Un minut şi şaisprezece secunde.

Era destul de mult, mai mult decât se aşteptase ea la prima încercare, dar Harriet se simţea foarte ciudat. O dureau ochii şi era ca şi cum toate ingredientele din capul ei se ciocneau şi se învălmăşeau, astfel încât auzul se amestecase cu vederea, iar vederea cu gustul, şi gândurile i se încurcaseră de-a valma în toate astea ca la un puzzle, aşa că nu mai era în stare să spună unde se potriveşte fiecare bucată.

Se strădui să se ridice. Era ca şi cum ar fi încercat să stea în picioare într-o canoe. Se aşeză din nou. Ecouri, clopoţei negri.

Foarte bine. Nimeni n-a spus că o să fie uşor. Dacă ar fi uşor să înveţi cum să-ţi ţii respiraţia timp de trei minute, atunci oricine din lumea asta ar fi în stare să o facă, nu numai Houdini.

Stătu liniştită jos timp de câteva minute, respirând adânc, aşa cum învăţase la ora de înot, şi când îşi mai reveni puţin, respiră din nou adânc şi porni cronometrul.

De data asta era hotărâtă să nu se mai uite la numerele de pe cadran, ci să se concentreze la

altceva. Dacă se uita la numere, era mai rău.

Pe măsură ce starea de disconfort sporea şi inima îi bătea tot mai puternic, simţea nişte înţepături spumoase care îi răpăiau pe ţeastă în vălurele îngheţate, ca nişte picături de ploaie, îi ardeau ochii. Îi închise. Pe fundalul de beznă roşie ce pulsa ritmic cădea o burniţă spectaculoasă de cenuşă. Un cufăr negru, ferecat cu lanţuri, zăngănea de-a lungul pietrelor ce se rostogoleau în albia râului, duse de curent, *buf buf*, *buf* buzeva greu şi moale, un trup înăuntru –, iar Harriet se prinse repede cu mâna de nas, de parcă ar fi mirosit ceva urât, dar cufărul se rostogolea în continuare peste pietrele acoperite cu muşchi şi o orchestră cânta undeva, într-o sală de concert aurită, inundată de lumina orbitoare a candelabrelor, şi-atunci Harriet auzi vocea limpede, de soprană, a lui Edie înălţându-se deasupra viorilor: *„Multe inimi curajoase dorm pe fundul mării. Marinare, fii atent, marinare, fereşte-te!” 1*

Nu, nu era Edie, era un tenor: un tenor cu păr negru, dat cu briantină, şi cu o mână înmănuşată ţinută la pieptul smochingului, cu un chip palid ca de ceară în lumina reflectoarelor şi cu ochii şi buzele vineţii, asemeni unui actor dintr-un film mut. Stătea în picioare în faţa cortinei de catifea cu franjuri, care se dădu încet la o parte în mijlocul unui ropot de aplauze şi lăsă să se vadă în centrul scenei un bloc enorm de gheaţă, cu o siluetă cocoşată şi îngheţată înăuntrul lui.

1» Citat din cântecul intitulat „Asleep in the Deep” („Adormit în adâncuri”), scris de H.W. Petrie şi A.J. Lamb în 1897, care se referă la moartea prin înec.

Toată lumea rămase cu gura căscată. Orchestra agitată, alcătuită în mare parte din pinguini, ţinea ritmul. Galeria era plină de urşi polari care se-nghionteau, iar unii din ei purtau nişte căciuliţe de Moş Crăciun. Veniseră târziu şi se certau din pricina locurilor de pe scaune. În mijlocul lor stătea, cu ochii sticloşi, doamna Godfrey, care era aşezată şi mânca o îngheţată dintr-o cupă cu un model imprimat cu arlechini.

Brusc, luminile au scăzut. Tenorul s-a înclinat şi a intrat în culise. Unul dintre urşii polari şi-a întins gâtul peste balcon şi, aruncându-şi căciuliţa de Moş Crăciun în aer, a urlat:

— De trei ori ura pentru căpitanul Scott!

A urmat o zarvă asurzitoare, căci Scott cel cu ochi albaştri, cu blănurile ţepene de atâta unsoare şi învăluit în gheaţă, păşi pe scenă, scuturându-şi zăpada de pe haine şi ridicând spre public o mână cu o mănuşă cu un deget. În spatele lui, micuţul Bowers, suit pe schiuri, emise un simulacru de şuierat slab, mijindu-şi ochii din cauza reflectoarelor şi ridicând o mână, ca să-şi protejeze chipul ars de soare. Doctorul Wilson – fără căciulă şi fără mănuşi, dar având crampoane de gheaţă la ghete – trecu în mare grabă pe lângă el şi intră pe scenă, lăsând în urmă un şir de urme de zăpadă care se topiră instantaneu,

transformându-se în băltoace sub luminile reflectoarelor. Ignorând aplauzele, el atinse cu mâna blocul de gheaţă şi făcu una-două însemnări într-un carneţel legat în piele. Apoi închise cu zgomot carneţelul, iar publicul amuţi.

— Condiţiile sunt critice, căpitane, spuse el, cu răsuflarea alburie de la frig. Vântul bate dinspre nord – nord-vest şi se pare că există o diferenţă de origine clară între partea de sus şi partea de jos a muntelui de gheaţă, ceea ce sugerează că s-a îngroşat, strat după strat, de la zăpezile sezoniere.

— Atunci trebuie să-ncepem imediat operaţiunea de salvare, zise căpitanul Scott. Osman! *Esh to*! i se adresă el, agitat, câinelui de la sanie, care lătra şi sărea pe lângă el. Locotenente Bowers, topoarele de gheaţă!

Bowers nu păru deloc mirat să constate că beţele lui de schi s-au transformat într-o pereche de topoare chiar în mâinile lui înmănuşate. Îi aruncă unul, cu îndemânare, căpitanului său, aflat de partea cealaltă a scenei, gest însoţit de o larmă de claxoane, urlete şi aplauze din înotătoare, apoi, scoţându-şi jachetele de lână acoperite de nea, cei doi începură să sfărâme blocul de gheaţă tare, în timp ce orchestra pinguinilor se dezlănţui din nou, iar doctorul Wilson continuă să furnizeze comentarii ştiinţifice interesante cu privire la natura gheţii. O rafală de ninsoare începu să se rostogolească uşor din avanscenă. La marginea scenei tenorul dat cu briantină îl ajuta pe Ponting, fotograful expediţiei, să-şi aşeze tripodul.

— Bietul om! zise căpitanul Scott printre loviturile de topor – el şi cu Bowers nu progresează prea mult. Pare a fi foarte aproape de sfârşit.

— Grăbeşte-te, căpitane!

— Hei-rup, băieţi! detună un urs polar din galerie.

— Suntem în mâinile lui Dumnezeu, iar dacă El nu intervine, suntem pierduţi, spuse doctorul Wilson pe un ton sumbru.

La tâmple îi apăruseră broboane mari de sudoare, iar luminile de pe scenă se reflectau în lentilele ochelarilor lui cu rame mici, demodate, sub forma unor discuri lucitoare.

— Haideţi să ne prindem cu toţii de mâini şi să spunem *Tatăl nostru* şi *Crezul*.

Doar că nu toată lumea părea să ştie *Tatăl nostru*. Unii dintre pinguini cântau *Daisy*, *Daisy*, *hai*, *răspunde-mi*, *zău*, iar alţii, ţinându-şi picioarele la piept, recitau jurământul de credinţă, şi atunci de deasupra scenei – cu capul în jos şi atârnând de un lanţ răsucit, prins de glezne – apăru o siluetă de bărbat încătuşat, prins într-o cămaşă de forţă şi îmbrăcat într-un costum de seară. O linişte tulburătoare se lăsă peste adunare în timp ce bărbatul – răsucindu-se şi smucindu-se, roşu tot la faţă – se eliberă printr-o piruetă din cămaşa de forţă, pe care şi-o scoase peste cap. Apoi începu să lucreze cu dinţii la cătuşe, care în câteva momente căzură cu un zăngănit pe scândurile scenei, iar după aceea, ghemuindu-se

agil, îşi eliberă picioarele, se balansă pe lanţul suspendat la vreo trei metri înălţime şi aterizâ, cu braţul ridicat şi o reverenţă de gimnast, scoţând la iveală un joben apărut de nicăieri. Un divizion întreg de porumbei rozalii au început să fluture din aripi, plutind prin amfiteatru, spre încântarea publicului.

— Mi-e teamă, domnilor, că în acest caz metodele convenţionale nu funcţionează, zise noul sosit, spre uluiala exploratorilor, suflecându-şi mânecile de la costumul de seară şi făcând o pauză de o clipă, ca să zâmbească fermecător în faţa bliţului exploziv al aparatului de fotografiat. Aproape că mi-am găsit sfârşitul de două ori încercând exact această ispravă – o dată la circul Beketow din Copenhaga şi altă dată la teatrul Apollo din Nürnberg.

Bărbatul făcu să apară din neant un arzător bătut cu nestemate, cu o flacără albastră, lungă de un metru, apoi şi un pistol cu care trase în aer, scoţând un pocnet puternic şi un nor de fum.

— Asistenţi, vă rog!

Cinci chinezi îmbrăcaţi în chimonouri stacojii, cu tichii pe cap şi cu nişte cozi lungi, negre, pe spate, îşi făcură apariţia în pas alergător, având în mâini topoare de incendiu şi bomfaiere.

Houdini azvârli pistolul spre public – pistol care, spre încântarea pinguinilor, se transformă într-un somon care se zvârcolea înainte de a ajunge în mijlocul spectatorilor – şi apucă apoi târnăcopul din mâinile căpitanului Scott. Îl roti

prin aer cu mâna stângă, în timp ce arzătorul continua să arunce flăcări în mâna lui dreaptă.

— Aş vrea să reamintesc publicului, strigă el, că subiectul în discuţie a fost lipsit de oxigenul indispensabil vieţii timp de patru mii şase sute şaizeci şi cinci de zile, douăsprezece ore, douăzeci şi şapte de minute şi treizeci şi nouă de secunde şi că o încercare de resuscitare de o asemenea magnitudine nu s-a mai făcut niciodată pe vreo scenă din America de Nord.

Îi aruncă din nou târnăcopul căpitanului Scott şi, întinzându-se să mângâie pisica portocalie cocoţată pe umărul său, îşi răsuci gâtul spre dirijorul pinguin.

— Maestre, vă rog!

Chinezii – sub îndrumarea zglobie a lui Bowers, care se dezbrăcase până la lenjeria de corp şi lucra cot la cot cu ei – loveau blocul de gheaţă în ritmul muzicii. Houdini avansa spectaculos cu arzătorul lui. O băltoacă imensă se întindea pe scenă. Pinguinii muzicanţi ţopăiau fericiţi sub apa rece ca gheaţa, care se scurgea în fosa orchestrei. Căpitanul Scott, în stânga scenei, făcea tot ce putea ca să-l strunească pe Osman, câinele de sanie, care mai că înnebunise când zări pisica lui Houdini, şi striga furios în culise după Meares, ca să vină să-l ajute.

Silueta misterioasă din blocul de gheaţă cu bule se afla acum la doar vreo douăzeci de centimetri de torţă şi de bomfaierele chinezilor.

— Curaj! răsună vocea unui urs de la galerie.

Un alt urs sări brusc în picioare. Ţinea în mâna-i uriaşă, asemănătoare cu o mănuşă de baseball, un porumbel care se zbătea. Muşcă şi smulse capul porumbelului, scuipându-l apoi pe jos: o halcă însângerată.

Harriet nu înţelegea foarte clar ce se întâmpla acolo, pe scenă, dar părea ceva extrem de important. Arzând de nerăbdare, s-a ridicat în vârful picioarelor şi şi-a întins gâtul, ca să vadă mai bine, dar pinguinii – care se agitau şi flecăreau, căţăraţi unii pe umerii celorlalţi – erau mai înalţi decât ea. Câţiva dintre ei s-au ridicat de pe scaune, bălăbănindu-se, şi au început să meargă spre scenă, aplecaţi în faţă, clătinându-se, cu ciocurile îndreptate spre tavan şi ochii lor goi înnebuniţi de îngrijorare. Harriet îşi făcu loc printre şirurile de pinguini, înghiontindu-i, şi, fiind şi ea, la rândul ei, împinsă cu putere din spate, se poticni în faţă şi simţi cum i se umple gura cu pene unsuroase de pinguin.

Deodată dinspre Houdini se auzi un strigăt triumfător.

— Doamnelor şi domnilor! ţipă el tare. L-am prins!

Mulţimea se înghesui pe scenă. Harriet zări, în toată buimăceala aceea, exploziile luminoase de la aparatul vechi de fotografiat al lui Ponting şi o trupă de poliţai care dădură buzna înăuntru, înarmaţi cu bastoane de cauciuc, cătuşe şi revolvere de serviciu.

— Pe aici, domnilor ofiţeri! spuse Houdini,

făcând un pas înainte şi un gest elegant cu braţul.

Brusc şi uniform, toate capetele se întoarseră spre Harriet. Se lăsă o linişte înfiorătoare, întreruptă doar de *tic-tic-tic-vd* gheţii topite, care picura în stalul orchestrei. Toată lumea o privea: căpitanul Scott, micul şi uluitul Bowers, Houdini, cu sprâncenele lui negre lăsate în jos, peste privirea de vasilisc. Pinguinii, cu profilurile neclintite întoarse spre stânga şi fără să clipească, s-au înclinat toţi deodată în faţă şi fiecare dintre ei a fixat-o cu o privire gălbuie şi goală.

Cineva tot încerca să-i dea ceva. *De tine depinde, draga mea…*

Harriet şedea ţeapănă pe canapeaua din camera de jos.

* * *

— Ei bine, Harriet, i se adresă Edie pe un ton vioi în momentul în care fetiţa îşi făcu apariţia cu întârziere la uşa din spatele casei bunicii, la micul dejun. Pe unde-ai umblat? Ţi-am simţit lipsa ieri la biserică.

Şi-a dezlegat şorţul fără să observe tăcerea Harrietei – sau cel puţin rochia cu margarete, toată şifonată.

Edie era într-o stare de bună dispoziţie neobişnuită pentru ea. Era îmbrăcată elegant, cu un taioraş bleumarin de vară şi cu o pereche de pantofi uşori, asortaţi.

— Era cât pe ce să-ncep fără tine, spuse ea în timp ce se aşeza la masă, cu pâinea prăjită şi cafeaua în faţă. Vine şi Allison? Eu mă duc la o

întrunire.

— Ce fel de întrunire?

— La biserică. Mătuşile tale şi cu mine o să mergem într-o excursie.

Asta era într-adevăr o ştire importantă chiar şi pentru Harriet şi chiar şi în starea de năuceală în care se afla. Edie şi mătuşile ei nu mergeau niciodată nicăieri. Libby aproape că nu ieşise niciodată din Mississippi, iar ea şi celelalte mătuşi deveneau posomorâte şi îngrozite zile în şir dacă trebuiau să se aventureze la mai mult de câţiva kilometri de casă. Apa avea un gust ciudat, murmurau ele; nu puteau să doarmă în patul străin, de hotel; erau îngrijorate de cafetiera pe care s-ar putea s-o fi uitat în priză, din pricina plantele lor din casă şi a pisicilor lor, se temeau că ar fi putut izbucni un incendiu, că o să le intre cineva în casă ori că o să vină sfârşitul lumii cât erau ele plecate. Trebuiau să folosească toaletele de prin benzinării, care erau mizerabile, ca să nu mai pomenim de bolile pe care le puteau transmite. Cei de prin restaurantele necunoscute habar n-aveau şi nici nu le păsa de regimul fără sare al lui Libby. Şi ce se făceau dacă li se strica maşina-n drum? Sau dacă se îmbolnăvea careva?

— Plecăm în august, zise Edie. La Charleston. Facem un tur al clădirilor istorice.

— Tu o să conduci?

Deşi Edie refuza să accepte, acuitatea vederii ei nu mai era la fel de bună ca pe vremuri şi conducea repede, trecea uneori pe roşu, o cotea la

stânga când nu avea voie şi punea uneori nişte frâne oribile în timp ce se întorcea spre bancheta din spate, ca să mai stea la taclale cu surorile ei – care, scotocind prin poşete după batistuţele de hârtie şi bomboanele cu mentă, ignorau cu drăgălăşenie, ca şi Edie însăşi, îngerul păzitor epuizat, cu ochii adânciţi în orbite, care plana la joasă înălţime, cu aripile întinse, deasupra Oldsmobile-ului, evitând coliziuni explozive la fiecare cotitură.

— Merg toate doamnele din cercul de la biserică, spuse Edie, ronţăind grăbită din pâinea prăjită. Roy Dial, de la reprezentanţa Chevrolet, ne împrumută un autobuz. Şi un şofer. Nu m-ar deranja să iau maşina mea dacă autostrăzile din ziua de azi n-ar fi pline de nebuni.

— Şi Libby a zis c-o să meargă?

— Sigur că da. De ce n-ar merge? Merg şi doamna Hatfield Keene, şi doamna Nelson McLemore, şi toate prietenele ei.

— Şi Addie? Şi Tat?

— Bineînţeles.

— Şi vor ele să meargă? Nu le-a silit cineva?

— Nu mai întinerim – nici eu şi nici mătuşile tale.

— Ascultă, Edie, zise deodată Harriet, cu gura plină de biscuiţi. Vrei să-mi dai nouăzeci de dolari?

— *Nouăzeci de dolari*? întrebă Edie, devenind brusc feroce. Bineînţeles că nu. De ce naiba vrei nouăzeci de dolari?

— Mama n-a mai plătit abonamentul la clubul local de agrement.

— Şi ce Dumnezeu vrei tu la clubul local?

— Vreau să merg în vara asta la înot.

— Pune-l pe micul Hull să te ia ca invitată pe abonamentul lui.

— Nu poate. N-are voie să aducă un invitat decât de cinci ori. Eu vreau să merg mai des.

— Nu văd ce sens ar avea să le dai celor de la clubul local nouăzeci de dolari numai ca să foloseşti bazinul, replică Edie. Poţi să înoţi cât vrei la Lake de Selby.

Harriet nu mai zise nimic.

— E ciudat. Tabăra începe târziu anul acesta. Eu aş fi zis că deja au dus acolo prima serie.

— Se pare că nu.

— Aminteşte-mi, te rog, să-mi notez să sun şi să întreb acolo după-amiază, zise Edie. Nu ştiu ce se întâmplă cu oamenii ăia. Mă-ntreb când o să plece micul Hull.

— Îmi dai voie să mă ridic de la masă?

— Nu mi-ai spus încă ce ai de gând să faci azi.

— Am de gând să merg la bibliotecă şi să mă înscriu în programul de lectură. Vreau să câştig din nou.

Sigur, se gândi Harriet, acum nu era momentul să-i explice lui Edie care era adevăratul ei ţel pentru vară – în niciun caz acum, când plecarea în tabăra de Selby plana ameninţătoare în conversaţie.

— Ei bine, eu sunt sigură c-ai să te descurci, îi

spuse Edie, ridicându-se în picioare, ca să ducă ceaşca goală de cafea la chiuvetă.

— Te superi dacă te-ntreb ceva, Edie?

— Depinde ce.

— Fratele meu a fost omorât, nu-i aşa?

Privirea lui Edie alunecă brusc în gol. Femeia puse ceaşca jos.

— Cine crezi c-a făcut asta?

Privirea lui Edie şovăi o clipă şi apoi – dintr-odată – se-ndreptă, tăioasă, asupra Harrietei. După un moment inconfortabil (în timpul căruia Harriet simţi cum dinspre Edie se înalţă un nor de fum, ca şi cum ar fi fost un morman de surcele uscate care ardea mocnit într-o geană de lumină), Edie se întoarse cu spatele şi puse ceaşca în chiuvetă. Talia îi părea extrem de suplă şi umerii foarte colţuroşi şi milităroşi în taiorul acela bleumarin.

— Ia-ţi lucrurile, i se adresă Harrietei pe un ton ţeapăn, rămânând cu spatele la ea.

Harriet nu ştiu ce să zică. N-avea niciun lucru la ea.

* * *

După tăcerea chinuitoare din timpul călătoriei cu maşina (când s-a holbat necontenit la o cusătură din tapiţerie şi s-a jucat cu o bucăţică de burete ieşită din braţul scaunului), Harriet nu avea neapărat chef să meargă la bibliotecă. Dar Edie aştepta neclintită la marginea trotuarului, aşa că n-avu încotro: trebui să urce scările (rigidă, conştientă că e urmărită cu privirea) şi să împingă

uşile de sticlă, care se deschiseră.

Biblioteca părea pustie. Doamna Fawcett era singură la biroul de la recepţie. Înregistra cărţile înapoiate peste noapte şi bea o cafea. Era o femeie minionă, cu oase fragile, ca de pasăre, cu părul scurt, grizonant, cu braţe albe, ce lăsau să i se vadă venele (purta nişte brăţări de cupru, fiindcă avea artrită), şi nişte ochi puţin prea pătrunzători şi prea apropiaţi, mai ales că nasul ei amintea imediat de un cioc. Celor mai mulţi dintre copii le era teamă de ea. Nu şi Harrietei, care iubea biblioteca şi tot ce era legat de ea.

— Bună, Harriet! o întâmpină doamna Fawcett. Ai venit să te înscrii la programul de lectură?

Întinse mâna sub birou şi scoase un afiş.

— Ştii cum se face, aşa-i?

Îi înmână Harrietei o hartă a Statelor Unite, pe care fata o studie mai intens decât era necesar. *De fapt nu trebuie să fiu aşa de supărată dacă doamna Fawcett nu ştie să-mi spună*, îşi zise Harriet. Harriet nu putea fi rănită cu uşurinţă – în orice caz, nu de Edie, căreia îi sărea imediat ţandăra din te miri ce –, dar tăcerea cu care fusese tratată în maşină o enervase.

— Anul acesta concursul de lectură se face cu o hartă a Americii, îi zise doamna Fawcett. La fiecare patru cărţi pe care le iei din bibliotecă primeşti un abţibild sub forma unui stat, ca să-l lipeşti pe harta ta. Vrei să-ţi fixez eu harta?

— Nu, mulţumesc, am s-o pun singură, zise

Harriet.

Se duse spre panoul cu anunţuri. Programul de lectură începuse sâmbătă, adică abia alaltăieri. Pe panou erau puse şapte sau opt hărţi. Majoritatea erau încă goale, dar una dintre ele avea deja lipite trei abţibilduri. Cum se putea să fi citit cineva douăsprezece cărţi de sâmbătă până acum?

— Cine e Lasharon Odum? o întrebă Harriet pe doamna Fawcett când se întoarse la biroul bibliotecarei cu cele patru cărţi pe care le alesese.

Doamna Fawcett se înclină peste birou şi – arătând cu mâna, în tăcere, spre sala de lectură a copiilor – îi făcu un semn din cap înspre o siluetă minusculă, cu părul încâlcit, îmbrăcată cu un tricou lălâu şi o pereche de pantaloni prea mici pentru ea. Stătea cocârjată pe un scaun şi citea, cu ochii măriţi şi cu respiraţia hârâindu-i printre buzele uscate.

— Uite-o, stă acolo, şopti doamna Fawcett. Sărmana de ea! Săptămâna trecută m-a aşteptat în fiecare dimineaţă pe trepte să vin să deschid şi stă acolo, tăcută ca un şoricel, până la şase, când închid. Dacă citeşte într-adevăr cărţile acelea şi nu se preface, atunci înseamnă că citeşte foarte bine pentru grupa ei de vârstă.

— Doamnă Fawcett, vreţi să mă lăsaţi azi în spate, la secţiunea de periodice? întrebă Harriet

Doamna Fawcett păru uimită.

— Nu poţi să scoţi periodicele din bibliotecă.

— Ştiu. Dar fac o cercetare.

Doamna Fawcett se uită la Harriet pe deasupra ochelarilor, mulţumită de această solicitare de adult.

— Ştii unde vrei să cauţi? o întrebă ea pe Harriet.

— O, numai prin ziarele locale! Poate şi prin cele din Memphis şi Jackson. Din…

Harriet ezită. Se temea să nu îi dea de bănuit doamnei Fawcett dacă menţiona data morţii lui Robin.

— Ei bine, îi spuse doamna Fawcett, nu ar trebui să te las acolo, dar dacă ai grijă, sunt sigură că o să fie în regulă.

* * *

@Pe drumul de întoarcere Harriet făcu un ocol, ca să nu trebuiască să treacă pe lângă casa lui Hely, care-o invitase să meargă cu el la pescuit, şi se opri acasă doar cât să lase cărţile luate de la bibliotecă. Allison – somnoroasă, îmbujorată şi încă în pijama – stătea singură la masa din sufragerie şi mânca morocănoasă un sandvici cu roşii.

— Vrei cu roşii, Harriet? strigă din bucătărie Ida Rhew. Sau vrei cu pui?

— Da, cu roşii, te rog, îi răspunse Harriet, aşezându-se lângă sora ei. Eu mă duc în după-amiaza asta la clubul local ca să mă înscriu la înot, îi zise acesteia. Vrei să vii cu mine?

Allison dădu din cap că nu.

— Nu vrei să te înscriu eu şi pe tine?

— Nu mă interesează.

— Lui Weenie nu i-ar plăcea să vadă că te porţi aşa, îi zise Harriet. Weenie ar vrea să ştie că eşti fericită şi că îţi vezi de viaţa ta.

— N-am să mai fiu fericită niciodată, zise Allison, punând sandviciul pe masă.

Lacrimile începură să i se adune la colţurile ochilor ei melancolici, ciocolatii.

— Vreau să mor.

— Allison! exclamă Harriet.

Aceasta nu-i răspunse.

— Ştii cine l-a omorât pe Robin?

Allison începu să ciupească din coaja sandviciului. Jupui o bucată, pe care o frecă între degetul mare şi cel arătător până când făcu o bilă.

— Tu erai în curte când s-a întâmplat, continuă Harriet, urmărind-o cu atenţie pe sora ei. Am citit în ziarele de la bibliotecă. Acolo scrie că ai fost acolo tot timpul.

— Şi tu ai fost.

— Da, dar pe atunci eu eram doar un bebeluş. Tu aveai patru ani.

Allison continuă să jupuiască din coajă, pe care apoi o mâncă tacticoasă, fără să se uite la Harriet.

— Vârsta de patru ani e destul de avansată. Practic, eu îmi aduc aminte tot ce mi s-a întâmplat când aveam patru ani.

În momentul acela îşi făcu apariţia Ida Rhew, cu farfuria Harrietei. Amândouă fetele amuţiră. După ce Ida se întoarse la bucătărie, Allison zise:

— Te rog să mă laşi în pace, Harriet.

— Trebuie să-ţi aminteşti măcar ceva! insistă Harriet, ţintuind-o cu privirea pe Allison. E important. Gândeşte-te.

Allison înfipse furculiţa într-o felie de roşie şi-o mâncă, ciugulindu-i delicat marginile.

— Ascultă. Am visat ceva azi-noapte.

Allison se uită la ea, surprinsă.

Harriet – căreia nu-i trecu neobservată această modificare a atenţiei lui Allison – îi povesti în detaliu visul din noaptea trecută.

— Cred că acest vis a încercat să îmi comunice ceva, continuă ea. Cred că ar trebui să încerc să aflu cine l-a omorât pe Robin.

Îşi termină sandviciul. Allison tot o mai privea. Edie – cum Harriet ştia foarte bine – se înşela când credea că Allison e proastă; era doar foarte greu să-ţi dai seama ce gândeşte şi trebuia să fii atentă cu ea, ca să nu o sperii.

— Vreau să mă ajuţi, continuă Harriet. Şi Weenie vrea să mă ajuţi. L-a iubit pe Robin. A fost pisoiul lui.

— Nu pot, zise Allison.

Îşi împinse scaunul în spate.

— Trebuie să plec. E ora *Umbrelor întunecate*[27].

— Nu, aşteaptă! îi zise Harriet. Aş vrea să faci ceva. Vrei să faci ceva pentru mine?

— Ce?

— Vrei să încerci să-ţi aminteşti visele pe care

27 Dark Shadows, renumit serial melodramatic american difuzat la televiziune.

le ai noaptea, să le notezi undeva şi apoi să îmi arăţi dimineaţa ce-ai scris?

Allison se uită la Harriet cu o privire inexpresivă.

— Tu dormi tot timpul. Trebuie să visezi ceva. Uneori oamenii îşi aduc aminte diverse lucruri în timp ce visează – lucruri pe care nu şi le pot reaminti când sunt treji.

— Allison! strigă Ida din bucătărie. E ora serialului nostru.

Ida şi Allison erau amândouă obsedate de *Umbrele întunecate*.

În timpul verii urmăreau serialul împreună în fiecare zi.

— Vino să te uiţi şi tu cu noi, îi spuse Allison Harrietei. Săptămâna trecută a fost un episod foarte bun. Acum s-au întors în trecut. Explică cum a devenit Barnabas vampir.

— Poţi să-mi povesteşti despre asta când mă întorc acasă. Mă duc la clubul local să ne înscriu pe amândouă la bazin, OK? Dacă te înscriu şi pe tine, o să vii uneori cu mine la înot?

— Auzi, dar când începe tabăra ta? Nu ai de gând să mergi vara asta?

— Haide, vino! zise Ida, care intră vertiginos pe uşă cu o farfurie cu prânzul ei, un sandvici cu pui.

Vara trecută Allison reuşise s-o facă şi pe Ida să devină dependentă de *Umbrele întunecate*. La început Ida stătea suspicioasă la serial alături de Allison, dar în timpul anului şcolar s-a obişnuit să

se uite în fiecare zi, iar când Allison venea acasă, se aşeza lângă ea şi-i povestea ce se mai întâmplase.

* * *

Întinsă pe jos, pe gresia rece din baie, cu uşa încuiată pe dinăuntru şi cu un stilou ţinut în echilibru deasupra carnetului de cecuri al tatălui său, Harriet se gândi o clipă, concentrată, înainte de a începe să scrie. Imita foarte bine scrisul mamei ei şi chiar şi mai bine pe cel al tatălui ei, dar la mâzgăleala lui săltăreaţă nu-şi putea permite să ezite niciun moment: odată ce punea stiloul pe hârtie, trebuia să continue rapid, fără să se mai gândească, pentru că, în caz contrar, scrisul părea neîndemânatic şi chiar fals. Scrisul de mână al lui Edie era însă mai elaborat – semeţ, de modă veche şi graţios în extravaganţa sa –, iar majusculele, pe care le trasa cu multă măiestrie, erau greu de imitat în mod fluent, aşa încât Harriet trebuia să lucreze încet, făcând permanent pauze, ca să se mai uite la o mostră cu scrisul acesteia. Rezultatul era, mă rog, acceptabil şi, deşi reuşise să-i păcălească pe unii, nu îi ieşea tot timpul, iar pe Edie n-a păcălit-o niciodată.

Stiloul lui Harriet plană deasupra liniei goale de pe cec. Muzica de la *Umbrele întunecate*, care-ţi dădea fiori, tocmai începuse să plutească prin aer, strecurându-se prin uşa închisă a băii.

Plata se face către: *Clubul local Alexandria*. Harriet completă în mare viteză, impetuos, cu scrisul lăbărţat şi neglijent al tatălui său. *O sută*

optzeci de dolari. Urmă apoi semnătura marelui bancher, partea cea mai uşoară. Harriet respiră uşurată, cu un oftat prelung, şi cercetă din nou cecul. Arăta destul de bine. Acestea erau cecuri locale, emise de banca oraşului, aşa încât extrasele de cont veneau la casa lui Harriet, nu la Nashville. Când banca o să se returneze cecul anulat, ea, Harriet, o să-l scoată frumuşel din plic şi o să-l ardă şi nimeni n-avea să afle nimic. Până acum, de când Harriet îndrăznise prima oară să încerce acest şiretlic, îşi însuşise peste cinci sute de dolari (câte-un pic, câte-un pic) din contul tatălui ei. Oricum, el îi era dator – aşa considera fata şi, dacă nu i-ar fi fost teamă că şi-ar fi putut nărui întregul sistem, l-ar fi lăsat falit cu mare bucurie.

„Cei din familia Dufresnes sunt oameni *reci*”, spunea mătuşa Tat. „Întotdeauna au fost aşa, reci. Şi nici nu mi-au dat impresia că ar fi extrem de cultivaţi”.

Harriet era de acord cu această afirmaţie. Unchii ei din partea familiei Dufresnes erau toţi mai mult sau mai puţin asemănători cu tatăl ei: vânători de căprioare, sportivi, inşi ce vorbeau prea tare şi prea dur, cu vopsea neagră vârstându-le părul încărunţit, variaţiuni îmbătrânite ale modelului Elvis Presley, cu burţi mari şi ghete cu elastic pe laterală. Nu citeau cărţi, făceau glume grosolane, iar ca maniere şi preocupări nu erau decât la o singură generaţie distanţă de ţărănie. Harriet o întâlnise o singură dată pe bunica ei

Dufresnes: o femeie iritabilă, cu mărgele rozalii din plastic şi colanţi, care locuia în Florida, într-un condominiu[28] cu uşi glisante de sticlă şi nişte girafe de staniol pe tapet. Odată Harriet a mers să stea cu ea o săptămână – timp în care aproape că şi-a pierdut minţile de plictiseală, întrucât bunica Dufresnes nu avea permis de bibliotecă şi nu deţinea nicio carte, cu excepţia biografiei tipului care înfiinţase lanţul hotelier Hilton şi o carte ieftină intitulată *Un texan se uită la LBJ*. Pe bunica o scoseseră din sărăcia rurală a comitatului Tallahatchie fiii ei, care i-au cumpărat un apartament într-o comunitate de pensionari din Tampa. Bunica trimitea acasă la Harriet o cutie de grepfruturi de fiecare Crăciun. Altfel, primeau foarte rar veşti de la ea.

Cu toate că Harriet simţise în mod clar râca pe care Edie şi surorile ei o aveau faţă de tatăl ei, nu-şi dădea seama cât de profundă era această râcă. El n-a fost niciodată un soţ sau un tată atent, şopteau ele, nici măcar când Robin era în viaţă. Felul în care le ignora pe fete era oribil. Felul în care îşi ignora soţia era oribil – mai ales după ce fiul lor murise. El pur şi simplu a continuat să-şi vadă de serviciu, ca de obicei, nici măcar nu şi-a luat câteva zile libere de la bancă şi s-a dus într-o expediţie de vânătoare în Canada la mai puţin de o lună după înmormântarea fiului său. Nici nu era de mirare că mintea Charlottei nu mai este cum

28 Proprietate imobiliară formată dintr-un complex de apartamente, unde părţile comune sunt deţinute în coproprietate.

era, de vreme ce avea o jale de bărbat ca el.

— Ar fi fost mai bine dacă pur şi simplu ar fi divorţat de ea, zicea iritată Edie. Charlotte e încă tânără. Şi mai e şi tânărul acela amabil, Willory, care tocmai a cumpărat o proprietate lângă Glenwild… el e din Delta şi are ceva bani…

— Bun, şopti Adelaide, dar Dixon trimite destui bani.

— Ce vreau eu să spun este că ar putea să-şi găsească pe cineva mult mai bun.

— Şi ce vreau eu să spun, Edith, este că n-aduce anul ce aduce ceasul. Nu ştiu ce s-ar întâmpla cu micuţa noastră Charlotte şi cu fetele ei dacă Dix n-ar câştiga bine.

— Ei bine, da, zise Edie, spui tu ceva aici.

— Uneori mă întreb, continuă Libby cu o voce tremurătoare, dacă am făcut bine că n-am încurajat-o pe Charlotte să se mute la Dallas.

Existaseră multe discuţii pe tema aceasta după moartea lui Robin. Banca se oferise să-l avanseze pe Dix dacă se muta în Texas. După câţiva ani el încercase să le convingă pe toate să se stabilească într-un oraş din Nebraska. Iar mătuşile nu numai că n-au încurajat-o pe Charlotte şi pe fete să plece, dar au fost copleşite de panică în ambele dăţi, iar Adelaide, Libby şi chiar Ida Rhew au plâns săptămâni în şir numai la idee.

Harriet suflă peste semnătura tatălui său, cu toate că cerneala se uscase. Mama ei completa tot timpul cecuri pe contul acesta – aşa îşi plătea şi facturile –, dar, după cum descoperise Harriet, nu

ţinea socoteala cheltuielilor. Mama ar fi fost dispusă să-i plătească abonamentul la clubul local dacă Harriet ar fi rugat-o, numai că spectrul taberei de la Lake de Selby se profila de-acum la orizont, iar Harriet nu voia să rişte să-i reamintească femeii, prin menţionarea clubului local şi a înotului, de faptul că formularele de înscriere în tabără nu sosiseră încă.

* * *

Harriet s-a suit pe bicicletă şi s-a dus la clubul local. Recepţia era închisă. Toată lumea era la prânz, în sala de mese. O luă pe hol spre Pro Shop, unde-l găsi pe Pemberton, fratele mai mare al lui Hely, care fuma o ţigară în spatele tejghelei şi citea o revistă de produse electronice.

— Pot să-ţi las ţie banii ăştia? îl întrebă Harriet.

Îi plăcea de Pemberton. Era de vârsta lui Robin şi fusese prietenul acestuia. Acum avea douăzeci şi unu de ani şi unii spuneau că era mare păcat că mama lui l-a convins pe taică-său să nu-l trimită la şcoala militară mai demult, atunci când asta ar fi contat. Deşi Pem fusese foarte popular în liceu, iar poza lui se afla, practic, pe fiecare pagină din albumul de absolvire al clasei a douăsprezecea, era un pierde-vară şi un pic *beatnik* şi n-a rezistat mult nici la universitatea Vanderbilt, nici la Ole Miss şi nici măcar la colegiul de stat din Delta. Acum locuia acasă. Avea părul lung, chiar mai lung decât al lui Hely, vara lucra ca salvamar la clubul local, iar iarna nu

făcea altceva decât să meşterească la maşină şi să asculte muzică la volum mare.

— Bună, Harriet, îi zise Pemberton.

„Probabil că i se urăşte aici”, se gândi Harriet. „Stă toată ziua singur-singurel în Pro Shop”. Băiatul avea pe el un tricou uzat, o pereche de pantaloni scurţi ecosez din bumbac şi în picioare nişte pantofi de golf, fără şosete. Nişte resturi de hamburger şi cartofi prăjiţi zăceau pe o farfurie cu monograma clubului local chiar lângă cotul lui, pe tejghea.

— Hai să m-ajuţi să-mi aleg un casetofon pentru maşină.

— Nu mă pricep deloc la casetofoane de maşină. Vreau doar să-ţi las cecul ăsta.

Pem îşi dădu părul după urechi cu o mână cu degete noduroase, apoi luă cecul şi îl examină. Avea oase lungi, se purta cu degajare şi era mult mai înalt decât Hely. Avea un păr la fel de cârlionţat şi de blond, cu şuviţe mai deschise la culoare deasupra şi mai închise dedesubt. Şi la trăsături semăna cu Hely, doar că părea ceva mai cizelat şi avea dinţii un pic mai strâmbi, dar într-un fel care-l făcea mai plăcut decât dacă i-ar fi avut drepţi.

— Sigur. Poţi să-l laşi la mine, zise el în cele din urmă. Dar nu prea ştiu ce să fac cu el. Uite, n-am ştiut că tatăl tău e în oraş.

— Nu e.

Pemberton înălţă viclean din sprâncene înspre Harriet şi îi arătă data de pe cec.

— L-a trimis prin poştă, zise fata.

— Apropo, pe unde mai umblă bătrânul Dix? Nu l-am mai văzut pe-aici de secole.

Harriet ridică din umeri. Deşi nu-l plăcea pe tatăl ei, ştia foarte bine că nu trebuie nici să-l bârfească şi nici să se plângă de el.

— Ei bine, când o să-l vezi, roagă-l să-mi trimită şi mie un cec. Am mare nevoie de boxele astea.

Pem împinse revista peste tejghea şi i le arătă.

Harriet le studie.

— Toate arată la fel.

— Nici vorbă, scumpete. Astea, Blaupunkt, sunt cele mai sexy de pe-aici. Vezi? Sunt complet negre, cu butoane negre pe difuzor. Vezi ce mici sunt comparativ cu Pioneer?

— Ei bine, atunci cumpără-le.

— O să le cumpăr când o să-mi trimită tatăl tău trei sute de parai.

Pem mai trase un fum din ţigară şi stinse mucul în farfurie, cu un fâsâit.

— Ia zi, pe unde-i prostănacul de frate-meu?

— Nu ştiu.

Pemberton se aplecă spre fată, deplasându-şi umerii într-un fel ce sugera intimitate.

— Cum se face că-l laşi să umble cu tine?

Harriet se uită fix la vestigiile mesei de prânz a lui Pem: cartofii prăjiţi reci şi ţigara îndoită, care încă mai sfârâia într-o băltoacă de ketchup.

— Nu te calcă pe nervi? o întrebă Pemberton. Cum de reuşeşti să-l convingi să se-mbrace ca o

femeie?

Harriet ridică privirea spre el, luată prin surprindere.

— Ştii tu, în capoatele Marthei.

Martha era mama lui Pem şi a lui Hely.

— Îi place la nebunie chestia asta. De câte ori îl văd, ţâşneşte din casă cu o faţă de pernă sau un prosop ciudat înfăşurat în jurul capului ori ceva de genul ăsta. Şi zice că tu îl pui să se îmbrace aşa.

— Nu, nu eu.

— Haida de Harriet!

Îi pronunţă numele de parcă ar fi găsit ceva vag caraghios la el.

— Ori de câte ori trec cu maşina pe lângă casa ta, văd tot timpul câte şapte sau opt băieţei în cearşafuri care umblă creanga pe la tine prin curte. Ricky Ashmore vă zice la toţi pui de Ku Klux Klan, dar eu cred că ţie pur şi simplu îţi face plăcere să-i pui să se îmbrace ca fetele.

— E un joc, zise apatică Harriet.

O enerva insistenţa lui. Procesiunile biblice erau ceva de domeniul trecutului.

— Ascultă. Voiam să vorbesc cu tine, începu ea. Despre fratele meu.

Acum era rândul lui Pemberton să se simtă inconfortabil. Luă revista cu electronice şi începu să o frunzărească, cu o concentrare studiată.

— Ştii cine l-a omorât?

— Ei bine… răspunse şiret Pemberton.

Puse jos revista cu electronice.

— O să-ţi spun ceva dacă promiţi că nu mai

zici nimănui. O ştii pe bătrâna doamnă Fountain, aia de stă chiar lângă voi?

Harriet se uita la el cu un dispreţ atât de nedisimulat, încât Pem cedă şi începu să râdă.

— Ce? se miră el. Nu crezi ce se spune despre doamna Fountain şi despre toţi oamenii pe care i-a îngropat chiar sub casa ei?

Cu câţiva ani în urmă Pem îl speriase de moarte pe Hely zicându-i că au fost găsite nişte oase de om răsărite din straturile de flori ale doamnei Fountain şi că doamna Fountain şi-ar fi împăiat soţul decedat şi că îl scotea noaptea şi îl punea pe un balansoar, ca să-i ţină de urât.

— Deci nu ştii cine a făcut-o.

— Nu, îi răspunse Pemberton puţin cam tăios.

Pem îşi amintea şi acum ziua aceea: mama venise sus, în dormitorul lui (unde el asambla un model de avion – ciudat cum îţi rămân uneori anumite lucruri în memorie!), şi îl strigase să iasă pe hol, apoi îi spusese că Robin a murit. A fost singura dată când a văzut-o plângând. Pem n-a plâns. Pe atunci avea nouă ani şi nu pricepea ce înseamnă asta. S-a întors pur şi simplu în camera lui, a închis uşa şi – sub un nor de disconfort care devenea tot mai apăsător – a continuat să lucreze la Sopwith Camel. Îşi amintea şi acum că lipiciul se adunase în nişte bobiţe pe la încheieturile modelului şi arăta ca naiba, aşa că până la urmă l-a aruncat fără să-l mai termine.

— N-ar trebui să glumeşti cu asemenea lucruri, îi zise el Harrietei.

— Nu glumesc deloc. Dimpotrivă, vorbesc foarte serios, îi răspunse cu superioritate Harriet.

Nu era prima dată când Pemberton se gândea cât de diferită era Harriet de Robin – atât de diferită, încât aproape că nu-ţi venea să crezi că erau rude. Poate că senzaţia se datora parţial părului ei negru, care o făcea să pară atât de serioasă, dar, spre deosebire de Robin, fata avea ceva greoi în făptura ei: un chip imobil şi infatuat, care nu râdea niciodată. În schimb exista o vibraţie stranie a fantomei lui Robin în Allison (care, fiind de-acum la liceu, începuse să aibă un mers atrăgător, aşa că Pem întorsese capul după ea pe stradă cu câteva zile în urmă, fără să-şi dea seama de la început cine era). Harriet nu era nici drăgălaşă, nici stranie, oricât de mult te-ai fi străduit să ţi-o imaginezi astfel. Harriet era halucinantă.

— Cred c-ai citit prea multe cărţi cu Nancy Drew, scumpo, îi zise el. Toate astea s-au întâmplat înainte ca Hely să se fi născut.

Pem execută apoi o lovitură de golf cu o crosă invizibilă.

— Erau pe vremuri vreo trei-patru trenuri care opreau aici în fiecare zi. Şi, desigur, erau şi mult mai mulţi vagabonzi care se adunau pe lângă linia ferată.

— S-ar putea însă ca individul care l-a omorât pe fratele meu să mai fie încă prin preajmă.

— Dacă ar fi aşa, de ce nu l-au prins?

— Nu s-a petrecut nimic ciudat înainte de a se

întâmpla?

Pem pufni batjocoritor.

— Ce vrei să spui? Ceva cu stafii?

— Nu, pur şi simplu ceva ciudat.

— Uite ce e, asta n-a fost ceva ca-n filme. Nimeni n-a văzut vreun pervers sau vreun ticălos cât casa care să fi bântuit prin zonă şi pe care oamenii au uitat să-l pomenească.

Oftă. Ani de-a rândul după trista întâmplare, jocul preferat din timpul pauzelor de la şcoală era punerea în scenă a uciderii lui Robin, iar jocul, transmis din generaţie în generaţie şi modificat an de an, mai era şi acum în vogă la şcoala primară. Dar în versiunea de pe terenul de joacă criminalul era prins şi pedepsit. Copiii se adunau într-un cerc în jurul leagănelor şi-l omorau în bătaie pe ucigaşul invizibil, care zăcea năucit în mijlocul lor.

— La vremea aceea, spuse el cu voce tare, un fel de poliţist sau de predicator a venit câtva timp să stea de vorbă cu noi în fiecare zi. Copiii de la şcoală se lăudau că ştiu cine l-a omorât pe Robin, ba chiar că l-ar fi omorât unul din ei. Doar ca să atragă atenţia.

Harriet îl privi concentrată.

— Copiii fac de multe ori aşa. Danny Ratliff… ooo! Se fălea tot timpul cu ceva ce n-a făcut niciodată: ba că ar fi împuşcat pe cineva în rotulă, ba că ar fi aruncat şerpi cu clopoţei în maşinile conduse de doamne în vârstă. Nici nu-ţi trece prin cap ce trăsnăi l-am auzit spunând la salonul de biliard…

Pem făcu o pauză. Îl ştia pe Danny Ratliff din copilărie: pricăjit şi fudul, gesticulând tare cu mâinile, plin de lăudăroşenii şi ameninţări deşarte. Dar, deşi lui Pem această imagine a lui Danny îi era foarte clară în minte, nu ştia cum să i-o transmită Harrietei.

— El… Danny e pur şi simplu dus cu pluta, zise el.

— Unde pot să-l găsesc pe acest Danny?

— Ei! Doar nu vrei să ai de-a face cu Danny Ratliff! Tocmai a ieşit din închisoare.

— Pentru ce a făcut închisoare?

— Bătaie cu cuţitele sau ceva de genul ăsta. Nu-mi amintesc. Absolut toţi cei din familia Ratliff au fost la închisoare pentru jaf armat sau omor – toţi, cu excepţia lui prâslea, micul retardat. Iar Hely mi-a spus că el l-a bătut acum câteva zile pe domnul Dial de s-a căcat pe el.

Harriet era consternată.

— Nu-i adevărat. Curtis nu l-a atins nici măcar cu un deget.

Pemberton chicoti.

— Îmi pare rău să aud asta. Nu am cunoscut pe nimeni care să merite aşa de mult ca domnul Dial să fie bătut de să se cace pe el.

— Nu mi-ai spus totuşi unde pot să-l găsesc pe acest Danny.

— Uite cum stă treaba, Harriet, îi zise Pemberton. Danny Ratliff este cam de vârsta mea. Toată faza cu Robin s-a petrecut demult, când eram în clasa a patra.

— Poate că un puşti a făcut-o. Poate că de asta nici nu l-au prins niciodată.

— Uite, nu înţeleg de ce te crezi tu un geniu care descoperă ceva ce nimeni altcineva n-a putut să descopere.

— Spui că merge la salonul de biliard?

— Da, şi pe la taverna Black Door. Dar trebuie să-ţi spun, Harriet, că el n-a avut nimic de-a face cu povestea asta şi chiar dacă a avut, e mai bine să-l laşi în pace. Sunt o mulţime de fraţi în familia aia şi toţi sunt cam nebuni.

— Nebuni?

— Nu în sensul *acela*. Vreau să spun… Unul dintre ei e predicator – probabil că l-ai văzut: umblă pe autostradă şi strigă în gura mare să ne pocăim şi alte tâmpenii. Iar fratele lor mai mare, Farish, a stat o vreme într-un spital de boli mintale din Whitfield.

— De ce?

— Pentru că a fost lovit în cap cu o lopată sau ceva de genul ăsta. Nu-mi mai amintesc. Tot timpul e arestat câte unul dintre ei. Pentru furturi de maşini, adăugă Pem când văzu cum se uită Harriet la el. Pentru intrări prin efracţie. Furturi din case. Dar nu chestia de care zici tu. Dacă ar fi fost implicaţi în cazul lui Robin, copoii i-ar fi bătut atunci, la vremea aia, de le-ar fi sunat apa în cap până ar fi scos ceva de la ei.

Pem ridică cecul Harrietei, care încă mai zăcea pe tejghea.

— E în regulă, micuţo? Ăsta e şi pentru

Allison?

— Da.

— Unde e ea?

— Acasă.

— Ce face? întrebă Pem, aplecându-se puţin în faţă şi sprijinindu-se în coate.

— Se uită la Umbrele întunecate.

— Crezi c-o să vină vreodată la bazin în vara asta?

— Dacă o să vrea.

— Are prieten?

— Băieţii o caută la telefon.

— A, da? spuse Pemberton. Ca, de exemplu, cine?

— Nu-i place să discute cu ei.

— De ce oare?

— Habar n-am.

— Crezi că dacă o s-o sun la un moment dat, cu mine o să vorbească?

Harriet exclamă brusc:

— Ghici ce am de gând să fac la vară!

— Poftim?

— Am de gând să înot o lungime de bazin pe sub apă. Pemberton, care începuse să se cam plictisească de ea, îşi dădu ochii peste cap.

— Şi ce altceva? spuse el. Să apari pe copertă la *Rolling Stone*?

— Ştiu că pot s-o fac. Noaptea trecută mi-am ţinut respiraţia timp de aproape două minute.

— Las-o baltă, scumpo, îi zise Pemberton, care nu credea nicio iotă din ce-i spunea Harriet. O să

te-neci, iar eu o să trebuiască să te pescuiesc din piscină.

* * *

Harriet îşi petrecu după-amiaza citind pe veranda din faţă. Ida spăla nişte rufe, aşa cum făcea întotdeauna lunea după-amiaza, iar sora şi mama ei dormeau. Tocmai se apropia de sfârşitul cărţii *Minele regelui Solomon*, când îşi făcu apariţia Allison, în picioarele goale şi căscând, cu un mers nesigur şi într-o rochie înfloratã, care arăta de parcă ar fi fost a mamei lor. Se întinse cu un oftat pe balansoarul acoperit cu perne de pe verandă şi se împinse cu vârful piciorului, ca să se legene.

Harriet puse imediat cartea deoparte şi se duse să se aşeze lângă sora ei.

— Ai visat ceva în timpul somnului? o întrebă.

— Nu-mi amintesc.

— Dacă nu-ţi aminteşti, atunci poate că totuşi ai visat.

Allison nu-i răspunse. Harriet numără până la cincisprezece şi apoi îi repetă politicoasă – de data aceasta mai încet – ceea ce o întrebase mai înainte.

— N-am visat nimic.

— Parcă ai spus că nu-ţi aminteşti.

— Nu-mi amintesc.

— Salut! se auzi o voce subţirică, dar îndrăzneaţă, de pe trotuar.

Allison se ridică în coate. Harriet – extrem de enervată de întrerupere – se întoarse şi o văzu pe

Lasharon Odum, fetiţa aceea tuciurie pe care i-o arătase mai devreme în bibliotecă doamna Fawcett. Ţinea strâns de încheietură o fiinţă micuţă, de sex nedeterminat, cu părul alb şi cu o cămăşuţă pătată, care nu-i acoperea complet burta, iar pe şoldul celălalt ţinea înhămat un bebeluş cu scutece de plastic. Asemeni unor animăluţe sălbatice, care se tem să vină prea aproape, stăteau toţi în picioare ceva mai în spate şi se uitau cu ochi goi, care luceau sinistru şi argintiu pe chipurile lor bronzate.

— Bună, bună, li se adresă Allison, ridicându-se în picioare şi luând-o prudentă în jos pe scări, ca să îi întâmpine.

Deşi era timidă, lui Allison îi plăceau copiii, fie ei albi sau negri, şi cu cât erau mai mici, cu atât mai bine. Adesea începea să stea de vorbă cu tot felul de haimanale murdare care hoinăreau până aici, venind din barăcile lor de pe malul râului, cu toate că Ida Rhew îi interzisese să facă aşa ceva.

— N-or să mai pară aşa de drăguţi când o să iei păduchi sau cine ştie ce boală de piele, îi spunea ea.

Copiii o urmăriră precauţi pe Allison, dar rămaseră pe loc în momentul în care ea se apropie. Allison mângâie bebeluşul pe cap.

— Cum îl cheamă? întrebă.

Lasharon Odum nu-i răspunse. Ea privea dincolo de Allison, la Harriet. Aşa tânără cum era, fata asta avea ceva dureros şi matur pe chip. Ochii ei erau de un cenuşiu de gheaţă primitiv şi

atrăgător, ca nişte ochi de pui de lup.

— Te-am văz t la biblio, zise ea.

Harriet, cu chipul împietrit, îi întâlni privirea, dar nu-i răspunse. Nu o interesau nici bebeluşii şi nici copiii mici şi era de acord cu Ida că nu era deloc cazul să pătrundă neinvitaţi în curtea lor.

— Pe mine mă cheamă Allison, îi zise Allison. Pe tine cum te cheamă?

Lasharon se foi.

— Ăştia sunt fraţii tăi? Cum îi cheamă? Hâmm? întrebă Allison, lăsându-se pe vine, ca să se uite direct la chipul celui mai mic, ce ţinea cu mâna de coperta din spate o carte de la bibliotecă, pe care o ţâra cu paginile deschise pe trotuar. Vrei să-mi spui cum te cheamă?

— Haide, Randy, îi zise fata, îmboldindu-l.

— Randy? Aşa te cheamă?

— Spune mda, Randy.

Fata înghionti bebeluşul de pe şold.

— Spune „Ăla e Randy şi eu îs Rusty”, zise ea, vorbind în numele bebeluşului, cu o voce ascuţită, slabă şi acidă.

— Randy şi Rusty?

Mai degrabă Obraznicul şi Murdărită, se gândi Harriet.

Cu o nerăbdare abia ascunsă, se aşeză pe balansoar şi bătu ritmic cu piciorul, în vreme ce răbdătoarea Allison reuşi să o facă pe Lasharon să-i spună vârstele copiilor şi o lăudă pentru faptul că era o dădacă atât de bună.

— Vrei să-mi arăţi şi mie cartea ta de la

bibliotecă? i se adresă Allison băieţelului numit Randy.

— Hâmm?

Allison întinse mâna după carte, dar el se răsuci cu tot corpul, întorcându-i spatele şi mârâind furios.

— Nu-i a lui, zise Lasharon.

Avea o voce care, deşi ascuţită şi foarte nazală, era în acelaşi timp şi drăgălaşă, şi clară.

— E-a mea.

— Despre ce e?

— Despre Ferdinand Taurul.

— Eu îmi aduc aminte de Ferdinand. Era mititelul acela căruia îi plăcea să miroasă florile în loc să se bată, nu-i aşa?

— Eşti drăguţă, doamnă, izbucni Randy, care până în clipa aceea nu spusese nimic.

Şi începu să îşi agite mâinile înainte şi înapoi, astfel că paginile cărţii se frecară de trotuar.

— Aşa te porţi cu cărţile de la bibliotecă? zise Allison.

Randy, cuprins de agitaţie, lăsă cartea să-i cadă cu totul din mână.

— Ridic-o imediat! îi spuse sora lui mai mare, prefăcându-se că-i gata să-i tragă o palmă.

Randy evită cu uşurinţă palma şi, dându-şi seama că Allison era cu ochii pe el, se trase un pas în spate şi începu să-şi unduiască trupul de la brâu în jos, într-un soi de mic dans ciudat de lasciv şi de matur.

— *Ea* de ce nu spune nimic? întrebă Lasharon,

mijindu-şi ochii, peste Allison, la Harriet, care se uita încruntată la ei de pe verandă.

Luată prin surprindere, Allison privi în urmă, spre Harriet.

— E cumva mama matale?

Gunoiul naibii, îşi zise Harriet, cu faţa arzându-i.

Într-un fel, se bucură să o vadă pe Allison negând bâiguit, când brusc Randy începu să exagereze cu micul lui dans obscen de hula-hula, doar – doar o atrage din nou atenţia asupra sa.

— Tipul furat maşina lui Diddy, zise el. Tip de la biserica babdistă.

Chicoti, evită palma lansată cu putere de soră-sa şi părea gata să ofere detalii, când, pe neaşteptate, Ida Rhew ieşi valvârtej din casă, trântind uşa de plasă în urma ei, şi alergă spre copii, bătând din palme ca să-i gonească, de parcă ar fi fost nişte păsări venite să ciugulească grăunţe de pe câmp.

— Voi, ăştia, plecaţi de aici! ţipă ea. Ştergeţi-o imediat!

Într-o clipă copiii străini dispărură, cu bebeluş cu tot. Ida

Rhew rămase pe trotuar, în picioare, arătându-le pumnul.

— Să nu vă mai prind pe aici! strigă în urma lor. O să chem poliţia să vă ia!

— Ida! se văicări Allison.

— Nu mă lua cu Ida pe mine!

— Dar nu erau decât nişte copii! Nu deranjau

cu nimic.

— Nu, şi nici n-o să mai deranjeze-acu, zise Ida Rhew, urmărindu-i fermă cu privirea timp de un minut.

Apoi îşi frecă palmele una de alta şi se îndreptă spre casă.

Ferdinand Taurul zăcea într-o rână pe trotuar, acolo unde o trântiseră copiii. Ida se aplecă încet şi o culese, apucând-o de un colţ cu degetul mare şi cu arătătorul, de parcă ar fi fost contaminată. Ţinând-o la distanţă de ea, îşi îndreptă spatele şi, cu un pufnet ascuţit, o porni spre lada de gunoi.

— Dar, Ida! zise Allison. E o carte de la bibliotecă!

— Nu-mi pasă de unde-i, spuse Ida Rhew fără să se întoarcă. E mizerabilă. Nu vreau să puneţi mâna pe ea.

Charlotte îşi iţi capul pe uşa din faţă, cu o figură impacientată şi ameţită de somn.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Erau doar nişte copii mici, mamă! Nu făceau niciun rău nimănui.

— O, Doamne! zise Charlotte, legându-şi în talie cordonul de la halatul scurt. Păcat. Aveam de gând să merg la voi în dormitor

şi sa fac o punga cu jucariile vc
viitoare, când mă trec pe aici.

jastre vechi, ca să le dau lor data

— Mamă! strigă ascuţit Harriet.

— Ei, doar ştii că nu te mai joci cu lucrurile

alea de copil mic, îi răspunse mama cu seninătate.

— Dar sunt ale mele! Vreau să le păstrez!

Ferma de jucării a Harrietei… Păpuşile Dancerina şi păpuşile Chrissy, pe care nu le dorise, dar le ceruse oricum, deoarece celelalte fete din clasa ei le aveau deja… familia de şoricei împopoţonaţi cu peruci şi costume franţuzeşti elegante, pe care Harriet o văzuse în vitrina unui magazin foarte-foarte scump din New Orleans şi pentru care s-a rugat, a plâns, n-a mai vorbit şi a refuzat cina până când, în cele din urmă, Libby, Adelaide şi Tat au ieşit pe furiş din hotelul Pontehartrain şi au pus toate trei bani ca să i-o cumpere. Crăciunul Şoriceilor: cel mai fericit Crăciun din viaţa Harrietei. Nu mai fusese niciodată atât de năucită de bucurie ca atunci când a deschis cutia aceea frumoasă şi roşie, cu valuri de foiţă de împachetat zburând în juru-i. Cum de era în stare mama ei să adune fiecare bucăţică de ziar care ajungea în casă – şi să se enerveze dacă Ida arunca fie şi o fâşie din el – şi, în acelaşi timp, să încerce să ia şoriceii Harrietei şi să-i dea unor mici necunoscuţi nespălaţi?

Pentru că exact aşa s-a întâmplat. În octombrie anul trecut familia de şoricei a dispărut de pe raftul de deasupra biroului Harrietei. După ce a răscolit înnebunită peste tot, Harriet i-a descoperit în pod, îngrămădiţi într-o cutie, laolaltă cu alte jucării de-ale ei. În momentul confruntării, maică-sa a recunoscut că a luat câteva lucruri cu care – s-a gândit ea – Harriet oricum nu se mai

juca, intenţionând să le dea copiilor sărmani, dar nu părea să-şi dea deloc seama cât de mult iubea Harriet şoriceii sau că ar fi trebuit să întrebe înainte de a-i da. („Ştiu că mătuşile tale ţi i-au luat, dar nu cumva tot Adelaide sau una dintre ele ţi-a dat şi păpuşa Dancerina? Şi pe aceea nu o vrei.”) Harriet se îndoia că mama ei îşi mai aminteşte acel incident, suspiciune confirmată acum de privirea ei fixă şi nedumerită.

— Tu nu înţelegi? strigă disperată Harriet. Îmi vreau jucăriile!

— Nu fi egoistă, draga mea.

— Dar sunt ale mele!

— Nu pot să cred că le porţi pică acestor bieţi copii pentru câteva lucruri cu care tu oricum eşti prea mare ca să te mai joci, zise Charlotte, clipind contrariată. Dacă i-ai fi văzut ce fericiţi au fost când au primit jucăriile lui Robin…

— Robin e *mort*!

— Dacă le dai copiilor ăstora ceva, zise sumbru Ida Rhew, apărând de după colţul casei şi ştergându-se la gură cu dosul palmei, o să le strice sau o să le rupă până să ajungă acasă.

* * *

După ce Ida şi-a încheiat ziua de muncă şi a plecat, Allison a scos din gunoi cartea *Ferdinand Taurul* şi-a dus-o înapoi pe verandă. A cercetat-o în lumina apusului. În lada de gunoi căzuse pe un morman de zaţ de cafea şi o pată maronie îi îndoise marginile paginilor. A curăţat-o cât a putut de bine cu un şerveţel de hârtie, apoi a luat o

bancnotă de zece dolari din cutia ei cu bijuterii şi-a băgat-o în interiorul copertei exterioare. Zece dolari, îşi zise ea, ar trebui să fie mai mult decât necesar ca să acopere paguba. Când o să vadă doamna Fawcett în ce stare e cartea, o să-i pună să plătească sau o să le interzică accesul la bibliotecă, iar copilaşii aceştia nu vor fi în stare să strângă singuri banii de amendă.

Stătea aşezată pe trepte, cu bărbia sprijinită în palme. Dacă Weenie n-ar fi murit, acum ar fi tors alături de ea, cu urechile lipite de cap, cu coada încolăcită ca un cârlig în jurul gleznei ei goale şi cu ochii înguşti îndreptaţi spre peluza întunecată, privind la lumea făpturilor nopţii, lume neliniştită, răsunând de ecouri, ce rămânea invizibilă pentru Allison: urme de melci şi pânze de păianjen, muşte cu aripi sticloase, gândăcei, şoareci de câmp şi toate celelalte mici necuvântătoare care se luptau cu ţipete, cu ciripituri sau în tăcere. I se părea că lumea acestor fiinţe mici era adevărata ei casă – întunericul secret al muţeniei bătăilor înnebunite ale inimii.

Nişte nori zdrenţuiţi şi grăbiţi trecură prin dreptul lunii pline. Arborele de gumă tremura în bătaia vântului, iar dosul frunzelor sale foşnea palid în întuneric.

Allison nu-şi mai amintea aproape nimic din zilele de după moartea lui Robin, dar un lucru ciudat pe care şi-l aducea aminte era faptul că se urca în copac cât de sus putea şi sărea întruna de

acolo. De obicei căderea îi scotea tot aerul din ea. Îndată ce şocul se estompa, se curăţa de praf, se urca iar în copac şi sărea din nou. *Buf*! Şi tot aşa, una după alta. Avusese un vis în care făcea acelaşi lucru, numai că în vis nu se izbea de pământ. În schimb o cuprindea un vânt cald şi o ridica din iarbă, purtând-o sus în aer, iar ea zbura, atingând cu degetele goale de la picioare vârfurile copacilor. Venea apoi în picaj din cer, asemeni unei rândunici, lunecând pe deasupra peluzei cam şapte metri, şi apoi o lua din nou în sus, rotindu-se şi înălţându-se în aer şi în spaţiul ameţitor. Dar pe atunci era mică şi nu înţelegea care este diferenţa dintre vis şi viaţă şi de aceea continua să sară din copac. Dacă ar sări de destule ori, atunci poate că vântul acela cald din visul ei avea să sufle cu putere pe sub ea şi să o ridice la cer. Dar, desigur, acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Cum stătea în echilibru pe creanga de sus, o auzea pe Ida Rhew văicărindu-se de pe verandă. O vedea cum alerga spre ea, cuprinsă de panică. Iar Allison îi zâmbea şi păşea totuşi în gol, iar în timpul căderii urletul disperat al Idei îi provoca un fior delicios în coşul pieptului. Sărise de atâtea ori, încât îşi distrusese bolta tălpilor. Mare minune că nu şi-a rupt gâtul!

Noaptea era caldă, iar gardeniile pale înflorite pe lângă verandă aveau un parfum intens, cald şi ameţitor. Allison căscă. Cum poţi să ştii vreodată cu certitudine când visezi şi când eşti treaz? în vis crezi că eşti treaz, deşi nu eşti. Şi, deşi acum, cum

stătea cu picioarele goale pe veranda din faţă, cu o carte de la bibliotecă pe trepte, lângă ea, lui Allison i se părea că ar fi trează, acest lucru nu însemna că nu era sus, în pat, visând toate astea: veranda, gardeniile, tot şi toate.

În nenumărate rânduri, pe timpul zilei, în vreme ce plutea de colo colo prin casă sau cu cărţile sub braţ prin holurile reci, mirosind a dezinfectant, de la ea din liceu, se întreba: „Sunt trează sau adormită? Cum am ajuns aici?”

Adesea, ori de câte ori tresărea brusc, constatând că se află (să zicem) în laboratorul de biologie (cu insectele prinse în ace, cu roşcatul domn Peel continuând să le povestească despre interfaza diviziunii celulare), Allison putea să îşi dea seama dacă visa sau nu doar derulându-şi înapoi mosorul memoriei. „Cum am ajuns aici?” obişnuia ea să se întrebe, năucită. Ce mâncase la micul dejun? O dusese Edie cu maşina la şcoală? Existase o anumită evoluţie a evenimentelor, în urma căreia ajunsese cumva între aceşti pereţi cu lambriuri întunecate, la acest curs de dimineaţă? Ori fusese în cu totul altă parte chiar acum o clipă – pe un drum de ţară pustiu, în propria ei curte, cu un cer gălbui şi cu ceva alb, asemeni unui cearşaf, înălţându-se şi umflându-se undeva deasupra, pe acest fundal?

Se gândea o vreme intens la asta şi apoi hotăra că nu visează. Pentru că ceasul de pe perete arăta nouă şi un sfert, ora la care începea ora de biologie; pentru că era aşezată în

continuare în ordine alfabetică, avându-i pe Maggie Dalton în faţă şi pe Richard Echols în spate; şi pentru că panoul de polistiren cu insectele prinse cu ace se afla încă pe peretele din spate – cu o molie *Actias luna* pudrată în centru –, între o planşă cu un schelet de felină şi o alta cu sistemul nervos central.

Şi totuşi uneori – mai ales când era acasă – pe Allison o tulbura să constate micile erori şi poticneli din firul realităţii, pentru care nu exista nicio explicaţie logică. Trandafirii aveau culoarea greşită: erau roşii, nu albi. Frânghia de rufe nu era acolo unde trebuia, ci acolo unde fusese înainte de furtuna care o doborâse în urmă cu cinci ani. Întrerupătorul unei veioze era puţin diferit sau se afla în alt loc. În fotografiile de familie sau în tablourile cunoscute răsăreau pe fundal nişte siluete misterioase, pe care nu le mai observase niciodată. Reflexii înspăimântătoare într-o oglindă din salonaş, în spatele unei scene tandre de familie. O mână fluturând în cadrul unei ferestre deschise.

Nici vorbă! obişnuiau să-i spună mama sau Ida atunci când Allison indica asemenea lucruri. *Nu fi caraghioasă. Întotdeauna a fost aşa*.

Aşa… cum? Allison nu ştia. În somn sau în stare de veghe, lumea era un joc alunecos: decoruri scenice fluide, curenţi şi ecouri, lumini reflectate. Şi toate astea i se cerneau ca sarea printre degetele amorţite.

* * *

Pemberton Hull plecase de la club şi mergea acasă cu un Cadillac azuriu şi decapotabil din 62 (şasiul trebuia reajustat, radiatorul curgea şi era al naibii de greu să găsească piese de schimb, a trebuit să facă o comandă undeva la un depozit din Texas şi apoi să aştepte două săptămâni până i-au sosit, dar Pem era încă îndrăgostit de iubita lui, copilul lui, singura lui iubire adevărată, şi fiecare cent pe care-l câştiga la clubul local îl cheltuia fie punându-i benzină, fie reparând-o când se strica), iar când a cotit pe George Street, farurile maşinii au dat peste micuţa Allison Dufresnes, care stătea pe treptele din faţa casei, singur ă-singurică.

Pem opri maşina în faţa casei ei. Câţi ani o avea? Cinşpe? Şapteşpe? Puşcărie curată, probabil, dar Pem avea o slăbiciune arzătoare faţă de fetele neajutorate, cu capul în nori, cu braţe subţiri şi părul căzut peste ochi.

— Bună, i se adresă el.

Allison nu păru deloc surprinsă, ci înălţă capul spre el cu un gest atât de visător şi de vaporos, încât Pem simţi cum îl gâdilă în ceafă.

— Aştepţi pe cineva?

— Nu. Doar aştept.

Caramba, îşi zise Pem.

— Merg la un *drive-inx*, zise el. Vrei să vii şi tu?

Se aştepta ca ea să-i spună ceva de genul „Nu” sau „Nu pot” sau „Stai s-o întreb pe mama”; în schimb ea doar şi-a dat la o parte din ochi părul

ei ca bronzul, cu un clinchet al brăţării cu amuletă, şi i-a zis (cu un pic de întârziere – asta-i plăcea la ea: această lentoare, somnolenţă, disonanţă):

— De ce?

— De ce, ce?

Allison a ridicat doar din umeri. Pem era intrigat. Allison avea un fel de… de distanţare, căci nu ştia cum altfel ar fi putut numi chestia asta, îşi târşâia picioarele când mergea, părul ei era altfel decât al celorlalte fete, iar hainele îi erau întotdeauna un pic aiurea (cum era, de exemplu, rochia înflorată pe care o purta acum, una pe care ar fi purtat-o mai degrabă o femeie în vârstă) şi, cu toate acestea, exista ceva învăluitor, ceva diafan în toată această lipsă de graţie a ei, ceva care îl înnebunea pe Pem. Scenarii romantice fragmentare (maşina, radioul, malul râului) începură să-i răsară deja în minte.

— Hai, vino, îi zise el. Te aduc înapoi înainte de zece.

* * *

Harriet stătea întinsă în pat, mânca o bucată de chec şi scria în caietul ei când a auzit o maşină accelerând ţanţoş afară, chiar sub fereastra deschisă. S-a uitat exact la timp ca să surprindă o [29]

imagine a surorii ei cu părul în vânt, luând viteză împreună cu Pemberton în maşina lui

29 Cinematograf în aer liber, sub forma unei parcări imense, unde filmele se vizionează din maşină.

decapotabilă.

Urcându-se în genunchi pe pervazul ferestrei, cu capul iţit printre perdelele de organdi galbene şi cu gustul galben al checului uscăcios în gură, Harriet clipi de câteva ori, privind în josul străzii. Era complet buimăcită. Allison nu mergea niciodată nicăieri – eventual străbătea strada până la casele mătuşilor sau, poate, până la băcănie.

Au trecut zece minute, apoi cincisprezece. Harriet simţi o mică împunsătură de gelozie. Ce Dumnezeu aveau să-şi spună unul altuia? Pemberton nu putea fi interesat de cineva ca Allison.

În timp ce privea în jos, la veranda luminată (cu balansoarul gol şi *Ferdinand Taurul* zăcând pe treapta de sus), auzi un foşnet printre azaleele care mărgineau curtea. Apoi, spre surprinderea ei, apăru o umbră şi o văzu pe Lasharon Odum strecurându-se fără zgomot pe peluză.

Harrietei nu i-a trecut nicio clipă prin cap că Lasharon se furişa înapoi doar ca să-şi ia cartea. Ceva din felul umil în care îşi ţinea fata umerii o înnebunea. Fără să se gândească prea mult, azvârli pe fereastră ce mai rămăsese din bucata de chec.

Lasharon scoase un ţipăt. Urmă o frământare bruscă în tufele din spatele ei. Apoi, peste câteva momente, o umbră ţâşni direct peste peluza Harrietei, după care o luă la sănătoasa, cu mişcări repezi şi schimbări de direcţie, spre mijlocul străzii bine luminate, urmată la o distanţă bună de

o umbră mai mică, ce se împiedica, neputând să alerge la fel de repede.

Harriet, îngenuncheată pe pervazul ferestrei şi cu capul iţit prin perdele, se uită un timp la fâşia lucioasă de pavaj pustiu, pe unde dispăruseră micii Odum. Dar noaptea era liniştită precum sticla. Nicio frunză nu se mişca, nicio pisică nu mieuna. Luna strălucea într-o băltoacă de pe trotuar. Până şi clopoţeii de vânt clinchetitori de pe veranda doamnei Fountain erau tăcuţi.

Imediat, plictisită şi iritată, Harriet îşi părăsi postul de observaţie. Se cufundă din nou în caietul ei şi aproape că uită că trebuia să o aştepte pe Allison, ba chiar se enervă când auzi în faţă o portieră de maşină trântindu-se.

Se strecură înapoi pe pervazul ferestrei şi trase pe furiş perdeaua. Allison stătea în stradă, pe partea şoferului Cadillac-ului bleu, şi se juca absentă cu brăţara ei cu amuletă, zicând ceva ininteligibil.

Pemberton izbucni în râs. Cu părul lui blond, care îi strălucea ca al Cenuşăresei în lumina felinarelor de pe stradă şi era atât de lung, încât îi acoperea faţa, astfel că nu i se vedea decât vârful ascuţit al nasului, arăta ca o fată.

— Să nu crezi aşa ceva, dragă! îi zise el.

Dragă? Ce putea să însemne asta? Harriet lăsă perdelele la loc şi vârî caietul sub pat, timp în care Alisson o porni prin spatele maşinii către casă, cu genunchii goi lucind roşiatic de la sângeriul

luminilor de poziţie ale Cadillac-ului.

Uşa din faţă se închise. Maşina lui Pem se îndepărtă vijelios. Allison urcă tiptil scările – tot în picioarele goale, căci ieşise la plimbare fără să îşi pună pantofii – şi se strecură în dormitor. Se îndreptă direct spre oglinda biroului, fără să o observe pe Harriet, şi se uită lung şi grav la chipul ei, cu nasul la doar câţiva centimetri de oglindă. Apoi se aşeză pe marginea patului şi îşi curăţă cu mare grijă de pe tălpile galbene bucăţelele de pietriş lipite de piele.

— Unde ai fost? o întrebă Harriet.

Allison, care tocmai îşi scotea rochia peste cap, emise un sunet ambiguu.

— Te-am văzut când ai plecat cu maşina. Unde ai fost? insistă Harriet când văzu că sora ei nu-i răspunde.

— Nu ştiu.

— Nu ştii unde ai fost? o întrebă din nou Harriet, uitându-se lung şi aspru la Allison, care continua să privească distrată imaginea ei din oglindă în timp ce îşi punea pantalonii de pijama. Te-ai distrat bine?

Allison – evitând cu grijă privirea Harrietei – îşi încheie bluza de la pijama, se sui în pat şi începu să adune animalele de pluş în jurul ei. Trebuia să le aranjeze într-un anumit fel pe lângă trupul ei înainte de a adormi. Apoi îşi trase cuvertura peste cap.

— Allison?

— Da? veni după vreo două secunde un

răspuns înfundat.

— Mai ţii minte ce am vorbit?

— Nu.

— Ba da, ţii minte. Despre cum să-ţi notezi visele?

Când Harriet a văzut că nu primeşte niciun răspuns, a zis din nou, ceva mai tare:

— Am pus o coală de hârtie lângă patul tău. Şi un creion. Le-ai văzut?

— Nu.

— Vreau să te uiţi. *Uită-te*, Allison!

Allison şi-a scos capul de sub cuvertură doar atât cât să vadă o coală de hârtie ruptă dintr-un caiet cu spirală, aşezată sub veioza ei de pe noptieră. În capul paginii Harriet scrisese: *Vise*. *Allison Dufresnes*. *12 iunie*.

— Mulţumesc, Harriet, zise ea confuz.

Şi, înainte ca Harriet să mai apuce să scoată vreun cuvânt, îşi trase păturile peste cap şi se răsuci rapid cu faţa la perete.

Harriet – după ce se uită ferm timp de câteva momente la spatele surorii ei – se întinse sub pat şi scoase din nou caietul ei de notiţe. Azi, ceva mai devreme, îşi făcuse nişte însemnări după relatările din ziarul local. Multe lucruri erau noi pentru ea: descoperirea corpului fratelui ei, eforturile de resuscitare (se pare că Edie a fost cea care a tăiat ştreangul din copac cu foarfecă de tuns peluza şi a încercat să îi readucă la viaţă trupul neînsufleţit până la sosirea ambulanţei), leşinul şi spitalizarea mamei, comentariile şerifului din săptămânile care

au urmat („niciun indiciu” şi „frustrant”). De asemenea, Harriet îşi notase şi tot ce şi-a putut aminti din ce îi spusese Pem – important sau nu. Şi cu cât scria mai mult, cu atât îi veneau în minte mai multe lucruri – tot felul de mici crâmpeie dezlânate pe care le adunase de ici, de colo în decursul anilor. Faptul că Robin a murit doar cu câteva săptămâni înainte de vacanţa de vară. Că în seara aceea plouase foarte mult. Că aproximativ în perioada aceea avuseseră loc mai multe furtişaguri mărunte prin vecini: unelte furate din şoproanele oamenilor… exista vreo legătură? Că atunci când trupul lui Robin a fost găsit în curte, tocmai se terminase slujba de la biserica baptistă şi că unul dintre primii care s-au oprit să dea o mână de ajutor a fost bătrânul doctor Adair, un pediatru pensionat, care pe atunci avea vreo optzeci de ani şi care, accidental, trecea cu maşina pe acolo în drumul lui spre casă. Că tatăl ei era în expediţia de vânătoare şi că predicatorul a trebuit să ia maşina lui şi să meargă până acolo, ca să îl găsească şi să-i spună cumplita veste.

Chiar dacă n-o să aflu cine l-a omorât, se gândi ea, măcar o să aflu cum s-a întâmplat.

Avea, de asemenea, numele primului ei suspect. Simplul fapt că l-a scris pe hârtie a făcut-o să-şi dea seama cât de simplu ar fi să îl uite şi cât de important este ca de acum înainte să scrie tot, absolut tot, pe hârtie.

Un gând o izbi brusc. Unde locuia el? sări din pat şi se duse jos, la măsuţa de telefon din holul

de la intrare. Când ajunse la numele lui în cartea de telefon – *Danny Ratliff* –, simţi cum un uşor fior rece i se strecoară pe şira spinării.

Nu exista o adresă propriu-zisă, ci numai *Tel. 260*. După ce îşi molfăi buza, şovăind, Harriet formă numărul şi inspiră scurt, surprinsă, în momentul când i se răspunse după primul ţârâit (pe un fundal de trăncăneală neplăcută de la un televizor). Un bărbat lătră:

— Halo!

Cu un trosnet – de parcă ar fi prăvălit un capac peste diavol –, Harriet trânti receptorul cu ambele mâini.

* * *

— L-am văzut seara trecută pe fratele meu cum încerca să o sărute pe sora ta, îi zise Hely Harrietei pe când stăteau pe treptele din spate de la Edie.

Hely venise să o ia după micul dejun.

— Unde?

— Lângă râu. Eu pescuiam.

Hely se trambala mereu până jos, la râu, cu undiţa şi cu o găleată de viermi demnă de toată mila. Nimeni nu mergea vreodată cu el. Şi nici nu voia nimeni plătica sau peştii de doi bani pe care-i prindea, aşa că aproape întotdeauna le dădea drumul înapoi în apă. Cum stătea acolo singur, în întuneric – cel mai mult îi plăcea să pescuiască noaptea, în orăcăitul broaştelor şi cu funda aceea albă şi mare de lumină a lunii plutind peste ape –, îşi imagina încântat cum ar fi ca el şi Harriet să

locuiască împreună, singuri, ca adulţii, într-o mică baracă de pe malul râului. Ideea aceasta îl bine dispunea ore în şir. Cu feţele murdare şi cu frunze încâlcite în păr. Făcând focuri de tabără. Prinzând broaşte şi ţestoase de mâl. Ochii Harrietei strălucind feroce spre el din întuneric aşa, dintr-odată, precum ochii sălbatici ai unei pisicuţe.

Se înfioră.

— Aş fi vrut atât de mult să fi venit cu mine noaptea trecută. Am văzut o bufniţă.

— Ce făcea Allison acolo? întrebă neîncrezătoare Harriet. Doar nu pescuia!

— Nu. Ştii, îi zise el tainic, trăgându-se mai aproape de ea, am auzit maşina lui Pem apropiindu-se de mai. Ştii foarte bine ce gălăgie face (cu buzele ţuguiate, Hely imită profesionist zgomotul maşinii, *bruu*, *bruu*, *bruu*!), de se aude de la aproape doi kilometri depărtare, şi am crezut că l-a trimis mama să mă ia, aşa că mi-am strâns lucrurile şi am urcat dâmbul. Numai că nu venise după mine.

Hely râse cu un pufnet scurt, de cunoscător, care îi ieşi atât de rafinat, încât îl repetă – cu şi mai multă satisfacţie – câteva clipe mai târziu.

— Ce-i aşa de caraghios?

— Ei bine… zise Hely, neputând rezista ocaziei oferite de Harriet de a încerca a treia oară râsul acela nou, de mare clasă, Allison era în maşină, pe locul de lângă şofer, dar Pem întinsese un braţ pe după speteaza scaunului şi se aplecase spre ea… (Hely întinse un braţ, cuprinzând-o pe Harriet pe

după umeri, ca să îi arate) uite-aşa.

Hely imită apoi zgomotul unui sărut zdravăn, umed şi zgomotos, iar Harriet, iritată, se îndepărtă.

— L-a sărutat şi ea?

— Ei părea să-i fie absolut indiferent. M-aş fi strecurat eu până la ei, continuă el vesel, şi le-aş fi aruncat nişte râme de-alea mari în maşină, dar Pem m-ar fi bătut de-mi suna apa-n cap.

Îi oferi Harrietei o alună din buzunar, însă ea îl refuză.

— Ce-i cu tine? Nu-i otrăvită!

— Nu-mi plac alunele.

— Foarte bine, îmi rămân mai multe mie, spuse Hely, zvârlindu-şi aluna drept în gură. Haide, vino azi cu mine la pescuit.

— Nu, mulţumesc.

— Am descoperit un banc de nisip ascuns în trestii. Există o potecă ce duce drept acolo. O să-ţi placă la nebunie locul ăla. Are nisip alb, ca-n Florida.

— Nu!

Tatăl Harrietei adopta de multe ori acelaşi ton enervant când o asigura, foarte plin de sine, că o să-i „placă la nebunie” cutare sau cutare lucru (fotbalul, muzica de cadril, mesele de la biserică, pregătite şi servite în aer liber), când ea ştia foarte bine că le detestă.

— Ce-i cu tine, Harriet?

Pe Hely îl mâhnea să vadă că Harriet nu făcea niciodată ce voia el să facă. El ar fi vrut să meargă

la plimbare cu ea pe poteci înguste, prin iarba înaltă, să se ţină de mână şi să fumeze ţigări ca nişte oameni mari, cu picioarele goale pline de zgârieturi şi noroi. O ploaie diafană şi o spumă alburie diafană purtate de vânt pe la marginea păpurişului.

* * *

Stră-mătuşa Harrietei, Adelaide, era o gospodină neobosită. Spre deosebire de surorile ei – ale căror case erau înghesuite până la refuz cu tot felul de cărţi, dulăpioare cu obiecte rare şi *bric-a-brac*-uri1, tipare de rochii, tăvi cu răsaduri de bumbişori ieşiţi din seminţe şi ferigi părul-Maicii-Domnului, făcute ferfeniţă de ghearele pisicilor –, Adelaide nu avea nici grădini interioare, nu ţinea nici animale, ura gătitul şi avea o spaimă îngrozitoare de ceea ce ea numea „talmeş-balmeş”. Se plângea că nu-şi putea permite să aibă o slujnică, ceea ce le înfuria la culme pe Tat şi pe Edie, întrucât cele trei cecuri lunare pe care le primea Adelaide de la Asigurările Sociale (graţie celor trei bărbaţi decedaţi ai ei) îi asigurau o situaţie financiară mult mai bună decât a lor; dar adevărul era că ei îi plăcea să facă curat (copilăria ei în Tribulaţia decăzută îi stârnise oroarea de dezordine) şi rareori se simţea mai fericită decât în clipele când spăla perdelele, călca lenjeria sau umbla de colo colo prin căscioara ei aproape goală, mirosind a dezinfectant, cu o cârpă de praf şi un tub de spray cu aromă de lămâie, pentru lustruit mobila.

De obicei, atunci când Harriet trecea pe la Adelaide, o găsea aspirând covoarele sau făcând ordine prin dulapurile din bucătărie, dar de data asta Adelaide stătea pe canapeaua din camera de zi, cu cerceii cu perle în urechi, părul – de un blond cenuşiu delicat, de bun gust – proaspăt făcut permanent şi nişte ciorapi subţiri în picioarele încrucişate la nivelul gleznei. Ea fusese întotdeauna cea mai drăguţă dintre surori şi, cum avea şaizeci şi cinci de ani, era şi cea mai tânără dintre ele. Spre deosebire de timida Libby, de walkiria Edith sau de nervoasa Tat, cea cu mintea împrăştiată, Adelaide dădea impresia unei persoane căreia îi place să flirteze şi în care zace o sclipire nebunatică, zglobie, de văduvă veselă, astfel că posibila apariţie a unui al patrulea soţ nu era deloc inimaginabilă în caz că bărbatul potrivit (un tip fercheş, în curs de chelire, îmbrăcat cu un sacou sport şi, poate, posesorul unor puţuri de petrol sau al unor ferme de cai) şi-ar fi făcut deodată apariţia în Alexandria şi i-ar fi căzut cu tronc.

Adelaide frunzărea numărul din iunie al revistei *Town and Country*, care tocmai apăruse. Acum se uita la anunţurile matrimoniale.

— Care din ăştia doi crezi că are bani? o întrebă ea pe Harriet, arătându-i o fotografie a unui tânăr cu părul închis la culoare şi cu nişte ochi de gheaţă, bântuiţi, care stătea în picioare alături de o blondă cu o faţă lucioasă, într-o rochie cu o crinolină imensă, care o făcea să arate ca un

pui de dinozaur.

— Bărbatul arată de parcă e gata să vomite, zise Harriet.

— Nu-nţeleg de unde toată tevatura asta cu blondele! Blondele au mai mult haz şi aşa mai departe. Cred că e o iluzie creată de televiziune. Majoritatea blondelor naturale au trăsături neclare şi par spălăcite şi plăpânde şi din cauza asta trebuie să facă eforturi serioase ca să arate ca lumea. Uită-te la sărmana fată. Uită-te la ea! Are o faţă de oaie.

— Voiam să te întreb de Robin, zise Harriet, care nu vedea niciun motiv pentru care ar fi trebuit să abordeze graţios subiectul.

— Ce spui tu, scumpo? întrebă Adelaide, care între timp fixa cu privirea o fotografie de la un bal caritabil.

Era acolo un tip tânăr, suplu, cu o cravată neagră – curm chip curat, ferm şi impecabil –, care aproape că se tăvălea pe jos de râs şi ţinea pe după umeri o brunetă micuţă şi aranjată, cu o rochie de bal roz bombon şi cu mănuşi asortate, lungi până la cot.

— Despre *Robin*, Addie!

— Ah, draga mea, zise nostalgică Adelaide, ridicându-şi privirea de la tânărul frumos din fotografie. Dacă Robin ar fi acum cu noi, toate fetele i-ar cădea la picioare ca nişte popice. Chiar şi atunci când era mititel… avea atâta umor, încât uneori aproape că se răsturna pe spate de râs. Îi plăcea să se strecoare prin spatele meu, să mă ia

în braţe şi să-mi muşte uşor urechea. Era adorabil. La fel ca papagalul acela micuţ pe nume Billy Boy, pe care l-a avut Edith când eram noi copii…

Discursul Adelaidei se stinse încet, căci tânărul yankeu triumfător îi cuceri din nou atenţia. *Student la colegiu în anul al doilea* – acesta era titlul pozei. Dacă ar fi în viaţă, Robin ar avea cam aceeaşi vârstă. Simţi o răbufnire de indignare. Ce drept avea acest F. Dudley Willard, oricine va fi fiind el, să fie în viaţă şi să râdă la hotelul Piaza, unde o orchestră cântă în Palm Court şi prietena lui elegantă, în rochie de satin, râde şi ea drept răspuns? Bărbaţii Adelaidei muriseră şi ei: unul în cel de-al Doilea Război Mondial, altul împuşcat accidental în timpul sezonului de vânătoare, iar al treilea în urma unui puternic atac de cord. Cu primul soţ a avut doi băieţi, născuţi morţi, iar cu cel de-al doilea a dat naştere unei fetiţe care a murit la optsprezece luni, sufocată de fum, atunci când căminul din vechiul lor apartament de pe West Third Street a luat foc în miezul nopţii – limbi de foc sălbatice, care îi încolăceau genunchii, crud, foarte crud. Şi totuşi (momente dureroase, unul după altul, respiraţii dureroase, una după alta) omul trece prin toate. Acum, când se gândea la cei doi gemeni născuţi morţi, îşi amintea numai trăsăturile lor delicate şi perfect conturate, cu ochii închişi în pace, de parcă ar fi dormit. Dintre toate tragediile din viaţa ei (şi avusese par±e de destule), niciuna nu o bântuia şi nu o chinuia mai

dureros decât uciderea lui Robin, o rană care nu s-a vindecat niciodată cu totul şi care o măcina, o îmbolnăvea şi devenea tot mai corozivă cu fiecare zi ce trecea.

Harriet observă expresia pierdută a mătuşii sale. Îşi drese vocea.

— De fapt asta am venit să te întreb, Adelaide, spuse ea.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă părul o să i se întunece sau nu la culoare când o să crească, zise Adelaide, ţinând revista în continuare la distanţă de un braţ, ca să poată să o cerceteze pe deasupra ochelarilor ei de citit. Când era mică, Edith avea părul de un roşu intens, dar nu la fel de roşu ca al lui. Un roşu adevărat. Fără niciun pic de portocaliu în el.

Tragic, îşi zise ea. Uite-i pe copiii ăştia răzgâiaţi de yankeu făcând pe grozavii prin hotelul Piaza, în timp ce adorabilul ei nepot, superior în toate privinţele, era în pământ. Robin nici măcar nu avusese şansa să se atingă de vreo fată. Plină de tandreţe, Adelaide se gândi la cele trei mariaje înfocate ale ei şi la sărutările de prin vestiare din tinereţea ei aventuroasă.

— Ce voiam eu să te întreb este dacă ai idee cine ar fi putut să…?

— Când s-ar fi făcut mare, ar fi zdrobit cu siguranţă nişte inimi, draga mea. Toate fetişcanele de la Chi O, Tri Delt şi Ole Miss s-ar fi bătut ca să-l aibă ca partener la balul debutantelor de la Greenwood. Nu că aş pune mare preţ pe prostia

asta cu debutantele, cu ostracizări, cu toate clicile alea şi cu meschinele…

Toc-toc-toc: o umbră la uşa de plasă.

— Addie?

— Cine-i acolo? strigă Adelaide, ridicându-se. Edith?

— Draga mea, zise Tattycorum, intrând furtunoasă, cu o privire furioasă, fără să se uite măcar la Harriet şi aruncându-şi poşeta lucioasă, de lac, pe un fotoliu, draga mea, îţi vine oare să crezi că pungaşul ăla de Roy Dial de la reprezentanţa Chevrolet vrea să le taxeze pe toate doamnele de la cerc cu şaizeci de dolari de fiecare pentru excursia noastră la Charleston? Pentru autobuzul ăla hodorogit de la şcoală?

— *Şaizeci de dolari*? ţipă Adelaide. Zicea că ne împrumută autobuzul. Zicea că e *pe gratis!*

— Şi-acum zice că e pe gratis. Susţine că cei şaizeci de dolari sunt pentru *benzină*.

— Asta înseamnă suficientă benzină ca să ajungem până-n China comunistă.

— Ei bine, Eugenie Monmouth o să îl sune pe preot ca să se plângă.

Adelaide îşi dădu ochii peste cap.

— Eu zic că *Edith* ar trebui să-l sune.

— Sper că o s-o şi facă în momentul în care o să afle. Să-ţi spun ce-a zis Emma Caradine: „Ăsta încearcă doar să scoată un profit cât mai mare”.

— Evident că da. Ar trebui să-i fie ruşine. Mai ales că e vorba de Eugenie, Liza, Susie Lee şi toate celelalte, care trăiesc din ajutorul social…

— Ei, sigur, dacă ar fi fost vorba de zece dolari, aş mai înţelege…

— Iar Roy Dial se mai dă şi mare diacon şi nu mai ştiu ce. *Şaizeci de dolari*? repetă Adelaide, ridicându-se şi ducându-se la măsuţa de telefon, ca să ia un creion şi un carneţel, după care începu să facă socoteli. Dumnezeule, o să trebuiască să iau harta rutieră pentru chestia asta! continuă ea. Câte doamne ar fi în autobuz?

— Douăzeci şi cinci, cred, acum, când doamna Taylor a renunţat, iar biata doamnă Newman McLemore a căzut şi şi-a fracturat şoldul… A, bună, Harriet, scumpo! i se adresă Tat fetei, aplecându-se să o pupe. Ţi-a spus bunica? Noi o să mergem într-o excursie cu cercul de doamne de la biserică. Grădinile istorice ale Carolinei. Sunt extrem de entuziasmată.

— Nu ştiu dacă mă mai interesează să merg acum, când ştiu că o să trebuiască să-i plătesc o sumă aşa de exorbitantă lui Roy Dial.

— Ar trebui să-i fie ruşine. Despre asta e vorba. Are casa aia a lui mare şi nouă în Oak Lawn şi toate maşinile acelea noi-nouţe, plus rulotele Winnebago şi bărcile cu motor şi toate…

— Vreau să întreb şi eu ceva, interveni disperată Harriet. Este important. Despre momentul când a murit Robin.

Addie şi Tat au încetat brusc să mai vorbească. Adelaide a întors privirea de la harta rutieră. Calmul lor neaşteptat era atât de şocant, încât Harriet simţi un val de spaimă.

— Eraţi în casă când s-a întâmplat, continuă ea în tăcerea stânjenitoare care se lăsase, iar vorbele îi ieşiră din gură puţin prea repede. N-aţi auzit nimic?

Cele două bătrâne doamne se uitară una la alta preţ de o mică pauză meditativă, în timpul căreia păru că între ele are loc un fel de comunicare fără cuvinte. Apoi Tat, respirând adânc, zise:

— Nu. Nimeni n-a auzit absolut nimic. Şi ştii ce cred eu? întrebă ea chiar atunci când Harriet încerca s-o întrerupă cu o nouă întrebare. Eu cred că nu este cel mai potrivit subiect de discuţie pe care să îl abordezi aşa, cum îţi vine, cu diverse persoane.

— Dar eu…

— Sper că nu le-ai tulburat pe mama şi pe bunica ta cu astfel de întrebări, nu?

Adelaide zise pe un ton inflexibil:

— Nici eu nu cred că e un subiect de conversaţie foarte potrivit. De fapt, Harriet, continuă ea, acoperind obiecţiile rostite de fată, cred că a sosit momentul să te duci frumuşel acasă.

* * *

Hely, pe jumătate orbit de soare, stătea jos şi transpira lângă pârâu, pe malul plin de tufişuri încâlcite. Urmărea pluta albă cu roşu de la undiţa lui, care tremura pe apa tulbure. Dăduse drumul râmelor mari, gândindu-se că o să se distreze dacă le aruncă pe pământ într-un nod mare, încolăcit, şi

le urmăreşte cum se agită ca să scape, cum îşi sapă găuri în pământ sau, mă rog, ce mai fac ele acolo. Dar râmele nu pricepeau deloc că sunt libere, că nu mai sunt în găleată, şi, după ce s-au descolăcit unele de altele, au rămas să unduiască placide în jurul picioarelor lui. Era deprimant. Îşi scoase un tenis, se uită la talpa lui crăpată şi apoi îl aruncă în apă.

La şcoală erau o mulţime de fete mai drăguţe decât Harriet – şi mai simpatice. Dar niciuna nu era la fel de isteaţă sau la fel de curajoasă ca ea. Hely se gândi cu tristeţe la toate calităţile ei. Putea să falsifice scrisul – scrisul unui profesor – şi să compună scrisori de motivare care păreau scrise de un adult, ca un profesionist, putea să facă bombe din oţet şi praf de copt, putea imita voci la telefon. Îi plăcea la nebunie să aprindă artificii – spre deosebire de o mulţime de alte fete, care nici măcar nu se apropiau de un şir de pocnitori. Când era în clasa a treia, Harriet a fost trimisă acasă pentru că l-a păcălit pe un băiat şi l-a făcut să mănânce o lingură cu boia de ardei iute, iar în urmă cu doi ani a stârnit panică în şcoală, spunând că vechea şi sinistra sală de mese de la subsolul şcolii este o poartă spre iad. Dacă stingeai luminile, pe perete apărea chipul Satanei. O grupă întreagă de fete au tropăit pe scări în jos, chicotind, au stins luminile, apoi au luat-o la goană înapoi pe scări, pierzându-şi complet capul şi urlând de groază. Copiii au început să se prefacă bolnavi, cereau să meargă acasă la prânz – orice,

numai să nu coboare în subsol. După câteva zile de îngrijorare tot mai accentuată, doamna Miley i-a adunat pe copii şi, împreună cu apriga doamnă Kennedy, profesoara de la clasa a şasea, i-a pus pe toţi să mărşăluiască până jos, în sala de mese de la subsol, goală în acel moment (cu fetele şi băieţii înghesuiţi în urma lor), şi a stins lumina.

— Vedeţi? le-a zis ea dispreţuitoare. Acum nu vă simţiţi cu toţii nişte zăpăciţi?

Din spate, cu o voce plăpândă, care părea aproape neajutorată, dar care avea cumva mai multă autoritate decât zbieretele profesoarei, Harriet spuse:

— E acolo. Eu îl văd.

— Îl văd! ţipă o voce de băiat. Îl vedeţi?

Icnete de groază – apoi o buluceală bezmetică, însoţită de urlete. Căci era clar că, odată ce ochii ţi se obişnuiau cu întunericul din încăpere, în colţul din stânga sus licărea o iradiere verzuie şi sinistră (la vederea căreia până şi doamna Kennedy a clipit buimăcită), iar dacă te uitai suficient de mult timp, lucirea semăna cu un chip diavolesc, cu ochi oblici şi cu o batistă legată în dreptul gurii.

Toată tevatura legată de diavolul din sala de mese (cu părinţi care sunau la şcoală, solicitând întâlniri cu directorul, cu predicatori care intrau şi ei pe fir, fie că erau de la Biserica lui Hristos ori de la cea baptistă, cu agitaţia slujbelor năuce şi polemice intitulate „Diavolul a ieşit la iveală” ori „Satana e în şcolile noastre?”), absolut totul era

isprava Harrietei, produsul minţişoarei ei reci, nemiloase şi calculate. Harriet! încă de pe vremea când era foarte mică, era feroce pe terenul de joacă, iar în luptele ce se stârneau între copii se bătea cu răutate, sălbatic. Odată, când Fay Gardner o bârfea, Harriet şi-a vârât mâna sub bancă şi şi-a desfăcut acul mare de siguranţă care-i ţinea fusta în carouri parte peste parte. Toată ziua a aşteptat ocazia să se răzbune şi în după-amiaza aceea, în vreme ce Fay împărţea nişte foi prin clasă, a sărit fulgerător şi-a împuns-o pe fată în dosul palmei. A fost singura dată când Hely l-a văzut pe director bătând o fată. Trei plesnituri cu linia. Şi ea n-a plâns.

— Ce mare lucru? a zis ea rece când el a lăudat-o, pe drumul de întoarcere spre casă.

Cum s-o facă oare să-l iubească? Ar fi vrut să aibă ceva nou şi incitant de povestit, un fapt interesant sau un secret nemaiauzit, ceva care s-o impresioneze cu adevărat. Sau să vadă cum Harriet e blocată într-o casă în flăcări ori e urmărită de nişte hoţi, iar el să îşi facă apariţia în goană, ca un erou, şi să o salveze.

Venise cu bicicleta până la pârâul ăsta îndepărtat şi atât de mic, încât nici nu avea un nume. Mai jos, pe mal, se vedea un grup de băieţi negri, nu cu mult mai mari decât el, şi mai încolo, ceva mai sus, erau câţiva negri în vârstă, solitari, cu pantaloni crem suflecaţi până la glezne. Unul dintre ei – ce avea o găleată de plastic şi un sombrero mare de pai, brodat cu verde, pe care

scria *Suvenir din Mexic* – se apropie acum prudent de el.

— Bună ziua, zise el.

— Bună, îi răspunse precaut Hely.

— De ce ai aruncat pe jos toate râmele astea aşa de bune?

Hely nu ştiu ce să-i răspundă.

— Am vărsat nişte benzină peste ele, zise el în cele din urmă.

— Asta nu le face rău. Peştii or să le-nghită oricum. Doar spală-le.

— În regulă.

— Te ajut. Pot să le clătesc chiar aici, unde e apa mai mică.

— Păi, ia-le tu dacă le vrei.

Cu un aer rece, bătrânul îşi drese vocea, apoi se aplecă la pământ şi începu să îşi umple căldarea. Hely se simţi umilit. Stătea acolo şi se uita fix la cârligul lui fără momeală din apă, ronţăind morocănos din alunele din punga de plastic din buzunar şi prefăcându-se că nu vede.

Cum s-o facă să-l iubească, cum s-o facă să-l observe, când nu era cu ea? Ar putea să-i cumpere ceva, numai că nu ştia ce îşi doreşte şi nici n-avea bani. Ar fi vrut să ştie cum să construiască o rachetă sau un robot, să poată să arunce cuţite la ţintă, cum făceau unii la circ, sau să fi avut o motocicletă şi să facă giumbuşlucuri cu ea, ca Evel Knievel.

Privi printre gene, visător, dincolo de pârâu, la o negresă bătrână care pescuia pe malul celălalt.

Odată, într-o după-amiază, când erau undeva la ţară, Pemberton îi arătase cum să manevreze vitezele la Cadillac. Se imagină alături de Harriet, trecând în viteză pe autostrada 51, cu copertina maşinii dată jos. Da, avea numai unsprezece ani, dar în Mississippi puteai să-ţi iei carnetul la cincisprezece ani, iar în Louisiana la treisprezece. În mod sigur putea să se dea de treisprezece ani dacă era nevoie.

Ar fi putut să-şi ia prânzul la pachet. Sandviciuri cu murături şi aspic. Poate că ar fi reuşit chiar să fure nişte whisky din dulăpiorul cu băuturi al mamei sau, dacă nu whisky, măcar o sticlă de alcool Dr. Tichenor's – era antiseptic şi avea un gust ca naiba, dar avea şaptezeci de grade. Ar putea să meargă cu maşina până la Memphis, la muzeu, ca să-i arate fetei scheletele de dinozauri şi capetele mumificate. Ei îi plăceau chestiile de genul ăsta, educative. Apoi ar fi putut să meargă în centru, la hotelul Peabody, şi să se uite la raţele care treceau prin holul hotelului. Ar putea să sară pe pat într-o cameră mare, să comande să li se aducă în cameră creveţi şi fripturi de vacă şi să se uite la televizor toată noaptea. Şi nimeni n-avea să-i împiedice să se bage în cadă dacă aveau ei chef. Fără haine pe ei. Faţa începu să i se îmbujoreze. Câţi ani trebuie să ai ca să te poţi căsători? Dacă putea să-i convingă pe poliţaii de pe autostradă că are cincisprezece ani, în mod sigur putea să convingă şi vreun predicator. Se şi vedea cum stă în picioare, cu

Harriet alături, pe o verandă şubredă din comitatul De Soto: Harriet în costumaşul cu şort roşu în carouri, iar el purtând vechiul tricou Harley-Davidson al lui Pem, care era atât de decolorat, că abia puteai să descifrezi partea în care scria: *Conduceţi dur*, *muriţi liberi*. Simţea mâna mică a Harrietei arzând într-a lui. „Iar acum poţi săruta mireasa”. După ceremonie nevasta predicatorului avea să le pregătească nişte limonadă. Apoi ei vor fi soţ şi soţie pentru totdeauna şi or să meargă cu maşina de colo colo tot timpul, or să se distreze şi or să mănânce peşte prins chiar de ei. Mama şi tatăl lui şi toată lumea de acasă or să moară de îngrijorare. Ar fi fantastic.

Hely a fost zdruncinat din reveria lui de o bubuitură prelungă – urmată de un plescăit în apă şi de un râs piţigăiat, de nebun. Pe malul celălalt, confuzie: bătrâna negresă îşi azvârlise undiţa şi-şi acoperise faţa cu mâinile, în timp ce o coloană de apă împroşcată se înălţă brusc din pârâul maroniu.

Apoi încă una. Şi încă una. Râsul – înspăimântător la auz – răsuna de pe micul pod de lemn care traversa pârâul. Hely, năucit, îşi duse o mână la frunte, ca să nu-i bată soarele în ochi, şi văzu doi bărbaţi albi, irecognoscibili. Cel mai mătăhălos dintre ei (mult mai mătăhălos ca tovarăşul lui) era pur şi simplu o umbră masivă, cocoşată de râs, iar Hely nu văzu decât imaginea neclară a mâinilor lui, care atârnau peste

balustrada podeţului: mâini imense şi murdare, cu inele mari din argint. Silueta mai măruntă (cu o pălărie de cowboy şi părul lung) îşi folosea ambele mâini ca să ţintească în apă cu un pistol argintiu şi lucitor. Trase din nou şi un bătrân care se afla ceva mai în susul pârâului sări înapoi în momentul în care glontele împroşcă un jet de apă alburie chiar lângă capătul undiţei sale.

Pe pod, tipul mătăhălos îşi dădu pe spate o claie de păr ca o coamă de leu şi croncăni răguşit. Hely zări conturul stufos al unei bărbi.

Copiii negri îşi abandonaseră undiţele şi se căţărau de-a buşilea pe mal, iar bătrâna negresă de pe malul celălalt îi urma repede, şchiopătând, ţinându-şi poalele fustei în sus cu o mână, cu cealaltă mână întinsă în faţă şi ţipând.

— Dă-i bice, bunico!

Arma răsună din nou, iar ecourile rezonară pe falezele abrupte, din care cădeau în apă bucăţi de bolovani şi pământ. Acum tipul trăgea în toate părţile, la nimereală. Hely împietri locului. Un glonte şuieră pe lângă el şi ridică un nor de praf chiar lângă o buturugă unde stătea ascuns unul dintre bărbaţii negri. Hely aruncă undiţa cât colo, se răsuci pe călcâie, o luă la sănătoasa, alunecă, fu gata să cadă, apoi goni cât putu de repede spre desiş.

Plonjă într-un pâlc de tufe de mure, ţipând de durere când ţepii îi zgâriară picioarele goale. În timp ce se auzi o nouă împuşcătură, Hely se întrebă dacă bădăranii ăia vedeau de la distanţa

aceea că el era alb şi, în caz că vedeau, dacă le păsa.

* * *

În timp ce-şi studia atentă caietul, Harriet auzi prin fereastra deschisă un vaiet prelung şi apoi pe Allison, care o striga cu disperare din curtea din faţă:

— Harriet! Harriet! Vino repede!

Harriet sări în sus, îi trase un şut caietului, aruncându-l sub pat, o luă la goană în jos pe scări şi ieşi pe uşa din faţă. Allison stătea în picioare pe trotuar, plângând şi cu părul acoperindu-i faţa. Harriet era deja pe la jumătatea aleii din faţă când îşi dădu seama că betonul era prea fierbinte pentru picioarele ei desculţe, aşa că – aplecându-se într-o parte şi pierzându-şi echilibrul – ţopăi într-un picior înapoi pe verandă.

— Hai, vino! Grăbeşte-te!

— Trebuie să-mi iau nişte pantofi în picioare.

— Ce se întâmplă? strigă Ida Rhew de la fereastra bucătăriei. Ce puneţi la cale voi colo?

Harriet păşi apăsat în sus pe scări, iar apoi paşii i se auziră lipăind în sandale pe scări în jos. Înainte de a apuca să întrebe ce s-a întâmplat, Allison, suspinând, se repezi şi o apucă zdravăn de braţ, târând-o în stradă.

— Vino! Repede, repede!

Harriet, împleticindu-se (îi era greu să alerge în sandale), îşi ţâra picioarele în spatele lui Allison cât de repede putea. Apoi Allison se opri, plângând încă surd, şi-şi întinse braţul liber,

arătând spre ceva care cârâia şi flutura în mijlocul străzii.

Au trecut vreo două clipe până să-şi dea seama Harriet la ce se uita: era o mierlă cu o aripă prinsă într-o băltoacă de smoală. Aripa liberă îi fâlfâia frenetic. Când pasărea ţipa, Harriet, îngrozită, vedea până în gâtul bietei fiinţe, până la rădăcinile albăstrui ale limbii sale ascuţite.

— Fă ceva! strigă Allison.

Harriet nu ştia ce să facă. Se porni spre pasăre, apoi se trase înapoi, speriată de ţipetele ei stridente şi pătrunzătoare şi de zbaterea aripii ei strâmbe în momentul în care s-a apropiat de ea.

Doamna Fountain ieşi pe veranda laterală a casei, târşâindu-şi picioarele.

— Mai bine lăsaţi pasărea în pace! le strigă ea cu o voce ascuţită şi certăreaţă, zărindu-se ca o umbră difuză în spatele uşii glisante. E mizerabilă.

Harriet – căreia inima îi bătea puternic în coaste – apucă pasărea, înfiorându-se, de parcă ar fi manevrat nişte tăciuni încinşi, îi era teamă să o atingă şi când vârful aripii îi mătură uşor încheietura, îşi trase repede mâna înapoi, cu un gest reflex.

Allison ţipă:

— Poţi s-o scoţi de acolo?

— Nu ştiu, zise Harriet, încercând să pară calmă.

Ocoli pasărea şi se duse în spatele ei, gândindu-se că dacă nu o s-o mai vadă, creatura o să se liniştească, însă pasărea ţipa şi se zbătea cu

şi mai multă ferocitate. Penele rupte i se zbârleau în toată amestecătura aceea, laolaltă cu nişte spirale mici, roşii şi lucioase, care semănau cu o pastă de dinţi roşie. Harriet le văzu şi i se făcu rău.

Tremurând toată de agitaţie, se puse în genunchi pe asfaltul fierbinte.

— Hai, linişteşte-te, i se adresă ea în şoaptă păsării, îndreptându-şi ambele mâini spre ea. Hai, nu-ţi fie teamă…

Dar pasărea era speriată de moarte. Se zbuciuma, se zbătea, iar ochiul ei negru şi îndârjit lucea de spaimă. Fata îşi strecură ambele mâini sub pasăre, sprijinindu-i cât de bine putea aripa prinsă în smoală, şi – clipind des din pricina aripii celeilalte, care o izbea în faţă – o ridică. A urmat un scrâşnet infernal, iar Harriet, deschizând ochii, văzu că îi smulsese din umăr aripa prinsă în smoală. Zăcea acolo, în gudron, alungită grotesc, cu un os scânteind albăstrui la capătul smuls.

— Mai bine-ai pune-o jos! o auzi pe doamna Fountain strigându-i. O să te muşte!

Harriet îşi dădu seama, consternată, că aripa dispăruse complet. Între timp pasărea se zbătea şi se agita în mâinile ei pline de smoală. Pe locul unde fusese aripa se mai vedea numai o mică pată care zvâcnea şi din care se prelingea ceva roşu.

— Pune pasărea jos! strigă din nou doamna Fountain. Ai să iei turbare! O să trebuiască să te ducă să-ţi facă injecţii în burtă.

— Haide, Harriet! ţipă Allison, trăgând-o de

mânecă. Hai s-o ducem repede la Edie.

Dar pasărea tresări spasmodic şi deveni inertă în mâinile pline de sânge ale Harrietei, iar capul ei lucios căzu moale pe o parte. Strălucirea penajului – verde cu negru – rămase la fel de frumoasă, dar negrul scânteietor al lucirii de durere şi spaimă se estompase deja, transformându-se într-o incredulitate prostească, într-o expresie de groază nedumerită în faţa morţii.

— Grăbeşte-te, Harriet! ţipa Allison. Moare, moare!

— E moartă, se auzi Harriet spunând.

* * *

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă Ida Rhew pe Hely, care tocmai intrase în fugă pe uşa din spate, trecuse pe lângă maşina de gătit, unde Ida stătea în picioare, transpirată, şi mesteca în crema pentru budinca de banane, apoi traversase bucătăria, urcase precipitat pe scări în sus până în camera Harrietei şi lăsase uşa de plasă să se trântească în urma lui.

Intră furtunos în dormitorul Harrietei, fără să bată la uşă. Harriet stătea întinsă pe pat, iar pulsul lui Hely – şi aşa trepidant – se acceleră şi mai tare la vederea braţului întins deasupra capului, a adânciturii subsurii albe şi a tălpilor ei maronii, pline de praf. Deşi era doar trei şi jumătate după-amiaza, ea era în pijama, iar şortul şi tricoul, mânjite cu ceva lipicios şi negru, zăceau cocoloş pe covoraşul de lângă pat.

Cu un şut, Hely le dădu la o parte din calea lui

şi apoi se trânti, gâfâind, la picioarele ei.

— Harriet!

Era aşa de surescitat, încât vorbea cu mare greutate.

— S-a tras în mine! Cineva a tras în mine!

— A tras în tine?

Cu un scârţâit somnoros al arcurilor de la pat, Harriet se răsuci spre el şi îl privi.

— Cu ce?

— Cu o armă. Ştii, aproape că m-au nimerit. Eram pe mal, ştii, şi… poc! Ceva a plescăit tare, apa…

Băiatul îşi făcea vânt, agitat, cu mâna liberă.

— Cum poate cineva *aproape* să te împuşte?

— *Nu glumesc*, Harriet! Un glonte a trecut chiar pe lângă capul meu. Am sărit în nişte tufe mai dese, ca să scap. Uită-te la picioarele mele. Am…

Hely se opri brusc, consternat. Harriet stătea înclinată spre spate, sprijinindu-se în coate, şi se uita la el. Privirea ei, cu toate că era atentă, nu exprima deloc compasiune şi nici măcar surprindere. Deşi cam prea târziu, şi-a dat totuşi seama de greşeala pe care o făcuse: dacă admiraţia Harrietei era destul de greu de câştigat, mila nu-l ducea nicăieri.

Băiatul sări de pe locul lui de la picioarele patului şi începu să se plimbe de colo colo.

— Am aruncat cu nişte pietre în ei, zise el plin de curaj. Am şi ţipat la ei. Apoi au luat-o la sănătoasa.

— Cu ce trăgeau? întrebă Harriet. Cu o armă cu aer comprimat sau ceva de genul ăsta?

— Nu, răspunse Hely după o pauză scurtă, şocat.

Cum să o facă să priceapă urgenţa acestei situaţii, pericolul?

— Era o armă adevărată, Harriet! Cu gloanţe adevărate. Negrii fugeau care-ncotro…

Dădu din mână, copleşit de dificultatea de a o face să înţeleagă toată scena: soarele puternic, reverberaţiile împuşcăturilor pe faleză, râsul şi panica…

— De ce n-ai venit cu mine? se văicări el. Te-am implorat să vii…

— Dacă s-a tras cu o armă adevărată, cred că a fost o prostie din partea ta să stai acolo şi să arunci cu pietre.

— Nu! Nu asta am…

— Exact asta ai spus.

Hely trase adânc aer în piept şi apoi, deodată, se simţi vlăguit, epuizat şi neajutorat. Arcurile de la pat scânciră când el se aşeză înapoi.

— Nici măcar nu vrei să ştii cine a fost? o întrebă. A fost aşa de ciudat, Harriet! A fost aşa… ciudat…

— Sigur, vreau să ştiu, zise Harriet, dar nu părea prea îngrijorată sau măcar interesată. Cine a fost? Nişte puşti?

— Nu! răspunse îndurerat Hely. Oameni mari. Nişte matahale. Încercau să tragă în plute, ca să le rupă de la undiţe.

— De ce trăgeau în tine?

— Trăgeau în *toată lumeal* Nu numai în mine. Erau…

Se întrerupse însă brusc, căci Harriet se ridică în picioare. Pentru prima dată Hely putu să cuprindă cu privirea întreg ansamblul: pijamalele ei, mâinile pline de negreală, hainele mânjite de pe covoraşul scăldat în lumina soarelui.

— Ei, la naiba! Ce-i cu toată mizeria asta neagră? o întrebă el, plin de înţelegere, pe Harriet. Ai intrat în vreo belea?

— Am smuls din greşeală aripa unei păsări.

— O! Cum aşa? zise Hely, uitând pentru o clipă de propriile sale necazuri.

— Era prinsă în smoală. Ar fi murit oricum – sau ar fi înhăţat-o vreo pisică.

— O pasăre *vie*?

— Am încercat s-o salvez.

— Şi cu hainele ce-o să faci?

Harriet se uită la el cu o privire confuză şi încurcată.

— N-o să iasă. Smoala nu iese. Ida o să-ţi tăbăcească fundul.

— Nu-mi pasă.

— Uite aici. Şi aici. E peste tot, pe tot covoraşul.

Un timp în încăpere nu se mai auzi decât zumzăitul ventilatorului din fereastră.

— Mama are acasă o carte în care scrie cum se scot tot felul de pete, spuse Hely cu o voce mai blândă. M-am uitat o dată să văd cum se scoate o

pată de ciocolată, când am lăsat un baton de ciocolată pe un scaun şi s-a topit.

— Şi-ai reuşit să scoţi pata?

— Nu cu totul, dar m-ar fi omorât dacă ar fi văzut-o cum era la început. Dă-mi mie hainele. Le pot lua la mine acasă.

— Pun pariu că smoala nu e în carte.

— Atunci o să le arunc şi gata, zise Hely, mulţumit că i-a câştigat în sfârşit atenţia. Trebuie să fii nebună ca să le pui în lada ta de gunoi. Uite aici, continuă el, trecând de partea cealaltă a patului, ajută-mă să mut ăsta, ca să nu se vadă pata de pe covoraş.

* * *

Odean, menajera capricioasă a lui Libby, care tot venea şi pleca pe neaşteptate, abandonase bucătăria lui Libby în mijlocul unei operaţiuni de întindere a unei foi de plăcintă. Harriet dădu buzna acolo şi constată că masa din bucătărie era presărată cu făină, coji de mere şi nişte bucăţele de aluat. La capătul îndepărtat al mesei stătea Libby – minusculă şi fragilă – şi bea o ceaşcă ce părea uriaşă în mâinile ei micuţe şi pătate. Era aplecată deasupra unui careu de cuvinte încrucişate dintr-un ziar.

— O, ce mă bucur că ai venit, draga mea! zise ea, fără să facă vreo remarcă legată de intrarea neanunţată a Harrietei şi fără să o dojenească – aşa cum s-ar fi grăbit să facă Edie – fiindcă se arătase în public cu o bluză de pijama peste blugi şi cu palmele complet înnegrite.

Cu mintea în altă parte, Libby bătu cu palma în scaunul de lângă ea, continuând:

— *Commercial Appeal* are un tip nou la cuvintele încrucişate şi ăsta le face teribil de grele. Tot felul de cuvinte vechi din franceză, chestii de ştiinţă şi altele asemenea.

Femeia arătă spre nişte pătrate mâzgălite cu mina tocită a creionului ei.

— *Element metalic*. Ştiu că începe cu T, pentru că Tora reprezintă, categoric, primele cinci cărţi din scriptura ebraică, numai că nu există niciun metal care să înceapă cu T, nu-i aşa?

Harriet studie un timp careul.

— Ai nevoie de încă o literă. Ar putea fi titan sau tungsten.

— Draga mea, eşti aşa de deşteaptă! N-am auzit în viaţa mea de asemenea metale.

— Uite aici, zise Harriet. Şase vertical: arbitru sau judecător. *Umpire*[30]. Deci metalul trebuie să fie tungsten.

— O, Doamne! Acum vă învaţă aşa de multe lucruri la şcoală! Pe vremea când mergeam noi la şcoală, nu învăţam deloc despre metalele astea antice oribile şi altele asemenea. Nu făceam decât aritmetică şi istorie europeană.

Au continuat împreună să rezolve careul de cuvinte încrucişate – deşi s-au împotmolit la „Femeie care aduce obiecţii”, un cuvânt de cinci litere care începea cu S – până când Odeon a

30 Arbitru, mediator (în engl. în orig.).

intrat în sfârşit înapoi în bucătărie şi a început să zdrăngănească atât de energic oalele şi tigăile, încât le-a făcut să se refugieze în dormitorul lui Libby.

Libby, cea mai mare dintre surorile Cleve, era singura care nu se măritase niciodată, deşi ele toate (cu excepţia Adelaidei, care fusese măritată de trei ori) erau de fapt celibatare convinse. Edie era divorţată. Nimeni nu vorbea despre această misterioasă alianţă din care a rezultat mama Harrietei, cu toate că Harriet voia cu disperare să afle detalii şi mereu le bătea la cap pe celelalte mătuşi, ca să afle informaţii. Dar în afară de câteva fotografii vechi pe care le văzuse (bărbie ascuţită, păr blond, zâmbet palid) şi câteva fraze obsedante pe care le auzise fără să vrea, de genul „… îi cam plăcea băutura…”, „… îşi era sieşi cel mai mare duşman…”, tot ce ştia de fapt Harriet despre bunicul ei matern era că stătuse o vreme într-un spital din Alabama, unde şi murise în urmă cu câţiva ani. Când era mai mică, Harriet presupusese (din cauza poveştii cu *Heidi*) că ea însăşi ar fi putut să reprezinte forţa reconciliantă din familie – desigur, dacă ar fi dus-o să-l vadă la spital. Nu era Heidi cea care îl fermecase pe neînduplecatul bunic elveţian acolo sus, în munţi, şi nu tot ea l-a readus „înapoi la viaţă”?

— Ha! Nu m-aş baza prea mult pe asta! zisese Edie, trăgând destul de brusc de firul înnodat de pe dosul gherghefului.

Tat o dusese mai bine, căci avusese o căsnicie

mulţumitoare, chiar dacă plată, ce durase nouăsprezece ani, cu proprietarul unei companii de cherestea, Pinkerton Lamb, cunoscut pe plan local sub numele de domnul Pink şi care murise fulgerător de embolie la fabrica de cherestea înainte ca Harriet şi Allison să se fi născut. Masivul şi curtenitorul domn Pink (mult mai în vârstă decât Tat, o figură pitorească, în pantaloni cu jambiere şi haine Norfolk[31]) nu putea avea copii. S-a vorbit în familie despre o adopţie, dar aceasta nu a avut loc niciodată, iar Tat a rămas neafectată atât de lipsa copiilor, cât şi de văduvie. În realitate aproape uitase complet că a fost vreodată măritată şi avea o uşoară reacţie de surpriză când i se reamintea acest lucru.

Libby – fata bătrână – era cu nouă ani mai mare decât Edie, cu unsprezece mai mare ca Tat şi cu şaptesprezece mai mare ca Adelaide. Palidă, cu pieptul plat şi mioapă din tinereţe, nu fusese niciodată la fel de drăguţă ca surorile ei mai tinere, dar motivul real pentru care nu s-a măritat niciodată a fost bătrânul şi egoistul judecător Cleve, a cărui nevastă sâcâitoare a murit la naşterea Adelaidei şi care a silit-o să stea acasă şi să aibă grijă de el şi de cele trei fete mai mici. Făcând apel la natura generoasă a bietei Libby, judecătorul, după ce a reuşit să-i pună pe fugă pe cei câţiva pretendenţi care şi-au manifestat interesul faţă de ea, a reţinut-o pe Libby la

31 Haină largă, cu cordon.

Tribulaţie ca menajeră, bucătăreasă şi parteneră de *cribbage*[32] neretribuită până la moartea sa, când Libby avea deja aproape şaptezeci de ani, lăsând în urma lui un noian de datorii şi pe Libby, practic, fără niciun sfanţ.

În această privinţă surorile ei erau torturate de vinovăţie – ca şi cum servitutea la care fusese supusă Libby ar fi fost vina lor şi nu a tatălui lor.

— Este revoltător! zicea Edie. Avea şaptesprezece ani şi tata a obligat-o să aibă grijă de doi copii şi un sugar.

Dar Libby era o persoană care acceptase acest sacrificiu cu bucurie şi fără regrete. Îl adorase pe morocănosul şi veşnic nemulţumitul ei tată şi chiar a considerat un privilegiu faptul că putea sta acasă, ca să aibă grijă de surorile ei rămase fără mamă, surori pe care le iubea nespus de mult, aproape fără să se mai gândească deloc la sine. Dată fiind generozitatea, răbdarea şi firea ei optimistă şi lipsită de ţâfnă, surorile ei (care nu aveau aceeaşi fire blândă) o considerau aproape o sfântă – atât cât putea să fie un om obişnuit. Când era tânără, Libby fusese destul de ştearsă şi de banală (deşi când zâmbea, avea o drăgălăşenie iradiantă), iar acum, la optzeci şi doi de ani, cu papucii ei de satin, cu pijamalele din satin roz şi puloverele de angora cu paspoal roz, avea ceva de bebeluş, ceva adorabil în ochii ei mari, albaştri, şi în părul ei argintiu şi mătăsos.

---

32 Joc de cărţi pentru două, trei sau patru persoane.

Să păşeşti în dormitorul ferit al lui Libby, cu jaluzele de lemn şi pereţii vernil, era ca şi cum ai fi pătruns într-un regat al adâncurilor de ape. Afară, în soarele nemilos, peluzele, casele şi copacii păreau decoloraţi şi ostili. Trotuarele scăldate în lumina orbitoare au dus-o cu gândul pe Harriet la mierlă, la spaima aceea orbitoare şi lipsită de sens care-i lucea în ochi. Camera lui Libby era un refugiu faţă de toate: de caniculă, de colb, de cruzime. Acolo culorile şi texturile rămăseseră neschimbate încă de pe vremea când Harriet era în scutece: scândurile de la duşumele, întunecate şi banale, cuvertura din rips brodat, drapată, perdelele prăfuite din organdi şi bomboniera de cristal în care Libby îşi ţinea agrafele. Pe etajera de la şemineu moţăia un prespapier greoi în formă de ou, din acvamarin transparent, cu nişte bule în interior, prin care se filtra lumina soarelui ca în apa mării şi care se transforma pe parcursul zilei ca o fiinţă vie. Dimineaţa lumina puternic, ajungând la gradul maxim de strălucire pe la ora zece şi estompându-se în culoarea jadului spre prânz. În decursul copilăriei, Harriet şi-a petrecut ore nenumărate, îndelungate şi tihnite meditând întinsă pe podea, în vreme ce lumina care se reflecta din prespapier se legăna sus, pe tavan, pâlpâia, se clătina şi apoi se scufunda, în timp ce lumina tigrată, în dungi, scânteia ici şi colo pe pereţii vernil. Covorul cu modele florale şi frunze de viţă-de-vie era tabla unui joc, propriul ei câmp de luptă. Harriet îşi

petrecuse nenumărate după-amiezi stând pe coate şi genunchi şi mutând armatele de jucărie pe şerpuitoarele poteci verzi. Deasupra şemineului, dominând totul, stătea o fotografie veche, afumată şi fantomatică a Tribulaţiei, cu coloanele albe apărând spectral dintre arbuştii pereni întunecaţi.

Au rezolvat împreună careul de cuvinte încrucişate, iar Harriet a stat cocoţată pe braţul fotoliului lui Libby, tapiţat cu creton. Ceasul din porţelan de pe etajera şemineului ticăia blând, curtenitor, cu acelaşi vechi ticăit cordial şi confortabil pe care fata îl ştia dintotdeauna, iar dormitorul albastru era raiul însuşi, cu mirosurile lui prietenoase şi familiare, de pisică, de lemn de cedru şi de pânză prăfuită, de rădăcină de vetiver[33], pudră Limes de Buras şi un fel de săruri violete, pe care Libby le tot folosea de când se ştia Harriet. Toate femeile în vârstă foloseau rădăcina de vetiver cusută în nişte săculeţi, ca să îndepărteze moliile din haine, şi, cu toate că ciudatul miros mucegăit îi era familiar Harrietei din copilărie, încă simţea în jurul său o undă de mister, ceva trist şi străin, asemeni pădurilor putregăioase sau fumului de lemn ars toamna. Era mirosul vechi, întunecat, al şifonierelor coloniale, al Tribulaţiei, al trecutului însuşi.

— Ultimul! zise Libby. *Arta de a face pace*. *A* treia literă e e, iar la sfârşit are *e-r-e*. Ta, la, la, numără ea cu voce tare, lovind cu creionul spaţiile

33 Iarbă tropicală din India (Vetiveria zizanioides), cultivată pentru rădăcina sa, care conţine un ulei folosit în parfumerie.

rămase libere.

— Conciliere?

— Da. A, dragă... stai! C-ul ăla nu se potriveşte.

Rămaseră aşa, nedumerite.

— Aha! strigă Libby. *Pacificarei*

Apoi, meticuloasă, scrise cu majuscule cuvântul, folosind creionul ei tocit.

— E gata tot, adăugă fericită, scoţându-şi ochelarii. Mulţumesc, Harriet.

— Cu plăcere, zise sec Harriet.

Nu putea să nu fie puţin îmbufnată pentru că Libby găsise ultimul cuvânt.

— Nu ştiu nici eu de ce îmi fac atâtea probleme din pricina acestor careuri de cuvinte încrucişate stupide, dar cred că mă ajută să-mi ţin mintea trează. În majoritatea zilelor nu reuşesc să le fac decât cam pe trei sferturi şi atât.

— Libby...

— Lasă-mă să ghicesc la ce te gândeşti, draga mea. De ce să nu mergem să vedem dacă Odean a scos plăcinta din cuptor?

— Libby, de ce nimeni nu vrea să-mi spună *nimic* despre ce s-a întâmplat când a murit Robin?

Libby puse ziarul jos.

— S-a întâmplat ceva ciudat chiar înainte de asta?

— Ciudat, draga mea? Ce Dumnezeu vrei să spui?

— Orice...

Harriet se lupta să îşi găsească cuvintele.

— O cheie, un fir.

— Nu ştiu nimic despre nicio cheie sau un fir, răspunse Libby după o pauză de un calm straniu. Dar dacă vrei să auzi ceva ciudat, atunci să ştii că unul dintre cele mai ciudate lucruri care mi s-au întâmplat vreodată în viaţă s-a petrecut cam cu trei zile înainte de moartea lui Robin. Ai auzit vreodată povestea despre pălăria aceea bărbătească pe care am găsit-o în dormitorul meu?

— O! spuse Harriet, dezamăgită.

Auzise toată viaţa, de când se ştia, despre pălăria de pe patul lui Libby.

— Toată lumea a crezut că sunt nebună. O pălărie bărbătească neagră, elegantă. Numărul opt. Un Stetson! Şi era o pălărie frumoasă, fără urme de transpiraţie pe banda interioară. Pur şi simplu a apărut din senin acolo, la picioarele patului meu, în plină zi.

— Vrei să spui că n-ai văzut-o când a apărut, zise plictisită Harriet.

Harriet auzise povestea cu pălăria de sute de ori. Nimeni nu credea că era ceva foarte misterios la mijloc – nimeni în afară de Libby.

— Draga mea, era ora două după-amiază, într-o miercuri…

— A intrat cineva în casă şi a lăsat-o.

— Nu, n-a intrat nimeni. N-ar fi putut intra nimeni! L-am fi văzut sau auzit. Odean şi cu mine am fost în casă tot timpul – eu tocmai mă mutasem aici de la Tribulaţie după ce a murit tăticu’ –, iar

Odean era în dormitor şi aranjase lenjeria curată cu mai puţin de două minute înainte. Şi acolo nu era nicio pălărie.

— Poate că Odean a pus-o acolo.

— Odean n-a pus pălăria acolo! Du-te şi întreab-o.

— Ei bine, atunci s-a strecurat cineva înăuntru, spuse Harriet, pierzându-şi răbdarea. Iar tu şi cu Odean pur şi simplu n-aţi auzit.

Lui Odean – care de obicei era necomunicativă – îi plăcea la fel de mult ca şi lui Libby să spună şi să răsspună povestea cu Misterul Pălăriei Negre, iar poveştile lor erau la fel (deşi foarte diferite ca stil, a lui Odean fiind de departe mult mai criptică, punctată de o mulţime de gesturi cu capul şi de tăceri prelungite).

— Să-ţi spun eu ceva, scumpa mea, zise Libby, stând pe scaun, aplecată în faţă şi încordându-şi atenţia. Odean se mişca de colo colo prin toată casă, punând la loc rufele curate, eu eram în hol şi vorbeam la telefon cu bunica ta, iar uşa de la dormitor era larg deschisă chiar în faţa privirii mele… Nu, nicio fereastră, continuă ea, tăindu-i-o Harrietei. Ferestrele erau toate încuiate, iar ferestrele exterioare erau ferecate până jos. Nimeni n-ar fi putut să intre în dormitor fără ca Odean şi cu mine să-l fi văzut.

— Cineva v-a făcut o glumă proastă, îi zise Harriet.

Acesta era consensul între Edie şi mătuşi. Edie o provocase de nenumărate ori pe Libby, făcând-o

chiar să plângă (iar pe Odean să mormăie furioasă), insinuând cu răutate că Libby şi cu Odean ar fi sorbit încet-încet din *sherry-vi* pe care îl pregăteau.

— Şi ce fel de glumă putea fi asta? întrebă Libby, care începea să se enerveze. Să laşi o pălărie bărbătească neagră şi elegantă la picioarele patului meu? Era o pălărie *scumpăl* şi m-am dus cu ea la magazinul de coloniale, iar cei de acolo mi-au spus că nimeni nu vinde asemenea pălării în Alexandria sau altundeva mai aproape, ci abia la Memphis. Şi, ca să vezi, la trei zile după ce am găsit pălăria aceea în casă la mine, micuţul Robin era mort.

Harriet rămase tăcută, meditând.

— Dar ce legătură are chestia asta cu Robin?

— Draga mea, lumea este plină de lucruri pe care nu le înţelegem.

— Dar de ce o pălărie? întrebă Harriet după un scurt moment de uluială. Şi de ce să fi lăsat pălăria la tine acasă? Nu văd legătura.

— Uite, îţi mai spun o poveste. Pe vremea când locuiam la Tribulaţie, începu Libby, împreunându-şi mâinile, era acolo o femeie foarte cumsecade pe care o chema Viola Gibbs şi care era educatoare la grădiniţa din oraş. Cred că se apropia de treizeci de ani. Ei bine, într-o bună zi doamna Gibbs a intrat pe uşa din spate a casei lor, iar soţul şi copiii ei au zis că a început să sară în spate şi să lovească cu palmele prin aer, de parcă ar fi urmărit-o ceva, şi, cât ai zice peşte, a căzut

din picioare pe podeaua din bucătărie. Moartă.

— Probabil că a muşcat-o un păianjen.

— Nu se moare aşa de la o muşcătură de păianjen.

— Sau a suferit un atac de cord.

— Nu, nu, era prea tânără! N-a fost bolnavă nici măcar o singură zi în toată viaţa ei. Nu era nici alergică la înţepăturile de albine şi nici nu a făcut un anevrism… nimic de genul ăsta. Pur şi simplu a căzut moartă, fără niciun motiv anume, chiar acolo, în faţa soţului şi copiilor ei.

— Seamănă mai degrabă a otrăvire. Pun pariu că soţtil ei a otrăvit-o.

— N-a făcut aşa ceva. Dar, draga mea, nu asta este partea cea mai ciudată a poveştii.

Politicoasă, Libby clipi din ochi şi aşteptă, vrând să se asigure că Harriet era atentă la ce-i spunea ea.

— Ştii, Viola Gibbs avea o soră geamănă. Partea ciudată a poveştii este că în urmă cu un an, *exact cu un an înainte* de a se întâmpla nenorocirea – Libby bătu în masă cu degetul arătător –, sora ei geamănă tocmai ieşea dintr-o piscină din Miami, Florida, şi în clipa aceea i s-a întipărit groaza pe chip. Aşa a spus lumea: *groaza*. Au văzut-o zeci de oameni. Apoi ea a început să ţipe şi să lovească prin aer cu palmele. În clipa următoare a căzut moartă jos, pe ciment.

— De ce? întrebă nedumerită Harriet după un moment de tăcere.

— Nimeni nu ştie.

— Nu înţeleg.

— Nimeni nu înţelege.

— Doar oamenii nu sunt atacaţi aşa, pur şi simplu, de ceva invizibil.

— Totuşi în cazul celor două surori aşa s-a întâmplat. Surori *gemene*. Exact la un an diferenţă.

— Era o povestire foarte asemănătoare la Sherlock Holmes. *Misterul bandei pestriţe*.

— Da, sigur, ştiu povestirea, Harriet, dar asta e altceva.

— De ce? Crezi că le urmărea Satana?

— Ce vreau eu să spun, scumpa mea, este că pe lumea asta există o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegem şi că între lucruri există nişte legături ascunse pe care noi se pare că nu le vedem deloc.

— Crezi că Satana l-a omorât pe Robin? Sau o stafie?

— O, Doamne! zise Libby, cuprinsă brusc de agitaţie şi întinzându-se după ochelari. Ce se întâmplă acolo, în spate?

Ceva se întâmpla într-adevăr acolo, în spate: voci agitate şi ţipătul de spaimă al lui Odean. Harriet o urmă pe Libby în bucătărie şi văzu acolo o negresă robustă, cu obrajii pătaţi şi părul cenuşiu împletit în codiţe subţiri, care stătea la masă şi suspina, ţinându-şi capul în mâini. În spatele ei, Odean, evident speriată, turna nişte lapte bătut într-un pahar cu gheaţă.

— Ea e mătuşica mea, zise, fără să o privească

pe Libby. Acum e supărată. O să fie bine în minut.

— Dar ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? Trebuie să aducem un doctor?

— Nuu! Nu rănită. Doar şocată. Nişte bărbaţi albi a tras cu pistoalele în ea jos, pe malul de râu.

— Au tras *cu pistoalele*? Ce mai e şi asta…?

— Uite, ia nişte lapte bătut, i se adresă Odean mătuşii sale, care răsufla din greu.

— Un pahar mic de Madeira i-ar face mai bine, zise Libby, îndreptându-se spre uşa din spate. Eu nu am în casă. Dar mă duc repede până la Adelaide.

— Nuu! se tângui bătrâna. Eu nu bea spirtoase.

— Dar…

— Vă rog, madam, nuu! Nu whisky!

— Dar Madeira nu e whisky. E doar… o, Doamne!

Libby se întoarse spre Odean, dezorientată.

— O să fie bine în minut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Libby, cu mâna la gât, părând cuprinsă de spaimă acolo, între cele două femei.

— Eu nu supărat nimeni.

— Dar de ce…?

— Ea zic, îi spuse Odean lui Libby, că doi bărbaţi albi suit pe pod şi început trage cu pistoale în toată lumea.

— A fost cineva rănit? Să chem poliţia? întrebă Libby pe nerăsuflate.

Această idee a fost întâmpinată cu un

asemenea ţipăt de groază din partea mătuşii lui Odean, încât până şi Harriet îşi pierdu sângele-rece.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? strigă Libby, care era deja roşie la faţă şi pe jumătate isterizată.

— O, nuu, madam! Nuu! Vă rog, nu chemaţi nicio poo-liţie!

— Şi, mă rog, de ce nu?

— O, Iisuse! Eu speriată de poo-liţie.

— Ea zice că era unii dintre ei băieţii Ratliff, spuse Odean. Care tocmai ieşea din puşcărie.

— *Ratliff*? zise Harriet şi, în ciuda confuziei din bucătărie, toate trei femeile s-au întors să se uite la ea, căci avusese o voce teribil de puternică şi de ciudată.

* * *

— Ida, ce ştii tu despre nişte tipi pe nume Ratliff? o întrebă a doua zi Harriet pe Ida.

— Că sunt nişte nenorociţi, zise Ida în timp ce storcea cu putere un prosop de vase.

Trânti cu zgomot cârpa decolorată pe sobă. Harriet, aşezată pe pragul lat al ferestrei deschise, o urmărea cum şterge alene stropii de grăsime de pe tigăiţa în care făcuse de dimineaţă omleta cu costiţă, fredonând şi dând din cap calmă, de parcă ar fi fost în transă. Aceste reverii, care o cuprindeau pe Ida ori de câte ori avea de făcut o treabă repetitivă – curăţatul mazărei, bătutul covoarelor, frecatul spumei de albuş cu zahăr pentru o prăjitură –, îi erau familiare Harrietei de când era mică şi tot atât de reconfortante ca

atunci când privea un copac legănându-se în bătaia brizei; dar acestea puteau să fie şi un semnal clar că Ida voia să fie lăsată în pace. Şi dacă era tulburată în asemenea momente, putea să devină de-a dreptul feroce. Harriet o văzuse repezind-o pe Charlotte şi chiar şi pe Edie dacă una dintre ele îşi alesese un moment prost să o chestioneze agresiv în legătură cu cine ştie ce fleacuri. Dar alteori – mai ales dacă Harriet voia s-o întrebe ceva dificil, secret sau profund – răspundea cu o francheţe senină, oracolară, de parcă ar fi fost persoana hipnotizată dintr-un experiment.

Harriet îşi schimbă puţin poziţia şi-şi trase un picior în sus, ca să-şi poată sprijini bărbia pe genunchi.

— Ce altceva mai ştii? continuă ea s-o întrebe, jucându-se atentă cu catarama de la sandale. Despre alde Ratliff?

— Nu-i nimic de ştiut. Doar i-ai văzut cu ochii tăi. Adunătura aia de plozi care au venit pe furiş prin curte zilele trecute.

— Aici? exclamă Harriet după un moment de tăcere confuză.

— Mda. Exact acolo… Chiar aşa, i-ai văzut foarte bine, zise Ida Rhew pe un ton scăzut şi cântat, ca şi cum aproape că ar fi vorbit singură. Şi dacă o turmă de capre ar fi venit aici şi-ar fi făcut prostii prin curtea mamei, pun pariu că ţi-ar fi fost milă şi de ele… „Ia uite aici! Uite ce drăguţe sunt”. Şi în curând ajungi să le dezmierzi, să le

cocoloşeşti, să te joci cu ele. „Hai, vino aici, domnule Ţap, să mănânci nişte zahăr chiar din mâna mea!” „Domnule Ţap, eşti cam murdar, hai să-ţi fac o baie”. „Sărmanul domn Ţap!” Şi, până să te dezmeticeşti, continuă ea cu seninătate, trecând peste întreruperea neaşteptată a Harrietei, până să te dezmeticeşti şi să vezi cât de meschini şi de răi poa’ să fie, nici nu-i mai poţi goni cu băţul. Îţi smulge rufele de pe frânghie, calcă în picioare straturile de flori, răcneşte, behăie şi se smiorcăie toată noaptea… Şi ce nu mănâncă zdrobeşte în picioare şi lasă în noroi. „Hai, haide! mai dă-ne!” Crezi că e vreodată mulţumite? Nu, nu e. Dar îţi zic eu, spuse Ida, oprind-o pe Harriet din ochi – ochii ei cu pleoapele roşii –, mai bine o adunătură de capre decât o şleahtă de mici Ratliff care să alerge de colo colo şi care să ceară ceva tot timpul.

— Dar, Ida…

— Meschini, răi, murdari!

Cu o mică strâmbătură nostimă, Idă Rhew stoarse cu putere prosopul de bucătărie. Apoi continuă:

— Şi foarte curând tot ce-ai să auzi întruna o să fie *vrea*, *vrea*, *vrea*. „Dă-mi şi mie lucrul ăsta!” „Cumpără-mi şi mie asta!”

— Copiii aceia nu erau de-alde Ratliff, Ida. Cei care au fost aici acum vreo două zile.

— Mai bine să ai grijă, spuse Ida resemnată, întorcându-se la treaba ei. Mama ta se tot duce pe acolo şi le dă la toţi haine şi jucării, şi la ăsta, şi la

ăla, şi la oricine apare. După un timp ăia nici nu-şi mai bate capul să cearǎ. Se duce direct şi-şi ia singuri.

— Ida, ăia erau de-ai lui Odum. Copiii aceia din curte.

— Aceeaşi diferenţă. Niciunul de-alde ăştia nu ştie ce e bine şi ce e rău. Dar dacă ai fi fost şi tu ca unul din micii Odum – Ida făcu o pauză, ca să împăturească încă o dată prosopul de bucătărie – şi dacă mama şi tatăl tău n-a muncit niciodată deloc, în viaţa lor, şi te-a învăţat că nu-i niciun păcat să jefuieşti, să urăşti, să furi şi să iei tot ce doreşti de la altul? Ha? N-ai şti nimic altceva decât să jefuieşti şi să furi. Nu, domnule! Nici nu ţi-ar trece prin cap că e ceva rău în asta.

— Dar…

— Nu vreau să spun că nu e unii răi chiar şi între ăia de culoare. E răi şi între coloraţi, e răi şi între albi… Tot ce ştiu este că eu n-am timp de pierdut cu alde Odum şi nici cu alţii care nu se gândeşte decât la ce nu are şi cum să facă să ia de la altul. Nu, domnule! Dacă nu câştig prin muncă, zise Ida sumbră, ridicând o mână udă, şi dacă nu am, atunci nici nu vreau. Nu, domnule! Aşa nu vreau. Eu trece pe lângă.

— Ida, nu mă interesează Odumii.

— N-ar trebui să te intereseze de nici unii din ei.

— Ei bine, nu mă interesează deloc nici unii.

— Mă bucur să aud asta.

— Ce vreau eu să ştiu este ce-i cu aceşti

Ratliff. Ce poţi…

— Ei bine, pot să îţi spun că arunca bucăţi de cărămidă în nepoata surorii mele când mergea la şcoală în clasa întâi, zise scurt Ida. Ce zici de asta? Bărbaţi în toată firea. Arunca bucăţi de cărămidă şi urla *cioară* şi *du-te înapoi în junglă* la biata copilă.

Harriet, consternată, nu mai zise nimic. Nu mai ridică nici privirea, ci continuă să se joace cu cureaua de la sandale. Cuvântul *cioară* – mai ales spus de Ida – o făcea să roşească.

— Cărămizi! continuă Ida, dând supărată din cap. Din aripa aia a clădirii lor, care o construia ei pe atunci la şcoală. Şi-mi imaginez că era şi tare mândri de ei că făcea asta, dar nu ştia că nu e corect pentru *nimeni* să arunce cu cărămizi în copii mici. Arată-mi mie în Biblie unde spune *aruncă bucăţi de cărămidă în aproapele tău*. Ha? Caută toată ziua şi tot nu găseşti, că nu-i acolo.

Harriet se simţea foarte stânjenită, aşa că doar căscă, ca să-şi ascundă perplexitatea şi tulburarea. Ea şi Hely merseseră la şcoală la Academia din Alexandria, ca majoritatea copiilor albi din district. Chiar şi cei din familiile Odum, Ratliff şi Scurlee aproape că făceau foamea doar ca să-şi ţină copiii departe de şcolile publice. Sigur, familii ca cele ale Harrietei (şi a lui Hely) n-ar fi îngăduit nicio clipă să arunci cu cărămizi în alţi copii, fie ei albi sau negri (sau „stacojii”, cum îi plăcea lui Edie să puncteze în orice discuţie despre culoarea pielii). Cu toate acestea, iat-o pe

Harriet la o şcoală unde erau numai şi numai albi.

— Bărbaţii ăştia zice că e predicatori. Şi uite cum scuipă şi strigă la biata copilă tot felul de Jigaboo şi iepuraş de junglă. Dar nu există niciodată motiv ca unul mare să facă rău la unul mic, zise Ida mânioasă. Aşa ne învaţă Biblia. *Acela care va insulta pe unul din cei mici…*

— Au fost arestaţi?

Ida Rhew pufni.

— Au fost?

— Uneori poliţia favorizează mai mult infractorii decât pe ăia împotriva la care s-a comis infracţiunea.

Harriet medită un timp la acest lucru. După câte ştia ea, alde Ratliff n-au păţit nimic pentru că au tras cu pistolul în cei de pe malul râului. Se părea că tipii ăştia făceau cam tot ce le trecea prin cap şi nu păţeau nimic.

— Este împotriva legii să arunce cineva cu cărămizi în oameni, zise ea cu voce tare.

— Nu are niciun pic de importanţă. Poliţia n-a făcut n ca la Ratliff nici când a dat foc la Biserica Misionară Baptistă, nu-i aşa? Când tu a fost bebeluş? După ce-a fost doctor King în oraş? A trecut pur şi simplu cu maşina pe lângă biserică şi-a aruncat o sticlă de whisky cu o cârpă aprinsă înăuntru, pe fereastră.

De când se ştia, Harriet tot auzise despre acest incendiu de la biserică – şi despre altele, în alte oraşe din statul Mississippi, toate incendiile confundându-se unele cu altele în mintea ei –, dar

nu i se spusese niciodată că Ratliffii ar fi fost de vină. Ai crede (cum obişnuia să spună Edie) că negrii şi albii săraci nu se urăsc unii pe alţii aşa cum o fac de fapt, întrucât cu toţii au multe lucruri în comun – şi în principal faptul că sunt săraci. Dar nenorociţii de albi precum alde Ratliff nu se pot uita de sus decât la negri. Şi nu ar putea suporta ideea că negrii sunt acum pe aceeaşi treaptă cu ei ori, în multe cazuri, chiar mai prosperi şi mai respectabili.

— Un negru sărac are cel puţin scuza naşterii sale, spunea Edie. Un alb sărac nu poate să dea vina pe nimic altceva decât pe propriul său caracter. Ei bine, desigur că asta nu e suficient. Asta ar însemna să îşi asume o oarecare responsabilitate pentru lenevie şi comportamentul lor nemernic. Nu, decât să recunoască acest lucru, mai bine calcă totul în picioare, dau foc la cruci şi îi acuză pe negri de toate relele, în loc să încerce să se ducă la şcoală sau să se ridice cumva în lume în vreun alt mod.

Ida Rhew, pierdută în propriile gânduri, continua să frece soba, deşi nu mai era nevoie.

— Da, da, aşa e adevărat! zise ea. Gunoaiele astea a omorât-o şi pe don’şoara Etta Coffey. Asta e sigur. Putea la fel de bine s-o fi înjunghiat drept în inimă.

În timp ce freca în cercuri mici, concentrice, ochiurile cromate ale cuptorului, Ida îşi strângea din când în când buzele.

— Bătrâna don’şoară Etta era virtuoasă, se

ruga uneori toată noaptea. Mama, când vedea lumina târziu la don'şoara Etta, îl scula pe tăticu' şi-l punea să se ducă la ea şi el bătea în geam şi o-ntreba pe don'şoara Etta dacă a căzut pe jos sau dacă are nevoie s-o ridice de pe podea. Ea striga la el *nu*, *nu*, *mulţumesc*, ea şi Iisus mai avea treburi importante de discutat!

— Odată Edie mi-a povestit…

— Da, domnule. Don'şoara Etta, care stă chiar la dreapta Lui. Şi mama, şi tăticu', şi bietul meu frate Cuff, care-a murit de cancer. Şi micuţul Robin, şi el e printre ei. Fie ca Dumnezeu să păstreze un loc pentru toţi copiii Lui. Cu siguranţă aşa face.

— Dar Edie mi-a povestit că bătrâna doamnă n-a murit în incendiu. Edie zicea că a avut un atac de cord.

— Edie zice?

Pentru nimic în lume nu trebuia s-o provoci pe Ida când lua tonul acela. Harriet îşi privi unghiile.

— N-a murit în incendiu! Ha!

Ida făcu ghemotoc prosopul ud şi îl trânti cu putere pe blatul din bucătărie.

— A murit de la fum, nu-i aşa? continuă ea. Şi cum rămâne cu împinsul şi înghesuitul şi urletele şi cu oamenii care se lupta să iasă afară? Bătrâna don'şoară Coffey! Era aşa de blândă, aşa de bună… Nu era în stare să mănânce carne de căprioară sau să scoată un peşte din undiţă. Şi uite-i, ăia, gunoaie mari şi oribile, cum aruncă foc prin fereastră…

— Biserica a ars până la temelie?

— A ars destul de mult.

— Edie spunea…

— A fost Edie acolo?

Avea o voce teribilă. Harriet n-a mai îndrăznit să scoată niciun cuvânt. Ida s-a uitat lung la Harriet, apoi şi-a suflecat fusta şi-a început să-şi răsucească ciorapul gros şi bej, mult mai deschis la culoare decât pielea Idei, până deasupra genunchiului. Acum deasupra benzii de nailon opac apăru o bucată de vreo cincisprezece centimetri de piele pârjolită: rozalie, de parcă ar fi fost un crenvurşt nefiert, lucioasă şi respingător de netedă în unele porţiuni, încreţită şi pătată în altele şi şocantă atât în ce priveşte culoarea, cât şi textura, prin comparaţie cu maroniul plăcut, de coajă de nucă braziliană, al genunchiului Idei.

— Crezi că la Edie asta nu e arsură suficient de bună?

Harriet amuţi.

— Eu ce ştiu e că pe mine m-a ars bine.

— Te doare?

— M-a durut aşa de tare!

— Dar acum?

— Nu. Uneori tot mai simt mâncărime. Haide, haide! i se adresă ea ciorapului în timp ce îl răsucea înapoi în sus. Nu-mi face probleme acum. Uneori ciorapii ăştia le place să mă chinuie.

— E o arsură de gradul trei?

— De gradul trei, patru *şi* cinci.

Ida râse din nou, dar de data asta într-un fel

destul de neplăcut.

— Tot ce ştiu e că a durut aşa tare, că n-am putut să dorm vreo şase săptămâni. Dar poate Edie crede că focul n-a fost suficient de mare, că nu m-a ars complet pe amândouă din picioare. Şi cred că şi legea crede tot aşa, pen' că n-are de gând să-i pedepsească niciodată pe ăia de-a făcut asta.

— O să trebuiască să-i pedepsească.

— Cine zice asta?

— Legea. De-aia e lege.

— Una e legea pentru cei slabi, alta pentru puternici.

Harriet zise, cu mai multă convingere decât simţea:

— Nu, nu e aşa. Există o singură lege pentru toată lumea.

— Atunci de ce ăia vinovaţii e încă liberi?

— Cred c-ar trebui să vorbeşti cu Edie despre asta, spuse Harriet după ce tăcu încurcată o vreme. Dacă tu nu vorbeşti cu ea, o să vorbesc eu.

— Edie?

Gura Idei Rhew se strâmbă ciudat, într-un mod aproape amuzant. Era pe punctul de a continua să vorbească, dar apoi se răzgândi.

Ce? îşi zise Harriet şi sângele îi îngheţă în vine. *Edie ştie*?

Şocul şi scârba care au cuprins-o la ideea aceasta erau perfect vizibile pe chipul Harriptei, asemeni unei jaluzele care s-a ridicat brusc la o fereastră. Expresia Idei s-a mai îmblânzit. *E*

adevărat, se gândi Harriet, nevenindu-i să creadă, *i-a zis deja lui Edie*. *Edie ştie*!

Dar Ida Rhew începu să se ocupe din nou, destul de brusc, de cuptor.

— Şi tu crezi că ar trebui să o necăjesc pe don'şoara Edie cu aşa o problemă, Harriet? spuse ea, stând întoarsă cu spatele, cu un ton zeflemitor şi puţin prea avântat. Ea e o doamnă în vârstă. Ce crezi că ar putea face ea? Să-i calce în picioare?

Ida chicoti şi, deşi chicoteala ei era duioasă şi, neîndoielnic, pornită din inimă, nu avu darul s-o convingă pe Harriet.

— Să le dea peste cap cu Biblia aia neagră, de buzunar? continuă Ida.

— Ar trebui să cheme poliţia.

Se putea imagina aşa ceva: că Edie fusese informată, dar nu chemase poliţia?

— Cine ţi-a făcut chestia aia ar trebui să fie în puşcărie, zise Harriet.

— În puşcărie?

Spre surprinderea Harrietei, Ida izbucni într-un râs zgomotos.

— Domnul cu tine, fată. Lor *le place* în puşcărie. Aer condiţionat vara, mazăre şi mămăligă proaspăt făcute, pe gratis. Şi o mulţime de timp liber, ca să trândăvească şi să-şi viziteze prietenii lor păcătoşi.

— Şi alde Ratliff au făcut chestia asta? Eşti sigură?

Ida îşi dădu ochii peste cap.

— Încă s-a mai şi fălit prin tot oraşul.

Harrietei aproape că-i venea să plângă. Şi cum de mai erau liberi?

— Şi tot ei au aruncat cu cărămizi?

— Chiar aşa, doamnă. Bărbaţi în toată firea. Şi tineri. Iar acela care îşi zicea predicator… el nu a aruncat de fapt cu cărămizi, ci numai urla şi agita Biblia pe sus şi-i asmuţea pe ceilalţi.

— Era şi-un Ratliff mic, cam de vârsta lui Robin, zise Harriet, urmărind-o cu atenţie pe Ida. Mi-a zis Pemberton de el.

Ida n-a răspuns nimic. A stors cu putere prosopul şi apoi s-a îndreptat spre uscătorul de vase, ca să le strângă pe cele uscate.

— De-acum ar trebui să aibă vreo douăzeci de ani.

„Tocmai potrivit ca vârstă ca să fie unul dintre tipii care au tras cu arma de pe pod la râu”, se gândi Harriet.

Ida oftă, ridică de pe uscătorul de vase tigaia de prăjit grea, din fontă, şi apoi se aplecă să o pună în bufet. Bucătăria era, de departe, cea mai curată încăpere din toată casa. Ida crease aici o mică fortăreaţă a ordinii, fără mormanele de ziare pline de praf care zăceau prin tot restul casei. Mama Harrietei nu permitea să se arunce niciun ziar – era o regulă atât de „străveche”, încât nici Harriet nu îndrăznea să o pună sub semnul îndoielii –, dar, printr-un fel de tratat fără cuvinte stabilit între ele două, mama ţinea ziarele departe de bucătărie, care era tărâmul Idei.

— Îl cheamă Danny, continuă Harriet. Danny

Ratliff. Insul de vârsta lui Robin.

Ida îi aruncă o privire peste umăr.

— Ce ţi-a venit aşa, deodată, să te interesezi aşa tare de Ratliff?

— Îţi mai aminteşti de el? Danny Ratliff?

— O, Doamne, da! (Ida făcu o strâmbătură în timp ce se întindea pe vârfuri, ca să pună la loc un bol de cereale.) îmi aduc aminte de el de parcă ar fi fost ieri.

Harriet avu grijă să îşi menţină calmul pe chip.

— Venea la noi acasă? Când Robin era în viaţă?

— Da, domnule. Rău şi cu gura mare. Nu puteai să-l goneşti pentru nimic în lume. Izbea în verandă cu bâta de baseball şi se strecura în curte după ce se lăsa întunericul, iar o dată i-a luat bicicleta la Robin. Îi spun bietei tale mame, îi spun şi îi tot spun, dar ea nici că mişcă vreun deget. *Dezavantajat*, zicea ea. Dezavantajat pe naiba!

Ida deschise un sertar şi – cu larmă şi zdrăngănituri – începu să pună la loc lingurile curate.

— Nimeni nu dă niciun pic de atenţie la ce spun. Îi spun mamei, îi spun şi iar îi spun că micul Ratliff e rău şi periculos. Cică vrea să se bată cu Robin. Mereu înjura, punea pocnitori şi artificii şi arunca cu câte ceva. Într-o bună zi cineva o s-o păţească. Eu văd clar, chiar dacă altcineva nu vede. Cine îl supraveghează pe Robin în fiecare zi? Cine se uită tot timpul chiar de aici, de la

fereastră, la el – Ida arătă spre fereastra de deasupra chiuvetei, spre cerul de după-amiază târzie şi spre verdeaţa de plină vară din curte –, în vreme ce el se joacă chiar acolo cu soldăţeii sau cu pisicuţa?

Ida dădu din cap cu tristeţe şi închise sertarul de la tacâmuri.

— Fratele tău, continuă ea, chiar era un băieţel cumsecade. Zumzăia pe-aici ca un scarabeu de iunie, îmi stătea în cale şi, sigur, din când în când vorbea obraznic cu mine, dar totdeauna îi părea rău după aceea. Niciodată nu se bosumfla şi nici nu pleca, aşa cum faci tu. Uneori alerga spre mine şi mi se atârna de gât, uite-aşa. „Eu, eu e singur, Ida!” I-am spus să nu se mai joace cu gunoiul ăla, i-am spus şi i-am răsspus, dar se simţea singur, iar mama ta cea că nu vede nimic rău în asta şi uneori el se mai juca cu ăla oricum.

— Danny Ratliff îl lua la bătaie pe Robin? Aici în curte?

— Da, domnule. Şi mai şi înjura şi fura.

Ida îşi scoase şorţul şi îl puse în cuier.

— Şi l-am gonit din curte cu nici zece minute înainte ca mama ta să-l găsească pe bietul Robin spânzurat de creanga aia de copac de colo.

* * *

— Îţi zic eu, poliţia nu le face nimic la unii ca el, zise Harriet.

Apoi începu să-i povestească iar de biserică, de piciorul Idei şi de bătrâna care a murit arsă,

dar Hely obosise şi era sătul de toate astea. Ce-l surescita pe el era faptul că un criminal era în libertate şi ideea că ar putea fi erou. Deşi era încântat că scăpase de tabăra religioasă, deocamdată vara aceasta fusese un pic cam prea liniştită. Ideea de a prinde un criminal promitea mult mai multă distracţie decât cea de a juca scene antice, de a fugi de acasă sau orice alte activităţi pe care spera să le facă împreună cu Harriet în cursul verii.

Se aflau în şopronul cu unelte din curtea din spate a Harrietei, acolo unde se retrăgeau ei doi ca să discute nestingheriţi încă de pe vremea când erau la grădiniţă. Aerul era sufocant şi mirosea a benzină şi a praf. Pe pereţi atârnau nişte anvelope uriaşe din cauciuc negru. O pădure ţepoasă de spaliere pentru roşii se iţeau în spatele maşinii de tuns iarba, ca nişte schelete amplificate şi transformate de pânzele de păianjen şi de umbre în ceva fantastic. Săgeţile de lumină ce pătrundeau ca nişte săbii prin găurile din tavanul de tablă ruginită se încrucişau în întuneric, atât de încărcate de fire de praf, încât păreau solide, de parcă ai fi putut să iei pe degete pudra gălbuie dacă ţi-ai fi plimbat mâinile prin ele. Obscuritatea şi arşiţa nu făceau decât să sporească atmosfera de mister şi de surescitare din şopronul cu unelte. Chester ţinea ascunse acolo nişte pachete de ţigări Kool şi nişte sticle cu whisky Kentucky Tavern, în ascunzători pe care le schimba din când în când. Pe vremea când Hely şi Harriet erau mai

mici, simţeau o plăcere nebună să toarne apă peste ţigări (o dată Hely, într-un acces de răutate, chiar a făcut pipi pe ele) şi să golească sticlele cu whisky, ca să le umple apoi cu ceai. Chester nu i-a pârât niciodată – în primul rând pentru că n-ar fi avut voie să aibă acolo nici whisky şi nici ţigări.

Harriet îi povestise deja lui Hely tot ce avea de povestit, dar era aşa de agitată după conversaţia cu Ida, încât fremăta, se mişca de colo colo şi repeta aceleaşi lucruri.

— Ştia că a fost Danny Ratliff. *Ştia*. Chiar ea a spus că el a fost – şi nici măcar nu i-am povestit ce-a zis fratele tău. Pem a zis că Danny se lăuda şi cu alte chestii, cu alte faze urâte…

— De ce să nu-i turnăm nişte zahăr în rezervorul de benzină? Asta i-ar distruge complet motorul de la maşină.

Harriet îi aruncă o privire dezgustată, care îl jigni un pic. El era de părere că e o idee excelentă.

— Sau hai să scriem o scrisoare la poliţie şi să n-o semnăm cu numele noastre.

— La ce-ar folosi?

— Dacă-i spunem tatălui meu, pun pariu că o să cheme poliţia.

Harriet pufni. Nu împărtăşea cu Hely părerea foarte bună a acestuia despre tatăl lui, care era unul din directorii liceului.

— Atunci hai s-auzim măreaţa ta idee, zise Hely pe un ton sarcastic.

Harriet îşi muşcă buza de jos.

— Vreau să-l omor, zise ea.

Fermitatea şi schimbarea expresiei de pe chipul Harrietei îl înfiorară până în adâncul inimii pe Hely.

— Pot să te ajut? o întrebă imediat.

— Nu.

— Dar nu-l poţi omorî singură!

— De ce nu?

Hely a fost luat prin surprindere de privirea ei. Timp de o clipă n-a putut să se gândească la niciun motiv rezonabil.

— Pentru că e mare, spuse el în cele din urmă. O să te caftească de-or să-ţi zboare fulgii.

— Da, dar pariez că sunt mai isteaţă ca el.

— Lasă-mă să te ajut. Apropo, cum ai de gând să faci asta? o tachină el în timp ce o îmboldea cu vârful pantofului său de sport. Ai vreo armă?

— Tata are.

— Puştile alea mari şi vechi? Nici măcar nu poţi să le ridici de jos.

— Ba da, pot.

— Poate că da, dar… Uite, nu te supăra, începu Hely în timp ce Harriet se încruntase deja, nici eu nu pot să trag cu o puşcă aşa de mare – eu, care am aproape cincizeci de kile. Puşca aia m-ar dărâma şi poate chiar mi-ar scoate ochiul. Dacă îţi fixezi ochiul pe vizor când apeşi pe trăgaci, o să-ţi scoată ochiul din orbită.

— Unde ai învăţat tu toate astea? îl întrebă Harriet după o pauză meditativă.

— La cercetaşi.

În realitate nu învăţase aşa ceva la cercetaşi.

Nu ştia nici el exact de unde ştie, dar era aproape sigur că era adevărat.

— Dacă ne-ar fi învăţat chestii din astea şi la cercetăşie la fete, n-aş fi renunţat să merg acolo.

— Ei bine, nu-ţi face griji, ne învaţă destule prostii şi pe noi. Siguranţa circulaţiei şi nu mai ştiu ce.

— Dar dacă am folosi un pistol?

— Da, un pistol ar fi mai bun, zise Hely, uitându-se cu răceală în altă direcţie, ca să-şi ascundă plăcerea.

— Ştii să tragi cu pistolul?

— O, sigur că da!

Hely nu pusese mâna în viaţa lui pe un pistol adevărat – tatăl lui nu mergea la vânătoare şi nici nu-i lăsa pe băieţii lui să vâneze –, dar avea acasă un pistol cu aer comprimat. Hely era gata să-i spună că mama lui ţinea în noptieră un pistol mic şi negru, când, deodată, Harriet întrebă:

— E greu?

— Să tragi? Nu, pentru mine nu. Nu-ţi face griji, îl împuşc eu pentru tine.

— Nu, vreau să-l împuşc chiar eu.

— OK, o să te-nvăţ, zise Hely. O să te antrenez. Începem chiar de azi.

— Unde?

— Cum adică?

— Doar nu putem să tragem cu pistolul în curtea din spate!

— Chiar aşa, măzărică scumpă, sigur că nu puteţi, zise cu o voce veselă o umbră care-şi făcu

apariţia pe uşa şopronului.

Hely şi Harriet, speriaţi rău, se uitară drept spre bliţul alb al unui Polaroid.

— *Mamă*! strigă Hely, acoperindu-şi faţa cu braţele şi căzând pe spate peste o canistră cu benzină.

Aparatul foto scuipă imediat poza, cu un clic şi un zbârnâit scurt.

— Nu vă supăraţi, copii. N-am putut să mă abţin, zise mama lui Hely cu o voce amuzată, ceea ce dovedea clar că de fapt nici nu-i păsa dacă ei se supăraseră sau nu. Mi-a zis Ida Rhew că i se pare ei că sunteţi aici. Alună… („Alună”, aşa îi spunea mereu lui Hely mama lui – o poreclă pe care el o ura), ai uitat că azi e ziua lui tăticu’? Vreau ca voi, băieţii, să fiţi acasă când se întoarce de la golf, ca să-i facem o surpriză.

— Nu mă lua aşa, prin surprindere!

— Ei, lasă! Tocmai am fost şi am cumpărat nişte filme… şi voi doi arătaţi aşa de drăguţi! Sper să iasă.

Examină fotografia şi suflă peste ea cu buzele ţuguiate, rujate cu un roz puternic, cu sclipici. Deşi mama lui Hely era de aceeaşi vârstă cu mama Harrietei, se îmbrăca şi se purta de parcă ar fi fost mult mai tânără. Se dădea cu rimel albastru pe la ochi, era foarte bronzată şi plină de pistrui, fiindcă se fâţâia în bikini în curtea din spate a casei lui Hely („ca o adolescentă fără minte”, cum zicea Edie), şi avea o freză aşa cum purtau multe din fetele de liceu.

— Încetează! o repezi Hely.

Se simţea stânjenit de mama lui. Copiii de la şcoală îl tachinau din pricina fustelor ei, care li se păreau prea scurte.

Mama lui Hely râse.

— Ştiu că nu-ţi place tortul cu frişcă, Hely, dar e ziua tatălui tău. Totuşi ghici ce?

Mama lui Hely îi vorbea întotdeauna pe un ton săltăreţ şi insultător, ca şi cum fiul ei ar fi fost încă la grădiniţă.

— Au prăjituri cu ciocolată la cofetărie. Ce zici de asta? Hai acum! Trebuie să faci o baie şi să-ţi pui nişte haine curate… Harriet, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun chestia asta, măzărică scumpă, dar Ida Rhew m-a rugat să-ţi zic să mergi la masă.

— Nu poate să vină şi Harriet la noi la masă? întrebă Hely.

— Nu azi, Alună, îi zise cu vioiciune maică-sa, făcându-i cu ochiul Harrietei. Harriet înţelege, nu-i aşa, scumpo?

Harriet, ofensată de stilul ei excesiv de familiar, o privi îndelung, neclintită. Nu vedea de ce ar fi trebuit să fie mai politicoasă cu mama lui Hely decât Hely însuşi.

— Sunt sigură că înţelege, nu-i aşa, Harriet? O s-o invităm data viitoare, când facem nişte hamburgeri în curte. În plus, dacă vine şi Harriet, mi-e teamă că nu avem prăjitură de ciocolată şi pentru ea.

— O singură prăjitură? strigă piţigăiat Hely. Mi-ai cumpărat numai una?

— Alună, te rog să nu fii aşa de lacom!

— Una nu-i destul!

— O singură prăjitură este de ajuns pentru un băiat rău ca tine… A, uitaţi-vă aici. Asta e chiar caraghios.

Se aplecă să le arate fotografia Polaroid – încă ştearsă, dar suficient de clară ca să se poată distinge ce e în ea.

— Mă-ntreb dacă o să se facă mai clară de-atât, zise ea. Voi doi arătaţi ca un cuplu de mici marţieni.

Şi era adevărat: chiar aşa arătau. Atât ochii lui Hely, cât şi cei ai Harrietei luceau, rotunzi şi roşii, ca ochii unor fiinţe nocturne surprinse pe neaşteptate de lumina farurilor unei maşini, iar chipurile lor, uluite de şoc, căpătaseră o nuanţă verzuie, spectrală, de la bliţ.

CAPITOLUL 3

Salonul de biliard

Uneori, seara, înainte să plece acasă, Ida le pregătea ceva bun pentru cină: o caserolă, pui prăjit şi câteodată chiar o budincă sau o plăcintă cu fructe. Dar în seara asta pe blatul din bucătărie nu erau decât nişte resturi de care voia să scape: nişte felii de şuncă antice, palide şi transparente de cât stătuseră împachetate în plastic, şi un piure de cartofi vechi.

Harriet era furioasă. Deschise cămara şi se uită fix la rafturile excesiv de ordonate, pe care stăteau aliniate recipiente de făină şi zahăr, mazăre uscată, mălai, macaroane şi orez. Mama ei

rareori înghiţea seara mai mult de câteva linguri de mâncare şi de cele mai multe ori era foarte fericită dacă mânca nişte îngheţată sau câţiva covrigei uscaţi. Uneori Allison făcea ouă ochiuri, dar Harriet se cam săturase să mănânce tot timpul ouă.

Nepăsarea se lăsă asupra ei asemeni unei pânze de păianjen. Smulse o macaroană din cutie şi începu să sugă din ea. Gustul acela de făină îi era familiar – semăna cu pastele – şi îi declanşă o avalanşă neaşteptată de imagini de la creşă: podele cu gresie verde, bucăţi de lemn pictate ca să semene cu cărămizile, ferestrele mult prea înalte ca să poţi vedea ceva afară…

Cufundată în gânduri şi încă mestecând macaroana uscată – cu sprâncenele îmbinate sumbru într-un mod care scotea în evidenţă asemănarea ei cu Edie şi judecătorul Cleve –, Harriet târî un scaun lângă frigider, manevrându-l cu grijă, ca să evite prăbuşirea unui teanc de ziare. Se cocoţă mohorâtă pe scaun şi, stând în picioare, începu să se uite prin pachetele scârţâitoare din compartimentul congelatorului. Dar nu era nimic bun nici în frigider: doar o dezgustătoare cutie de îngheţată cu mentă, după care era topită mama ei (zile în şir, mai ales în timpul verii, nu mânca nimic altceva), îngropată într-o avalanşă de cocoloaşe de folie. Ideea de alimente semipreparate i se părea străină şi absurdă Idei Rhew, care făcea cumpărăturile pentru casă.

„Mâncărurile de TV”[34] le considera complet nesănătoase (deşi le cumpăra uneori, dacă erau la reduceri). Respingea şi gustările dintre mese, pe care le considera un fix legat tot de televizor.

— Suocfe[35]! Ce nevoie mai ai de un *snock* dacă ai mâncat masa de seară?

— Pârăşte-o, spuse în şoaptă Hely când Harriet, îmbufnată, i se alătură din nou pe veranda din spate. Ea trebuie să facă ce-i zice mama ta.

— Mda, ştiu.

Mama lui Hely o concediase pe Roberta atunci când Hely o pârâse că l-a bătut cu o perie de cap. O concediase şi pe Ruby, pentru că nu-l lăsa pe Hely să se uite la *Bewitched*.

— Hai, pârăşte-o, pârăşte-o.

Hely îi dădu un şut uşor Harrietei cu vârful tenisului.

— Mai încolo.

Dar fata i-a spus aşa numai ca să salveze aparenţele. Harriet şi Allison nu se plângeau niciodată de Ida şi de mai multe ori – chiar şi atunci când Harriet era supărată pe Ida pentru că o nedreptăţise într-un fel sau altul – ea chiar minţise şi luase cine ştie ce vină asupra ei numai ca s-o scape pe Ida de necazuri. Exista un adevăr foarte simplu care făcea ca aceste două gospodării, a ei şi a lui Hely, să funcţioneze diferit.

---

34 TV dinner, feluri de mâncare îngheţate, de obicei în ambalaje de unică folosinţă, care doar se încălzesc înainte de a fi mâncate.

35 Pronunţie greşită a cuvântului englezesc snack, „gustare".

Hely se făIea – aşa cum se făIise mai înainte şi Pem – că era atât de dificil, încât mama lor nu fusese în stare să ţină nicio menajeră mai mult de un an sau doi. El şi Pem avuseseră vreo douăsprezece. Ce-i păsa lui Hely că atunci când venea el de la şcoală, femeia care stătea şi se uita la televizor se numea Roberta, Ramona, Shirley, Ruby ori Essie Lee? Dar Ida se afla chiar în centrul universului Harrietei: îndrăgită, bodogănitoare şi de neînlocuit, cu mâinile ei mari şi blânde, cu ochii ei minunaţi, mari şi umezi, cu zâmbetul ei, care era asemeni primului zâmbet pe care Harriet îl văzuse pentru prima dată pe lume. Pe Harriet o chinuia să vadă cât de superficial o trata uneori mama ei pe Ida, ca şi cum Ida era ceva trecător şi nu cineva legat fundamental de ele şi de vieţile lor. Uneori mama Harrietei devenea isterică şi se-nvârtea de colo colo prin bucătărie, ţipând şi spunând lucruri pe care nu le gândea (deşi întotdeauna îi părea rău după aceea), iar posibilitatea ca Ida să fie concediată (sau mai degrabă ca Ida să se înfurie atât de tare, încât să demisioneze, deoarece Ida bombănea tot timpul despre cât de puţin o plăteşte mama Harrietei) o înspăimânta atât de mult pe Harriet, încât nici nu voia să se gândească la aşa ceva.

Printre cocoloaşele alunecoase de folie de aluminiu Harriet zări o îngheţată pe băţ, una de struguri. După ce se chinui o vreme, reuşi să o extragă, gândindu-se cu invidie la congelatorul mare de-acasă de la Hely, care era burduşit cu

Fudgsicles şi pizza congelată, cu plăcinte cu carne de pui şi toate „mâncărurile de TV” imaginabile…

Cu îngheţata în gură, o porni spre verandă – fără să se mai deranjeze să pună scaunul la loc – şi se tolăni pe balansoar, unde se apucă de citit *Cartea junglei*. Încet-încet, culoarea se scurse din desenul zilei. Nuanţele de verde intens ale grădinii se închideau treptat spre violet şi, pe măsură ce se întunecau tot mai mult, se transformau într-un vineţiu închis. Greierii îşi începură ţârâiturile lor stridente, iar o pereche de licurici ţopăiau în sus şi-n jos, nehotărâţi, prin tufele întunecate de lângă gardul doamnei Fountain.

Cu mintea în altă parte, Harriet dădu drumul printre degete beţişorului de la îngheţată, care căzu pe jos. Nu îşi schimbase deloc poziţia de jumătate de oră sau chiar mai mult. Stătea cu ceafa rezemată de braţul din lemn al balansoarului, într-un unghi al naibii de inconfortabil, dar cu toate acestea rămăsese nemişcată, atâta doar că îşi trăsese cartea mai aproape, tot mai aproape de nas.

Curând se făcu prea întuneric ca să mai vadă ceva. Harriet simţea înţepături în ţeastă şi o presiune pulsatorie în spatele orbitelor, dar rămase în continuare aşa, cu gâtul înţepenit şi toate celelalte. Ştia unele porţiuni din *Cartea junglei* aproape pe de rost: lecţiile lui Mowgli cu Bagheera şi Baloo sau atacul, alături de Kaa, asupra Bandar-Log-ului. După aceea părţile mai puţin aventuroase – în care Mowgli începea să fie

nemulţumit de viaţa din junglă – adesea nu le mai citea deloc. N-o interesau cărţile de copii în care copiii creşteau şi deveneau adulţi, întrucât acest proces „de creştere” şi devenire (în viaţă, ca şi în cărţi) implica o diminuare rapidă şi inexplicabilă a personajului. Eroii şi eroinele îşi părăseau aventurile pentru vreun iubit plictisitor, se căsătoreau, îşi făceau propria familie şi în general începeau să se comporte ca o cireadă de vaci.

Cineva făcea fripturi la grătar undeva afară. Miroseau bine. Pe Harriet o durea rău gâtul, dar, cu toate că trebuia să se străduiască să vadă pagina tot mai întunecată, se încăpăţâna în chip ciudat să nu se ridice ca să aprindă lumina. Atenţia îi alunecă uşor de la cuvintele scrise la un fel de derivă fără ţintă – trecând nepăsătoare pe deasupra vârfurilor tufelor de pe partea opusă, de parcă ar fi alunecat de-a lungul unei bucăţi de lemn negre şi aspre –, până când se simţi apucată de ceafă şi adusă cu forţa înapoi la poveste.

În adâncurile junglei dormea netulburat un oraş în ruine: altare prăbuşite, havuzuri şi terase sufocate de liane, încăperi în paragină, pline de aur şi bijuterii, de care nimănui, nici măcar lui Mowgli, nu-i păsa deloc. Printre ruine locuiau şerpii pe care pitonul Kaa îi numea, destul de dispreţuitor, „popor veninos”. Şi, pe măsură ce citea în continuare, jungla lui Mowgli începu să se prelingă pe furiş în întunericul umed, pe jumătate tropical, din propria ei grădină din spate, contaminând-o cu o senzaţie sălbatică, obscură şi

periculoasă. Broaştele orăcăiau şi păsările ţipau prin copacii înveliţi în plante agăţătoare. Mowgli era băiat, dar era şi lup. Iar ea era şi ea însăşi – Harriet –, dar, în parte, şi altceva.

Nişte aripi negre alunecau pe deasupra ei. Spaţiu pustiu. Gândurile Harrietei se scufundau şi se pierdeau în tăcere. Brusc, nu mai ştia sigur cât timp stătuse aşa, tolănită, pe balansoar. De ce nu era în pat? Era mai târziu decât credea? O întunecare alunecă peste mintea ei… un vânt negru… *rece*…

Tresări cu atâta putere, încât balansoarul se bălăngăni, şi ceva îi flutură pe obraji, ceva uleios, care se zbătea, iar Harriet nu mai putea să respire…

Înnebunită, începu să lovească cu palmele prin aer, să bată din mâini prin spaţiul gol din jur, şi balansoarul scârţâia, iar Harriet nu mai ştia care e susul şi care e josul, până când undeva, într-un cotlon al minţii sale, îşi dădu seama că acel *poc*! pe care-l auzise era cartea ei de la bibliotecă, ce căzuse pe jos.

Harriet încetă să se agite şi rămase nemişcată. Zguduirea violentă a balansoarului se domoli, apoi încetă cu totul, iar bârnele din lemn de pe tavanul verandei se mişcară tot mai încet deasupra ei, până când, în cele din urmă, se opriră. În nemişcarea sticloasă, Harriet rămase întinsă, meditând. Dacă nu s-ar fi dus ea acolo, pasărea tot ar fi murit, dar asta nu schimba realitatea: că ea a fost de fapt cea care a omorât-o.

Cartea de la bibliotecă zăcea deschisă cu faţa în sus pe podeaua de lemn. Fata se răsuci pe burtă ca să ajungă la ea. O maşină coti şi o luă în jos pe George Street şi când luminile farurilor trecură prin dreptul verandei, ilustraţia cu Cobra Albă apăru iluminată, asemeni unui semn de circulaţie fosforescent răsărit brusc în noapte pe marginea drumului, cu tot cu textul de sub ea:

Au venit să ia comoara cu mulţi, mulţi ani în urmă. Le-am vorbit în întuneric, iar ele m-au ascultat liniştite.

Harriet se răsuci la loc şi stătu foarte liniştită câteva minute. Apoi se ridică, în scârţâitul balansoarului, şi-şi întinse mâinile deasupra capului. Se târî fără vlagă înăuntru, trecând prin sufrageria scăldată într-o lumină mult prea puternică, unde Allison stătea singură la masă şi mânca piureu rece de cartofi dintr-un bol alb.

Stai liniştit, micuţul meu, pentru că eu sunt însăşi Moartea. O altă cobră spusese chestia asta în altă carte, tot de Kipling. Cobrele din povestirile lui erau fără pic de inimă, dar vorbeau frumos, asemeni regilor blestemaţi din Vechiul Testament.

Harriet traversă bucătăria, se duse la telefonul de pe perete şi formă numărul lui Hely. Patru ţârâituri. Cinci. Apoi cineva ridică receptorul. Pe fundal se auzea o trăncăneală indistinctă.

— Nu, arăţi mai bine fără ea, i se adresa mama lui Hely cuiva din preajmă, apoi spuse în telefon: Alo?

— Sunt Harriet. Pot să vorbesc cu Hely, vă rog?

— Harriet! Sigur că poţi, măzărică scumpă…

Se auzi receptorul pus deoparte. Harriet, ai cărei ochi încă nu se adaptaseră la lumina orbitoare din sufragerie, văzu scaunul de lângă frigider, care rămăsese aşa cum îl lăsase ea. Micile porecle şi alintături inventate de mama lui Hely o luau întotdeauna prin surprindere pe Harriet: *măzărică scumpă* nu era tocmai un mod obişnuit de a i te adresa lui Harriet.

Agitaţie. Un scaun dat la o parte şi râsul insinuant al lui Pemberton. Văicăreala iritată a lui Hely se ridică deasupra zgomotului general, ascuţită şi pătrunzătoare.

Se trânti o uşă.

— Salut! (Vocea lui Hely era îmbufnată, dar entuziasmată.) Harriet?

Ea strânse cu putere receptorul între ureche şi umăr şi se întoarse cu faţa la perete.

— Hely, ce zici, dacă am încerca, crezi că am reuşi să prindem un şarpe veninos?

Urmă o tăcere uluită, în timpul căreia Harriet îşi dădu seama, încântată, că el a înţeles exact ce voia să spună.

* * *

— Şarpele mocasin[36]? Sau mocasinul de apă[37]?

---

36 Agkistrodon contortrix, şarpe veninos cu pielea maroniu-roşcată şi cu nişte benzi mai închise la culoare.

37 Specie de vipere semiacvatice (Agkistrodon piscivorus) din sudul Statelor Unite.

Care e mai veninos?

Trecuseră câteva ore, iar ei stăteau amândoi în întuneric pe treptele din spate ale casei Harrietei. Hely aproape că înnebunise aşteptând să se liniştească toată agitaţia de la petrecerea aniversară a tatălui său, ca să poată să o şteargă din casă şi să vină la întâlnirea cu ea. Mama lui – care devenise suspicioasă când îi remarcase dispariţia poftei de mâncare – a sărit la presupunerea umilitoare că era constipat şi a insistat îndelung, chestionându-l despre unele intimităţi legate de scaunul zilnic şi oferindu-i laxative. După ce l-a pupat în cele din urmă, oarecum şovăielnică, de noapte bună şi după ce a plecat sus cu tatăl lui, Hely a stat sub aşternuturi, cu ochii larg deschişi şi nemişcat, timp de jumătate de oră sau chiar mai mult, rămânând la fel de vioi ca şi cum ar fi băut un butoi cu Coca-Cola, ar fi văzut un nou film cu James Bond sau ca şi cum ar fi fost Ajunul Crăciunului.

Când s-a strecurat afară din casă – ieşind în vârful picioarelor pe hol şi deschizând încet uşa din spate, care scârţâia –, Hely a devenit şi mai vioi. După răcoarea degajată de huruitorul aparat de aer condiţionat, atmosfera fierbinte şi apăsătoare a nopţii îl izbi cu putere. Părul i se lipise de ceafă şi respira cu greutate. Harriet, aşezată cu o treaptă mai jos, stătea cu genunchii sub bărbie şi mânca o pulpă de pui, pe care i-o adusese Hely de la el de acasă.

— Care-i diferenţa între un mocasin de apă şi

unul nord-american? zise Hely.

În lumina lunii buzele lui Harriet luceau, fiind uşor unsuroase de la pui.

— Eu credeam că sunt unul şi acelaşi şarpe afurisit!

Se simţea îmbătat de energie.

— Mocasinul nord-american e diferit. Mocasinul şi mocasinul de apă sunt unul şi acelaşi şarpe.

— Un mocasin de apă te atacă dacă aşa are el chef, zise Hely vesel, repetând cuvânt cu cuvânt ceva ce-i spusese Pemberton cu vreo două ore mai devreme, când îl chestionase Hely.

Lui Hely îi era o frică de moarte de şerpi şi nu-i plăcea nici măcar să se uite la pozele cu şerpi din enciclopedii.

— Sunt foarte, foarte agresivi, adăugă el.

— Stau tot timpul în apă?

— Un mocasin nord-american e lung de vreo şaizeci de centimetri, e foarte subţire şi foarte roşu, zise Hely, repetând iarăşi ceva spus de Pemberton, întrucât nu ştia să răspundă la întrebarea fetei. Şi nu îi place apa.

— Ar fi mai simplu de prins?

— O, da! zise Hely, deşi habar n-avea.

Ori de câte ori Hely dădea peste vreun şarpe, ştia fără să greşească – indiferent de mărime sau culoare, ci după ascuţimea sau rotunjimea capului – dacă era veninos sau nu, dar cam astea erau toate cunoştinţele lui în materie. Toată viaţa numise orice şarpe veninos „mocasin” şi orice

şarpe veninos aflat pe pământ era în mintea lui pur şi simplu un mocasin de apă care în acel moment nu se afla în apă.

Harriet aruncă osul de pui peste marginea treptelor şi, după ce îşi şterse degetele de gleznele goale, despături şerveţelul şi începu să mănânce felia de tort pe care i-o adusese Hely. O vreme niciunul dintre copii nu scoase vreo vorbă. Chiar şi în timpul zilei deasupra curţii din spate a Harrietei plutea un iz de mizerie şi delăsare, care o făcea să pară mai ponosită şi mai rece decât alte curţi de pe George Street. Iar noaptea, când vegetaţia contorsionată, ruptă, încâlcită şi încolăcită se întuneca, locul colcăia de vietăţi tainice. Mississippi era plin de şerpi. De când se ştiau, Hely şi Harriet tot auziseră poveşti cu pescari muşcaţi de mocasinii de apă încolăciţi pe vâsle sau care îşi dădeau drumul în canoe din copacii cu crengile atârnând deasupra apei, cu instalatori, deratizori şi coşari muşcaţi de sub case, cu schiori pe apă care loveau cuiburi de mocasini, iar aceştia apăreau la suprafaţa apei cu ochii sticloşi şi umflaţi ca nişte buhai – de fapt atât de umflaţi, încât se rostogoleau în siajul bărcii cu motor ca nişte jucării gonflabile dintr-o piscină. Amândoi ştiau că nu au voie să meargă vara prin pădure fără cizme şi pantaloni lungi, să dea la o parte bolovani mari sau să păşească peste buşteni căzuţi fără să se uite pe partea cealaltă şi că trebuie să se ferească de ierburile înalte, de desişuri şi tufişuri, de locurile cu apă băltită, de

rigole şi chepenguri prin care se intra sub case şi de orice gaură sau groapă suspectă. Hely reflectă, nu fără o senzaţie de disconfort, la desele avertismente ale mamei lui: să fie atent la gardul viu lăsat în paragină, la bazinul cu peştişori aurii, jilav şi demult abandonat, la maldărele de cherestea putrezită din curtea Harrietei. *Nu e vina ei*, îi spunea. *Mama ei nu face curat în curte, aşa cum ar trebui, dar să nu te prind că alergi pe acolo în picioarele goale…*

— Există un cuib de şerpi – mici şi roşii, aşa cum spui tu – sub gardul viu. Chester spune că sunt veninoşi. Iarna trecută, când a îngheţat pământul, am găsit un ghem cam aşa… (Harriet desenă în aer un cerc de mărimea unei mingi de softball). Plin de gheaţă.

— Cui i-e frică de nişte şerpi morţi?

— Nu erau morţi. Chester zicea că îşi revin dacă se dezgheaţă.

— Îhh!

— Chester le-a dat foc la toţi.

Era o amintire care rămăsese impregnată cam prea tare în mintea Harrietei. Cu ochii minţii încă îl mai vedea pe Chester, încălţat cu cizme înalte, cum toarnă benzină peste şerpi afară, în curtea netedă, iernatică, ţinând canistra cu benzină departe de corp, cu braţul întins. După ce a aruncat chibritul, flăcările au devenit suprarealiste: o minge portocalie care nu emana nici căldură şi nici lumină pe fundalul de un verde întunecat al gardului viu din spate. Chiar şi de la

distanţa aceea i s-a părut că şerpii se zvârcoleau şi străluceau, însufleţiţi brusc de un fior oribil, mai ales unul, care şi-a scos capul din ghem şi se răsucea înainte şi-napoi, orbeşte, ca un ştergător de parbriz de la o maşină. În timp ce ardeau, şerpii plesneau şi pârâiau hidos, cu unul din cele mai îngrozitoare zgomote pe care le-a auzit vreodată Harriet. Toată iarna şi mare parte din primăvara care a urmat pe locul acela au rămas o mică grămadă de cenuşă uleioasă şi nişte vertebre înnegrite.

Absentă, fata ridică bucata de tort, apoi o puse din nou jos.

— De genul ăsta de şarpe, zise ea, mi-a spus Chester că nu poţi să scapi de-adevăratelea. Pot să plece pentru scurt timp dacă reuşeşti să-i alungi cum trebuie, dar odată ce s-au obişnuit să stea într-un loc şi le place acolo, mai devreme sau mai târziu or să revină.

Hely se gândi că o luase de multe ori direct prin acel gard viu, ca să scurteze drumul. Fără pantofi în picioare. Apoi zise cu voce tare:

— Ştii Terenul de Joacă al Reptilelor, cel de pe vechea autostradă? De lângă Pădurea Pietrificată? Este şi o benzinărie acolo. E a unui tip cu buză de iepure, care te bagă în sperieţi.

Harriet se întoarse şi se uită fix la el.

— Ai fost acolo?

— Da.

— Vrei să spui că mama ta *a oprit* acolo?

— O, nu! zise Hely, uşor stânjenit. Doar Pem şi

cu mine. Când ne întorceam de la un meci de baseball.

Nici Pemberton – nici măcar Pem – nu părea deloc dornic să oprească la Terenul de Joacă al Reptilelor. Dar nu mai aveau benzină.

— Nu ştiu pe nimeni care să fi fost cu adevărat acolo.

— Tipul e pur şi simplu înspăimântător. Are tot felul de tatuaje cu şerpi pe amândouă mâinile. Peste tot.

Şi nişte cicatrici mici, de parcă ar fi fost muşcat de mai multe ori, constatase Hely în timp ce omul le umplea rezervorul. Şi n-avea niciun dinte, nici măcar nişte dinţi falşi acolo – ceea ce îi conferea rânjetului său ceva oribil, şerpesc. Cel mai rău lucru dintre toate era însă şarpele boa încolăcit în jurul gâtului. *Vrei să-l mângâi, fiule*? îi spusese insul, aplecându-se în interiorul maşinii şi ţintuindu-l cu ochii lui indiferenţi, orbiţi de soare.

— Cum e? Adică Terenul de Joacă al Reptilelor?

— Pute. A peşte. Am pus mâna pe un şarpe boa, adăugă Hely.

— A fost teamă să nu pună mâna pe el. I-a fost teamă ca nu cumva „omul şarpe” să îl arunce peste el înăuntru, în maşină, dacă refuza.

— Era rece, rece ca un scaun de maşină iama.

— Câţi şerpi are?

— O, mulţi! Şerpi în acvarii de peşti – un perete întreg, plin. Apoi încă o tonă de şerpi care umblau peste tot de capul lor.

Şi ce să zic de partea îngrădită, la care-i zice Ferma Şerpilor cu Clopoţei? E o clădire undeva mai în spate, cu tot felul de cuvinte, desene şi alte porcării pictate pe toate laturile.

— Ce-i oprea să se caţere pe perete şi să iasă de acolo?

— Nu ştiu. Nu se mişcau prea mult. Păreau cumva bolnavi.

— N-am nevoie de un şarpe bolnav.

Un gând straniu îl izbi pe Hely. Ce-ar fi fost dacă fratele Harrietei n-ar fi murit când era ea mică? Dacă ar trăi, probabil că ar fi ca Pemberton: ar sâcâi-o mereu şi şi-ar băga nasul în treaba ei. Probabil că nici nu l-ar fi plăcut aşa de mult.

Îşi înălţă cu o mână părul blond într-o coadă de cal şi-şi făcu vânt la ceafă cu cealaltă mână.

— Să-ţi spun drept, eu aş prefera să am un şarpe lent, nu unul din ăia rapizi, care se ţin după fundul tău, zise el vesel. Am văzut odată la televizor ceva despre mamba neagră. Are vreo trei metri. Şi ştii ce fac ăştia? Se ridică pe primii doi metri şi ceva de corp şi te urmăresc cu o viteză de aproximativ treizeci de kilometri pe oră, iar când te prind, apăsă el pe cuvinte, acoperind vocea Harrietei, atunci te atacă drept în faţă.

— Are aşa un şarpe?

— Tipul are toţi şerpii din lume. Plus că – am uitat să-ţi spun – sunt atât de veninoşi, că mori în zece secunde. Uită de trusa antiviperin. O păţeşti şi gata.

Tăcerea Harrietei era copleşitoare. Cum

stătea aşa, cu părul ei negru şi cuprinzându-şi genunchii cu braţele, arăta un pic ca un pirat chinez.

— Ştii de ce-am avea nevoie? întrebă ea dintr-odată. De o maşină.

— O, da! zise vesel Hely după un foarte scurt moment de perplexitate, în care se înjură în sinea lui pentru faptul că se lăudase în faţa ei că poate să conducă o maşină.

Hely se uită la Harriet dintr-o parte, apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-se în palmele încordate, şi se uită la stele. *Nu pot* sau *Nu* erau cuvinte pe care nu voiai să i le spui Harrietei. O văzuse cum sărea de pe acoperişuri, cum se bătea cu copii de două ori mai mari ca ea, cum le trăgea şuturi infirmierelor de la grădiniţă şi le muşca atunci când îi făceau injecţiile de cinci vaccinuri într-unul.

Neştiind ce să mai zică, se frecă la ochi. Era somnoros, dar într-un mod neplăcut. Îi era tare cald, îl mânca pielea şi presimţea că o să aibă coşmaruri. Se gândi la şarpele cu clopoţei jupuit pe care îl văzu atârnând de un stâlp pe gardul de la Terenul de Joacă al Reptilelor: roşu, musculos, cu o reţea de vinişoare albastre.

— Harriet, zise el cu voce tare. N-ar fi mai uşor să chemăm poliţaii?

— Ar fi mult mai uşor, răspunse instantaneu Harriet, iar el simţi un val de afecţiune pentru fată.

Draga de Harriet! Pocneşti uite-aşa din degete

şi schimbi subiectul cât ai clipi, iar ea e imediat de partea ta.

— Atunci eu zic să facem aşa. Putem să sunăm de la telefonul public de lângă primărie şi să spunem că ştim cine l-a omorât pe fratele tău. Eu pot să-mi prefac vocea şi să vorbesc exact ca o bătrânică.

Harriet se uită la Hely ca la un nebun.

— De ce să las pe *altcineva* să-l pedepsească? întrebă ea.

Expresia de pe chipul ei îl făcu pe Hely să se simtă inconfortabil. Îşi feri privirea. Ochii i se luminară o clipă în momentul în care observă şerveţelul de hârtie unsuros şi restul de tort rămase acolo, pe trepte. Adevărul adevărat era că el avea să facă orice i-ar fi cerut ea, indiferent ce ar fi fost, şi amândoi ştiau asta.

* * *

Mocasinul nord-american era mic, avea doar puţin peste treizeci de centimetri şi era de departe cel mai mic dintre cei cinci pe care Hely şi Harriet îi reperaseră în dimineaţa aceea după o oră de căutări. Stătea foarte liniştit, formând un S uşor curbat, printre nişte buruieni răzleţe răsărite dintr-un strat de nisip de construcţii, ceva mai încolo de străduţa înfundată din cartierul Oak Lawn, o zonă de case noi ce se întindea dincolo de clubul de agrement local.

Toate casele din Oak Lawn erau mai noi de şapte ani: locuinţe ce imitau stilul Tudor, ferme cubiste şi contemporane, chiar şi câteva imitaţii

de case antebelice din cărămidă nouă, de un roşu ţipător, cu nişte coloane ornamentale ţintuite pe faţade. Deşi erau mari şi destul de scumpe, faptul că erau noi făcea ca aceste case să-ţi dea o senzaţie neprietenoasă, de duritate, de răceală, în spatele respectivului cartier, acolo unde Hely şi Harriet îşi parcaseră bicicletele, multe case erau încă în construcţie – terenuri pustii, împrejmuite, pe care stăteau îngrămădite mormane de cartoane gudronate şi cherestea, folii de rigips şi de izolaţie, mărginite de şiruri scheletice de puieţi de pin galben, printre care cerul lăsa să se scurgă un albastru febril.

Spre deosebire de vechea şi umbroasa George Street, construită înainte de începutul secolului, aici existau foarte puţini copaci, de diferite dimensiuni, iar trotuare nu existau deloc. De fapt fiecare petic de vegetaţie căzuse pradă ferăstrăului mecanic sau buldozerelor, inclusiv stejarii negri şi stejarii pedunculaţi, dintre care unii – potrivit unui silvicultor de la universitatea de stat, care a coordonat o încercare eşuată de a-i salva – s-ar fi aflat acolo din 1682, pe vremea când La Salle[38] a ajuns la fluviul Mississippi. Cea mai mare parte din stratul superior de sol, care fusese fixat locului de rădăcinile copacilor, a fost luat de apă şi cărat în râu, iar apoi în fluviu. Stratul de sol mai dur de dedesubt a fost tasat cu buldozerele,

38 Rene-Robert Cavalier, Sieur de La Salle (1643-1687), explorator francez în America de Nord. A explorat şi cucerit Louisiana pentru Franţa.

ca să se niveleze terenul, şi pe solul sărac, mirosind a acru, ce mai rămăsese nu creştea aproape nimic. Iarba răsărea doar ici şi colo sau nu răsărea deloc, iar magnoliile şi arbuştii de sânger aduşi cu camioanele se ofileau şi mureau imediat, devenind nişte beţe ce se iţeau din optimistele straturi circulare de îngrăşământ cu borduri decorative. Vastele întinderi de lut ars de soare, şi roşu, ca pe Marte, pline de nisip şi rumeguş, erau retezate brusc de marginea asfaltului, care era atât de negru şi de nou, încât părea şi acum lipicios. Mai în spate, spre sud, se afla o mlaştină colcăitoare, care se umfla şi inunda noul cartier în fiecare primăvară.

Casele din cartierul rezidenţial Oak Lawn erau în mare parte proprietatea unor noi îmbogăţiţi: politicieni, dezvoltatori şi agenţi imobiliari, cupluri ambiţioase de tineri căsătoriţi, care voiau să fugă de originile lor ţărăneşti în oraşe din Piney Woods sau de pe colinele din jur. Ca şi cum şi-ar fi urât originile rurale, ei pavaseră metodic fiecare bucăţică de teren disponibilă şi smulseseră din rădăcini fiecare copac băştinaş.

Dar Oak Lawn se răzbuna, la rândul său, pentru faptul că fusese netezit cu atâta brutalitate. Pământul era mlăştinos şi colcăia de ţânţari. Gropile se umpleau cu ape puturoase de îndată ce erau săpate. Canalizarea dădea pe dinafară când ploua – şi circula legenda că mâlul negricios care umplea toaletele nou-nouţe şi făloase ar fi picurat şi de la robinete, şi de la

duşurile cu capete reglabile. Stratul de pământ de la suprafaţă fiind pur şi simplu ras, trebuiau aduse camioane peste camioane de nisip, ca să împiedice casele să fie luate de ape primăvara, şi nu exista nimic care să poată opri broaştele ţestoase şi şerpii să vină dinspre râu şi să invadeze uscatul după bunul lor plac.

Iar cartierul rezidenţial Oak Lawn era infestat de şerpi – mari şi mici, veninoşi sau nu, şerpi cărora le plăcea mâlul, şerpi cărora le plăcea apa şi şerpi cărora le plăcea să stea la soare pe pietrele uscate, în lumina strălucitoare. În zilele fierbinţi mirosul de şarpe se ridica pur şi simplu din sol, aşa cum se ridica apa din sol ca să umple urmele de paşi de pe pământul netezit cu buldozerele. Ida Rhew compara duhoarea emanată de şarpe cu măruntaiele de la peşti – de la crapul de Mississippi, de la somnul de canal sau de la peştii necrofagi care se hrăneau de prin gunoaie. Ori de câte ori săpa o groapă pentru o azalee sau o tufă de trandafiri, mai ales în cadrul plantărilor civice organizate de Clubul Grădinarilor, care se făceau lângă autostradă, Edie spunea că ştie că se apropie cu cazmaua de un cuib de şerpi dacă simte un iz de cartofi stricaţi. Harriet simţise ea însăşi de nenumărate ori duhoarea şerpilor (cel mai tare în Casa Reptilelor de la grădina zoologică din Memphis şi la şerpii înspăimântaţi ce erau ţinuţi captivi în borcane mari la orele de ştiinţe naturale), dar şi adierea usturătoare şi râncedă de pe malurile mocirloase ale pârâului şi ale lacurilor

mici, de prin rigole şi mlaştinile aburinde din august şi – din când în când, mai ales pe o vreme extrem de caldă, după o ploaie – chiar din propria ei curte.

Blugii şi cămaşa cu mâneci lungi a Harrietei erau leoarcă de sudoare. Cum acolo aproape că nu existau copaci – nici în cartier şi nici în mlaştina din spate –, purta o pălărie de pai care s-o apere de insolaţie, dar soarele ardea alb şi sălbatic, de parcă ar fi fost urgia lui Dumnezeu. Simţea că leşină de căldură şi teamă. Toată dimineaţa îndurase cu stoicism, în timp ce Hely – care era prea mândru ca să-şi pună o pălărie şi care avea deja nişte arsuri pe piele – ţopăia de colo colo şi bolborosea ceva despre un film cu James Bond în care era vorba despre nişte găşti de traficanţi de droguri, despre nişte prezicători şi despre şerpi tropicali ucigaşi. Când veneau încoace cu bicicletele, a plictisit-o de moarte flecărind despre un ciclist cascador uluitor, Evel Knievel, şi un film de desene animate de sâmbătă dimineaţa, *Wheelie and the Chopper Bunch*.

— Ar fi trebuit să-l vezi, îi spunea acum, în timp ce-şi dădea pe spate, cu degetele răsfirate şi cu o ritmicitate febrilă, şuviţele de păr ude leoarcă ce-i cădeau pe faţă. Zău aşa! Gagiul, James Bond, i-a dat foc şarpelui *pe loc*. Avea un tub cu deodorant sau ceva de genul ăsta. Deci vede el şarpele în oglindă, se răsuceşte brusc, uite aşa, îşi ţine ţigara de foi chiar în dreptul tubului de spray şi… *puf*, focul acela străbate uite-aşa toată

camera, *fiiuuu*...

Hely se dădu în spate, clătinându-se şi şuierând printre buze, în timp ce Harriet evalua şarpele mocasin ce picotea şi încerca din răsputeri să se gândească cum să procedeze. Porniseră la vânătoare echipaţi cu arma cu aer comprimat a lui Hely, două beţe tăiate dintr-un pom, cu vârful bifurcat, un ghid ilustrat cu reptilele şi amfibienii din sud-estul Statelor Unite, mănuşile de grădinărit ale lui Chester, un garou, un cuţit de buzunar, fise de telefon (în caz că vreunul dintre ei era muşcat) şi o gentuţă veche de tablă de-a lui Allison, din acelea pentru pacheţelul cu mâncare (*Regina campusului*, ce avea pictată pe ea nişte majorete cu părul strâns în coadă de cal şi nişte fete drăguţe, ce participau la un concurs de frumuseţe şi aveau diademe pe cap), în capacul căreia, după multă trudă, Harriet reuşise să facă nişte găuri pentru respirat cu o şurubelniţă. Planul lor era să se apropie pe furiş de şarpe – de preferinţă după ce a atacat şi înainte de a-şi reveni – şi să-i ţintuiască ceafa cu băţul bifurcat. Apoi urmau să-l apuce strâns de cap (foarte strâns, ca să nu poată să se repeadă să-i muşte), să-l arunce în gentuţa de tablă şi să o închidă cu încuietoarea.

Dar toate acestea erau mai uşor de zis decât de făcut. De primii şerpi pe care-i zăriră – trei mocasini tineri, ruginii şi lucitori, ce se prăjeau împreună la soare pe o dală de beton – au fost prea înspăimântaţi ca să se apropie. Hely azvârli o

cărămidă în mijlocul lor. Doi o zbughiră imediat, în direcţii diferite. Cel ce rămase pe loc se înfurie rău şi atacă de câteva ori, de jos în sus> cărămida, aerul şi orice îi atrăgea atenţia.

Amândoi copiii erau îngroziţi. După ce-i dădură ocol pre? cauţi, cu beţele lor bifurcate ţinute în faţă, se repeziră în viteză către şarpe şi apoi, la fel de repede, se traseră înapoi în momentul în care creatura se răsuci rapid, gata să atace – mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, asaltându-i în toate direcţiile. Harriet era atât de înspăimântată, încât simţi că e gata să-şi piardă cunoştinţa. Hely încercă să-l prindă în vârful băţului, dar nu reuşi. Şarpele se trase în spate şi se aruncă spre el cât era de lung. Harriet îşi înăbuşi un ţipăt şi îi ţintui ceafa cu băţul ei bifurcat. Imediat, cu o violenţă şocantă, şarpele începu să izbească sălbatic în jur cu cei şaizeci de centimetri rămaşi liberi, de parcă ar fi fost posedat de diavol. Harriet, năucă de repulsie, sări în spate, ca nu cumva să o plesnească peste picioare cu coada, iar atunci, cu o răsucire bruscă, animalul se smulse din strânsoare, îndreptându-se spre Hely – care ţopăi sălbatic în spate şi urlă de parcă ar fi fost tras într-o ţeapă de fier –, apoi o zbughi prin buruienile pârjolite de soare.

Să mai spunem ceva despre cartierul Oak Lawn: dacă un copil – sau oricine altcineva – ar fi zbierat suficient de îndelung, de ascuţit şi de tare, aşa ca acum, pe George Street, doamna Fountain, doamna Godfrey, Ida Rhew şi încă vreo şase

menajere din diferite case ar fi zburat afară într-o clipă („Copii, lăsaţi şarpele ăla în pace! Hai, ştergeţi-o!”). Şi ar fi fost extrem de serioase: nu ar fi acceptat să li se răspundă şi ar fi stat să-i urmărească pe copii de la ferestrele din bucătărie chiar şi după ce intrau în case, ca să se asigure că totul e în regulă. Dar în cartierul Oak Lawn lucrurile erau complet diferite. Casele aveau un aer înspăimântător, de loc sigilat, asemeni unor buncăre sau mausolee. Oamenii nu se cunoşteau unii pe alţii. Aici, în Oak Lawn, puteai să strigi până nu mai puteai, vreun ocnaş putea să te şi stranguleze cu o bucată de sârmă ghimpată, şi nimeni n-ar fi ieşit să vadă ce se întâmplă, în liniştea intensă, vibrant caniculară, râsul unui nebun dintr-un concurs TV pluti sinistru dinspre cea mai apropiată casă: o *hacienda*[39] cu toate storurile trase, pitită pe lotul de teren gol de imediat după scheletele de pini. Ferestre fumurii. Un Buick nou, strălucitor, stătea pe locul de parcare presărat cu nisip.

— Ann Kendall? Hai, vino jos!

Aplauze frenetice din partea publicului.

Cine stătea oare în casa aceea? se gândi Harriet, uşor buimacă, punându-şi mâna streaşină la ochi. Un tată beţiv care nu s-a dus la slujbă? Vreo mamă leneşă de Junior League[40], ca mamele

39 Tip de conac de la fermele ori plantaţiile din America de Sud.

40 Organizaţie caritabilă de femei, înfiinţată la începutul secolului XX, ale cărei membre fac parte de obicei din protipendada unei comunităţi (n.r.).

tinere şi neglijente la care Allison mai face uneori *babysitting* aici, una care stă întinsă pe pat într-o cameră întunecată, cu televizorul deschis şi cu rufele nespălate?

— Nu pot să sufăr *Preţul corect*, zise Hely, dându-se în spate cu un geamăt, uitându-se pe jos şi făcând în acelaşi timp nişte mişcări agitate, spasmodice. La *Tattletales* au bani şi maşini.

— Mie-mi place Rişti şi câştigi.

Hely nu asculta. Izbea energic buruienile cu băţul lui bifurcat. „*Din Rusia, cu dragoste…*”, începu el să fredoneze. Apoi o luă de la început, pentru că nu-şi putea aminti cuvintele: „*Din Rusia, cu DRAGOSTE…*”

N-au trebuit să caute prea mult până când au găsit şi cel de-al patrulea şarpe, un mocasin de apă: ceruit, de un galben icteric, cam de aceeaşi lungime cu mocasinul nord-american, dar mai gros decât braţul Harrietei. Hely – care, în ciuda groazei sale, insistase să deschidă el drumul – aproape că era să calce pe el. Şarpele s-a încordat ca un arc şi a atacat, gata-gata să-l muşte de gambă. Hely, cu reflexele electrizate de întâlnirea precedentă, făcu o fandare şi îl ţintui dintr-o singură lovitură.

— Aha! strigă el.

Harriet râse tare. Bâjbâi cu mână tremurânde după încuietoarea cutiei de tablă cu Regina Campusului. Şarpele ăsta era mai lent şi mai puţin agil. Îşi unduia alene pe pământ trupul gros – de un galben scârbos, oribil –, înainte şi-napoi. Dar

era mult mai mare decât mocasinul nord-american. Oare avea să încapă în Regina Campusului? Hely, care era atât de îngrozit, încât începu şi el să râdă, ascuţit şi isteric, îşi răsfiră degetele şi se aplecă să-l apuce…

— Capul! ţipă Harriet, scăpând pe jos cutia de tablă, care zornăi.

Hely sări în spate. Băţul îi căzu din mână. Mocasinul stătea neclintit. Apoi, foarte lin, îşi înălţă capul, se uită la ei cu pupilele lui oblice un moment prelungit, îngheţat, apoi deschise gura (sinistru de albă pe dinăuntru) şi se luă după ei.

Copiii se întoarseră brusc şi o luară la sănătoasa, izbindu-se unul de altul – temându-se să nu se împiedice şi să cadă în şanţ şi temându-se şi mai tare să se uite în jos –, în vreme ce tufele şi mărăcinişul le scrâşneau sub tenişi, iar mirosul de buruieni strivite se ridica înţepător în jurul lor în toiul arşiţei, de parcă ar fi fost însuşi mirosul spaimei.

Un şanţ plin de apă puturoasă, ce colcăia de mormoloci, îi izola de asfalt. Dalele de beton erau alunecoase, pline de muşchi şi prea late ca să poată să fie evitate dintr-o singură săritură. Au alunecat (iar mirosul pe care l-au stârnit, ceva între canalizare şi peşte împuţit, le-a declanşat amândurora un potop de tuse), au căzut, s-au sprijinit în mâini şi s-au căţărat pe partea cealaltă. Când s-au ridicat cu trudă în picioare şi s-au întors – cu lacrimile şuvoi pe chip –, ca să se uite la drumul pe unde veniseră, n-au văzut decât poteca

croită chiar de ei printre vârtejurile de flori galbene ale buruienilor şi pastelurile melancolice aruncate de cutia de tablă undeva mai departe, în spate.

Gâfâind, roşii ca sfecla şi extenuaţi, se clătinau pe picioare de parc-ar fi fost beţi. Deşi amândoi se simţeau gata să leşine, pământul nu reprezenta un loc confortabil sau sigur şi nici nu exista vreun alt loc unde să se poată aşeza. Un mormoloc suficient de mare şi cu picioare ieşise din şanţ, stropind în toate părţile, şi acum eşuase, ţâfnos, pe drum, iar pleoscăielile sale şi pielea lui subţire, ce se freca de asfalt, o stârniră pe Harriet să pornească o nouă serie de icnete.

Fără să mai ţină seama de eticheta obişnuită, cea de la şcoală – care îi ţinea la o distanţă strictă de şaizeci de centimetri unul de altul, cu excepţia momentelor când se înghionteau şi îşi trăgeau pumni –, cei doi se ţineau strâns unul de altul, ca să-şi menţină echilibrul – Harriet fără să se mai gândească la faptul că nu trebuie să pară laşi, Hely fără să se mai gândească să o sărute sau s-o sperie. Blugii lor, plini cu ciorchini de scaieţi şi lipicioşi de la păduchii de plante, erau neplăcut de grei, uzi leoarcă şi puteau a apă de şanţ. Hely, aplecat în faţă, scotea nişte sunete ce sugerau că e pe punctul de a vomita.

— Eşti OK? îl întrebă Harriet, care începu şi ea să icnească în momentul în care văzu pe mâneca lui un cocoloş de măruntaie galben-verzui de mormoloci.

Hely, care icnea sacadat, ca o pisică care încearcă să elimine un ghemotoc de păr, ridică din umeri şi o porni înapoi, ca să recupereze băţul şi cutia de tablă.

Harriet îl trase de partea din spate a bluzei de trening.

— Stai aşa! reuşi ea să-i spună.

Stăteau acum şi se odihneau amândoi pe şeile de la biciclete – pe Sting-Ray-ul lui Hely, cu mânerele din corn de capră şi şaua banană, şi pe Western Flyer-ul lui Harriet, care fusese al lui

Robin răsuflând greu şi fără să vorbească. După ce li s-au mai domolit bătăile inimii şi a înghiţit fiecare câte o gură de apă călâie, cu gust de plastic, din plosca lui Hely, au pornit-o din nou spre câmp, de data asta înarmaţi cu pistolul cu aer comprimat al lui Hely.

Îndelungata tăcere şocată a lui Hely a lăsat loc histrionismului său. Cu glas tare şi cu gesturi dramatice, el se lăudă cum are de gând să prindă mocasinul de apă şi ce o să-i facă după ce-l prinde: o să-l împuşte drept în faţă, o să-l facă să zboare în sus, o să-l pocnească ca pe un bici, o să-l sfârtece în două, o să-i calce resturile cu bicicleta. Era stacojiu la faţă şi respira rapid şi întretăiat. Din când în când trăgea cu pistolul prin buruieni şi apoi trebuia să se oprească şi să pompeze îndârjit – *puf*, *puf*, *puf*! – , ca să ridice din nou presiunea în arma cu aer comprimat.

Au ocolit şanţul şi s-au îndreptat spre casele în construcţie, de unde le era mai uşor să revină pe

drum dacă erau în pericol. Pe Harriet o durea teribil capul şi îşi simţea mâinile reci şi amorţite. Hely – cu pistolul cu aer comprimat balansându-se pe cureaua aruncată peste umăr – ţopăia înainte şi-napoi, pălăvrăgea întruna, lovea cu pumnii prin aer şi uitase complet de partea tăcută a ierbii rare, aflată la niciun metru de adidaşii lui, unde se ascundea (discret şi întins într-o linie aproape perfectă) ceea ce în *Ghidul reptilelor şi amfibienilor din Statele Unite* ar fi fost numit un mocasin nord-american „nematurizat”.

— Vezi tu, servieta asta aruncă gaz lacrimogen dacă o deschizi. Da’ are şi gloanţe, şi un cuţit care iese automat într-o parte…

Harriet îşi simţea capul ca în apă. Ar fi vrut să primească câte un dolar de fiecare dată când îl auzea pe Hely vorbind despre servieta din *Rusia cu dragoste*, care trăgea cu gloanţe şi arunca gaz lacrimogen.

Închise ochii şi-i zise:

— Ascultă, data trecută pe ăla l-ai apucat prea de jos. Ar fi putut să te muşte.

— Taci din gură! îi răspunse Hely după o pauză nervoasă. E vina ta. Eu îl prinsesem! Dacă tu n-ai fi…

— Fii atent! în spatele tău.

— Mocasinul?

Se ghemui şi-ntoarse arma.

— Unde-i? Arată-mi-l pe nenorocit, continuă el.

— Uite acolo! zise Harriet şi apoi, exasperată,

făcu un pas în faţă, ca să-i arate din nou. Acolo!

Capul ascuţit al şarpelui se înălţă orbeşte, dezvăluind partea palidă de dedesubt a maxilarului său musculos, apoi se aşează liniştit la loc, cu un fel de mişcare ondulată.

— Ei, ăsta-i unul mic! spuse dezamăgit Hely, aplecându-se în faţă, ca să-l vadă mai de aproape.

— Nu contează cât... Hei! zise Harriet, sărind cu stângăcie într-o parte, în timp ce mocasinul se repezi ca o panglică roşie direct la glezna ei.

O ploaie de alune prăjite se răspândi în jur şi apoi toată punga zbură peste umărul Harrietei şi ateriză cu un pleoscăit. Harriet se clătină, se dezechilibră şi sări într-un picior, dar atunci şarpele (pe care nu mai reuşi să-l repereze) se repezi din nou la ea.

Pistolul pocni inofensiv lângă tenisul ei. O a doua împuşcătură îi înţepă gamba şi Harriet schelălăi în timp ce pocnetele împroşcau ţărâna din jurul picioarelor ei. Dar acum şarpele era stârnit şi îşi înteţi atacurile chiar sub focul armei. Se repezi la picioarele fetei, atacând de mai multe ori, cu o încăpăţânare acută.

Ameţită şi pe jumătate delirând, fata se târî cu greutate spre asfalt. Se şterse cu antebraţul pe faţă (baloane mici şi transparente îi pulsau zglobii prin faţa ochilor orbiţi de soare, izbindu-se unele de altele şi unindu-se ca o amibă văzută la microscop într-o picătură de apă de baltă) şi, când vederea i se limpezi, îşi dădu seama că micul şarpe îşi săltase din nou capul arămiu şi se uita la

ea, fără surprindere sau emoţie, de la o distanţă de vreun metru şi ceva.

În frenezia lui, Hely blocase arma. Strigând ceva fără sens, o aruncă pe jos şi alergă să ia din nou băţul.

— Aşteaptă o clipă.

Cu un efort susţinut, Harriet reuşi să se elibereze de sub privirea de gheaţă a şarpelui, limpede precum clopotele bisericii. *Ce-i e mine*? se gândi ea, slăbită, retrăgându-se împleticit spre mijlocul drumului strălucitor. *Insolaţie*?

— O, Doamne! se auzi vocea lui Hely, dar fata nu-şi dădu seama de unde vine. Harriet?

— Aşteaptă.

Aproape fără să-şi dea seama ce face (genunchii îi erau moi şi neascultători, de parcă ar fi aparţinut unei marionete pe care nu ştia cum s-o mânuiască), se trase un pas înapoi şi apoi se aşeză pur şi simplu pe asfaltul fierbinte.

— Ţi-e bine, fată?

— Lasă-mă-n pace! se auzi Harriet spunând.

Soarele sfârâia roşu printre pleoapele ei închise. Arsura lăsată de ochii şarpelui pe pleoapele ei încă mai lucea acolo, ca un negativ fotografic, cu negrul malefic al irisului şi galbenul vitriolic al pupilei oblice. Harriet respira pe gură, iar mirosul ce venea de la pantalonii îmbibaţi cu apa din canal era atât de puternic în arşiţa aceea, încât aproape că-i simţea gustul. Deodată îşi dădu seama că nu era în siguranţă dacă stătea jos, aşa că încercă să se ridice, dar pământul îi fugi de sub

picioare…

— Harriet! se auzi vocea lui Hely undeva departe. Ce se-ntâmplă cu tine? Mă sperii.

Clipi. Lumina albă o înţepa, de parcă i s-ar fi stors zeamă de lămâie în ochi, şi era oribil că totul era atât de cald, de fierbinte şi de orbitor şi că ea nu-şi simţea braţele şi picioarele…

Când şi-a mai revenit, stătea culcată pe spate. Cerul strălucea, fără niciun nor, într-un albastru nemilos. Timpul părea să fi avansat cu doar o fracţiune de secundă, ca şi cum ar fi aţipit puţin şi s-ar fi trezit, cu o tresărire, exact în acelaşi moment. O prezenţă greoaie îi întuneca vederea. Cuprinsă de panică, îşi acoperi faţa cu mâinile, dar pata întunecată care plana deasupra ei nu făcu decât să-şi schimbe poziţia şi o apăsă mai insistent din partea cealaltă.

— Haide, Harriet! Nu-i decât apă.

Auzi undeva, într-un cotlon al minţii, aceste cuvinte şi totuşi nu le auzi. Apoi – destul de brusc – ceva rece îi atinse colţul gurii, ceva de care Harriet se îndepărtă, zbătându-se şi ţipând din toate puterile.

* * *

— Voi doi sunteţi ţicniţi, le zise Pemberton. Să veniţi pe biciclete până aici, în rahatul ăsta de cartier? Cred că sunt peste patruzeci şi cinci de grade.

Harriet, întinsă pe bancheta din spate a Cadillac-ului lui Pem, se uita cum cerul alerga pe deasupra ei printr-o dantelă răcoroasă de crengi

de copaci. Copacii arătau că părăsiseră Oak Lawn-ul lipsit de umbră şi că se aflau deja pe şoseaua districtuală.

Închise ochii. Din difuzoarele stereo ale maşinii se auzea, asurzitoare, o muzică rock. Petice de umbră – sporadice, fâlfâitoare – treceau în viteză şi pâlpâiau prin dreptul pleoapelor ei înroşite şi închise.

— Terenurile sunt pustii, zise Pem, acoperind cu vocea şi vântul, şi muzica. Nu e nimeni nici măcar la bazin. Toată lumea e la club şi se uită la *One Life to Live*.

Fisa de telefon folosise totuşi la ceva. Hely, plin de eroism – întrucât era aproape la fel de panicat şi de atins de insolaţie ca şi Harriet –, sărise pe bicicletă şi, în ciuda senzaţiei de leşin şi a crampelor din picioare, pedalase aproape un kilometru, până la telefonul public din parcarea de la Jiffy Qwik-Mart. Dar Harriet, care avusese parte de o aşteptare infernală, stând absolut singură timp de patruzeci de minute pe asfaltul de la capătul fundăturii infestate de şerpi şi prăjindu-se acolo, în soare, avea fierbinţeli prea mari şi îi era prea rău ca să mai poată să-i fie foarte recunoscătoare.

Se ridică puţin în şezut, atât cât să-i vadă părul lui Pemberton, ciufulit şi ţepos de la substanţele chimice din bazin, dat pe spate şi băţos ca o bucată dintr-un panou galben. Chiar şi din scaunul din spate, Harriet îi adulmecă mirosul distinct şi înţepător de adult: transpiraţia acră şi

masculină ce se simţea de sub loţiunea de bronzat din lapte de cocos, un miros amestecat cu cel de ţigări şi cu ceva asemănător tămâiei.

— De ce aţi bântuit toată ziua prin Oak Lawn? Cunoaşte-ţi pe cineva acolo?

— A… nu, zise Hely pe tonul sacadat şi monoton pe care îl adopta în preajma fratelui său.

— Şi-atunci ce făceaţi pe acolo?

— Vânam şerpi… pentru… încetează! adăugă el repede şi ridică o mână, căci Harriet îl trăsese scurt de păr.

— Ei bine, dacă aveţi chef să prindeţi un şarpe, atunci da, acolo-i locul potrivit, zise alene Pemberton. Wayne, care se ocupă de întreţinere la clubul local, mi-a spus că atunci când au făcut nivelarea la o piscină pentru o doamnă de acolo, echipa a omorât vreo şaizeci de şerpi odată. Într-o singură curte.

— Şerpi veninoşi?

— Ce mai contează? N-aş locui în gaura aia infernală nici pentru un milion de dolari, zise Pemberton, scuturând din cap cu o mişcare plină de dispreţ princiar. Acelaşi tip, Wayne, zicea că tipul cu deratizarea a găsit trei sute de şerpi sub una din casele alea de rahat. Sub *o singură casă*. Curând, când o să fie o inundaţie mai mare, de n-o s-o mai poată opri ăia de la îndiguiri cu saci de nisip, să vezi cum fiecare mămiţică de acolo o să fie ciuruită de muşcături.

— Am prins un mocasin, zise mândru Hely.

— Da, sigur. Şi ce-ai făcut cu el?

— M-am pus şi i-am dat drumul.

— Pun pariu c-aşa ai făcut.

Pemberton îi aruncă o privire piezişă lui Hely.

— A venit după tine?

— Nuu, zise Hely, lăsându-se un pic mai jos pe scaun.

— Ei bine, nu-mi pasă dacă zice careva că şarpelui i-ar fi mai frică de tine decât îţi e ţie frică de el. Mocasinii de apă sunt feroci. Te urmăresc până-n pânzele albe. Odată un mocasin mare ne-a atacat pe mine şi pe Tink Pittmon pe lacul Oktobeha şi, ştii, nu eram deloc aproape de el, dar a venit el după noi. A traversat lacul înot.

Pem făcu o mişcare sinuoasă şi fulgerătoare cu mâna.

— Tot ce vedeai deasupra apei era gura aia mare şi albă deschisă. Şi pe urmă *poc*, *poc*! cu capul, ca un cerb, în partea de aluminiu a canoei şi oamenii stăteau pe chei şi se uitau.

— Şi ce-aţi făcut? întrebă Harriet, care acum stătea ridicată pe bancheta din spate, aplecându-se un pic spre scaunul din faţă.

— Ei, ţi-ai revenit, Tigrule. Credeam c-o să trebuiască să te ducem pe braţe la doctor.

Chipul lui Pem în oglinda retrovizoare o surprinse: buzele albe ca de cretă şi nişte urme de cremă de protecţie pe nas, plus urma unei arsuri de soare profunde, ce-i aminti Harrietei de chipurile degerate ale celor din expediţia polară a lui Scott.

— Deci îţi place să vânezi şerpi? se adresă el

imaginii Harrietei, reflectată în oglindă.

— Nu, îi răspunse tăios Harriet, sfidându-i maniera persiflantă şi fiind în acelaşi timp nedumerită de ea.

Apoi se retrase din nou pe bancheta ei.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine.

— Cine-a zis că mi-ar fi ruşine?

Pem râse.

— Eşti tare, Harriet, îi zise el. E-n regulă. Dar vă spun eu, gagiilor, că sunteţi nebuni că folosiţi beţele alea bifurcate.

Trebuie să vă faceţi rost de o ţeavă de aluminiu mai lungă, prin care să treceţi o frânghie de rufe cu un laţ la capăt. Şi-atunci nu trebuie decât să strecuraţi laţul peste capul şarpelui şi-apoi să trageţi cu forţă de capete. Şi l-aţi prins. Puteţi să-l puneţi într-un borcan pentru olimpiada de ştiinţe naturale şi atunci chiar o să impresionaţi pe toată lumea (Pem întinse brusc mâna şi-i trase lui Hely o scatoalcă uşoară peste cap), corect?

— Tacă-ţi gura! ţipă Hely, frecându-şi nervos urechea.

Pem nu scăpa nicio ocazie să-i reamintească lui Hely de coconul de fluture pe care îl adusese la şcoală pentru proiectul lui de la olimpiada de ştiinţe naturale. Hely îşi petrecuse şase săptămâni îngrijindu-l, citind cărţi, luându-şi notiţe, ţinându-l la temperatura cerută şi făcând tot ce trebuia făcut, dar când a adus în sfârşit la şcoală crisalida intactă, neclocită, în ziua concursului –

adăpostind-o cu grijă într-o cutie de bijuterii, pe un pătrat de bumbac –, s-a dovedit că nu era deloc un cocon, ci doar un rahat de pisică întărit.

— Poate că doar *ai crezut* că ai prins un mocasin de apă, zise Pemberton, râzând şi ridicându-şi vocea, ca să acopere ploaia de insulte aprige pe care i le arunca Hely. Poate că n-a fost deloc un şarpe. Un răhăţel proaspăt de câine, făcut covrig şi ridicat în iarbă, seamănă în mod cert destul de bine cu…

— Cu tine! strigă Hely, cărând pumni cu nemiluita în umărul fratelui său.

* * *

— Ţi-am mai spus: las-o baltă, bine? îi repetă Hely, probabil pentru a zecea oară.

El şi Harriet se aflau la capătul adânc al bazinului de înot, ţinându-se de bara laterală. Umbrele după-amiezii se alungeau tot mai mult. Vreo cinci-şase copii ţipau şi se împroşcau cu apă la capătul mai ridicat al bazinului, fără să ţină seama de mămica lor grasă şi distrată care se plimba de colo colo pe margine, rugându-i să iasă din apă. Pe latura de lângă bar un grup de fete de liceu în bikini stăteau tolănite pe şezlonguri, cu prosoapele pe umeri, chicotind şi sporovăind. Pemberton nu era de serviciu. Hely nu mergea aproape niciodată la bazin când era tura fratelui său, pentru că Pem se lega mereu de el şi îi striga tot felul de insulte şi comenzi incorecte de sus, de pe scaunul lui înalt pe care stătea cocoţat (cum ar fi „Nu alerga pe marginea bazinului!”, deşi Hely

nu alerga, ci doar mergea ceva mai repede), aşa că avea tot timpul mare grijă să verifice programul săptămânal al lui Pemberton, lipit pe frigider, înainte de a veni la club. Era un chin, pentru că vara ar fi vrut să înoate în fiecare zi.

— Tâmpitul! murmură Hely, gândindu-se la Pem.

Încă spumega de furie din cauză că Pem pomenise de povestea cu rahatul de pisică de la olimpiada de ştiinţe naturale.

Harriet se uită la el cu o privire goală şi destul de suspectă. Avea părul lipit de cap, iar chipul îi era străbătut de raze de lumină încrucişate şi fracturate, care-o făceau să pară că are ochii mici şi că e urâtă. Toată după-amiaza Hely fusese ţâfnos cu ea. Treptat, pe nesimţite, stânjeneala şi disconfortul său s-au transformat în resentiment, iar acum simţea un val de furie. Şi Harriet a râs atunci de rahatul de pisică, împreună cu profesorii şi juriul şi toată lumea de la olimpiada de ştiinţe naturale, iar el fierbea şi acum de furie numai când îşi amintea.

Harriet se uita încă la el. Hely se holbă şi se strâmbă la ea.

— La ce te tot uiţi? o întrebă.

Harriet plecă brusc de la marginea bazinului şi – cu un gest ostentativ – făcu un salt pe spate în apă. *Mare brânză*! îşi zise Hely. Acum parcă o şi vedea c-o să vrea să se întreacă, să vadă cine îşi ţine respiraţia mai mult timp sub apă, un joc pe care Hely nu-l putea suferi, întrucât Harriet era

bună la asta, iar el nu.

Când ea şi-a făcut din nou apariţia deasupra apei, Hely s-a prefăcut că nu observă că e supărată. A stropit-o nonşalant cu un jet de apă – o rafală bine ţintită, care a lovit-o drept între ochi.

— *Am grijă de câinele meu mort, Rover*... începu el să cânte cu o voce mieroasă, pe care ştia că Harriet o detestă.

Pe care l-am neglijat mai înainte, îi lipseşte un picior.

Un picior s-a dus...

— Atunci să nu vii cu mine mâine! mai bine merg singură.

— *Un picior e împrăştiat pe toată peluza*... cântă Hely în continuare, uitându-se în sus, cu o privire pierdută, fals sentimentală.

— Nu-mi pasă dacă vii sau nu.

— Eu cel puţin nu cad pe jos şi nu ţip ca un bebeluş mare şi gras.

Hely flutură de câteva ori din gene.

— *„Oh, Hely! Salvează-mă, salvează-mă!”* strigă el cu o voce piţigăiată, care le făcu pe liceencele aflate pe partea cealaltă a bazinului să înceapă să râdă.

Un val de apă îl izbi drept în faţă.

O împroşcă şi el cu apă, folosindu-şi pumnul cu măiestrie, şi se feri de jetul venit imediat dinspre fată.

— Harriet! Hei, Harriet! strigă el cu o voce scâncită.

Se simţea nejustificat de mulţumit de sine

pentru că reuşise să o irite.

— Hai să ne jucăm de-a căluţul, vrei? Eu sunt partea din faţă, iar *tu eşti tu însăţi*.

Triumfător, o porni în viteză, evitând riposta ei, şi înotă repede până în mijlocul bazinului, împroşcând apa cu zgomot. Avea pielea arsă de soare şi plină de băşici, iar faţa îl ustura de la chimicalele din bazin de parcă ar fi fost acid, dar băuse în după-amiaza aceea cinci sticle de Coca-Cola (trei când a ajuns acasă, pârlit de soare şi epuizat, şi încă două, cu gheaţă sfărâmată şi paie cu dungi verzi ca menta, de la chioşcul concesionat de la bazinul de înot). Urechile îi huruiau, iar zahărul îi vibra ascuţit şi rapid, odată cu pulsul. Se simţea plin de energie şi bună dispoziţie. Până acum nechibzuinţa Harrietei îl făcuse să-i fie adesea ruşine. Şi, deşi vânătoarea de şerpi îl afectase temporar şi pe el, îl făcuse s-o ia razna şi să bălmăjească de spaimă, totuşi în fiinţa lui exista ceva care încă se bucura de accesul ei de leşin.

Hely ieşi exuberant la suprafaţă, scuipând şi călcând apa. După ce clipi şi îşi limpezi privirea, îşi dădu seama că Harriet nu se mai afla în bazin. Apoi o zări undeva departe, îndreptându-se repede spre vestiarul fetelor, cu capul în jos şi cu urmele ude ale paşilor înşirate în zigzag pe betonul din spatele ei.

— Harriet! strigă el din răsputeri, fără să se mai gândească, şi, din pricina neatenţiei sale, se trezi cu gura plină de apă.

Uitase că acolo apa îi trecea peste cap.

* * *

Cerul era argintiu, iar aerul serii apăsător şi pufos. Cum mergea pe trotuar, Harriet încă mai auzea ţipetele copiilor din capătul mai puţin adânc al bazinului. O briză uşoară îi făcu pielea de găină pe braţe şi pe picioare. Îşi trase prosopul mai strâns pe lângă ea şi începu s-o ia repede spre casă.

O maşină plină de liceence scârţâi din pneuri şi luă colţul. Erau fetele care conduceau toate cluburile şi care câştigau toate alegerile în clasa lui Allison de la liceu: micuţa Lisa Leavitt, Pam McCormick, cu coada ei de cal întunecată, Ginger Herbert, care câştigase concursul de frumuseţe, şi Sissy Arnold, care nu era la fel de frumoasă ca restul, dar era la fel de populară. Chipurile lor – asemeni chipurilor vedetelor de cinema, adulate fără rezerve de clasele mai mici – zâmbeau practic de pe fiecare pagină a anuarului şcolar. Iată-le triumfătoare pe gazonul terenului de fotbal, scăldate în lumina galbenă a reflectoarelor, în uniformele de majorete cu paiete, înmănuşate şi îmbrăcate în rochii de seară pentru banchetul de la *Homecoming*[41], prăpădindu-se de râs în timpul unei parade de carnaval (Favoritele) sau tăvălindu-se pline de entuziasm într-o căruţă cu

41 Homecoming (Court) - festivitate tradiţională anuală organizată în Statele Unite pentru foştii elevi şi studenţi ai colegiilor şi facultăţilor. Se organizează de obicei în ultima parte a lunii septembrie sau în lima octombrie.

fân în septembrie (Adoratele) – şi, în ciuda unei palete întregi de costume, de la ţinuta sport la cea normală ori cea elegantă, ele erau tot timpul ca nişte păpuşi ale căror zâmbete şi coafuri nu se schimbă niciodată.

Niciuna dintre ele nu i-a aruncat nici măcar o privire Harrietei. Fata a coborât ochii spre trotuar cât au trecut glonţ pe lângă ea, lăsând în urmă o dâră zornăitoare de muzică pop, în timp ce obrajii îi ardeau de ruşine – o ruşine furioasă şi misterioasă. Dacă Hely ar fi mers alături de ea pe drum, mai mult ca sigur că ar fi încetinit şi le-ar fi strigat ceva, întrucât atât Lisa, cât şi Pam aveau o slăbiciune pentru Pemberton. Dar probabil că nu ştiau cine e Harriet, deşi fuseseră în aceeaşi clasă cu Allison de pe vremea când erau la creşă. Într-un colaj de lângă patul lui Allison erau lipite nişte poze vesele de la grădiniţă, cu Allison jucând „Podul de piatră" cu Pam McCormick şi Lisa Leavitt şi cu Allison şi Ginger Fierbert iarna, cu nasul roşu, prietene la cataramă, ţinându-se de mână şi râzând într-o curte din spate. Felicitări elaborate de Sfântul Valentin, desenate în creion în clasa întâi: *2 brăţici 2 pupici pentru tine*, *cu drag*, *Ginger*!!! Legătura dintre toată această afecţiune şi ceea ce era în prezent Allison faţă de Ginger (înmănuşată, rujată şi în rochie de şifon, sub un braţ de flori artificiale) era inimaginabilă. Allison era la fel de drăguţă ca oricare dintre ele (şi mult mai drăguţă decât Sissy Arnold, care avea nişte dinţi lungi, de vrăjitoare, şi un corp de

nevăstuică), dar ea se transformase cumva din prietena şi colega din copilărie a acestor prinţese într-un fel de persoană inexistentă, o persoană care nu era sunată decât când era vorba de teme nefăcute. La fel se întâmplase şi cu mama lor. Deşi fusese un fel de fată „de gaşcă", care se bucura de popularitate şi la colegiu fusese aleasă fata „cea mai elegantă" din clasa ei, şi ea avea o mulţime de prietene care nu o mai sunau. Familiile Thornton şi Bowmont – care pe vremuri obişnuiau să joace cărţi cu părinţii Harrietei în fiecare săptămână şi în concediu împărţeau aceeaşi cabană la Gulf Coast – nu mai veneau în vizită pe la ei nici măcar când apărea tatăl Harrietei în oraş. Exista ceva forţat în comportamentul lor prietenos atunci când se întâlneau accidental cu mama Harrietei la biserică: soţii se arătau exagerat de bucuroşi, iar soţiile manifestau un soi de vioiciune agitată şi ţipată, dar aproape niciunul din grup nu o privea direct în ochi pe mama lor. Ginger şi celelalte fete o tratau cam la fel pe Allison când erau în autobuzul şcolii: cu voci sporovăitoare şi vesele, dar cu ochii în altă parte, ca şi cum Allison ar fi fost purtătoarea unei boli contagioase.

Harriet (care privea mohorâtă trotuarul) fu smulsă din aceste gânduri de o bolboroseală răsunătoare. Bietul retardat Curtis Ratliff – care în timpul verii bântuia fără încetare străzile Alexandriei, stropind pisicile şi maşinile cu un pistol cu apă – se îndrepta spre ea, traversând greoi strada. Când o văzu că se uită la el, un

zâmbet larg îi umplu tot chipul schimonosit.

— Hat!

Îi făcu semn cu ambele braţe – clătinându-şi tot corpul de atâta efort – şi apoi începu să sară înainte şi-napoi foarte meticulos, cu ambele picioare deodată, de parcă ar fi stins un foc.

— În regulă? în regulă?

— Bună, Aligatorule, îi spuse Harriet, ca să-l bine dispună.

Curtis trecuse printr-o fază îndelungată în care toţi şi tot ce-i pica sub ochi erau *aligator*: profesorul, pantofii, autobuzul şcolii.

— În regulă? în regulă, Hat?

N-avea de gând să înceteze până nu primea un răspuns.

— Mulţumesc, Curtis. Sunt în regulă.

Deşi Curtis nu era surd, auzea totuşi cam greu şi trebuia să nu uiţi să vorbeşti mai tare.

Zâmbetul lui Curtis deveni şi mai amplu. Cu trupul lui dolofan şi cu stilul lui confuz şi drăgălaş, de copil mic, semăna cu Sobolul din *Vântul prin sălcii*.

— Îmi place prăjitura, zise el.

— Curtis, n-ar fi mai bine să nu mai stai pe şosea?

Curtis îngheţă cu mâna la gură.

— Uh, oh! croncăni el şi apoi repetă: Uh, oh!

Curtis ţopăi pe stradă ca un iepuraş – cu ambele picioare, de parcă ar fi sărit un şanţ – şi sări peste bordură chiar în faţa ei.

— Uh, oh! zise el, diluându-se într-o rafală de

chicoteli şi acoperindu-şi faţa cu ambele mâini.

— Iartă-mă, dar îmi stai în drum, îi spuse Harriet.

Curtis se uită pe furiş la ea printre degetele răsfirate. Se uita atât de intens, iar ochii lui mici şi întunecaţi se îngustară atât de mult, încât deveniră două crăpături mijite.

— Şerpii muşcă, zise el pe neaşteptate.

Harriet a fost surprinsă. În parte şi din cauza faptului că nu auzea prea bine, Curtis nici nu vorbea foarte clar. Cu siguranţă că l-a înţeles greşit. Cu siguranţă că spusese altceva: *Ai o cuşcă*? *Peşti cu muscă*? *O găluşcă*?

Dar înainte ca Harriet să apuce să-l întrebe ceva, Curtis scoase un oftat adânc, de om de afaceri, şi-şi vârî pistolul cu apă la brăcinarul blugilor lui noi şi ţepeni. Apoi îi prinse mâna şi i-o ţinu în propria lui mână mare, umedă şi lipicioasă.

— Muşcă, zise el vesel.

Arătă spre sine şi spre casa de vizavi, apoi se întoarse şi o porni în salturi pe stradă, în timp ce Harriet – destul de iritată – clipi de câteva ori în urma lui şi-şi strânse mai bine prosopul în jurul umerilor.

* * *

Deşi Harriet habar n-avea, şerpii veninoşi erau şi subiectul discuţiei care avea loc la mai puţin de zece metri distanţă de locul unde se afla ea: într-un apartament de la primul etaj dintr-o casă de lemn de vizavi, una din cele câteva locuinţe de închiriat din Alexandria ce-i aparţineau lui Roy

Dial.

Casa nu avea nimic special: era albă, cu etaj şi cu o scară exterioară din scânduri, scară care urca pe o latură a casei, astfel încât apartamentul de la etajul întâi avea propria lui intrare. Această scară fusese construită chiar de domnul Dial, care blocase scara interioară, astfel încât acolo unde fusese pe vremuri o singură casă erau acum două apartamente de închiriat. Înainte ca domnul Dial să o cumpere şi să o împartă în două apartamente, casa aparţinuse unei bătrâne doamne baptiste pe nume Annie Mary Alford, o pensionară ce fusese contabilă la fabrica de cherestea. După ce a căzut într-o duminică ploioasă în parcarea bisericii şi şi-a fracturat şoldul, domnul Dial (care, ca bun om de afaceri creştin ce era, purta de grijă persoanelor suferinde şi vârstnice, mai ales celor cu ceva avere şi fără o familie care să le sfătuiască), plin de amabilitate, şi-a făcut obiceiul să o viziteze pe domnişoara Annie Mary în fiecare zi, oferindu-i supe la conservă, plimbări cu maşina la ţară, materiale de lectură religioasă, fructe de sezon şi serviciile sale imparţiale, ca executor al proprietăţii sale şi ca împuternicit.

Întrucât domnul Dial depunea conştiincios veniturile sale în conturile bancare prospere ale întâii Biserici Baptiste, se simţea îndreptăţit să recurgă la asemenea metode. În definitiv, nu aducea el mângâiere şi înţelegere creştinească în vieţile acestea pustii? Uneori „doamnele lui” (cum le numea el) îi lăsau pur şi simplu proprietăţile lor,

de vreme ce prezenţa lui prietenească reprezentase pentru ele o mângâiere atât de mare, dar domnişoara Annie Mary – care, să nu uităm, fusese contabilă timp de patruzeci şi cinci de ani – s-a dovedit mai suspicioasă atât prin formaţia, cât şi prin natura sa, iar după moartea ei domnul Dial a descoperit şocat că ea – într-un mod înşelător, după părerea sa – chemase fără ştirea lui un avocat din Memphis şi întocmise un testament care nega complet mica înţelegere neoficială pe care o scrisese la sugestia (foarte discretă, de altfel), a domnul Dial, care o bătea uşor pe mână când ea se afla în spital.

Poate că domnul Dial nici n-ar fi cumpărat casa domnişoarei Annie Mary după moartea acesteia (întrucât nu fusese nici extrem de ieftină) dacă nu s-ar fi obişnuit ca, pe parcursul bolii terminale a domnişoarei, să o considere propria lui casă. După ce a separat cele două apartamente, de sus şi de jos, şi după ce a tăiat nucii americani şi tufele de trandafiri din curte (întrucât orice copac şi orice tufă ar fi însemnat dolari în plus plătiţi la întreţinere), a închiriat aproape imediat apartamentul de la parter la doi tineri misionari mormoni. Asta se întâmpla cu aproximativ zece ani în urmă, iar mormonii mai stăteau şi acum acolo – în ciuda eşecului evident al misiunii lor de a converti în toată această perioadă fie şi măcar un singur cetăţean al Alexandriei la Iisusul lor din Utah, care îşi tot schimba nevestele.

Cei doi băieţi mormoni credeau că oricine nu era mormon avea să ajungă în iad. („Cu siguranţă voi toţi o să umblaţi năuci pe-acolo!” îi plăcea domnului Dial să chicotească pe înfundate ori de câte ori venea, pe întâi ale lunii, să-şi ia chiria. Era o glumă pe care le-o spunea mereu.) Dar erau nişte băieţi spălăţei, politicoşi şi care n-ar fi rostit cuvântul „dracul” decât dacă erau siliţi. De asemenea, nu consumau alcool şi nici tutun (sub o formă sau alta) şi îşi plăteau toate facturile la timp. Mai problematic era apartamentul de sus. Cum domnul Dial se ferea de cheltuielile legate de instalarea unei alte bucătării sus, de apartamentul acela nu putea să scape decât dacă-l închiria pe perioade scurte de timp negrilor. În ultimii zece ani apartamentul de sus găzduise un studio fotografic, sediul unui grup de fete cercetaşe, o creşă, o expoziţie de trofee şi o numeroasă familie de est-europeni care, de îndată ce domnul Dial i-a scăpat de sub ochi, şi-au instalat acolo toţi prietenii şi toate rudele, iar clădirea fusese gata-gata să ardă complet de la o mâncare gătită de aceştia.

În acest apartament de la etaj se afla acum Eugene Ratliff, care stătea în picioare în camera din faţă, unde linoleumul şi tapetul erau încă arse rău de la incidentul cu mâncarea şi incendiul. Îşi trecea cu nervozitate mâna prin păr (pe care şi-l purta dat pe spate şi uns cu gel, în stilul – acum dispărut – al scandalagiilor de pe vremea când era el adolescent) şi se uita după fratele său mai mic,

retardatul, care tocmai ieşise din apartament şi sâcâia un copil cu părul negru de pe stradă. Pe podea, în spatele lui, se aflau douăsprezece cutii de dinamită pline cu şerpi veninoşi: crotali dungaţi de apă şi de pădure, crotali diamant, mocasini de apă, mocasini nord-americani şi – într-o cutie separată – o singură cobră regală, adusă tocmai din India.

Pe perete, acoperind o bucată arsă, se afla un afiş cu litere scrise de mână, desenat chiar de Eugene şi pe care proprietarul casei, domnul Dial, l-a pus să-l scoată din curtea din faţă:

Cu Ajutorul Bunului Dumnezeu: Menţinerea şi Răspândirea Religiei Protestante şi Aplicarea tuturor Legilor Civile. Domnule Traficant, domnule Băgăreţ, domnule Cartofor, domnule Comunist, domnule Distrugător de Familii şi toţi cei care încalcă Legile: Domnul Iisus vă ştie numărul şi o mie de ochi sunt aţintiţi asupra voastră. Mai bine v-aţi schimba ocupaţia înaintea Marelui Juriu al lui Hristos. Romani 7.4. Această parohie susţine cu tărie Viaţa în Curăţie şi Sfinţenia Căminelor Noastre.

Dedesubt era un abţibild cu drapelul american şi apoi următoarele cuvinte:

Evreimea şi oraşele lor, care sunt Antihrişti, ne-au furat Petrolul şi Proprietăţile. Apocalipsa, 18.3. Apoc. 18.11 – 15. Iisus va Uni. Apoc. 19.17.

Vizitatorul lui Eugene – un bărbat de vreo douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani, înalt şi suplu, cu o privire pătrunzătoare, cu mişcări

dezlânate, ca ale oricărui băiat de la ţară, şi cu nişte urechi depărtate de ţeastă – veni şi el la fereastră, lângă Eugene. Făcuse toate eforturile să îşi dea pe spate părul lui scurt şi extrem de lins, dar tot îi stătea răzleţit în nişte smocuri dezordonate pe tot capul.

— Pentru inocenţi ca el şi-a vărsat Hristos sângele! remarcă tânărul.

Avea un zâmbet îngheţat, asemeni tuturor fanaticilor religioşi, radiind fie speranţă, fie idioţenie, în funcţie de felul cum priveai lucrurile.

— Lăudat fie Domnul, zise aproape mecanic Eugene. Eugene considera şerpii nişte fiinţe neplăcute, indiferent dacă erau veninoşi sau nu, dar, din cine ştie ce motiv, presupusese că acestora de pe podea, din spatele lui, li se scosese veninul său, oricum, li se făcuse ceva ca să devină inofensivi – altfel cum ar fi reuşit predicatorii de ţară, cum era chiar vizitatorul său, să sărute şerpi cu clopoţei, să şi-i vâre pe sub cămăşi şi să-i ridice până la acoperişul de tablă al bisericilor lor, aşa cum se zicea că fac? Eugene nu văzuse cu ochii lui cum se lucrează cu şerpii în timpul unei slujbe religioase (şi, ce-i drept, utilizarea şerpilor era ceva destul de rar chiar şi în ţinutul acela minier deluros din Kentucky, de unde venea vizitatorul său). Totuşi văzuse nenumăraţi oameni ai bisericii bolborosind în limbi necunoscute, trântiţi pe podea şi tăvălindu-se în crize. Văzuse draci scoşi din oameni cu un dos de palmă dat peste fruntea celui suferind şi spirite necurate scuipate în

cheaguri sângerânde de salivă. Fusese martor la vindecări cu mâna, în urma cărora şchiopii începeau să meargă, iar orbii să vadă, şi într-o seară, în timpul unei slujbe penticostale de pe malul fluviului Mississippi, lângă Pickens, văzuse cum un predicator negru pe nume Cecil Dale McAllister readuce la viaţă o femeie grasă, într-un costum verde cu pantaloni.

Eugene accepta legitimitatea unor asemenea fenomene cam tot aşa cum el şi fraţii lui acceptau spectacolele şi bătăile de la Federaţia Mondială a Luptătorilor de Wrestling, fără să-i pese prea mult dacă meciurile erau sau nu trucate. Desigur, mulţi dintre cei care făceau minuni în numele Lui erau şarlatani. Legiuni întregi de oameni dubioşi şi înşelători căutau permanent noi modalităţi de a păcăli alţi oameni, iar Iisus însuşi vorbise împotriva lor – dar chiar şi dacă numai cinci la sută dintre presupusele minuni ale lui Hristos şi pe care le văzuse Eugene cu ochii lui ar fi fost autentice, nu era suficient acel cinci la sută? Credinţa fermă cu care Eugene îşi privea Creatorul se manifesta cu tărie, era neşovăitoare şi stimulată de teamă. Nu se punea problema să te îndoieşti de puterea lui Hristos de a uşura povara celor închişi, a celor oprimaţi şi a celor ce oprimă, a beţivilor, a nefericiţilor şi a nenorociţilor. Dar loialitatea pe care o cerea El era absolută, întrucât mijloacele Lui de pedepsire acţionau mai rapid decât mijloacele Lui de milostenie.

Eugene era predicator al Cuvântului, deşi nu

era afiliat nici unei biserici anume. Predica pentru toţi cei care aveau urechi să îl audă, exact aşa cum făcuseră profeţii şi Sfântul Ioan Botezătorul. Deşi Eugene avea o credinţă înfocată, Domnul nu a considerat că se cuvine să-l binecuvânteze cu charismă sau cu har oratoric şi uneori obstacolele cu care trebuia să se lupte (chiar şi în sânul propriei sale familii) păreau insurmontabile. Fiind obligat să predice Cuvântul prin depozite părăsite sau pe marginea şoselei) trebuia să trudească fără odihnă printre păcătoşii pământului.

Predicatorul de pe coline n-a fost ideea lui Eugene. Fraţii lui, Farish şi Danny, pregătiseră această vizită („ca să-ţi învioreze predicile”) cu destule şuşoteli, făcându-şi cu ochiul şi vorbind în şoaptă prin bucătărie, ceea ce-l făcuse pe Eugene să intre la bănuieli. Nu-l mai văzuse în viaţa lui pe acest vizitator. Îl chema Loyal Reese şi era fratele cel mai mic al lui Dolphus Reese, un operator ticălos din Kentucky, care lucrase alături de Eugene la spălătoria penitenciarului Parchman pe vremea când Eugene şi Farish îşi ispăşeau pedeapsa pentru cele două acuzaţii de furt de maşini cu circumstanţe agravante de la sfârşitul anilor ’60. Dolphus n-avea să iasă niciodată din pârnaie. Era condamnat pe viaţă, plus încă nouăzeci şi nouă de ani, pentru constituire de grup mafiot şi două acuzaţii de omor deosebit de grav, de care – susţinea el – nu era vinovat. Îi fuseseră puse în cârcă.

Dolphus şi fratele lui Eugene, Farish, era

amici la cataramă şi încă mai ţineau legătura, iar Eugene avea senzaţia că Farish, deşi acum era „afară”, îl ajuta pe Dolphus cu unele şmecherii „dinăuntru”. Dolphus avea un metru nouăzeci şi doi, putea să conducă o maşină ca Junior Johnson[42] şi (zicea el) era în stare să omoare un om cu mâinile goale în şase moduri diferite. Dar, spre deosebire de Farish cel tăcut şi morocănos, Dolphus era un vorbitor grozav. Era oaia neagră, rătăcită, a unei familii de predicatori ai „Sfinţeniei”[43], predicatori de trei generaţii, iar lui Eugene îi plăcea la nebunie să-l asculte pe Dolphus spunând – cu o voce care acoperea urletul maşinilor de spălat industriale din spălătoria puşcăriei – poveşti de pe vremea copilăriei lui din Kentucky: cum cânta pe la colţurile străzilor din oraşele miniere montane în viscolele din preajma Crăciunului, cum călătorea de colo colo cu un autobuz şcolar hodorogit şi huruitor, cu care tatăl lui îşi îndeplinea sarcinile preoţeşti şi în care trăia toată familia, uneori câteva luni la rând, mâncând numai carne din conservă, dormind pe un morman de ştiuleţi de porumb, în partea din spate a autobuzului, şi cu şerpii cu clopoţei sâsâind în cuşti, la picioarele lor, cum mergeau cu autobuzul din oraş în oraş, doar cu un pas înaintea legii, cum participau la slujbele în aer liber şi la întrunirile de rugăciune din miez

42 Robert Glen Johnson jr., născut în 1931, renumit contrabandist de alcool, care în 1951 a câştigat la cursele americane de maşini NASCAR.
43 Holiness movement, mişcare religioasă de tip penticostal.

de noapte, în lumina torţelor cu benzină, unde toţi cei şase copii băteau din palme, dansau pe ritmul tamburinelor şi al zdrăngănelii mamei la chitara Sears-Roebuck, în timp ce tatăl lor hăpăia stricnină dintr-o cutie de vopsea, îşi încolăcea şerpi cu clopoţei în jurul braţelor, gâtului şi taliei ca pe o curea vie – trupurile lor solzoase încolăcindu-se şi înălţându-se pe el odată cu muzica, de parcă s-ar fi căţărat pe aer – şi propovăduia în limbi, dădea din picioare, tremura şi rostea necontenit incantaţii despre puterea Dumnezeului celui Viu, despre semnele şi minunile Lui, despre teroarea şi bucuria născute de teribila, teribila Lui iubire.

Vizitatorul – Loyal Reese – era mezinul familiei, cel despre care mezinul Eugene auzise o mulţime de poveşti la spălătoria puşcăriei, inclusiv aceea că, nou-născut fiind, a fost pus să doarmă printre şerpii veninoşi. Lucra cu şerpii de la doisprezece ani. Părea nevinovat ca un mieluşel, cu urechile lui mari şi clăpăuge de ţăran, cu părul lins, dat pe spate, şi cu beatitudinea aceea lucind sticlos în ochii săi căprui. Din câte ştia Eugene, nimeni din familia lui Dolphus (cu excepţia lui Dolphus însuşi) nu avusese probleme cu legea din niciun alt motiv în afară de straniile lor practici religioase. Dar Eugene era convins că propriii săi fraţi batjocoritori şi răutăcioşi (amândoi implicaţi în traficul de droguri) aveau un motiv ascuns pentru care aranjaseră această vizită a fratelui mezin al lui Dolphus – adică un alt motiv decât

îngrijorarea şi neputinţa sa. Fraţii lui erau puturoşi şi, oricât de mult le plăcea să-l supere pe Eugene, aducerea tânărului Reese aici, cu reptilele lui cu tot, era un efort mult prea mare pentru o simplă farsă. În ceea ce-l privea pe mezinul Reese însuşi, cu urechile lui clăpăuge şi pielea lui pătată, acesta părea plin de încredere: străluminat puternic de speranţă şi de vocaţia sa şi doar uşor încurcat de primirea prudentă pe care i-o făcuse Eugene.

Eugene îl urmări de la fereastră pe fratele său Curtis, care mergea cu pas săltat pe stradă. Nu el ceruse să-l întâlnească pe acest oaspete şi habar n-avea cum să se poarte cu reptilele închise în cuşti, care sâsâiau prin Misiune. El îşi imaginase că reptilele or să fie închise undeva în portbagajul unei maşini sau într-un şopron şi nicidecum că o să le aibă musafiri la propriul său sediu. Eugene rămăsese trăsnit când văzuse cum, cutie după cutie acoperită cu pânză de cort, acestea erau cărate cu grijă în sus pe scări.

— Cum de nu mi-ai spus că nu li s-a scos veninul creaturilor astea? întrebă el tăios.

Fratele mezin al lui Dolphus păru uluit.

— Nu e în concordanţă cu Scripturile, zise el.

Accentul vibrant şi ţărănesc al glasului său era la fel de evident ca al lui Dolphus, lipsindu-i însă nota ironică şi cordialitatea jucăuşă.

— Când lucrăm cu Semnele, lucrăm cu şarpele aşa cum l-a făcut Dumnezeu.

— Aş putea să fiu muşcat, zise tăios Eugene.

— Nu şi dacă eşti unsul lui Dumnezeu, frate!

Se întoarse de la fereastră, privindu-l drept în ochi, iar Eugene se înfioră puţin la impactul cu privirea strălucitoare a tipului.

— Să citeşti Faptele Profeţilor, fratele meu! Evanghelia după Marcu! Victoria împotriva Diavolului va pogorî aici în ultimele zile, aşa cum s-a spus în timpurile biblice… *Iar cei ce le vor crede vor urma aceste semne… Şerpi vor lua în mână şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea, nu-i va vătăma…*

— Aceste animale sunt periculoase.

— Mâna Lui a făcut şarpele, frate, tot aşa cum a făcut şi mieluşelul.

Eugene nu-i mai răspunse. Îl invitase pe Curtis, care era demn de încredere, să aştepte alături de el sosirea tânărului Reese. Deoarece Curtis era ca un căţeluş valoros – lovit el însuşi, bâiguia aiureli ca să se apere ori de câte ori credea că cei dragi lui erau răniţi sau în pericol –, Eugene se gândise să-l sperie, prefăcându-se că a fost muşcat.

Dar până la urmă gluma se întorsese împotriva lui Eugene. Iar acum se simţea ruşinat fiindcă încercase o asemenea scamatorie, mai ales după ce Curtis a reacţionat cu atâta compasiune la ţipătul de teroare scos de Eugene în momentul în care şarpele cu clopoţei s-a încolăcit şi a atacat plasa separatoare, împroşcând mâna lui Eugene cu otravă. Îl întrebase îngrijorat: „Muşcă? Muşcă?”

— Semnul de pe faţa ta, frate?

— Ce-i cu el?

Eugene era pe deplin conştient de cicatrice, de arsura înfiorător de roşie care-i brăzda toată faţa, şi nu avea nevoie ca un străin să-i reamintească de ea.

— Nu-i şi el tot un Semn?

— E dintr-un accident, răspunse sec Eugene.

Cicatricea era rezultatul unui amestec de leşie şi margarină Crisco, cunoscut în jargonul puşcăriei sub numele de cremă de Angola. Un tip şmecher şi ticălos pe nume Weems – din Caseilla, Mississippi, închis pentru atac deosebit de grav – i-o aruncase lui Eugene în faţă în timpul unei dispute pentru un pachet de ţigări. Atunci, în timp ce se refăcea după arsură, Domnul i-a apărut lui Eugene în întunericul nopţii şi l-a informat care era misiunea lui în lume, iar Eugene a ieşit din infirmerie cu vederea vindecată şi dispus să-şi ierte atacatorul. Doar că Weems murise. Un alt puşcăriaş nemulţumit îi tăiase gâtul cu o lamă de ras fixată la cald în coada unei periuţe de dinţi – o acţiune care n-a făcut decât să întărească proaspăt născuta credinţă a lui Eugene în motoarele puternice ale Providenţei.

— Noi, toţi cei care îl iubim, purtăm semnele Lui, zise Loyal.

Şi îşi întinse mâinile ciupite şi brăzdate de cicatrici. Un deget – pătat cu negru – era oribil de borcănat la vârf, iar un altul era retezat de la prima falangă.

— Uite care-i treaba, zise Loyal. Noi trebuie să fim gata să murim pentru El, tot aşa cum El a fost gata să moară pentru noi. Iar când noi ridicăm un şarpe ucigător şi îl mânuim în numele Lui, ne arătăm iubirea faţă de El, exact aşa cum El şi-a arătat-o faţă de tine şi de mine.

Eugene era mişcat. Evident, băiatul ăsta era sincer. Nu era doar un scamator, un prefăcut, ci un bărbat care trăia cu intensitate în credinţa sa, care îi oferea lui Hristos propria sa viaţă, aşa cum făcuseră martirii din trecut. Dar tocmai atunci au fost tulburaţi brusc de nişte bătăi în uşă – o serie de răpăieli uşoare şi vesele: *toc-toc-toc-toc*.

Eugene îndreptă întrebător bărbia spre vizitatorul său. Apoi privirile li se despărţiră. Timp de câteva momente totul a fost numai nemişcare – lăsând la o parte propriile respiraţii şi fâşâitul uscat şi şoptit care venea dinspre cutiile de dinamită, un zgomot hidos, dar atât de delicat, încât acum câteva clipe Eugene nici nu-l remarcase.

Toc-toc-toc-toc-toc. Din nou bătăile în uşă, afectate şi pline de importanţă. Probabil că era Roy Dial. Eugene îşi plătea chiria la zi, dar Dial – proprietar înnăscut, ce simţea nevoia irezistibilă să-şi bage nasul peste tot – îşi făcea adesea apariţia, sub un pretext sau altul, ca să adulmece locul.

Tânărul Reese îşi puse mâna pe braţul lui Eugene.

— Un şerif din districtul Franklin are un

mandat de arestare pe numele meu, îi şopti el la ureche.

Respiraţia îi mirosea a fân.

— Tata şi alţi cinci ţipi au fost arestaţi acolo acum două nopţi pentru tulburarea liniştii publice.

Eugene ridică palma unei mâini, ca să-l asigure că totul e-n regulă, dar în acel moment domnul Dial zgâlţâi îndârjit clanţa uşii.

— Alo? E cineva acasă?

Toc-toc-toc-toc! Un moment de tăcere şi apoi, spre groaza lui Eugene, se auzi cum domnul Dial răsuceşte cu fereală o cheie în broască.

Ţâşni în camera din spate exact la timp ca să vadă cum lanţul de siguranţă împiedică deschiderea completă a uşii.

— Eugene?

Clanţa se răsuci din nou zgomotos.

— E cineva aici?

— Uhh! îmi pare rău, domnule Dial, dar n-aţi nimerit într-un moment potrivit.

Eugene îi vorbea cu tonul acela sprinţar şi politicos pe care îl folosea cu cei care veneau cu facturi şi cu reprezentanţii legii.

— Eugene! Bună, băiete! Ascultă, înţeleg ce zici, dar aş aprecia dacă am putea avea o vorbă împreună.

Vârful ascuţit al unui pantof negru alunecă în deschizătura uşii.

— S-a făcut? O jumătate de secundă.

Eugene se strecură mai aproape şi rămase cu o ureche aplecată spre uşă.

— Of! Cu ce te pot ajuta?

— Eugene!

Clanţa uşii zăngăni din nou.

— Acordă-mi jumătate de minut şi te las în pace.

Şi când te gândeşti c-ar trebui să fie el însuşi predicator, se gândi cu amărăciune Eugene. Îşi şterse gura cu dosul palmei şi spuse tare, cu cel mai volubil şi mai amabil ton pe care-l putea etala:

— Uf, îmi pare tare rău că trebuie să te tratez aşa, dar m-ai prins într-un moment prost, domnule Dial! Sunt chiar în toiul studiului Bibliei!

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi vocea domnului Dial se auzi din nou:

— În regulă. Dar, Eugene, nu trebuie să laşi tot gunoiul ăla pe bordura din faţa casei înainte de ora cinci după-amiaza. Dacă primesc vreo notificare, tu răspunzi.

— Domnule Dial, zise Eugene, uitându-se fix la cutia lui frigorifică Little Igloo de pe podeaua din bucătărie, îmi pare tare rău că trebuie să îţi spun asta, dar, cu tot respectul, cred că gunoiul de afară e al băieţilor mormoni.

— Nu e problema mea al cui e gunoiul. Departamentul de Salubrizare nu vrea să vadă gunoi afară înainte de ora cinci.

Eugene îşi aruncă o privire la ceas. E *cinci fără cinci*, *diavol baptist*!

— În regulă. Păi, în mod cert o să am grijă de asta.

— Mulţumesc. Ţi-aş fi tare recunoscător,

Eugene, dacă ne-am putea ajuta unul pe altul cu povestea asta. Apropo, Jimmy Dale Ratliff e văr cu tine?

După o pauză prudentă, Eugene replică:

— Verişor de-al doilea.

— Nu izbutesc să-i găsesc numărul de telefon. Poţi să mi-l dai tu?

— Jimmy Dale şi ai lui n-au telefon acolo.

— Dacă-l vezi, Eugene, vrei, te rog, să-i spui să treacă pe la mine pe la birou? Trebuie s-avem o mică discuţie legată de plata vehiculului său.

În tăcerea ce a urmat Eugene reflectă la felul în care Iisus răsturnase mesele cămătarilor şi cum i-a dat El afară din templu pe cei care se ocupau de vânzări şi cumpărări. Vitele şi bivolii erau mărfurile lor – echivalentul maşinilor şi camioanelor din timpurile biblice.

— E-n regulă?

— Sigur, o să-i spun, domnule Dial.

Eugene rămase la uşă şi ascultă cum paşii domnului Dial se îndepărtau în jos pe scări – la început mai lent, oprindu-se la un moment dat pe la jumătatea drumului, iar apoi continuând mai vioi. După aceea se duse până la fereastră. Domnul Dial nu s-a îndreptat direct spre maşina lui (un Chevy Impala cu plăcuţele de vânzător autorizat), ci a zăbovit câteva minute în curtea din faţă, unde Eugene nu-l putea vedea – probabil ca să inspecteze camioneta lui Loyal, tot un Chevrolet. Poate că s-a oprit doar ca să-i verifice pe bieţii mormoni, pe care îi îndrăgea, deşi era şi

al naibii de nemilos cu ei, întinzându-le capcane cu pasaje provocatoare din Scripturi, chestionându-i ce părere au despre Viaţa de Apoi şi aşa mai departe.

Abia după ce a pornit Chevy-ul (cu un sunet destul de leneş şi greoi pentru o maşină atât de nouă), Eugene s-a întors la vizitatorul său, pe care l-a găsit îngenuncheat într-un singur genunchi, rugându-se cu intensitate şi tremurând tot, cu degetul mare şi cel arătător apăsate mult în orbite, asemeni unui sportiv creştin înaintea unui meci de fotbal.

Eugene se simţi inconfortabil, căci nu avea chef nici să îşi deranjeze musafirul, dar nici să i se alăture. Se duse din nou, discret, în camera din faţă şi scoase din lada sa Little Igloo o bucată mare, triunghiulară, de brânză *hoop*[44], cu marginile încă aburinde – achiziţionată chiar în dimineaţa aceea şi de la care nu şi-a putut lua gândul de când a cumpărat-o –, apoi tăie cu briceagul o halcă mare din ea. O înfulecă rapid, fără biscuiţi, cu umerii căzuţi şi cu spatele la uşa deschisă, ce dădea în camera unde musafirul său se afla încă în genunchi, printre cutiile de dinamită, şi se întrebă de ce nu i-a trecut niciodată prin cap să pună nişte perdele la Misiune. Niciodată până atunci nu i se păruseră

---

44 Brânză de vaci foarte uscată, din care s-a scos tot zerul. Se face numai din lapte, spre deosebire de alte brânzeturi, şi nu se comercializează, din pricină că procesul de obţinere a acestui tip de brânză este greu de automatizat.

necesare, pentru că era la etajul întâi şi, deşi propria lui curte era pustie, copacii din alte curţi acopereau vederea dinspre celelalte ferestre din vecini. Cu toate acestea, ar fi fost înţelept să aibă ceva mai multă intimitate atâta timp cât şerpii erau în custodia sa.

* * *

Ida Rhew şi-a vârât capul pe uşa de la camera Harrietei, cu braţele pline de prosoape curate.

— Sper că nu ciopârţeşti pozele din cartea aia, nu-i aşa? îi zise ea, punând ochii pe foarfecă de pe covor.

— Nu, doamnă, răspunse Harriet.

Prin fereastra deschisă se auzea, abia perceptibil, huruitul ferăstrăului mecanic: copacii cădeau unul după altul. Diaconii nu se gândeau la nimic altceva decât la extinderea Bisericii Baptiste: noi camere de odihnă, o nouă parcare, un nou centru pentru tineret. Curând n-o să mai rămână niciun copac în tot cartierul.

— Să nu care cumva să te prind că faci aşa ceva.

— Bine, doamnă.

— Atunci de ce-ai scos foarfecă?

Ida arătă încrâncenată cu capul spre foarfecă.

— Pune-o înapoi la locul ei! continuă ea. Chiar acum!

Harriet, ascultătoare, se îndreptă spre birouaşul ei, puse foarfecă în sertar şi îl închise. Ida pufni pe nas şi ieşi, răsucindu-se pe călcâie. Harriet se aşeză la picioarele patului şi aşteptă.

Când Ida ajunse suficient de departe ca să nu mai audă, deschise sertarul şi scoase din nou foarfecă.

Harriet avea şapte anuare de la Academia din Alexandria, începând din clasa întâi. Pemberton absolvise cu doi ani în urmă. Frunzări pagină după pagină anuarul din ultimul an de liceu al lui Pem, studiind cu multă atenţie fiecare fotografie. Iată-l pe Pemberton. E peste tot: în poze de grup cu echipele de tenis şi de golf, în pantaloni ecosez, aplecat peste masa din sala de lectură, cu o cravată neagră şi stând în picioare în faţa unui fundal sclipitor, împodobit cu nişte funde mari şi albe, împreună cu toţi ceilalţi de la Homecoming Court. Avea fruntea lucioasă, iar chipul său strălucea, roşu, sălbatic şi fericit. Părea beat. Diane Leavitt – sora mai mare a Lisei Leavitt – îl ţinea de braţ cu o mână înmănuşată şi, deşi zâmbea, era puţin năucită de vestea că nu ea, ci Angie Stanhope tocmai fusese declarată regina festivalului.

Urmau apoi portretele celor din ultimul an de liceu. Smochinguri, feţe pline de coşuri, perle. Fete de la ţară cu maxilare mari, ce păreau stângace între faldurile draperiei de la fotograf. Scânteietoarea Angie Stanhope, care câştigase tot ce se putea câştiga în anul acela, care s-a măritat imediat după ce a terminat liceul şi care acum, când a văzut-o Harriet într-o băcănie, arăta păstoasă, ofilită şi cu talia groasă. Dar nu văzu nici urmă de Danny Ratliff. Pierduse anul? Abandonase şcoala? întoarse pagina la pozele absolvenţilor de

când erau bebeluşi (Diane Leavitt vorbind la un telefon de jucărie din plastic, Pem încruntat, într-un scutec ud şi mândrindu-se cu o jucărie gonflabilă) şi, şocată, se trezi chiar în faţa unei fotografii a fratelui ei mort.

Da, Robin era acolo, pe pagina opusă, singur pe toată pagina. Fragil, plin de pistrui şi vesel, având pe cap o pălărie de pai uriaşă, care arăta de parcă i-ar fi aparţinut lui Chester. Râdea, dar nu ca şi cum ar fi râs de ceva caraghios, ci cu tandreţe, de parcă ar fi iubit persoana care ţinea aparatul de fotografiat. „ROBIN, NE E DOR DE TINE!!!” stătea scris dedesubtul fotografiei. Iar mai jos semnaseră toţi colegii lui absolvenţi.

Harriet studie îndelung fotografia. N-o să ştie niciodată cum suna vocea lui Robin, dar o să-i iubească chipul toată viaţa, astfel că îi urmărise cu afecţiune modulaţiile printr-un şir de instantanee neclare – momente oarecare, miracole ale luminii obişnuite. Cum ar fi arătat când ar fi crescut mare? N-avea de unde să ştie. Dacă stai să judeci după fotografii, Pemberton a fost foarte urât când era mic – cu umerii prea largi, crăcănat şi fără gât – şi nu dădea niciun semn că o să arate aşa de bine când o să fie mare.

Nu exista niciun Danny Ratliff nici în clasa lui Pem din anul anterior (deşi iată-l din nou pe Pem, în rolul de Jolly Junior, elevul favorit de clasa a unsprezecea), dar când urmări cu degetul lista alfabetică a clasei lui Pemberton, Harriet dădu brusc de numele lui: *Danny Ratliff*.

Aruncă privirea pe coloana alăturată. În loc de fotografie se vedea doar o caricatură ţepoasă a unui adolescent cu coatele pe o masă, aplecat cu totul deasupra unei coli de hârtie pe care scria „Fiţuică de examen”. Sub poză, cu litere mari, roşii şi scălâmbăiate, în stil *beatnik*, scria: „PREA OCUPAT – POZA NU E DISPONIBILĂ”.

Deci a pierdut cel puţin un an. Renunţase oare la şcoală după clasa a zecea?

Când s-a întors cu încă un an în urmă, l-a găsit în sfârşit acolo: un băiat cu un breton lung, căzut pe frunte, care-i acoperea sprâncenele – un băiat atrăgător, dar într-un fel ameninţător, asemeni unui star pop golan. Părea mai în vârstă decât era în mod normal un elev de clasa a noua. Ochii îi erau pe jumătate acoperiţi de bretonul ce-i intra în ochi, ceea ce-i dădea un aer dubios şi răutăcios, şi îşi strânsese buzele cu insolenţă, de parcă ar fi fost gata să scuipe o bucată de gumă sau o zmeură.

Îi studie poza timp îndelungat. Apoi, cu multă grijă, o decupă cu foarfecă şi o băgă între foile caietului ei portocaliu.

— Harriet, vino jos! se auzi vocea Idei de la capătul scărilor.

— Daa! răspunse Harriet, grăbindu-se să termine.

— Cine a făcut găuri în gentuţa de mâncare?

Hely n-a venit nici în după-amiaza aceea şi nici seara. N-a apărut nici în dimineaţa următoare – o dimineaţă ploioasă aşa că Harriet s-a hotărât să

meargă până la Edie şi să vadă dacă pregătise micul dejun.

— Un diacon! zise Edie. Să încerce să scoată profit de pe urma unei excursii organizate de biserică pentru văduve şi doamne pensionare!

Era îmbrăcată cu bun-gust, având pe ea o cămaşă crem şi o salopetă de blugi, întrucât urma să îşi petreacă ziua lucrând la cimitirul confederat împreună cu cei de la Clubul Grădinarilor.

— „Bine”, mi-a zis el (Edie îşi ţuguie buzele, imitând vocea domnului Dial), „dar la Greyhound[45] v-ar fi luat optzeci de dolari”. Greyhound! „Ei bine”, i-am zis eu, „asta nu mă surprinde! După câte ştiu, Greyhound este o companie care are menirea să facă bani!”

În timp ce spunea toate astea, Edie se uita la ziar pe deasupra ochelarilor ei eleganţi. Avea o voce de regină, o voce şfichiuitoare. Nici nu observă tăcerea nepoatei sale, ceea ce o cufundă pe Harriet (care ronţăia liniştită din pâinea ei prăjită) într-o mohoreală mai profundă şi mai îndârjită. Avea resentimente faţă de Edie de când cu conversaţia ei cu Ida – cu atât mai mult cu cât Edie le scria tot felul de scrisori congresmenilor şi senatorilor, semna petiţii şi lupta mereu pentru salvarea vreunui reper istoric sau a unei specii pe cale de dispariţie. Nu era binele Idei la fel de important ca nu ştiu ce păsăret de Mississippi, care consuma atât de mult din energia lui Edie?

---

45 „Ogarul cenuşiu", companie americană de transport interstatal cu autocarul.

— Sigur, n-am pus pe tapet această problemă, zise Edie şi pufni pe nas autoritar, ca şi cum ar fi zis: „Şi să fie bucuros că nu am făcut-o”, timp în care culese din nou ziarul şi-l scutură uşor. Dar n-o să-l iert niciodată pe Roy Dial pentru felul cum s-a purtat cu tăticul la ultima maşină pe care a cumpărat-o. Spre sfârşitul vieţii tata era complet rătăcit. Iar el era gata să-l trântească pe jos şi să-i fure banii din buzunar.

Harriet îşi dădu seama că se uita prea fix la uşa din spate, aşa că începu iar să mănânce micul dejun. Dacă Hely se ducea la ea acasă şi ea nu era acolo, el venea s-o caute aici, iar acest lucru era uneori inconfortabli pentru Harriet, întrucât lui Edie nimic nu-i plăcea mai mult decât s-o tachineze pe Harriet în legătură cu Hely, să murmure insinuări despre îndrăgostiţi şi poveşti de iubire şi să fredoneze cântecele de amor, care pe fată o înfuriau la culme. În general Harriet îndura foarte greu orice formă de tachinare, dar nu putea suporta deloc să fie tachinată în legătură cu băieţii. Iar Edie se prefăcea că nu ştie acest lucru şi, când vedea rezultatele operei sale (lacrimi, negări), se retrăgea cu o uluială teatrală.

— Eu socot că doamna protestează prea mult! spunea ea veselă şi pe un ton săltăreţ, persiflant, pe care Harriet îl ura.

Sau, alteori, zicea băţoasă:

— Probabil că-ţi place foarte mult băieţaşul ăsta dacă te deranjează aşa de tare să vorbeşti despre el.

— Eu cred, spuse acum Edie – smulgând-o pe Harriet din reveriile ei –, eu cred c-ar putea să le dea o masă caldă la şcoală, dar părinţilor n-ar trebui să le dea niciun sfanţ.

Vorbea despre vreo poveste din ziar. Puţin mai devreme vorbise despre Canalul Panamá şi ce prostie a fost să îl cedeze aşa, pur şi simplu.

— Cred că acum am să citesc rubrica de decese, continuă ea. Aşa zicea tăticu': „Cred c-am să citesc mai întâi rubrica de decese, ca să aflu dacă a murit cineva pe care-l cunosc".

Întoarse ziarul la ultima pagină.

— De s-ar termina odată cu ploaia asta, zise, uitându-se pe fereastră şi părând că a uitat de prezenţa Harrietei. Sigur, sunt o mulţime de lucruri de făcut şi înăuntru – şopronul cu vaze trebuie curăţat şi glastrele alea dezinfectate –, dar pun pariu că oamenii se trezesc şi, când se uită afară şi văd cum e vremea…

Şi, ca un făcut, exact atunci sună telefonul.

— Iată, zise Edie, bătând din palme şi ridicându-se de la masă. Prima renunţare din dimineaţa asta.

* * *

Harriet o porni spre casă prin ploaia măruntă, cu capul ascuns sub o umbrelă gigantică, împrumutată de la Edie – una pe care, când era mai mică, o folosise ca să se joace de-a Mary Poppins. Apa cânta prin burlane. Şiruri lungi de crini portocalii, bătuţi de ploaie, se aplecaseră spre trotuar în unghiuri frenetice, de parcă ar fi

strigat la ea. Aproape că se aştepta să-l vadă pe

Hely fugind spre ea şi ţopăind prin băltoace cu pelerina lui de ploaie galbenă. În caz că îl vedea, era hotărâtă să-l ignore, dar străzile aburinde erau pustii: niciun om, nicio maşină.

Întrucât prin preajmă nu era nimeni care s-o împiedice să se joace prin ploaie, începu să sară fără nicio reţinere dintr-o băltoacă în alta. Ea şi Hely nu-şi mai vorbeau? Cea mai lungă perioadă în care nu şi-au vorbit a fost pe vremea când erau în clasa a patra. Avuseseră o ceartă la şcoală într-o iarnă, în februarie, în timpul unei pauze, când zloata bătea în ferestre şi toţi copiii erau agitaţi, din cauză că nu avuseseră voie să meargă pe terenul de joacă trei zile la rând. Clasa era supraaglomerată şi prin aer plutea un miros greu: de mucegai, de praf de cretă, de lapte acrit, dar mai ales de urină. Mocheta ce acoperea clasa din perete în perete era impregnată cu acelaşi miros şi duhnea. În zilele cu multă umezeală mirosul acela înnebunea pe toată lumea, aşa încât copiii se ţineau cu două degete de nas sau se prefăceau că se înăbuşă. Până şi învăţătoarea, doamna Miley, se tot învârtea prin spatele clasei cu un tub de deodorant Glade Floral Bouquet, pe care îl pulveriza în jur neostoit, în rafale prelungite, chiar şi în timp ce explica împărţirea sau dădea o dictare, astfel încât ceaţa aceea uşor parfumată plutea perpetuu deasupra capetelor copiilor, iar când mergeau acasă, miroseau ca o cabină din toaletele publice de femei.

Doamna Miley nu ar fi trebuit să lase clasa nesupravegheată, dar nici ea nu suporta mirosul de urină, cum nu-l suportau nici copiii, şi adesea mergea încet de-a lungul coridorului, ca să mai bârfească cu profesoara de la clasa a cincea, doamna Rideout. Întotdeauna alegea însă un copil care să fie responsabil cu ordinea cât era ea plecată şi în acea zi o alesese pe Harriet.

A fi „responsabil cu ordinea" nu era un lucru uşor. În timp ce Harriet stătea în picioare lângă uşă şi aştepta să se întoarcă doamna Miley, ceilalţi copii – care n-aveau altă grijă decât să ajungă la locurile lor la timp – alergau ca nebunii prin încăperea urât mirositoare şi supraîncălzită. Râdeau, scânceau, scheunau, jucau leapşa şi aruncau cărţile şi tablele de la jocuri ori se loveau în obraz cu mingiuţe făcute din foi de caiet. Hely şi un băiat pe care-l chema Greg Deloach se amuzau încercând s-o lovească pe Harriet în cap, pe la spate, cu acele cocoloaşe de hârtie în timp ce ea stătea de pază. Nici unul nu se temea că ea o să-i pârască. Toţi se temeau aşa de tare de doamna Miley, încât nimeni nu pâra vreodată. Dar Harriet era într-o stare oribilă, pentru că trebuia să se ducă la toaletă şi pentru că nu-l putea suferi pe Greg Deloach, care făcea o mulţime de porcării – de exemplu, se scobea în nas şi mânca mucii ăia uscaţi. Ori de câte ori Hely se juca cu Greg, personalitatea lui Greg îl contamina pur şi simplu pe Hely, ca o boală. Aruncau amândoi cu ghemotoace de hârtie mestecate în gură, îi strigau

tot felul de insulte Harrietei şi începeau să urle când se afla undeva lângă ei.

Aşa că atunci când doamna Miley s-a întors, Harriet i-a pârât şi pe Greg, şi pe Hely şi, ca să se asigure că vor primi pedeapsa cuvenită, a adăugat că Greg o făcuse „târfă”. În trecut o făcuse într-adevăr pe Harriet târfă (o dată chiar a numit-o cumva misterios, ceva de genul „mânuitoare târfă”), dar atunci nu-i spusese decât că e greţoasă. Ca urmare, Hely a fost pus să înveţe pe de rost cuvinte în plus din vocabular, iar Greg, pe lângă cuvintele din vocabular, s-a ales şi cu nouă lovituri de riglă la palmă (câte una pentru fiecare literă din „drac” şi „târfă”) de la afurisita de doamnă Kennedy, bătrâna cu dinţi galbeni, mătăhăloasă cât un bărbat, care era responsabilă cu bătaia cu rigla în toată şcoala generală.

Motivul principal pentru care Hely a rămas atunci supărat pe Harriet atât de mult timp a fost faptul că i-a luat trei săptămâni ca să înveţe pe de rost suficient de bine cuvintele din vocabular şi să poată trece de testul scris. Harriet se împăcase cu stoicism şi fără prea mult chin cu viaţa fără Hely, adică trăia ca de obicei, numai că mai singuratică. Însă la două zile după test iată-l în curtea din spate de la ea de-acasă, rugând-o să meargă cu bicicletele undeva. În general, după vreo ceartă, Hely era cel care relua legătura, indiferent dacă era sau nu vinovat, pentru că el avea memoria mai scurtă şi pentru că era primul care intra în panică atunci când se trezea singur o oră întreagă şi nu

avea cu cine să se joace.

Harriet scuturǎ umbrela, o lǎsǎ pe veranda din spate şi pǎtrunse în hol prin bucǎtǎrie. Ida Rhew apǎru din camera de zi şi i se puse în faţǎ înainte ca Harriet sǎ poatǎ sǎ o ia pe scǎri spre camera ei.

— Ascultǎ aici! zise ea. Tu şi cu mine n-am terminat discuţia despre gentuţa de mâncare. Ştiu bine cǎ tu ai fǎcut gǎurile alea.

Harriet dǎdu din cap cǎ nu. Deşi acum se simţea obligatǎ sǎ îşi menţinǎ negaţia anterioarǎ, nu avea energia necesarǎ ca sǎ scorneascǎ o minciunǎ mai plauzibilǎ.

— Adicǎ vrei sǎ cred cǎ a venit unu în casǎ şi a fǎcut chestia asta?

— E gentuţa lui Allison.

— Ştii cǎ sora ta nu a fǎcut gǎuri în chestia aia.

Apoi Ida strigǎ dupǎ ea pe scǎri:

— Nu mǎ prosteşti tu pe mine nicio clipǎ!

* * *

Noi o s-o aprindem…

Noi o sǎ-ţi aducem energia…

Hely stǎtea turceşte pe podea, în faţa televizorului, cu o privire goalǎ şi având în poalǎ un bol de cereale Giggle Pops mâncat doar pe jumǎtate şi roboţii lui Rock em Sock em aruncaţi undeva alǎturi. Unul dintre ei rǎmǎsese fǎrǎ arcuri şi un cot îi bǎlǎngǎnea. Lângǎ ei zǎcea un soldat G.I. Joe, care fusese arbitru.

Compania de Electricitate era un program

educaţional, dar cel puţin nu era aşa de stupid ca *Mister Rogers*. Apatic, Hely mai mâncă o lingură de floricele – acum erau fleşcăite, iar culoarea cerealelor făcuse laptele verde, dar mini-bezelele erau încă tari ca pietrişul de acvariu. Cu câteva minute mai înainte mama lui coborâse în fugă scările, îşi băgase capul în camera mare, întrebându-l dacă nu voia să o ajute să facă nişte fursecuri, iar băiatul s-a înfuriat la culme când şi-a amintit cât de puţin o deranjase refuzul lui dispreţuitor.

— OK, îi replicase ea plină de veselie. Cum vrei.

Nu, nu avea de gând să-i dea satisfacţie şi să se arate interesat. Gătitul era pentru fete. Iar dacă mama lui l-ar iubi cu adevărat, l-ar duce cu maşina la bowling.

Mâncă încă o lingură de Giggle Pops. Tot zahărul din ele se diluase şi nu mai aveau un gust prea bun.

* * *

Acasă la Harriet ziua trecea greu. Nimeni nu părea să fi observat că Hely nu era prin preajmă – cu excepţia bizară a mamei Harrietei, pe care nu puteai conta în mod absolut nici că ar fi remarcat dacă un uragan ar fi năvălit peste casă şi i-ar fi dărâmat acoperişul.

— Unde-i micul Price? o întrebă ea pe Harriet în după-amiaza aceea, strigând-o de pe veranda din faţă.

Îi spunea Price lui Hely pentru că Price era

numele de fată al mamei lui Hely.

— Nu ştiu, îi răspunse sec Harriet şi se duse sus.

Dar în scurt timp se plictisi – se tot foia nervoasă între pat şi scaunul din dreptul ferestrei, uitându-se cum ploaia răpăia în rama ferestrei – şi în curând o porni din nou pe scări în jos.

După ce tândăli pe-acolo un timp şi după ce se văzu gonită din bucătărie, în cele din urmă se aşeză pe podea, în hol, într-un loc retras, acolo unde duşumelele erau extrem de netede, şi începu să joace *jacks*[46]. În timp ce juca, număra cu voce tare, îngânând un fel de cântecel care se armoniza cu bufnitura mingiuţei şi cu cântecul monoton al Idei din bucătărie:

Daniel văzu stânca aceea, cioplită în munte.

Daniel văzu stânca aceea, cioplită în munte.

Daniel văzu stânca aceea, cioplită în munte…

Mingea de la jocul de *jacks* era dintr-un plastic special, care sărea mai bine decât una din cauciuc. Dacă izbea un anumit cap de cui din podea, ridicat puţin mai sus, ricoşa într-unghi aiurea. Iar acel cap de cui anume – negru şi aplecat pe o parte într-un unghi care sugera o mică pălărioară de chinez pe sampan –, până şi acest cap de cui reprezenta un mic obiect inocent şi bine-intenţionat, de care Harriet putea să-şi agaţe atenţia, un bine-venit punct stabil în haosul timpului. De câte ori nu trecuse cu picioarele

46 Joc cu şase piese metalice şi o minge mică.

goale peste el? Fusese îndoit cu ajutorul ciocanului şi nu era suficient de ascuţit ca să taie, deşi o dată, când avea vreo patru ani şi se târa pe fund pe podeaua holului, acest cui i-a agăţat şi i-a sfâşiat partea din spate a chiloţeilor, nişte chiloţei albaştri, care făceau parte dintr-un set de la Kiddie Komer şi aveau brodaţi pe ei, cu litere roz, zilele săptămânii.

Trei, şase, nouă, mulţi ani trăiască. Capul de cui rămăsese acolo, statornic; nu se schimbase de când era ea bebeluş. Nu, a rămas locului, sălăşluind paşnic în bazinul său întunecat, în spatele uşii de la hol, în timp ce restul lumii o lua razna. Până şi Kiddie Komer – de unde până de curând i se cumpăraseră toate hainele Harrietei – era acum închis. Micuţa doamnă Rice, pudrată cu roz – un reper imuabil din prima parte a vieţii Harrietei, cu ochelari mari, negri, şi o brăţară mare de aur, cu amuletă –, vânduse magazinul şi se dusese la un azil. Harrietei nu-i plăcea deloc să treacă pe lângă magazinul gol, deşi, ori de câte ori ajungea acolo, întotdeauna îşi ducea palma streaşină la ochi şi se oprea să se uite prin fereastra prăfuită. Cineva smulsese perdelele din inele, iar rafturile de la vitrină erau goale. Podeaua era plină cu bucăţi de ziare şi nişte manechine copii, mici şi stranii – bronzate, despuiate şi cu nişte tunsori paj, lipite de cap –, stăteau în picioare şi se holbau în toate părţile la obscuritatea pustie.

Iisus era stânca, cioplită în munte, Iisus era

stânca, cioplită în munte.

Iisus era stânca, cioplită în munte.

El nimici regatul acestei lumi.

Câte patru. Câte cinci. Era campioana Americii la *jacks*, era campioana lumii la *jacks*. Cu un entuziasm doar uşor exagerat, striga tare scorurile, se încuraja şi se rostogolea pe spate, uluită de propria-i performanţă. Un timp această agitaţie i se păru chiar distractivă. Dar, indiferent cât de tare se străduia, nu putea să uite întru totul că nimănui nu-i păsa dacă se distra sau nu.

* * *

Danny Ratliff s-a trezit din aţipeală cu o senzaţie proastă. Dormise foarte puţin în ultimele săptămâni, de când fratele lui mai mare, Farish, îşi făcuse un laborator de metamfetamină în şopronul de taxidermie din spatele rulotei bunicii lor. Farish nu era chimist, dar amfetamina îi ieşea destul de bună, iar schema în sine aducea profit clar. Cu drogurile, cecurile de la Asistenţa Socială pentru invaliditatea lui şi capetele de căprioară pe care le împăia pentru vânătorii locului, Farish câştiga de cinci ori mai mult decât pe vremuri, ca spărgător de case şi hoţ de baterii de maşină. Acum nici nu-i mai trecea prin cap să se apuce de aşa ceva. De când ieşise de la spitalul de boli mintale, Farish refuza să-şi folosească talentele sale considerabile altfel decât în calitate de consultant. Deşi el însuşi îi învăţase pe fraţii lui tot ce ştiau, nu li se mai alătura în escapade, nici nu voia să audă detaliile unor acţiuni specifice şi chiar refuza să-i

însoţească în maşină. Deşi era cu mult mai înzestrat decât fraţii săi la utilizarea şperaclului, la pornirea maşinilor fără cheie, prin scurtcircuitarea sistemului de aprindere, la recunoaşterile tactice, la ştersul puţinei şi la aproape toate aspectele acestei îndeletniciri, tactica de neimplicare adoptată recent de el era până la urmă mult mai înţeleaptă pentru ei toţi, pentru că Farish era un maestru şi era mult mai util acasă decât în spatele gratiilor.

Genialitatea laboratorului de metamfetamină consta în faptul că afacerea cu împăiatul (pe care Farish o desfăşurase relativ legal, deşi cu unele întreruperi, vreme de douăzeci de ani) îi asigura accesul la unele substanţe chimice pe care ar fi fost dificil să le obţină altfel. Mai mult, duhoarea iscată de operaţiunile de împăiere masca extraordinar de bine mirosul distinctiv de urină de pisică ce venea de la producţia de metamfetamină. Familia Ratliff locuia în pădure, la o distanţă apreciabilă de şosea, dar, chiar şi aşa, mirosul tot te dădea de gol. Multe laboratoare asemănătoare (după cum le spusese Farish) fuseseră distruse din pricina vecinilor băgăcioşi sau a vânturilor care au suflat în direcţii greşite, cum ar fi chiar înspre geamul unei maşini de poliţie în trecere prin zonă.

Ploaia se oprise, iar soarele strălucea printre perdele. Danny închise ochii, evitând contactul direct cu razele soarelui, apoi se răsuci pe o parte, moment în care arcurile saltelei scârţâiră, şi-şi băgă faţa în pernă. Rulota lui – una din cele două

componente ale casei mobile mari în care locuia bunica lor – se afla la vreo cincizeci de metri de laboratorul de metamfetamină, dar mirosul acela puturos, o combinaţie de metamfetamină, căldură sufocantă şi animale împăiate, ajungea până aici, iar lui Danny îi era greaţă de la el şi aproape că-i venea să vomite. În parte urină de pisică, în parte formaldehidă, în parte putreziciune şi moarte, mirosul pătrundea aproape prin orice: prin haine şi mobile, prin apă şi aer, prin ceştile şi vesela din plastic de la bunica. Fratele lui mirosea atât de puternic, încât abia dacă puteai sta la vreo doi metri de el şi, o dată sau chiar de două ori, Danny a fost pur şi simplu terifiat să detecteze un iz asemănător în propria sa transpiraţie.

Stătea nemişcat, iar inima îi bătea cu putere. De câteva săptămâni se droga aproape nonstop şi nu dormea, ci doar aţipea scurt când şi când. Cerul albastru, muzică rapidă la radio, nopţi lungi, care treceau în mare viteză şi pluteau tot mai repede către un punct imaginar, ce se volatiliza, în timp ce el, Danny, accelera tot mai tare şi le străbătea în goană, una după alta, întuneric, lumină şi apoi iar întuneric, ca şi cum ar fi trecut valvârtej prin nişte furtuni de vară pe o bucată de autostradă lungă şi netedă. Nu era vorba să ajungă undeva, ci doar să meargă repede. Unii bărbaţi (nu şi Danny) goneau atât de repede, mergeau atât de departe şi erau atât de frânţi, încât într-o bună dimineaţă întunecată din multele astfel de dimineţi, stând cu dinţii încleştaţi şi

ascultând ciripitul păsărelelor înainte de răsăritul soarelui, cădeau, *pac*... şi gata. Distruşi pentru totdeauna, cu priviri înnebunite, zbătându-se şi zvârcolindu-se în toate direcţiile. Erau convinşi că viermii le mâncau măduva spinării, că prietenele lor îi înşelau, că guvernul îi urmăreşte prin televizor şi că lătratul câinilor transmite mesaje în cod Morse. Danny văzuse un astfel de drogat emaciat (K.C. Rockingham, între timp decedat) împungându-se cu un ac de cusut până când ambele braţe îi arătau ca şi cum şi le-ar fi băgat până la coate într-un ceaun cu ulei încins. Nişte viermişori miniaturali îşi săpau canale pe sub pielea lui, zicea tipul. Timp de două săptămâni lungi, într-o stare aproape triumfală, a stat în faţa televizorului douăzeci şi patru de ore pe zi şi şi-a supravegheat cu mare atenţie carnea, desfăcându-şi-o de pe antebraţe şi zbierând la paraziţii imaginari „Aha!" şi „Te-am prins". Farish ajunsese şi el o dată sau de două ori foarte aproape de acea frecvenţă a zbieretelor (în special într-un incident mai grav, când agita un par şi urla ceva despre John F. Kennedy), dar Danny nu, el n-avea să fie niciodată aşa.

Nu, el era în regulă, era ca lumea, doar că transpira ca un cal, era prea înfierbântat şi uşor irascibil. Un tic îi agita pleoapa. Zgomotele, chiar şi cele insignifiante, începeau să-l calce pe nervi, dar cel mai tare îl istovea faptul că de o săptămână avea, intermitent, acelaşi coşmar. Îi dădea târcoale, aşteptându-l să se prăbuşească, şi,

de îndată ce se aşeza în pat, alunecând agitat în somn, îl pocnea, îl apuca de glezne şi-l ţâra în jos cu o viteză de-ţi făcea rău.

Se răsuci pe spate şi se uită fix la afişul cu tipa în costum de baie lipit pe tavan. Ca o mahmureală urâtă, aburii visului încă îl mai apăsau, deprimanţi şi otrăvitori. Deşi era un vis îngrozitor, atunci când se trezea, nu putea să-şi amintească exact detaliile lui, oamenii sau situaţiile (deşi exista întotdeauna cel puţin încă o persoană). Tot ce-şi amintea era uluiala lui din clipa când era absorbit într-un hău orb şi ameţitor: zbateri, fâlfâiri de aripi întunecate, teroare. Nu părea aşa de îngrozitor când îl povesteai, dar el nu-şi amintea să fi avut vreodată un vis mai înspăimântător.

Muşte negre se îngrămădiseră pe gogoaşa mâncată pe jumătate – prânzul lui care zăcea pe masa de joc de lângă pat. Când Danny se ridică în picioare, îşi luară zborul, bâzâind, şi ţâşniră bezmetice care încotro preţ de câteva clipe, dar apoi se aşezară din nou pe gogoaşă.

Acum, că fraţii lui, Mike şi Ricky Lee, erau în puşcărie, Danny era singurul stăpân al rulotei. Dar rulota era veche, avea tavanele joase şi – deşi Danny o ţinea cu scrupulozitate într-o stare de curăţenie absolută, spălându-i ferestrele şi nelăsând niciodată vreun vas murdar – era totuşi ponosită şi înghesuită. Ventilatorul electric zumzăia, rotindu-se şi fluturând perdelele subţiri când ajungea în dreptul lor. De la buzunarul de la piept al cămăşii lui de blugi, aruncată pe un

scaun, Danny scoase o cutiuţă de prizat, dar care nu conţinea tutun, ci o uncie[47] de praf de metamfetamină.

Îşi puse o doză zdravănă pe dosul palmei şi o inhală. Arsura aceea era teribil de dulce, iar în momentul în care îi ajunse în gât, i se împăienjeniră ochii. Aproape instantaneu, mizeria aceea îşi atinse scopul: culorile deveniră mai clare, nervii mai tari, iar viaţa nu mai părea chiar aşa de rea. Cu mişcări repezi şi mâini tremurânde, Danny îşi pregăti încă o doză înainte ca prima să-şi fi făcut pe deplin efectul.

A, da, o săptămână la ţară. Curcubeie şi licăriri de stele. Brusc se simţi foarte bine dispus, odihnit şi stăpân pe situaţie. Îşi făcu patul, întinzând perfect aşternutul, ca pe o tobă, goli scrumiera şi o spălă la chiuvetă, aruncă doza de Coca-Cola şi restul de gogoaşă. Pe măsuţa de joc se afla un puzzle pe jumătate făcut (un peisaj banal, cu iarnă, copaci şi o cascadă), care reprezentase distracţia lui timp de mai multe nopţi derulate în mare viteză. Să se mai ocupe o vreme de el? O, da, puzzle-ul. Dar atenţia i-a fost apoi atrasă de situaţia firelor electrice. Firele electrice erau încâlcite în jurul ventilatorului, urcau pe pereţi şi împânzeau toată încăperea. Radioul cu ceas deşteptător, televizorul, prăjitorul de pâine… Goni cu mâna o muscă ce i se învârtea în jurul capului. Poate c-ar trebui să se ocupe de firele

47 O uncie - 2,38 g.

electrice – să le organizeze un pic. De la televizorul aflat departe, în rulota bunicii, se auzi vocea unui prezentator de la Federaţia Mondială de Wrestling, ce sfâşie ceaţa cu următoarele cuvinte, rostite distinct: „Doctorul Moarte smulge mânerul…”

— Lasă-mă în pace! se trezi ţipând Danny.

Înainte de a-şi da seama că face asta, zdrobise deja două muşte şi acum examina petele lăsate pe borul pălăriei sale de cowboy. Nu-şi mai amintea când şi-a pus pălăria pe cap – de fapt nu-şi amintea nici s-o fi văzut prin cameră.

— Tu de unde ai apărut? i se adresă el pălăriei.

Straniu. Muştele – acum agitate – se roteau în jurul capului său, dar acum pe Danny îl preocupa pălăria. De ce era înăuntru? O lăsase în maşină, era sigur de asta. O aruncă pe pat – brusc nu mai voia ca acel obiect să îl atingă – şi ceva din unghiul obraznic în care căzuse şi din felul cum stătea aşa, singură-singurică, pe cuvertura întinsă frumos, îl înfioră.

Fir-ar ea să fie! îşi zise Danny.

Îşi trosni gâtul, îşi trase cu greutate blugii pe el şi ieşi. Îl găsi pe fratele său Farish tolănit pe un şezlong din aluminiu, în faţa rulotei bunicii lor, şi curăţindu-şi mizeria de sub unghii cu un briceag. În jurul lui se aflau tot felul de obiecte de care se debarasaseră alţii: o tocilă, o şurubelniţă, un radio cu tranzistori parţial dezmembrat, o carte necartonată cu o svastică pe copertă. Curtis,

fratele lor cel mai mic, stătea aşezat în mijlocul tuturor acestor lucruri, direct în ţărână, cu picioarele lui grăsuţe răscrăcărate şi întinse în faţă. Alinta o pisicuţă udă şi murdară; îşi lipise obrazul de ea şi fredona ceva. Mama lui Danny îl concepuse pe Curtis când avea patruzeci şi şase de ani şi era beată moartă – şi, cu toate că tatăl lor (tot un beţivan şi tot decedat) se plânsese în gura mare în legătură cu această naştere, Curtis era o fiinţă drăgălaşă, căruia-i plăceau prăjiturile, muzica la acordeon şi Crăciunul şi, în afară de faptul că era neîndemânatic şi greu de cap, n-avea nicio vină pe lumea asta, doar că era puţin cam surd şi-i plăcea să asculte televizorul cu sonorul dat puţin cam prea tare.

Farish, care stătea cu fălcile încleştate, dădu din cap spre Danny, dar fără să se uite la el. Era şi el drogat zdravăn. Salopeta lui maronie (o uniformă de la United Parcel, cu o gaură în dreptul pieptului, de unde fusese tăiată emblema) avea fermoarul desfăcut până aproape de talie, lăsând la vedere smocurile de păr negru de pe piept. Fie iarnă, fie vară, Farish nu purta altă îmbrăcăminte decât aceste uniforme maro, cu excepţia momentelor când trebuia să se ducă la tribunal sau la o înmormântare. Le cumpăra la mâna a doua, cu duzinile, de la Parcel Service. Cu mulţi ani în urmă Farish chiar fusese angajat la United Parcel, deşi nu pe un camion de poştă, ci ca simplu poştaş. După părerea lui, nu exista o metodă mai uşoară de monitorizare a cartierelor

bogate, ca să poţi afla cine e plecat din oraş, cine îşi lăsa ferestrele deschise, cine lăsa ziarele să se adune în faţa casei la fiecare sfârşit de săptămână şi cine avea un câine care, după toate probabilităţile, urma să complice lucrurile. De fapt acest aspect l-a costat pe Farish slujba de poştaş şi l-ar fi trimis direct la Leavenworth dacă procurorul districtual ar fi reuşit să dovedească că Farish comisese vreuna din spargeri în timp ce era la serviciu.

Ori de câte ori îl tachina careva pe Farish la Black Door Tavern în legătură cu uniforma lui de la UPS[48] sau îl întreba de ce o purta, Farish răspundea întotdeauna, monosilabic, că el lucrase la poştă. Dar nu acesta era motivul. Farish era ros de ură faţă de guvernul federal şi mai ales faţă de poştă. Danny bănuia că adevăratul motiv pentru care lui Farish îi plăceau salopetele astea era acela că se obişnuise să poarte ceva asemănător în timpul cât fusese internat la spitalul de nebuni (asta era altă poveste), dar era genul de problemă pe care nici Danny şi nici altcineva nu se simţea îndemnat să o discute cu Farish.

Danny era pe punctul de a se îndrepta spre rulota mare în momentul când Farish îşi trase şezlongul mai sus şi-şi închise briceagul brusc, cu un pocnet. Dădea din genunchi în ritmul muzicii. Farish nu vedea cu un ochi – complet acoperit de albeaţă – şi chiar şi după atâţia ani, când Farish îşi

48 United Parcel Service, serviciu de curierat american, extins la nivel internaţional (n.r.).

îndrepta brusc ochiul acela spre el, aşa cum făcuse acum, Danny avea o senzaţie de disconfort.

— Cum şi Eugene tocmai au avut o discuţie legată de televizor, zise el.

Cum era bunica lor – mama tatălui lor.

— Eugene nu crede că Cum tre' să se uite la „ai ei", continuă el.

În timp ce Farish vorbea, cei doi fraţi priveau fix în depărtare, dincolo de luminiş, în pădurile dese şi tăcute, fără să se uite unul la altul – Farish ghemuit greoi în şezlong, Danny în picioare, lângă el, ca doi pasageri într-un tren aglomerat. „Ai mei" – aşa numea bunica telenovela pe care o urmărea. În jurul unei carcase de maşină crescuse iarba zdravăn, iar în buruienile înalte zăcea o roabă ruptă, cu roţile-n sus.

— Eugene zice că nu-i o chestie creştină. Ha! exclamă Farish, plesnindu-şi genunchii cu putere şi făcându-l pe Danny să tresară. De wrestling zice că n-are nimic rău. Şi nici fotbalul. Dar ce-i creştinesc într-o trântă?

Cu excepţia lui Curtis – care iubea tot ce era pe lume, chiar şi albinele, viespile şi frunzele care cădeau din copaci –, toţi Ratliffii aveau o relaţie dificilă cu Eugene. Era cel de-al doilea frate. Fusese mâna dreaptă a lui Farish în afacerea familiei (care era furtul) după moartea tatălui lor. În această funcţie şi-a făcut datoria cu conştiinciozitate, chiar dacă nu a fost deosebit de energic sau de inspirat, dar după aceea – la sfârşitul anilor '60, în timp ce se afla la

penitenciarul Parchman pentru furt de maşini – a avut o viziune şi i s-a ordonat să meargă şi să-l preamărească pe Iisus. De atunci încoace relaţiile dintre Eugene şi restul familiei sale au fost oarecum încordate. A refuzat să-şi mai mânjească mâinile cu ceea ce el numea „lucrarea diavolului”, cu toate că – aşa cum a subliniat Cum de mai multe ori şi pe un ton destul de ascuţit – nu îl prea deranja să mănânce mâncarea de la diavol şi să trăiască sub acoperişul asigurat de diavol şi de lucrarea sa.

Lui Eugene însă nici că-i păsa. Le tot dădea citate din Biblie, se ciorovăia cu bunica lui şi, în general, îi călca pe nervi pe toţi. Moştenise lipsa de umor a tatălui lor (deşi – din fericire – nu şi temperamentul lui violent). Nici pe vremea când se ocupa cu furturile de maşini şi era beat toată noaptea nu era prea plăcut să stai în preajma lui şi, cu toate că nu era ranchiunos şi nici nu insulta pe nimeni, fiind în esenţă un ins la locul lui, chestia asta cu prozelitismul îi plictisea de moarte pe toţi.

— Oricum, ce caută Eugene aici? întrebă Danny. Am crezut că e la în oraş, la Misiune, cu băiatul cu şerpii.

Farish râse – un chicotit surprinzător de piţigăiat.

— Cred că Eugene are de gând să-l lase singur pe Loyal cât sunt şi şerpii acolo.

Eugene avusese dreptate când bănuise faptul că vizita lui Loyal Reese era motivată şi de alte

lucruri decât slujbele în aer liber şi frăţietatea creştinilor, pentru că ea fusese pusă la cale de fratele lui Loyal, Dolphus, din celula lui de închisoare. De la laboratorul lui Farish nu mai plecase niciun transport de amfetamină din februarie, când fostul curier al lui Dolphus fusese arestat, în urma emiterii unui mandat. Danny se oferise să se ocupe el însuşi de distribuţia de droguri în Kentucky, dar Dolphus nu voia să i se bage careva pe teritoriul său de distribuţie (o îngrijorare îndreptăţită pentru cineva aflat în spatele gratiilor) şi, în plus, de ce să mai angajeze un alt curier când avea un mezin pe nume Loyal, care avea să-i facă acest serviciu pe gratis? Loyal, desigur, habar n-avea de asta, întrucât, fiind un credincios fervent, n-ar fi cooperat cu bună ştiinţă la nişte planuri precum cele clocite de Dolphus în puşcărie. Trebuia să se ducă la hramul unei biserici din East Tennessee, iar acum venise cu camioneta până aici, în Alexandria, ca să-i facă un serviciu lui Dolphus, al cărui vechi prieten, Farish, avea un frate (Eugene) ce avea nevoie de ajutor ca să pună pe picioare o acţiune de „renaştere” a bisericii. Asta ştia Loyal. De fapt când avea să se întoarcă la Kentucky, o să transporte fără să ştie, odată cu reptilele lui, nişte pacheţele bine legate, pe care Farish le va fi ascuns în motorul camionetei.

— Ceea ce nu înţeleg eu, zise Danny, privind în depărtare, la pădurile întunecate de pini care împresurau tot mai mult luminişul prăfuit în care

stăteau ei, e de fapt de ce lucrează cu aşa ceva. Nu sunt muşcaţi?

— Ba bine că nu! Tot timpul, zise Farish, săltându-şi agresiv capul. Du-te şi-ntreabă-l pe Eugene. Sigur o să-ţi spună mai multe decât doreşti să afli despre chestia asta.

Cizma de motociclist îi zvâcnea nervos.

— Dacă te joci cu şarpele şi el nu te muşcă, ăsta-i un miracol. Dacă te joci cu şarpele şi *te muşcă*, şi ăsta-i tot un miracol.

— Nu-i niciun miracol dacă te muşcă un şarpe.

— Este totuşi, dacă nu ajungi la doctor, ci doar te rostogoleşti pe jos şi invoci numele lui Iisus. Şi dacă trăieşti.

— Ei bine, şi dacă mori?

— Încă un miracol. Înălţat la Ceruri prin apariţia Semnelor.

Danny pufni.

— Ei, la naiba! zise el, încrucişându-şi braţele pe piept. Dacă simt miracole peste tot, care mai e clenciul?

Cerul de deasupra pinilor era de im albastru strălucitor şi albastrul lui se reflecta în bălţile de pe pământ, iar el simţea că pluteşte, că totul e minunat şi că are douăzeci şi unu de ani.

Poate că n-ar fi rău să sară în maşină şi să meargă până la Black Door – sau să dea o tură până la turnul de apă.

— Or să dea de un ditamai cuibul cu miracole de astea dacă o iau prin desiş şi răstoarnă un bolovan mai mare, zise Farish pe un ton acru.

Danny râse şi apoi spuse:

— Să-ţi spun eu un miracol: dacă Eugene o să ajungă să pună mâna pe vreun şarpe.

Eugene n-avea prea multe de spus în predicile sale, deoarece, cu toată înflăcărarea sa, predicile lui erau ciudat de plate şi aveau un limbaj de lemn. În afară de Curtis – care sălta de bucurie când era vorba să fie mântuit de fiecare dată când mergea la predicile lui –, nu convertise nici măcar un singur suflet, cel puţin după câte ştia Danny.

— Ascultă-mă pe mine, n-o să-l vezi niciodată pe Eugene punând mâna pe vreun şarpe. Eugene n-a pus nici măcar un vierme într-un cârlig de undiţă. Dar ia zi, frate (Farish, cu privirea fixată asupra pinilor de dincolo de poieniţă, dădu din cap repede, de parcă ar fi vrut să schimbe subiectul), ce zici de şarpele acela cu clopoţei alb şi mare care s-a târât ieri până aici?

Se referea la metamfetamină, la lotul pe care tocmai îl terminase. Sau cel puţin la asta *credea* Danny că se referă. Adeseori era foarte dificil să ghiceşti despre ce vorbea Farish, mai ales când era drogat sau beat.

— Ce să zic?

Farish înălţă ochii spre Danny, cumva smucit, şi clipi – cu o zvâcnire abia perceptibilă a pleoapei.

— Nu-i rău, răspunse precaut Danny, înălţând capul într-un fel ce părea destins şi întorcându-l agale în direcţia opusă.

Farish era gata oricând să explodeze dacă îndrăznea cineva să-l înţeleagă greşit, cu toate că

în jumătate din timp nimeni n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

— Nu-i rău.

Farish ar fi putut să privească în orice direcţie, dar clătină doar din cap.

— Pudră pură. O să te azvârl naibii pe fereastră. Mai că mi-am pierdut minţile săptămâna trecută când am preparat produsul ăla cu miros de iod. L-am trecut printr-un spirt mineral, printr-un medicament împotriva herpesului şi orice-ţi trece prin cap, dar chestia aia e tot cleioasă, atât de cleioasă, că abia pot s-o trag pe nări. Stai să-ţi zic ceva de care-s al naibii de sigur, chicoti el, prăbuşindu-se înapoi pe scaun şi apucând strâns braţele acestuia, de parcă s-ar fi pregătit de o decolare. Un lot ca ăsta nici nu mai contează cum îl tai…

Brusc sări în sus şi urlă:

— V-am zis să luaţi chestia aia de pe mine!

Urmă plesnetul unei palme şi un ţipăt strangulat. Danny sări în sus şi văzu cu coada ochiului pisoiul zburând prin aer. Curtis, cu trăsăturile sale grăsulii încreţite într-un rictus de durere şi spaimă, îi trase un pumn în ochi şi porni împleticit după el. Pisoiul devenise cel mai recent dintre gunoaie, iar ciobăneştii germani ai lui Farish au avut imediat grijă de el.

— I-am zis, spuse Farish, ridicându-se ameninţător în picioare. I-am zis şi i-am tot zis să nu lase niciodată pisica aia prin preajma mea!

— Corect, zise Danny, privind în altă parte.

* * *

Nopţile erau întotdeauna mult prea tăcute la Harriet acasă. Ceasurile ticăiau prea tare. Dincolo de coroana joasă de lumină de la veiozele de pe mese, încăperile erau sumbre şi tenebroase, iar tavanele înalte se pierdeau în ceea ce părea a fi o umbră nesfârşită. Toamna şi iarna, când soarele apunea la ora cinci, era şi mai rău. Dar faptul că era trează şi nu avea pe nimeni care să-i ţină tovărăşie în afară de Allison era cumva şi mai rău decât dacă ar fi fost singură. Allison stătea întinsă la capătul celălalt al canapelei, cu chipul luminat într-un cenuşiu albăstrui de ecranul televizorului şi cu picioarele goale aşezate în poala Harrietei.

Harriet fixa alene cu privirea picioarele lui Allison – care erau umede şi rozalii ca o şuncă şi ciudat de curate, ţinând cont de faptul că Allison mergea peste tot şi tot timpul cu tălpile goale. Nu-i de mirare că Allison şi Weenie se împăcaseră aşa de bine. Weenie fusese mai mult om decât pisică, iar Allison era mai mult pisică decât om: mergea tiptil pe lăbuţe, stătea singură, ignora mai tot timpul pe toată lumea şi totuşi se simţea foarte bine dacă se ghemuia lângă Harriet când avea ea chef şi dacă-şi întindea picioarele în poala Harrietei fără să întrebe.

Picioarele lui Allison erau grele. Brusc şi violent, ele zvâcniră în sus. Harriet se uită spre sora ei şi văzu că pleoapele lui Allison clipeau rapid. Visa. Harriet o apucă repede de degetul mic de la picior şi i-l răsuci în spate, iar Allison mârâi

scurt şi îşi retrase piciorul lângă trup, îndoindu-l ca o barză.

— Ce visai? o chestionă Harriet.

Allison – care avea întipărite pe obraz nişte urme roşii, ale modelului de la materialul sofalei – îşi întoarse privirea buimacă de somn spre Harriet, de parcă n-ar fi recunoscut-o… *nu*, *nu chiar*, îşi zise Harriet, observând confuzia surorii ei cu o detaşare acută, clinică. *E ca şi cum mă vede pe mine*, *dar şi altceva*.

Allison îşi duse la ochi mâinile făcute căuş. Stătu aşa o clipă, fără să se mişte, apoi se ridică în picioare. Avea obrajii umflaţi, iar pleoapele grele şi impenetrabile.

— Visai! îi zise Harriet, urmărind-o atentă.

Allison căscă. Apoi, frecându-şi ochii, se duse, târşâindu-şi picioarele, spre scară, clătinându-se somnoroasă în timp ce mergea.

— Aşteaptă! îi strigă Harriet. Ce visai? Zi-mi.

— Nu pot.

— Cum adică nu poţi? Vrei să spui că nu vrei.

Allison se întoarse şi se uită la ea – cumva ciudat, îşi zise Harriet.

— Nu vreau să devină realitate, zise ea, pornind pe scări în sus.

— *Ce* nu vrei să devină realitate?

— Ce tocmai am visat.

— Ce? Era ceva legat de Robin?

Allison se opri pe treapta de jos şi se uită în urmă, spre Harriet.

— Nu, zise. Era despre tine.

* * *

— N-au fost decât cincizeci şi nouă de secunde, zise Harriet cu răceală, acoperind tuşea şi pufnetele lui Pemberton.

Pem se apucase de marginea bazinului şi-şi ştergea ochii cu antebraţul.

— Rahat! zise el printre gâfâieli.

Era maroniu la faţă, amintind de culoarea mocasinilor lui Harriet.

— Ai numărat prea încet, adăugă el.

Cu o pufăială lungă şi nervoasă, Harriet expiră tot aerul din plămâni. Inspiră adânc şi tare de vreo douăsprezece ori, până ce începu să ameţească, iar la sfârşitul ultimei inspiraţii se scufundă din nou şi pomi.

Traversarea bazinului era uşoară. La întoarcere, printre dungile tigrate de lumină albastră şi îngheţată, totul se îngroşa şi începea să se mişte lent – braţul vreunui copil care plutea pe deasupra, visător şi de un alb cadaveric, piciorul altui copil, cu nişte bule mici şi albe agăţate de firele de păr ţepene, care se rostogolea prin apă cu zvâcniri lente şi înspumate din picioare –, timp în care sângele Harrietei îi pulsa tare în tâmple, se potolea, începea să pulseze iar puternic, apoi se potolea din nou şi iar pulsa puternic, asemeni valurilor oceanului când se sparg pe plajă. Undeva deasupra – deşi era greu de imaginat – viaţa zăngănea în continuare în culori vii, la temperaturi şi viteze ridicate. Puşti care strigau, lipăind cu picioarele pe asfaltul fierbinte, puşti

înfăşuraţi în prosoape umede, ce le înveleau umerii, şi care sugeau din îngheţatele pe băţ albastre, de culoarea apei din bazin. Bomb Pops, aşa se numeau îngheţatele acelea. Bomb Pops. Erau ultima modă, favoritele anului. Pinguini ce tremurau pe betonul rece din faţa chioşcului. Buze albastre… limbi albastre… tremurături, tremurături şi dinţi care clănţăneau… frig.

Harriet ţâşni brusc din apă cu o pocnitură asurzitoare, de parcă ar fi trecut printr-o ramă de geam. Apa nu era prea adâncă, dar era totuşi destul de adâncă încât să poată să stea în picioare, şi ţopăia pe vârfurile degetelor, gâfâind, în timp ce Pemberton – care o observase cu interes – izbea apa uşor şi aluneca spre ea.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, Pem o scoase din apă cu îndemânare, apucând-o de picioare, şi fata se trezi deodată cu urechea lipită de pieptul lui şi uitându-se în sus la el, direct spre marginile îngălbenite de nicotină ale dinţilor să-i Mirosul lui colosal – adult, străin şi nu întru totul plăcut pentru Harriet – se simţea cu putere, acoperind chiar şi mirosul substanţelor chimice din bazin.

Harriet se eliberă din braţele lui şi se depărtară unul de altul: el căzu pe spate cu un plescăit puternic, care împroşcă un val de apă, în timp ce Harriet se rostogoli pe o parte şi se căţără pe marginea bazinului, ieşind – destul de ostentativ – în costumul ei de baie galben cu dungi negre, care (după cum zicea Libby) o făcea să

semene cu un bondar.

— Ce? Nu-ţi place să fii agăţată?

Tonul vocii lui Pem suna măreţ, protector şi afectuos, de parcă ea ar fi fost un pisoi care îl zgâriase. Harriet se încruntă spre el şi, izbind apa cu piciorul, îi aruncă un jet drept în faţă.

Pem se feri.

— Hei, ce-i cu tine? îi zise el tachinând-o.

El ştia foarte bine – iritant de bine – ce chipeş era, cu zâmbetul lui arogant şi părul de culoarea gălbenelelor plutind în apa albastră. Semăna cu triton ce râde din ediţia ilustrată a lui Tennyson pe care o avea Edie:

Cine să fie îndrăzneţul triton care stătea singur.

Care cânta singur Sub apa mării.

Cu o coroană de aur?[49]

— Ha?

Pemberton dădu drumul gleznei lui Harriet şi-o stropi uşor, apoi îşi scuturǎ părul, dând din cap, iar picăturile de apă plutiră prin aer.

— Unde-s banii mei? începu el.

— Care bani? întrebă surprinsă Harriet.

— Doar te-am învăţat cum să-ţi oxigenezi ca lumea plămânii, nu? Exact aşa cum îi învaţă pe scufundători la cursurile alea scumpe.

— Da, dar asta-i tot ce mi-ai spus. Eu fac exerciţii ca să-mi ţin răsuflarea în fiecare zi.

Pem se trase înapoi, prefăcându-se jignit.

---

49 Primele versuri din poezia Tritonul de Alfred Tennyson, poet englez (1809-1892).

— Credeam c-am bătut palma, Harriet.

— Nu, n-am bătut-o, zise Harriet, care nu răbda să fie tachinată.

Pem râse.

— Hai s-o lăsăm baltă. Eu ar trebui să te plătesc pe tine pentru lecţii. Ascultă, începu el, scufundându-şi capul sub apă şi ieşind din nou la suprafaţă, sora ta mai boceşte şi acum după pisica aia?

— Bănuiesc că da. Dar de ce mă-ntrebi? zise Harriet, cumva bănuitoare.

Harriet nu putea să priceapă cum de Allison îl interesa pe Pem.

— Ar trebui să-şi ia un câine. Câinii pot învăţa să facă tot felul de giumbuşlucuri, dar pe o pisică nu poţi s-o înveţi să facă nimic. Mâţele pur şi simplu nu dau doi bani pe asemenea lucruri.

— Şi nici Allison.

Pemberton râse din nou.

— Ei bine, atunci cred că ar avea nevoie de un căţeluş, zise el. E un anunţ la club despre vânzarea unor pui de chow-chow.

— Dar ea ar prefera o pisică.

— A avut vreodată câine?

— Nu.

— Ei bine, atunci nu ştie ce pierde. Pisicile par că înţeleg ce se întâmplă în jurul lor, dar nu fac altceva decât să stea toată ziua şi să privească în gol.

— Asta nu-i valabil şi pentru Weenie. Era un pisoi genial.

— Sigur că da.

— Zău, chiar aşa era! înţelegea fiecare cuvânt pe care i-l spuneam. Şi încerca să vorbească cu noi. Allison exersa cu el tot timpul. Pisoiul încerca din răsputeri să vorbească, doar că avea gura foarte diferită de a noastră şi nu-i ieşeau sunetele cum trebuie.

— Cred şi eu că nu-i ieşeau, zise Pem, întorcându-se pe spate şi făcând pluta.

Ochii lui erau de acelaşi albastru strălucitor ca şi apa din bazin.

— A învăţat totuşi câteva cuvinte.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi „nas”.

— *Nas*? Ce cuvânt ciudat pentru un pisoi! zise Pemberton alene, privind cerul, cu părul lui auriu ca un evantai răsfirat pe suprafaţa apei.

— Allison a vrut să înceapă cu nume de lucruri, lucruri pe care să i le poată indica. Aşa cum face domnişoara Sullivan cu Helen Keller. Îi atingea nasul lui Weenie şi-i zicea: „Nas! Ăsta-i nasul tău! Tu ai un nas!” Apoi îşi atingea propriul nas, nasul ei, nasul lui şi tot aşa.

— Probabil că n-avea altceva mai bun de făcut.

— Asta cam aşa e. Stăteau acolo toată după-amiaza. Şi după un timp Allison nu trebuia decât să-şi atingă nasul şi el se-ntindea în sus, uita-aşa, cu lăbuţa, îşi atingea propriul nas şi… nu glumesc! zise Harriet, acoperind râsul batjocoritor al lui Pemberton. Nu, crede-mă, chiar scotea un mieunat subţirel şi ciudat, de parcă ar fi încercat

să spună „nas”.

Pemberton făcu o tumbă pe sub apă şi apăru iar la suprafaţă, împroşcând apa.

— Haida de!

— E-adevărat. Întreab-o pe Allison.

Pem părea plictisit.

— Doar pentru că scotea un sunet…

— Da, dar nu era un sunet obişnuit de-al lui.

Harriet şi-a dres vocea şi a încercat să imite sunetul acela.

— Sper că nu te-aştepţi să cred chestia asta!

— L-a înregistrat pe bandă! Allison l-a înregistrat pe Weenie pe o mulţime de benzi! Majoritatea mieunăturilor seamănă cu cele vechi, obişnuite, dar dacă asculţi cu atenţie, chiar poţi să-l auzi acolo cum zice vreo două cuvinte.

— Harriet, m-ai dat gata.

— E adevărat. Întreab-o şi pe Ida Rhew. Şi mai ştia şi cât e ceasul. În fiecare zi, la ora două şi patruzeci şi cinci fix, zgâria la uşa din spate, pentru ca Ida să-i dea drumul afară şi el să poată veni în întâmpinarea autobuzului lui Allison.

Pemberton se băgă din nou sub apă, ca să-şi poată netezi părul pe spate, apoi se prinse cu mâna de nas şi suflă cu zgomot, ca să-şi desfunde urechile.

— Cum se face că Ida Rhew nu mă place? întrebă el vesel.

— Nu ştiu.

— Nu m-a plăcut niciodată. A fost întotdeauna rea cu mine ori de câte ori veneam să mă joc cu

Robin, chiar şi pe vremea când eram la grădiniţă. Lua o nuia din tufişurile alea pe care le aveţi acolo, în spate, şi mă alerga prin toată curtea.

— Nici pe Hely nu-l place.

Pemberton strănută şi îşi şterse nasul cu dosul palmei.

— Apropo, ce-i cu tine şi cu Hely? Nu mai e prietenul tău?

Harriet era scandalizată.

— N-a fost niciodată prietenul meu! Nu în sensul acela.

— El zice altceva.

Harriet îşi ţinu gura. Hely se lăsa provocat şi striga în gura mare lucruri pe care n-ar fi vrut să le spună atunci când Pemberton recurgea la această şmecherie, dar ea n-avea de gând să se lase păcălită.

* * *

Mama lui Hely, Martha Price Hull – care fusese colegă de liceu cu mama Harrietei –, era cunoscută pentru faptul că-i răsfăţa peste măsură pe cei doi fii ai săi. Îi adora cu fanatism şi le permitea să facă tot ce doreau, indiferent ce avea de zis tatăl lor, şi, cu toate că în cazul lui Hely era prea devreme pentru a afirma ceva în acest sens, în ceea ce-l privea pe Pemberton se considera că această indulgenţă era motivul pentru care băiatul nu se realizase. Metodele ei mult prea blânde de educare a copiilor erau deja legendare. Bunicile şi soacrele o dădeau întotdeauna de exemplu pe Martha Price, cu fiii ei, pentru a le atrage atenţia

tinerelor mame care-şi iubeau copiii la nebunie în privinţa suferinţelor grele de care ar fi avut parte dacă (de exemplu) i se permitea unui copil ca timp de trei ani încheiaţi să refuze orice fel de mâncare, în afară de prăjitura cu ciocolată, aşa cum i se permisese lui Pemberton, fapt cunoscut de toată lumea. Între vârsta de patru şi şapte ani Pemberton nu mâncase niciun alt aliment în afară de prăjitura cu ciocolată; mai mult chiar (aşa cum se sublinia sumbru), *un anumit fel* de prăjitură cu ciocolată, care necesita lapte praf şi tot felul de ingrediente costisitoare, pentru care ultraiubitoarea mamă Martha Price fusese obligată să se trezească în fiecare dimineaţă la ora şase, ca să o facă. Mătuşile mai povesteau şi acum despre ziua în care Pem – musafirul lui Robin – refuzase să servească masa de prânz la Libby acasă, bătând cu pumnii în masă („de parcă era Regele Henric al Optulea”) şi cerând prăjitură cu ciocolată („Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? «Mama îmi dă prăjitură cu ciocolată!» Eu i-aş fi dat o mamă de bătaie.”). Faptul că Pemberton a reuşit să ajungă la vârsta adultă având toţi dinţii în gură era un adevărat miracol, dar, după părerea tuturor, lipsa lui de sârguinţă şi a unui loc de muncă care să-i aducă nişte bani se justifica pe deplin prin acea catastrofă din copilărie.

Se specula adesea faptul că, probabil, tatăl lui Pem îl considera pe fiul său mai mare un real motiv de stânjeneală, deoarece el era director la Academia din Alexandria, iar sarcina lui era chiar

disciplinarea tinerilor. Domnul Hull nu era genul de fost sportiv care ridica tonul şi avea faţa roşie, aşa cum se întâmpla de obicei la şcolile particulare, cum era şi cea din Alexandria. Nu era nici măcar antrenor; era profesor de ştiinţe naturale şi preda la elevii din primii doi ani de liceu. Îşi petrecea restul timpului în birou, cu uşa închisă şi citind cărţi de inginerie aeronautică. Dar, cu toate că domnul Hull ţinea şcoala sub un control riguros, iar elevii erau terifiaţi de tăcerile lui, soţia lui îi submina autoritatea acasă şi avea mari probleme să menţină disciplina cu propriii săi băieţi – şi mai ales cu Pemberton, care făcea tot timpul glume pe seama tatălui său, îi zâmbea arogant şi îi punea coarne la pozele de grup. Părinţii erau solidari cu domnul Hull. Era clar pentru toată lumea că singurul lucru care i-ar fi putut închide gura lui Pemberton era o bătaie soră cu moartea şi, cu toate că atunci când zbiera furios la Pemberton la anumite evenimente publice, toţi cei din încăpere deveneau nervoşi, tocmai Pem nu părea tulburat nici cât negru sub unghie şi continua neabătut cu bancurile proaste şi remarcile şmechereşti.

Dar, deşi Marthei Hull nu-i păsa dacă băieţii ei colindau fără rost tot oraşul, îşi lăsau pletele să le crească până peste umeri, beau vin la masa de seară sau mâncau desert la micul dejun, în casa Hull existau câteva reguli, care erau inviolabile. Cu toate că împlinise douăzeci de ani, Pemberton nu avea voie să fumeze în prezenţa mamei sale,

iar Hely, desigur, nu avea voie deloc să facă aşa ceva. Era interzis să asculte prea tare rock'n'roll pe combina stereo (deşi atunci când părinţii erau plecaţi în oraş, Pemberton şi prietenii săi ascultau la volum maxim Who şi Rolling Stones, de se zguduia tot cartierul, având ca rezultat uluiala Charlottei, plângerile doamnei Fountain şi furia vulcanică a lui Edie). Şi, deşi de-acum niciunul dintre părinţi nu mai putea să-l oprească pe Pemberton să meargă unde pofteşte, Hely nu avea în niciun caz voie să se ducă în Pine Hill (o zonă rău famată din oraş, cu case de amanet şi crâşme) şi nici la salonul de biliard.

Şi exact la salonul de biliard se trezi acum Hely – care încă mai era supărat pe Harriet. Îşi lăsase bicicleta undeva mai la vale, pe aleea de lângă primărie, în eventualitatea că mama sau tatăl lui ar fi trecut din întâmplare cu maşina pe acolo. Acum stătea în picioare, ronţăia morocănos nişte chipsuri cu sos barbequecare se vindeau la o tejghea prăfuită, de unde mai puteai lua ţigări şi gumă de mestecat – şi răsfoia revistele cu benzi desenate care stăteau pe un raft de lângă uşă.

Deşi salonul de biliard se afla doar la o stradă sau două de piaţa centrală a oraşului şi nu avea licenţă de vânzare a băuturilor alcoolice, era totuşi cel mai periculos loc din Alexandria, mai rău chiar decât Black Door Tavern sau Esquire Lounge din Pine Hill. Se zicea că la salonul de biliard se vindeau droguri, se jucau jocuri de noroc în draci şi tot aici se porneau adesea focuri de armă, bătăi

cu cuţitele şi incendii misterioase. Slab luminat, cu pereţii din blocuri de beton vopsite într-un verde de închisoare şi cu tuburi fluorescente ce pâlpâiau pe tavanul din plăci de polistiren expandat, salonul de biliard era destul de pustiu în acea după-amiază. Din cele şase mese, doar două erau folosite şi doi băieţi de pe la ţară, cu părul lins, dat pe spate, şi cu cămăşi de blugi închise în faţă cu capse, jucau un joc domol de *flipper* undeva mai în spate.

Cu toate că atmosfera râncedă şi depravată a salonului de biliard îl atrăgea pe Hely cu un fel de disperare, el nu ştia să joace biliard şi îi era teamă să zăbovească prea mult pe lângă mesele de biliard şi să se uite. Dar se simţea învigorat doar când stătea pur şi simplu în picioare lângă uşă, neobservat, ronţăind chipsuri cu sos *barbeque* şi respirând acelaşi aer ozonat şi primejdios al depravării.

Hely era atras la salonul de biliard de revistele cu benzi desenate. Seriile pe care le aveau acolo erau cele mai bune din oraş. La farmacie se găseau *Richie Rich*, *Betty* şi *Veronica*. Şi la alimentara Big Star se găseau cele de mai sus, plus *Superman* (pe un raft situat inconfortabil, lângă rotiserie, aşa încât Hely nu putea să le răsfoiască prea mult timp fără să-şi perpelească fundul), dar la salonul de biliard aveau şi *Sergeant Rock*, şi *Weird War Tales*, şi *G.I. Combat* (cu soldaţi adevăraţi, care omorau vietnamezi adevăraţi, din războiul de gherilă). Acolo o aveau

şi pe Rima, fata junglei, în costumul ei de baie din blană de panteră. Dar cel mai grozav lucru era faptul că aveau o bogată selecţie de benzi desenate *horror* (cu oameni lupi, înhumări premature, hoituri ce ieşeau târâş din cimitire şi cărora le curgeau balele) şi toate acestea declanşau la Hely un interes incredibil de năucitor: *Weird Mystery Tales*, *House of Secrets*, *The Witching Hour*, *The Specter's Notebook* şi *Forbidden Tales of the Dark Mansion*... Hely nu avusese habar de existenţa unor asemenea lecturi electrizante – şi nici nu îi trecuse prin cap că ar putea avea acces la aşa ceva sau chiar că ar putea să le cumpere din oraşul lui – până într-o bună după-amiază, când a fost pedepsit să rămână la şcoală după ore şi a descoperit într-o bancă un exemplar din *Secrets of Sinister House*. Pe copertă se afla imaginea unei fetiţe invalide într-o casă veche şi dărăpănată, o fetiţă care urla şi încerca înnebunită să fugă în scaunul cu rotile, iar pe urmele ei venea o cobră gigantică. În interior fetiţa handicapată murea în convulsii, cu spume la gură. Şi mai erau şi altele – vampiri, ochi scoşi din orbite, fratricizi. Hely era fascinat. O citise de cinci-şase ori din scoarţă în scoarţă şi apoi o luase acasă şi o mai citise încă de câteva ori, până ce o învăţase pe de rost, de la coadă la cap şi-napoi, povestire cu povestire – „Colegul de cameră al Satanei", „Vino să împărţim sicriul", „Agenţia de turism Transilvania", în mod cert, aceasta era cea mai bună revistă de benzi desenate pe care o

văzuse vreodată. Hely o considera unică, un fel de minunată ciudăţenie a naturii, ceva imposibil de obţinut, iar peste câteva săptămâni, când a văzut că un băiat de la şcoală pe nume Benny Landreth citea ceva asemănător, o revistă intitulată *Black Magic*, ce avea pe copertă o mumie care strangula un arheolog, l-a apucat pur şi simplu strechea. L-a implorat pe Benny – care era doar cu un an mai mare ca el şi foarte meschin – să-i vândă lui revista aceea de benzi desenate. Cum chestia asta n-a mers, i-a oferit lui Benny doi dolari şi apoi chiar trei dolari, numai să-l lase să se uite prin ea un minut, un singur minut.

— Du-te la salonul de biliard şi cumpără-ţi-o de acolo, i-a zis Benny, făcând sul revista şi dându-i cu ea una peste cap.

Asta se întâmpla cu doi ani în urmă. Acum revistele astea *horror* reprezentau tot ce avea Hely, tot ce îl ajutase să treacă prin greutăţile vieţii: varicelă, călătorii plictisitoare cu maşina, tabăra de la Lake de Selby. Din pricina fondurilor sale limitate şi a interdicţiei stricte în ce privea salonul de biliard, expediţiile făcute în vederea achiziţionării unor asemenea reviste nu aveau loc frecvent, ci, poate, o dată pe lună, dar le aştepta cu multă nerăbdare. Pe grăsanul de la casă părea să nu-l deranjeze faptul că Hely se învârtea prin jurul raftului atât de mult timp. De fapt adesea nici nu-l observa deloc pe Hely, ceea ce îi permitea acestuia să stea acolo cu orele şi să răsfoiască revistele cu benzi desenate, ca să poată face cea

mai bună alegere.

Venise de fapt până aici ca să şi-o scoată din cap pe Harriet, dar după ce-şi cumpărase cartofii prăjiţi, nu-i rămăseseră decât treizeci şi cinci de cenţi, iar revistele cu benzi desenate costau fiecare câte douăzeci de cenţi. Fără prea mult chef, răsfoia acum o povestire din *Dark Mansions* intitulată „Demonul la uşă” („AAAUUU!! L. Eu… eu… am eliberat un… un… DUH RĂU… ca să bântuiască acest ţinut PÂNĂ LA RĂSĂRITUL SOARELUI!!!”), dar privirea îi era pironită asupra reclamei de bodybuilding de la Charles Atlas, de pe pagina opusă. „Uită-te cu onestitate la tine. Crezi că posezi acea tensiune dinamică atât de admirată de femei? Sau eşti un tip sfrijit, costeliv, de vreo patruzeci şi opt de kile, un slăbănog oarecare?”

Hely nu ştia sigur ce greutate avea, dar, oricum, patruzeci şi opt de kilograme părea mult. Posac, studie desenul de la „înainte” – în esenţă, o sperietoare de ciori – şi se întrebă dacă să le ceară nişte informaţii suplimentare sau dacă nu cumva era doar o escrocherie, ca atunci când a comandat ochelarii cu raze X după ce-a văzut o reclamă din *Weird Mystery*. Reclama pentru ochelarii cu raze X zicea că îţi permiteau să vezi prin trupuri, prin pereţi şi prin îmbrăcămintea femeilor. Costaseră un dolar şi nouăzeci şi opt, plus treizeci şi cinci de cenţi timbrele, şi durase o mie de ani până să-i primească, iar când au ajuns în fine la el, s-a dovedit că erau doar o pereche de rame din plastic

cu două seturi de lentile din carton: pe unul era desenată o caricatură cu o mână căreia îi vedeai oasele şi pe celălalt o caricatură cu o secretară sexy, cu o rochie transparentă şi nişte bikini negri dedesubt.

O umbră se lăsă peste Hely. Când ridică privirea, văzu două siluete pe jumătate întoarse cu spatele spre el, care se îndepărtaseră de mesele de biliard şi ajunseseră în dreptul raftului cu reviste, ca să poată discuta ceva în particular. Hely îl recunoscu pe unul dintre cei doi: era Catfish de Bienville, care era un proprietar imobiliar de la mahala, un soi de celebritate locală. Avea un păr de un roşu ruginiu şi o coafură afro imensă şi conducea un Gran Torino făcut la comandă, cu geamuri fumurii. Hely îl văzuse adesea la salonul de biliard, dar şi stând de vorbă cu diverşi ţipi în faţa spălătoriei de maşini, mai ales în serile de vară. Deşi avea trăsături de negru, de fapt nu era de culoare. Avea ochii albaştri şi pielea pistruiată şi tot atât de albă ca a lui Hely. Dar tipul era recunoscut prin oraş mai ales după îmbrăcămintea pe care o purta: cămăşi albe, pantaloni evazaţi şi catarame de curea de mărimea unor farfurii de salată. Lumea zicea că şi le-ar cumpăra de la Lansky Brothers, din Memphis, de unde, cică, se îmbrăca însuşi Elvis. Iar acum, cu toate că afară era cald ca naiba, purta un smoching din catifea roşie, pantaloni albi, evazaţi, şi nişte mocasini din piele de lac roşie, cu talpă ortopedică.

Şi totuşi nu Catfish era cel care vorbea, ci celălalt tip: un ins subnutrit, dur, cu unghiile roase. Abia ce trecuse de vârsta adolescenţei, nu era prea înalt şi nici prea curat, avea pometi proeminenţi şi păr lins, gen *hippie* şi cu cărare pe mijloc, dar emana o răceală dură şi meschină, ca o vedetă rock. În plus, stătea ţanţoş, de parcă ar fi fost o persoană importantă, deşi se vedea clar că nu era.

— De unde are bani să joace? îi şopti Catfish.

— Ajutorul de invalid, bănuiesc, zise puştiul cu părul *hippie*, uitându-se în sus.

Avea nişte ochi de un albastru argintiu uluitor, care priveau cumva fix şi ţeapăn.

Se pare că vorbeau despre bietul Carl Odum, care aranja bilele în salon şi se oferea să joace pe pariu cu orice nou-venit şi pe orice sumă dorea acela să piardă. Cari – un văduv cu o liotă de vreo nouă-zece copilaşi jegoşi – nu avea decât aproximativ treizeci de ani, dar arăta de vreo şaizeci. Avea faţa şi gâtul pârjolite de soarele arzător şi pleoapele înroşite în jurul ochilor să-i palizi. Îşi pierduse câteva degete într-un accident la fabrica de împachetat ouă, la puţin timp după ce îi murise soţia. Acum era beat şi se lăuda că poate să bată măr la biliard pe oricine din încăpere, indiferent că avea sau nu degete.

— Uite, am o punte, puntea mea, zise el, ridicând în sus mâna mutilată. Şi n-am nevoie de mai mult.

Mizeria din palmă îi contura şanţurile pielii şi

unghiile de la cele două degete rămase, arătătorul şi degetul mare.

Odum adresa aceste remarci unui tip aflat lângă el la masă: un individ uriaş, cu barbă, mare cât un urs, care era îmbrăcat într-o salopetă maro, cu o gaură zdrenţuită în dreptul pieptului, acolo unde ar fi trebuit să fie ecusonul cu numele. Tipul nu-i acorda deloc atenţie lui Odum. Stătea cu ochii aţintiţi la masă. Părul lung, închis la culoare, cu şuviţe argintii, îi unduia până mai jos de umeri. Era un tip masiv, cu ceva stângaci la umeri, de parcă braţele nu i s-ar fi potrivit tocmai bine în articulaţii: îi atârnau ţepene, cu coatele uşor curbate şi palmele căzându-i moale, aşa cum ar fi stat şi labele unui urs dacă s-ar fi decis să se ridice pe labele din spate. Hely nu-şi putea lua privirea de la el. Barba aceea neagră, încâlcită, şi salopeta maro îl făceau să semene cu un soi de dictator smintit din America de Sud.

— Orice ţine de biliard şi de jocul de biliard, tocmai zicea Odum. Asta e ceea ce cred eu că se numeşte a doua natură.

— Ei bine, unii dintre noi are aşa talent, spuse tipul uriaş, în salopetă maro, cu o voce profundă, dar nu neplăcută.

În timp ce vorbea, înălţă privirea şi Hely văzu, cu o tresărire, că unul din ochii tipului îţi dădea fiori: era acoperit cu un strat de albeaţă şi era orientat spre marginea capului.

Mult mai aproape – doar la vreun metru de locul unde stătea Hely –, puştiul cu înfăţişare dură

îşi dădu părul din ochi cu o mişcare a capului şi îi zise apăsat lui Catfish:

— Douăzeci de parai partida. De fiecare dată când pierde.

Scoase abil cu cealaltă mână o ţigară din pachet, făcând o mişcare rapidă, de parcă ar fi aruncat nişte zaruri, iar Hely observă, plin de interes, că, deşi făcuse gestul respectiv cu un aer nonşalant, mâinile îi tremurau ca ale unui bătrân. Apoi tânărul se aplecă în faţă şi şopti ceva la urechea lui Catfish.

Catfish râse zgomotos.

— Să piardă până n-oi mai putea eu, zise el.

Se răsuci pe călcâie cu un aer lejer şi graţios şi o porni vioi spre jocul deflipper din spate.

Puştiul cel dur îşi aprinse ţigara şi se uită roată prin încăpere. Ochii lui – ce aruncau o lumină palidă şi argintie de pe chipul său bronzat – îi dădură lui Hely un mic frison când îl prinseră în raza lor, dar fără să-l vadă propriu-zis: ochi cu o expresie sălbatică, ochi plini de lumină, care-i amintiră lui Hely de pozele vechi cu soldaţii confederaţi pe care le văzuse odată.

De partea cealaltă a încăperii, lângă masa de biliard, bărbatul cu barbă şi în salopetă maro nu avea decât un singur ochi bun – dar în el strălucea o lumină argintie foarte asemănătoare. Hely îi studie pe deasupra revistei şi remarcă un grăunte de asemănare, ca şi cum cei doi ar fi fost înrudiţi. Deşi la prima vedere păreau foarte diferiţi (bărbatul cu barbă era mai în vârstă şi mult mai

solid decât puştanul), aveau totuşi acelaşi păr lung, întunecat, şi acelaşi ten bronzat, aceeaşi fixitate a privirii, aceeaşi rigiditate a gâtului şi un mod de a vorbi asemănător, cu gura abia întredeschisă, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă dinţii cariaţi.

— Cât ai de gând să îi iei pe asta? întrebă rapid Catfish, strecurându-se în spatele amicului său.

Tânărul chicoti, iar când auzi chicotitul subţire, Hely aproape că scăpă din mână revista cu benzi desenate. Avusese destul timp să se obişnuiască cu râsul acela piţigăiat şi batjocoritor: îi răsunase în spate de pe podul de deasupra pârâului multă, multă vreme pe când fugea şi se poticnea printre bălării şi arbuşti, iar ecourile împuşcăturilor se izbeau de malurile râpoase.

El era. Fără pălăria de cowboy – de aceea nu-l recunoscuse Hely. În timp ce sângele îi năvălea în obraji, Hely se uita furios în jos, în revista cu benzi desenate, la fata care abia răsufla şi care-l apucase strâns de umăr pe Johnny Perii („*Johnny*! *Figurina aceea de ceară*! *S-a mişcat*!”).

— Odum nu-i deloc un jucător prost, Danny, îi spuse liniştit Catfish. Cu sau fără degete.

— Ei bine, poate că ar putea să-l bată pe Farish când e treaz. Dar nu şi când e beat.

Două becuri gemene s-au aprins brusc în capul lui Hely. *Danny*? *Farish*? Să fii împuşcat de nişte ţărănoi era suficient de excitant, dar să fii împuşcat de Ratliffi era cu totul altceva. De-abia

aştepta să ajungă acasă şi să-i povestească Harrietei despre toate astea. Ar fi posibil ca acest Sasquatch[50] bărbos să fie de fapt legendarul Farish Ratliff? Nu exista decât un singur Farish despre care Hely să fi auzit vreodată – în Alexandria sau oriunde altundeva.

Deşi îi venea foarte greu, Hely se strădui să se uite în continuare în jos, în revistă. Nu-l văzuse niciodată pe Farish Ratliff de aproape, ci doar de departe, dintr-o maşină în mişcare sau într-o fotografie neclară din ziarul local – dar auzise o mulţime de poveşti despre el şi viaţa lui. La un moment dat Farish Ratliff fusese cel mai cunoscut răufăcător din Alexandria, creierul unei bande de familie care se ocupa cu orice fel de spargeri şi furturi imaginabile. Tot el scrisese şi distribuise de-a lungul anilor o serie de broşuri educaţionale purtând titluri precum *Banii voştri sau viaţa voastră* (un protest împotriva impozitului federal pe venit), *Mândria rebelului*: *răspunsul la critici* şi *Nu fiica MEA*! Toate acestea au încetat totuşi după incidentul cu buldozerul de acum câţiva ani.

Hely n-a înţeles de ce voise Farish să fure buldozerul. Ziarele spuneau că şeful de echipă şi-a dat seama că dispăruse dintr-un şantier de construcţii din spatele companiei Party Ice şi apoi următorul lucru care s-a aflat a fost acela că Farish fusese zărit distrugând autostrada cu el. N-a tras pe dreapta când i s-a ordonat, ci a întors şi-

50 Sasquash (sau Bigfoot) este echivalentul nord-american al lui Yeti, o fiinţă uriaşă şi păroasă, asemănătoare cu omul.

a trecut la atac cu lama buldozerului. Apoi, când poliţiştii au deschis focul, a dat buzna peste o păşune cu vaci, dărâmând un gard de sârmă ghimpată şi împrăştiind bietele vite panicate, iar în cele din urmă a vârât buldozerul într-un şanţ. După ce au traversat în goană păşunea, strigând la Farish să iasă din vehicul cu mâinile la ceafă, poliţiştii au încremenit pe loc când au văzut cum silueta îndepărtată a lui Farish din cabina buldozerului scoate un pistol de calibrul 22 şi îşi trage un glonte în tâmplă. În ziar a apărut o poză cu un poliţist pe nume Jackie Sparks, care părea de-a dreptul şocat, stătea deasupra trupului lui Farish chiar acolo, pe păşune, şi le dădea indicaţii asistenţilor de la ambulanţă, strigând la ei.

Cu toate că furtul buldozerului de către Farish rămânea un mister, adevăratul mister era motivul pentru care se împuşcase. Unii susţineau că ar fi fost din cauză că se temea să se întoarcă în puşcărie, dar alţii spuneau că nu, închisoarea nu reprezenta nimic pentru un bărbat ca Farish, delictul nu era chiar atât de grav şi el ar fi ieşit oricum de-acolo într-un an sau doi. Rana provocată de glonte a fost gravă, iar Farish era cât pe-aci să moară. A fost din nou în centrul atenţiei publice când şi-a revenit şi a cerut cartofi piure din ceea ce doctorii credeau că ar fi fost o stare vegetativă. Când a ieşit din spital – oficial orb de ochiul stâng –, a fost trimis la azilul de boli mintale de la Whitfield, pe baza diagnosticului de alienare mintală, o măsură poate nu chiar

nejustificată.

De când a ieşit din spitalul de boli mintale, Farish a devenit în câteva privinţe un alt om. Şi nu era doar chestia cu ochiul. Lumea zicea că a încetat să bea şi, din câte se ştia, nu mai spărgea staţiile de benzină şi nici nu mai fura maşini şi ferăstraie mecanice din garajele oamenilor (deşi fraţii lui mai mici au preluat frâiele acestor îndeletniciri). Obsesiile rasiste au dispărut din centrul preocupărilor sale. Nu mai stătea în picioare în faţa şcolii publice ca să împartă broşuri făcute acasă, în care deplângea desegregarea şcolilor. Se ocupa acum de afacerea lui cu împăierile şi, de când încasa cecuri de invaliditate şi venituri din împăierea capetelor de căprioare şi a bibanilor pentru vânătorii locali, Farish devenise un cetăţean cu respect faţă de lege – sau cel puţin aşa se zicea.

Iar acum iată-l aici: Farish Ratliff, în carne şi oase, de două ori în aceeaşi săptămână – asta dacă puneai la socoteală şi povestea cu podul. Singurii Ratliffi pe care Hely avusese ocazia să-i vadă prin partea lui de oraş erau Curtis (care colinda liber prin Alexandria „mare”, împroşcând cu pistolul cu apă maşinile ce treceau) şi Fratele Eugene, care era un soi de predicator. Acest Eugene era văzut uneori predicând în piaţa oraşului său, mai des, pe marginea autostrăzii, în vaporii de arşiţă ce se ridicau din şosea, strigând în gura mare ceva despre Penticost şi amenințând cu pumnul maşinile. Deşi se zicea că Farish nu prea era

întreg la minte de când se împuşcase, Eugene (după cum auzise Hely de la tatăl său) era pur şi simplu dement. Mânca lut roşu de prin curţile oamenilor, făcea câte o criză şi se prăbuşea pe trotuar când auzea vocea lui Dumnezeu bubuindu-i în minte.

Catfish stătea de vorbă liniştit cu un grup de bărbaţi de vârstă mijlocie la masa de lângă cea a lui Odum. Unul dintre ei – un tip gras cu o cămaşă sport galbenă şi nişte ochi bănuitori şi mici, ca de porc, ce semănau cu nişte stafide înfundate în aluat – îşi ridică privirea spre Farish şi Odum şi apoi, cu un aer regal, se îndreptă spre celălalt capăt al mesei şi vârî în gaură o bilă lentă. Fără să se uite la Catfish, îşi strecură mâna cu grijă în buzunarul din spate şi, după o fracţiune de secundă, unul dintre cei trei spectatori care stăteau în picioare în spatele lui făcu acelaşi lucru.

— Hei! îi strigă Danny Ratliff lui Odum din celălalt capăt a încăperii. Nu te ambala! Dacă acum se joacă pe bani, Farish ia partida următoare.

Farish îşi curăţă gâtlejul cu un hârâit sonor şi îşi mută greutatea pe celălalt picior.

— Deocamdată bătrânul Farish şi-a pus la bătaie doar un singur ochi, zise Catfish, strecurându-se în spatele lui şi bătându-l uşor pe umăr.

— Fii atent! zise Farish, cumva ameninţător, cu o mişcare bruscă din cap ce nu părea a fi doar de paradă.

Catfish, suav, se aplecă peste masă şi-i întinse mâna lui Odum.

— Numele meu este Catfish de Bienville, spuse el.

Odum, iritat, îl îndepărtă cu un gest al mâinii.

— Ştiu cine eşti.

Farish vârî două monezi de douăzeci şi cinci de cenţi în fanta metalică, apoi smuci cu putere. Bilele se desprinseră din spaţiul de stocare de sub masă.

— Eu l-am mai bătut pe orbul ăsta o dată sau de două ori. Sunt dispus să joc biliard cu orice bărbat de aici care e în stare să vadă! zise Odum, poticnindu-se în spate şi apoi îndreptându-se cu ajutorul tacului, pe care-l rezemă în podea. Dă-te de-aici şi nu mă mai împinge! îl apostrofă apoi pe Catfish, care se strecurase din nou în spatele lui. Da, tu…

Catfish se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Lent, sprâncenele blonde şi decolorate ale lui Odum se încruntară, formând un nod de nedumerire.

— Ce, nu-ţi place să joci pe bani, Odum? îi zise ironic Farish după o uşoară pauză, în timp ce întinse mâna sub masă şi apoi începu să aranjeze bilele în triunghi. Ce eşti tu acolo, la biserica baptistă? Diacon?

— Nu, răspunse Odum.

Gândul lacom implantat în urechea sa de Catfish începea să îşi croiască drum pe sub chipul lui ars de soare la fel de vizibil ca un nor ce se

deplasează pe un cer senin.

— Ticuţule, se auzi o voce subţirică şi ascuţită din pragul uşii.

Era Lasharon Odum. Stătea cu şoldu-i slăbănog mult ieşit în afară, într-o poziţie care, după părerea lui Fâely, era dezgustător de asemănătoare cu cea a unei femei adulte. Alături stătea crăcănat un copilaş la fel de mizerabil ca şi ea, cu urme circulare, portocalii, în dreptul gurii, de la îngheţată sau de la Fanta.

— Ei bine, uită-te aici! zise Catfish pe un ton afectat.

— Ticuţule, ai zis să vin şi să te iau când limba mare de la ceas ajunge la trei.

— O sută de parai, se auzi vocea lui Farish în tăcerea care se lăsase. Dacă vrei, joci, dacă nu, nu.

Odum răsuci creta pe tac şi îşi suflecă nişte mâneci imaginare. Apoi zise sec, fără să se uite la fie-sa:

— Ticuţul încă nu e gata de plecare, dulceaţă mică. Uite, ia zece cenţi. Fugi şi uită-te prin cărţile de copii.

— Ticuţule, dar ai spus să-ţi amintesc…

— Am zis s-o ştergi! Tu începi, i se adresă el lui Farish.

— Eu le-am aranjat.

— Ştiu, zise Odum, fluturând din mână. Dă-i drumul. Te las să-ncepi.

Farish se aplecă în faţă, lăsându-se cu toată greutatea peste masă. Se uita în jos, la tac, cu

ochiul lui bun – drept spre Hely –, iar privirea lui era atât de rece, ca şi cum s-ar fi uitat de-a lungul ţevii unei arme.

Pleosc! Bilele se izbiră şi se împrăştiară. Odum se duse de cealaltă parte a mesei şi o studie câteva momente. Apoi îşi lungi brusc gâtul, înclinându-l într-o parte, şi se aplecă, gata să lovească.

Catfish se strecură printre bărbaţii care părăsiră *flipper-ele* şi mesele alăturate ca să vadă ce se întâmplă la masa de biliard. Îi şopti discret ceva tipului în cămaşă galbenă chiar în momentul în care Odum dădea o spectaculoasă lovitură săltată, care a băgat nu una, ci două din bilele vărgate.

Răcnete şi urale. Catfish se apropie iarăşi de Danny în mijlocul discuţiilor amestecate dintre spectatori.

— Odum e în stare să rămână la masă toată ziua atâta timp cât joacă biliard clasic, îi şopti el.

— Şi Farish e în stare să facă la fel când îşi intră în mână.

Odum făcu o altă combinaţie – o lovitură delicată, prin care bila albă lovi o bilă normală, iar asta, la rândul său, împinse o altă bilă în buzunăraşul mesei. Alte urale.

— Cine se bagă? întrebă Danny. Ăia doi de lângă *flipper*?

— Nu-s interesaţi, îi răspunse Catfish, aruncând o privire degajată peste umăr şi pe deasupra capului lui Hely în timp ce se scotocea în

buzunarul de ceas de la vesta lui din piele, de unde scoase un obiect metalic cam de mărimea şi forma unui teu pentru mingea de golf.

În clipa dinainte ca el să ascundă obiectul acela în pumnul cu degetele pline de inele, Hely reuşi să zărească o figurină mică din bronz, o femeie goală, cu nişte pantofi cu tocuri înalte şi cu o coafură afro masivă.

— De ce nu? Cine-s ăia?

— Doi amărâţi de creştini cumsecade, zise Catfish în timp ce Odum băga cu mare uşurinţă o bilă într-un buzunar lateral.

Pe furiş, ţinând mâna pe jumătate băgată în buzunarul hainei şi pe jumătate în afară, Catfish deşurubă capul femeii de bronz, detaşându-i-l de corp, şi o împinse scurt, cu degetul mare, înapoi în buzunar.

— Dar ăialalţii, continuă Catfish, rotindu-şi ochii înspre bărbatul în cămaşă sport galbenă şi amicii lui grăsani, ăia-s în trecere pe-aici. Vin din Texas.

Catfish aruncă o privire nonşalantă în jur şi apoi, întorcându-se, de parcă ar fi vrut să strănute, ridică recipientul şi inspiră repede, pe ascuns.

— Muncitori pe un vas de pescuit creveţi, zise el, ştergându-şi nasul cu mâneca de la smoching şi trecând cu o privire goală peste raftul cu revistele cu benzi desenate şi pe deasupra capului lui Hely, timp în care îi pasă recipientul lui Danny.

Danny priză zgomotos şi se ciupi de nas. Ochii

i se umplură de lacrimi.

— Dumnezeule atotputernic! exclamă el.

Odum mai izbi cu forţă încă o bilă. În mijlocul şuierăturilor muncitorilor de pe vasul de creveţi, Farish se uita furios în jos, spre masa de biliard, cu tacul ţinut în echilibru, orizontal, pe ceafă, cu coatele atârnându-i pe lângă corp şi cu palmele bălăngănindu-i-se.

Catfish făcu un pas înapoi, cu o mişcare degajată şi caraghioasă, ca de dans. Părea să fi devenit brusc plin de entuziasm.

— Dom Farish s-a informat asupra situaţiei de fapt, spuse el vesel, vorbindu-i din celălalt capăt al încăperii şi imitând un cunoscut comedian de culoare de la televizor.

Hely era foarte agitat şi atât de confuz, încât simţea că o să-i plesnească ţeasta. Semnificaţia recipientului îi scăpa, dar nu şi limbajul vulgar şi maniera dubioasă a lui Catfish şi, cu toate că Hely nu ştia foarte clar ce se petrecea acolo, ştia că era vorba de pariuri, deci de ceva ilegal. Tot aşa cum ilegal era şi să tragi cu pistolul de pe pod, chiar dacă n-a fost omorât nimeni. Îi ardeau urechile. Aşa păţea întotdeauna când era foarte agitat – şi spera să nu fi observat nimeni. Puse nonşalant la loc revista cu benzi desenate la care se uita şi luă alta de pe raft – *Secrets of Sinister House*. Un schelet stătea în boxa martorilor şi întindea un braţ descărnat spre public, în timp ce un avocat fantomatic detuna: „Şi acum martorul meu – adică VICTIMA – va arăta cu degetul spre… BĂRBATUL

CARE L-A UCIS!!!”

— Haide, arde-o! strigă pe neaşteptate Odum, în vreme ce bila neagră se izbi de mantinelă, ricoşă şi căzu sec în buzunarul din colţul opus.

În infernul ce a urmat după această lovitură Odum a scos o sticluţă de whisky din buzunarul de la spate şi a tras, însetat, o duşcă zdravănă.

— Hai să vedem suta aia de dolari, Ratliff.

— Sunt gata. Şi sunt gata pen încă una, se repezi Farish, iar pe măsură ce bilele cădeau din spaţiul de stocare, începu să le aşeze din nou în triunghi. Câştigătorul începe.

Odum dădu din umeri şi îşi miji ochii de-a lungul tacului, strâmbând din nas şi cu buza de sus acoperindu-i dinţii ca de iepure, apoi trânti o lovitură care nu numai că lăsă bila albă rotindu-se pe loc acolo unde lovise grupul de bile de joc, dar şi strecură bila neagră într-unul din buzunarele de la colţ.

Tipii de pe vasul de creveţi au început să şuiere şi să aplaude. Gagiii păreau dispuşi să se distreze la greu. Catfish se apropie de ei vesel, cu paşi săltaţi – cu genunchii îndoiţi şi bărbia înainte –, gata să discute despre finanţe.

— N-ai pierdut niciodată bani aşa de repede ca acum! îi strigă Danny din celălalt capăt al încăperii.

Hely îşi dădu seama că Lasharon Odum stătea chiar în spatele lui – nu pentru că ar fi zis ceva, ci pentru că fetiţa era răcită cobză şi respira cu nişte hârâituri fluide oribile.

— Dă-te de lângă mine, îi şopti el, trăgându-se puţin într-o parte.

Timidă, fetiţa îl urmă, blocându-i câmpul vizual într-o parte.

— Dă şi mie un ban.

Neajutorarea linguşitoare din vocea ei îl revoltă chiar mai mult decât respiraţia ei mucoasă. Îi întoarse ostentativ spatele, în vreme ce tipii de pe vasul de creveţi holbau ochii cât cepele, Farish se aplecă iar spre spaţiul de stocare de sub masă.

Odum îşi apucă bărbia cu ambele mâini şi-şi trosni gâtul, răsucindu-l mai întâi la dreapta şi apoi la stânga: *clic*!

— Încă nu-ţi ajunge?

— *Oh, totul e bine acum*, îngână Catfish odată cu tonomatul, pocnind din degete. *Ce-am zis eu, dragă*?

— Ce-i gunoiul ăsta de la tonomat? mârâi Farish, lăsând să-i cadă bilele şi scrâşnind nervos.

Ca să-l tachineze, Catfish îşi undui şoldurile nedezvoltate.

— Ia-o-ncet, Farish.

— Hai, valea! i se adresă Hely lui Lasharon, care se strecurase iar lângă el şi aproape că-l atingea. N-am chef de respiraţia ta puturoasă.

Hely se simţea aşa de îngreţoşat de apropierea fetei, încât i se adresă pe un ton mai ridicat decât voise, iar în momentul în care privirea nefocalizată a lui Odum a baleiat vag în direcţia lui, puştiul a îngheţat. Farish îşi ridică şi

el privirea, iar ochiul lui bun îl ţintui pe Hely ca un cuţit aruncat de la distanţă.

Odum trase adânc aer în piept, mort de beat, apoi puse jos tacul de biliard.

— O vedeţi pe micuţa aia care stă uite colea? se adresă el melodramatic lui Farish şi tovarăşilor lui. Îmi e peste mână, dar trebuie să vă spun că micuţa aia munceşte cât o femeie în toată firea.

Catfish şi Danny Ratliff schimbară o privire alarmată.

— Vă-ntreb: unde aţi putea găsi voi o fetiţă ca asta, care are grijă de casă, are grijă de cei mici, pune de mâncare pe masă şi aleargă peste tot prin casă? Şi ce s-ar face bătrânul ei ticuţ de n-ar avea-o?

Eu, unul, nici n-aş vrea să îmi pună ea mie mâncarea pe masă, îşi spuse Hely.

— Toţi tinerii ăştia care fac pe nebunii, toţi cred că li se cuvine tot ce au, spuse Farish pe un ton plat. S-ar descurca la fel de bine ca voi şi fără toate astea… Pe vremea când am venit noi aici, eu şi cu fraţii şi surorile mele, n-aveam nici măcar un răcitor cu gheaţă, continuă Odum cu o voce tremurândă.

Se simţea tot mai în formă şi îl lua valul.

— Cât era vara de lungă, trebuia să tai la bumbac pe câmp…

— Am tăiat şi eu bumbac la vremea mea.

— … şi maică-mea, vă zic eu, muncea pe câmpul ăla ca un negrotei… Eu… eu n-am putut să merg la şcoală! Mama şi tata avea nevoie de mine

acasă! Noi n-aveam niciodată de nici unele, da dacă aş avea bani, nu există nimic pe lume ce nu le-aş cumpăra la micuţii de colo! Iar ei ştie că bătrânul lor ticuţ mai degrabă le-ar da toţi banii lui decât să-i ţină pentru el. Ha? Adică nu ştiţi voi, toţi ăştia, chestia asta?

Privirea nefocalizată a lui Odum se plimbă ezitant de la Lasharon şi copilaş la Hely.

— Am zis: „Nu ştiţi voi, toţi ăştia, chestia asta?”, repetă el pe un ton mai puternic şi mai antipatic.

Acum se uita fix la Hely, iar Hely era şocat. *Fir*-ar se gândi el, *oare bătrânul găgăuţă este aşa de beat, că nici nu mai ştie că nu-s plodul lui*? îi fixă şi el, rămânând cu gura căscată.

— Da, ticuţule, şopti Lasharon cu o voce abia auzită.

Privirea ochilor lui Odum, cu pleoapele înroşite, se îmblânzi şi el o porni, clătinându-se, spre fiica lui, iar tremurul acela umed şi autocompătimitor al buzelor sale i se păru lui Hely mai stânjenitor decât tot ce văzuse în după-amiaza aceea.

— Aţi auzit? Aţi auzit-o pe micuţa mea domnişoară? Hai, vino aici şi dă-i o îmbrăţişare bătrânului tău ticuţ, zise el, ştergându-şi o lacrimă cu dosul palmei.

Lasharon ridică şi rezemă copilaşul pe şoldul ei osos, apoi se îndreptă încet spre el. Ceva din posesivitatea îmbrăţişării lui Odum şi maniera indiferentă în care fetiţa acceptase acea

îmbrăţişare – asemeni unui câine bătrân şi amărât care accepta atingerea propriului stăpân – îl dezgustă pe Hely, dar îl şi sperie puţin.

— Fetiţa asta îl iubeşte pe bătrânul ei tăticuţ, nu-i aşa?

Odum o strânse şi mai tare la piept, cu ochii înlăcrimaţi.

Hely fu mulţumit să constate că, după felul în care îşi dădeau ochii peste cap unul spre celălalt, atât Catfish, cât şi Danny Ratliff erau cel puţin la fel de dezgustaţi ca şi el de dulcegăriile lui Odum.

— Ea ştie că ticuţul e un tip săraaac! Ea nu are nevoie de tot felul de jucării vechi, de dulciuri şi de hăinuţe elegante!

— Şi, în definitiv, de ce-ar avea? îl întrerupse brusc Farish.

Odum, care se îmbăta cu sunetul propriei sale voci, se întoarse buimac şi încruntă din sprâncene.

— Da. Aţi auzit bine. De ce să aibă ea toate prostiile alea? De ce să aibă oricare dintre ei aşa ceva? Noi n-am avut nimic când venirăm încoace, aşa-i?

Un val lent de uluială ilumină chipul lui Odum.

— Nuu, frate! strigă el vesel. Fuserăm noi ruşinaţi că eram săraci? Fuserăm prea şmecheri să muncim? Ce-i destul de bun pentru noi e destul de bun şi pentru ea, aşa-i? A naibii să fiu dacă nu! Cine zice că puştii tre’ să se creadă mai buni ca propriii lor părinţi când creşte mari? Guvernul federal, numa el! De ce credeţi voi că guvernul federal îşi vâră nasul în casa omului şi împarte tot

felul de bonuri de masă şi vaccinuri şi educaţie liberală şi ţi le dă mură-n gură? Ei bine, vă spun eu de ce. Ca să spele minţile puştilor şi să-i facă să creadă că trebuie să aibă mai mult decât ai lor, să se uite de sus la locul de unde se trage şi să se ridice deasupra ălora de-un neam cu ei. Nu ştiu cum a fost la voi, domnilor, dar mie tăticul nu mi-a dat nimic pe gratis.

Se auziră murmure joase, aprobatoare, din tot salonul de biliard.

— Nuu, continuă Odum, clătinând îndurerat din cap. Mami şi tati nu mi-a dat niciodată nimic. Am muncit pentru tot. Tot ce am.

Farish arătă scurt cu capul spre Lasharon şi copilaş.

— Atunci spune-mi şi mie: de ce ar avea ea ce n-am avut noi?

— Domnul ştie că aşa e! Lasă-l pe ticuţu în pace, dulceaţă, i se adresă el fiicei sale, care-l trăgea moale de cracul pantalonilor.

— Ticuţule, te rog, hai să mergem!

— Ticuţul încă nu-i gata de plecare, dulceaţă!

— Dar, ticuţule, tu mi-ai zis să-ţi aduc aminte că la ăia de la Chevrolet închide la şase.

Catfish, care avea pe chip o expresie de bunăvoinţă uşor cam tensionată, se trase într-o parte şi începu să vorbească în şoaptă cu cei de pe vasul de creveţi. Unul dintre ei tocmai arunca o privire spre ceasul de la mână. Dar apoi Odum băgă mâna în buzunarul din faţă al blugilor lui unsuroşi, se scotoci o vreme şi scoase la iveală cel

mai mare cocoloş de bani gheaţă pe care îl văzuse Hely vreodată.

Acest lucru atrase instantaneu atenţia tuturor. Odum azvârli teancul de bancnote pe masa de biliard.

— Asta-i tot ce-a mai rămas din asigurarea mea, zise el, arătând cu capul spre bani cu o evlavie alcoolică. De la ce păţii cu mâna asta. Tre' să mă duc la ăia de la Chevrolet şi să-i plătesc la Roy Dial, ăla de-i pute gura a mentă. Că veni şi-mi luă afurisita aia de maşină chiar din faţa…

— Aşa operează ăştia, zise grav Farish. Javrele astea de la Fisc, de la Finanţe şi de la Departamentul Şerifului. Ăştia vine direct pe proprietatea omului şi ia tot ce are chef când are ei chef…

— Şi, continuă Odum, ridicând vocea, am de gând să merg direct acolo şi s-o iau înapoi. Cu ăştia!

— Ăăă, sigur, nu-i treaba mea, dar n-ar trebui să dai o cârcă de bani pentru o maşină.

— Ce? spuse bătăios Odum, dându-se şovăitor în spate.

Banii zăceau pe postavul verde al mesei de biliard, într-un cerc de lumină galbenă.

Farish ridică o labă slinoasă.

— Ce vreau eu să zic e că dacă îţi cumperi maşina pe bune, la vedere, de la o javră unsuroasă ca Dial, înseamnă nu numai că Dial te fură pe faţă la finanţe, dar şi că statul şi guvernul federal stă la rând să-ţi ia şi ei ceva. Eu am tot predicat de

nenumărate ori împotriva TVA-ului. TVA-ul este *neconstituţional*. Şi pot să arăt cu degetul unde scrie asta în Constituţia acestei naţiuni.

— Hai odată, ticuţule! zise Lasharon, trăgându-l vajnică de cracul pantalonilor. Ticuţule, te rog, hai să mergem!

Odum îşi adună banii. Părea că nu a pătruns esenţa micului discurs ţinut de Farish.

— Nuu, domnule.

Respira de-acum greoi.

— Nu, continuă el, tipul ăla nu poate să ia ce-mi aparţine. Am de gând să mă duc la Dial Chevrolet, să-i trântesc ăştia în faţă (izbi bancnotele de masa de biliard) şi să-i spun, uite ce-o să-i spun: „Dă-mi înapoi vehiculul, panglicarule cu gura parfumată!”

Îşi îndesă agale bancnotele în buzunarul din dreapta al blugilor şi se scotoci în buzunarul din stânga, de unde pescui o monedă de un sfert de dolar.

— Dar până una-alta, mai am astea patru sutare şi încă două de la tine, aşa că pot să-ţi mai trag o bătaie la biliard.

Danny Ratliff, care se învârtea într-un cerc strâns în jurul automatului de Coca-Cola, pufni sonor.

— E miză mare, zise impasibil Farish. Încep eu?

— Tu, răspunse Odum, dând din mână cu o generozitate de beţiv.

Farish, pe al cărui chip nu se putea citi nimic,

băgă mâna în buzunarul de la spate, de unde extrase un portofel mare şi negru, legat cu un lanţ de una dintre găicile curelei de la salopeta pe care o purta. Numără cu profesionalismul expeditiv al unui funcţionar de bancă şase sute de dolari în bancnote de douăzeci şi puse banii pe masă.

— Cam mulţi bani, prietene, zise Odum.

— Prieten? râse Farish cu asprime. Eu n-am decât doi prieteni. Cei mai buni prieteni ai mei.

Ţinu ridicat portofelul încă doldora de bancnote, ca să-l vadă şi cei din jur.

— Îl vedeţi? Ăsta-i cel mai bun prieten al meu, primul, şi-a fost întotdeauna alături de mine, în buzunarul de la spate. Şi mai am încă un prieten foarte bun, care stă şi el tot timpul cu mine. Iar prietenul ăsta-i un pistol de calibrul 22.

— Ticuţule! zise Lasharon disperată, trăgându-l încă o dată de pantaloni pe tatăl său. Te rog!

— La ce te tot holbezi aşa, căcat cu ochi?

Hely tresări tare. Danny Ratliff, care era la doi paşi de el, se năpustise asupra lui, fixându-l cu nişte ochi oribil de luminoşi.

— Ha? Răspunde-mi când vorbesc cu tine, căcat cu ochi!

Toţi se uitară la el: Catfish, Odum, Farish, tipii de pe vasul de creveţi, inclusiv grăsanul de la casă.

Şi de undeva din depărtare o auzi pe Lasharon Odum zicând cu vocea ei cristalină şi acidă:

— Doar se uită cu mine la cărţile de glume, ticuţule.

— E adevărat? Aşa-i?

Hely, prea împietrit ca să poată vorbi, dădu din cap că da.

— Cum te cheamă?

Întrebarea răsună morocănos din colţul celălalt al sălii. Hely aruncă o privire într-acolo şi văzu ochiul cel bun al lui Farish Ratliff, ochiul acela atât de bine antrenat, fixat asupra lui Hely ca un sfredel.

— Hely Hull, zise Hely fără să se gândească şi apoi, îngrozit, se pocni cu mâna peste gură.

Farish chicoti sec.

— Aşa te vreau, băiete! zise el, frecând cu un cubuleţ de cretă albastră vârful tacului, în vreme ce ochiul lui sănătos rămase aţintit asupra lui Hely. Nu zice niciodată nimic dacă nu eşti forţat să zici.

— A, ştiu cine-i şobolanul ăsta mic şi căcăcios! îi spuse Danny Ratliff fratelui său mai mare, apoi îşi îndreptă bărbia spre Hely: Zici că te cheamă Hull?

— Da, domnule, răspunse Hely pe un ton jalnic.

Danny izbucni într-un râs piţigăiat şi aspru.

— *Da*, *domnule*! Ia te uită. Nu mă lua tu pe mine cu „domnule”, javră…

— Nu-i rău dacă băiatul e bine-crescut, zise Farish, destul de tăios. Hull, aşa te cheamă?

— Da, domnule.

— E rudă cu băiatul ăla, Hull, care are un Cadillac vechi decapotabil, îi spuse Danny lui

Farish.

— Ticuţule, zise tare Lasharon Odum, pot să mă duc cu Rusty să ne uităm prin cărţile alea cu poze?

Odum îi dădu cu blândeţe o palmă peste fund.

— Hai, întinde-o, dulceaţă. Vez acilea, i se adresă apoi cu o voce de beţiv lui Farish, izbind cu capătul mai gros al tacului în podea, ca să-şi sublinieze ideea, dacă e să jucăm jocul ăsta, atunci hai să-l jucăm şi gata. Eu cam tre' să plec.

Dar Farish – spre marea uşurare a lui Hely – începuse să aşeze din nou bilele în triunghi, după ce se mai uită o dată lung în direcţia lui.

Hely îşi concentră fiecare dram de atenţie asupra revistei de benzi desenate. Literele îi fugeau uşor pe sub ochi odată cu fiecare bătaie a inimii. *Nu ridica privirea*, îşi zise. *Nici măcar o secundă*. Mâinile îi tremurau, iar faţa îi ardea atât de tare, încât simţea că atrăgea atenţia tuturor celor din încăpere, de parcă ar fi fost un foc viu.

Farish sparse aranjamentul de bile cu o lovitură atât de răsunătoare, atât de zgomotoasă, încât Hely tresări. Una dintre bile căzu cu un zgomot sec într-un buzunar al mesei, urmată, după vreo patru-cinci secunde lungi, de încă una.

Bărbaţii de pe vasul de creveţi amuţiră. Cineva fuma o ţigară de foi, iar pe Hely îl apucă brusc durerea de cap de la mirosul ei împuţit, dar şi de la literele tipărite, care-i jucau săltăreţ prin faţa ochilor.

O tăcere prelungită. *Clac*. Încă o tăcere

prelungită. Hely începu să se strecoare tiptil, foarte-foarte tăcut, spre uşă.

Clac, *clac*. Nemişcarea vibra pur şi simplu de tensiune.

— Iisuse! zbieră cineva. Şi mai ziceaţi că nenorocitul ăla nu vede bine!

Confuzie. Hely trecuse deja de casă şi aproape că ieşise pe uşă, când o mână se întinse brusc şi-l apucă de spatele cămăşii, iar el se trezi, clipind des, chiar în faţa casierului chel, cu mutră de bivol. Îngrozit, îşi dădu seama că ţinea încă strâns în mâini revista cu *Secrets of Sinister House*, pe care nu apucase s-o plătească. Se scotoci înnebunit prin buzunarul din faţă al şortului.

Dar pe casier nu-l interesa persoana lui. Nici măcar nu se uita la Hely, cu toate că îl ţinea în continuare destul de zdravăn de cămaşă. Îl interesa însă teribil de mult ce se-ntâmpla la masa de biliard.

Hely lăsă două monede pe tejghea, una de zece cenţi şi una de douăzeci şi cinci, şi, de îndată ce tipul îi dădu drumul, o zbughi pe uşă. Soarele după-amiezii îi răni ochii după întunericul din salonul de biliard. O luă la fugă pe trotuar, deşi era atât de orbit de lumina de afară, încât de-abia vedea pe unde calcă.

Nu mai era nimeni prin piaţă – era după-amiaza târziu –, doar câteva maşini parcate acolo. Bicicleta lui… unde era? Hely continuă să alerge, trecu pe lângă poştă, pe lângă templul masonic, şi străbătuse deja cam jumătate din Main Street,

când îşi aminti că o lăsase mult în urmă, undeva pe aleea din spatele primăriei.

Se întoarse şi o luă iar la fugă, gâfâind. Aleea era alunecoasă rău din cauza muşchiului şi era şi foarte întunecoasă. Odată, mai demult, când Hely era mai mic, se ascunsese acolo fără să se uite pe unde merge şi s-a împiedicat de silueta neclară, lungită pe jos, a unui vagabond (un morman de zdrenţe puturoase), întinsă pe aproape jumătate din lungimea aleii. Când Hely s-a împiedicat şi a căzut peste el, insul a sărit în picioare, a început să înjure şi l-a apucat pe Hely de gleznă. Hely a urlat cât îl ţinea gura, de parcă ar fi turnat cineva benzină clocotită peste el, iar cât s-a zbătut să scape, şi-a pierdut un pantof.

Dar de data asta Hely era aşa de înspăimântat, încât nici nu-i mai păsa peste cine ar fi călcat. Se repezi pe alee, alunecând pe dalele de beton acoperite cu muşchi, şi reuşi să-şi recupereze bicicleta. Dar nu avea suficient loc ca să meargă pe ea şi de-abia dacă putea să o întoarcă. O apucă de ghidon şi o răsuci până când reuşi să o aşeze cu roata din faţă înainte, apoi goni pe lângă bicicletă şi ieşi de pe alee, dar, spre goaza lui, constată că Lasharon Odum şi micul ei frăţior stăteau şi-l aşteptau acolo, pe trotuar.

Hely înlemni. Lasharon îşi săltă apatică frăţiorul mai sus pe şold şi se uită la el. Habar n-avea ce voia de la el şi totuşi îi era frică să zică ceva, aşa că rămase locului şi se uită şi el la ea, cu inima bătându-i nebuneşte.

După ceea ce lui i se păru o veşnicie, Lasharon îşi aşeză mai bine copilul şi spuse:

— Dă şi mie cartea aia cu poze.

Fără să scoată o vorbă, Hely duse mâna la buzunarul de la spate şi îi întinse revista cu benzi desenate. Placidă şi fără nici cea mai vagă urmă de recunoştinţă, fata mută greutatea copilului pe un braţ şi dădu să apuce revista, dar, înainte să ajungă la ea, copilaşul întinse brusc ambele mânuţe şi prinse revista între palmele-i micuţe şi pline de mizerie. Cu o privire solemnă, o apropie mult de faţă şi apoi, şovăitor, o băgă în gura-i lipicioasă, mânjită cu portocaliu.

Hely era revoltat. Una era dacă Lasharon ar fi vrut revista ca s-o citească ea şi alta era dacă o voia ca s-o mozolească ăla mic. Lasharon nu încercă în niciun fel să-i ia revista. Dimpotrivă, făcu nişte ochi mari spre copilaş şi îl săltă în sus şi-n jos cu drăgălăşenie, de parcă ar fi sclipit de curăţenie şi farmec şi n-ar fi fost un plângăcios mucos, cum de fapt era.

— De ce plângea ticuţul? i se adresă veselă Lasharon copilaşului, vorbindu-i peltic. De ce plângea ticuţul acolo, înăuntru? Ha?

* st*

— Pune-ţi nişte haine pe tine, îi spuse Ida Rhew Harrietei. Laşi urme peste tot prin casă.

— Nu, nu las. M-am şters pe drum.

— Pune-ţi oricum nişte haine pe tine.

Ajunsă în dormitorul ei, Harriet îşi dădu jos costumul de baie şi-şi puse un şort crem şi

singurul tricou curat pe care-l mai avea: unul alb, cu o faţă zâmbitoare şi galbenă. Harriet nu putea să sufere tricoul cu faţa zâmbitoare, un cadou primit de ziua ei de la taică-său. Deşi era un cadou neinspirat, cumva taică-său trebuie să fi fost convins că i se potrivea foarte bine, iar acest gând o râcâia pe Harriet chiar mai tare decât tricoul în sine.

Deşi Harriet n-avea cum să ştie, tricoul cu faţa zâmbitoare (precum şi beretele cu însemnul păcii şi alte asemenea cadouri extrem de colorate şi inadecvate pe care taică-său i le tot trimitea de ziua ei) nu fusese ales nicidecum de tatăl ei, ci de amanta lui din Nashville, iar dacă n-ar fi fost acea amantă (pe care o chema Kay), Harriet şi Allison n-ar fi primit niciun cadou de la el. Kay era moştenitoarea unei mici companii de băuturi răcoritoare, era uşor supraponderală, avea o voce mieroasă, un zâmbet indolent şi câteva probleme de sănătate mintală. De asemenea, tipa bea puţin cam mult, iar ea şi tatăl Harrietei boceau adesea împreună prin baruri când îşi aminteau de cele două fiice micuţe ale lui, izolate laolaltă cu mama lor dementă acolo, în Mississippi.

Toată lumea din orăşel ştia de amanta lui Dix din Nashville, cu excepţia propriei lui familii şi a familiei soţiei sale. Nimeni n-a avut tăria să-i zică lui Edie şi nici inima să îl informeze pe vreun alt membru al familiei. Colegii lui Dix de la bancă ştiau – şi îl dezaprobau, deoarece uneori o aducea pe femeia asta pe la petrecerile firmei. Cumnata

lui Roy Dial, care locuia la Nashville, le-a povestit domnului şi doamnei Dial chiar şi mai mult – că de fapt cei doi porumbei îndrăgostiţi stăteau deja împreună în acelaşi apartament – şi, în vreme ce domnul Dial (spre cinstea lui) a păstrat această informaţie numai pentru sine, doamna Dial a răspândit-o prin toată Alexandria. Până şi Hely ştia. A auzit-o odată pe maică-sa vorbind despre asta, pe vremea când el avea vreo nouă-zece ani. Când a întrebat-o dacă era adevărat, mama lui l-a pus să jure că n-o să-i spună niciodată Harrietei – şi nici că i-a spus vreodată.

Lui Hely nici nu i-a trecut vreodată prin cap să nu-şi asculte mama. Dar, cu toate că a păstrat secretul – singurul secret adevărat pe care nu i i-a spus Harrietei –, nu avea deloc senzaţia că Harriet ar fi fost deosebit de şocată dacă ar fi aflat cumva adevărul. Iar în această privinţă avea dreptate. Nimănui nu i-ar fi păsat – în afară de Edie, a cărei mândrie ar fi fost rănită, pentru că, în ciuda faptului că bodogănea în legătură cu felul în care au crescut nepoatele ei fără tată, nici Edie şi nici altcineva nu au sugerat vreodată că întoarcerea lui Dix ar fi remediat cumva această lipsă.

Harriet era în toane foarte proaste, atât de proaste încât, în mod pervers, aproape că se bucura că-şi pune tricoul cu faţa zâmbitoare. Chipul acela mulţumit de sine îi readuse Harrietei în minte imaginea tatălui său – cu toate că nu prea existau motive ca tatăl Harrietei să fie atât de vesel sau să se aştepte la o asemenea veselie din

partea Harrietei. Nu era de mirare că Edie îl dispreţuia. Şi acest lucru se remarca până şi în felul în care Edie îi rostea numele: *Dixon*, niciodată Dix.

Cu nasul curgându-i şi ochii arzându-i de la substanţele chimice din bazin, Harriet stătea pe scaunul de la fereastră şi privea afară, spre curtea din faţă, la verdele intens al frunzişului din plină vară. Îşi simţea membrele greoaie şi străine de la atâta înot, iar în încăpere se imprima treptat un strat lucios de tristeţe întunecată, aşa cum se întâmpla ori de câte ori Harriet rămânea acolo prea mult timp. Când era mică, uneori incanta, doar pentru sine, propria adresă: Harriet Cleve Dufresnes, George Street, numărul 363, Alexandria, Mississippi, America, planeta Pământ, Calea Lactee… şi apoi senzaţia aceea de imensitate răsunătoare, senzaţia că e înghiţită de burdihanul întunecat al universului – că e doar un grăunte neînsemnat şi alb din ploaia de zahăr care se cerne la infinit – o făcea uneori să se simtă de parcă s-ar fi sufocat.

Strănută violent. Stropii zburară în toate direcţiile. Se apucă de nas şi, cu ochii plini de lacrimi, o zbughi în jos pe scări, ca să ia nişte batiste de hârtie. Telefonul suna. Harriet de-abia vedea pe unde calcă. Ida stătea în picioare în dreptul măsuţei de telefon de la baza scărilor şi, înainte ca Harriet să-şi dea bine seama ce se întâmplă, femeia spuse „Da, e-aici” şi-i puse telefonul în mână.

— Harriet, ascultă! Danny Ratliff e acum la salonul de biliard. Şi el, şi frate-său. Ei sunt cei care-au tras în mine de pe pod.

— Aşteaptă un pic, îi zise Harriet, care era foarte dezorientată.

Fata reuşi cu greu să-şi înăbuşe încă un strănut.

— Dar chiar pe el l-am văzut, Harriet! Arată înspăimântător ca naiba. Şi el, şi frate-său.

Apoi Hely se apucă să-i turuie despre jaf, despre arme, despre furt şi despre pariuri şi, încet-încet, semnificaţia celor povestite de el se strecură în mintea Harrietei. Uluită, ascultă în continuare, iar mâncărimea provocată de nevoia de a strănuta îi dispăru complet. Nasul tot îi mai curgea, iar ea se tot sucea stângace şi încerca să şi-l şteargă cu mâneca prea scurtă a tricoului, rotindu-şi capul, aşa cum obişnuia să facă pisica lor, Weenie, care şi-l freca de covor atunci când îi intra ceva în ochi.

— Harriet? zise Hely, întrerupându-se brusc în mijlocul povestirii.

Hely era atât de nerăbdător să-i povestească tot ce se întâmplase, încât uitase că de fapt ei doi nu-şi vorbeau.

— Da, sunt aici.

Urmă o scurtă pauză, în timpul căreia Harriet realiză că undeva pe fundal, la capătul celălalt al firului, se auzea un soi de pălăvrăgeală cordială la un televizor.

— Când ai plecat de la salonul de biliard? îl

întrebă ea.

— Acum vreo cincisprezece minute.

— Crezi că mai simt acolo?

— Da, poate. Când am plecat eu, era cât pe ce să se işte o bătaie. Tipii de pe vasul de creveţi deveniseră de-a dreptul furioşi.

Harriet strănută.

— Vreau să-l văd. Iau bicicleta şi mă duc chiar acum acolo.

— O, nu, în niciun caz! zise alarmat Hely, dar Harriet închisese deja telefonul.

* * *

Nu avusese loc nicio bătaie – sau, oricum, nu una pe care Danny s-o considere demnă de numele ăsta. Pentru un moment Odum păruse că nu prea vrea să plătească, aşa că Farish luase un scaun, îl pocnise cu el, îl doborâse la podea şi începuse să-i tragă şuturi metodic (în timp ce copiii lui Odum se ghemuiseră în pragul uşii), astfel că în scurt timp Odum începu să urle şi să-l implore pe Farish să ia banii. Motivul principal de îngrijorare îl constituiau însă tipii de pe vasul de creveţi, care ar fi putut să provoace mult scandal dacă ar fi vrut. Dar, în ciuda faptului că grăsanul în cămaşă galbenă avusese câteva chestii mai colorate de zis, restul doar bodogăneau ceva între ei şi chiar chicoteau uneori, deşi păreau întrucâtva supăraţi. Tipii erau în permisie şi aveau bani de aruncat.

La rugăminţile jalnice ale lui Odum Farish a reacţionat cu maximă indiferenţă. Filosofia lui de

viaţă era „Mănânci sau eşti mâncat” şi tot ce putea lua de la cineva considera că i se cuvine de drept. În timp ce Odum şchiopăta înnebunit de colo colo, implorându-l pe Farish să se gândească la copiii lui, expresia veselă şi concentrată de pe chipul lui Farish îi aminti lui Danny de felul în care arătau cei doi câini gemeni ai lor, nişte ciobăneşti germani, după ce tocmai uciseseră sau erau pe punctul de a ucide o pisică: încordaţi, concentraţi şi jucăuşi. *Fără supărare, pisicuţo. Poate ai mai mult noroc data viitoare.*

Danny admira această atitudine gen „Lasă prostiile” a lui Farish, deşi el însuşi nu prea avea vână pentru astfel de scene. Îşi aprinse o ţigară, cu toate că avea gura amară de la atâta fumat.

— Relaxează-te, îi zise Catfish, strecurându-se prin spatele lui Odum şi punându-i o mână pe umăr.

Buna dispoziţie a lui Catfish era inepuizabilă. Era întotdeauna vesel, indiferent ce s-ar fi întâmplat, şi pur şi simplu nu putea să înţeleagă de ce nu reuşeau toţi să se bine dispună la fel de repede.

Într-un acces de furie aproape oarbă, dar slab şi mai degrabă demn de milă decât ameninţător, Odum se trase uşor în spate şi strigă:

— Ia mâna de pe mine, negroteiule!

Catfish rămase imperturbabil.

— Oricine joacă aşa cum joci tu, frate, n-are probleme să câştige banii ăia înapoi. Mai târziu, dacă ai chef, vino şi caută-mă la Esquire Lounge şi

poate c-o să reuşim să facem o învârteală.

Odum se clătină pe picioare şi se rezemă cu spatele de peretele de beton.

— Maşina mea, zise el.

Avea un ochi umflat şi gura plină de sânge.

O amintire urâtă din prima copilărie răsări brusc, nechemată, în mintea lui Danny: imagini cu femei goale strecurate între paginile unei reviste de pescuit şi vânătoare, revistă pe care taică-său o lăsase pe comoda din baie. O excitare, dar una bolnăvicioasă, căci negrul şi roşul dintre picioarele femeilor de pe o pagină se amestecau cu imaginea, de pe altă pagină, cu un cerb plin de sânge, cu un ochi străpuns de o săgeată, şi cu cea a unui peşte prins într-o undiţă de pe pagina următoare. Şi toate acestea – cerbul muribund, căzut pe picioarele din faţă, şi peştele care se sufoca, avid de aer – se amestecau cu amintirea unei chestii care se zbătea fără să respire, o imagine din coşmarul lui.

— Încetează, zise el tare.

— Să-nceteze ce? întrebă Catfish absent, bătându-se uşor cu palma peste buzunarele smochingului, ca să dea de micul recipient.

— Zgomotul ăsta din urechile mele. O ţine aşa întruna.

Catfish făcu o mică pauză şi-i pasă recipientul lui Danny.

— Nu-l lăsa să te doboare. Hei, Odum! strigă el spre celălalt capăt al încăperii. Dumnezeu îi îndrăgeşte pe cei ce pierd cu veselie.

— Uau! exclamă Danny, ciupindu-se de nas.

Ochii i se umplură de lacrimi. Gustul rece şi tăios, de dezinfectant, de la baza gâtlejului îl făcu să se simtă curat: totul ieşise iar la suprafaţă, totul scânteia pe întinderea lucioasă a acestor ape care treceau ca un fulger deasupra unei haznale de care-i era o silă de moarte – sărăcia şi putreziciunea, intestinele albastre şi pline de rahat.

Îi înapoie recipientul lui Catfish. Prin cap îi bătea un vânt proaspăt şi răcoros. Starea lui mohorâtă şi ţâfnoasă din salonul de biliard – o jale şi o mizerie – deveni dintr-odată sclipitor de luminoasă, plină de limpezime şi de umor.

Cu un *ping* acut şi melodios, în minte îi răsări gândul hilar că plângăciosul de Odum, cu hainele lui de ţărănoi şi cu capul lui de bostan rozaliu uriaş, arăta exact ca Elmer Fudd[51]. Un Catfish înalt şi uscăţiv, asemeni lui Bugs însuşi când apărea din gaura lui de iepure, stătea sprijinit de tonomat. Cu picioarele lungi, cu dinţii din faţă ieşiţi în afară… ba chiar şi felul în care îşi ţinea ţigara: şi Bugs Bunny îşi ţinea morcovul tot aşa, ca pe o ţigară de foi, şi la fel de ţanţoş.

Cum se simţea bine dispus, ameţit şi plin de recunoştinţă, Danny vârî mâna în buzunar şi smulse o hârtie de douăzeci din sulul de la el din mână, în care mai avea încă vreo sută de bancnote asemenea.

---

51 Personaj din desenele animate produse de Warner Bros. Elmer Fudd îl vânează permanent pe Bugs Bunny, dar de fiecare dată este păcălit.

— Dă-i ăştia pentru puştii lui, omule, i se adresă el lui Catfish, vârându-i banii în palmă. Eu decolez.

— Încotro?

— Pur şi simplu decolez.

Merse în pas lejer până la maşină. Era sâmbătă seara, străzile erau pustii, iar el avea înainte o noapte de vară senină, înstelată, cu un vânt cald şi cu cerurile nopţii pline de neoane. Maşina era o frumuseţe: un Transăm de un bronz ca lumea, cu trapă pe acoperiş, cu aerisiri laterale şi cu aer condiţionat. Danny tocmai o spălase şi o lustruise, iar lumina care o scălda o făcea atât de scânteietoare şi de atrăgătoare, încât arăta ca o navetă spaţială gata să decoleze.

Unul dintre copiii lui Odum – destul de curat, dacă te gândeai că era al lui Odum, şi cu un păr destul de negru, poate, făcut cu o altă femeie – stătea exact pe trotuarul de vizavi, în faţa magazinului de computere. Se uita într-o carte şi îl aştepta pe jalnicul ei tată să iasă din salon. Îşi dădu seama brusc că fetiţa se uita la el. Niciun muşchi de pe faţa copilei nu se clinti, dar ochii nu îi mai erau aţintiţi asupra cărţii, ci erau lipiţi de el şi se ţineau scai de el, aşa cum se întâmpla uneori când luai metamfetamină: vedeai câte un semn de circulaţie pe stradă şi apoi continuai să-l vezi întruna vreo două ore. Era ceva ce te înnebunea, cum fusese şi faza de mai devreme, cu pălăria aia de cowboy de pe pat. *Speed*-ul îţi fute simţul

timpului, da (*Doar de aia i se zice* speed[52]/ se gândi el, simţind un val de entuziasm faţă de propria-i isteţime: *pedala accelerează*! *timpul încetineşte*!), aşa-i, viteza întinde timpul ca pe un gumilastic, îl plesneşte înainte şi-napoi, iar uneori lui Danny i se părea că totul, absolut totul pe lumea asta se holba la el, chiar şi pisicile, şi vacile, şi pozele din reviste, şi totuşi avu impresia că trecuse deja o eternitate, norii îi goneau pe deasupra capului ca într-un documentar ştiinţific cu imaginea accelerată şi, cu toate acestea, fetiţa îl mai fixa încă, fără să clipească, cu nişte ochi verzi şi reci, că ai unei pisici sălbatice sosite din iad, că ai Satanei însuşi.

Dar nu, de fapt nu se uita deloc la el. Se uita în cartea ei, ca şi cum ar fi citit-o dintotdeauna. Magazinele erau închise, pe stradă nu erau maşini, iar umbrele lungi şi asfaltul trotuarului aveau o lucire de vis rău. Danny îşi aminti fulgerător o dimineaţă de săptămâna trecută, când s-a dus la White Kitchen, după ce a privit răsăritul soarelui de pe barajul lacului de acumulare: chelneriţa, poliţistul, lăptarul şi poştaşul au întors toţi capetele şi s-au holbat la el când a deschis uşa cu un brânci. Toţi continuau să se învârtă pe acolo ca şi cum totul era în regulă şi erau doar curioşi, pentru că auziseră sunetul clopoţelului, dar de fapt îşi făceau treaba, căci pe el îl căutau, rotindu-şi ochii peste tot şi având cu toţii o lucire verzulie,

52 Speed („viteză" în engl.) este o denumire argotică pentru amfetamină şi metamfetamină.

fosforescentă, ca o vopsea Day-Glo a Satanei. El era după şaptezeci şi două de ore de nesomn, se simţea fragil şi lipicios şi chiar se gândea dacă nu cumva inima n-o să-i plesnească în piept ca un balon umplut cu apă chiar acolo, la White Kitchen, în faţa chelneriţei adolescente care-i arunca nişte priviri verzi ca nişte pumnale…

Uşurel, uşurel, i se adresă el inimii sale înnebunite. Şi ce dacă puştoaica se holbase la el? Ce-i cu asta? Ce mama mă-sii, şi ce dacă? Danny însuşi stătuse cu orele, ore fierbinţi, ore înfricoşătoare, chiar pe banca aceea, aşteptându-l pe tatăl său. Nu aşteptarea în sine era îngrozitoare, ci teama de ce aveau să păţească el şi Curtis mai târziu dacă bătrânului nu-i ieşea jocul. Nu avea niciun motiv să nu creadă că şi Odum îşi căuta consolarea pentru pierderile suferite în exact aceeaşi manieră ca şi tatăl său. Aşa mergeau lucrurile pe lumea asta. „Atâta vreme cât eşti sub acoperişul meu…” Lumina de la becul de deasupra mesei din bucătărie, care se legăna pe fir, şi bunica lor, care mesteca în ceva pe sobă, ca şi cum înjurăturile, palmele şi ţipetele ar fi venit de la televizor.

Danny se răsuci şi începu să se scotocească oarecum spasmodic prin buzunare după ceva mărunţiş pe care să-l arunce fetei. Şi tată lui făcea din când în când astfel de gesturi cu puştii altora atunci când câştiga şi era în toane bune. Deodată o imagine nechemată a lui Odum însuşi îi apăru plutind din trecut: un adolescent costeliv, cu o

cămaşă sport în două culori, cu o codiţă de păr de un blond deschis, îngălbenită de la unsoarea cu care îşi dădea părul pe spate, stătea pe vine lângă micul Curtis, cu un pachet de gumă de mestecat în mână, şi îi zicea să nu mai plângă…

Cu un pocnet de uluială – un pocnet audibil, pe care îl simţi ca pe o mică detunătură din capul lui –, Danny îşi dădu seama că vorbise tare în tot timpul ăsta cât crezuse că vorbea în gând. Oare aşa făcuse? Monedele de douăzeci şi cinci de cenţi le avea încă în mână, dar în momentul în care ridică braţul ca să le arunce, fu trăsnit de un alt şoc, întrucât fata dispăruse. Banca era goală şi nu mai văzu pe stradă nici urmă de ea – sau de orice altă fiinţă vie, nici măcar o urmă de pisică vagabondă – nici într-o direcţie, nici în cealaltă.

— O-ho-ho! îşi zise el încetişor.

* * *

— Dar ce s-a întâmplat? o întrebă Hely, agonizând de nerăbdare.

Cei doi copii stăteau aşezaţi pe treptele de metal ruginit ale unui depozit de bumbac părăsit, lângă liniile ferate. Era un loc mlăştinos, ascuns cumva de pini, şi era plin de muşte atrase de noroiul negru şi puturos. Uşile depozitului erau pătate cu urme întuncate de acum două veri, când Hely, Harriet şi Dick Pillow, care era acum în tabăra de Selby, s-au amuzat timp de câteva zile aruncând în ele cu mingi de tenis pline de noroi.

Harriet nu-i răspunse. Era atât de tăcută, încât Hely se simţea inconfortabil. De agitat ce

era, se ridică în picioare şi începu să se plimbe cu pas măsurat.

Minutele treceau. Harriet nu părea deloc impresionată de paşii lui egali şi monotoni. O briză uşoară încreţi suprafaţa unei bălţi formate într-o urmă de roată de maşină din nămol.

Încurcat, temându-se să n-o irite, dar şi dornic s-o audă vorbind, Hely o înghionti.

— Haide, îi zise el încurajator. Ţi-a făcut ceva?

— Nu.

— Sper că nu. Pentru că altfel o să-l bat măr.

Pădurea de pini – în general pini galbeni, cu lemn prost, din care nu puteai scoate cherestea – era deasă şi înăbuşitoare. Scoarţa roşiatică era cojită pe alocuri, dând la iveală nişte petice de un roşu strălucitor şi argintiu, asemănătoare cu pielea unui şarpe. Dincolo de depozit cosaşii ţârâiau prin iarba înaltă.

— Haide, zise Hely, sărind în sus şi mimând cu braţul o lovitură de karate în aer, urmată de una măiastră cu piciorul. Mie poţi să-mi spui.

În apropiere se auzi trilul unei lăcuste. Hely, oprit la jumătatea loviturii de karate, ridică privirea, mijindu-şi ochii: lăcustele însemnau că se apropia o furtună sau o ploaie, dar prin încâlceala întunecată a ramurilor cerul încă ardea cu un albastru limpede, sufocant.

Hely a mai lansat vreo două lovituri prin aer, însoţite de icnete gemene, *hua-hua*! dar Harriet nici măcar nu se uita la el.

— Ce te roade? o întrebă el agresiv, dându-şi

la o parte părul de pe frunte cu o mişcare a capului.

Atitudinea ei preocupată începea să-l facă să se simtă îngrijorat într-un mod ciudat şi s-o suspecteze că a conceput un fel de plan secret, în care el nu era inclus.

Harriet a ridicat privirea spre el atât de rapid, încât pentru o clipă Hely a crezut c-o să sară în picioare şi-o să-i ardă una în fund. Dar fata a zis doar:

— Mă gândeam la toamna aceea când eram în clasa a doua. Am săpat un mormânt în grădină.

— Un mormânt?

Hely era sceptic. Şi el încercase să foreze o mulţime de găuri în propria curte (buncăre subterane, tuneluri spre China), dar nu reuşise niciodată să sape decât un pic mai mult de jumătate de metru.

— Cum ai reuşit să te bagi înăuntru şi să ieşi dup-aia afară din el?

— Nu era adânc. Doar… (Harriet arătă cu mâna o înălţime de aproximativ treizeci de centimetri) cam atât. Şi suficient de lung ca să pot să mă întind în el şi să stau acolo.

— De ce-ai vrut să faci aşa ceva? Hei, Harriet! exclamă el, deoarece tocmai observase pe jos un gândac gigantic, de cinci centimetri, cu nişte cleşti şi nişte corniţe pe măsură. Uită-te la ăsta, te rog! E cel mai mare gândac pe care l-am văzut vreodată.

Harriet se aplecă să se uite la el, dar fără

curiozitate.

— Mda, e ceva, zise ea. În fine. Mai ţii minte când am fost la spital, cu bronşita? Atunci când am lipsit de la petrecerea de Halloween de la şcoală?

— O, da! zise Helly, luându-şi privirea de la gândac şi suprimându-şi cu mare greutate dorinţa arzătoare de a-l lua de jos şi de a se juca cu el.

— De asta m-am îmbolnăvit. Pământul era foarte rece. Mă acopeream cu frunze uscate şi stăteam culcată acolo până se întuneca şi mă striga Ida să vin în casă.

— Ştii ce? spuse Hely, care – neputând să reziste tentaţiei – întinsese un picior şi necăjea gândacul cu degetul lui mare. Era o tipă în *Ripley's Believe It or Not*! care avea un telefon în mormânt. Formai numărul şi telefonul suna sub pământ. Nu-i aiurea?

Hely se aşează lângă Harriet.

— Hei, dar ce zici de asta? Ascriltă, e ceva tare. Cum ar fi dacă doamna Bohannon ar avea un telefon în sicriu şi te-ar suna la miezul nopţii ca să-ţi zică: *Vreau peruca mea aurie*. *Dă-mi înapoi peruca mea aurie*…

— Să nu care cumva să îndrăzneşti! zise Harriet cu asprime când zări mâna lui Hely încercând să se apropie pe furiş de ea.

Doamna Bohannon fusese organista bisericii. Murise în ianuarie, după ce bolise multă vreme.

— Oricum, pe doamna Bohannon au înmormântat-o cu peruca pe cap.

— Tu de unde ştii?

— De la Ida. Îi căzuse părul de la cancer.

Au rămas un timp aşa, aşezaţi, fără să vorbească. Hely căută cu privirea în jur gândacul gigantic, dar acesta, din păcate, dispăruse. Băiatul începu să se legene dintr-o parte în alta şi să izbească ritmic cu călcâiul tenisului în bara metalică a treptelor: *bong*, *bong*, *bong*, *bong*.

Ce era toată chestia asta cu mormântul? Despre ce tot vorbea Harriet? *El* îi spunea ei totul. Era mai mult decât pregătit pentru o şedinţă de şopocăieli disperate în magazia de unelte, cu ameninţări, intrigi şi suspans – şi chiar un atac al Harrietei asupra lui ar fi fost mai bun decât nimic.

În cele din urmă, oftând exagerat şi întinzându-se, Hely se ridică în picioare.

— Foarte bine, zise el cu un aer plin de importanţă. Uite care-i planul. Facem exerciţii cu praştia până la cină. Acolo în spate, pe terenul de antrenament.

Ceea ce lui Hely îi plăcea să numească „terenul de antrenament” era un spaţiu ferit din curtea lui din spate, care se întindea între grădina de legume şi şopronul unde îşi ţinea tatăl lui maşina de tuns iarba.

— Şi-apoi, într-o zi două, trecem la arcuri şi săgeţi… continuă el.

— N-am niciun chef de joacă.

— Ei bine, nici eu, zise Hely pe un ton înţepat.

Într-adevăr, arcul lui cu săgeţi era unul pentru copii, iar săgeţile aveau la capete nişte ventuze

albastre, dar, cu toate că se simţea jenat de prezenţa lor, tot erau mai mult decât nimic.

Însă niciunul dintre planurile lui n-o interesa pe Harriet. După ce se gândi intens o clipă sau două, Hely sugeră – scoţând un „Hei!” calculat, menit să indice un entuziasm brusc – să dea chiar acum o fugă împreună până la el acasă şi să facă ceea ce el numea „un inventar al armelor” (cu toate că ştia foarte bine că singurele arme pe care le avea erau un pistol cu aer comprimat, un briceag ruginit şi un bumerang pe care niciunul dintre ei nu ştia cum să-l arunce). Când şi această propunere fu întâmpinată cu o înălţare din umeri, Hely (înnebunit şi disperat, întrucât indiferenţa ei era de neîndurat) sugeră să meargă şi să găsească revistele *Buna gospodină* ale maică-sii, iar apoi să-l înscrie pe Danny Ratliff la concursul „Cartea lunii”.

Auzind această idee, Harriet întoarse capul spre el, dar privirea pe care i-o aruncă nu era deloc încurajatoare.

— Îţi zic eu…

Hely era uşor stânjenit, dar şi suficient de convins de eficacitatea tacticii cu „Cartea lunii” ca să continue:

— E cel mai îngrozitor lucru de pe lume pe care-l poţi face cuiva. Un puşti de la şcoală i-a făcut-o lui tata. Dacă o să completăm destule taloane de-alea de ţărănoi şi de suficient de multe ori… Hei, fii atentă! zise el brusc, enervat de privirea imobilă a Harrietei. Ştii, nici nu-i treaba

mea.

Plictiseala înfiorătoare pe care o simţea stând acasă singur-singurel toată ziua îi era încă proaspătă în minte şi ar fi fost în stare să-şi scoată hainele de pe el şi să se culce gol pe stradă dacă ea i-ar fi cerut-o.

— Ştii, simt obosită, îi zise ea iritată. Am de gând să mă duc puţin până la Libby.

— Bine atunci, zise Hely uluit după o pauză stoică. O să te conduc până acolo.

Au mers un timp în tăcere pe lângă biciclete pe drumul de pământ ce dădea în stradă. Hely acceptase rolul important pe care-l deţinea Libby în viaţa Harrietei, deşi nu înţelegea motivul. Era diferită de Edie şi de celelalte mătuşi ale ei – era mai blândă şi mai mămoasă. Mai demult, când erau la grădiniţă, Harriet le spusese lui Hely şi celorlalţi copii că Libby era mama ei şi, în mod ciudat, nimeni – nici măcar Hely – nu a pus sub semnul întrebării acest lucru. Libby era bătrână, locuia în altă parte decât Harriet şi, cu toate acestea, Libby a fost cea care a adus-o de mână la grădiniţă în prima zi. Tot ea făcea brioşele de ziua Harrietei şi o ajutase cu costumele pentru *Cenuşăreasa* (în care Hely jucase rolul unui şoricel bun şi serviabil, iar Harriet fusese cea mai mică – şi cea mai rea – dintre cele trei surori vitrege şi ticăloase). Deşi Edie îşi făcea şi ea apariţia la şcoală când Harriet intra în belele pentru că se bătuse sau îi răspunsese necuviincios vreunui profesor, nimănui nu-i trecea prin cap să o

considere pe ea ca fiind părintele Harrietei: era mult prea strictă, ca una dintre profesoarele dure de algebră de la liceu.

Din nefericire, Libby nu era acolo.

— Don’şoara Cleve îi la cimitir, le zise Odean, cu ochii cârpiţi de somn (căreia, de altfel, îi trebuise destul de mult timp până să deschidă uşa din spate). Smulge bălăriile de pe morminte.

— Vrei să mergem până acolo? o întrebă Hely când ajunseră din nou pe trotuar. Pe mine nu mă deranjează.

Drumul cu bicicleta până la Cimitirul Confederat era zăpuşitor, greu şi obositor. Tăia şoseaua şi şerpuia printr-un cartier dubios, cu nişte cocioabe cu *tamale*[53] aburinde, cu puştani greci, italieni şi negri care jucau împreună ţurca pe stradă şi cu o mică băcănie plină de viaţă, unde un bătrân cu un dinte de aur în faţă vindea direct la tejghea fursecuri uscate italieneşti, şerbeturi italieneşti colorate şi ţigări la bucată, cu cinci centi una.

— Da, numai că şi Edie e tot la cimitir. Ea-i preşedinta Clubului Grădinarilor.

Hely acceptă această scuză fără să crâcnească. Se ferea din calea lui Edie ori de câte ori putea, iar dorinţa Harrietei de a o evita nu i s-a părut deloc ciudată.

— Atunci putem să mergem la mine, zise el,

---

53 Mâncare specifică mexicană, o umplutură cu bucăţi de carne prăjită şi ardei pisaţi, ce se răsuceşte într-o lipie din mălai, înfăşurată la rândul ei în coceni şi apoi fiartă (n.r.).

dându-şi părul la o parte din ochi. Haide.

— Poate că tuşa Tatty e acasă.

— De ce să nu ne jucăm pur şi simplu pe veranda mea sau a ta? spuse Hely, aruncând amărât o coajă de alună din buzunar spre parbrizul unei maşini parcate.

Libby era OK, dar celelalte două mătuşi erau aproape la fel de rele ca Edie.

* * *

Mătuşa Harrietei, Tat, fusese şi ea la cimitir cu cei din Clubul Grădinarilor, dar ceruse să fie dusă acasă cu maşina, căci făcea alergie la fân: era agitată, o usturau ochii, pe dosul palmelor îi apăruseră nişte iritaţii mari şi roşii de la rochiţa-rândunicii şi nu putea pricepe nici ea, cum nu pricepuse nici Hely, de unde venea insistenţa asta încăpăţânată de a alege tocmai casa ei ca loc de joacă în după-amiaza aceea. A deschis uşa încă îmbrăcată în hainele de grădinărit, de-acum murdare: în bermude şi o cămaşă de damă mai lungă, ca un *dashiki* african. Edie avea un veşmânt foarte asemănător. Erau cadouri de la o prietenă misionară baptistă, care se afla în Nigeria. Pânza Kente era colorată şi răcoroasă şi ambele bătrâne purtau frecvent aceste cadouri exotice când aveau vreo treabă mai uşoară în grădină sau mergeau undeva, neluând deloc în seamă simbolismul Puterii Negre[54] pe care „caftanele” lor îl transmiteau privitorilor curioşi. Tinerii negri se

54 Black Power, mişcare socială a americanilor de culoare care pune accent pe mândria rasială (n.r.).

aplecau pe geamul maşinilor în trecere şi le salutau pe Edie şi pe Tatty cu pumnii ridicaţi. „Pantere cenuşii ce sunteţi!” le strigau ei. Sau „Eldridge şi Bobby, drept înainte!”

Lui Tattycorum nu-i plăcea deloc să lucreze în aer liber. Eddie o împinsese să intre în Clubul Grădinarilor, iar acum voia să se debaraseze de şortul ei crem şi de „caftan” şi să le arunce drept în maşina de spălat. Voia să ia un Benadryl. Voia să facă o baie. Voia să termine de citit cartea de la bibliotecă înainte de expirarea perioadei de împrumut, care era a doua zi. N-a fost încântată să-i vadă pe copii când a deschis uşa, dar i-a salutat cu graţie şi doar cu o urmă de ironie.

— După cum vezi, Hely, sunt într-o ţinută foarte neprotocolară, zise ea a doua oară în timp ce-i conducea pe o cărare foarte îngustă, printr-un hol cu o lumină difuză, îngustat şi mai mult de biblioteca veche, avocăţească, către o zonă unde se afla un living îngrijit, dominat de un dulap masiv, un bufet din mahon de la Tribulaţie şi o oglindă pătată şi veche, cu rama aurită şi atât de înaltă, că atingea tavanul.

Păsări de pradă de genul celor desenate de Audubon[55] se uitau furioase în jos, spre ei, de la înălţime. Un covor iranian enorm – adus de la Tribulaţie şi mult prea mare pentru oricare dintre camerele din această casă – zăcea strâns într-un

55 Audubon, J.J. (1785-1851), omitolog şi artist american de origine haitia- nă, renumit mai ales pentru lucrarea sa The Birds of America (Păsările din America) - n.t.

sul gros cam de treizeci de centimetri în dreptul tocului uşii de la capătul îndepărtat al camerei, ca un buştean catifelat ce putrezea cu îndărătnicie de-a curmezişul potecii.

— Aveţi grijă pe unde călcaţi, le zise Tat, întinzându-le mâna ca să-i ajute să treacă peste covor pe rând, unul câte unul, de parcă ar fi fost o conducătoare de cercetaşi care îi îndruma să treacă peste un copac căzut în pădure. Harriet probabil c-o să-ţi spună că mătuşa ei Adelaide este menajera familiei, Libby este foarte pricepută când e vorba de copilaşi, iar Edith este cea care organizează totul cum trebuie, în timp ce eu nu sunt bună la nimic din toate acestea, continuă Tat. Ba nu, tăticul mă numea întotdeauna „arhivar”. Voi ştiţi ce înseamnă asta?

Se uită în spate şi le aruncă o privire pătrunzătoare şi veselă cu ochii ei cu pleoapele înroşite. Pe obraz avea o dâră de noroi.

Hely, plin de delicateţe, îşi îndreptă privirea în altă direcţie, întrucât lui îi fusese întotdeauna un pic teamă de toate bătrânele doamne ale Harrietei, cu nasurile lor lungi şi manierele lor viclene, de păsări de pradă, ca o şleahtă de vrăjitoare.

— Nu?

Tat întoarse capul şi strănută violent.

— Arhivar, continuă ea, răsuflând adânc, este doar un cuvânt mai elegant pentru „şoarece de bibliotecă”… Harriet, draga mea, te rog să o ierţi pe bătrâna ta mătuşă că pălăvrăgeşte aiurea şi-l

plictiseşte pe sărmanul tău companion. Dar mătuşa ta nu vrea să fie plictisitoare, ci speră că Hely n-o să îi spună acasă drăgălaşei sale mămici ce dezordine a găsit pe aici. Data viitoare, zise ea cu o voce scăzută, apropiindu-se de Harriet din spate, data viitoare, draga mea, înainte de a bate drumul până aici, ar trebui s-o suni pe Tatty la telefon. Dacă nu vă primeam înăuntru?

O pupă zgomotos pe obraz pe Harriet, care rămase neclintită (copilul ăsta e murdar ca naiba, dar băieţelul e îmbrăcat curat, măcar că aiurea, ciudat, cu un tricou lung şi alb, care-i cobora până peste genunchi, de parcă ar fi cămaşa de noapte a bunicului). Tat îi lăsă pe cei doi copii pe veranda din spate şi se duse repede în bucătărie, unde – cu clinchet de linguriţe – prepară o limonadă cu apă de la robinet şi un plic cu praf de citrice cumpărat de la băcănie. Tattycorum avea în casă lămâi adevărate şi zahăr – dar în ziua de azi toţi copiii strâmbă din nas dacă le dai ceva autentic, cum ziceau la Cerc prietenele lui Tatty care aveau nepoţi.

Apoi i-a strigat pe copii să-şi ia băuturile („Mi-e teamă că pe aici ne purtăm foarte neprotocolar, Hely. Sper că nu te deranjează dacă te serveşti singur.”) şi s-a dus grăbită în partea din spate a casei, ca să se schimbe.

* * *

Pe frânghia de rufe a lui Tat, care se întindea pe toată lăţimea verandei din spate, se afla o pătură cu carouri mari, bej închis şi negre. Masa

de joc unde stăteau cei doi era pusă chiar în faţa acesteia, ca un decor de teatru, iar pătratele păturii oglindeau pătratele mici ale tablei de şah aflate între ei.

— Hei, de ce-ţi aminteşte ţie pătura asta? întrebă voios Hely, dând cu picioarele în traversele scaunului. Turneul de şah din filmul *Din Rusia, cu dragostei* îţi aduci aminte? Prima scenă, cu tabla aia de şah gigantică?

— Dacă atingi cumva nebunul acela, îi zise Harriet, va trebui să continui şi să-l muţi.

— Am mutat deja. Pionul de colo.

Pe Hely nu-l interesau nici şahul, nici jocul de dame; ambele îi provocau dureri de cap. Îşi ridică paharul cu limonadă, prefăcându-se că descoperise un mesaj secret din partea ruşilor lipit pe fundul paharului, dar sprânceana lui arcuită era în continuare îndreptată spre Harriet.

Harriet, fără să piardă timpul, sări cu calul negru drept în mijlocul tablei.

— Felicitările mele, şir, croncăni Hely, trântind paharul pe masă, deşi fata nu-i dăduse şah şi nici nu se întâmplase ceva deosebit în joc. O lovitură strălucită.

Era un citat din cadrul turneului de şah din film şi Hely era tare mândru că şi-l amintise.

Au continuat să joace. Hely a capturat unul dintre pionii Harrietei cu nebunul lui, apoi s-a plesnit peste frunte în momentul în care Harriet a sărit imediat cu un cal şi i-a luat nebunul.

— Nu poţi să faci asta, îi zise el, deşi nu era

absolut sigur dacă putea sau nu.

Îi era greu să urmărească felurile în care puteau să sară caii, ceea ce era regretabil, deoarece caii erau piesele favorite ale Harrietei, aşa că le folosea cel mai mult.

Harriet se uita fix la tabla de şah, sprijininduşi bosumflată bărbia în palmă.

— Cred că tipul ştie cine sunt, zise deodată ea.

— N-ai zis nimic, nu-i aşa? o întrebă îngrijorat Hely.

Cu toate că îi admira îndrăzneala, nu era deloc de părere că ideea Harrietei de a merge singură la salonul de biliard fusese una bună.

— A ieşit afară şi m-a privit fix. Stătea în picioare acolo, fără să se mişte deloc.

Hely mută un pion fără să se gândească, doar ca să facă ceva. Brusc se simţi foarte obosit şi posac. Nu-i plăcea limonada – prefera Coca-Cola –, iar şahul nu era o distracţie pentru el. Avea un set de şah – unul frumos, pe care i-l dăruise tatăl lui –, dar nu juca niciodată cu el, exceptând momentele când îl vizita Harriet, şi de obicei folosea piesele ca monumente funerare pentru G.I. Joe.

Zăpuşeala era apăsătoare chiar şi cu ventilatorul zbârnâind şi jaluzelele pe jumătate trase, iar alergiile lui Tat o apăsau împovărător într-o parte a capului. Plicul de analgezic dizolvat în apă îi lăsase un gust amar în gură. Puse cartea *Regina Maria a Scoţiei* cu faţa în jos pe cuvertura de mătase brodată şi închise o clipă ochii.

De pe verandă nu se auzea niciun chiţcăit.

Copiii se jucau destul de tăcuţi, dar ei îi venea greu să se odihnească ştiind că sunt în casă. Atâtea griji stârnea mica gaşcă de vagabonzi de-acolo, de pe George Street> şi atât de puţine se puteau face pentru ei! La asta se gândi Tat în timp ce se întindea după paharul cu apă de pe noptieră. Şi Allison – pe care, în adâncul inimii, Tat o iubea mai mult decât pe cealaltă strănepoată – era copilul care o îngrijora cel mai tare. Allison era exact ca mama ei, Charlotte: prea blândă ca să-i fie bine. Din ceea ce ştia Tat, fetele blânde şi supuse, aşa cum erau Allison şi mama ei, erau cele care ajungeau să fie bătute şi chinuite de soartă. Harriet semăna cu bunica ei – poate chiar prea mult – şi de aceea Tat nu se simţise niciodată prea confortabil în prezenţa ei. Era un pui de tigru cu ochi strălucitori, oarecum drăgălaşă acum, cât era mică, dar tot mai puţin pe măsură ce creştea. Şi, cu toate că Harriet nu era suficient de mare ca să îşi poarte singură de grijă, ziua aceea va sosi destul de curând şi atunci Harriet – asemeni lui Edith – o să prospere indiferent de ce s-ar întâmpla în jurul ei: foamete, criză economică sau invazie rusească.

Uşa dormitorului scârţâi. Tat tresări, ducându-şi palma în dreptul pieptului.

— Harriet?

Old Scratch – motanul negru al lui Tatty – sări uşurel în pat şi rămase cu privirea aţintită la ea, mişcându-şi coada.

— Ce faci tu aici, Bombo? zise motanul – sau

mai degrabă zise Tatty în numele lui, cu vocea piţigăiată, insolentă şi cântată pe care Tat şi surorile sale o adoptau încă din copilărie ori de câte ori purtau conversaţii cu animalele lor favorite.

— M-ai speriat de moarte, Scratch, răspunse ea, coborând cu o octavă spre vocea ei naturală.

— Eu ştiu cum să deschid uşa, Bombo.

— Ssst!

Tat se dădu jos din pat şi închise uşa. Când se întinse iar, pisica se ghemui confortabil lângă genunchiul ei şi foarte curând adormiră amândoi.

* * *

Bunica lui Danny, Cum, clipea din ochi în timp ce făcea eforturi inutile cu ambele mâini ca să ridice ceaunul din fontă, plin cu mămăligă, de pe cuptor.

— Gutn, lasă-mă să te ajut, zi se farish, sărind aşa de repede în picioare, că răsturnă scaunul de bucătărie din aluminiu.

Cum se trase într-o parte şi se îndepărtă de cuptor, zâmbind înspre nepotul ei favorit.

— O, Farish, las că-l ridic eu, zise ea cu o voce slabă.

Danny stătea şi se uita fix la muşamaua în carouri de pe masă, dorindu-şi din tot sufletul să fie oriunde altundeva. Bucătăria rulotei era atât de înghesuită, că de-abia aveai loc să te învârţi în ea, se încălzea prea tare şi se umplea de mirosuri de la cuptor, astfel că devenea un loc absolut neplăcut chiar şi iarna. Cu câteva minute în urmă

Danny căzuse pe nesimţite într-un fel de vis cu ochii deschişi, un vis cu o fată – dar nu cu o fată reală, ci mai degrabă una ca un fel de spirit. Cu părul întunecat şi răsfirat ca nişte alge, pe marginea unui iaz nu prea adânc, poate negru sau poate verde. Fata se apropiase delicios de mult de el, ca şi cum ar fi dat să-l sărute – dar, în loc de asta, îi suflase direct în gura deschisă un aer minunat, răcoritor şi proaspăt, un aer ca o răsuflare din paradis. Dulceaţa amintirii îl făcu să tremure. Voia să fie singur, să poată savura visul cu ochii deschişi, întrucât acesta se risipea cu viteză, iar el voia cu disperare să alunece înapoi în el.

În schimb, el era aici.

— Farish, zicea bunica lui. Îmi pare tare rău că trebuie să te pun să te scoli.

Neliniştită şi cu mâinile împreunate, ea urmărea din ochi sarea şi siropul, după care se întinsese Farish, trântindu-le apoi pe masă.

— Te rog, nu-ţi bate capul cu asta.

— Linişteşte-te, Cum, îi zise ferm Farish.

Era un fel de ritual între ei doi: se repeta la fiecare masă.

Cu nişte priviri pline de regret, arătând din toate puterile că nu era de acord, Cum se îndreptă şchiopătând şi murmurând către scaunul său, în timp ce Farish – cu un zdrăngănit, *ding-dong*, ce-ţi ajungea până-n creieri – trântea şi bufnea încoace şi-ncolo între cuptor, masă şi frigiderul de pe veranda din faţă, punând masa într-un vacarm de

zdrăngănituri şi troncăneli. Iar când îi puse în faţă o farfurie mult prea plină, Cum o dădu la o parte, fluturând slab din mână.

— Mai întâi mâncaţi voi, băieţi, le zise ea. Eugene, nu iei tu asta?

Farish se încruntă la Eugene – care stătea jos liniştit, cu mâinile împreunate în poală – şi trânti iar farfuria în faţa lui Cum.

— Uite aici… Eugene…

Cu mâinile tremurânde, ea îi oferi farfuria lui Eugene, care se trase în spate, ferindu-se să o ia.

— Cum, ai ajuns cât un ţâr! detună Farish. O să te trezeşti iar în spital!

Danny îşi dădu tăcut părul la o parte din ochi şi se servi cu o bucată de mălai. Îi era prea cald şi era prea ameţit de droguri ca să mănânce, iar mirosul puturos venit de la laboratorul chimic, combinat cu cel de untură râncedă şi ceapă, era suficient ca să-i dea senzaţia că n-o să-i mai fie foame niciodată.

— Da, zise Cum, zâmbind melancolică spre faţa de masă. Da, îmi place la nebunie să gătesc pentru voi toţi.

Danny era destul de sigur că bunicii lui nu-i plăcea să gătească pentru băieţii săi chiar aşa de mult precum spunea. Era o fiinţă minusculă, emaciată, cu pielea maronie, cocoşată de cât stătuse aplecată şi atât de decrepită, încât arăta de aproape o sută de ani, nu de aproximativ şaizeci, cât era vârsta ei reală. Născută dintr-un tată cu sânge amestecat, *cajun* şi franţuzesc, şi o

mamă sută la sută indiancă *chickasaw*[5657], într-o cocioabă de dijmaş cu pământ pe jos şi fără niciun fel de instalaţie sanitară (privaţiuni pe care le reamintea zilnic nepoţilor să-i), Cum fusese măritată la treisprezece ani cu un vânător de blănuri cu douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă decât ea. Era greu să-ţi imaginezi cum o fi arătat ea pe vremea aceea – în tinereţea ei sărăcăcioasă nu erau bani pentru prostii, cum ar fi aparate de fotografiat şi poze –, dar tatăl lui Danny (care-o adorase cu încrâncenare pe Cum, mai mult ca un pretendent decât ca un fiu) şi-o amintea ca pe o fată cu obrajii roşii şi părul negru şi lucios. Ea avea doar paisprezece ani când se născuse el şi fusese (povestea el) „cea mai frumoasă fetiţă cu cur jun care a existat vreodată". Când spunea „cu cur jun" se referea la *cajun*, dar când Danny era mic, credea că Cum era parţial un fel de raton, un animăluţ cu care chiar semăna, cu ochii ei întunecaţi şi înfundaţi în orbite, cu faţa ascuţită şi dinţii ieşiţi în afară şi cu mâinile mici, negricioase şi zbârcite.

Iar Cum era într-adevăr minusculă. Şi părea că se micşorează an după an. Acum se uscase într-atât, încât nu rămăsese decât un tăciune cu obrajii scofâlciţi şi cu o gură la fel de subţire şi de

---

56 Grup de populaţie din sudul Louisianei, descendenţi din coloniştii francezi exilaţi din Acadia în secolul al XVIII-lea.

57 Trib de indieni americani care locuia iniţial la nord-est de Mississippi şi la nord-vest de Alabama. Ulterior au fost strămutaţi într-o rezervaţie din Oklahoma.

crestată ca o lamă. Aşa cum le reamintea ea cu regularitate nepoţilor săi, muncise din greu toată viaţa şi acea muncă grea (de care nu-i era ruşine – de ce să-i fie?) o storsese de vlagă înainte de vreme.

Curtis îşi hăpăia fericit cina, în timp ce Farish continua să zdrăngăne şi să se agite în jurul lui Cum cu oferte repezite de mâncare şi servicii, toate refuzate de ea cu aceeaşi fluturare din mână şi cu un aer îndurerat. Farish era înfiorător de ataşat de bunica lui. Aspectul ei de fiinţă infirmă şi demnă de milă nu înceta să-l impresioneze, iar ea, la rândul ei, îi măgulea orgoliul în aceeaşi manieră blajină, sfioasă şi servilă în care îl flatase şi pe tatăl lor decedat. Şi, cum genul acesta de măgulire încurajase tot ce era mai rău în tatăl lui Danny (contribuind la dezvoltarea autocompătimirii, alimentându-i furiile şi accentuându-i mândria şi mai ales tendinţa spre violenţă), ceva din maniera în care se purta cu Farish îi încuraja şi acestuia latura brutală.

— Farish, eu nu pot să mănânc atât de mult, murmură ea (în ciuda faptului că se depăşise momentul şi toţi nepoţii ei aveau acum propriile lor farfurii). Dă-i porţia asta fratelui Eugene.

Danny îşi dădu ochii peste cap şi se depărtă uşor de masă. Răbdarea lui fusese pusă zdravăn la încercare de drog, iar atitudinea bunicii sale în ansamblul ei (gestul ei suav de refuz, tonul suferind) era calculată – la fel de limpede ca la tabla înmulţirii – să-l facă pe Farish să îşi piardă

cumpătul şi să se repeadă la Eugene.

Iar Farish chiar aşa a şi făcut.

— Lui?

Farish se uită furios spre capătul celălalt al mesei, la Eugene, care-şi înfuleca mâncarea, cu umerii aplecaţi peste farfurie. Pofta de mâncare a lui Eugene era un punct dureros, o sursă neîncetată de harţă, deoarece el mânca mai mult decât oricine altcineva din casă şi contribuia cel mai puţin la cheltuieli.

Curtis – cu gura plină – întinse o labă unsuroasă, ca să ia bucata de pui pe care bunica lui o oferise cu o mână tremurătoare peste masă. Ca un fulger, Farish o trânti pe masă cu un plesnet urât, care-l făcu pe Curtis să rămână cu gura căscată. Câteva bucăţele de mâncare pe jumătate mestecate îi căzură pe faţa de masă.

— Ooo... lasă-l să o ia dacă vrea, zise cu blândeţe Cum. Uite, Curtis. Vrei să mai mănânci o bucată?

— Curtis! interveni Danny, plesnind de nerăbdare.

Nu credea c-o să mai fie în stare să urmărească pentru a mia oară desfăşurarea acestei scenete neplăcute de la cină.

— Uite. Ia-o pe-a mea.

Dar Curtis, care nu înţelegea şi nici n-avea să înţeleagă vreodată sensul exact al acestui joc, zâmbea şi se întindea după copanul de pui, care îi tremura chiar dinaintea nasului.

— Dacă o ia, mârâi Farish, uitându-se în sus,

spre tavan, jur că o să-l scot în şuturi de-aici…

— Ia de-aici, Curtis, repetă Danny. *Ia-o pe-a mea*.

— Sau pe-a mea, zise oarecum brusc predicatorul vizitator, care stătea lângă Eugene la capătul celălalt al mesei. E destulă mâncare. Dacă puştiul mai vrea…

Uitaseră cu toţii că era şi el acolo. S-au întors şi l-au privit fix, iar Danny a profitat de ocazie şi, neobservat de nimeni, s-a întins în faţă şi a golit toată cina lui dezgustătoare în farfuria lui Curtis.

Curtis bolborosi ceva, extaziat de norocul lui neaşteptat.

— Iubire! exclamă el, bătând din palme.

— Totul are în mod clar un gust extraordinar de bun, zise politicos Loyal.

Ochii lui albaştri erau febrili şi privirea foarte intensă.

— Vă mulţumesc tuturor, continuă el.

Farish se opri cu mălaiul în mână.

— Nu semeni deloc la chip cu Dolphus.

— Ei bine, mama crede că da. Şi eu, şi Dolphus suntem blonzi, ca toţi cei din familia ei.

Farish chicoti şi începu să-şi umple gura cu mazăre cu ajutorul unei bucăţi de mălai. Deşi era în mod clar drogat, căci se agita teribil, reuşea întotdeauna să îşi înfulece toată cina când era Cum prin preajmă, ca să n-o jignească.

— Să-ţi zic ceva despre Cain: fratele Dolphus thare se phricepea cum să-l educe, zise el cu gura plină de mâncare. Acolo, în Parchman, când îţi

zicea să ţopăi, săreai. Iar dacă nu săreai, ei, păi atunci sărea el pe tine. Curtis, ce naiba? exclamă el, împingându-şi scaunul în spate şi dându-şi ochii peste cap. Îţi place să-mi faci greaţă. Cum, nu poţi să-l convingi să-şi scoată mâinile din farfuria cu mâncare?

— Atâta ştie el să facă, zise Cum, ridicându-se greoaie, ca să împingă platoul cu mâncare din raza de acţiune a lui Curtis, şi apoi lăsându-se din nou pe scaun, dar foarte, foarte încet, ca într-o cadă cu gheaţă.

După aceea bătrâna înclină uşor capul înspre Loyal.

— Mă tem că bunul Dumnezeu nu şi-a bătut prea mult capul când l-a făcut pe ăsta micu', zise ea, clipind apologetic. Dar noi îl iubim pe monstruleţul nostru, nu-i aşa, Curtis?

— Iubire! gânguri Curtis.

Curtis îi oferi lui Cum o bucată de mălai.

— Nu, Curtis. Cum nu are nevoie de asta.

— Dumnezeu nu face greşeli, zise Loyal. Ochiul Său iubitor stă deasupra noastră, a tuturor. Binecuvântat este El, cel ce înmulţeşte făpturile Sale.

— Iar tu mai bine ai spera că Dumnezeu nu se uită în altă parte când o fi să umbli cu şerpii ăia cu clopoţei, zise Farish, aruncând o privire şireată spre Eugene, care îşi turna încă o ceaşcă de *ice-lea*. Loyal? Ăsta-i numele tău?

— Da, domnule. Loyal Bright. Numele de Bright e din partea mamei.

— Ei bine, Loyal, zi-mi şi mie la ce bun să târăşti toate reptilele alea până aici dacă trebuie să stea în blestemata aia de cutie? Câte zile ţine slujba asta în aer liber?

— Una, răspunse Eugene, cu gura plină de mâncare, fără să ridice privirea.

— Eu nu pot stabili dinainte cum lucrez cu reptilele, zise Loyal. Dumnezeu ne trimite harul Lui, iar uneori n-o face. Victoria depinde de voinţa Lui. Uneori Lui îi face plăcere să ne încerce credinţa.

— Cred că te simţi destul de aiurea să stai aşa, în picioare, în faţa oamenilor, fără niciun şarpe la vedere.

— Nu, domnule. Şarpele este creaţia Lui şi slujeşte voinţa Lui. Dacă ne-apucăm să lucrăm cu ei şi nu suntem în acord cu voinţa Lui, vom avea de suferit.

— Bine, Loyal, zise Farish, lăsându-se pe speteaza scaunului. Şi vrei să spui că Eugene, aici de faţă, nu se are pe bune cu Dumnezeu? Poate că asta te ţine în loc.

— Ei bine, să-ţi zic eu ceva, interveni brusc Eugene. Nu ajută cu nimic dacă oamenii îi întărâtă pe şerpi cu beţe, suflă fum de ţigară spre ei, îi sâcâie şi-i necăjesc…

— Stai, stai o…

— Farsh, te-am văzut cum te prosteai cu şerpii acolo în spate, la camionetă…

— *Farsh*! îl imită Farish cu o voce piţigăiată şi batjocoritoare.

Eugene pronunţa foarte caraghios anumite cuvinte.

— Nu râde de mine.

— Hei, voi, zise slab Cum. Hei, potoliţi-vă.

— Cum, i se adresă Danny şi-apoi, cu o voce mai blândă/ repetă: Cum – întrucât vocea îi răsunase atât de asurzitor şi de brusc, încât îi făcu să sară în sus pe toţi cei de la masă.

— Da, Danny?

— Cum, am vrut doar…

Danny era atât de ameţit de droguri, că nu şi-a putut aminti legătura dintre ce se vorbea la masă şi ce era pe punctul de a-i ieşi lui din gură.

— Ai fost aleasă să fii jurat?

Bunica lui îndoi o felie de pâine albă şi-o înmuie într-o mică băltoacă de sirop de porumb.

— Da, am fost.

— Ce? întrebă Eugene. Când începe procesul?

— Miercuri.

— Şi cum o s-ajungi acolo cu camioneta stricată?

— Jurat? întrebă Farish, ridicându-se brusc în picioare. Cum de eu n-am auzit până acum de chestia asta?

— Biata ta Cum n-a vrut să te bată la cap, Farish…

— Camionul nu-i stricat rău, interveni Eugene, dar e suficient de stricat ca ea să nu-l poată conduce. Eu de-abia pot să-i răsucesc volanul.

— Jurat?

Nervos, Farish îşi împinse scaunul de la masă.

— Şi de ce, mă rog, convoacă o invalidă? De parcă nu puteau găsi un bărbat zdravăn…

— Eu simt fericită să-mi fac datoria, zise Cum cu o voce de martir.

— Ştiu, dragă, da' eu voiam să zic că puteau să găsească pe altcineva. Va trebui să stai toată ziua acolo, pe scaunele alea tari, şi cu artrita ta…

Cum spuse în şoaptă:

— Ei bine, să-ţi spun drept, ce mă îngrijorează pe mine e greaţa pe care-o am de la celălalt medicament de-l iau.

— Sper că le-ai zis că asta ar putea să te bage iar în spital. Să târască ei aşa o sărmană doamnă în vârstă şi invalidă afară din casă…

Loyal îl întrerupse cu diplomaţie:

— La ce fel de proces trebuie să participaţi, doamnă?

— Un cioroi care-a furat un tractor.

Farish întrebă:

— Şi te silesc să ieşi din casă şi să mergi până acolo? Pentru atâta lucru?

— Ei bine, zise Cum împăciuitoare, pe vremea mea nu era tot tam-tamul ăsta cu procese mari.

* * *

Cum nimeni nu-i răspunse când bătu la uşă, Harriet împinse uşa de la dormitorul lui Tat. În obscuritatea de-acolo, o zări pe bătrâna ei mătuşă moţăind pe cuvertura albă, de vară, cu ochelarii scoşi şi cu gura deschisă.

— Tat? zise ea şovăitoare.

Camera mirosea a medicamente, a apă

Grandee, a vetiver, pudră mentolată şi praf. Un ventilator torcea în semicercuri somnoroase, mişcând perdelele transparente când înspre stânga, când înspre dreapta.

Tat dormea în continuare. Camera era răcoroasă şi tăcută. Fotografii cu rame de argint pe birou: judecătorul Cleve şi străbunica Harrietei – cu o camee la gât – înainte de trecerea în noul secol, mama Harrietei la balul debutantelor, în anii 1950, cu mănuşi până la cot şi cu o coafură zbârlită, un portret de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri, colorat manual, cu soţul lui Tat, domnul Pink, când era tânăr, şi o poză de ziar lucioasă – făcută mult mai târziu – cu domnul Pink primind un premiu de la Camera de Comerţ. Pe măsuţa masivă de toaletă stăteau lucrurile lui Tat: o cremă de piele Ponds, un borcănel cu ace de păr, o perniţă de ace, un set cu pieptene şi o perie din bachelită şi un singur ruj de buze – o familie mică, simplă şi modestă, aranjată de parcă ar fi stat la pozat.

Harriet simţi că-i vine să plângă. Se aruncă pe pat.

Tat se trezi cu o tresărire.

— O, Doamne! Harriet?

Se ridică în capul oaselor, orbecăind, şi începu să pipăie în jur după ochelari.

— Ce s-a-ntâmplat? Unde-i micuţul tău companion? întrebă ea apoi.

— S-a dus acasă. Tatty, mă iubeşti?

— Ce-i cu tine? Cât e ceasul, dulceaţă? zise

Tat, mijindu-şi inutil ochii către ceasul de pe noptieră. Doar nu plângi, nu-i aşa?

Se aplecă spre Harriet şi îi puse palma pe frunte, dar aceasta era umedă şi rece.

— Ce Dumnezeu se-ntâmplă? continuă ea.

— Pot să rămân să dorm la tine în noaptea asta?

Tat simţi cum i se înmoaie inima.

— O, draga mea! Biata Tatty e pe jumătate moartă de la alergiile astea… Te rog, spune-mi ce se întâmplă, dulceaţă mică. Te simţi rău?

— N-o să te deranjez.

— Draga mea… o, draga mea! Tu nu mă deranjezi niciodată – şi nici Allison, dar…

— De ce nici tu, nici Libby, nici Adelaide nu vreţi să rămân vreodată peste noapte la voi?

Tat era consternată.

— Ei, Harriet! zise ea, întinzându-se să aprindă veioza de citit. Doar ştii că nu-i adevărat.

— Dar nu m-ai invitat niciodată!

— Ei bine, uite ce facem, Harriet. O să aduc calendarul. Hai să alegem o zi din săptămâna viitoare şi până atunci o să mă simt şi eu mai bine şi…

Vocea i se stinse. Copila plângea.

— Uite cum facem, zise ea atunci cu o voce sprinţară.

Cu toate că Tat se străduia să pară interesată când prietenele ei povesteau istorioare cu nepoţii lor, ei, personal, nu-i părea deloc rău că nu avea propriii săi nepoţi. Copiii o plictiseau şi o iritau –

lucru pe care se lupta cu îndârjire să-l ascundă faţă de nepoţelele ei.

— Stai să mă duc să-ţi aduc un prosop să te ştergi. O să te simţi mai bine dacă… Nu, mai bine vino cu mine. Harriet, ridică-te în picioare.

O luă pe Harriet de mâna murdară şi o duse prin culoarul întunecat până la baie. Deschise ambele robinete de la chiuvetă şi îi întinse un săpun de toaletă roz.

— Aşa, scumpa mea. Spală-te pe faţă şi pe mâini… întâi pe mâini. Şi-acum dă-te puţin cu apă rece pe faţă, asta o să te facă să te simţi mai bine…

Tat umezi un prosop, îi tamponă cu sârg obrajii Harrietei cu el şi apoi i-l întinse.

— Ţine, draga mea. Şi-acum vrei să iei cârpa asta răcoroasă şi frumoasă şi să te ştergi pe gât şi pe la subsuori, te rog?

Harriet făcu ce i se spusese cu un gest automat, trecându-şi prosopul dintr-o singură mişcare peste gât şi-apoi de câteva ori, fără vlagă, pe sub tricou.

— Bine. Dar se putea şi mai bine. Nu te pune Ida să te speli?

— Ba da, sigur, răspunse Harriet, cumva resemnată.

— Şi-atunci cum se face că eşti aşa de murdară? Te pune să intri în cadă în fiecare zi?

— Da, sigur.

— Te pune să-ţi bagi capul sub robinet şi verifică după ce ieşi din baie dacă săpunul este

ud? Pentru că nu ajută la nimic, Harriet, dacă te bagi în cada cu apă fierbinte şi doar stai acolo. Ida ştie foarte bine ce trebuie să facă…

— Nu-i vina Idei! De ce toată lumea o învinuieşte de toate pe Ida?

— Nimeni n-o *învinuieşte* pe ea. Ştiu că o iubeşti pe Ida, scumpete, dar cred că bunica ta ar trebui să stea de vorbă cu ea. Ida n-a făcut nimic greşit, atâta doar că cei de culoare au idei diferite de… Of, Harriet! Te rog! zise Tatty, frângându-şi mâinile. Nu. Te rog, nu începe iar cu chestia aia!

* * *

După ce terminară cina, Eugene, îngrijorat, îl urmă pe Loyal afară. Loyal părea împăcat cu lumea şi gata să facă o plimbare de plăcere după masa de seară, dar Eugene (care se schimbase după cină în hainele lui de predicator, negre şi inconfortabile) se simţea complet zguduit de griji. Se privi grăbit în oglinda laterală a camionetei lui Loyal şi-şi trecu la repezeală un pieptene prin codiţa de păr cenuşie şi uleioasă. Slujba în aer liber din noaptea trecută (care se ţinuse undeva la o fermă, în partea cealaltă a districtului) nu fusese o reuşită. Căutătorii de ciudăţenii care se adunaseră sub umbrarul construit de ei îi batjocoriseră, aruncaseră cu capace de sticle şi cu pietricele şi ignoraseră complet tava de colectă. Se ridicaseră şi o şterseseră înainte ca slujba să se fi terminat – şi cine ar fi putut să-i acuze de ceva? Tânărul Reese – cu ochii săi ca nişte flăcări de gaz albastre şi cu părul dat pe spate, vâlvoi, de parcă

tocmai ar fi zărit un înger – probabil că avea mai multă credinţă în degetul său mic decât toată adunătura aceea de cârtitori la un loc, dar nici un singur şarpe n-a ieşit din ladă, nici măcar unul, şi, cu toate că Eugene era ruşinat din pricina asta, nici nu-şi dorea să scoată şerpii cu propriile sale mâini. Loyal îl asigurase că vor avea parte de o primire mult mai caldă diseară, la Boiling Spring… dar ce-i păsa lui Eugene de Boiling Spring? Sigur, acolo exista o comunitate stabilă de credincioşi, care aparţinea altcuiva. Poimâine aveau de gând să încerce să adune cu surle şi trâmbiţe lumea în piaţă… dar cum, Doamne iartă-mă, să reuşească asta, atâta timp cât punctul lor forte de atracţie – reptilele – era ceva interzis prin lege?

Loyal nu părea deloc deranjat de nimic din toate astea.

— Eu mă aflu aici pentru a împlini lucrarea lui Dumnezeu, tot zicea el. Iar lucrarea lui Dumnezeu este înfruntarea cu Moartea.

Seara trecută el nu fusese deloc tulburat de batjocura mulţimii, dar Eugene, deşi se temea teribil de şerpi şi ştia că el nu era capabil să îi ia cu propriile mâini, nici nu mai voia să trăiască încă o seară de umilinţă în public.

Stăteau amândoi în picioare pe dala mare şi luminată din beton, dală pe care o numeau cu toţii „docul de maşini” şi care avea la un capăt un grătar cu gaz şi la celălalt capăt un coş de baschet. Eugene aruncă o privire nervoasă spre camioneta lui Loyal – spre pânza de cort care

învelea şerpii din cutiile îngrămădite în spate şi spre abţibildul de pe bara de protecţie, pe care scria cu litere aplecate, fanatice: *Lumea Aceasta Nu Este Casa Mea*! Curtis era la adăpost, în casă, se uita la televizor (dacă i-ar fi văzut plecând, ar fi plâns că vrea să meargă cu ei), iar Eugene era pe punctul de a propune să se suie în camionetă şi să plece, când uşa de plasă s-a deschis cu un scârţâit şi a apărut Cum, care s-a îndreptat cu un mers târşâit în direcţia lor.

— Bună, doamnă! i-a strigat politicos Loyal.

Eugene se răsucise pe jumătate cu spatele. Zilele acestea a trebuit să se lupte cu o ură constantă împotriva bunicii sale şi tot timpul îşi reamintea că Cum nu era decât o doamnă bătrână – şi bolnavă, foarte bolnavă de ani de zile. Îşi amintea şi acum ziua aceea de demult, când el şi Farish erau mici, iar tatăl lor a venit acasă împleticindu-se, mort de beat, în mijlocul după-amiezii şi a zbierat la ei să iasă din rulotă în curte, ca şi cum le-ar fi pregătit

O bătaie cu biciul. Avea chipul de un roşu aprins şi vorbea printre dinţii încleştaţi. Dar nu era furios; plângea. O, Doamne, mi-a fost rău toată dimineaţa din momentul în care am aflat. O, Doamne, ai milă! Biata Cum nu va mai fi printre noi decât o lună sau două. Doctorii zic că e mâncată de cancer până la os.

Asta se întâmpla cu două decenii în urmă. Între timp se mai născuseră încă patru fraţi – care au crescut, au plecat de acasă, au fost handicapaţi

sau au ajuns la puşcărie. Tatăl, unchiul şi mama lui – precum şi surioara lor născută moartă – erau cu toţii în mormânt. Iar Cum înflorea. Condamnările ei la moarte, venite din partea diverşilor medici şi funcţionari de la Departamentul de Sănătate Publică, au continuat să sosească pe tot parcursul copilăriei lui Eugene, iar Cum continua să primească şi azi asemenea condamnări cam din şase în şase luni. Acum, că tatăl lor era mort, anunţa veştile proaste ea însăşi, scuzându-se de fiecare dată. Splina îi era mărită şi gata să plesnească; ficatul, pancreasul sau tiroida cedaseră; era roasă de o formă sau alta de cancer – forme atât de numeroase şi de diferite, încât oasele

I se carbonizaseră din cauza lor, ca oasele de pui arse în soba cu lemne. Şi, într-adevăr, Cum arăta roasă de boală. Nefiind în stare s-o ucidă, cancerul se instalase în corpul ei şi îşi făcuse acolo un cămin confortabil: îşi avea culcuşul în cutia toracică, unde se înfipsese zdravăn, şi îşi scotea la iveală vârfurile tentaculelor pe suprafaţa pielii lui Cum sub forma unei erupţii de aluniţe negre, astfel încât (după cum i se părea lui Eugene) dacă în acest moment cineva ar fi încercat să o taie pe Cum, probabil că n-ar mai găsi în ea nicio picătură de sânge, ci doar o masă spongioasă şi otrăvitoare.

— Doamnă, dacă nu vă supăraţi, v-aş întreba cum de-au ajuns băieţii să vă spună Cum? zise politicos oaspetele lui Eugene.

— Niciunul din noi nu ştie de ce. Numele pur şi simplu s-a potrivit şi s-a lipit, chicoti Farish, ieşind vijelios din baraca de împăiere, însoţit de o rază de lumină electrică risipită peste stuf.

Farish năvăli peste ea prin spate, o luă în braţe şi începu s-o gâdile, de parcă ar fi fost doi îndrăgostiţi.

— Vrei să te trântesc colo, în spatele camionetei, cu şerpii ăia, Cum?

— Încetează, îi spuse cu indiferenţă Cum.

Considera că era sub demnitatea ei să arate cât de mult îi plăcea genul ăsta de atenţie brutală, dar de fapt îi plăcea al naibii de mult şi, cu toate că pe chip nu i se putea citi nimic, ochii ei mici şi negri îi străluceau de plăcere.

Vizitatorul lui Eugene strecură o privire bănuitoare prin uşa deschisă, în interiorul atelierului de împăiere/metamfetamină. Baraca n-avea ferestre şi era scăldată în lumina chioară a unui bec din tavan: eprubete şi ţevi de cupru într-o reţea incredibil de complexă, dar improvizată, cu pompe de vid, ţevi şi conducte, arzătoare şi robinete vechi de baie. Rămăşiţele sumbre ale muncii de împăiere – un embrion de puma conservat în formaldehidă şi o ladă transparentă din plastic pentru pescuit, plină cu diferite feluri de ochi de sticlă – dădeau întregului ansamblu un aspect de laborator de-al lui Frankenstein.

— Hai, vino înăuntru, zise Farish, învârtindu-se în jurul lor.

Îi dădu drumul lui Cum, îl prinse pe Loyal de

spatele cămăşii şi pe jumătate îl împinse, pe jumătate îl aruncă pe uşa laboratorului.

Eugene îi urmă, neliniştit. Oaspetele lui – poate obişnuit cu un astfel de comportament brutal din partea fratelui său, Dolphus – nu părea agitat, dar Eugene îl cunoştea suficient de bine pe Farish ca să ştie că buna dispoziţie a acestuia era un motiv suficient de îngrijorare.

— Farsh! îi zise el pe un ton strident. Farsh!

Înăuntru rafturile întunecate erau pline cu borcane de sticlă cu substanţe chimice şi şiruri de sticle de whisky cu etichetele cojite, umplute cu un lichid închis la culoare, pe care Farish îl folosea în activitatea lui de laborator. Danny purta o pereche de mănuşi de cauciuc, din acelea de spălat vasele, stătea pe o găleată de plastic pusă cu fundu-n sus şi pigulea ceva cu un instrument mic. Un balon de distilare din sticlă bolborosea în spatele lui. Un pui de uliu împăiat, cu aripile întinse, se uita urât din umbra căpriorilor încăperii, de parcă ar fi fost gata-gata să se repeadă în jos şi să-i atace. Pe rafturi se mai vedeau un biban cu gura căscată, montat pe nişte suporturi de lemn neprelucrat, apoi gheare de curcan, capete de vulpi, pisici de casă – de la motani maturi până la pisoi mici –, ciocănitori, păsări gât-de-şarpe şi o egretă cusută doar pe jumătate, care puţea.

— Stai să-ţi zic ceva, Loyal. Mi-a adus cineva un mocasin de apă uite-aşa de gros şi-aş fi vrut să-l mai am şi acum, ca să ţi-l pot arăta, deoarece

cred că era mult mai mare decât oricare din f şerpii pe care-i ai tu în camionetă.

Mozolindu-şi unghia de la degetul mare, Eugene se strecură şi el în încăpere şi se uită înăuntru peste umărul lui Loyal, având senzaţia că vede pentru prima oară, prin ochii acestuia, pisoii împăiaţi şi egreta cu gâtul aplecat şi cu orbitele ochilor încreţite ca nişte melci marini.

— Astea-s pentru împăiere, zise el cu voce tare în momentul în care simţi cum privirea lui Loyal zăbovi mai mult asupra şirurilor de sticle de whisky.

— Domnul vrea ca noi să-i iubim împărăţia, s-o protejăm şi s-o păstorim, spuse Loyal, uitându-se în sus, la pereţii sumbri, care, cu duhoarea de-acolo, cadavrele şi umbrele locului, semănau foarte bine cu o secţiune prin iad. Te rog să mă ierţi, dar nu ştiu dacă e bine ca noi, oamenii, să le eviscerăm şi să le împăiem.

Într-un colţ Eugene zări un teanc de reviste *Hustler*. Poza de pe prima copertă îţi făcea greaţă. Îl luă pe Loyal de braţ.

— Hai să mergem, spuse el, căci nu ştia ce ar fi zis Loyal dacă ar fi văzut poza aceea, iar în prezenţa lui Farish orice tip de comportament imprevizibil ar fi fost o nesăbuinţă.

— Ei bine, începu Farish, eu nu-s sigur că ai dreptate, Loyal.

Spre groaza lui Eugene, Farish se aplecă peste masa de lucru din aluminiu – aruncându-şi pletele peste umăr – şi priză printr-o bancnotă de un dolar

făcută sul o pulbere albă care, presupuse Eugene, trebuie să fi fost o doză de drog.

— Iartă-mă, Loyal, dar oare greşesc când zic că şi tu ai mânca un cotlet fript, mare şi frumos tot aşa de repede ca şi frăţiorul meu, aici de faţă?

— Ce-i acolo?

— Nişte prafuri contra durerilor de cap.

— Ştii, Farish are un handicap, ciripi amabil Danny.

— O, Doamne! îi zise Loyal cu blândeţe lui Cum, care, cu târâitul ei de melc, abia acum reuşise să se deplaseze din patul din rulotă până în pragul uşii laboratorului. E clar că durerea e un învăţător necruţător pentru copiii dumitale.

Farish îşi aruncă părul pe spate şi se îndreptă de spinare, îndepărtându-se de masă după ce trase încă o dată, cu zgomot, pe nas din pulberea albă. Nu conta că era singurul din toată casa care primea ajutor de invalid. Nu-l deranja că defectul lui era menţionat concomitent cu desfigurarea lui Eugene şi, desigur, odată cu problemele şi mai grave ale lui Curtis.

— Nu-i ăsta adevărul, zise Cum, dând din cap cu amărăciune. Bunul Dumnezeu mi-a sortit să mă lupt din greu cu cancerul; cu artrita, cu diabetul zaharat şi cu chestia asta de-aici…

Şi îi arătă lui Loyal o crustă scârboasă, neagră cu vineţiu, de la ea de pe gât. Crusta era de mărimea unei monede de un sfert de dolar şi bătrâna întoarse gâtul, oferindu-i astfel lui Loyal posibilitatea să vadă mai bine.

— Aici e locul de i-au ciopârţit venele bătrânei Cum. Aici au băgat cuteteru ăla, chiar acolo, vezi…?

— La ce oră stabiliră̆ţi slujba de diseară cu oamenii ăia? întrebă sprinţar Danny, apăsându-şi cu degetul o nară şi îndreptându-se de spate, după ce luă şi el o doză de prafuri contra durerilor de cap.

— Treb s-o întindem, îi zise Eugene lui Loyal. Hai, vino.

— Şi-apoi, continuă Cum să-i povestească lui Loyal, apoi mi-au băgat, cum îi zice, un fel de balon în venele de-aici, de la gât, şi-apoi…

— Cum, omul tre’ să plece.

Cum cotcodăci şi-l apucă pe Loyal de mâneca lungă a cămăşii sale cu o gheară pătată cu negru. Era încântată că descoperise un ascultător atât de atent şi n-avea niciun chef să-l lase să-i scape aşa de uşor.

* * *

De la Tatty, Harriet o porni spre casă. Trotuarele largi erau umbrite de nuci americani şi de magnolii şi erau acoperite cu petale strivite, căzute din tufele de liliac indian. Prin aerul cald se auzeau vag clopotele de la întâia Biserică Baptistă. Casele de pe Main Street erau mai impunătoare decât vilele georgiene şi cu lemnărie în stil gotic de pe George Street – case în stilul neogrecesc revitalizat, italienesc sau victorian târziu, relicve ale unei economii bazate pe bumbac, azi falimentară. Doar câteva dintre acestea – dar nu

multe – mai erau în posesia urmaşilor celor care le construiseră, iar vreo două chiar fuseseră cumpărate de nişte tipi bogaţi din afara oraşului. Dar exista şi un număr crescând de case ce-ţi răneau privirea, cu triciclete în curte şi frânghii de rufe atârnate între coloane dorice.

Lumina pierea încet-încet. Un licurici se văzu lucind undeva spre capătul străzii, iar alţi doi ţâşniră chiar pe sub nasul Harrietei într-o succesiune rapidă, *pac*, *pac*. Nu era tocmai pregătită să se ducă acasă – nu încă – şi, cu toate că Main Street devenise deja un loc dezolant şi chiar un pic înspăimântător în zona aceea, Harriet îşi zise că o să mai meargă încă puţin, până în dreptul hotelului Alexandria. Toată lumea îi zicea şi acum hotelul Alexandria, deşi acolo nu mai era niciun hotel de când se născuse Harriet – şi nici măcar în timpul vieţii lui Edie. Pe vremea epidemiei de friguri galbene din 1879, când oraşul lovit de molimă a fost inundat de străini bolnavi şi panicaţi, care fugeau spre nord din Natchez şi New Orleans, muribunzii au fost înghesuiţi ca sardelele pe veranda şi balconul supraaglomerate ale hotelului – urlând, delirând, strigând după apă –, în timp ce morţii zăceau stivuiţi pe trotuarul din faţă.

Cam la fiecare cinci ani apărea cineva care încerca să redeschidă hotelul Alexandria şi să-l folosească în chip de magazin de coloniale, sală de şedinţe sau pentru diferite alte scopuri, dar asemenea eforturi n-au durat niciodată prea mult.

Simpla trecere prin faţa locului respectiv îţi dădea o senzaţie neplăcută. Cu câţiva ani în urmă unii din afara oraşului au încercat să deschidă o ceainărie în holul hotelului, dar acum era şi ea închisă.

Harriet se opri pe trotuar. Mai jos, la capătul străzii pustii, se contura fantomatic hotelul – o epavă albă, cu ochii holbaţi şi contururi neclare în lumina amurgului. Apoi, deodată, i se păru că vede ceva mişcându-se la o fereastră de la etaj – ceva fluturând, ca o bucată de pânză – şi atunci se întoarse şi o luă la fugă înapoi, cu inima bătându-i puternic, pe strada lungă şi tot mai întunecoasă, de parcă o întreagă flotilă de fantome ar fi plutit în urma ei.

A ţinut-o într-o fugă până acasă, fără să se oprească, şi-a intrat tropăind cu zgomot pe uşa din faţă – fără suflu, epuizată şi cu nişte pete luminoase care-i săltau în faţa ochilor. Allison era jos şi stătea în faţa televizorului.

— Mama-i îngrijorată, îi zise ea. Du-te şi spune-i că eşti acasă. A, a sunat şi Hely!

Harriet urcase pe jumătate scările spre etaj, când mama ei se năpusti în jos, spre ea, lipăind zgomotos cu papucii de casă.

— Unde ai fost? Răspunde-mi chiar acum!

Avea chipul îmbujorat şi lucios şi-şi trăsese peste cămaşa de noapte o cămaşă veche, albă şi mototolită de-a tatălui Harrietei. O apucă pe Harriet de umăr şi-o zgâlţâi şi apoi – lucru incredibil – O trânti aşa de tare de perete, încât

Harriet se lovi cu capul de o gravură înrămată a cântăreţei Jenny Lind.

Harriet era consternată.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, clipind din ochi.

— Ştii cât de îngrijorată am fost?

Vocea mamei avea o tonalitate ridicată şi stranie.

— Mi s-a făcut rău tot întrebându-mă pe unde umbli. Mi-am pierdut… minţile…

— Mamă?

Buimăcită, Harriet îşi şterse obrazul cu dosul braţului. O fi oare beată? Uneori tatăl ei se comporta astfel când venea acasă de Ziua Recunoştinţei, mai ales după ce bea mai mult.

— Am crezut că eşti moartă. Cum îndrăzneşti…?

— Da ce-am făcut?

Luminile de sus erau aspre, iar Harriet nu se putea gândi decât cum să facă să ajungă la ea în dormitor.

— Am fost la Tat acasă şi atâta tot.

— Prostii. Zi-mi adevărul.

— Acolo am fost! zise Harriet, pierzându-şi răbdarea, fiindcă

I se blocase calea. Sun-o dacă nu mă crezi.

— Sigur că o s-o sun. Chiar în dimineaţa asta! Acum însă tu spune-mi unde-ai fost.

— Hai, spuse Harriet, exasperată de faptul că mama ei încă îi mai bloca drumul. Sun-o!

Mama fetei făcu un pas rapid şi nervos spre Harriet, iar Harriet reuşi să se retragă la fel de

rapid cu doi paşi. Privirea ei frustrată, ateriză pe portretul pastel al mamei sale (cu ochi strălucitori, plină de umor, având o haină din păr de cămilă şi părul strâns într-o coadă de cal lucioasă, de regină a balului), portret ce-i fusese făcut pe o stradă din Paris în timpul călătoriei în străinătate, pe vremea când era în clasa a unsprezecea. Ochii din portret, de o strălucire exagerată de haşurile făcute cu cretă albă, păreau să privească senini, cu o înţelegere activă, dilema actuală a Harrietei.

— De ce vrei să mă chinui în halul ăsta?

Harriet îşi întoarse privirea de la portretul în creion şi se uită insistent la acelaşi chip, numai că îmbătrânit şi cu o expresie uşor nenaturală, care dădea impresia că ar fi fost reconstruit după un accident înfiorător.

— De ce? urlă mama ei. Vrei să mă înnebuneşti?

Harriet simţi în creştetul capului o înţepătură de alarmă. Mama Harrietei se purta ciudat sau devenea confuză şi furioasă destul de des, dar niciodată ca acum. Nu era decât şapte seara. Vara Harriet stătea adesea afară până după ora zece, iar mama ei nici măcar nu băga de seamă.

Allison stătea în picioare la baza scărilor, cu o mână sprijinită de mânerul în formă de lalea al stâlpului balustradei.

— Allison? o întrebă Harriet pe un ton morocănos. Ce-i cu mama?

Mama Harrietei îi trase o palmă. Deşi n-o duru prea tare, a fost foarte sonoră. Harriet îşi duse

mâna la obraz şi se uită nemişcată la mama ei, care respira accelerat, scoţând nişte pufăieli scurte şi ciudate.

— Mamă? Ce-am făcut?

Era prea şocată ca să plângă.

— Dacă erai îngrijorată, de ce nu l-ai sunat pe Hely?

— Nu pot să sun la familia Hull şi să scol toată casa în picioare chiar aşa, dis-de-dimineaţă!

De la capătul scărilor, Allison se uită la mama lor tot atât de uluită ca şi Harriet. Cumva, Harriet avea senzaţia că Allison era cauza acestei neînţelegeri, indiferent care era ea.

— Ai făcut ceva! răcni Harriet. Ce i-ai zis?

Dar ochii lui Allison – mari, rotunzi şi neîncrezători – rămaseră lipiţi de mama lor.

— Mamă, zise ea, ce vrei să spui cu „dis-de-dimineaţă”?

Charlotte, rămasă cu o mână pe balustradă, părea complet răvăşită.

— E *seară*. Marţi seara, zise Allison.

Charlotte rămase un moment neclintită, cu ochii măriţi şi cu gura uşor întredeschisă. Apoi o luă la fugă pe scări în jos, cu papucii ei de casă plescăind sonor, şi se uită afară pe fereastra de lângă uşa din faţă.

— O, chiar aşa! spuse ea, aplecându-se uşor în faţă, cu ambele mâini pe pervaz.

Trase zăvorul şi păşi pe veranda din faţă, în lumina amurgului. Cu mişcări foarte lente – ca într-un vis –, se îndreptă spre balansoar şi se

aşează acolo.

— O, Doamne! zise apoi. Ai dreptate. M-am trezit şi ceasul arăta şase şi jumătate şi pe cuvânt că am crezut că-i şase dimineaţa.

Un timp nu se auzi niciun zgomot în afară de ţârâitul greierilor şi sunetul vocilor de pe stradă. Familia Godfrey aveau musafiri: o maşină necunoscută, albă, stătea pe alee, iar un combi era parcat lângă bordură, în faţă. Şuvoaiele de fum de la grătarul lor se ridicau în lumina gălbuie de pe veranda din spate.

Charlotte îşi ridică privirea spre Harriet. Mama lor avea chipul transpirat şi foarte palid, iar pupilele ochilor îi erau atât de mari, de negre şi de devoratoare, încât irisul devenise aproape invizibil, ca o aură albastră iluminând marginile a doua luni în eclipsă.

— Harriet, am crezut că n-ai fost acasă toată noaptea…

Charlotte transpira şi gâfâia, de parcă ar fi fost pe jumătate înecată.

— O, draga mea fetiţă! Am crezut că te-a răpit cineva sau că eşti moartă. Mama a avut un coşmar şi… o, Doamne Dumnezeule, te-am lovit…

Charlotte îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă.

— Vino înăuntru, mamă, îi zise calmă Allison. Te rog.

N-ar fi fost bine ca alde Godfrey sau doamna Fountain s-o vadă pe mama lor în cămaşă de noapte şi plângând pe veranda din faţă.

— Harriet, vino aici. O să mă poţi ierta vreodată? Mama a luat-o razna rău de tot, suspină ea, udă toată, în părul Harrietei. Îmi pare atât de rău…

Strivită la pieptul mamei sale într-un unghi inconfortabil, Harriet încerca să nu se vânzolească prea tare. Se simţea sufocată. Undeva sus, parcă la mare distanţă, mama ei plângea în tăcere şi tuşea, scoţând nişte sunete înfundate şi sacadate, asemeni unei victime de pe o navă scufundată, care a fost aruncată de valuri pe o plajă. Materialul roz al cămăşii de noapte, apăsat cu putere pe obrazul Harrietei, se mărise atât de tare, încât parcă nici nu mai arăta a stofă, ci semăna cu o împletitură densă de gheme din sfoară aspră. Era interesant. Harriet închise ochiul aflat chiar pe pieptul mamei. Rozul dispăru. Când deschise din nou amândoi ochii, rozul îi răsări din nou în faţă. Făcu experimente o vreme, clipind alternativ din câte un ochi şi privind cum iluzia optică tot apărea şi dispărea, până când o lacrimă grea – şi incredibil de mare – picură pe stofa roz şi se răspândi sub forma unei pete de un roşu aprins.

Brusc, mama ei o apucă de umeri. Avea o faţă lucioasă şi mirosea a cremă. Ochii îi erau negri ca cerneala şi străini, ca ochii unui pui de rechin pe care Harriet îl văzuse într-un acvariu la Gulf Coast.

— Tu nu ştii cum este, îi zise ea.

Şi Harriet se trezi iarăşi strivită de piepţii

cămăşii de noapte a mamei sale. *Concentrează-te*, îşi zise ea. Dacă se concentra suficient de intens, putea fi altundeva.

Un paralelogram de lumină cădea oblic pe veranda din faţă. Uşa de la intrarea din faţă era întredeschisă.

— Mama? o auzi pe Allison zicând în şoaptă. Te rog…

Când în cele din urmă mama Harrietei se lăsă dusă de mână şi convinsă să intre înăuntru, Allison o conduse cu grijă spre canapea, o întinse acolo, cu o pernuţă sub cap, şi dădu drumul la televizor, iar bodogăneala televizorului se dovedi o adevărată uşurare, cu muzica aceea săltăreaţă şi vocile lipsite de griji. Apoi ea începu să alerge încolo şi-ncoace, aducându-i batiste de hârtie, prafurile contra durerilor de cap, ţigările, o scrumieră, un pahar cu *ice-lea* şi un pachet cu gheaţă pe care mama lor îl ţinea în frigider – din plastic, de un albastru transparent, ca de piscină, şi având forma unei măşti de arlechin de la un carnaval de lăsata Secului – şi pe care şi-l punea uneori pe ochi atunci când o supărau sinusurile sau când suferea de ceea ce ea numea „dureri de cap insuportabile”.

Din maldărul de lucruri menite să-i aline suferinţa mama lor a acceptat doar batistele de hârtie şi ceaiul cu gheaţă şi, murmurând fără noimă în tot acest timp, îşi ţinu apăsat pe frunte pachetul cu gheaţă de culoarea mării.

— Ce trebuie să gândiţi voi despre mine… Mi-

e aşa de ruşine…

Masca de gheaţă nu scăpă neobservată de Harriet, care stătea şi îşi studia mama din fotoliul aflat vizavi. Îl mai văzuse de câteva ori pe tatăl ei dimineaţa, după câte o beţie zdravănă, cum stătea ţeapăn la birou, cu masca cu gheaţă albastră pusă pe cap, în timp ce dădea nişte telefoane sau îşi frunzărea supărat hârtiile de pe masă. Dar în respiraţia mamei nu exista nicio urmă de alcool. Cât stătuse lipită de pieptul ei afară, pe verandă, nu simţise absolut nimic de genul ăsta. De fapt mama ei nu bea – oricum, în niciun caz aşa cum bea tatăl ei. Din când în când îşi mai prepara câte un whisky cu Coca-Cola, dar de obicei îl plimba de colo colo după ea prin casă toată seara, până când gheaţa se topea, iar şerveţelul de hârtie se uda fleaşcă, şi adormea înainte de a reuşi să bea tot paharul.

Allison apăru iar în tocul uşii. Aruncă o privire grăbită spre mama lor, ca să se asigure că nu se uită la ele, şi apoi, pe muteşte, îi şopti Harrietei:

— E ziua lui.

Harriet clipi. Desigur! Cum de-a putut uita? De obicei aniversarea morţii lui, în mai, o întorcea pe dos pe mama lor: făcea crize de plâns şi o apucau spaime inexplicabile. Cu câţiva ani în urmă a făcut aşa de urât, încât nici n-a fost în stare să iasă din casă şi să meargă la balul de absolvire a clasei a opta a lui Allison. Dar anul acesta, în mai, data respectivă a venit şi-a trecut fără niciun incident.

Allison îşi drese vocea.

— Mama, îţi pregătesc o baie, îi zise ea.

Vocea lui Allison suna ciudat de clar şi de matur.

— Nu trebuie s-o faci dacă n-ai chef, adăugă ea.

Harriet se ridică, vrând să o pornească spre etaj, când mama ei întinse brusc un braţ, cu un gest speriat şi fulgerător, de parcă ar fi fost gata să se arunce în faţa unei maşini.

— Fetele mele! Dragile mele fete!

Bătu uşor canapeaua cu palmele pe ambele laturi şi, deşi avea faţa umflată de atâta plâns, în vocea ei se simţi o licărire fantomatică – palidă, dar luminoasă – a fetei de la colegiu de odinioară, cea din portretul de pe hol.

— Harriet, în numele cerului, tu de ce n-ai spus nimic? o întrebă ea. Te-ai distrat bine cu Tatty? Despre ce aţi vorbit?

Harriet simţi că se blochează iar în lucirea aspră, nedorită şi scăpărătoare a atenţiei mamei sale. Din cine ştie ce motiv, nu se putea gândi decât la drumul pe care l-a făcut cu maşina la un carnaval la care a mers când era mică, cu o stafie care plutea placid înainte şi-napoi în întuneric, de-a lungul unei undiţe de pescuit, şi cum – pe neaşteptate – stafia a sărit de pe traseu şi-a apărut drept în faţa Harrietei. Chiar şi acum se mai trezea din când în când brusc dintr-un somn profund şi se ridica în capul oaselor, căci forma aceea alburie se repezea iar la ea din întuneric.

— Ce-ai făcut acasă la Tatty?

— Am jucat şah.

În liniştea ce a urmat Harriet a încercat să se gândească la o remarcă nostimă sau distractivă pe care s-o poată adăuga la răspunsul ei.

Mama sa a luat-o şi pe Allison de după umeri, ca să se simtă şi ea inclusă.

— Şi tu de ce nu te-ai dus la Tat, scumpo? Aţi mâncat deja de cină?

— Şi acum vă prezentăm filmul săptămânii pe canalul ABC! se auzi vocea din televizor. *Eu*, *Natalie*, cu Patty Duke, James Farentino şi Martin Balsam.

În timpul genericului Harriet se ridică şi o porni pe scări, spre camera ei, numai că Charlotte veni după ea.

— O urăşti pe mama fiindcă s-a purtat ca o nebună? o întrebă ea, oprindu-se amărâtă în cadrul uşii deschise de la camera Harrietei. De ce nu vii să vezi filmul cu noi? Doar noi trei?

— Nu, mulţumesc, zise politicoasă Harriet.

Mama ei fixa covorul cu privirea – alarmant de aproape de pata de smoală, cum îşi dădu seama Harriet. O parte din pată se mai distingea la marginea patului.

— Eu…

Păru că mamei i s-ar fi rupt o coardă vocală din gât. Ea îşi roti fulgerător privirea, cu un aer neajutorat, peste animalele de pluş ale lui Allison şi peste teancul de cărţi de pe pervazul ferestrei, din dreptul patului Harrietei.

— Probabil că mă urăşti, zise ea cu o voce gâjâită.

Harriet se uita în podea. Nu putea să sufere momentele în care mama ei devenea melodramatică, aşa ca acum.

— Nu, mamă, zise ea. Pur şi simplu nu vreau să mă uit la filmul ăla.

— Of, Harriet, am avut un coşmar oribil! Şi a fost îngrozitor când m-am trezit şi tu nu erai aici. Ştii că mama te iubeşte, nu-i aşa, Harriet?

Harrietei îi venea greu să răspundă. Se simţea uşor ameţită, de parcă ar fi fost sub apă: umbrele acelea alungite, lumina verzuie şi stranie de la veioză, briza care legăna perdelele…

— Nu ştii că te iubesc?

— Ba da, zise Harriet, dar vocea ei suna de parcă ar fi venit de la mare distanţă sau de parcă ar fi aparţinut altcuiva.

CAPITOLUL 4

Misiunea

Era ciudat, îşi zise Harriet, că nu ajunsese să-l urască pe Curtis, în ciuda a ceea ce ştia acum despre familia lui. Pe stradă, ceva mai departe – exact în acelaşi loc unde dăduse întâmplător de el şi data trecută –, Curtis păşea apăsat şi foarte decis de-a lungul bordurii. Se legăna când înainte, când înapoi, cu pistolul cu apă ţinut strâns cu amândoi pumnii şi cu trupul lui rotofei balansându-se dintr-o parte în alta.

În casa dărăpănată pe care o păzea – cu un fel de apartamente ieftine de închiriat – o uşă de

plasă se deschise cu zgomot. Doi bărbaţi ieşiră pe scara exterioară, cărând o cutie mare, cu o pânză de cort aruncată peste ea. Bărbatul întors cu faţa spre Harriet era foarte tânăr, foarte stângaci în mişcări şi avea fruntea extrem de lucioasă de la transpiraţie. Părul îi era ridicat vâlvoi în toate direcţiile, de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o explozie. Celălalt, care pornise primul pe trepte şi mergea cu spatele, aproape că se poticnea de atâta grabă şi, în ciuda greutăţii cutiei, a îngustimii scărilor şi a modului precar în care era aruncată peste cutie pânza de cort – care părea gata-gata să alunece şi să li se încurce printre picioare în orice clipă –, ei nu s-au oprit niciun moment, ci au coborât cu o viteză agonizantă.

Curtis scoase un muget, se bălăbăni şi arătă cu pistolul cu apă înspre ei chiar în momentul în care cei doi întoarseră cutia în direcţia opusă şi se deplasară cu ea până la camioneta parcată pe alee.

Cadrul camionetei era şi el acoperit cu o bucată de pânză de cort. Tipul mai vârstnic şi mai masiv (cu o cămaşă albă, pantaloni negri şi o vestă neagră, descheiată în faţă) înghionti cutia cu cotul pe o parte, apoi o ridică în sus pe partea lui.

— Ai grijă! îi strigă tipul cel tânăr, cu părul vâlvoi, în timp ce lada se răsturnă, bubuind puternic.

Celălalt – întors în continuare cu spatele spre Harriet – îşi şterse fruntea cu o batistă. Avea părul grizonant, uleios, dat pe spate şi prins într-o

codiţă. Cei doi puseră împreună la loc pânza de cort şi o porniră din nou pe scări în sus.

Harriet studie acea trudă misterioasă fără prea multă curiozitate. Hely se putea distra ore în şir holbându-se la muncitorii de pe stradă, iar dacă era cu adevărat interesat, se ducea la ei şi-i bătea la cap cu tot soiul de întrebări, dar pe Harriet mărfurile, muncitorii, echipamentele – toate astea o plictiseau. Pe ea o interesa Curtis. Dacă ceea ce auzise toată viaţa despre el era adevărat, fraţii lui Curtis nu se purtau deloc bine cu el. Uneori Curtis apărea la şcoală cu nişte vânătăi ciudate şi roşii pe braţe şi pe picioare, vânătăi de o culoare neobişnuită, ca siropul de merişor, întâlnite numai la Curtis. Lumea zicea că era pur şi simplu mai delicat decât părea, se julea şi se învineţea mai uşor, tot aşa cum şi răcea mai uşor decât alţi copii, dar, cu toate acestea, uneori profesorii îi spuneau să stea jos şi-i puneau întrebări în legătură cu vânătăile. Care erau acele întrebări sau ce anume răspundea Curtis, Harriet nu ştia, dar printre copii exista părerea vagă, deşi foarte populară, că de fapt Curtis era bătut acasă. Nu avea părinţi, ci numai fraţi şi o bunică bătrână, care se clătina pe picioare şi se plângea mereu că ea – i prea slăbită ca să poată avea grijă de el. Iarna Curtis apărea adesea la şcoală fără haină, fără bani pentru masa de prânz şi fără pacheţel cu mâncare (iar dacă venea cu ceva, era vreo chestie nesănătoasă, cum ar fi un borcan de jeleu, care trebuia să-i fie luat din mâini). Scuzele cronice ale

bunicii lui în legătură cu toate acestea provocau un schimb de priviri neîncrezătoare între profesori. În definitiv, Academia din Alexandria era o şcoală particulară. Dacă familia lui Curtis îşi permitea să plătească taxele şcolare – o mie de dolari pe an –, de ce nu-şi permitea să-i asigure şi o masă de prânz sau să-i cumpere o haină ca lumea?

Harrietei îi era milă de Curtis – dar de la distanţă. Cu toate că avea o fire blândă, gesturile lui largi şi stângace provocau iritare şi nervozitate în rândul celor din preajmă. Celor mai mici le era teamă de Curtis. Fetele nu voiau să stea lângă el în autobuzul şcolii, deoarece încerca să le mângâie pe faţă, pe haine şi pe păr. Şi, cu toate că încă n-o zărise, Harriet se temea să se gândească ce s-ar întâmpla dacă o s-o facă. Aproape automat, uitându-se în pământ şi ruşinându-se de ea însăşi, Harriet trecu pe partea cealaltă a străzii.

Uşa din plasă pocni din nou, iar cei doi bărbaţi ieşiră, bocănind pe scări în jos, cu încă o ladă exact când un Lincoln Continental mare, lung şi lucios, de un gri perlat, apăru de după colţ. Domnul Dial trecu măreţ, cu profilu-i imobil, prin dreptul lor. Spre nedumerirea Harrietei, coti pe alee.

După ce au ridicat cu mari eforturi şi-au încărcat şi ultima ladă în spatele camionetei şi după ce-au tras din nou pânza de cort peste ea, cei doi bărbaţi au urcat din nou pe scări, dar de data aceasta cu un pas mai scârţâitor şi mai lejer.

Portiera maşinii se deschise: *vrum*.

— Eugene? strigă domnul Dial, dându-se jos din maşină şi trecând pe lângă Curtis, aproape atingându-l, dar fără să-l vadă. Eugene! Stai o clipă.

Tipul cu codiţa grizonantă înţepeni. Când se întoarse, Harriet văzu – cu o tresărire de coşmar – semnul roşu împroşcat pe obrazul lui drept, asemeni unei urme de palmă făcute cu vopsea roşie.

— Pe cuvânt că sunt foarte bucuros să vă întâlnesc aici! E greu să dea cineva de tine, Eugene, zise domnul Dial, luând-o pe scări după ei, neinvitat.

Îi întinse mâna tipului tânăr, suplu şi înalt, ai cărui ochi se roteau în orbite de parcă ar fi fost pe punctul de a-i ţâşni afară:

— Roy Dial, de la Dial Chevrolet.

— El e… el e… Loyal Reese, zise, vizibil stânjenit, tipul mai în vârstă, frecându-şi cu degetele marginile cicatricii de pe obraz.

— Reese?

Domnul Dial îl studie amabil pe străin.

— Nu eşti de pe aici, aşa-i?

Tânărul bolborosi ceva drept răspuns şi, cu toate că Harriet nu putea distinge cuvintele, accentul acestuia era destul de clar: o voce nazală şi vioaie cu o tonalitate înaltă, de la ţară, de prin zona de dealuri.

— A! Mă bucur să te avem printre noi, Loyal… Eşti doar în vizită pe-aici, da? Pentru că, zise

domnul Dial, ridicând o mână, pentru a împiedica orice protest, există nişte condiţii în contractul de închiriere. Un singur chiriaş. Nu-i niciun bai, nu-i aşa, Gene, dacă ne asigurăm că ne-am înţeles clar?

Domnul Dial îşi încrucişă braţele pe piept, aşa cum făcea şi în timpul orelor de la şcoala de duminică a Harrietei.

— Apropo, cum îţi place noua uşă de plasă pe care ţi-am instalat-o?

Eugene reuşi să zâmbească şi îi răspunse:

— E bună, domnule Dial. E mai bună ca ailaltă.

Între cicatrice şi zâmbet, Eugene semăna foarte bine cu un fel de vampir cumsecade dintr-un film de groază.

— Şi boilerul? continuă domnul Dial, frecându-şi mâinile. Acum merge mult mai repede, ştiu, şi cu încălzitul apei în cadă, şi cu toate celelalte. Acum ai apă caldă cât pofteşti, nu-i aşa? Ha, ha, ha.

— Ei bine, domnule Dial…

— Eugene, dacă nu te deranjează, o să trec direct la subiect, spuse domnul Dial, lăsându-şi cochet capul într-o parte. Este atât în interesul tău, cât şi al meu să menţinem liniile de comunicare deschise. Eşti de acord?

Eugene părea derutat.

— Deci ultimele două dăţi când am trecut să te văd nu mi-ai permis accesul în incinta închiriată. Te rog să mă urmăreşti, Eugene, continuă el,

ridicând o mână, cu care opri cu abilitate orice fel de întrerupere din partea lui Eugene. Ce se întâmplă aici? Cum putem îmbunătăţi situaţia?

— Domnule Dial, vă rog să mă credeţi că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Sunt sigur că nu-i nevoie să-ţi reamintesc, Eugene, că, în calitate de proprietar, am dreptul să intru în incintă ori de câte ori consider că e cazul. Vrei să cooperăm în această problemă?

Domnul Dial înaintă pe scări în sus. Tânărul Loyal Reese – care părea mai şocat ca niciodată – se retrase cu spatele pe scări, îndreptându-se spre apartament.

— Vă rog să mă credeţi că nu înţeleg care-i problema, domnule Dial! Dacă am greşit cu ceva…

— Eugene, o să îţi spun sincer care-s temerile mele. Am primit nişte plângeri legate de un miros neplăcut. Iar zilele trecute, când am trecut pe aici, am simţit şi eu acelaşi miros urât.

— Vreţi să intraţi o clipă înăuntru, domnule Dial?

— Sigur că vreau, Eugene, dacă nu te deranjează. Pentru că, vezi tu, lucrurile stau aşa: eu am anumite răspunderi faţă de toţi chiriaşii de pe proprietatea mea.

— Hat!

Harriet sări ca arsă. Curtis şerpuia de pe o margine a drumului pe cealaltă şi-i făcea semn cu mâna, ţinând ochii închişi.

— Orb! îi strigă el Harrietei.

Domnul Dial se întoarse pe jumătate.

— Ei, bună, Curtis! Ai grijă, zise el vesel, făcând un pas într-o parte şi etalând o expresie de uşoară silă.

Auzind asta, Curtis se întoarse milităreşte pe călcâie şi începu să traverseze strada către Harriet, cu braţele întinse în faţă şi palmele atârnându-i ca la creatura lui Frankenstein.

— Munstru, gâjâi el. Ooo, munstru.

Harriet era teribil de ruşinată. Dar domnul Dial n-o văzuse. El se întoarse iar şi, vorbind în continuare („Nu, aşteaptă un moment, Eugene, eu vreau neapărat să înţelegi în ce poziţie sunt eu aici”), urcă mai departe treptele extrem de decis, iar cei doi bărbaţi se retraseră agitaţi din faţa lui.

Curtis se opri în faţa Harrietei. Şi, înainte ca ea să poată spune ceva, deschise brusc ochii.

— Leagă şireturi, îi ceru el.

— Sunt legate, Curtis.

Acesta era un schimb de cuvinte obişnuit. Întrucât Curtis nu putea să-şi lege şireturile, se ducea întotdeauna la copiii de pe terenul de joacă şi le cerea ajutorul. Între timp devenise o modalitate de a începe o conversaţie, indiferent dacă şireturile trebuiau sau nu legate.

Fără niciun fel de avertisment, Curtis întinse brusc braţul şi-o apucă pe Harriet de încheietura mâinii.

— Te-am prins! ciripi el fericit.

După aceea Harriet se trezi că era remorcată ferm şi târâtă vizavi.

— Opreşte-te! îi zise ea furioasă şi încercă să

se smulgă din strânsoare. Dă-mi drumul!

Dar Curtis continua să înainteze încet. Era un băiat foarte puternic. Harriet se împleticea în spatele lui.

— Opreşte-te! ţipă ea şi-i trase un şut cu toată puterea în fluierul piciorului.

Curtis se opri. Slăbi strânsoarea lui umedă, cărnoasă, de pe încheietura Hariettei. Avea o expresie impasibilă şi destul de înfricoşătoare, dar apoi întinse iar mâna spre ea şi-o mângâie uşor pe creştetul capului: o mângâiere zdravănă şi indiferentă, cu degetele răşchirate, care n-avea niciun fel de legătură cu realitatea, aşa cum ar fi făcut un bebeluş care ar fi încercat să bată uşor pe cap un pisoi.

— Eşti tare, Hat, zise el.

Harriet se îndepărtă un pas şi-şi frecă încheietura.

— Să nu mai faci aşa ceva, murmură ea. Să sperii oamenii.

— Eu munstru *bun*, Hat! mârâi Curtis cu vocea lui gâjâită de monstru. Prietenos!

Se bătu uşor pe burtă.

— Mănânc numai fursecuţe!

Curtis o târâse după el toată strada, până pe aleea din dosul camionetei. Cu palmele atârnându-i paşnic sub bărbie, în postura lui de Monstru Fursec, se îndreptă greoi spre spatele maşinii şi ridică prelata din pânză de cort.

— Uite-aici, Hat!

— Nu vreau să mă uit, zise Harriet îmbufnată,

dar chiar în momentul în care se întoarse, un vuiet se rostogoli furios dinspre remorcă.

Şerpi. Harriet clipi uluită. Camionul era plin până sus cu lăzi cu plasă, iar în lăzi erau şerpi cu clopoţei, mocasini de apă, mocasini nord-americani, şerpi mari şi mici, împletiţi în nişte noduri mari, pestriţe, cu gurile solzoase şi albe apărând cu limba scoasă din masa aceea când într-o parte, când în alta, asemeni unor flăcări, izbindu-se de pereţii lăzilor, retrăgându-şi capetele ascuţite, încolăcindu-se din nou şi atacând sita lăzii, lemnul, atacându-se unii pe alţii şi apoi zvâcnind în spate şi strecurându-se – lipsiţi de emoţii şi cu privirea rece –, cu gâtlejurile lor albe aproape lipite de podea, moment în care luau forma unui „S” fluid… *tic*, *tic*, *tic*… până ce se izbeau de laturile cutiei şi reveneau în masa de noduri, sâsâind.

— Nu prietenoşi, Hat, îl auzi pe Curtis zicând din spatele ei cu vocea lui groasă. Nu atins.

Cutiile erau prevăzute cu balamale, cu o sită deasă în partea de sus şi cu două mânere la fiecare capăt. Cele mai multe erau vopsite: albe, negre şi de un roşu cărămiziu, ca şoproanele de la ţară. Unele aveau ceva scris pe ele – versete biblice – cu litere minuscule, scrijelite, şi nişte forme făcute din cuie de alamă: cruci, cranii, stele ale lui David „sori, luni şi peşti. Altele erau decorate cu capace de sticle, nasturi, bucăţele de sticlă spartă şi chiar cu fotografii: poze Polaroid decolorate cu nişte coşciuge, familii grave, nişte

băieţi de la ţară ce priveau fix şi ţineau în mâini nişte şerpi cu clopoţei pe care-i înălţau deasupra capetelor într-un loc întunecos, cu nişte ruguri aprinse în fundal. Într-una din fotografii, spălăcită şi fantomatică, se vedea o fată frumoasă cu părul dat tare pe spate, cu ochii strâns închişi şi cu chipul ei ascuţit şi fermecător înălţat spre paradis. Avea vârfurile degetelor cumpănite în dreptul tâmplelor, deasupra unui şarpe cu clopoţei de pădure, mare, gras şi periculos, care stătea rezemat pe capul fetei, cu coada încolăcită parţial în jurul gâtului ei. Deasupra fotografiei o amestecătură de litere îngălbenite – tăiate cu foarfecă dintr-un ziar – forma următorul mesaj:

DORmi cu IISuă
REESIE ford
1935 – 1952

În spatele ei Curtis cârâia ceva; scotea un fel de geamăt indefinit, care suna ca „nălucă”.

În abundenţa aceea de cutii – scânteietoare, diverse şi scăldate în mesaje – privirea Harrietei fu reţinută de o privelişte năucitoare. Pentru o clipă aproape că nu-şi putu crede ochilor. Într-o cutie verticală, o cobră regală se legăna semeaţă în adăpostul ei solitar. Mai jos de balama, acolo unde sita se unea cu lemnul, scria „DOMNUL IISUS” cu nişte piuneze roşii. Nu era albă, aşa cum era cobra întâlnită de Mowgli în Vizuinile Reci, ci neagră: neagră ca Nag şi soţia sa, Nagaina, cu care mangusta Rikki-Tikki-Tavi s-a luptat pe viaţă şi pe moarte pentru băieţelul Teddy

în grădinile marelui bungalow din Segowlee Cantonment.

Tăcere. Gluga cobrei era înfoiată. Ţanţoşă şi calmă, ea se uita fix la Harriet, cu trupul unduindu-i-se fără niciun sunet încoace şi-ncolo, încoace şi-ncolo, la fel de alene precum respiraţia Harrietei. *Priveşte şi teme-te*. Ochii minusculi şi roşii ai cobrei erau ochii neclintiţi ai unui zeu: acolo se aflau şi junglele, şi cruzimea, şi revoltele, şi ceremoniile, dar şi înţelepciunea. Harriet ştia că pe spatele glugii înfoiate se afla semnul acela de ochelari pe care marele zeu Brahma îl pusese pe toată stirpea cobrelor atunci când prima cobră s-a ridicat şi şi-a deschis gluga, ca să-l adăpostească pe Brahma în timp ce dormea.

Dinspre casă se auzi un zgomot înfundat: o uşă ce se închidea. Harriet se uită în sus şi observă pentru prima dată că ferestrele de la etajul întâi luceau mat şi metalic: erau acoperite cu o folie subţire de aluminiu. Şi, în timp ce ea se uita în sus, la chestia asta (deoarece era o privelişte stranie, la fel de tulburătoare ca şi prezenţa şerpilor), Curtis şi-a strâns degetele laolaltă şi-a început să-şi fluture unduitor braţul drept în faţa Harrietei. Apoi, încet, încet de tot, îl desfăcu, într-o mişcare ce semăna cu deschiderea unei guri.

— Munstru, şopti el şi-şi strânse din nou degetele de două ori: *pac*, *pac*. *Muşcă*.

Într-adevăr, sus uşa se închisese. Harriet se retrase din spatele camionetei şi ciuli urechile. O

voce – înfundată, dar plină de dezaprobare – tocmai întrerupsese un alt vorbitor: domnul Dial se afla încă acolo, în spatele acelor ferestre acoperite cu folie argintie, şi era pentru prima dată în viaţa Harrietei când se bucura că-i aude glasul.

Dintr-odată Curtis o înşfăcă iar de braţ şi începu s-o tragă înspre scară. Preţ de o secundă Harriet a fost prea surprinsă ca să protesteze, dar apoi – când văzu încotro se îndrepta Curtis – se zbătu, îi trase şuturi şi se chinui să se proptească în călcâie, ca să-l frâneze.

— Nu, Curtis! strigă ea. Nu vreau să merg acolo! Te rog, lasă-mă…

Era gata-gata să-l muşte de braţ, când, deodată, privirea îi coborî drept pe tenisul lui mare, alb, şi se lumină.

— Curtis, hei, Curtis! Ţi s-a dezlegat şiretul, îi zise ea.

Curtis se opri şi îşi duse mâna la gură, exclamând:

— Uf, of!

Se aplecă imediat la pământ, cuprins de agitaţie, iar Harriet începu să fugă cât o ţineau picioarele.

* * *

— Sunt veniţi cu carnavalul, zise Hely în stilul lui enervant, de parcă ar fi ştiut tot ce se putea şti în legătură cu acest subiect.

Hely şi Harriet erau în camera băiatului, cu uşa închisă, şi stăteau aşezaţi pe priciul de jos al

patului său etajat. Aproape tot ce se găsea în camera aceea era negru sau auriu, în cinstea echipei lui favorite de fotbal, New Orleans Saints.

— Nu cred, zise Harriet, scrijelind cu unghia de la degetul mare o iţă ieşită din urzeala cuverturii negre de pe pat.

Un sunet înfundat de bas, ce venea de la combina muzicală din camera lui Pemberton, aflată ceva mai încolo pe hol, bubuia ritmic.

— Dacă o să te duci la Ferma Şerpilor cu Clopoţei, o să vezi acolo tot felul de poze şi chestii pictate pe clădiri.

— Mda, zise şovăitoare Harriet.

Deşi nu ştia cum s-o exprime în cuvinte, lăzile pe care le văzuse în spatele camionetei – cu craniile lor, cu steluţe, cu luna în creştere şi cu scrisul acela şleampăt şi prost ortografiat, cu texte din Scripturi – îţi dădeau o senzaţie foarte diferită de vechiul panou plin de înfloriturі de la Ferma Şerpilor cu Clopoţei: un şarpe de un verde limoniu încolăcit în jurul unei femei triviale, într-un costum de baie *deux-pièces*.

— Ei bine, de ce sectă crezi că ţin? întrebă Hely, uitându-se între timp printr-un teanc de cartonaşe colorate de la pachetele cu gumă de mestecat. Trebuie să fie mormoni. Mormonii închiriază în zona aia.

— Hmm!

Mormonii care locuiau la parterul clădirii domnului Dial erau o pereche fără niciun haz. Păreau nişte tipi foarte izolaţi. Erau doar ei doi şi

n-aveau nici măcar o slujbă adevărată.

Hely adăugă:

— Bunicul meu zicea că mormonii cred că ar avea propria lor planetă, unde continuă să trăiască şi după ce mor. Şi că li se pare în regulă să aibă mai mult de-o nevastă.

— Ăia doi care stau la domnul Dial n-au niciun fel de nevastă.

Într-o după-amiază bătuseră la uşa lui Edie tocmai când Harriet era în vizită acolo. Edie i-a poftit înăuntru, le-a acceptat broşurile religioase, ba chiar le-a oferit o limonadă după ce ei refuzaseră Coca-Cola, apoi le-a zis că sunt nişte tineri de treabă, dar că poveştile în care credeau erau nişte aiureli.

— Hei, hai să-l sunăm pe domnul Dial, propuse brusc Hely.

— S-o crezi tu.

— Adică să-l sunăm şi să ne prefacem că am fi altcineva şi să-l întrebăm ce se întâmplă acolo.

— Să ne prefacem c-am fi cine anume?

— Nu ştiu… Vrei aşa ceva?

Îi aruncă un abţibild Wacky Packs: un monstru verde, cu ochii injectaţi, la volanul unui ÁTV.

— Am două, continuă el.

— Nu, mulţumesc.

Cu perdelele acelea negre cu auriu şi cu abţibildurile lipite unul lângă altul pe sticla ferestrei – Wacky Packs, STP, Harley-Davidson –, Hely nu mai permitea să intre în cameră aproape niciun fel de lumină naturală. Era deprimant, ca şi

cum ai sta într-un subsol.

— Doar el e proprietarul, zise Hely. Haide, sună-l!

— Şi ce să-i spun?

— Atunci sun-o pe Edie. Dacă tot ştie aşa de multe despre mormoni.

Brusc, Harriet îşi dădu seama de ce era Hely aşa de interesat să dea telefoane: telefonul de pe noptieră era unul nou, cu butoanele pe un receptor aşezat în interiorul unei căşti de fotbal a celor de la Saints.

— Dacă ei cred că or să trăiască pe propria lor planetă şi toate celelalte, zise Hely, arătând cu capul spre telefon, cine ştie ce altceva mai cred? Poate că şerpii au vreo legătură cu biserica lor.

Întrucât Hely continua să se uite la telefon, iar Harrietei nu-i venea nicio altă idee, fata trase telefonul spre ea şi formă numărul lui Edie.

— Alo? răspunse Edie tăios după două ţârâituri.

— Edie, i se adresă Harriet în casca de fotbal, în credinţa mormonilor e ceva legat de şerpi?

— Ce vrei să zici, Harriet?

— Cum ar fi să ţină şerpi ca animale de casă sau… nu ştiu, să aibă o mulţime de şerpi care să trăiască în casă cu ei…

— De unde Dumnezeu îţi vin asemenea idei, Harriet?

După o tăcere stânjenitoare, Harriet zise:

— De la televizor.

— De la televizor? zise neîncrezătoare Edie.

De pe ce program?

— National Geographic.

— N-am ştiut că îţi plac şerpii, Harriet. Eu ştiu că urlai şi strigai în gura mare „Salvează-mă! Salvează-mă!” ori de câte ori vedeai un şerpişor de casă prin curte.

Harriet rămase tăcută, lăsând această ironie răutăcioasă să treacă neobservată.

— Când eram noi mici, am auzit nişte poveşti despre nişte predicatori care mânuiau şerpi prin păduri. Dar nu erau mormoni, ci nişte ţărănoi de prin Tennessee. Apropo, Harriet, ai citit *Un studiu în roşu* de sir Arthur Conan Doyle? Să ştii că acolo sunt o mulţime de informaţii utile despre credinţa mormonilor.

— Da, ştiu, zise Harriet.

Edie făcuse referire la cartea aceea şi în faţa vizitatorilor ei mormoni.

— Cred că setul acela vechi de cărţi cu Sherlock Holmes e acasă la mătuşa Tat. S-ar putea ca ea să mai aibă şi un exemplar din *Cartea lui Mormon* în setul acela cartonat de la tatăl meu… ştii, setul cu Confucius şi Coranul şi cu textele religioase ale…

— Da, dar unde-aş putea să citesc ceva despre oamenii ăştia cu şerpi?

— Îmi pare rău, nu te aud bine. Ce-i ecoul ăsta? De unde suni?

— De la Hely de acasă.

— Se aude de parc-ai sima din toaletă.

— Nu, doar că telefonul lui are o formă

ciudată… Ascultă-mă, Edie, zise Harriet – deoarece între timp Hely făcea semne disperate cu mâinile, încercând să-i atragă atenţia –, ce-i cu tipii ăştia care mânuiesc şerpi? Unde se află?

— Departe, prin păduri şi munţi, prin locuri dezolante de pe pământ. Asta-i tot ce ştiu, zise Edie maiestuoasă.

Chiar în momentul când Harriet închise, Hely zise grăbit:

— Ştii, pe vremuri în casa aia, sus, la etaj, era un fel de expoziţie de trofee. Acum mi-am amintit chestia asta. Cred că mormonii stau doar la parter.

— Şi acum cine-i chiriaş acolo?

Hely îşi înfipse plin de entuziasm degetul în telefon, dar Harriet clătină din cap: n-avea chef s-o sune din nou pe Edie.

— Dar camioneta? I-ai luat numărul?

— La naiba! zise Harriet. Nu.

Ea nu se gândise până în acel moment, dar mormonii ăia nu aveau maşină.

— Ai observat măcar dacă era din districtul Alexandria sau nu? Gândeşte-te, Harriet, gândeşte-te! spuse melodramatic Hely. Trebuie să-ţi aminteşti.

— Ei bine, ce-ar fi să mergem până acolo cu bicicletele şi să vedem? Pentru că dacă mergem acum… zău, încetează cu asta! zise Harriet iritată, întorcând capul în momentul în care Hely începu să plimbe un ceas imaginar de hipnotizator prin faţa ei, tic-tac, tic-tac.

— Ji acum ţi se vace voarte, voarte somn…

zise Hely cu un accent transilvănean şarjat, voarte… voarte…

Harriet îl împinse la o parte, iar el o ocoli şi îi răsări iar în faţă, fluturându-şi degetele prin faţa ochilor ei.

— Voarte… voarte…

Harriet întoarse capul. Dar Hely continuă să se mişte ca o stafie şi în cele din urmă Harriet îi dădu un pumn cu toată puterea.

— Însuse! ţipă Hely.

Apoi îşi apucă braţul şi căzu din nou pe pat.

— Ţi-am spus să încetezi!

— La naiba, Harriet!

Hely se ridică, frecându-şi braţul şi strâmbându-se.

— M-ai lovit la cot, unde curentează!

— Ei bine, încetează odată să mă baţi la cap!

Deodată în uşa închisă a camerei lui Hely se auzi o rafală furioasă de pumni.

— Hely? Ai musafiri colo? Ian deschide uşa chiar acu!

— Essie! strigă Hely, lăsându-se să cadă pe spate în pat, exasperat. Nu facem nimic!

— Deschidi uşa! Deschidi!

— Deschide-o singură!

Şi iat-o dând năvală pe Essie Lee, noua menajeră, care era atât de nouă, încât nici măcar nu ştia cum o cheamă pe Harriet – cu toate că Harriet o bănuia că doar se preface că nu ştie. Avea vreo patruzeci şi cinci de ani, fiind mult mai tânără decât Ida, nişte obraji rotofei şi părul întins

artificial, ars şi despicat la capete.

— Ce faceţi voi doi aici? Luaţi în deşert numele Domnului? Ar trebui să vă fie ruşine! ţipă ea. Vă jucaţi ici-şa cu uşa-nchisă. Să n-o mai închideţi, auziţi voi?

— Şi Pem ţine uşa închisă.

— Da' n-are o fată venită-n vizită şi-nchisă cu el.

Essie se răsuci brusc şi o străfulgeră cu privirea pe Harriet, de parcă ar fi fost o băltoacă de vomă de pisică pe covor.

— Zbieraţi şi-njuraţi şi numa d-astea.

— Ai face bine să nu vorbeşti aşa cu musafira mea! ţipă Hely. N-ai voie să faci aşa ceva. O să te spun mamei.

— *O să te spun mamei*! zise Essie Lee, imitându-i vocea piţigăiată şi schimonosindu-şi chipul. Hai, fugi şi spune-mă. Tu mă spui întruna pentru chestii care nu le-am făcut, cum ai spus maică-tii că am mâncat pişcoturile cu ciocolată, când ştii foarte bine că le mâncaşi chiar tu! Da, da, ştii că tu le mâncaşi!

— Ieşi afară!

Harriet, stânjenită, studia covorul. Nu se obişnuise niciodată cu scenele de scandal care izbucneau acasă la Hely ori de câte ori părinţii lui erau la serviciu – Hely şi Pem unul împotriva celuilalt (şuviţe de păr smulse, afişe rupte de pe pereţi, teme furate şi sfâşiate în bucăţele) sau, mai frecvent, Hely şi Pem împotriva menajerei, care era tot timpul alta: Ruby, care mânca feliile de

pâine albă împăturite în două şi care nu-i lăsa să schimbe canalul la televizor când se difuza *General Hospital*, sora Bell, Martora lui Iehova, Shirley, cea cu ruj maro şi o mulţime de inele, care stătea tot timpul la telefon, doamna Doane, o femeie bătrână şi morocănoasă, terorizată de posibile jafuri, care stătea pe un scaun şi privea mereu pe fereastră, ţinând în poală un cuţit de măcelar, Ramona, care o lua razna şi-l fugărea pe Hely cu o perie de păr. Niciuna dintre ele nu era foarte prietenoasă şi foarte drăguţă, dar era greu să dai vina pe ele, întrucât toate erau nevoite să aibă de-a face permanent cu Hely şi cu Pemberton.

— Ia uite aici! spuse Essie cu dispreţ. Ce chestie urâtă.

Arătă vag spre perdelele acelea hidoase şi abţibildurile care întunecau ferestrele.

— Ce mi-ar mai plăcea să iau şi să aprind toate chestiile astea urâte…

— *A ameninţat c-o să ne dea foc la casă*! strigă piţigăiat Hely, roşu la faţă. Ai auzit-o, Harriet! Am un martor. Tocmai a ameninţat că o să dea foc…

— Eu nu zisei nicio vorbuliţă de casa ta. Mai bine n-ai…

— Ba da, asta ai zis. Nu-i aşa, Harriet? Am de gând să-i spun mamei! strigă el, fără să mai aştepte vreun răspuns din partea Harrietei, care era prea uluită de tot tărăboiul ca să mai poată vorbi. Şi-atunci ea o să sune la biroul forţelor de muncă şi o să le zică ălora de acolo că eşti nebună

şi să nu te mai trimită în casa nimănui…

Din spatele lui Essie apăru capul lui Pem, ce stătea în prag. Pem îşi bosumflă buza de jos, strâmbându-se la Hely ca un bebeluş îmbufnat.

— *Uite ţine faţa plostii*! piui el cu o tandreţe înşelătoare.

Iar asta era exact ce nu trebuia să spună într-un asemenea moment. Essie Lee se răsuci spre el, cu ochii cât cepele.

— Ce vorbeşte aşa cu mine? se răţoi ea.

Pemberton – încruntat – clipi nedumerit spre ea.

— Vai de capul tău! Toată ziua în pat, n-ai lucrat o zi în viaţa ta! Eu trebuie să câştig bani. Copilul meu…

— Ce nu-i convine? îi zise Pemberton lui Hely.

— Essie a ameninţat c-o să dea foc la casă, zise ţanţoş Hely. Harriet mi-e martoră.

— Nu făcui eu aşa ceva!

Obrajii rotofei ai lui Essie tremurau de emoţie.

— Asta-i minciună!

Pemberton – ieşit în hol, dar în afara câmpului vizual – îşi drese glasul. Prin spatele umărului înălţat al lui Essie apăru mâna lui, care le făcu un semn: *drumul e liber*. Cu un zvâcnet din degetul mare, arătă spre scări.

Hely o apucă fără veste pe Harriet de mână şi o târî spre baia care făcea legătura între camera lui şi a lui Pemberton, apoi trase zăvorul în urma lor.

— Grăbeşte-te! îi strigă el lui Pemberton, care

se afla în partea cealaltă, în camera lui, încercând să deschidă uşa – şi apoi se repeziră amândoi în camera lui Pemberton (în bezna de-acolo Harriet călcă pe o rachetă de tenis), se strecurară prin spatele lui şi ţâşniră pe scări în jos.

* * *

— Asta a fost o nebunie, zise Pemberton.

Stăteau toţi trei la masa de picnic singuratică din spatele fast-food-ului Jumbo's Drive în, pe o dală mare de beton de lângă o pereche dezolantă de jucării de călărit pentru copii: un elefant de circ şi un răţoi galben, decolorat, pe arcuri. Se învârtiseră prin oraş cu Cadillac-ul – aşezaţi toţi trei pe scaunele din faţă – vreo zece minute, fără aer condiţionat şi simţind că se prăjesc în maşina nedecapotată, până când Pem opri în cele din urmă la Jumbo's.

— Poate c-ar trebui să trecem pe la terenul de tenis şi să-i zicem mamei, spuse Hely.

El şi Pem erau neobişnuit de cordiali unul cu celălalt. Cumva, într-un mod discret, îi unise cearta cu Essie.

Pemberton luă ultima sorbitură din milkshake şi azvârli apoi recipientul într-un tomberon de gunoi.

— Băiete, ai căutat-o cu lumânarea!

Lumina tare a după-amiezii, reflectată în parbrizul maşinii, făcea ca părul lui Pem, încreţit de la apa din bazin, să lucească alb la capete.

— Femeia aia e ţicnită. Mi-a fost teamă c-o să vă lovească sau ceva de genul ăsta.

— Hei! zise Hely, îndreptându-se de spinare. Sirena aceea.

Toţi trei ascultară un timp sunetul sirenei, ce se îndepărta.

— Asta-i probabil maşina de pompieri, zise sumbru Hely. Se duc la noi acasă.

— Mai zi-mi o dată ce s-a întâmplat, spuse Pem. A luat-o pur şi simplu razna?

— E complet nebună. Hei, dă-mi şi mie o ţigară, adăugă el pe un ton indiferent, iar Pem aruncă pe masă un pachet de Marlboro – strivit în buzunarul şortului său de blugi – şi se scotoci în celălalt buzunar după un foc.

Îşi aprinse o ţigară, apoi mută atât chibriturile, cât şi ţigările, astfel încât Hely să nu poată ajunge la ele. Fumul avea un iz neobişnuit de aspru şi de toxic acolo, pe betonul fierbinte, în mijlocul contracturentului de mirosuri grele ce veneau dinspre autostradă.

— Am prevăzut că aşa o să se întâmple, zise el, dând din cap cu nemulţumire. I-am spus mamei. Femeia asta e deraiată complet. Probabil c-a scăpat de la Whitfield.

— N-a fost chiar aşa de rău! trânti brusc Harriet, care aproape că nu scosese niciun cuvânt de când ieşiseră valvârtej din casă.

Atât Pem, cât şi Hely s-au întors şi s-au uitat fix la fată, de parcă ea ar fi fost nebuna.

— Ce tot spui? zise Pem.

— Tu cu cine ţii? întrebă Hely, ofensat.

— N-a zis că are de gând să dea foc la casă.

— Ba da, a zis!

— Nu! Tot ce-a zis a fost „să aprind”. Dar n-a zis „la casă”. Se referea la posterele şi abţibildurile şi toate prostiile lui Hely.

— A, da? zise calm Pem. Să dea foc la posterele lui Hely? Şi presupun că atunci, după părerea ta, totul e în regulă.

— Şi eu, care credeam că-ţi place de mine, Harriet, interveni morocănos Hely.

— Dar femeia n-a zis că are de gând să dea foc la casă, adăugă Harriet. Tot ce-a zis… vreau să spun, continuă ea, în timp ce Pem îşi rotea ochii înţelegător spre Hely, că n-a fost chiar aşa o mare chestie!

Hely se mută ostentativ mai departe de ea, spre capătul băncuţei.

— Zău că n-a fost, zise Harriet, care devenea tot mai nesigură pe ea cu fiecare clipă ce trecea. Era doar… ieşită din minţi.

Pem îşi roti din nou ochii şi scoase un nor de fum.

— Un fleac, nu, Harriet?

— Dar voi… voi v-aţi purtat de parcă ne-ar fi urmărit cu un cuţit de măcelărie.

Hely pufni:

— Ei bine, data viitoare s-ar putea să şi facă aşa! Eu nu mai stau singur cu ea în casă, repetă el pe un ton autocompătimitor, privind în jos, la placa de beton. M-am săturat să primesc tot timpul ameninţări cu moartea.

* * *

Traversarea Alexandriei cu maşina era scurtă şi oferea la fel de multe surprize sau distracţii ca şi „Jurământul de credinţă” al Statelor Unite. În partea de est a Alexandriei, de unde o cotea iarăşi spre sud, râul Houma şerpuia prin aproape două treimi din oraş. Houma însemna roşu în limba indienilor *choctaw*, cu toate că râul era galben, mâlos, lat şi lent, având strălucirea unei vopsele de ulei ocru stoarse dintr-un tub. Nu se putea traversa decât prin partea de sud, pe un pod de fier cu două benzi, construit în timpul preşedinţiei lui Roosevelt, pod ce ducea înspre ceea ce vizitatorii numeau cartierul istoric. Un bulevard larg, plat şi neospitalier – chinuitor de nemişcat în soarele puternic – dădea spre piaţa oraşului, cu statuia aceea sumbră a soldatului confederat rezemat de puşcă. Pe vremuri soldatul fusese umbrit de stejari, dar toţii copacii aceia fuseseră tăiaţi în urmă cu un an sau doi, pentru a face loc unui ansamblu confuz, dar entuziast, de structuri civice comemorative: turnul cu ceas, chioşcurile de vară, lampadarele, pavilionul orchestrei, toate înghesuindu-se pe peticul de teren minuscul – şi de-acum lipsit de umbră – ca nişte jucării aruncate laolaltă într-o grămadă dizgraţioasă.

Pe Main Street, până la întâia Biserică Baptistă, casele erau în majoritate mari şi vechi. Spre est, dincolo de Margin şi High

Street, se aflau şinele de tren, fabrica abandonată de egrenat bumbacul şi depozitele pe unde se jucau Hely şi Harriet. Mai încolo – către

Levee Street şi râu – începea mizeria: depozite de fier vechi, cimitire de maşini, cocioabe cu acoperişuri de tablă, cu verandele şleampete şi cu găini care scurmau prin noroi.

În punctul cel mai mizer al ei – pe lângă hotelul Alexandria – Main Street se transforma în autostrada 5. Autostrada trecea pe lângă Alexandria, iar acum suferise aceeaşi decădere ca şi magazinele din piaţă. Băcănii şi parcări de maşini defuncte se coceau într-un abur cenuşiu şi otrăvitor de arşiţă. Checkerboard, magazinul cu hrană pentru animale, şi vechea benzinărie Southland aveau acum geamurile bătute în scânduri (o reclamă decolorată a celui dintâi: un pisoi negru şi simpatic, cu o bărbiţă şi şoseţele albe, lovea cu lăbuţa un ghemotoc de vată). O cotitură spre nord, pe şoseaua districtuală, i-a scos, după ce au trecut pe lângă Oak Lawn şi pe sub o pasarelă abandonată, pe păşunile, lanurile de bumbac şi fermele micuţe şi prăfuite, luate în arendă şi decupate cu grijă din întinderea pustie de lut roşu, uscat. Şcoala Harrietei şi a lui Hely – Academia din Alexandria – era chiar acolo, la cincisprezece minute de drum cu maşina din oraş: o clădire scundă din bolţari de ciment şi tablă galvanizată, care răsărea în mijlocul unui câmp prăfuit ca un hangar de avioane. La vreo cincisprezece kilometri spre nord, dincolo de Academie, pinii înlocuiau cu totul păşunile şi năpădeau ambele margini ale şoselei, ca un perete întunecat, înalt şi claustrofobic, care însoţea

drumul aproape fără întrerupere până spre graniţa cu Tennessee.

Totuşi, în loc s-o ia spre zona rurală, s-au oprit la semaforul din dreptul lui Jumbo’s, unde elefantul de circ ridica în trompa-i decolorată de soare o minge de neon cu reclama CONURI CU ÎNGHEŢATĂ ÎNGHEŢATĂ LA PAHAR BURGERI

şi, depăşind cimitirul oraşului, ce se înălţa pe colină asemeni unei scene de teatru (cu garduri din fier forjat negru şi cu îngeri de piatră cu gâturi graţioase ce stăteau de pază la stâlpii de marmură dinspre nord, sud, est şi vest), au traversat din nou oraşul.

Pe vremea când Harriet era mai mică, capătul dinspre est de pe Natchez Street era locuit numai de albi. Acum locuiau acolo şi albi, şi negri, de cele mai multe ori în armonie. Familiile de negri erau tinere, prospere, cu copii, iar majoritatea albilor – cum erau profesoara de pian a lui Allison şi prietena lui Libby, doamna Newman McLemore – erau nişte doamne în vârstă, văduve şi fără familie.

— Hei, Pem, încetineşte puţin în faţa casei mormonilor de aici! zise Hely.

Pem clipi din ochi întrebător.

— Care-i faza? zise el, dar opri maşina.

Curtis nu mai era pe-acolo şi nici maşina domnului Dial. Pe alee era parcată o camionetă, dar Harriet văzu imediat că nu era aceeaşi. Oblonul era închis, iar pe platforma de încărcare nu se afla decât o ladă din metal, cu scule.

— Sunt acolo? exclamă Hely, încetând brusc cu plângerile sale despre Essie Lee.

— Frate, ce-i chestia aia de-acolo de sus? întrebă Pem, oprind maşina în mijlocul drumului. Au folie de aluminiu pe geamuri?

— Harriet, zi-i ce-ai văzut. Zice c-a văzut…

— Nici nu vreau să ştiu ce se petrece acolo sus. Fac filme porno sau ce? Frate, continuă Pemberton, parcând maşina şi privind în sus, cu mâna streaşină la ochi, ce soi de psihopat acoperă toate geamurile cu folie de aluminiu?

— O, la naiba! zise Hely, agitându-se nervos în scaun şi privind ţintă drept înainte.

— Ce-i cu tine?

— Pem, hai să mergem!

— Ce se întâmplă?

— Uite, zise Harriet după câteva momente de tăcere fascinată.

Un triunghi negru apăruse în centrul ferestrei, acolo unde folia de aluminiu fusese jupuită din interior de o mână anonimă, dar măiastră.

* * *

În timp ce maşina se îndepărta în viteză, Eugene rulă folia înapoi, peste fereastră, cu degete tremurânde. Simţea cum îl cuprinde o migrenă. Ochii îi şiroiau de lacrimi şi când s-a îndepărtat de fereastră, cu tot întunericul şi buimăceala de-acolo, s-a împiedicat de o ladă cu sucuri, iar zgomotul îi străbătu, într-un zigzag scânteietor de durere, toată partea de jos din stânga feţei.

Migrenele se transmiteau în familia Ratliff. Se spune că bunicul lui Eugene – „Papa” Ratliff, răposat de ani buni – fusese cuprins odată de ceea ce el numea „o durere de cap greţoasă” şi îi scosese ochiul unei vaci, bătând-o cu o scândură groasă de doi ţoli pe patru. Iar tatăl lui Eugene, care suferea aceleaşi chinuri, îl pălmuise pe Danny aşa de tare odată, într-un ajun de Crăciun, încât acesta fusese proiectat cu capul înainte, se izbise de frigider şi îşi spărsese un dinte.

Migrena de acum îl cuprinsese aproape fără niciun avertisment. Prezenţa şerpilor era de ajuns ca să îmbolnăvească pe oricine, ca să nu mai pomenim şi de teama de o apariţie neanunţată a lui Roy Dial. Dar nici poliţaii, nici Dial nu păreau soiul de oameni care să vină să spioneze cu o asemenea vechitură, mare şi ţipătoare, cum era cea care oprise în faţă.

S-a dus în camera alăturată, unde era mai răcoare, şi s-a aşezat la măsuţa de joc, cu capul sprijinit în mâini. Mai simţea încă aroma sandviciului cu şuncă de la prânz. Nu-i plăcuse prea tare, iar gustul amar, de aspirină, pe care-l simţea pe lângă el făcea ca amintirea sandviciului să fie şi mai neplăcută.

Durerile de cap îl făcuseră sensibil la zgomote. Când auzi motorul huruind pe loc în faţă, se duse imediat la fereastră, aşteptându-se să-l vadă pe şeriful districtului Clay – sau cel puţin o maşină de poliţie. Dar absurditatea prezenţei maşinii decapotabile îl irita. Acum, după ce a judecat mai

bine situaţia, şi-a tras telefonul lângă el şi-a format numărul lui Farish – întrucât, oricât de tare ura să-l sune pe Farish, în astfel de situaţii se simţea ca un peşte pe uscat. Era o maşină de culoare deschisă, dar, între strălucirea ei tăioasă şi durerea lui de cap, n-a putut să-şi dea seama exact ce marcă era: poate un Lincoln, poate un Cadillac sau poate chiar un Chrysler mare. Şi tot ce-a putut observa la pasagerii din maşină a fost rasa acestora – albă –, deşi unul dintre ei a arătat destul de clar în sus, spre fereastră. Ce treabă avea o vechitură de maşină de paradă ca aceea să oprească chiar în faţa Misiunii? Farish cunoscuse în puşcărie o mulţime de personaje dubioase – personaje cu care era mai rău să ai de-a face decât cu copoii.

În timp ce Eugene (cu ochii închişi) ţinea receptorul la distanţă, ca să nu-i atingă faţa, şi încerca să-i explice lui Farish ce se întâmplase, acesta mesteca zgomotos şi constant ceva – parcă nişte floricele dintr-un bol, *cranţ*, *cranţ*. O bună bucată de timp după ce a terminat de vorbit, la capătul celălalt al firului nu s-au auzit decât plescăielile şi mestecatul lui Farish.

Brusc, Eugene zise, apucându-se de ochiul stâng pe întuneric:

— Farsh?

— Ei bine, ai dreptate într-o singură privinţă. Niciun poliţai şi niciun reporter n-o să conducă o maşină ca să sară în ochi în felul ăsta, zise Farish. Poate că era cineva din banda din Gulf Coast.

Fratele Dolphus avea pe-acolo nişte mici afaceri.

Se auzi clinchetul bolului lovindu-se de receptor, ceea ce – după sunet – sugera că Farish dădea peste cap bolul şi bea ultimele picături din laptele rămas. Eugene îl aşteptă răbdător să-şi reia propoziţia, dar Farish nu făcu altceva decât să-şi lingă buzele şi să ofteze. Se auzi un zdrăngănit de lingură pe porţelan.

— Ce să aibă cu mine o bandă din Gulf Coast? întrebă în cele din urmă Eugene.

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Poate că n-ai ţinut chiar drumul drept cu ceva.

— Dreaptă nu-i decât poarta, frate, replică ţeapăn Eugene. Eu nu fac altceva decât să conduc această misiune şi să-mi iubesc calea creştină.

— Ei bine, hai să presupunem că aşa e. Poate că simt pe urmele micuţului Reese. Cine ştie în ce păcătoşenie s-o fi băgat.

— Hai, spune-o pe-a dreaptă, Farsh. Tu m-ai băgat în ceva şi eu ştiu, eu ştiu, zise el, ignorând obiecţiile lui Farish, că trebuie să aibă vreo legătură cu drogurile alea. De-aia a venit băiatul ăsta aici tocmai din Kentucky. Nu mă întreba cum de ştiu. Pur şi simplu ştiu. Nu vreau decât să-mi zici de ce l-ai invitat să vină să stea aici.

Farish râse.

— Nu l-am invitat. Dolphus mi-a spus că o să treacă pe-aici în drum spre hramul acela…

— În East Tennessee.

— Ştiu, ştiu, dar până acum el n-a mai venit niciodată pe-aici. M-am gândit că tu şi cu băiatul

ăsta o să vă combinaţi cumva, din moment ce tu de-abia începi, iar băiatul are deja o mulţime de credincioşi… şi jur pe ce-am mai sfânt că asta-i tot ce ştiu.

Urmă o lungă tăcere pe fir. Ceva din felul în care respira Farish îl făcu pe Eugene să simtă rânjetul superior de pe chipul acestuia ca şi cum l-ar fi văzut cu ochii lui.

— Dar ai dreptate într-o anumită privinţă, zise îngăduitor Farish. Nimeni nu ştie în ce-i băgat Loyal. Şi îmi cer scuze pentru asta. Bătrânul Dolphus se băga în orice rahat imaginabil.

— Nu Loyal se află în spatele chestiei ăsteia! Asta e ceva pus la cale de tine, de Danny şi de Dolphus.

— Vocea îţi sună înfiorător, zise Farish. Zi-mi, ai una din durerile alea cumplite de cap?

— Da, sunt cam deprimat.

— Ascultă, dac-aş fi în locul tău, eu m-aş vârî în pat. Ce faceţi diseară, aveţi de gând să predicaţi?

— De ce? întrebă suspicios Eugene.

După întâmplarea cu Dial, când au scăpat ca prin urechile acului – a fost un noroc chior c-au mutat şerpii în camionetă exact înainte ca el să-şi facă apariţia –, Loyal îşi ceruse scuze pentru tot deranjul provocat („Eu, sincer să fiu, n-am înţeles situaţia, nu mi-am dat seama cum stai aici, în oraş”) şi se oferise să ducă şerpii cu maşina într-un loc tăinuit.

— O să venim să te ascultăm, zise avântat

Farish. Eu şi cu Danny.

Eugene îşi duse mâna la ochi.

— Nu vreau să veniţi.

— Când se-ntoarce Loyal acasă?

— Mâine. Farsh, eu ştiu sigur că voi puneţi ceva la cale. Şi nu vreau să-l bag pe puştiul ăla în cine ştie ce încurcătură.

— Da ce-ţi faci griji pentru el?

— Nu ştiu, zise Eugene şi chiar nu ştia.

— Ei bine, atunci o să te vedem diseară, zise Farish şi închise înainte ca Eugene să mai poată spune ceva.

* * *

— Habar n-am ce se-ntâmplă acolo sus, scumpete, spuse Pemberton. Dar pot să vă zic cine a închiriat locul ăla: Danny şi fratele mai mare al lui Curtis Ratliff. Tipu-i predicator.

Auzind asta, Hely se întoarse şi se uită uluit la Harriet.

— E complet nebun, continuă Pem. Şi are ceva urât pe faţă. Stă în picioare pe şosea, urlă şi agită Biblia spre maşini.

— Ăsta-i tipul care a venit spre maşina noastră şi-a bătut în geam când tati a oprit la intersecţie? întrebă Hely. Cel cu faţa aia ciudată?

— Poate că nu-i chiar nebun. Poate că doar joacă un rol, zise Pem. Majoritatea predicatorilor ăstora ţărănoi urlă, leşină, sar peste scaune şi aleargă ca nebunii pe culoarul bisericii. Se dau în stambă. Totul nu-i decât o mare gogoaşă, cu sfinţenie şi milostenie şi bla-bla…

— Harriet… Harriet, ştii ce? zise Hely, excitat la culme, răsucindu-se pe scaun. Ştiu cine-i tipul. Predică în piaţă în fiecare sâmbătă. Are o cutie mică şi neagră, cu un microfon legat de ea, şi…

Hely se întoarse din nou spre fratele lui.

— Crezi că ăsta poate să mânuiască nişte şerpi? Harriet, zi-i ce-ai văzut acolo.

Harriet îl ciupi.

— Şerpi, ha? Dacă umblă cu şerpi, zise Pemberton, atunci e chiar mai nebun decât am crezut.

— Poate că şerpii-s îmblânziţi, zise Hely.

— Idiotule. Nu poţi îmblânzi un şarpe.

* * *

A fost o greşeală că i-a povestit lui Farish despre maşină. Lui Eugene îi părea rău că a pomenit de ea. Farish a sunat după jumătate de oră, tocmai când Eugene reuşise să aţipească – şi-apoi din nou, după alte zece minute.

— Ai văzut vreun personaj dubios, în uniformă, pe stradă, în faţa casei tale? Cineva într-un costum de jogging sau în uniformă de portar?

— Nu.

— Nu te-a urmărit nimeni?

— Ascultă, Farsh, încerc să mă odihnesc puţin.

— Uite cum faci ca să-ţi dai seama dacă te urmăreşte cineva pe şosea. Aprinzi stopul sau intri aiurea cu maşina pe o stradă cu sens unic şi vezi dacă persoana te urmăreşte. Sau… Stai aşa! Poate ar fi mai bine să vin eu până acolo şi să dau o raită prin jur.

Cu mare greutate a reuşit Eugene să-l convingă pe Farish să nu vină până la Misiune, ca să facă ceea ce el numise o „inspecţie”. Apoi s-a cuibărit în fotoliul moale, hotărât să tragă un pui de somn. Într-un final, tocmai când reuşise să se cufunde într-un somn învăluitor şi profund, şi-a dat seama că Loyal stătea în picioare în faţa lui.

— Loyal? zise el împleticit.

— Am veşti proaste, îi spuse Loyal.

— Ei bine, zi ce-i?

— Era o cheie ruptă în broască. N-am putut să intru.

Eugene rămase tăcut, încercând să înţeleagă despre ce era vorba. Era încă pe jumătate adormit. În visul pe care-l visase era vorba despre nişte chei pierdute – însă nişte chei de maşină. Rămăsese blocat într-un bar urât, cu un tonomat care se auzea tare, pe undeva pe un drum de ţară, noaptea şi fără nicio posibilitate de a se întoarce acasă.

— Mi s-a spus că pot să duc şerpii ăştia acolo, într-o cabană de vânătoare din districtul Webster. Dar era o cheie ruptă în broască şi n-am putut să intru.

— A, zise Eugene, scuturând din cap ca să şi-l limpezească, şi privi în jur prin încăpere. Asta înseamnă că…

— Şerpii sunt jos, în camionetă.

Urmă o tăcere prelungită.

— Loyal, să-ţi spun drept, am o migrenă.

— Îi aduc eu înăuntru. Nu-i nevoie să mă ajuţi.

Pot să-i car pe scări şi singur.

Eugene îşi frecă tâmplele.

— Ascultă, simt într-o situaţie delicată. Ar fi o cruzime din partea mea să-i las să se coacă acolo în soare.

— Aşa e, zise apatic Eugene.

Dar el nu era îngrijorat de bunăstarea şerpilor; el se temea să-i lase afară, ca nu cumva să fie descoperiţi de domnul Dial sau de urmăritorul misterios din maşina decapotabilă, care ştiau ceva. Şi îşi aminti brusc că în visul lui era şi un şarpe, un şarpe periculos, care se târa liber pe undeva printre oameni.

— OK, îi zise lui Loyal. Adu-i înăuntru.

— Îţi promit că până mâine-dimineaţă o şterg de aici. Ştiu că ţie nu ţi-a picat deloc bine, îi răspunse Loyal.

Privirea lui, de un albastru intens, era plină de o compasiune sinceră.

— Adică faptul că am venit aici, adăugă el.

— Tu n-ai nicio vină.

Loyal îşi trecu o mână prin păr.

— Vreau să ştii că mi-a plăcut tovărăşia ta. Iar dacă Domnul nostru nu îţi trimite harul, ca să-i mânuieşti… ei bine, are El motivele Lui. Câteodată nici mie nu-mi trimite harul.

— Înţeleg.

Eugene simţi că ar fi trebuit să mai adauge ceva, atâta doar că nu reuşi să-şi contureze gândurile potrivite. Şi îi era prea jenă să zică ce simţea: că sufletul lui era uscat şi pustiu şi că el

nu era bun din fire, bun cu mintea şi cu inima. Că avea sângele întinat şi o stirpe întinată. Că Dumnezeu îl desconsidera şi-i dispreţuia darurile, tot aşa cum dispreţuise darurile lui Cain.

— Într-o bună zi o să fiu chemat, zise el cu o vioiciune pe care n-o simţea. Domnul nu este încă pregătit să mă cheme.

— Mai sunt şi alte daruri ale Spiritului, zise Loyal. Rugăciunea, predica, profeţia, viziunile. Vindecarea cu mâinile goale. Milostenia şi binefacerea. Chiar şi printre membrii propriei tale familii…

Se opri discret.

— Se poate face mult bine acolo.

Epuizat, Eugene ridică privirea şi se uită în ochii plini de blândeţe şi candoare ai oaspetelui său.

— Nu contează ce vrei tu, zise Loyal. Contează voinţa perfectă a lui Dumnezeu.

* * *

Harriet intră pe uşa din spate şi găsi podeaua din bucătărie udă şi tejghelele şterse – dar nici urmă de Ida. Casa era cufundată în tăcere: nici radio, nici ventilator, nici paşi, doar zumzetul monoton al frigiderului. În spatele ei se auzi un zgrepţănat slab. Harriet tresări şi se întoarse tocmai la timp ca să vadă o mică şopârlă cenuşie, ce se căţăra pe plasa ferestrei deschise din spatele ei.

Mirosul de pin al detergenţilor folosiţi de Ida îi provocă fetei o durere de cap în căldura aceea

infernală. În sufragerie imensul dulap cu porţelanuri adus de la Tribulaţie părea un intrus printre teancurile dezordonate de ziare.

Două platouri ovale de tăiat, rezemate pe raftul de sus, păreau nişte ochi ce priveau îndârjiţi, sălbatici. Dulapul, parcă încordat şi tensionat, se rezema pe picioarele lui curbate şi stătea uşor aplecat pe o parte, iţindu-se de lângă perete ca un spadasin bătrân şi reumatic ce se pregăteşte să sară pe teancurile de ziare. Harriet îşi trecu mâna cu afecţiune peste el când se strecură pe-acolo, iar bătrânul dulap îşi trase umerii înapoi şi se lipi amabil de perete, ca să o lase să treacă.

O găsi pe Ida Rhew în camera de zi, aşezată pe fotoliul ei favorit, acolo unde lua masa de prânz, cosea nasturi sau curăţa mazărea în timp ce se uita la seriale siropoase. Fotoliul în sine – masiv, confortabil, cu tapiţeria din tweed roasă şi cu căptuşeala plină de gâlme – ajunsese să semene cu Ida, tot aşa cum seamănă uneori un câine cu stăpânul său, iar Harriet, când nu putea să doarmă noaptea, venea uneori jos şi se cuibărea pe fotoliul acela, cu obrazul lipit de materialul maroniu din tweed, fredonând nişte melodii vechi, triste şi ciudate, pe care nu le mai cânta nimeni în afară de Ida, cântece de pe vremea când era Harriet mică, cântece la fel de vechi şi de misterioase precum timpul însuşi, despre stafii, inimi rănite, despre cei dragi, morţi şi dispăruţi pentru totdeauna:

Nu ţi-e dor de mama ta uneori, uneori?
Nu ţi-e dor de mama ta uneori, uneori?
Florile înfloresc pentru totdeauna.
Iar acolo soarele nu apune niciodată.

La picioarele scaunului stătea Allison, culcată pe burtă şi cu gleznele încrucişate. Ea şi Ida se uitau pe fereastra din partea opusă. Soarele apunea şi era portocaliu, iar antenele de televizor răsăreau pe acoperişul orbitor al după-amiezii.

Cât de mult o iubea pe Ida! Forţa acestei iubiri îi dădea ameţeli. Fără să ţină seama deloc de prezenţa surorii ei, Harriet se năpusti şi se prinse înflăcărată cu braţele pe după gâtul femeii.

Ida tresări.

— O, Doamne! zise ea. De unde ai apărut?

Harriet închise ochii şi-şi rezemă faţa de căldura umedă a gâtului Idei, care mirosea a cuişoare, ceai şi lemn ars şi a încă ceva, dulce-amărui şi pufos, dar care pentru Harriet însemna în mod clar aroma iubirii.

Ida dădu uşor braţul Harrietei la o parte.

— Ce, vrei să mă strângi de gât? întrebă ea. Uită-te acolo. Noi două tocmai urmăream pasărea aceea de pe acoperiş.

Allison zise, fără să se întoarcă:

— Vine aici în fiecare zi.

Harriet îşi puse mâna streaşină la ochi. Pe vârful coşului doamnei Fountain, adăpostită bine între două cărămizi, stătea o mierlă cu aripile roşii: un mascul spilcuit, cu un aer milităros, cu ochi fermi şi pătrunzători şi cu o diagonală

ascuţită şi stacojie, ca un epolet militar, de-a lungul fiecărei aripi.

— E un haios, zise Ida. Ciripeşte cam aşa.

Ida îşi ţuguie buzele şi imită cu măiestrie cântecul mierlei cu aripi roşii. Nu era trilul curgător şi ascuţit al unui sturz de pădure, care se pierdea într-un ţârâit sec, *câr*, *câr*, *câr*, ca de cosaş, şi se înălţa apoi din nou în triluri dezlănţuite şi plângăreţe. Nu era nici fluieratul clar, pe trei note, al piţigoiului şi nici zbieretul gaiţei albastre, ce aducea cu scârţâitul unei porţi vechi şi ruginite. Acesta era un ţipăt abrupt, vibrant şi nefamiliar, un strigăt de avertizare – *congirii*! – , care se stingea într-un ton potolit, ca un sunet de flaut.

Allison râse din toată inima.

— Uite, zise ea, ridicându-se în genunchi – întrucât pasărea se sumeţise brusc, înălţându-ţi capul lucios şi arătos, aplecat inteligent într-o parte. Te aude!

— Hai, mai fă o dată! zise Harriet.

Ida nu imita glasurile de păsări decât când avea ea chef. Trebuia să o prinzi în dispoziţia corespunzătoare.

— Da, Ida, te rog!

Dar Ida doar râse şi dădu din cap că nu.

— Vă mai amintiţi, nu-i aşa, povestea aia veche în care se spune cum a ajuns să aibă aripile roşii? spuse ea.

— Nu, răspunseră deodată Harriet şi Allison, deşi îşi aminteau foarte bine.

Acum, de când crescuseră, Ida le zicea tot mai rar poveşti şi era păcat, pentru că poveştile Idei erau sălbatice şi ciudate şi adesea chiar înspăimântătoare: poveşti cu copii înecaţi şi stafii de prin păduri, cu partida de vânătoare a uliului, cu ratonii cu dinţi de aur care muşcau sugarii în leagăne şi cu blidele fermecate, în care laptele se transforma noaptea în sânge.

— Ei bine, îşi începu Ida povestea, a fost odată ca niciodată un pitic cocoşat atât de supărat pe tot şi toate, încât s-a hotărât să dea foc întregii lumi. Aşa că a luat o torţă în mână şi, cum era furios de nu se mai poate, a pornit-o pe jos spre marele fluviu, unde trăiau toate animalele. Pentru că atunci, în vremurile de demult, nu exista mulţimea de râuri şi pârâuri pe care le-ntâlneşti azi. Nu exista decât un singur fluviu.

Între timp pasărea de pe hornul casei doamnei Fountain şi-a scuturat aripile repede şi cu profesionalism, apoi şi-a luat zborul.

— O, uitaţi-vă! Gata, zboară. N-a vrut să asculte povestea mea.

Cu un oftat adânc, Ida aruncă o privire la ceas şi – spre nedumerirea Harrietei – se întinse şi se ridică în picioare.

— Şi a sosit vremea să mă duc acasă.

— Hai, spune-ne totuşi povestea!

— V-o spun mâine!

— Ida, nu pleca! strigă Harriet în timp ce Ida Rhew întrerupse tăcerea scurtă şi tihnită care a urmat printr-un oftat adânc, iar apoi o porni încet

spre uşă, ca şi cum ar fi durut-o picioarele, sărmana Ida! Te rog!

— O, dar mă întorc mâine, zise Ida sec, fără să se întoarcă, săltându-şi puţin sub braţ punga de hârtie maronie de la băcănie şi târându-şi cu greutate picioarele. Nu vă faceţi griji de asta.

* * *

— Ascultă, Danny, zise Farish. Reese pleacă, deci o să trebuiască să mergem până în piaţă şi să-l ascultăm pe Eugene cu…

Flutură vag mâna prin aer.

— Ştii tu. Prostiile alea bisericeşti.

— De ce? întrebă Danny. De ce trebuie să facem asta?

— Tinerelul pleacă mâine-dimineaţă. Dis-de-dimineaţă, după cum îl ştiu.

— Ei, haide, doar putem să dăm o fugă până la Misiune şi să-i punem chestia aia în camionetă chiar acum.

— Nu putem. A plecat undeva.

— La naiba!

Danny stătu şi se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Unde ai de gând să o ascunzi? La motor?

— Ştiu eu nişte locuri în care, chiar dacă FBI-ul ar demonta camioneta bucată cu bucată, tot n-ar găsi nimic niciodată.

— Cât timp o să-ţi ia?… Te-am întrebat cât timp o să-ţi ia, repetă Danny când văzu o luminiţă de ostilitate aprinzându-se în privirea lui Farish. Ca să ascunzi chestia.

Farish era puţin surd de-o ureche de la trasul

cu puşca. În plus, mai era şi drogat, şi paranoic, aşa că uneori înţelegea lucrurile cu totul aiurea şi credea că i-ai spus să se ducă naibii şi să-şi bage un deget undeva, când de fapt tu-l rugaseşi să închidă uşa sau să-ţi dea sarea.

— Cât timp zici?

Farish ridică cinci degete.

— Bine, atunci e-n regulă. Uite cum facem. De ce să nu sărim peste predică şi să mergem acolo, la Misiune, după aceea? Eu îi ţin de vorbă sus, timp în care tu te duci şi-i pui pachetul în camionetă, unde vrei tu. Şi cu asta basta.

— Să-ţi zic eu ce mă nelinişteşte, spuse brusc Farish.

Se aşează şi el la masă, lângă Danny, şi începu să-şi cureţe unghiile cu un briceag.

— A fost o maşină pe la Gene chiar acu. El m-a sunat să-mi zică.

— O maşină? Ce fel de maşină?

— Obişnuită. Parcată în faţă.

Farish scoase un oftat amar.

— S-a cărat când ăia l-au văzut pe Gene că se uită pe geam la ei.

— Probabil că nu-i nimic.

— Ce? zise Farish, dându-se înapoi şi clipind des. Nu te-apuca să şopteşti acum! Nu pot să suport când şopteşti.

— Am spus că nu-i nimic!

Danny se uită atent la fratele lui, apoi clătină din cap.

— Ce să vrea cineva de la Eugene?

— Nu pe Eugene îl caută, zise sumbru Farish. Umblă după mine. Îţi zic eu, agenţiile alea guvernamentale au un dosar cu mine uite-aşa de gros!

— Farish.

Nu era bine să-l stârneşti pe Farish la o discuţie despre guvernul federal şi în niciun caz când era drogat mort, ca acum. Dacă o făceai, delira întruna toată noaptea şi continua şi a doua zi.

— Uite care-i treaba, continuă Danny, dacă te-ai duce şi ţi-ai plăti impozitul ăla...

Farish îi aruncă o privire scurtă şi furioasă.

— A venit o scrisoare chiar acum vreo două zile. Dacă nu-ţi plăteşti impozitele, Farish, să ştii că or să vină să te caute.

— Aici nu-i vorba de niciun impozit, zise Farish. Guvernul îmi supraveghează curul de douăzeci de ani.

* * *

Mama Harrietei împinse uşa de la bucătărie, unde Harriet zăcea la masă, cu capul în mâini. Sperând că va fi întrebată ce-i cu ea, fata se lăsă şi mai tare peste masă, dar mama ei nici n-o observă, ci se duse direct la frigider, de unde scoase găletuşa cu îngheţată de mentă.

Harriet o urmări cum se ridică pe vârfuri, ca să ia un pahar de vin de pe raftul de sus, apoi cum scoate cu grijă câteva linguri de îngheţată, pe care le pune în pahar. Cămaşa de noapte pe care o purta era foarte veche, cu nişte panglici la gât şi

volănaşe transparente, de un albastru sticlos. Când era mică, Harriet fusese fermecată de ea, pentru că semăna cu rochia Zânei Albastre din cartea ei cu Pinocchio. Acum era doar o cămaşă veche, ofilită şi cenuşie pe la cusături.

Când se întoarse să pună îngheţata înapoi în frigider, mama Harrietei o văzu pe fată zăcând la masă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în timp ce uşa congelatorului se închise cu un pocnet.

— În primul rând, zise Harriet cu glas tare, mor de foame.

Mama Harrietei îşi încruntă sprâncenele – uşor, drăgălaş – şi apoi (nu, n-o lăsa să zică asta, se gândi Harriet) îi puse exact întrebarea la care se aşteptase fata:

— De ce nu mănânci din îngheţata asta?

— Nu pot... să sufăr... îngheţata... de genul ăsta...

De câte ori îi spusese chestia asta?

— Cum?

— Mamă, nu pot să sufăr îngheţata cu mentă!

Brusc, pe Harriet o cuprinse disperarea: chiar n-o ascultă nimeni niciodată?

— Nu pot s-o suport! Nu mi-a plăcut niciodată! Şi nimănui nu-i place. Tu eşti singura căreia îi place! adăugă Harriet.

Se simţi satisfăcută de expresia rănită de pe chipul mamei.

— Îmi pare aşa de rău... Am crezut că nouă, tuturor, ne place să mâncăm ceva uşor şi

răcoros… într-o seară aşa de călduroasă…

— Ei bine, mie nu-mi place!

— Atunci roag-o pe Ida să-ţi facă ceva de mâncare.

— Ida a plecat!

— Şi nu ţi-a lăsat nimic pregătit?

— Nu!

În orice caz, nimic din ceea ce i-ar fi plăcut Harrietei. Numai nişte ton.

— Ei bine, atunci ce-ai vrea să mănânci? E aşa de cald… sper că nu vrei ceva gătit, zise mama Harrietei pe un ton şovăielnic.

— Ba da, chiar asta vreau!

La Hely acasă, indiferent cât era de cald afară, stăteau cu toţii la masă şi mâncau o cină adevărată în fiecare seară, o ciiâă copioasă, fierbinte, cu multă grăsime, care lăsa în bucătărie o aromă plăcută: friptură de vacă, lasagna, creveţi prăjiţi.

Dar mama ei nici măcar nu o asculta.

— Poate nişte pâine prăjită, zise ea zglobie în timp ce punea la loc în congelator cutia de îngheţată.

— Pâine prăjită?

— De ce nu? Ce e rău în asta?

— Lumea nu mănâncă *pâine prăjită* la cină! De ce nu putem şi noi să mâncăm aşa cum mănâncă toată lumea?

La şcoală, la ora de igienă, când profesoara Harrietei le-a zis elevilor să scrie ce au mâncat în ultimele două săptămâni, Harriet a fost de-a

dreptul şocată să constate cum arătau mesele ei scrise pe hârtie, mai ales în serile în care Ida nu gătea: îngheţată pe băţ, măsline negre, pâine prăjită şi unt. Şi-atunci a rupt în bucăţele hârtia ce cuprindea lista reală şi a copiat cu sârguinţă dintr-o carte de bucate de-a mamei, primită cadou la nuntă (O *mie de feluri pentru a-ţi mulţumi familia*), o serie minunată de meniuri echilibrate prezentate acolo: pui *plecata*, bostan gratinat, salată de grădină, compot de mere.

— Asta-i responsabilitatea Idei, spuse mama Harrietei cu un glas devenit brusc tăios. Să-ţi facă de mâncare. De asta o plătesc. Iar dacă nu-şi îndeplineşte îndatoririle, atunci o să trebuiască să găsesc pe altcineva.

— Taci din gură! strigă Harriet la ea, şocată de această nedreptate.

— Tatăl tău mă bate mereu la cap cu Ida. Zice că nu face suficientă treabă prin casă. Ştiu că tu o placi pe Ida, dar…

— Nu-i vina ei!

— … dacă n-are de gând să facă ce trebuie să facă, atunci o să fiu nevoită să stau de vorbă cu ea, zise mama Harrietei. Mâine…

Mama fetei ieşi din încăpere cu paharul de îngheţată cu mentă în mână. Harriet – năucită şi uluită de întorsătura pe care o luase conversaţia lor – îşi lăsă iar capul pe masă.

Îndată după aceea auzi pe cineva intrând în bucătărie. Se uită posomorâtă în sus, spre Allison, care stătea în picioare în cadrul uşii.

— N-ar fi trebuit să-i zici asta, spuse Allison.

— Lasă-mă-n pace!

Chiar atunci se auzi telefonul sunând. Allison ridică receptorul şi zise:

— Alo?

Apoi chipul i se albi. Receptorul îi scăpă din mână şi rămase atârnat de fir.

— E pentru tine, îi zise Harrietei şi ieşi.

În momentul în care fata zise „Alo”, Hely se şi repezi să-i spună:

— Harriet? Ascultă aici…

— Pot să vin să mănânc cina la tine?

— Nu, zise Hely după o tăcere confuză.

Ai lui luaseră deja cina, dar el însuşi n-a prea avut chef de mâncare.

— Ascultă. Essie a înnebunit de tot. A trântit nişte pahare prin bucătărie şi chiar a plecat, iar tata a trecut pe la ea pe acasă cu maşina şi prietenul lui Essie a ieşit pe verandă şi s-au certat rău de tot, iar tata i-a zis să-i spună lui Essie să nu mai vină înapoi, că a fost concediată. *Ura*! Dar nu de asta am sunat, zise el repede, întrucât, auzind asta, Harriet începuse să bâiguiască îngrozită ceva. Ascultă, Harriet. Nu-i vreme de pierdut. Predicatorul ăla cu cicatricea e chiar acum în piaţă. Sunt doi tipi. Am văzut cu ochii mei când eram cu tata şi ne întorceam de la Essie, dar nu ştiu cât au de gând să mai stea acolo. Au nişte difuzoare şi se aud de la mine de-acasă.

Harriet puse telefonul pe tejgheaua din bucătărie şi se duse spre uşa din spate. Şi, într-

adevăr, auzea şi ea, chiar şi prin perdeaua groasă de viţă-de-vie încâlcită, ecoul timid al difuzorului: cineva striga, fără să se distingă ce anume, iar un microfon defect hârâia şi pocnea.

Când s-a întors la telefon, la capătul celălalt al firului respiraţia lui Hely se auzea înfundat şi secretos.

— Poţi să ieşi din casă? îl întrebă ea.

— Ne întâlnim la colţ.

Era trecut de ora şapte şi afară era încă lumină. Harriet îşi dădu repede cu nişte apă pe faţă la chiuveta din bucătărie, apoi se duse la şopron şi îşi luă bicicleta. Cum ţâşni pe aleea de la intrare, pietrişul sări în toate părţile sub roţi până ce, *bang*! roata din faţă urcă pe şosea, după care fata o porni în viteză.

Hely, în picioare, călare pe propria lui bicicletă, o aştepta la colţul casei sale. Când o văzu de la distanţă, pomi şi el. Pedalând cu furie, Harriet îl ajunse din urmă foarte repede. Lampadarele de pe stradă nu erau încă aprinse. Aerul mirosea a gard viu proaspăt tuns, a insecticid şi a caprifoi. Straturile de trandafiri străluceau în culori vii – galben aprins, roşu intens şi portocaliu închis – în lumina tot mai slabă. Cei doi trecură în viteză pe lângă casele adormite. Se auzea sâsâitul stropitorilor, iar un terrier jucăuş se luă după ei şi-i urmări până la prima intersecţie, cu picioruşele lui scurte zburând prin aer. Apoi rămase în urmă.

Cei doi virară brusc pe Walthall Street.

Frontoanele masive ale casei în stil victorian, cu acoperiş de şindrilă, casă ce aparţinea domnului Lilly, trecură în goană pe lângă ei într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, asemeni unei case plutitoare acostate pe un taluz verde. Harriet lăsă bicicleta să meargă în virtutea inerţiei când o coti din nou, parfumul trandafirilor căţărători ai domnului Lilly – nişte norişori rozalii şi drăgălaşi, revărsându-se în valuri ameţitoare de pe veranda plină de spaliere – o învălui, aromat şi evanescent, o secundă, două, în timp ce ea trecu fără să pedaleze pe lângă ei, apoi Harriet începu iar să gonească pe Main Street, printr-un coridor de oglinzi, faţade şi coloane albe, scăldate într-o lumină abundentă, ce se pierdea treptat în perspective prelungi, grandioase, către piaţă, acolo unde dantelăriile albe şi diafane, stâlpii estradei şi foişorul răsăreau brusc în zarea obscură şi vineţie, pe fundalul pânzei de un albastru întunecat a cerului. Totul era liniştit şi nemişcat, asemeni unei scene de teatru luminate doar de reflectoarele din spate într-o piesă de la liceu (*Oraşul nostru*), exceptând prezenţa a doi bărbaţi în cămăşi albe şi pantaloni de culoare închisă, ce se plimbau de colo colo, dând din mâini, înclinându-se, apoi retrăgându-se şi strigând ceva în timp ce se plimbau, iar traseele lor se intersectau în centru, se încrucişau şi o porneau spre cele patru colţuri, formând un X mare. Continuară să se agite astfel, de parcă ar fi fost o pereche de licitatori, cu voci încântând

parcă o litanie, voci amplificate şi ritmice, ce se întâlneau, se încleştau şi apoi se despărţeau în două tonalităţi distincte: basul sentimental al lui Eugene Ratliff şi contrapunctul ascuţit, isteric, al bărbatului mai tânăr, cu accentul lui nazal, de ţăran din partea de nord, şi cu „i”-uri şi „e”-uri stridente, pătrunzătoare, de la munte:

— … mama ta…

— … tatăl tău…

— … sărmanul tău copilaş, care-i în pământ…

— … Vrei să-mi spui că se vor ridica din morţi?

— … Vreau să-ţi spun că se vor ridica din morţi.

— … Vrei să-mi spui că vor învia?

— … Vreau să-ţi spun că vor învia.

— … Biblia vrea să-ţi spună că ei vor învia.

— … Hristos vrea să-ţi spună că ei vor învia.

— … Profeţii vor să-ţi spună că ei vor învia…

* * *

În timp ce Eugene Ratliff călca apăsat şi bătea din palme atât de tare, încât din coada lui de păr grizonant se desprinse o şuviţă uleioasă, care-i căzu peste faţă, celălalt tip, cel cu părul vâlvoi, ridică brusc braţele deasupra capului şi începu să danseze. Tremura tot. Mâinile lui albe se contractau spasmodic, ca şi cum curentul electric ce-i ţâşnea din ochi şi-i ridica părul măciucă i-ar fi traversat, sfârâind, tot corpul, făcându-l să tresară şi să tremure din toate mădularele pe estradă, cuprins de-a binelea de convulsii.

* * *

— Adică să strig ca în vremurile biblice…

— Adică să strig aşa cum a făcut Ilie.

— Să strig în gura mare, ca să-l smintesc pe Diavol…

— Haideţi, veniţi, copii, să-l smintim pe Diavol!

* * *

Piaţa era practic pustie. De cealaltă parte a străzii stăteau două adolescente care chicoteau stânjenite. Doamna Mireille Abbott ieşise în faţa uşii de la magazinul de bijuterii. În faţa fierăriei se afla o familie într-o maşină parcată, cu geamurile lăsate, care privea spectacolul. Pe degetul mic al mâinii predicatorului Ratliff (deget ridicat uşor în sus din cauza microfonului subţire ca un creion, de parcă ar fi ţinut toarta unei ceşti de ceai) o piatră de culoarea rubinului prinse lumina soarelui la apus şi scânteie într-un roşu aprins.

* * *

— Acum, în Zilele Sfârşitului, pe care le trăim…

— Suntem aici ca să predicăm adevărul din această Biblie.

— Predicăm din această Biblie ca în Zilele de Demult.

— Predicăm aşa cum au făcut-o Profeţii.

* * *

Harriet văzu camioneta (*Lumea Aceasta Nu Este Casa Mea*!) şi constată dezamăgită că nu mai era nimic acolo, în spate, cu excepţia unui difuzor mic, cu marginile îmbrăcate în vinilin, care arăta ca o servietă ieftină.

— O, a trecut multă vreme de când unii dintre voi, cei ce vă aflaţi aici…

— … au citit Biblia…

— … au fost la biserică…

— … s-au pus în genunchi ca un copil mic…

* * *

Harriet tresări, căci observă că Eugene Ratlifi se uita direct la ea.

* * *

— … căci gândul la plăcerile cărnii duce la *MOARTE*…

— … gândul răzbunător duce la *MOARTE*…

— … poftele trufeşti duc la *MOARTE*…

* * *

— Trupeşti, zise Harriet aproape mecanic.

— Ce?

— Trupeşti. Nu trufeşti.

* * *

— … căci răsplata păcatului este *MOARTEA*…

— … căci minciunile Diavolului sunt *IADUL ŞI MOARTEA*…

* * *

Harriet îşi dădu seama că făcuseră o greşeală, căci se apropiaseră cam prea mult de cei doi, dar acum nu mai aveau ce face. Hely stătea şi se holba cu gura căscată. Harriet îi arse una în coaste.

— Haide, vino, îi şopti ea.

— Ce? îi răspunse Hely, ştergându-şi fruntea lipicioasă cu braţul.

Harriet se uită scurt într-o parte, ceea ce însemna „Hai s-o luăm din loc”. Fără nicio vorbă,

cei doi s-au întors cu spatele şi s-au îndepărtat încet, politicoşi, pe lângă biciclete, până în momentul când au trecut de colţ şi nu mai puteau fi văzuţi.

— Dar unde erau şerpii? întrebă Hely pe un ton plângăreţ. Parcă ziceai că sunt în camionetă.

— Probabil că i-au cărat înapoi sus, în casă, după ce a plecat domnul Dial.

— Hai să mergem până acolo cu bicicleta, zise Hely. Hai repede, până nu termină ăia predica.

Au sărit amândoi pe biciclete şi-au pedalat cât de repede au putut până la casa mormonilor. Umbrele deveneau tot mai ascuţite şi mai încâlcite. Globurile din lemn de merişor traforat, care punctau pe mijloc Main Street, străluceau puternic sub razele marginii soarelui, de parcă ar fi fost un şir prelung de semiluni, cu trei sferturi din sferele lor rămase în întuneric, dar încă vizibile. Greierii şi broscuţele începuseră să zbiere în şirurile întunecate de lemn-câinesc de pe marginea străzii. Când – cu respiraţia întretăiată şi apăsând cu toată greutatea pe pedale – cei doi copii au ajuns în sfârşit cu bicicletele în umbra casei, au văzut că veranda era întunecată, iar aleea de la intrare pustie. De-a lungul întregii străzi nu era niciun suflet de om, în afară de un negru bătrân, cu pometii ascuţiţi şi lucioşi şi cu o faţă boţită şi senină ca a unei mumii, ce umbla paşnic pe trotuar cu o pungă de hârtie sub braţ.

Hely şi Harriet şi-au ascuns bicicletele sub un tufiş întins de *clethra* dintre benzile drumului. Au

rămas în spatele acestuia şi s-au uitat atenţi până când bătrânul a dispărut, clătinându-se, după colţ. Apoi au traversat în viteză stradaşi s-au ghemuit printre ramurile răsfirate de la poalele unui smochin din curtea alăturată – întrucât în curtea casei din scânduri nu exista niciun loc unde să se poată ascunde, nici măcar o tufă, doar un smoc de barba-şarpelui ce înconjura un trunchi de copac retezat.

— Cum ajungem acolo sus? întrebă Harriet, studiind burlanul care urca de la parter la etaj.

— Stai aşa.

Cu respiraţia tăiată de propria îndrăzneală, Hely o zbughi de la adăpostul smochinului, o luă la fugă valvârtej în sus pe scări şi apoi – tot aşa de rapid – veni în zbor pe trepte în jos. Străbătu în goană curtea pustie şi se pitulă din nou sub copac, lângă Harriet.

— E-ncuiat, zise el, dând din umeri prosteşte, ca un personaj de benzi desenate.

Apoi se uitară amândoi la casă prin frunzişul tremurător. Partea dinspre ei era întunecată. Pe partea dinspre stradă, în lumina abundentă, ferestrele străluceau violaceu în apus.

— Acolo sus, zise Harriet şi-i arătă lui Hely unde să se uite. Acolo unde acoperişul e plat. Vezi?

Deasupra marginii înclinate a acoperişului ieşea în afară un mic fronton. În cadrul lui se afla o ferestruică mată, deschisă vreo doi-trei centimetri în partea de jos. Hely tocmai se

pregătea să o întrebe pe Harriet cum avea de gând să ajungă acolo sus – adică la vreo cinci metri de la pământ –, când ea îi zise:

— Dacă mă salţi puţin, o să mă caţăr pe burlan.

— Nici gând! zise Hely, deoarece burlanul era atât de ruginit, încât aproape că se rupsese în două.

Ferestruica aceea era foarte mică – de-abia dacă avea treizeci de centimetri lăţime.

— Pun pariu că aia e fereastra de la baie, zise Harriet.

Şi fata arătă spre o fereastră întunecată, plasată cam la jumătatea distanţei.

— Oare aia unde duce? continuă ea.

— La mormoni. Am verificat.

— Ce-i înăuntru?

— Nişte scări. Există un palier cu un panou de afişaj şi nişte afişe.

— Poate că… A, te-am prins! zise triumfătoare Harriet, plesnindu-se peste braţ, şi apoi examină ţânţarul plin de sânge strivit în palmă. Poate că scările de sus şi cele de jos sunt legate în interior, îi zise ea lui Hely. N-ai văzut pe nimeni înăuntru, nu-i aşa?

— Ascultă, Harriet, tipii nu simt acasă. Dacă se întorc şi ne găsesc, o să zicem că am intrat din cauza unui pariu. Dar trebuie să ne grăbim sau s-o lăsăm baltă. N-am de gând să stau aici toată noaptea.

— În regulă…

Harriet răsuflă adânc şi se repezi în curtea deschisă, cu Hely pe urmele ei. O luară rapid pe scări în sus. Hely supraveghea strada, în timp ce Harriet, cu mâna pe geam, se uita înăuntru: o casă a scărilor abandonată, plină cu scaune pliante. Pereţii trişti, vopsiţi în cafeniu, erau luminaţi de un fascicul venit de la o fereastră ce dădea spre stradă. Mai încolo se vedeau un răcitor de apă şi un panou cu afişe („STAŢI DE VORBĂ CU STRĂINII! RADIOGRAFII PENTRU COPIII EXPUŞI LA BOLI!”).

Fereastra era închisă şi n-avea plasă de ţânţari. Unul lângă altul, Hely şi Harriet şi-au băgat degetele sub tocul metalic al ferestrei şi au tras de el, dar în zadar…

— *Maşină*! şuieră Hely.

S-au lipit amândoi de peretele casei, cu inimile bătându-le cu putere, în timp ce maşina a trecut în viteză pe lângă ei.

Îndată ce s-a îndepărtat, au ieşit din umbră şi-au încercat din nou.

— Ce-i cu asta? şopti Hely, ridicându-se pe vârfuri şi înălţându-şi gâtul, ca să se uite mai bine în centrul ferestrei, unde tocul de sus şi cel de jos se întâlneau, închizându-se perfect.

Harriet şi-a dat seama imediat ce voia să zică Hely. Nu exista niciun fel de încuietoare şi niciun fel de spaţiu care să permită glisarea celor două rame. Fata pipăi cu degetele peste cercevea.

— Hei, şopti brusc Hely şi se apropie de Harriet, vrând s-o ajute.

Împinseră amândoi spre interior partea de sus a ramei, ceva se agăţă şi scârţâi, iar apoi, cu un geamăt, partea de jos a ferestrei alunecă pe un pivot orizontal şi se deschise. Hely mai inspectă o dată partea umbrită a străzii – victorie, drumul s-a eliberat – şi într-o clipă se strecurară amândoi înăuntru, unul lângă altul.

Atârnat cu capul în jos şi cu degetele pe podea, Hely văzu petele cenuşii de pe linoleum repezindu-se la el cu viteză, de parcă granitul fals ar fi fost o planetă străină, care gonea spre el cu două milioane de kilometri pe oră, şi, *bang*! se lovi cu capul de podea şi se rostogoli înăuntru, iar Harriet se prăvăli şi ea lângă el.

Erau înăuntru: pe palierul unei case a scărilor demodate, cu doar trei trepte în sus, urmate de un alt palier lung la capătul scării. Plesnind de entuziasm şi încercând să nu respire prea zgomotos, se ridicară amândoi şi o zbughiră în sus – unde, după ce luară colţul, aproape că se izbiră de o uşă masivă, cu un lacăt imens atârnând de un zăvor.

Mai exista încă o fereastră – una de modă veche, din lemn, cu o ramă mobilă şi cu plasă de insecte. Hely făcu un pas înainte, ca s-o cerceteze, şi, în timp ce Harriet rămase în picioare şi se holbă îngrozită la lacăt, el începu brusc să gesticuleze agitat, cu dinţii strânşi într-un rânjet de satisfacţie, căci marginea acoperişului trecea chiar pe sub acea fereastră şi ducea direct spre fereastra din cadrul frontonului.

Trăgând din greu, până ce chipurile li se înroşiră complet, cei doi izbutiră să ridice rama mobilă a ferestrei vreo douăzeci de centimetri. Harriet se strecură afară prima (Hely îi dirijă picioarele ca pe coarnele unui plug până ce, fără să-şi dea seama, Harriet îi trase un şut şi atunci Hely înjură şi se retrase). Acoperişul era fierbinte şi lipicios şi fata îl simţea aspru sub palme. Uşor-uşor, cu mare precauţie, ea reuşi să-şi elibereze picioarele. Cu ochii strâns închişi şi ţinându-se cu mâna stângă de rama ferestrei, îi întinse lui Hely mâna dreaptă, iar el se târî afară, lângă ea.

Briza începuse să mai răcorească aerul. Pe cer două avioane cu reacţie trasaseră două linii gemene, diagonale, ca nişte urme subţiri şi albe lăsate de nişte schiuri pe apa unui lac imens. Harriet – respirând accelerat şi temându-se să se uite în jos – inhală mirosul proaspăt, vegetal, ce venea de la nişte flori de noapte parfumate, de undeva de jos: mixandre sau tutun aromat. Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la cer. Norii erau uriaşi şi aveau în partea de jos un luciu roz, fosforescent, asemeni norilor dintr-o pictură cu o scenă biblică. Încet, cu mare grijă, cu spatele lipit de perete şi înfioraţi de emoţie, depăşiră cu paşi mici colţul abrupt şi se treziră că se uită direct în curtea cu smochinul.

Cu vârfurile degetelor de la mâini agăţate sub marginea de aluminiu – care încă mai reţinea arşiţa zilei şi era un pic prea fierbinte ca s-o atingi fără grijă –, cei doi se apropiară pieziş, centimetru

cu centimetru, de fronton. Harriet ajunse prima, apoi se împinse mai încolo, ca să-i facă loc şi lui Hely. Era într-adevăr o ferestruică tare mică, nu cu mult mai mare decât o cutie de pantofi, şi era întredeschisă doar vreo cinci centimetri în partea de jos. Cu multă atenţie, ţinându-se de mână, cei doi şi-au mutat punctul de sprijin de pe marginea de aluminiu la rama mobilă al ferestrei şi-au tras amândoi – la început timid, ca nu cumva chestia aia să ţâşnească în sus pe neaşteptate şi să-i prăvălească pe spate. Rama a glisat cu uşurinţă încă vreo zece centimetri, dar apoi s-a blocat, cu toate că au tras de ea până când au început să le tremure braţele.

Harriet avea palmele ude, iar inima-i pocnea în piept ca o minge de tenis. Apoi acolo jos, pe stradă, auzi o maşină.

Cei doi înlemniră. Dar maşina vâjâi pe lângă casă fără să se oprească.

— Gagico, îl auzi ea pe Hely şoptindu-i, *nu te uita în jos*.

Hely era la câţiva centimetri de ea, fără s-o atingă propriu-zis, dar o aură palpabilă de căldură umedă radia dinspre el, din tot trupul lui, ca un câmp de forţă.

Harriet se întoarse. În asfinţitul spectral, violaceu, Hely ridică degetul mare în semn de victorie, apoi îşi strecură capul şi braţele prin ferestruică, ca un înotător de bras, şi începu să avanseze.

Era un loc extrem de strâmt. Mijlocul băiatului

rămase blocat. Harriet apucă strâns marginea de aluminiu cu mâna stângă, se agăţă tare de rama ferestrei cu cea dreaptă şi se feri cât de mult putu din calea picioarelor lui Hely, care se zbăteau înnebunite prin aer. Pragul de sprijin era îngust, iar Harriet alunecă, fu cât pe-aci să cadă, se agăţă iar în ultimul moment şi între timp, înainte chiar ca Harriet să apuce să înghită sau să-şi tragă răsuflarea, jumătatea din faţă a lui Hely căzu deja în interiorul apartamentului cu o bufnitură puternică, astfel încât acum îi rămăseseră afară doar tenişii. După o clipă de tăcere uluită, băiatul îşi trase înăuntru şi restul corpului.

— Da! îl auzi Harriet zicând – cu o voce îndepărtată şi victorioasă, amintind de extazul familiar din întunericul de prin poduri, când intrau de-a buşilea prin forturi din cutii de carton.

Harriet îşi vârî şi ea capul după el. În obscuritatea din interior, tot ce putu zări din Hely era doar un contur ghemuit, care îşi freca un genunchi lovit. Băiatul reuşi să se ridice greoi în genunchi, se îndreptă spre fereastră, o apucă de antebraţe şi o trase cu toată greutatea în spate. Harriet îşi supse burta şi se strădui să se strecoare pe fereastră, *uuf*, dând şi ea din picioare prin aer, de parcă ar fi fost ursuleţul Winnie the Pooh prins în vizuina iepurelui.

Contorsionată încă, fata căzu înăuntru cu o tumbă, parţial peste Hely, parţial peste un covor jilav, mucegăit, care mirosea ca şi cum ar fi stat pe fundul unei bărci. Se mai rostogoli un pic şi se lovi

cu capul de un perete ce sună a gol. Şi se văzură, într-adevăr, într-o baie, una minusculă: doar cu chiuvetă şi toaletă, fără cadă şi cu pereţii din plăci melaminate, care imitau plăcile de faianţă.

Hely, acum în picioare, o ajută să se ridice. Când o făcu, fata simţi un miros amărui şi puturos – nu de mucegai, deşi era amestecat cu cel de mucegai, dar pătrunzător, puternic şi absolut respingător. Luptându-se cu gustul rău pe care-l simţea în gât, Harriet îşi direcţionă panica tot mai puternică în truda de a deschide uşa (una din aceea pliantă, din vinilin, cu un imprimeu ce imita lemnul), care era însă blocată zdravăn pe şine.

Uşa se deschise brusc şi copiii căzură unul peste altul într-o altă încăpere, ceva mai mare – la fel de sufocantă, dar mai întunecoasă. Peretele din capătul îndepărtat era umflat în afară, curbat, încovoiat şi înnegrit de fum şi igrasie. Hely, care gâfâia de atâta agitaţie şi ţopăia ca un terrier pe urmele vânatului, a fost cuprins brusc de o teamă atât de acută, încât îi simţi gustul metalic pe vârful limbii. În parte datorită lui Robin şi a ceea ce i se întâmplase acestuia, părinţii lui Hely îl avertizaseră toată viaţa că nu toţi adulţii sunt oameni cumsecade; unii dintre ei – nu mulţi, ci doar câţiva – furau copiii de la părinţii lor şi apoi îi torturau sau chiar îi omorau. Niciodată până atunci acest adevăr nu-l izbise cu atâta forţă, ca un pumn tras în piept, dar duhoarea aceea şi coşcoveala scârboasă din pereţi îl făcură să se simtă cuprins de un fel de rău de mare şi toate

poveştile de groază spuse de părinţii lui (cu copii cu căluş în gură şi legaţi fedeleş în case părăsite, atârnaţi de frânghii sau încuiaţi în debarale şi lăsaţi să moară de foame), toate acestea au prins viaţă şi îl priveau acum cu ochi galbeni, sticloşi şi pătrunzători, rânjind spre el cu dinţi de rechin: *hap-hap*!

Nu ştia nimeni unde erau. Nimeni – niciun vecin, niciun trecător – nu îi văzuse cum se caţără şi intră în clădire. Nimeni n-avea să ştie vreodată ce li s-a întâmplat dacă nu mai ajung înapoi acasă. Urmând-o pe Harriet, care se îndrepta, sigură pe ea, spre cealaltă încăpere, Hely se împiedică de un fir electric şi aproape că strigă:

— Harriet?

Vocea lui Hely sună ciudat. Stătea acolo, în obscuritate, aşteptând-o să-i răspundă, şi se uita fix la singura lumină vizibilă – trei dreptunghiuri trasate cu foc, marcând cele trei ferestre acoperite cu folie, care pluteau spectral în întuneric –, când deodată îi alunecă podeaua de sub picioare. Poate că era o capcană. *De unde ştiau ei că nu era nimeni acasă*?

— Harriet! strigă Hely.

Brusc, simţi o nevoie acută să facă pipi, o nevoie mai acută ca niciodată, aşa că, umblând agitat la fermoar, aproape fără să-şi dea seama ce face, se întoarse dinspre uşă şi urină direct pe covor, repede, repede, repede, fără să-i pese de Harriet şi sărind pur şi simplu în sus şi-n jos de groază, deoarece, avertizându-l atât de insistent

despre psihopaţi, părinţii lui Hely i-au implantat fără să vrea în minte câteva idei ciudate, iar cea mai pregnantă dintre ele era convingerea panicată că răpitorii nu le permiteau copiilor răpiţi să folosească toaleta, ci îi sileau să facă pe ei oriunde s-ar fi aflat: legaţi de o saltea murdară, încuiaţi în portbagajul unei maşini, îngropaţi într-un sicriu şi cu un tub de respirat…

Aşa, *se* gândi el, aproape delirând de uşurare. Chiar dacă ţărănoii l-ar tortura (cu bricege, cu unghiere, cu orice o fi), cel puţin nu vor avea satisfacţia de a-l privi cum face pe el. Apoi auzi ceva chiar în spatele lui, iar inima îi derapă ca o maşină pe o pojghiţă de gheaţă.

Dar nu era decât Harriet – cu ochii ei mari, întunecaţi, şi părând extrem de mică în tocul uşii. Hely era aşa de fericit că o vede, încât nici măcar nu şi-a pus problema dacă ea l-a observat când a făcut pipi în cameră.

— Vino-ncoace să vezi ceva, i se adresă ea pe un ton sec.

Temerile lui Hely s-au evaporat când văzu calmul Harrietei.

O urmă în camera cealaltă. Îndată ce păşi înăuntru, duhoarea aceea puturoasă, de mucegai – cum de n-o recunoscuse mai devreme? – , îl izbi brusc şi atât de puternic, încât aproape că-i simţea gustul…

— Sfinte Sisoe! zise, astupându-şi nasul cu palma.

— Doar ţi-am zis! spuse trufaşă Harriet.

Lăzile – atât de multe, încât aproape că acopereau toată podeaua – luceau în lumina slabă. Nasturi perlaţi, cioburi de oglinzi, ţinte, strasuri şi sticlă pisată – totul scânteia discret în obscuritate, ca o peşteră cu o comoară a piraţilor, ticsită de cufere marinăreşti aruncate în dezordine şi pline cu nestemate, argint şi rubine împrăştiate peste tot.

Hely se uită în jos. În lada de lângă tenisul lui un crotal de pădure era încolăcit şi dădea din coadă, *tei*, *tei*, *tei*, doar la câţiva centimetri de el. Fără să se mai gândească, sări în spate şi în momentul acela zări cu coada ochiului un alt şarpe, care se-ndrepta tăcut spre el, unduindu-se în forma literei S. Când gura acestuia atinse marginea lăzii, se trase înapoi cu un asemenea sâsâit şi un plesnet atât de puternic, ca de bici (o mişcare imposibilă, ca într-un film derulat invers, cu o şuviţă albă înălţându-se dintr-o băltoacă de lapte vărsat, zburând în sus şi intrând în carafă, de unde ieşise), încât Hely sări din nou, dând peste o altă ladă, de unde îl împroşcă un adevărat clocot de sâsâieli.

Hely observă că Harriet încerca să urnească din grămada aceea o ladă ce stătea în picioare şi s-o împingă spre uşa zăvorâtă. Se opri şi îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Îl vreau pe ăsta, zise ea. Ajută-mă.

Hely era copleşit. Deşi nu realizase acest lucru, până în clipa aceea nu crezuse că Harriet i-a zis adevărul – şi a simţit înăuntrul lui o bulă

îngheţată de incitare ce-l gâdila mortal, delicios, asemeni mării verzi şi reci care pătrunde printr-o gaură de pe fundul unei bărci.

Harriet – cu buzele strânse – târî lada vreun metru pe porţiunea de podea liberă, apoi o răsturnă pe o parte.

— Pe ăsta îl luăm… zise ea şi făcu o pauză, ca să-şi frece mâinile. O să-l scoatem afară pe scări.

— Nu putem să mergem pur şi simplu pe stradă, cărând cutia asta după noi!

— Tu doar ajută-mă, bine?

Icnind, Harriet smulse lada din zona aceea înghesuită.

Hely o porni spre ea. Dar nu era deloc plăcut să te plimbi printre lăzile alea. În spatele plaselor de pe găurile lăzilor – care nu erau altceva decât nişte plase simple, de ferestre, observă el, deci puteai trece uşor cu piciorul prin ele – Hely avea vaga senzaţie a unei vânzoleli întunecate şi continue: cercuri care se frângeau, se topeau şi se suprapuneau, diamante negre care se unduiau unele după altele în circuite dezgustătoare şi tăcute, îşi simţea capul plin de aer. *Asta nu-i de-adevăratelea*, îşi zise el, *nu*, *nu-i de-adevăratelea*, *e doar un vis*, şi, într-adevăr, mulţi ani de-atunci încolo – până în anii maturităţii – visele sale aveau să-l arunce iar brusc în mijlocul întunericului aceluia urât mirositor, printre cuierele cu comori sâsâitoare şi coşmareşti.

Stranietatea cobrei – regale, ţanţoşe, solitare, iritant de unduitoare la fiecare salt al lăzii în care

se afla – nu i-a atras atenţia lui Hely. El nu percepea nimic altceva în afară de alunecarea neplăcută şi ciudată a greutăţii ei dintr-o parte în alta şi de nevoia de a-şi ţine mâna cât mai departe de ecranul protector. Încruntaţi, cei doi copii au împins lada prin uşa din spate, pe care Harriet o descuiase şi o deschisese larg. Apoi au ridicat împreună cutia şi-au cărat-o de-a lungul, între ei, pe scări în jos, până afară (cobra şi-a pierdut echilibrul, s-a zbătut şi a izbit în ladă cu o violenţă dezlănţuită, dar rece), iar acolo au lăsat-o jos.

De-acum se făcuse deja întuneric. Lampadarele erau aprinse, iar luminile de pe veranda de vizavi străluceau. Febrili şi mult prea speriaţi ca să se mai uite la cutie, căci bufniturile ce veneau dinăuntru erau înnebunitoare şi pline de ură, cei doi au împins lada cu piciorul până sub veranda casei.

Briza nopţii era răcoroasă. Harrietei i se făcu pielea de găină. Sus, după colţ, în afara vederii lor, uşa de plasă se deschise şi bufni, lovindu-se de balustradă, apoi se trânti la loc, închizându-se.

— Stai aşa, zise Hely.

Se ridică din poziţia semighemuită în care se afla şi se repezi înapoi pe scări. Cu degetele tremurânde şi moi, pipăi după mânerul rotund şi bâjbâi după încuietoare. Avea palmele lipicioase de la transpiraţie. O uşurătate ciudată a fiinţei, ca de vis, puse stăpânire pe el, iar lumea neţărmurită şi întunecată tălăzuia în juru-i, de parcă ar fi fost cocoţat pe catargul unei nave de coşmar, plină de

piraţi, răsucindu-se şi bălăngănindu-se acolo, în timp ce vântul nopţii mătura marea în furtună…

Grăbeşte-te, îşi zise el, *grăbeşte-te şi hai să ieşim odată de-aici*, dar mâinile nu-i funcţionau cum trebuie, alunecau şi glisau fără spor pe mânerul rotund, de parcă nici n-ar fi fost mâinile lui…

De undeva de jos se auzi ţipătul strangulat al Harrietei, un ţipăt atât de şocat, de plin de spaimă şi disperare, încât se stinse la jumătate.

— Harriet? strigă şi el în tăcerea nesigură care urmă.

Vocea îi sună plată şi ciudat de normală. Apoi, în clipa următoare, auzi cauciucurile maşinii pe pietriş. Farurile măturară maiestuos toată curtea din spate. Ori de câte ori avea să se gândească la această noapte în anii ce vor urma, cea mai vie imagine care-i va apărea va fi, nu se ştie de ce, aceasta: iarba îngălbenită, ţeapănă, inundată de lumina orbitoare a farurilor maşinii, şi nişte turle răsfirate de buruieni – costrei şi scaieţi – tremurând în lumina aspră…

Înainte de a apuca să se gândească – sau măcar să respire –, faza mare a farurilor se comută pe faza mică: *ţac*. Apoi iar *ţac* – şi iarba rămase în întuneric. Apoi se deschise o portieră şi ceva ce suna a vreo şase perechi de bocanci grei începu să tropăie pe scări în sus.

Hely se panică. Mai târziu avea să se întrebe cum de nu s-a aruncat pur şi simplu de pe palier de spaimă, cum de nu şi-a rupt un picior sau chiar

gâtul, dar, sub teroarea acelor paşi greoi, nu se putea gândi decât la predicator, la chipul acela cu cicatrice care venea spre el prin întuneric, iar singurul loc unde ar fi putut să se refugieze era înapoi în apartament.

Se repezi înăuntru, iar acolo, în obscuritate, i topi inima de groază. Masa de cărţi de joc, scaunele pliante, un răcitor cu gheaţă. Unde să se ascundă? Alergă spre camera din spate, lovindu-se cu degetul mare de la picior de o ladă cu dinamită (care răspunse cu un plesnet sec, supărat, şi un *tei*, *tei*, *tei* de clopoţei) şi pricepu imediat ce greşeală îngrozitoare făcuse, dar era deja prea târziu. Uşa de la intrare scârţâi. *Măcar am reuşit s-o închid*? se gândi el, năpădit de un val dezgustător de teamă.

Tăcere – cea mai lungă tăcere din viaţa lui Hely. După o perioadă ce i se păru a fi eternitatea însăşi, se auzi un clic uşor, făcut de o cheie răsucită în broască, şi apoi alte două clicuri rapide.

— Ce-i? întrebă o voce spartă, masculină. N-a mers?

În camera alăturată se aprinse brusc un bec. În fâşia de lumină ce venea dinspre uşă, Hely se văzu prins în capcană: nu exista nicio ascunzătoare, nicio cale de scăpare. În afară de şerpi, camera era practic goală: ziare, un cufăr de scule, un afiş desenat cu mâna şi pus pe un perete (*Cu Ajutorul Bunului Dumnezeu*: *Menţinerea şi Răspândirea Religiei Protestante şi Aplicarea*

tuturor Legilor civile...), iar în colţul îndepărtat un fotoliu-sac de vinilin umplut cu bobiţe de plastic. Zorit până la nebunie (acum puteau să-l zărească doar aruncând o privire prin uşa deschisă), se strecură printre lăzile de dinamită către fotoliul-sac.

Încă un clic.

— Da, uite că merge, zise neclar vocea aceea spartă, timp în care Hely se lăsă în genunchi şi se ascunse cât de bine putu sub fotoliul-sac, trăgându-şi partea mai voluminoasă peste cap.

A mai urmat un schimb de replici pe care Hely n-a putut să-l audă. Stătea cu faţa întoarsă dinspre uşă şi cu picioarele ghemuite strâns sub el. Covorul mototolit de sub obrazul lui stâng mirosea a şosete transpirate. Apoi – ce oroare! – lumina de deasupra capului lui se aprinse.

Ce tot spuneau? Hely încercă să se facă cât mai mic. Întrucât nu avea voie să se mişte, nu putea face nimic altceva (dacă nu voia să închidă ochii) decât să se uite fix la cei cinci sau şase şerpi care se mişcau în interiorul unei cutii oribile, cu plasă laterală, aflată la doar vreo jumătate de metru de nasul lui. Şi cum se uita Hely aşa fix la şerpi, pe jumătate hipnotizat, cu muşchii blocaţi de teroare, un şarpe mai mic se desprinse încet de ceilalţi şi se căţără cam până la jumătatea plasei. Partea mai scobită a gâtului şarpelui era albă, iar solzii de pe burtă se înşiruiau prelung, în plăci orizontale, cretoase, maronii, de culoarea loţiunii de calamină.

Hely închise ochii, dar de-acum era prea târziu – aşa cum i se întâmpla uneori când se surprindea că se uită prosteşte la măruntaiele ca nişte spaghete cu sos ale vreunui animal zdrobit pe autostradă. Cercuri negre pe fond portocaliu – lucirea luminii pe negativul pleoapelor închise – se înălţau de undeva din partea de jos a privirii sale, unul după altul, ca nişte baloane de aer într-un acvariu, devenind tot mai palide pe măsură ce se ridicau şi apoi dispăreau…

Vibraţii ale podelei: paşi. Paşii făcură o pauză. O altă serie de paşi, mai greoi, mai rapizi, se auziră tropăind înăuntru şi apoi oprindu-se brusc.

Dar dacă mi se vede tenisul în afară? se întrebă Hely, năpădit de un acces de spaimă aproape incontrolabil.

Totul încremeni. Paşii s-au îndepărtat un pic. Din nou şopocăieli înfundate. Lui Hely i s-a părut că o serie de paşi s-au îndreptat spre fereastră, cu un mers vioi, apoi s-au întors. Nu-şi dădea seama câte voci diferite erau prezente acolo, dar o singură voce se distingea faţă de restul: una lălăită şi monotonă, ca la jocul pe care-l juca uneori cu Harriet când se aflau la bazinul de înot, unde zicea fiecare, pe rând, câte o propoziţie sub apă şi apoi încercau să descifreze ce spusese celălalt. În acelaşi timp, Hely auzea liniştitul *tei*, *tei*, *tei* care venea dinspre cutia cu şarpele, un zgomot atât de slab, încât era tentat să creadă că, poate, doar şi-l imagina. Deschise ochii. În fâşia aceea îngustă dintre fotoliu şi covorul puturos, se

trezi că se uită fix, cu capul întors într-o parte, la cei şaisprezece centimetri palizi ai burţii unui şarpe, care se odihnea cumva ciudat pe plasa lăzii din faţa lui. De parcă ar fi fost vârful împodobit al unui tentacul de la o creatură marină, ce pendula înnebunitor înainte şi-napoi, asemeni unui ştergător de parbriz… scărpinându-se singur, cum îşi dădu seama Hely, cu o fascinaţie oripilată, *tei*… *tei*… *tei*…

Brusc lumina de sus se stinse. Paşii şi vocile se îndepărtară.

Tei… tei… tei… tei… tei… tei…

Hely – rigid, cu palmele strânse între genunchi – se holbă disperat în întunericul difuz. Burta şarpelui încă se mai vedea vag prin sită. Dar dacă avea să-şi petreacă toată noaptea aici? Gândurile lui Hely săreau şi se izbeau neajutorate de colo colo într-o năuceală atât de sălbatică, încât îl apucă greaţa. *Adu-ţi aminte de ieşiri*, îşi zise el. Aşa scria în manualul lui de educaţie civilă că trebuie să faci în caz de incendiu sau în altă situaţie de urgenţă, dar el nu fusese prea atent când intrase şi singurele ieşiri de care îşi aducea aminte erau pur şi simplu inutile: uşa din spate, inaccesibilă… uşa de la scările interioare, închisă cu lacăt de mormoni… fereastra de la baie – da, aceea era o posibilitate, cu toate că fusese destul de greu să intre, ce să mai vorbim de posibilitatea de a ieşi pe ea, fără să fie auzit şi pe întuneric…

Pentru prima dată de când se afla acolo, îşi aminti de Harriet. Unde era ea? Hely încerca să se

gândească ce ar face el dacă situaţiile lor ar fi inversate. Oare i-ar trece prin cap Harrietei să se ducă să cheme pe cineva în ajutor? în alte împrejurări Hely mai degrabă ar fi pus-o să-i toarne cărbuni încinşi pe spate decât să-l cheme pe tatăl său, dar acum – sub iminenţa morţii – nu vedea nicio alternativă. Tatăl lui Hely, care începea să chelească şi avea un puf uleţ moale în creştetul capului, nu era un tip prea masiv şi nici prea impunător, avea o statură uşor sub medie, dar experienţa sa de ani de zile ca administrator al liceului îi dăduse un aer care reprezenta Autoritatea însăşi şi o manieră fermă de a-şi prelungi tăcerile atât de mult, încât îi intimida până şi pe adulţi.

Harriet? Tensionat, Hely se concentră şi îşi imagină telefonul alb Princess din dormitorul părinţilor să-i Dacă tatăl lui ar şti ce s-a întâmplat, ar da năvală fără teamă aici, l-ar apuca de umăr şi l-ar târî după el la maşină, trăgându-i pe drumul spre casă o chelfăneală şi o predică care i-ar lăsa urechile sfârâindu-i lui Hely, în timp ce predicatorul s-ar ghemui înfricoşat printre şerpii săi, bolborosind un *da*, *domnu'*, *mulţam*, *domnu'*, fără să aibă habar ce l-a pălit.

Pe Hely îl durea rău gâtul. Nu auzea nimic, nici măcar şarpele. Brusc îi trecu prin minte că Harriet era, poate, moartă, strangulată, împuşcată, călcată de camioneta predicatorului, care – ce ştia el? – putea foarte bine să vireze acum chiar peste trupul ei.

Nimeni nu ştie unde mă aflu. Avea cârcei la picioare. Uşor-uşor, şi le întinse. *Nimeni*. *Nimeni*. *Nimeni*.

O ploaie de înţepături ca de ace i se răspândi prin gambe. Stătu culcat la podea, fără să se mişte, timp de câteva minute – încordat tot şi aşteptându-se din clipă în clipă ca predicatorul să se aplece asupra lui. În cele din urmă, cum nimic de genul ăsta nu se întâmplă, se răsuci cu faţa în sus. Sângele îi zornăia prin membrele descleştate. Îşi mişcă degetele de la picioare. Îşi răsuci capul dintr-o parte în alta. Aşteptă. Apoi, în sfârşit, când simţi că pur şi simplu nu mai rezistă, scoase capul din adăpostul fotoliului.

În întuneric lăzile scânteiau. Un dreptunghi pieziş de lumină se revărsa pe covorul decolorat dinspre uşa deschisă. Dincolo de uşa aceea – Hely se târî pe coate ceva mai încolo – se vedea cadrul unei încăperi galbene, luminată ca ziua de becul din tavan. O voce piţigăiată, de ţărănoi, vorbea repede, dar nu se putea înţelege ce zicea.

O altă voce, mârâitoare, o întrerupse:

— Iisus n-a făcut absolut nimic pentru mine, iar legea nici atât.

Atunci, destul de brusc, o umbră gigantică se înălţă în pragul uşii.

Hely se agăţă de covor. Stătea acolo, pe jos, împietrit, încercând să nu respire. Apoi se auzi o altă voce, distantă şi ţâfnoasă.

— Reptilele astea n-are ni ca eu Domnul. E decât ceva rău.

Umbra din tocul uşii scoase un chicotit ciudat, piţigăiat – iar

Hely îngheţă cu totul. *Farish Ratiliff*. Din tocul uşii, ochiul său nevăzător – opac, de parcă ar fi fost un ochi fiert de ştiucă – scana întunericul asemeni razei unui far.

— Să-ţi zic eu ce tre' să faci…

Spre imensa uşurare a lui Hely, pasul greoi se îndepărtă. Din camera alăturată se auzi un scârţâit, ca şi cum s-ar fi deschis uşa unui dulap de bucătărie. Când Hely deschise în cele din urmă ochii, cadrul luminat al uşii era gol.

— … ce tre' tu să faci, dacă te-ai plictisit să-i tot cari de colo până colo. Îi duci pe toţi în pădure şi le dai drumul, iar dup-aia-i împuşti. Îi împuşti de se cacă pe ei, până la unul. Şi le dai foc, zise tare Farish, acoperind vociferările predicatorului. Îi arunci în râu. Ce-mi pasă? Şi-atunci nu mai ai nicio problemă.

Urmă o tăcere belicoasă.

— Şerpii pot să înoate, zise o voce diferită – tot masculină, de alb, dar mai tânără.

— N-au cum să înoate prea departe dacă-s într-un căcat de ladă, nu-i aşa?

Se auzi zgomotul unei muşcături – probabil că Farish mânca ceva – şi-apoi acesta continuă pe un ton vesel, sacadat:

— Uite, Eugene, dacă nu vrei să te mai prosteşti cu ei, am acolo, în sertarul de mănuşi, un pistol de 38. Dacă-mi dai zece cenţi, mă duc chiar acum şi îi omor pe toţi, până la ultimul.

Lui Hely i se opri inima în piept. *Harriet*! îşi zise el, disperat. *Unde eşti*? Aceştia erau tipii care i-au omorât fratele. Când or să-l găsească (şi era sigur că aveau să-l găsească), or să-l omoare şi pe el…

Ce armă avea Hely? Cum putea să se apere? Un al doilea şarpe se căţărase pe plasă, alături de primul, cu botul sub falca celuilalt. Arătau ca cei doi şerpi încolăciţi de pe emblema medicilor. Până acum nu-şi dăduse seama de răutatea ascunsă în acest simbol arhicunoscut – imprimat în roşu pe plicurile de colecţie ale mamei lui de la Asociaţia Pneumologilor. Mintea i se învârtea. Fără să-şi dea seama ce face, Hely întinse o mână tremurândă şi ridică zăvoraşul de la lădiţa cu şerpi din faţa lui.

Uite, asta o să-i mai liniştească pe gagiii ăştia, gândi Hely, răsucindu-se pe spate şi privind fix la tavanul din plăci de polistiren. Poate că, în haosul creat astfel, va izbuti să scape. Chiar dacă ar fi muşcat de un şarpe, s-ar putea să reuşească să ajungă până la spital…

Unul dintre şerpi se şi repezise la el de câteva ori, rapid, când întinsese mâna spre zăvor. Acum simţea ceva lipicios – otravă? – în palmă. Şarpele se repezise şi-l împroşcase cu precizie prin sită.

Hely îşi şterse iute palma de dosul pantalonilor scurţi, sperând că nu are niciun fel de tăietură sau zgârietură de care să fi uitat.

Le-a luat ceva timp şerpilor până să-şi dea seama că simt liberi. Cei doi care stătuseră agăţaţi de sită s-au rostogolit şi s-au eliberat deodată. Au

rămas un timp pe loc, fără să se mişte, până ce şi alţi şerpi s-au întins peste spinările lor, ca să vadă ce se întâmplă. Toţi deodată – de parcă li s-ar fi dat un semnal – păreau să fi înţeles că sunt liberi şi au alunecat voioşi afară din ladă, răspândindu-se în toate direcţiile.

Hely – transpirat tot – ieşi de sub acoperirea oferită de fotoliul-sac şi se târî cât de repede îndrăzni dincolo de uşa deschisă, prin lumina care se revărsa din camera alăturată. Cu toate că i se făcuse rău de atâta teamă, nu îndrăzni să arunce nicio privire înăuntru, ci continuă să se uite fix în jos, de teamă ca nu cumva tipii ăia să-i simtă privirea îndreptată asupra lor.

După ce trecu de uşă nevătămat – cel puţin pe moment –, se prăbuşi în umbra peretelui opus, tremurând şi slăbit de bătăile puternice ale inimii. Nu mai avea nicio idee. Dacă vreunul dintre cei din camera alăturată se hotăra cumva să se ridice chiar acum, să vină în camera asta şi să aprindă luminile, l-ar vedea imediat cum stă, ghemuit şi neajutorat, lângă peretele din polistiren…

Dar chiar le dăduse drumul şerpilor? De unde stătea acum, Hely putu să vadă doi şerpi întinşi pe podeaua goală. Un altul se târa, plin de energie, către lumină. Cu o clipă în urmă i se păruse un plan bun, dar acum regreta teribil: *Te rog*, *Doamne Dumnezeule*, *te rog*, *fă-l să nu o ia încoace*… Şerpii aveau pe spate nişte modele asemănătoare cu cele ale mocasinilor nord-americani, numai că mai pronunţate. Iar pe

şarpele mai îndrăzneţ – cel care acum se îndrepta neabătut spre camera de alături – Hely reuşi să desluşească butonii înşiruiţi spre coadă preţ de vreo cinci centimetri, butonii cu clopoţei.

Dar cei care nu se vedeau îl îngrijorau cel mai tare. În cutia aceea fuseseră cel puţin cinci sau şase şerpi – poate chiar mai mulţi. Unde erau?

Ferestrele din faţă dădeau direct spre stradă. Singura lui speranţă era baia. Odată ce-ar fi ajuns pe acoperiş, putea să se ţină cu mâinile de margine, să se lase în jos şi apoi să îşi dea drumul de acolo. Sărise el din copaci de la înălţimi aproape la fel de mari.

Dar, spre uluiala lui, uşa de la baie nu se afla acolo unde credea el că era. Se strecură pe lângă perete, centimetru cu centimetru, revenind în zona întunecată de unde eliberase şerpii – dar ceea ce credea el că era o uşă se dovedi a nu fi deloc o uşă, ci doar o placă de polistiren proptită de perete.

Hely era perplex. Uşa de la baie era pe stânga – era sigur de asta. Se gândi dacă să meargă mai departe sau să se întoarcă şi atunci, cu o strângere de inimă, îşi dădu seama brusc că uşa era pe partea stângă a *celeilalte* camere.

Era prea înmărmurit ca să se poată mişca. Timp de o clipă întreaga încăpere se scufundă (la mare adâncime, în nişte fântâni mute, cu pupilele dilatate drept răspuns), iar când reveni, lui Hely i-a trebuit o vreme până să-şi dea seama unde se află. Şi-a sprijinit capul de perete, rotindu-l într-o

parte şi în alta. Cum de-a putut să fie aşa de prost? întotdeauna a avut probleme cu direcţiile, confunda stânga cu dreapta, literele şi numerele se schimbau între ele în momentul în care îşi ridica privirea de pe pagină şi rânjeau la el din locuri diferite, iar uneori, la şcoală, se aşeza fără să-şi dea seama în banca altcuiva. *Neatent*! *Neatent*! scria ţipător, cu litere roşii, în carnetul lui de note, la lucrările de la matematică şi pe caietele de exerciţii.

* * *

Când farurile maşinii au măturat aleea, Harriet a fost luată cu totul prin surprindere. S-a ghemuit la pământ şi s-a rostogolit sub casă, izbindu-se de lada cu cobra, care, drept răspuns, s-a repezit nervoasă la ea. Pietrişul a scrâşnit şi, aproape înainte de a apuca ea să răsufle, cauciucurile au vâjâit la doar vreun metru de ea, într-o explozie de vânt şi lumină albăstruie care a răvăşit iarba zdrenţuită.

Harriet – întinsă cu faţa în jos în pământul prăfos – a simţit un miros neplăcut, care-i făcea greaţă: miros de mortăciune. Toate casele din Alexandria erau un pic înălţate de teama inundaţiilor, iar acest spaţiu de sub ele nu era mai înalt de treizeci de centimetri şi declanşa cam tot atâta claustrofobie ca un mormânt.

Cobra – care nu se bucurase deloc că fusese târâtă, zguduită şi întoarsă pe toate părţile pe scări – se izbea cu putere de ladă, cu nişte şfichiuiri oribile, seci, care se simţeau prin lemnul

lăzii. Dar mai rău decât şarpele şi mai rău decât mirosul de şobolan mort era praful care o gâdila în nări, praful insuportabil.

Îşi întoarse capul. O lumină roşiatică, ce venea de la stopurile maşinii, se strecură pieziş pe sub casă, strălucind deodată peste o adunătură de râme, muşuroaie de furnici şi cioburi murdare de sticlă.

Apoi totul a fost acoperit de întuneric. Portiera maşinii se trânti.

— … asta a produs incendiul la maşina aceea, zise o voce mârâitoare – nu cea a predicatorului. „Bun”, i-am zis – că mă ţineau culcat la pământ – „eu sunt sincer cu dumneavoastră, domnule, şi puteţi să mă băgaţi la pârnă chiar acu, dar gagiu de-aici are un cazier lung cât o zi de post”. Ha! Ei, şi gagiul a luat-o la sănătoasa.

— Cred că aşa a fost să fie.

Un râs deloc amuzant.

— Aici ai nimerit-o.

Paşii tropăiau şi se apropiau de ea. Harriet – chinuindu-se cu disperare să nu strănute – îşi ţinu respiraţia, îşi duse o mână la gură şi se ţinu şi de nas. Paşii clămpăniră pe deasupra capului ei şi o luară în sus pe scări. O gânganie încercă s-o ciupească de gleznă. Neîntâlnind niciun fel de opoziţie, înfipse şi mai tare acul, în timp ce Harriet tremura din cap până-n picioare de dorinţa de a o pocni.

Încă o înţepătură, de data asta pe pulpă. Furnici roşii. Grozav.

— Ei bine, când o veni înapoi acasă, zise vocea mârâitoare – de data asta mai slab, îndepărtându-se –, toţi tre’ să vadă cine poate să scoată adevărul de la el…

Apoi vocea se curmă. Sus totul era cufundat în linişte, dar Harriet nu auzi uşa deschizându-se şi chiar avu impresia că tipii n-au intrat înăuntru, ci mai zăboveau pe palier, scrutători. Harriet rămase înţepenită acolo, străduindu-se să audă ceva cu fiecare părticică a percepţiei sale.

Minutele treceau. Furnicile roşii – energice şi în număr tot mai mare – o înţepau pe braţe şi pe picioare. Era încă sprijinită cu spatele de ladă şi din când în când, prin lemn, cobra se izbea morocănoasă de coloana ei vertebrală. În liniştea înăbuşitoare fata îşi imagina că aude voci, paşi – şi totuşi, când încerca să le desluşească, zgomotele acelea licăreau şi apoi se dizolvau în neant.

Încremenită de groază, se răsuci pe o rână şi se uită cu ochi goi la aleea învăluită în beznă. Cât timp trebuia să mai stea acolo? Dacă veneau după ea, nu ar avea altă soluţie decât să se târască şi mai adânc sub casă, fără să-i pese de furnicile roşii. Viespile îşi mai făceau cuiburile şi ele pe sub case. La fel şi sconcşii, şi păianjenii, şi tot felul de rozătoare şi reptile. Pisicile bolnave şi oposumii turbaţi se târau sub ele ca să moară aici. Un negru pe nume Sam Bebus, care repara şemineuri pe la oameni, a ajuns recent pe prima pagină a ziarului local când a dat peste un craniu de om sub Marselles, un conac în stilul neogrecesc de pe

Main Street, la doar câteva intersecţii distanţă de locul unde se afla ea acum.

Brusc luna îşi făcu apariţia de după un nor, îmbrăcând în argint iarba ciuntită care creştea pe marginea casei. Ignorând furnicile roşii, Harriet îşi ridică obrazul din ţărână şi ascultă. Firele înalte de meişor – albe la vârfuri în lumina lunii – tremurau la nivelul ochilor ei, apoi se culcau la pământ o clipă şi se îndreptau iar imediat, răvăşite şi bâţâindu-se. Aşteptă. Apoi, după o tăcere lungă şi nemişcată, înaintă încet-încet pe coate şi scoase capul de sub casă.

— Hely? şopti ea.

Curtea era învăluită într-o linişte de moarte. Buruienile în formă de spice mici şi verzi răsăreau prin pietrişul sclipitor al aleii. La capătul aleii se afla camioneta, tăcută şi întunecată, înălţându-se imensă, uluitor de disproporţionată şi parcată cu spatele la Harriet.

Harriet fluieră. Aşteptă. În sfârşit, după o perioadă care i se păru foarte lungă, ieşi târâş de sub casă şi se ridică în picioare. Pe obraz i se lipise ceva ce semăna cu o carapace sfărâmată de gândăcel. O dădu la o parte. Cu mâinile pline de ţărână, îşi curăţă furnicile de pe picioare şi de pe braţe. Un mănunchi de nori maronii, ca nişte vapori de benzină, zburau zdrenţuiţi pe deasupra lunii. Apoi se eliberară şi se împrăştiară, iar curtea rămase inundată de o lumină limpede şi cadaverică.

Harriet se trase repede înapoi, în umbrele de

lângă casă. Peluza fără copaci era luminată ca ziua. Abia acum îşi dădu ea seama că de fapt nu l-a auzit pe Hely coborând scările.

Trase cu ochiul pe după colţul casei. Curtea vecină, plină de umbre de frunze ce alergau pe iarbă, era pustie: nici ţipenie de om. Cu o nelinişte tot mai accentuată, fata se strecură uşor pe o latură a casei. Se trezi că se holbează printr-un gard din lanţuri în liniştea sticloasă a curţii vecine, unde un bazin mic, de copii, stătea singuratic şi părăsit pe iarba luminată de lună.

Ţinându-se tot în umbră, cu spatele la perete, Harriet înconjură casă, dar nu văzu nici urmă de Hely. Cel mai probabil fugise acasă şi o lăsase pe ea aici. Ieşi din umbră, pătrunse şovăitoare pe peluză şi îşi întinse gâtul, ca să se uite la parterul casei. Palierul era gol, iar fereastra de la baie – încă întredeschisă – era în întuneric. Sus se vedeau lumini, se vedea mişcare şi se auzeau voci – prea vagi pentru a le putea distinge.

Harriet se îmbărbătă şi ieşi în fugă pe strada luminată puternic, dar când ajunse la tufişul din mijlocul şoselei, acolo unde îşi lăsaseră bicicletele, inima îi zvâcni în piept şi se opri din mers, cu un picior în aer, neputând să-şi creadă ochilor. Sub ramurile albe, înflorite, zăceau ambele biciclete, răsturnate pe o parte, neatinse.

Rămase o clipă încremenită. Apoi îşi veni în fire, se lăsă pe vine în spatele tufişului şi îngenunche acolo. Bicicleta lui Hely era scumpă şi nouă şi el era ridicol de grijuliu cu ea. Sprijinindu-

şi capul în mâini, Harriet se uită fix la bicicletă şi încercă să nu intre în panică, apoi dădu la o parte crengile tufişului şi privi atentă peste drum, la etajul luminat al casei mormonilor.

Calmul din acea casă, cu ferestrele sale argintate lucind spectral la etajul de sus, i-a insuflat o teamă intensă şi, brusc, greutatea situaţiei o copleşi. Hely era prins în capcană acolo sus; acum era sigură de asta. Şi Harriet avea nevoie de ajutor, dar nu era timp pentru asta, iar ea era singură. Timp de câteva momente s-a ghemuit pe călcâie, ameţită, şi a analizat situaţia, încercând să hotărască ce se putea face. Fereastra aceea de la baie era încă parţial deschisă, dar la ce-i folosea ei chestia asta? în *Scandal în Boemia* Sherlock Holmes arunca o fumigenă prin fereastră, ca s-o facă pe Irene Adler să iasă din casă… drăguţă idee, dar Harriet nu avea o fumigenă şi nici altceva la îndemână, în afară de beţe şi pietriş.

A mai stat puţin pe gânduri şi apoi, în lumina puternică şi lucitoare a lunii, a traversat iar în fugă strada până la casa de vizavi, unde se ascunseseră sub smochin. Sub un pâlc de nuci americani se afla un strat neregulat de plante de umbră (urechea elefantului, frăsinel), înconjurat de bolovani de râu.

Harriet se lăsă în genunchi şi încercă să ridice unul dintre bolovani, dar erau cimentaţi. Înăuntru, pe lângă huruitul unui aparat de aer condiţionat plasat pe o fereastră laterală, se auzea slab un

lătrat scurt, ascuţit şi neobosit al unui câine. Precum un raton care scotoceşte cu labele în albia râului după peşte, Harriet îşi scufundă ambele mâini în verdeaţa luxuriantă şi pipăi orbeşte prin desiş până ce degetele i se încleştară pe o bucată netedă de beton. Prinzând-o cu ambele mâini, o ridică. Câinele tot mai lătra.

— Pancho! strigă piţigăiat o voce neplăcută, cu accent de yankeu, o voce de femeie bătrână, aspră ca glaspapirul.

Femeia părea bolnavă.

— Tacă-ţi gura!

Cocoşată de greutatea bucăţii de beton, Harriet alergă înapoi pe aleea casei de scânduri. Acum erau *două* camionete la capătul aleii. Una era din Mississippi, din districtul Alexandria, dar cealaltă avea număr de Kentucky şi, cu toate că piatra era foarte grea, Harriet se opri locului şi stătu puţin, cât să poată memora numerele. Nimeni nu se gândise să memoreze numerele maşinilor când fusese ucis Robin.

Se pitulă repede în spatele primei camionete – cea din Kentucky. Apoi luă bucata de beton (care, după cum observă acum Harriet, nu era o simplă bucată veche de beton, ci un ornament de peluză în formă de pisoi ghemuit) şi o trânti în farul din faţă.

Poc! au făcut becurile când s-au spart – uşor, cu o explozie ca de bec: *poc*, *poc*. Apoi fata fugi în spate şi sparse toate luminile camionetei lui Ratliff: atât farurile, cât şi luminile de poziţie. Cu

toate că ar fi vrut să le izbească din toate puterile, Harriet s-a înfrânat. Se temea să nu scoale vecinii, iar o lovitură scurtă şi zdravănă – ca şi cum ai sparge coaja unui ou – a fost de ajuns ca să le facă ţăndări şi să împrăştie pe pietriş bucăţi mari, triunghiulare, de sticlă.

Harriet a luat de la luminile din spate cioburile cele mai mari şi mai ascuţite şi le-a înfipt în cauciucurile din spate cât de tare a putut, având grijă să nu se taie la mâini. Apoi a înconjurat camioneta şi a făcut acelaşi lucru şi la roţile din faţă. Cu inima bătându-i cu putere, a inspirat adânc de două-trei ori. Apoi s-a proptit bine pe picioare, a ridicat pisoiul de beton cât mai sus cu ambele mâini şi l-a azvârlit drept în parbriz cu toată forţa de care era în stare.

Parbrizul s-a spart cu un plesnet luminos. O ploaie de pietricele de sticlă s-a răsfirat pe bord. Vizavi s-a aprins brusc o lumină pe o verandă, urmată de lumina de la casa vecină, dar aleea luminată de lună – şi lucind de sticlă spartă – era de-acum pustie, deoarece Harriet se afla deja la jumătatea scărilor.

* * *

— Ce-a fost asta?

Tăcere. Deodată – spre oroarea lui Hely – o sută cincizeci de waţi de lumină s-au revărsat asupra lui de la becul de deasupra capului. Năucit, orbit de inundaţia de lumină, s-a chircit şi mai mult pe placa de polistiren slinoasă şi, aproape înainte de a fi apucat măcar să clipească (întrucât

erau o groază de şerpi pe covor), cineva a înjurat şi-apoi camera s-a întunecat iar.

O siluetă mătăhăloasă păşi pe uşă şi intră în întunericul încăperii. Alunecă agil – pentru mărimea sa – pe lângă Hely şi se îndreptă spre ferestrele din faţă.

Hely îngheţă. Sângele i se scurse rapid, cu un fâşâit, de la cap la glezne, dar tocmai în momentul în care cameră începuse să se clatine încoace şi-ncolo cu el, în încăperea din faţă izbucni zarva. O discuţie agitată, deşi greu de auzit. Un scaun căzu şi hârşâi podeaua.

— Nu, nu face asta, zise cineva clar.

Şoapte înfricoşătoare. Pe întuneric, la doar câteva zeci de centimetri depărtare, Farish Ratliff stătea în umbră şi asculta încordat – nemişcat, cu bărbia ridicată şi picioarele sale butucănoase depărtate, asemeni unui urs gata de atac.

În camera alăturată uşa se deschise cu un scârţâit.

— Farsh? exclamă unul dintre ţipi.

Apoi, spre surprinderea lui, Hely auzi o voce de copil: scâncită, gâfâită şi neclară.

Farish zise tăios – şi înfiorător de aproape:

— Cine-i acolo?

Agitaţie mare. Farish – la doar câţiva paşi de Hely – trase adânc aer în piept, exasperat, şi apoi se întoarse şi o porni furtunos înapoi, în camera luminată, parcă gata să strângă de gât pe cineva.

Unul dintre bărbaţi îşi drese vocea şi zise:

— Farish, uite-aici…

— Jos… vino să vezi…

Vocea cea nouă – a copilului – era ţărănească şi scâncită: puţin *prea* scâncită, constată Hely, străbătut de un val ezitant de speranţă.

— Farsh, fata zice că jos… camioneta…

— Da, puştiul v-a spart toate geamurile, se auzi vocea acidă şi slabă. Dacă vă grăbiţi…

Urmă o învălmăşeală generală, întreruptă brusc de un muget suficient de asurzitor ca să dărâme pereţii.

— … dacă vă grăbiţi, puteţi să-l prindeţi, zise Harriet.

Accentul îi pierise, iar vocea – subţire şi pedantă – era în mod clar a ei, dar nimeni nu păru să observe acest lucru în puhoiul de bâiguieli şi înjurături.

Se auziră tropăieli la vale, pe scara din spate.

— La naiba! ţipă cineva de afară.

De undeva de jos se înălţa o hărmălaie teribilă, punctată de înjurături şi urlete. Hely, prudent, se îndreptă încet-încet spre uşă. Timp de câteva clipe stătu pe loc şi ascultă atât de concentrat, încât nici nu observă, în lumina difuză, prezenţa unui mic şarpe cu clopoţei încolăcit, gata să atace, la doar douăzeci-treizeci de centimetri de piciorul lui.

— Harriet? şopti el în cele din urmă – sau încercă să şoptească, deoarece îşi pierduse complet vocea.

Îşi dădu seama pentru prima dată cât de îngrozitor de sete îi era. De jos, de pe alee, veneau

urlete confuze şi se auzi un pumn izbit cu putere în metal – un sunet cu ecou şi repetitiv, ca o cadă de baie metalică în care era imitat zgomotul de tunet la piesele de teatru din gimnaziu sau la recitalurile de dans.

Hely scoase capul pe uşă şi se uită precaut în jur. Scaunele stăteau toate împrăştiate, unele căzute pe-o rână, iar paharele pline cu gheaţă ce se topea se înşirau în cercuri de apă unite între ele pe masa de joc, lângă o scrumieră şi două pachete de ţigări. Uşa dinspre palier era întredeschisă. Un alt şerpişor se târâse în cameră şi stătea lungit discret sub calorifer, dar Hely uitase complet de şerpi. Fără să mai piardă niciun moment şi fără să se uite măcar unde pune piciorul, o luă la fugă prin bucătărie spre uşa din spate.

Predicatorul îşi cuprinsese pieptul cu braţele, stătea aplecat spre pavaj şi se uita în jos, de parcă ar fi aşteptat să vină trenul. Partea opărită a chipului său era întoarsă dinspre Harriet, dar chiar şi profilul acelui om era neliniştitor, căci acesta avea obiceiul derutant de a-şi scoate din când în când limba pe furiş printre buze. Harriet stătea cât de departe putea în condiţiile date şi întorsese capul într-o parte, pentru ca nici predicatorul şi nici ceilalţi (care încă mai înjurau pe aleea din spate) să nu poată să se uite mai bine la ea. Ce ar fi vrut – tare mult – ar fi fost s-o ia la sănătoasa. De altfel, o pornise încetişor pe trotuar, cu gândul să facă exact asta, dar predicatorul se

trezise din confuzie şi adăsta în spatele ei, iar Harriet nu era sigură că putea să fugă mai repede ca el. Sus tremurase ca varga atunci când fraţii au privit-o dominator din pragul uşii luminate: toţi nişte uriaşi copleşitor de mătăhăloşi, bronzaţi, cu cicatrici, cu tatuaje şi unsuroşi, uitându-se în jos, spre ea, cu ochii lor mânioşi şi spălăciţi. Cel mai murdar şi mai masiv dintre ei – un bărbos cu părul încâlcit şi des şi cu un ochi sumbru şi alburiu, ca de peşte, de parcă ar fi fost orbul Pew din *Comoara din insulă* – trântise un pumn în tocul uşii, înjurând aşa de murdar şi de cursiv şi cu o violenţă atât de alarmantă, încât Harriet s-a dat câţiva paşi în spate. Acum, cu coama sa grizonantă în vânt, izbea metodic cu picioarele rămăşiţele poziţiilor din spate până ce le făcu zob cu cizma. Semăna cu Leul cel Laş, dar unul al naibii de rău, cu un trunchi masiv şi puternic şi nişte picioare mici şi scurte.

— Zici că ei nu era într-o maşină? întrebă predicatorul, întorcându-şi cicatricea şi tot restul ca s-o examineze pe Harriet.

Harriet continuă să se uite prosteşte în jos şi clătină din cap. Doamna cu chihuahua – sfrijită, cu o cămaşă de noapte fără mâneci, cu papuci de baie fără barete şi cu o banderolă de plastic roz, de spital, la încheietura mâinii – îşi târşâia picioarele, întorcându-se acasă. Ieşise cu câinele şi îşi luase ţigările şi o brichetă într-o borsetă de piele, iar acum se oprise la marginea curţii sale şi se uita să vadă ce se întâmplă acolo. De pe umărul

ei, câinele – care încă lătra scurt şi nervos – se uita fix în ochii Harrietei şi se zbătea, ca şi cum singurul lucru de pe lume pe care şi-l dorea era să scape din strânsoarea stăpânei şi să poată s-o facă bucăţele pe fată.

— Era alb? întrebă predicatorul.

Tipul purta o vestă de piele peste o cămaşă albă, cu mâneci scurte, şi părul lui grizonant era dat pe spate şi strâns într-o coamă ondulată *pompadour*.

— Eşti sigură?

Harriet dădu din cap că da şi, cu un gest ruşinat, îşi trase o meşă de păr peste faţă.

— Te învârţi pe-aici cam târziu în seara asta. Nu te-am văzut mai devreme în piaţă?

Harriet dădu din cap că nu şi se uită atentă în spatele lui, înspre casă – şi-l zări pe Hely, alb la faţă, alb ca creta, zbughind-o rapid pe scări. Zbura pur şi simplu în jos, fără s-o vadă pe Harriet şi nici pe altcineva, şi se izbi drept în tipul cu un singur ochi, care bolborosea ceva în barbă şi se-ndrepta foarte repede spre casă, cu capul plecat.

Hely se trase în spate şi scoase un ţipăt îngrozit, slab şi şuierat. Dar Farish doar trecu pe lângă el şi pomi greoi pe scări în sus. Îşi smucea capul nervos şi vorbea întrerupt, pe un ton supărat („… mai bine să nu încerci aşa ceva, mai bine nu…”), de parcă o fiinţă invizibilă, dar bine definită, înaltă de vreun metru, s-ar fi cocoţat pe scări în urma lui. Apoi ridică brusc braţul şi trase o palmă zdravănă prin aer, o palmă grea, de parcă

ar fi luat contact cu o prezenţă reală, un fel de duh rău, cocoşat, care-l urmărea.

Hely dispăruse. Brusc asupra Harrietei se năpusti o umbră:

— Tu cine eşti?

Harriet – speriată rău – se uită în sus şi îl văzu pe Danny Ratliff înălţându-se dinaintea ei.

— Şi-ai văzut totul aşa, din întâmplare? zise el, punând mâinile în şolduri şi suflându-şi o şuviţă de păr de pe faţă. Unde erai când toate farurile şi geamurile astea se spărgeau? De unde a răsărit asta? îl întrebă el pe fratele său.

Harriet ridică privirea spre el, cu gura căscată. După valul de surprindere ce-i umflă nările lui Danny Ratliff, Harriet îşi dădu seama că repulsia i se citea clar pe tot chipul.

— Nu te holba aşa la mine! se repezi el.

Văzut de aproape, era un tip smead, slab şi cu o figură rapace, îmbrăcat cu nişte blugi şi un tricou lălâu, cu mânecă lungă. Ochii lui – acoperiţi de nişte sprâncene dese – aveau o privire rea, pierdută, care-i dădu fiori Harrietei.

— Ce-i cu tine?

Predicatorul, care părea foarte agitat şi se uita tot timpul în lungul străzii, îşi încrucişă braţele pe piept şi-şi vârî palmele la subsuori.

— Nu-ţi face griji, zise el cu o voce piţigăiată şi exagerat de prietenoasă. N-o să te muşcăm.

Oricât era de înspăimântată, Harriet nu putu să nu observe tatuajul albăstrui şi neclar de pe antebraţul tipului şi se întrebă ce reprezenta oare

desenul acela. Ce fel de predicator avea tatuaje pe braţe?

— Care-i problema? i se adresă predicatorul. Te-oi teme de faţa mea, nu?

Avea o voce destul de plăcută, dar apoi, aproape pe neaşteptate, o apucă pe Harriet de umeri şi-şi împinse faţa înspre faţa ei, de parcă voia să sugereze că faţa lui era într-adevăr ceva de care trebuie să-ţi fie teamă.

Harriet înţepeni, mai puţin din pricina arsurii (de un roşu lucitor, cu o membrană fibroasă, lucioasă şi sângerie) cât de teama mâinilor de pe umerii săi. De sub pleoapa netedă, fără gene, ochiul predicatorului scânteia colorat, ca un ciob ascuţit de sticlă albastră. Brusc palma-i făcută căuş se repezi spre Harriet, de parcă ar fi vrut să o pălmuiască, dar în momentul în care fata clipi, ochii tipului se luminară.

— Ah, ah, ah! zise el triumfător.

Apoi, cu o atingere uşoară şi enervantă, o mângâie pe Harriet pe obraz şi, în timp ce-şi trecea mâna prin faţa ei, scoase pe neaşteptate o lamă îndoită de gumă de mestecat, pe care o răsuci între degete.

— Nu prea ai ce să spui, aşa-i? zise Danny. Îţi mergea gura frumuşel acolo sus acu un minut.

Harriet îi studie mâinile cu atenţie. Deşi erau osoase şi păreau de băieţandru, mâinile tipului erau pline de cicatrici, cu unghiile mâncate, cu negreală sub ele şi încărcate de inele urâte (cu un craniu de argint, un simbol de motociclist), din

cele pe care le-ar purta o vedetă rock.

— Oricine o fi făcut chestia asta, în mod sigur fuge al naibii de repede.

Harriet ridică privirea pe furiş spre chipul lui. Era greu de spus ce gândea. Tipul se uita în susul şi-n josul străzii, iar ochii lui se agitau bănuitori şi nervoşi, că ai unui elev scandalagiu de pe terenul de joacă şi care vrea să se asigure că profesorul nu se uită în momentul când el se repede să-i tragă un pumn cuiva.

— Nu vrei? o întrebă predicatorul, jucându-se cu lama de gumă de mestecat prin faţa ei.

— Nu, mulţumesc, zise Harriet şi-i păru rău imediat ce rosti cuvintele acelea.

— Ce dracu' cauţi tu pe-aici? vru să ştie, aşa deodată, Danny Ratliff, răsucindu-se brusc spre ea, de parcă fata l-ar fi insultat. Cum te cheamă?

— Mary, şopti Harriet.

Inima îi bătea cu putere. *Nu, mulţumesc*. Frumos! Cu toate că arăta şleampăt (cu frunze prin păr, cu ţărână pe braţe şi pe picioare), cine putea să creadă că era o mocofancă, o ţărăncuţă? Nimeni – în niciun caz un alt ţărănoi.

— Hi-hi-hi!

Chicotitul piţigăiat al lui Danny Ratliff era sec şi surprinzător.

— Nu te-aud.

Vorbea repede, dar fără să-şi mişte prea mult buzele.

— Zi-i mai tare.

— Mary.

— Mary, zici?

Avea nişte cizme mari, înspăimântătoare, cu o mulţime de catarame.

— Mary şi mai cum? A cui eşti?

Un vânticel uşor trecu printre copaci. Umbrele frunzelor tremurară puţin, schimbându-şi poziţia pe asfaltul scăldat în lumina lunii.

— John… Johnson, spuse Harriet cu o voce pierită.

Na belea! se gândi ea. Oare chiar nu puteam să scot ceva mai bun?

— Johnson? zise predicatorul. Care Johnson mai e şi ăsta?

— Ciudat. Mie mi se pare că semeni cu unul din puradeii lui Odum.

Muşchii fălcii lui Danny s-au deplasat pe furiş spre partea stângă a gurii, iar tânărul se muşcă de obraz singur, pe interior.

— Cum se face că umbli p-afară de una singură? Nu te văzui mai devreme pe la salonul de biliard?

— Mama…

Harriet înghiţi în sec şi se hotărî s-o ia de la început.

— Mama nu…

Danny Ratliff, constată Harriet, îi studia mocasinii noi şi scumpi pe care îi comandase Edie pentru ea de la L.L. Bean.

— Mama nu mă lasă să merg acolo, zise ea încurcată, cu o voce mică.

— Cine-i maică-ta?

— Nevasta lui Odum a mierlit-o, zise trufaş predicatorul, încrucişându-şi mâinile.

— Nu te-ntreb pe tine, o întreb pe ea.

Danny îşi morfolea unghia de la degetul mare şi se uita fix la Harriet, cu o privire de gheaţă care o făcu să se simtă foarte stânjenită.

— Uită-te la ochii ei, Gene, îi zise el fratelui său, dându-şi capul pe spate cu un gest nervos.

Plin de înţelegere, predicatorul se aplecă şi o privi îndeaproape.

— Ei bine, al naibii să fiu de nu-s verzi. De unde ai ochii ăştia verzi?

— Uită-te la ea cum se holbează la mine, zise Danny cu un glas ascuţit. Se holbează uite-aşa. Ce-i cu tine, fato?

Chihuahua încă mai lătra. Harriet auzi – undeva la distanţă – ceva care semăna cu o sirenă de poliţie. Tipii auziră şi ei acelaşi lucru şi încremeniră, dar tocmai atunci de sus se porni un ţipăt hidos.

Danny şi fratele său s-au uitat scurt unul la altul, apoi Danny a ţâşnit în sus pe scări. Eugene – prea şocat ca să se mai poată mişca şi incapabil să se gândească la altceva decât la domnul Dial (întrucât dacă această larmă de nedescris n-avea să-i aducă şi pe Dial, şi pe şerif, atunci nimic altceva nu-i putea aduce) – îşi duse o mână la gură. Auzi în spatele lui lipăitul unor paşi pe trotuar şi când se întoarse, o văzu pe fată cum o rupe la fugă.

— Fată! strigă după ea. Tu, fată!

Era gata-gata să se ia după ea, când la etaj se deschise, cu un pocnet, o fereastră şi un şarpe zbură prin aer, iar pielea lui palidă de pe burtă luci pe fondul întunecat al cerului.

Eugene sări în spate. Era prea uluit ca să mai strige. Deşi creatura avea mijlocul strivit, iar capul îi era o bulă însângerată, încă se mai zbătea şi se răsucea în convulsii pe iarbă.

Loyal Reese apăru brusc în spatele lui.

— Nu-i cinstit, îi zise el lui Eugene, uitându-se în jos, la şarpele mort.

Dar Farish cobora deja vertiginos pe scările din spate, cu pumnii încleştaţi, având o privire criminală în ochi, şi, înainte ca Loyal să mai poată rosti vreun cuvânt, îl întoarse spre el şi-i arse un pumn în gură, făcându-l să se clatine.

— Pentru cine lucrezi? urlă el.

Loyal se trase în spate, împleticindu-se, deschise gura – umedă şi uşor sângerândă – şi, deoarece un timp nu îi ieşi niciun sunet din ea, Farish privi scurt peste umăr şi-apoi îi mai trase un pumn, trântindu-l de data asta la pământ.

— Cine te-a trimis? zbieră el.

Loyal avea gura plină de sânge. Farish îl apucă de piepţii cămăşii şi îl trase până ce îl ridică în picioare.

— A cui a fost ideea asta? Tu şi cu Dolphus aţi crezut c-o să mi-o trageţi, c-o să puneţi mâna pe nişte bani aşa, de-a moaca, dar nu-s eu ăla la care să i-o trageţi voi…

— Farish! strigă Danny, alb ca varul, alergând

pe scări în jos şi sărind câte două trepte deodată. Ai pistolul ăla de 38 în camionetă?

— Stai aşa! zise Eugene, cuprins de panică. Arme de foc în apartamentul domnului Dial? Vreun cadavru, poate? Ai înţeles aiurea! strigă la rândul lui, fluturând mâinile prin aer. Calmaţi-vă cu toţii.

Farish îl împinse din nou pe Loyal la pământ.

— Am toată noaptea la dispoziţie. Nenorocitule! Numa-ncearcă să mă duci de nas şi-o să-ţi scot toţi dinţii! Şi-ţi fac şi-o gaură în piept.

Danny îl apucă pe Farish de braţ.

— Lasă-l, Farish. Haide. Avem nevoie de-o armă colo sus.

Loyal, sprijinit într-un cot, se ridică un pic.

— A scăpat şerpii? întrebă, iar vocea lui era atât de plină de inocentă nedumerire, încât până şi Farish încremeni.

Danny se trase în spate, clătinându-se în cizmele lui de motociclist, şi îşi trecu mâna murdară peste frunte. Părea în stare de şoc.

— Sunt împrăştiaţi peste tot, în mă-sa, răspunse el.

— Lipseşte unul, zise Loyal peste zece minute, ştergându-şi cu dosul palmei saliva plină de sânge de pe buze.

Ochiul stâng îi era vineţiu şi atât de umflat, că i se îngustase aproape complet.

Danny zise:

— Miroase ceva ciudat. Locul ăsta pute a pişat. Îţi miroase şi ţie, Gene? îl întrebă el pe

fratele lui.

— A, uite-l! ţipă brusc Farish şi se aruncă înspre o gură de ventilaţie dezafectată, din care ieşeau în afară vreo cincisprezece centimetri dintr-o coadă de şarpe.

Coada se zbătu şi, cu un clinchet de rămas-bun, dispăru în interiorul gurii de ventilaţie de parcă ar fi fost cureaua unui bici.

— Las-o baltă, îi zise Loyal lui Farish, care trăgea şuturi în gura de ventilaţie cu vârful cizmei de motociclist.

Ducându-se repede acolo, Loyal se aplecă deasupra orificiului fără pic de teamă (Eugene, Danny, ba chiar şi Farish îşi încetară dansul şi se traseră mult în spate). Făcându-şi gura pungă, emise nişte fluierături ciudate, scurte şi întrerupte, *iii*, un fel de combinaţie între şuieratul unui ceainic şi scârţâitul scos de un deget ud frecat de un balon.

Tăcere. Loyal încercă din nou, cu buzele lui umflate şi pline de sânge: *iii*, un fluierat ce-ţi ridica părul măciucă în cap. Apoi ascultă, cu urechea lipită de podea. După cinci minute de tăcere se ridică cu mare greutate în picioare şi-şi frecă palmele de coapse.

— A plecat, anunţă el solemn.

— A plecat? strigă Eugene. A plecat unde?

Loyal se şterse la gură cu dosul palmei.

— S-a dus jos, în celălalt apartament, răspunse el sumbru.

— Tu tre’ să te duci la circ, zise Farish,

uitându-se la Loyal cu un respect proaspăt dobândit. Asta-i o scamatorie. Cine te-a învăţat să fluieri aşa?

— Mă am bine cu şerpii, zise Loyal modest, în timp ce toţi ceilalţi stăteau în picioare în jurul lui şi se uitau neclintiţi la el.

— Oho! zise Farish, luându-l amical pe după umeri, căci fluieratul acela îl impresionase atât de mult, încât uitase de supărarea de dinainte. Crezi că poţi să mă-nveţi şi pe mine să fluier aşa?

Privind ţintă pe fereastră, Danny murmură:

— Se-ntâmplă ceva ciudat pe-aici.

— Ce anume? se repezi Farish, întorcându-se brusc spre el. Dacă vrei să-mi zici ceva, Danny, băiete, zi-mi verde-n faţă.

— Am spus că se-ntâmplă ceva ciudat pe-aici. În seara asta, când am venit noi sus, uşa aia era deschisă.

— Gene, zise Loyal, dregându-şi glasul, trebuie să le spui celor de jos. Ştiu exact unde s-a ascuns gagiu ăla mic. A luat-o prin ventilaţie şi s-a cuibărit frumuşel între ţevile cu apă caldă.

— Presupun că n-are de gând să se-ntoarcă aici… zise Farish.

Apoi îşi ţuguie buzele şi încercă, fără succes, să imite fluieratul acela absolut nepământean pe care-l scosese Loyal pentru a ademeni, unul câte unul, cei şase crotali de pădure din diferitele părţi ale încăperii.

— Nu-i la fel de antrenat ca ăialanţii? continuă el.

— Niciunul nu-i antrenat. Nu le place hărmălaia şi bocăniturile astea. Nu-i, zise Loyal, scărpinându-se în cap şi uitându-se în gura de ventilaţie. A plecat.

— Ai de gând să-l aduci înapoi?

— Uite ce-i, trebuie să merg la doctor! se văicări Eugene, răsucindu-şi încheietura mâinii.

Avea mâna atât de congestionată, încât arăta ca o mănuşă de cauciuc umflată.

— Al naibii să fiu! zise Farish vesel. Te-a muşcat.

— Ţi-am zis doar că m-a muşcat! Aici, aici ş-aici!

Apropiindu-se, Loyal zise:

— Nu-şi foloseşte întotdeauna tot veninul la o singură muşcătură.

— Chestia aia s-a agăţat de mine!

Încăperea începuse să se întunece pe la colţuri. Lui Eugene îi ardea mâna, iar el se simţea ameţit, dar nu în mod neplăcut, ci aşa cum se mai simţise prin anii ’60, pe când era în închisoare, înainte de a fi fost mântuit, atunci când l-a apucat euforia după ce inhalase detergentul lichid din curăţătorie, iar coridoarele acelea din bolţari, pline de aburi, se închideau parcă în jurul lui, până ce a ajuns să vadă totul într-un cerc îngust, dar ciudat de plăcut, ca şi cum s-ar fi uitat printr-o rolă goală de hârtie igienică.

— Eu am fost muşcat şi mai rău, zise Farish – şi, într-adevăr, chiar fusese, cu ani în urmă, când ridicase odată un bolovan mare de pe câmp, ca să

tundă tufişurile. Loyal, ştii cumva şi un fluierat cu care să-l vindeci?

Loyal ridică mâna umflată a lui Eugene.

— O, nu-i a bună! zise el sumbru.

— Hai, dă-i drumul! zise Farish pe un ton vesel. Roagă-te pentru el, predicatorule! Cheamă-l pe Domnul pentru noi! Fă-ţi treaba!

— Nu merge aşa. Fir-ar te-a muşcat zdravăn! îi zise Loyal lui Eugene. Direct în vena de-aici.

Danny îşi trecu agitat o mână prin păr şi se întoarse cu spatele. Era rigid şi îl durea tot corpul de la adrenalină. Avea muşchii încordaţi, de parcă ar fi fost nişte fire de înaltă tensiune, mai voia o doză şi voia să iasă naibii odată din Misiunea asta. Nu-i păsa nici dacă lui Eugene i-ar fi căzut braţul şi pe deasupra se săturase şi de Farish. De fapt tot Farish îl târâse până în oraş... dar Farish se dusese oare să pună drogurile în siguranţă, în camioneta lui Loyal, cât mai avusese ocazia să o facă? Nu. Stătuse jos aproape jumătate de oră, se întinsese relaxat pe spate, bucurându-se de publicul captiv reprezentat de micul şi politicosul predicator, lăudându-se, dându-se mare şi povestind tot felul de istorii pe care fraţii lui le auziseră deja de un milion de ori, adică doar bătuse apa în piuă. În ciuda tuturor aluziilor nu tocmai subtile pe care i le tot făcuse Danny, el încă nu se dusese afară, ca să mute drogurile din rucsacul lui militar în locul unde avea de gând să le ascundă. Nu. El era acum mult prea interesat de Loyal Reese şi de tărăboiul cu şerpii cu

clopoţei. Şi de fapt fusese prea îngăduitor cu Reese – mult prea îngăduitor. Uneori, când Farish era drogat, se bloca în idei şi fantasme şi nu mai putea scăpa de ele. Nu ştiai niciodată ce-i va atrage atenţia. Un lucru cât de mic, de irelevant – cum ar fi o glumă ori un desen animat de la televizor –, putea să-i abată atenţia ca unui bebeluş. Aşa fusese şi tatăl lor. Uneori părea gata să-i omoare în bătaie pe Danny, pe Mike sau pe Ricky Lee pentru te miri ce prostie, dar dacă auzea din întâmplare vreo ştire absolut irelevantă, se oprea cu braţul în aer (lăsându-şi fiul să se prăbuşească în lacrimi pe podea) şi alerga în cealaltă cameră, ca să dea drumul la radio. *Cresc preţurile la bovine*! Numai imaginaţi-vă aşa ceva.

Zise cu voce tare:

— Să-ţi spun eu ce vreau să ştiu.

Nu avusese niciodată încredere în Dolphus şi nu avea încredere nici în Loyal.

— Cum de-a ieşit şerpii afară din cutie de la bun început? continuă el.

— Of, la naiba! zise Farish, repezindu-se la fereastră.

Şi după câteva minute Danny îşi dădu seama că fâşâitul slab, abia perceptibil, *pop*, *pop*, care-i răsuna în urechi nu era produsul imaginaţiei lui, ci o maşină cât se poate de reală, care rula pe pietrişul de afară.

Un ac de gămălie incandescent – ca un grăunte aprins – sfârâi şi luci în câmpul lui vizual. După aceea Danny n-a mai ştiut altceva decât că

Loyal dispăruse în camera din spate, iar Farish, de lângă uşă, zicea:

— Vino aici. Zi-i de tărăboi… Eugene…? Zi-i că ai fost muşcat de şarpe undeva prin grădină…

— Zi-i, spuse Eugene, care avea ochii sticloşi şi se împleticea în lumina becului de deasupra, zi-i să-şi împacheteze afurisitele de reptile. Zi-i că-i mai bine să dispară de aici până m-oi trezi mâine-dimineaţă.

— Îmi pare rău, domnule, zise Farish, făcând un pas în faţă, ca să împiedice intrarea unei siluete enervate, care scotea nişte sunete nearticulate şi încerca să intre.

— Ce se întâmplă aici? Ce fel de adunare e asta…?

— Nu-i nicio adunare, domnu', nu, şi nu intraţi! zise Farish, blocându-i accesul cu trupul lui de uriaş. Nu-i timp de lălăială şi de vizite. Avem nevoie de ajutor aici. Frate-miu tocmai fu muşcat de un şarpe… şi-a ieşit din minţi, nu vedeţi? Ajutaţi-mă să-l duc la maşină.

— Diavol babtizd ce eşti! i se adresă Eugene halucinaţiei cu chip roşu a lui Roy Dial – în pantaloni ecosez şi o cămaşă de golf de un galben strălucitor –, care se clătina la capătul tunelului, într-o rază de lumină ce se tot îngusta.

* * *

În noaptea aceea – în vreme ce o doamnă dezmăţată şi plină de inele jelea printre mulţimi şi flori şi continua să jelească pe ecranul acela mare, alb-negru şi pâlpâitor, pentru poarta cea mare,

drumul cel larg şi mulţimile de oameni care se repezeau pe acel drum ce ducea la distrugere – Eugene s-a răsucit pe-o parte şi pe alta în patul de spital, cu un miros ca de haine arse în nări. Se bălăngănea într-o parte şi-n alta, între perdelele albe, osanalele doamnei dezmăţate şi o furtună de pe malurile unui fluviu întunecat şi îndepărtat. Imaginile se rostogoleau când înăuntru, când în afară, ca o viziune profetică: porumbei murdari, cuibul unei păsări malefice, construit din bucăţele solzoase de piele jupuită de şarpe, un şarpe lung şi negru care ieşea târâş dintr-o gaură, având păsări în stomac, ghemotoace mici care încă se mai agitau, încă mai trăiau, străduindu-se să cânte chiar şi din întunecimea burţii de şarpe…

Iar la Misiune Loyal – ghemuit în sacul lui de dormit – a dormit zdravăn, în ciuda ochiului vânăt şi a celorlalte suferinţe, nefiind tulburat nici de coşmaruri, nici de şerpi. S-a trezit odihnit înainte de răsărit, şi-a spus rugăciunile, s-a spălat pe faţă, a băut un pahar cu apă, şi-a încărcat în mare viteză şerpii, a urcat înapoi pe scări şi, aşezându-se la masa din bucătărie, i-a scris cu mare grijă lui Eugene câteva rânduri de mulţumire pe spatele unui bon de la benzinărie, pe care l-a lăsat pe masă, împreună cu un semn de carte din piele sintetică, din acela cu franjuri, o broşură intitulată *Conversaţia lui Iov* şi un teanc de treizeci şi şapte de bancnote de un dolar. Când soarele se ridicase deja pe cer, Loyal era deja în camionetă, pe autostradă, cu farurile sparte cu tot, îndreptându-

se spre hramul bisericii lui din East Tennessee. Nici n-a remarcat că îi lipsea tocmai cobra (şarpele lui cel mai de seamă, singurul pentru care plătise bani) până când a ajuns la Knoxville. Când a sunat să-i spună lui Eugene, la telefon n-a răspuns nimeni. Şi nici la Misiune nu era nimeni care să audă ţipătul băieţilor mormoni, care, trezindu-se târziu (pe la opt, deoarece cu o seară înainte se întorseseră târziu de la Memphis), au fost întrerupţi brusc din rugăciunile lor de dimineaţă la vederea unui crotal de pădure ce-i studia din vârful unui coş plin cu cămăşi proaspăt spălate.

CAPITOLUL 5 Mănuşile roşii în dimineaţa următoare Harriet s-a trezit târziu, cu mâncărimi de piele şi neîmbăiată, în cearşafurile pline de ţărână. Mirosul acela din şanţul de sub casă, cutiile acelea colorate, împănate cu cuie şi ţinte lucitoare, umbrele prelungi din cadrul uşii luminate – toate acestea, plus multe altele, se amestecaseră în somn şi se combinaseră în chip straniu cu ilustraţiile în alb-negru din ediţia ei ieftină din Rikki-Tikki-Tavi: un ursuleţ cu nişte ochi mari, o mangustă şi chiar un şarpe, ce părea simpatic şi drăguţ. Se afla acolo şi o biată creatură legată fedeleş, care se zbătea undeva în josul paginii, într-un fel de chenar din acela de la sfârşitul unei poveşti. Creatura suferea tare şi avea nevoie de ajutorul ei în modalităţi pe care ea nu le putea ghici, dar, cu toate că simpla ei prezenţă era un reproş, o manieră de a-i reaminti

de propria sa delăsare şi nedreptate, Harriet era prea scârbită ca s-o ajute sau măcar să se uite în direcţia aceea.

N-o băga în seamă, *Harriet*! îi cânta Edie. Ea şi predicatorul se aflau în colţul dormitorului ei, lângă scrin, asamblând un dispozitiv de tortură care semăna cu un scaun de dentist, cu ace care ieşeau din braţele tapiţate şi din tetieră. Extrem de neliniştitor era faptul că cei doi păreau a fi iubiţi, îşi înălţaseră sprâncenele şi îşi aruncau priviri admirative. Edie testa ici şi colo ascuţimea acelor cu o atingere delicată a vârfurilor degetelor, în timp ce predicatorul se retrăgea şi rânjea afectuos, cu mâinile încrucişate la piept şi vârâte la subsuori…

În timp ce Harriet – agitată – aluneca din nou în apele mâloase ale coşmarului, Hely se trezi brusc şi se ridică atât de repede în capul oaselor în patul de sus, încât se lovi cu ţeasta de tavan. Fără să se gândească, dădu să sară din pat – şi fu cât pe-aci să cadă, întrucât seara trecută fusese atât de înspăimântat de ceea ce ar fi putut să se caţere după el, încât desfăcuse scara şi-o împinsese jos, pe covor.

Cu mare atenţie – de parcă s-ar fi împiedicat pe terenul de joacă şi toată lumea l-ar fi privit se îndreptă de spate şi sări pe podea, dar abia după ce ieşi din cămăruţa lui mică, întunecoasă şi răcoroasă şi după ce ajunse deja la jumătatea holului, îşi dădu seama cât de tăcută era toată casa. Se strecură tiptil pe scări în jos până la

bucătărie (dar nu era nimeni prin preajmă, aleea pe care erau parcate de obicei maşinile era acum pustie, iar cheile de la maşina mamei nu se vedeau nicăieri), îşi umplu un bol cu Giggle Pops şi se duse în camera de zi, unde porni televizorul. La televizor era o emisiune-concurs. Hăpăi cerealele. Deşi laptele era destul de rece, pietricelele crocante îi zgâriară cerul gurii. Ciudat era că n-aveau niciun gust; nu erau nici măcar dulci.

Casa scufundată în tăcere îi dădu lui Hely o senzaţie de disconfort. Îi amintea de dimineaţa aceea îngrozitoare, după ce el şi verişorul lui mai mare, Todd, au luat o sticlă de rom ce zăcea într-o pungă de hârtie pe scaunul din faţă al unui Lincoln neîncuiat de proprietari, la clubul local, şi-au băut apoi cam jumătate din conţinut. În timp ce părinţii lui Hely şi ai lui Todd stăteau liniştiţi la taclale la un *luau*[58], într-un restaurant de lângă piscină, culegând cârnăciori de cocteil cu scobitorile, Hely şi Todd au luat o maşinuţă de golf şi-au izbit-o de un pin, cu toate că Hely aproape că nu-şi mai aducea aminte nimic din partea asta. Tot ce-şi amintea el era că zăcea pe jos, răsturnat pe o parte, şi-apoi s-a rostogolit, s-a tot rostogolit pe o vale abruptă din spatele terenului de golf. Mai târziu, când a început să-l doară stomacul, Todd i-a zis să meargă la bufet şi să mănânce cât mai mulţi cârnăciori şi cât de repede putea, fiindcă aşa o să-i treacă. Apoi a vomitat, stând în genunchi în

58 Sărbătoare tradiţională hawaiiană.

parcare, în spatele unui Cadillac, în vreme ce Todd râdea aşa de tare, încât faţa lui josnică şi pistruiată s-a înroşit ca un rac fiert. Deşi Hely nu-şi mai amintea cum, a reuşit cumva să ajungă pe jos acasă, unde s-a băgat în pat şi a adormit. În dimineaţa următoare, când s-a trezit, casa era pustie: plecaseră cu toţii la Memphis fără el, ca să-i conducă pe Todd şi pe părinţii lui la aeroport.

Aceea a fost cea mai lungă zi din viaţa lui Hely. A tropăit de unul singur prin toată casa ore în şir: însingurat, fără să aibă nimic de făcut, încercând să pună cap la cap ce anume se întâmplase în noaptea dinainte şi îngrijorat de faptul că urma să aibă parte de o pedeapsă teribilă în momentul în care părinţii săi se vor întoarce acasă. Şi chiar aşa s-a şi întâmplat. A trebuit să le dea toţi banii primiţi de ziua lui, ca să poată contribui la plata daunelor (părinţii au fost nevoiţi să plătească cea mai mare parte) şi a fost pus să-i scrie o scrisoare de scuze proprietarului maşinuţei de golf. I s-a interzis să se uite la televizor pentru o perioadă care lui i s-a părut o eternitate. Dar cel mai groaznic lucru a fost că mama lui se tot întreba cu voce tare de unde învăţase să fie hoţ.

— Nu-i atât vorba de băutură (probabil că-i zisese chestia asta tatălui său de vreo sută de ori), cât de faptul că a furat-o.

Tatăl lui Hely nu făcea asemenea distincţii. Se purta de parcă Hely ar fi jefuit o bancă. A avut o bună perioadă de timp în care de-abia dacă îi

adresa vreun cuvânt, cu excepţia unor propoziţii precum „Dă-mi sarea”, şi nici măcar atunci nu se uita la el, iar traiul lui de acasă n-a mai fost niciodată la fel ca odinioară. Cum se întâmplă de obicei, Todd, Geniul Muzical, prim clarinetist în orchestra liceului său din Illinois, a dat, bineînţeles, toată vina pe Hely, aşa cum făcuse toată copilăria lor ori de câte ori se întâlniseră – din fericire, nu prea des.

Unul dintre invitaţii faimoşi de la TV tocmai spusese un cuvânt mai puţin elegant în emisiunea-concurs (un fel de joc cu rime în care concurenţii trebuiau să găsească o rimă în completarea unei ghicitori)… Gazda emisiunii declanşă soneria de dezaprobare pentru acel cuvânt urât, ce scoase un sunet enervant, ce amintea de piuitul unei jucării de pluş pentru câini, după care îl ameninţă cu degetul pe invitat, care îşi duse mâna la gură şi îşi dădu ochii peste cap…

Unde naiba erau părinţii lui? De ce nu veneau pur şi simplu acasă, ca să încheie odată povestea asta? *Obrăznicătură*, *obrăznicătură*! zicea gazda, râzând. Cealaltă celebritate din echipă se lăsase pe spate în scaun şi aplauda apreciativ.

Hely încercă să nu se mai gândească la noaptea trecută. Memoria îi era înceţoşată şi-i strica dimineaţa, asemenea senzaţiei lăsate de un vis urât. Încerca să se convingă că de fapt nu făcuse nimic rău, nu distrusese proprietatea nimănui, nu rănise pe nimeni şi nici nu luase ceva ce nu-i aparţinea. Desigur, cu excepţia şarpelui –

dar de fapt nici nu-l luaseră, era încă sub casă. Şi eliberase ceilalţi şerpi… şi ce-i cu asta? Erau în Mississippi, iar aici şerpii se târau oricum peste tot; cine avea să observe prezenţa câtorva în plus? El nu făcuse altceva decât să deschidă un zăvor, *un singur* zăvor. Ce mare scofală? Nu era în niciun caz ca atunci când furase o maşinuţă de golf de la un consilier local şi-o făcuse praf…

Ding! răsună clopoţelul: *E timpul pentru tiebreăker*! Concurenţii stăteau acolo în picioare, cu ochii agitaţi, şi înghiţeau în sec în faţa juriului. Ce le păsa lor? se gândi cu amărăciune Hely. Nu mai vorbise cu Harriet după ce scăpase de acolo; nici nu era sigur că ea reuşise să ajungă acasă – încă un lucru care începea să-l îngrijoreze. Îndată ce ieşise pe furiş din curtea aceea, ţâşnise pe stradă în direcţia opusă şi-o ţinuse tot într-o goană până acasă, sărind peste garduri şi străbătând curţile din spate ale oamenilor, cu câini care lătrau după el şi păreau că se reped din toate direcţiile în întuneric.

Când s-a strecurat pe uşa din spate, cu faţa congestionată şi gâfâind, Hely a văzut pe ceasul de pe sobă că era încă devreme, abia ora nouă. I-a auzit pe părinţii lui, care se uitau la televizor în camera de zi. Acum, în dimineaţa asta, ar fi vrut să-şi fi băgat capul în camera de zi şi să le fi zis ceva, să le strige un „Noapte bună” sau orice de pe scări, dar nu avusese curajul să dea ochii cu ei, aşa că a dat fuga, ca un laş, direct în pat, fără să adreseze niciun cuvânt nimănui.

N-avea niciun chef să o vadă pe Harriet. Chiar şi numele fetei îl făcea să se gândească la lucruri la care ar fi preferat să nu se gândească. Camera de zi: covorul bej, canapeaua de catifea, trofeele de tenis din vitrina din spatele barului cu băuturi alcoolice… toate i se păreau străine şi periculoase. Stătea ţeapăn, de parcă un observator ostil l-ar fi studiat încruntat din spate, de la uşă, se holba la celebrităţile acelea de la televizor, care tot discutau pe marginea ghicitorii lor, şi încerca să uite de propriile sale necazuri: nicio Harriet, niciun şarpe, niciun fel de pedeapsă iminentă din partea tatălui său. Nici ţărănoiul ăla gigantic şi fioros nu se poate să-l fi recunoscut, de asta era sigur… Dar dacă tipii s-au dus la taică-său? Sau, mai rău, dacă veneau să-l caute? Cine putea să spună exact ce era în stare să facă un ţicnit ca Farish Ratliff?

O maşină intră pe alee. Lui Hely mai că-i veni să ţipe. Dar când se uită pe fereastră, văzu că nu era niciun Ratliff. Era doar propriul său tătic. Grăbit, cu gesturi spasmodice, Hely încercă să se lase cât mai mult pe spate, să se întindă şi, în ansamblu, să-şi găsească o poziţie cât mai relaxată, dar nu reuşi să se simtă deloc în largul său, ci se ghemui şi se făcu mic de tot, aşteptând să audă uşa trântită, paşii tatălui său, care se auzeau grăbiţi pe hol, aşa cum se auzeau întotdeauna când era nervos şi avea în minte ceva…

Hely, tremurând tot de atâta chin, încercă din

răsputeri să pară mai puţin încordat, dar, neputându-şi înfrâna curiozitatea, aruncă pe furiş o privire înspăimântată şi constată că tatăl său tocmai ieşea din maşină cu o lejeritate înnebunitoare. Nu părea deloc preocupat – nici măcar plictisit, cu toate că expresia chipului său era greu de citit prin lentilele cenuşii, de soare, prinse peste ochelarii de vedere.

Neputând să-şi dezlipească privirea de la tatăl său, Hely îl urmări cum ocoleşte maşina, se duce în spate şi deschide portbagajul. Scoase cumpărăturile, una câte una, în lumina limpede a zilei şi le aşeză tacticos pe dalele de beton: un bidon de vopsea, nişte găleţi de plastic, un furtun de grădină verde, încolăcit.

Hely se ridică fără zgomot, luă bolul de cereale la bucătărie, îl clăti şi-apoi se duse în camera lui, închizând uşa după el. Se întinse pe patul de jos, fixând cu privirea şipcile de deasupra capului, şi încercă să nu răsufle prea tare şi să nu acorde prea multă atenţie felului cum îi bătea inima. Imediat auzi paşi. Tatăl lui i se adresă din spatele uşii închise:

— Hely?

— Da?

De ce am oare vocea aşa de piţigăiată?

— Parcă ţi-am mai zis să închizi televizorul când nu te mai uiţi la el.

— Da, tata.

— Aş vrea să te rog să vii şi să mă ajuţi să udăm grădina mamei. Azi-dimineaţă am crezut c-o

să plouă, dar se pare că norii s-au împrăştiat.

Lui Hely îi era teamă să se opună. Nu putea să sufere grădina de flori a mamei sale. Ruby, femeia pe care a avut-o înaintea lui Essie Lee, nici măcar nu se apropia de desişul de flori de grădină pe care maică-sa le creştea ca să le taie.

— Şerpilor le plac florile, obişnuia ea să spună.

Hely îşi puse tenişii şi ieşi. Soarele era deja sus şi ardea. Cu lumina orbitoare în ochi, buimăcit de căldură, pătrunse vreo doi metri pe iarba galbenă şi uscată şi plimbă jetul de apă peste stratul de flori, ţinându-l cât mai departe de el.

— Unde ţi-e bicicleta? îl întrebă tatăl său, întorcându-se din garaj.

— Eu…

Hely simţi că îi stă inima în loc. Bicicleta lui era exact unde o lăsase aseară: pe linia despărţitoare de pe şoseaua din faţa casei de scânduri.

— De câte ori trebuie să-ţi spun? Să nu vii înapoi în casă până n-o pui în garaj. M-am săturat să-ţi tot zic să n-o mai laşi afară, în curte.

* * *

Când Harriet coborî scările, ceva în casă nu era în ordine. Mama ei era îmbrăcată cu una din rochiile ei din bumbac, cu nasturi, pe care le purta de obicei la biserică şi se foia de colo colo prin bucătărie.

— Uite aici, îi zise Harrietei, arătându-i nişte pâine prăjită rece şi un pahar cu lapte.

Ida – cu spatele la Harriet – mătura în dreptul cuptorului.

— Ieşi undeva? o întrebă Harriet pe mama sa.

— Nu, draga mea…

Cu toate că mama sa avea o voce veselă, gura îi era tensionată, iar rujul corai, lucios, îi făcea chipul palid.

— M-am gândit doar c-aş putea să mă scol şi să-ţi fac eu micul dejun în dimineaţa asta. E în regulă?

Harriet aruncă o privire peste umăr, spre Ida, care nu se întoarse deloc. Era ceva ciudat cu umerii Idei. *I s-a întâmplat ceva lui Edie*, se gândi Harriet, blocată, *Edie e în spital*… înainte însă ca acest gând să aibă timp să se cuibărească mai adânc în mintea Harrietei, Ida – fără să se uite la fată – se aplecă, ţinând făraşul în mână, şi atunci Harriet văzu, şocată, că Ida plângea.

Toată frica acumulată în ultimele douăzeci şi patru de ore se abătu asupra Harrietei brusc, odată cu o altă spaimă, pe care nu o putea defini. Întrebă timidă:

— Unde-i Edie?

Maică-sa se uită nedumerită la ea.

— Acasă, zise ea. De ce?

Pâinea prăjită era rece, dar Harriet o mâncă. Mama fetei se aşează şi ea la masă şi o urmări cu privirea, ţinând coatele pe masă şi bărbia sprijinită în palme.

— E bună? întrebă ea imediat.

— Da, mama.

Cum nu-şi dădea seama ce se întâmplă, ce era în neregulă, şi nici nu ştia cum să reacţioneze, Harriet îşi concentră toată atenţia asupra pâinii prăjite. Apoi mama ei scoase un suspin. Harriet ridică privirea spre ea exact la timp ca să o vadă cum se ridică de la masă, arătând destul de abătută, şi cum dispare din încăpere.

— Ida! exclamă Harriet de îndată ce rămaseră doar ele două.

Ida clătină din cap şi nu zise nimic. Avea un chip golit de orice expresie, dar nişte lacrimi mari, sticloase, îi umpleau ochii. Apoi, brusc, se întoarse ostentativ cu spatele.

Harriet se simţi rănită. Se uita fix la spatele Idei, la şorţul ei cu baretele încrucişate peste rochia de bumbac pe care o purta. Auzea tot felul de zgomote mărunte, cu o claritate de cristal şi periculoasă: bâzâitul frigiderului, zumzăitul unei muşte de deasupra chiuvetei din bucătărie…

Ida trânti făraşul în găleâta de sub chiuvetă, apoi închise uşa de la dulap.

— De ce m-ai turnat? zise ea fără să se întoarcă.

— Să te *torn*? Eu?

— Eu îs totdeauna bună cu tine.

Ida trecu pe lângă Harriet şi puse făraşul la locul lui, lângă boiler, unde se aflau şi mopul, şi mătura.

— De ce vrei să mă bagi în belele? continuă Ida.

— Pentru ce să te fi turnat? N-am făcut aşa

ceva.

— Ba da, chiar asta ai făcut. Şi să-ţi mai zic ceva.

Harriet se pierdu cu firea în faţa ochilor acelora îndârjiţi şi injectaţi.

— Tot tu făcuşi de-a fost concediată femeia din casa lu' domnu' Claude Hull. Da, tu! continuă Ida, acoperind bâiguielile uluite ale lui Harriet. Domnu' Claude a dus-o cu maşina şi trecură pe aici aseară şi să-l fi auzit cum vorbea cu biata femeie, de parc-ar fi fost un câine. Am auzit toată tărăşenia şi-a auzit şi Charley T.

— Eu n-am făcut aşa ceva! Eu…

— Ia uită-te la ea! şuieră Ida. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Să-i zici tu la domnu' Claude că femeia vru să-i dea foc la casă! Şi ce faci după aia? Vii acasă şi mă torni la maică-ta că nu-ţi dau de mâncare ca lumea.

— Eu n-am pârât-o pe femeia lor! Hely a fost ăla!

— Eu nu vorbesc de el. Eu vorbesc de tine.

— Dar eu i-am zis lui Hely să nu spună nimic. Noi eram în camera lui, iar ea a început să izbească în uşă şi să urle…

— Ei bine, da, şi ce faci după aia? Vii acasă şi mă torni chiar mătăluţă! Fusăşi nervoasă pe mine când plecai ieri, că n-am vrut să stau după lucru ca să-ţi zic poveşti. Să nu spui că n-a fost aşa.

— Ida! Doar ştii foarte bine cum încurcă mama lucrurile! Eu am zis doar că…

— Să-ţi zic eu de ce-o făcuşi. Că te înfuriaşi şi

ţi-era ciudă că nu stau toată noaptea să-ţi fac pui la frigare şi să-ţi spun poveşti, când eu tre’ să ajung acasă, să-mi fac treburile mele. După ce stau toată ziua să curăţ după voi.

Harriet ieşi din casă. Era o zi fierbinte şi tihnită, scăldată în lumina soarelui. Fata se simţea de parcă tocmai s-ar fi întors de la dentist, cu o durere care-i înflorea vineţie undeva în dreptul măselelor din spate. Ieşi pe uşile de sticlă şi păşi în strălucirea orbitoare şi pârjolitoare a parcării. *Harriet*, *te-aşteaptă cineva să te ia*? Da, doamnă. Aşa îi zicea Harriet de fiecare dată recepţionerei, indiferent dacă o aştepta cineva sau nu.

În bucătărie era o linişte deplină. Obloanele de la camera mamei erau trase. O concediaseră pe Ida? Cumva – incredibil – această întrebare nu-i provoca nici durere şi nici nelinişte, ci doar o uluială surdă, ca atunci când se muşca singură de interiorul obrazului după o injecţie cu novocaină şi nu simţea nimic.

O *să-i culeg Idei nişte roşii din grădină pentru prânz*, îşi zise Harriet şi, mijind ochii din cauza luminii orbitoare, se duse în grădinuţa Idei, care se afla pe o latură a casei lor: o parcelă de pământ mică, neîngrădită, cam de trei metri pe trei, care trebuia în mod clar să fie plivită de buruieni. Deşi Ida le făcea sandviciuri cu roşii în fiecare zi, majoritatea legumelor le ducea acasă la ea. Ida îi propunea aproape zilnic Harrietei câte un cadou dacă accepta să o ajute la grădină – un joc de dame, o poveste –, iar Harriet o refuza

întotdeauna. Nu putea să suporte munca în grădină, nu putea suferi mizeria de pe mâini, nici gândăceii, nici arşiţa şi nici perişorii înţepători de pe vrejurile dovleceilor, care-i produceau mâncărimi pe picioare.

Acum egoismul de care dăduse dovadă o îngreţoşa. O mulţime de gânduri dureroase i se învălmăşeau în cap şi nu-i mai dădeau pace. Ida trebuia să muncească din greu tot timpul…

şi nu numai aici, ci şi la ea acasă. Iar Harriet, ea ce avea de făcut?

Da, *nişte roşii*. *O să-i placă*. Harriet culese şi nişte ardei graşi, şi nişte bame, şi o vânătă neagră şi dolofană: prima din vara aceea. Strânse legumele pline de pământ într-o cutie mică de carton şi apoi se apucă să plivească buruienile, scrâşnind din dinţi de neplăcere. Plantele leguminoase – cu excepţia legumelor propriu-zise – i se păreau lui Harriet doar nişte buruieni crescute peste măsură, cu obiceiul lor de a se întinde în toate părţile şi cu frunzele lor aspre şi inestetice, aşa că nu se atinse de nimic din ce nu cunoştea sigur şi smulse numai buruienile pe care le ştia: trifoiul, păpădiile (uşor de smuls) şi tulpinile înalte de costrei, pe care Ida ştia să le îndoaie într-un anumit fel şi să scoată un şuierat pătrunzător, parcă din altă lume, când le ducea la gură şi sufla cumva prin tulpină.

Dar tulpinile de costrei erau tăioase şi n-a trecut mult până ce una dintre ele i-a făcut o tăietură roşie, ca de la hârtie, la baza degetului

mare. Harriet – transpirată – s-a ridicat, rezemându-se pe călcâiele pline de ţărână. Avea nişte mănuşi de grădină dintr-o pânză roşie, pentru copii, pe care Ida Rhew i le cumpărase vara trecută de la un magazin de metalo-casnice, iar acum până şi gândul la mănuşile acelea o făcea să se simtă îngrozitor. Ida n-avea prea mulţi bani şi cu siguranţă n-avea bani de dat pe cadouri. Mai rău, lui Harriet îi era atât de nesuferit grădinăritul, încât n-a purtat mănuşile acelea nici măcar o singură dată. *Nu-ţi place mănuşile alea mici care ţi le-am dat*? o întrebase Ida, un pic tristă, într-o după-amiază, când se aflau pe verandă. Când Harriet a zis că nu-i adevărat, Ida a clătinat din cap.

Ba îmi plac, chiar îmi plac. Le port când mă joc în…

Nu-i nevoie să-mi spui basme, scumpo. Numa că mie îmi pare rău că nu-ţi place de ele.

Harrietei îi ardea faţa. Mănuşile roşii costaseră trei dolari – aproape o zi de muncă pentru biata Ida. Acum, când se gândea mai bine, îşi dădea seama că mănuşile acelea erau singurul cadou pe care i-l făcuse vreodată Ida. Iar Harriet le pierduse! Cum de a fost aşa de neatentă? Astă-iarnă zăcuseră multă vreme, nebăgate în seamă, în cada zincată din şopronul cu unelte, laolaltă cu cleştele de altoit, cu foarfecă de tuns gardul viu şi alte câteva scule de-ale lui Chester…

Harriet părăsi buruienile smulse şi împrăştiate alandala pe jos şi se îndreptă în grabă spre

şopronul de unelte. Mănuşile nu erau în cada zincată. Nu erau nici pe bancul de lucru al lui Chester şi nici pe raftul cu ghivecele de flori şi îngrăşăminte. Nu erau nici în spatele cutiilor de tablă pline cu lacuri, ipsos şi vopsea.

Pe rafturi găsi rachete de badminton, cleşti de altoit şi un ferăstrău de mână, nenumărate prelungitoare electrice, o cască din plastic ranforsat, galben, cum poartă muncitorii din construcţii, şi o mulţime de alte unelte de grădinărit de tot soiul: foarfecă de tăiat crengile, foarfecă de mână pentru trandafiri, o furcă de strâns buruienile, o greblă pentru tufişuri şi trei mistrii de dimensiuni diferite, precum şi mănuşile de grădinărit ale lui Chester. Dar nu şi mănuşile pe care i le dăduse Ida. Simţea pur şi simplu cum o apucă isteria. *Chester trebuie să ştie unde sunt mănuşile mele*, îşi zise ea. *O să-l întreb*. Dar Chester nu lucra la ei decât lunea. În celelalte zile fie muncea pentru cei de la district – smulgea buruienile şi tăia iarba prin cimitir –, fie făcea alte treburi mărunte.

Harriet respira cu mare greutate în obscuritatea plină de praf şi mirosind a benzină. Se holba la puzderia de unelte aruncate vraişte pe podeaua plină de pete de ulei şi se întreba unde să mai caute în continuare – întrucât trebuia să găsească neapărat mănuşile cele roşii. *Trebuie*, se gândi ea, trecând fulgerător cu privirea peste dezordinea din jur. *O să mor dacă le-am pierdut*. Şi chiar atunci apăru în goană Hely, care îşi vârî

capul pe uşă.

— Harriet! zise el pe nerăsuflate, agăţându-se de tocul uşii. Trebuie să mergem să ne luăm bicicletele.

— Bicicletele? întrebă Harriet după o tăcere năucă.

— Sunt încă acolo! Au rămas acolo! Taică-meu a observat că bicicleta mea nu-i acasă şi are de gând să-mi tragă o chelfăneală zdravănă dacă am pierdut-o! Haide, vino!

Harriet încercă să-şi concentreze atenţia asupra bicicletelor, dar nu se putea gândi decât la mănuşi.

— O să merg mai târziu acolo, zise ea în cele din urmă.

— Nu! Acum! Eu nu mă duc singur!

— Ei bine, atunci aşteaptă puţin şi-o să…

— Nu! se văicări Hely. Trebuie să mergem acum!

— Uite, eu trebuie să mă duc înăuntru, ca să mă spăl pe mâini. Pune tu, te rog, toate prostiile astea înapoi pe raft. Faci asta pentru mine?

Hely se uită fix la maldărul de lucruri amestecate şi împrăştiate pe jos.

— Tot?

— Îţi mai aminteşti de mănuşile alea roşii ale mele? Erau în găleata de colo.

Hely o privi neliniştit pe Hariett, de parcă ar fi crezut că-i nebună.

— Nişte mănuşi de grădinărit. Din pânză roşie, cu elastic la încheieturi, continuă ea.

— Harriet, vorbesc serios. Bicicletele au rămas afară toată noaptea. S-ar putea nici să nu mai fie acolo!

— Dacă le găseşti, să-mi zici, bine?

Harriet se întoarse în fugă la straturile de legume şi strânse la repezeală bălăriile smulse într-o grămadă mare şi cam împrăştiată. *Nu contează*, îşi spuse ea. O *să curăţ mai târziu*… Apoi culese lădiţa cu legume şi fugi înapoi în casă.

Ida nu era în bucătărie. Harriet îşi spălă repede mizeria de pe mâini la chiuvetă, fără să folosească săpunul. Apoi cără lădiţa în sufragerie, unde o găsi pe Ida aşezată pe scaunul ei tapiţat, cu genunchii depărtaţi şi cu capul în mâini.

— Ida? i se adresă timidă Harriet.

Femeia întoarse ţâfnoasă capul. Încă mai avea ochii roşii.

— Eu… eu ţi-am adus ceva, bâigui Harriet.

Ida coborî privirea şi se uită fără niciun chef la legume.

— Ce-o să mă fac? zise ea, clătinând din cap. Unde-o să mă duc?

— Poţi să le duci acasă la tine dacă vrei, zise plină de bunăvoinţă Harriet.

Şi ridică o vânătă, ca să i-o arate Idei.

— Mama ta zice că nu fac treabă bună. Cum să fac treabă bună dacă ea adună teancuri de ziare şi de gunoaie şi le face grămezi pe lângă pereţi?

Ida îşi ridică un colţ de la şorţ şi-şi şterse ochii.

— Şi-mi dă decât două de dolari pe săptămână. Şi nu-i corect. Odean ia de la don’şoara Libby treiş cinci şi n-are atâta dezordine şi nici doi copii care să-i dea bătaie de cap.

Harriet îşi simţi mâinile cumva inutile, bălăngănindu-i-se fără rost pe lângă trup. Tânjea s-o îmbrăţişeze pe Ida, s-o sărute pe obraz, să-i cadă în poală şi să izbucnească în lacrimi – şi totuşi era ceva în vocea Idei şi în felul tensionat, nenatural, în care stătea care o făcea pe Harriet să îi fie frică să se apropie mai mult de ea.

— Mama ta zice… zice că acum sunteţi amândouă mari şi nu mai aveţi nevoie să aibă cineva grijă de voi. Sunteţi amândouă la şcoală şi puteţi să vă purtaţi singure de grijă.

Privirile li se întâlniră—ochii Idei roşii şi înlăcrimaţi, cei ai Harrietei plini de spaimă – şi rămaseră aşa, uitându-se una la alta, un moment pe care Harriet avea să şi-l amintească până la moarte. Ida şi-a întors cea dintâi privirea în altă parte.

— Şi are dreptate, continuă ea cu o voce mai resemnată. Allison e la liceu, iar tu… tu n-ai nevoie de nimeni să stea după tine şi să te păzească toată ziua. Şi eşti oricum mai tot anul la şcoală.

— Bine, dar merg deja la şcoală de şapte ani!

— Taman aşa zice şi ea.

Harriet se repezi pe scări până în camera mamei ei şi intră în goană, fără să mai bată la uşă. O găsi pe maică-sa stând pe marginea patului şi

pe Allison în genunchi, plângând cu faţa lipită de cuvertură. Când intră, Allison îşi înălţă capul cu ochii umflaţi şi-i aruncă o privire atât de îndurerată, încât Harriet fu şocată.

— Să nu începi şi tu! îi zise mama.

Avea o voce înceţoşată, îngreunată, şi ochii somnoroşi.

— Lăsaţi-mă-n pace, fetelor! Am nevoie să stau puţin întinsă…

— Nu se poate s-o dai afară pe Ida!

— Ei bine, şi mie-mi place de Ida, fetelor, dar, oricum, nu munceşte pe gratis, iar în ultima vreme pare nemulţumită.

Astea erau chestii pe care le zicea şi tatăl Harrietei. Mama avea o joce joasă şi mecanică, de parcă recita un discurs învăţat pe dinafară.

— Nu se poate s-o dai afară, repetă Harriet cu o voce ascuţită.

— Tată vostru zice…

— Şi ce dacă? El nu stă aici.

— Ei bine, fetelor, atunci o să trebuiască să vorbiţi direct cu ea. Ida e de acord cu mine că niciuna dintre noi nu este mulţumită de felul în care merg lucrurile pe-aici.

Urmă o tăcere lungă.

— De ce i-ai zis Idei c-aş fi pârât-o? întrebă Harriet. Ce ai de zis despre asta?

— Despre asta o să vorbim mai încolo.

Charlotte se întoarse brusc şi se întinse pe pat.

— Nu! Acum!

— Nu-ţi face griji, Harriet, zise Charlotte.

Închise ochii.

— Şi nu mai plânge, Allison, te rog. Nu pot suporta să te văd plângând, continuă ea cu o voce care se pierdea treptat. O să iasă bine, vă promit…

Să urle, să scuipe, să zgârie, să muşte: nimic din toate astea nu era pe măsura furiei care o cuprinse ca o văpaie pe Harriet. Se uită fix în jos, la chipul senin al mamei sale. Pieptul i se ridica paşnic. Buza de sus i se umezise acolo unde rujul corai se şterse şi se strânsese puţin în nişte riduri mici. Pleoapele îi erau uleioase şi păreau învineţite, cu nişte urme adânci, ca nişte amprente ale degetelor mari, la colţurile interioare.

Harriet coborî scările, lăsând-o pe Allison la marginea patului mamei, şi izbi în drumul ei balustrada cu mâna. Ida şedea în continuare pe scaun şi se uita pe fereastră, cu obrazul rezemat în căuşul palmei, iar în momentul în care Harriet se opri în pragul uşii şi se uită îndurerată la ea, i se păru că femeia se conturează cumva luminoasă pe fundal, ca o realitate nemiloasă. Niciodată până atunci nu i se păruse atât de palpabilă, de stabilă, de robustă şi de uimitor de solidă. Sub rochia ei de bumbac cenuşiu şi decolorat, pieptul i se înălţa cu putere în ritmul respiraţiei. Cuprinsă de un impuls de moment, Harriet se îndreptă spre scaun, dar Ida – cu lacrimile încă lucindu-i pe obraz – întoarse capul şi acest gest o ţintui locului pe Harriet.

S-au privit una pe alta multă vreme. Ele două

aveau demult, de când era Harriet mică, obiceiul de a se înfrunta din priviri – era un fel de joc, un test al voinţelor sau pur şi simplu ceva care le făcea să râdă. Dar de data asta nu era vorba de niciun joc. Totul era aiurea şi teribil şi niciuna dintre ele n-a izbucnit în râs în momentul în care Harriet s-a simţit în cele din urmă silită să lase privirea în jos, ruşinată. Şi – întrucât nu se mai putea face nimic – Harriet coborî tăcută capul în pământ şi se îndepărtă, simţind cum ochii aceia mult iubiţi şi îndureraţi o ard în ceafă.

— Hei, ce s-a-ntâmplat? zise Hely când văzu expresia posomorâtă şi rătăcită a Harrietei.

Tocmai se pregătea s-o certe pentru că stătuse atât de mult, dar expresia întipărită pe chipul fetei îl făcu să creadă că amândoi se aflau într-o ditamai beleaua – probabil cea mai mare belea din viaţa lor.

— Mama vrea s-o concedieze pe Ida.

— Ghinion, zise amabil Hely.

Harriet se uita în pământ şi încerca să-şi amintească cum arăta chipul Idei şi cum îi suna vocea pe vremea când totul era în regulă.

— Hai să luăm bicicletele mai târziu, zise ea şi se însufleţi auzind cât de natural îi sima acum vocea.

— Nu! Tata o să mă omoare!

— Spune-i şi tu că ţi-ai lăsat-o aici.

— Dar nu pot s-o las pur şi simplu acolo. O s-o fure careva… Uite, mi-ai zis că vii cu mine! zise disperat Hely. Doar vino cu mine pe jos până

acolo…

— Bine, dar mai întâi trebuie să-mi promiţi…

— Harriet, te rog! O să pun la loc toate prostiile alea… Ce vrei tu!

— Promite-mi c-o să te întorci acolo cu mine diseară. Ca să luăm cutia.

— Unde ai de gând s-o duci? întrebă Hely, luat prin surprindere. Nu putem s-o ascundem la mine acasă.

Harriet ridică ambele mâini în sus: fără degete încrucişate.

— Bine, fie, zise Hely şi ridică şi el ambele mâini în sus.

Era limbajul semnelor inventat de ei, ceea ce făcea ca promisiunea să fie la fel de obligatorie ca orice promisiune rostită.

Apoi Hely se întoarse pe călcâie şi o porni în pas vioi. Străbătu curtea şi ieşi în stradă, iar Harriet îl urmă îndeaproape.

* * *

Ţinându-se aproape de tufe şi tupilându-se în spatele copacilor, cei doi ajunseseră la doar vreo zece metri de casa din lemn în momentul în care Hely o apucă pe Harriet de încheietura mâinii şi-i arătă ceva. Pe separatorul de benzi de pe şosea se vedea lucind o spiţă cromată ce ieşea de sub tufele de *clethra*.

Înaintară prudent. Aleea de maşini din faţa casei era pustie, în faţa uşii de la casa ce aparţinea câinelui Pancho şi stăpânei acestuia era parcată o maşină albă, a districtului, pe care

Harriet o recunoscu: era a doamnei Dorrier. În fiecare marţi, la patru fără un sfert, sedanul alb al doamnei Dorrier apărea încetişor în faţa casei lui Libby şi din el îşi făcea apariţia doamna Dorrier, în uniforma albastră a Serviciului Sanitar, pregătită să-i ia tensiunea lui Libby. Umfla zdravăn manşeta tensiometrului, prinsă în jurul braţului subţire, ca de pasăre, al lui Libby, care, fiind teribil de speriată de orice avea de-a face oricât de vag cu medicina, boala sau doctorii, stătea jos şi se uita fix în tavan, cu ochii plini de lacrimi în spatele ochelarilor, cu mâna apăsată pe piept şi cu buzele tremurânde.

— Hai s-o facem, zise Hely, uitându-se peste umăr.

Harriet îi făcu un semn spre sedan.

— Asistenta e acolo, şopti ea. Aşteaptă până pleacă.

Au aşteptat în spatele unui copac.

După câteva minute Hely întrebă:

— Dar de ce durează atât?

— Habar n-am, zise Harriet, care se întreba acelaşi lucru.

Doamna Dorrier avea pacienţi prin tot districtul, aşa că intra şi ieşea de la Libby în doar câteva clipe şi niciodată nu zăbovea la taclale sau la o ceaşcă de cafea.

— N-am de gând să stau aici şi s-aştept toată ziua, şopti Hely.

Dar chiar în acel moment uşa de plasă se deschise şi în praf apăru doamna Dorrier, cu

boneta ei albă şi uniforma albastră. În urma ei apăru şi femeia yankee cu pielea bronzată, cu manşetele murdare, cu o rochie de casă de un verde ţipător şi cu căţelul Pancho agăţat pe un braţ.

— Doi dolari pastila! se smiorcăia ea. Asta-nseamnă să dau paişpe dolari pe zi pe medicamente! I-am zis băiatului de la farmacia de pe stradă…

— Medicamentele sunt scumpe, zise politicoasă doamna Dorrier şi se întoarse, dând să plece.

Doamna Dorrier era o femeie înaltă şi slabă, de vreo cincizeci de ani, cu nişte şuviţe grizonante prin păru-i negru şi cu o ţinută foarte dreaptă.

— I-am zis: „Băiete, am emfizem! Am pietre la bilă! Am artrită! Eu…” Ce-i cu tine, Panch? i se adresă ea lui Pancho, care încremeni brusc la ea pe braţ, cu urechile sale gigantice ciulite în sus.

Chiar dacă Harriet stătea ascunsă în spatele unui copac, căţelul părea că a văzut-o deja. Ochii lui de lemur erau fixaţi exact asupra ei. Îi arătă colţii şi-apoi – cu o ferocitate turbată – începu să latre tare şi să se zbată în braţele stăpânei sale, gata s-o ia la goană.

Femeia îl pocni cu dosul palmei peste cap.

— Tacă-ţi fleanca!

Doamna Dorrier râse – uşor stânjenită –, îşi apucă trusa medicală şi începu să coboare treptele.

— Pe marţea viitoare deci.

— E un pachet de nervi, strigă femeia, care încă se mai lupta cu Pancho. Cineva ne-a pândit pe la geamuri noaptea trecută. Şi poliţia a venit la cei de-alături.

— Ce mai zi! spuse doamna Dorrier, apoi făcu o pauză, oprindu-se o clipă la uşa sedanului său. Chiar aşa?

Pancho încă mai lătra furtunos. În vreme ce doamna Dorrier urcă în maşină şi se îndepărtă încet, femeia – care între timp ajunsese pe trotuar – îl mai pocni o dată peste cap pe Pancho şi-apoi intră în casă, trântind uşa în urma ei.

Harriet şi Hely aşteptară câteva momente cu respiraţia tăiată şi, când au fost siguri că nu mai venea nicio maşină, o zbughiră pe şosea până pe mijlocul ei şi se trântiră în genunchi lângă biciclete.

Harriet făcu un semn cu capul spre aleea din dreptul casei de scânduri.

— Nu-i nimeni acolo.

I se ridicase oarecum piatra de pe inimă, iar acum se simţea mai uşoară, mai liniştită, mai liberă şi mai rapidă în mişcări.

Mârâind ceva, Hely reuşi să-şi elibereze cu o smucitură bicicleta.

— Trebuie să scot şarpele de acolo.

Bruscheţea vocii Harrietei îl făcu pe Hely să i se facă milă de ea, fără să înţeleagă nici el de ce. Îşi ridică bicicleta. Harriet era deja călare pe propria ei bicicletă şi se uita nervoasă la el.

— O să ne întoarcem, zise băiatul, încercând

să-i evite privirea.

Apoi sări pe bicicletă şi o porniră împreună pe stradă, rulând cu viteză.

Harriet îl depăşi, apoi îi tăie agresivă calea la colţ. Se comporta de parcă i-ar fi tras cineva o chelfăneală zdravănă, se gândi Hely, uitându-se după silueta ei, aplecată mult în faţă peste bicicletă şi pedalând furioasă pe stradă, ca Dennis Peet sau Tommy Scoggs, nişte puştani răi, care îi băteau pe cei mai mici ca ei şi, la rândul lor, erau bătuţi măr de cei mai mari. Poate că se purta aşa doar pentru că era fată – dar ori de câte ori Harriet era cuprinsă de asemenea stări drăceşti, pe el îl excita. Şi gândul la cobră îl excita şi, cu toate că nu îi prea venea la îndemână să-i explice Harrietei – cel puţin deocamdată – cum eliberase el vreo jumătate de duzină de şerpi cu clopoţei prin apartament, îi trecu prin minte că apartamentul din casa de lemn era într-adevăr pustiu şi s-ar putea să rămână pustiu încă multă vreme.

* * *

— Cât de des crezi că mănâncă? întrebă Harriet, care era aplecată şi împingea căruciorul din spate, în timp ce Hely îl trăgea din faţă – nu foarte repede, întrucât era deja prea întuneric ca să mai vadă ceva. Poate c-ar trebui să-i dăm o broască.

Hely coborî încet căruciorul peste bordură şi ajunseră în stradă. Acoperiseră lada cu un prosop de plajă de la el de-acasă.

— N-am de gând să-i dau creaturii nicio broască, zise el.

Intuise corect atunci când estimase că, probabil, apartamentul mormonilor era gol. Fusese numai o intuiţie, nimic altceva, dar se baza pe convingerea că el, personal, mai degrabă şi-ar fi petrecut noaptea închis într-un portbagaj de maşină decât să stea într-o casă plină de şerpi cu clopoţei care se târau liberi peste tot. Încă nu-i relatase Harrietei ce făcuse, dar meditase totuşi destul asupra acţiunilor sale ca să fie în stare să-şi susţină nevinovăţia. N-avea cum să ştie că exact în acel moment mormonii se aflau într-o cameră de la Holiday Inn şi discutau cu un avocat specializat în probleme imobiliare din Salt Lake dacă prezenţa unor târâtoare otrăvitoare într-o locuinţă închiriată reprezenta o încălcare a contractului.

Hely spera ca nimeni să nu treacă cu maşina pe lângă ei şi să-i vadă. El şi Harriet ar fi trebuit să fie la cinema. Tatăl lui îi dăduse bani să meargă la film. Harriet petrecuse toată după-amiaza la Hely acasă, ceea ce nu o caracteriza (de obicei se plictisea repede de el şi mergea acasă devreme, chiar dacă el o implora să mai rămână), şi stătuseră ore în şir ghemuiţi pe podeaua dormitorului lui Hely, jucând *tiddlywinks*[59] şi şopocăind despre cobra furată şi ce ar urma să facă cu ea. Cutia era prea mare ca să poată fi

59 Joc în care participanţii încearcă să arunce nişte discuri într-un castro- naş, folosindu-se de un disc mai mare pentru a le lansa pe cele din joc (n.r.).

ascunsă undeva la ea sau la el acasă. Până la urmă au ales o pasarelă părăsită din partea de vest a oraşului, care trecea peste şoseaua districtuală într-o zonă extrem de pustie, undeva dincolo de marginile oraşului.

Să scoată cutia de dinamită de sub casă şi s-o încarce în vechiul cărucior roşu al lui Hely a fost o treabă mult mai uşoară decât îşi imaginaseră. N-au văzut nici ţipenie de om. Seara era ceţoasă şi zăpuşitoare, iar undeva în depărtare se auzea un huruit de tunet. Pernele decorative dispăruseră de pe verandă, stropitoarele fuseseră oprite, iar pisicile chemate înăuntru.

Îşi continuară drumul pe trotuar în zdrăngănitul căruciorului. Trebuiau să străbată pe trotuarele oraşului doar două intersecţii pe High Street, până la depoul feroviar, şi pe măsură ce înaintau – apropiindu-se de depoul mărfarelor şi de râu –, vedeau tot mai puţine lumini. Buruienile înalte foşneau prin curţile părăsite, unde erau puse panouri pe care scria „DE VÂNZARE” şi „TRECEREA INTERZISĂ”.

În gara din Alexandria nu opreau decât două trenuri pe zi. La 7.14 dimineaţa trenul City of New Orleans oprea acolo în drumul lui dinspre Chicago. La 8.47 seara acelaşi tren oprea din nou pe drumul de întoarcere, iar în restul timpului gara era mai mult sau mai puţin pustie. Micuţa şi dărăpănata casierie de bilete, cu acoperişul ţuguiat şi vopseaua cojită, nu era luminată, deşi casierul avea să apară cam într-o oră ca să

deschidă casa. În spate o serie de drumuri cu pietriş, nefolosite, făceau legătura între zona macazurilor şi cea a depoului de mărfare şi între depou şi atelierul de egrenat bumbacul, fabrica de cherestea şi râu.

Hely şi Harriet s-au oprit amândoi, ca să coboare încet căruciorul de pe trotuar pe pietriş. Se auzeau nişte câini lătrând – câini mari, dar care erau undeva departe. La sud de depou se vedeau luminile de la fabrica de cherestea, iar mai în spate, la distanţă, luminile prietenoase ale lampadarelor din cartierul lor. Întorcând spatele acestor ultime licăriri ale civilizaţiei, cei doi o porniră hotărâţi în direcţia opusă – înspre bezna copleşitoare şi întinderile ample, plate şi pustii care se desfăşurau spre nord, trecând pe lângă depoul mort de mărfare cu vagoane deschise şi vagoane de bumbac goale şi luând-o spre o cărare îngustă, acoperită cu pietriş, care se pierdea undeva în pădurile întunecoase de pin.

Hely şi Harriet se jucaseră pe drumeagul acesta izolat – care ducea spre depozitul de bumbac abandonat –, dar nu prea des. Pădurile erau neclintite şi ameninţătoare. Chiar şi în plină lumină a zilei poteca sumbră – care se subţia până ajungea un firicel – era întotdeauna întunecoasă sub bolta deasă şi încâlcită de iederă crescută prin cenuşeri, arbori de gumă şi pini. Aerul era umed şi nesănătos, gemând de ţânţari, iar liniştea era întreruptă doar arareori de saltul neaşteptat al vreunui iepure dintr-un tufăriş sau de croncănitul

aspru al unor păsări nevăzute. Cu câţiva ani în urmă locurile acestea adăpostiseră o ceată de deţinuţi care scăpaseră din lanţuri. Hely şi Harriet nu văzuseră niciodată picior de om în tot acel tărâm pustiu – cu o singură excepţie: odată un băieţel negru cu nişte chiloţei roşii s-a îndoit de genunchi, a aruncat în ei cu o piatră aflată la îndemână şi-apoi s-a repezit, împleticindu-se şi ţipând, înapoi în desiş. Era o zonă extrem de pustie şi nici Harrietei, nici lui Hely nu le făcea plăcere să se joace pe acolo, deşi niciunul dintre ei nu o recunoştea.

Roţile căruciorului zdrăngăneau pe pietriş. Nori de ţânţari, nestânjeniţi de respingătorul miros de insecticid cu care cei doi se împroşcaseră din cap până-n picioare, pluteau în jurul lor în luminişul jilav şi sufocant. Printre umbre şi în lumina apusului, de-abia zăreau ce era în faţa lor. Hely adusese o lanternă, dar acum, că se aflau aici, nu părea o idee prea bună să lumineze atât de puternic un asemenea loc.

Pe măsură ce înaintau, poteca devenea tot mai îngustă şi mai sufocată de tufişuri, care îi apăsau din ambele părţi ca nişte ziduri paralele, iar cei doi copii trebuiau să înainteze foarte încet, oprindu-se din când în când ca să dea la o parte crăcile care le săreau în faţă în apusul dens, albăstrui.

— Pfui! exclamă Hely, care mergea în faţă, şi, pe măsură ce înaintau, bâzâitul muştelor deveni tot mai puternic, iar pe Harriet o izbi drept în faţă

un miros puturos, umed şi greu.

— Miroase a hoit! auzi Harriet cum strigă Hely.

— Ce?

Se întunecase atât de tare, încât Harriet nu mai putea să vadă decât benzile mari şi albe de pe spatele tricoului de rugbi al lui Hely. Pietrişul scrâşni, căci Hely ridică partea din faţă a căruciorului şi îl împinse mult spre stânga.

— Ce este?

Duhoarea era incredibil de puternică.

— Un oposum.

O masă de carne întunecată, roind de muşte, zăcea informă pe cărare. În pofida rămurelelor şi a crengilor care-i zgâriau faţa, Harriet întoarse capul în momentul când trecură pe lângă mortăciune.

Au continuat să împingă căruciorul până ce zbârnâitul metalic al muştelor s-a estompat, iar duhoarea a rămas mult în urma lor. Abia atunci s-au oprit un moment, ca să se odihnească. Harriet a aprins lanterna şi-a ridicat un colţ al prosopului de plajă, prinzându-l cu grijă între degete. În raza de lumină a lanternei ochii minusculi ai cobrei au scânteiat dezgustător spre ea, reptila a deschis gura şi a şuierat la fată, iar deschizătura gurii ei semăna oribil cu un zâmbet.

— Ce face dumnealui? a întrebat morocănos Hely, punându-şi mâinile pe genunchi.

— Bine, bine, i-a răspuns Harriet, apoi a sărit brusc în spate (astfel încât cercul de lumină se

balansă nebuneşte în sus, spre vârfurile copacilor), în vreme ce şarpele s-a repezit la sita lăzii.

— Ce e asta?

— Nimic, răspunse Harriet.

Şi stinse lanterna.

— Nu cred că-l deranjează prea mult faptul că stă într-o cutie.

Vocea ei păru să răsune mult prea tare în liniştea din jur.

— Presupun că a trăit toată viaţa în cutia asta. N-aveau cum să-l lase să se târască liber de colo colo, nu-i aşa?

După câteva momente de tăcere, o porniră din nou, cam fără chef.

— Şi nici nu cred că-l deranjează prea mult arşiţa asta, continuă Harriet. Doar e din India. Acolo-i mai cald ca aici.

Hely avea foarte mare grijă unde punea piciorul – atât cât putea să aibă pe întunericul acela. Din pinii întunecaţi de pe ambele margini ale cărării un cor de brotaci răsuna când într-o parte, când într-alta, iar cântecul lor pulsa stereofonic vertiginos între urechea stângă şi cea dreaptă a celor doi.

Cărarea ducea înspre un luminiş, unde se afla depozitul de bumbac, ce părea de un cenuşiu scheletic în lumina lunii. Platformele docului de încărcare – unde cei doi stătuseră în multe după-amiezi, bălăngănindu-şi picioarele şi sporovăind – păreau acum extraterestre în umbra întunecată,

dar pe uşile scăldate în lumina lunii se distingeau perfect urmele rotunde de noroi pe care le făcuseră cu mingile de tenis.

Au ridicat amândoi căruciorul peste un şanţ. De-acum partea cea mai grea trecuse. Şoseaua districtuală era la patruzeci şi cinci de minute de mers cu bicicleta de casa lui Hely, dar drumul din spatele depozitului era o scurtătură. Chiar în dosul acestuia se întindeau liniile de tren şi apoi – cam la un minut şi ceva – poteca dădea ca prin farmec în şoseaua districtuală, exact dincolo de autostrada 5.

Din spatele depozitului abia puteau să vadă liniile ferate. Stâlpii de telegraf încărcaţi de caprifoi se conturau negri pe cerul vineţiu şi lugubru. Hely se uită în urmă şi văzu în lumina lunii că Harriet se uita iritată prin jur, în iarba înaltă, care-i trecea de genunchi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hely. Ai pierdut ceva?

— M-a înţepat ceva.

Hely îşi trecu antebraţul peste fruntea transpirată.

— Trenul nu vine mai devreme de o oră, anunţă el.

Se chinuiră amândoi să urce căruciorul pe liniile de tren. Deşi era adevărat că trenul de călători care mergea la Chicago nu avea să treacă decât peste ceva vreme, amândoi ştiau că mărfarele apăreau uneori pe neaşteptate. Mărfarele locale, care opreau la depou, se târau

pe linii atât de încet, încât puteai să le depăşeşti alergând pe jos, dar mărfarele expres, care mergeau la New Orleans, vâjâiau atât de repede pe lângă tine, încât atunci când Hely îşi aştepta mama în spatele barierei de trecere la nivel de pe autostrada 5, de-abia dacă reuşea să citească ce scria pe vagoane.

Acum, după ce reuşiră să iasă din desiş, înaintau mult mai repede, iar căruciorul sălta dement pe traverse. Pe Hely îl dureau dinţii. Făceau extrem de multă gălăgie şi, deşi prin preajmă nu era nimeni care să-i audă, îi era teamă ca nu cumva – cu toată zornăiala lor şi cu zarva broaştelor – să nu reuşească să audă vreun mărfar apărut pe linii decât după ce dădea peste ei. Hely îşi ţinea ochii aţintiţi pe şine şi alerga – pe jumătate hipnotizat de derularea traverselor neclare care-i fugeau pe sub picioare şi de ritmul alert, repetitiv, al propriei respiraţii – şi tocmai începuse să se gândească dacă n-ar fi fost bine să încetinească şi să aprindă totuşi lanterna, când auzi venind dinspre Harriet un suspin amplu, iar în momentul în care ridică el însuşi privirea, inspiră adânc, cu uşurare, la vederea neonului roşu ce pâlpâia în depărtare.

Ajunşi pe marginea autostrăzii, într-un pâlc de buruieni, se ghemuiră amândoi lângă cărucior şi se uitară cu atenţie la trecerea de cale ferată, cu indicatorul pe care scria „OPRIŢI, UITAŢI-VĂ ŞI ASCULTAŢI”. Simţiră un vânticel proaspăt şi răcoros, ca o ploaie, care le mângâie chipurile.

Dacă se uitau pe şosea în stânga – la sud, către casă –, de-abia puteau distinge în depărtare reclama de la Texaco şi neonul roz cu verde de la Jumbo’s Drive în. Aici, unde se aflau ei, luminile erau şi mai rare: niciun magazin, niciun indicator de circulaţie, nicio parcare, ci doar câmpuri pline de mărăcini şi şoproane de tablă zincată.

O maşină fulgeră pe lângă ei, speriindu-i. După ce se uitară în ambele sensuri, ca să fie siguri că nu mai venea nimic, se repeziră peste şine şi traversară autostrada tăcută. Cu căruciorul săltând între ei pe întuneric, o tăiară peste o păşune şi o luară spre şoseaua districtuală. Zona districtuală arăta foarte dezolant acolo, dincolo de clubul local: păşuni împrejmuite cu garduri de sârmă, combinate cu nişte dâre late de pământ nivelat de buldozere.

Un miros înţepător de bălegar îl izbi pe Hely drept în faţă. Abia după câteva momente simţi materia alunecoasă şi respingătoare de pe talpa tenisului. Se opri brusc.

— Ce-i?

— Stai aşa, zise el nenorocit, frecându-şi pantoful de iarbă.

Cu toate că prin locurile acelea nu exista niciun felinar, luna era suficient de strălucitoare ca să dea atâta lumină cât să vadă şi ei unde erau. În paralel cu şoseaua districtuală se vedea o fâşie de bitum negru, care înainta cam vreo douăzeci de metri, după care se oprea brusc – un drum de faţadă, a cărui construcţie se întrerupsese atunci

când Comisia de Drumuri decisese ca autostrada interstatală să treacă pe partea opusă a Houmei, pe lângă Alexandria. Iarba scotea capul pe la îmbinările asfaltului.

În faţă pasarela abandonată se arcuia alburie pe deasupra şoselei districtuale.

Au pornit din nou amândoi. La un moment dat se gândiseră să ascundă şarpele în pădure, dar experienţa de la Oak Lawn le era încă foarte vie în minte şi nu le prea venea la îndemână să străbată tufişurile acelea dese după căderea nopţii – să îşi croiască drum prin desişuri, să calce orbeşte peste trunchiuri de copaci putrezite şi, în plus, să târască după ei şi o ladă de vreo douăzeci şi cinci de kilograme. Se mai gândiseră să ascundă cutia printr-unul dintre depozite, dar chiar şi pe cele pustii, cu ferestrele închise cu scânduri bătute în cuie, tot scria că sunt proprietate privată.

Pasarela din beton nu implica niciun fel de risc de acest gen. Era uşor accesibilă de pe Natchez Street, pe scurtătură, trecea pe deasupra şoselei districtuale, la vedere, şi cu toate acestea era închisă pentru trafic şi era suficient de departe de oraş, astfel încât nu exista riscul să apară pe acolo muncitori, bătrânei băgăcioşi sau alţi puştani.

Pasarela nu era suficient de stabilă ca să susţină greutatea unor maşini – şi chiar de-ar fi fost, niciun fel de vehicul nu putea să ajungă acolo, în afară de jeepuri –, dar căruciorul cel roşu alunecă suficient de uşor pe rampă, în timp ce Harriet îl împingea din spate. De ambele părţi ale

pasarelei se înălţa un perete de beton de aproximativ un metru înălţime – suficient ca să te tupilezi în spatele lui în cazul în care ar fi trecut totuşi vreo maşină pe dedesubt –, dar când Harriet înălţă capul şi se uită, drumul era întunecat în ambele sensuri. Dincolo de şosea se întindeau nişte terenuri întinse, ascunse în beznă, doar cu nişte luciri albe de lumină în direcţia oraşului.

Când au ajuns sus, vântul bătea mai puternic: proaspăt, periculos şi incitant. Un praf cenuşiu acoperea suprafaţa drumului şi peretele de susţinere. Hely îşi şterse mâinile, pline de praful alb ca de cretă, de pantalonii scurţi, aprinse lanterna şi roti raza ei în jur, dezvăluind o albie de tablă umplută cu bucăţi de hârtie mototolită, un bolţar de ciment contorsionat, o grămadă de saci de ciment şi o sticlă ce mai avea pe fund cam un deget de suc de portocale lipicios. Apucându-se strâns cu ambele mâini de zid, Harriet se ridică în picioare, se aplecă în jos, ca peste balustrada unui vas de croazieră transoceanic, şi privi drumul întunecat de dedesubtul lor. Vântul îi flutura părul de pe faţă şi Harriet părea acum mai puţin nefericită decât o văzuse Hely toată ziua.

În depărtare se auzi şuieratul prelung şi straniu al unui tren.

— Ah! zise Harriet. Dar nu-i încă opt, nu-i aşa?

Hely simţi cum i se înmoaie genunchii.

— Nu, răspunse el.

Auzea undeva, în întunericul plin de sunete cântate, zăngănitul ameţitor al vagoanelor ce

clănţăneau pe şine, îndreptându-se spre trecerea la nivel de pe autostrada 5, îl auzea tot mai tare şi mai tare…

Fluierul locomotivei zbieră, de data aceasta mai aproape, iar mărfarul goni, vâjâind, pe lângă copiii care stăteau şi se uitau cum trece peste liniile pe unde trecuseră şi ei cu căruciorul acum nici cincisprezece minute. Ecoul sirenei de avertizare vibră sumbru în depărtare. Dincolo de râu, în norii masivi dinspre est, zvâcni vena tăcută, de un albastru de mercur, a unui fulger.

— Ar trebui să venim mai des aici, zise Harriet.

Nu se uita la cer, ci la bucata de asfalt negru şi lipicios ce se întindea prin tunelul de dedesubt şi, cu toate că Hely se afla chiar în spatele ei, Harriet vorbea ca şi cum nu se aştepta ca el s-o audă, ca şi cum ea ar fi stat aplecată deasupra unui baraj care-i împroşca apă în faţă şi o împiedica să perceapă orice altceva în afară de zgomotul acesteia.

Şarpele bocăni în interiorul cutiei, făcându-i pe amândoi să tresară.

— E-n regulă, zise Harriet cu o voce moale şi tandră. Linişteşte-te, hai, linişteşte-te…

Şi ridicară iar amândoi lada, fixând-o între perete şi stiva de saci cu ciment. Harriet se puse în genunchi printre resturile de pahare de plastic strivite şi mucurile de ţigări lăsate de muncitori, încercând să tragă un sac de ciment gol de sub morman.

— Trebuie să ne grăbim, zise Hely.

Simţea cum zăpuşeala îl învăluie ca o pătură umedă şi pişcătoare şi-l gâdila nasul de la praful de ciment, de la fânul de pe câmp şi de la aerul încărcat cu electricitate.

Harriet reuşi să elibereze sacul cel gol, care flutură şi biciui aerul nopţii asemeni unui stindard straniu dintr-o expediţie pe Lună. Îl puse repede jos şi-apoi se trânti lângă baricada de ciment. Hely se trânti şi el lângă ea. Unul lângă altul, reuşiră să întindă sacul peste cutia şarpelui şi îl fixară la colţuri cu nişte bucăţi mari de ciment, ca să nu îl ia vântul.

Ce făceau oare adulţii din oraş la ora aceasta, când stăteau închişi în case? se întrebă Hely. Făceau calcule contabile, se uitau la televizor, îşi mângâiau cockerii spanieli? Vântul înserării era proaspăt, înviorător şi singuratic. Hely nu se simţise niciodată atât de departe de lumea cunoscută. Naufragiat pe o planetă pustie… drapele fluturând, funeralii militare pentru victimele căzute… cruci făcute manual şi căzute în ţărână. În urma lui, la orizont, luminile rare ale unei aşezări extraterestre, probabil ostile, duşmani ai Federaţiei. *Stai la distanţă de aceşti locuitori*, auzi o voce răsunându-i în cap. *Altfel moartea vă va lovi şi pe tine, şi pe fată*…

— O să-i fie bine aici, zise Harriet, ridicându-se în picioare.

— Da, o să fie în regulă, zise şi Hely cu vocea lui gravă, de comandant de navă spaţială.

— Şerpii nu trebuie să mănânce în fiecare zi. Sper că a băut destulă apă înainte să plece.

Un fulger izbucni scurt – de data aceasta strălucitor, însoţit de un pocnet ascuţit. Aproape simultan se auzi huruitul unui tunet.

— Hai să ne-ntoarcem pe drumul mai lung, propuse Hely, dându-şi la o parte părul din ochi.

— Cum adică? Doar trenul de Chicago nu trece decât mai târziu, zise Harriet, dar Hely nu-i răspunse.

Băiatul era alarmat de intensitatea privirii Harrietei.

— Trece peste o jumătate de oră.

— Avem timp.

— N-ai decât să mergi singură, zise Hely şi se bucură că vocea îi sună mai dur decât ce simţea el. Eu o iau pe drum.

Tăcere.

— Şi ce-ai de gând să faci cu căruciorul? întrebă ea.

Hely se gândi un moment.

— Să-l las aici, cred.

— Aici, sub cerul liber?

— Nu-mi pasă, zise Hely. Oricum nu mă mai joc cu el.

— S-ar putea să dea cineva de el.

— Nimeni n-o să urce până aici.

Au pornit-o în fugă la vale pe rampa de beton – era distractiv, vântul le flutura prin păr – şi inerţia i-a purtat până spre mijlocul păşunii întunecate şi apoi, când li s-a tăiat răsuflarea, au încetinit şi-au

pornit la pas.

— Stă să plouă, zise Harriet.

— Şi ce dacă? răspunse Hely.

Se simţea invincibil: ofiţer de rang superior, cuceritorul planetei.

— Hei, Harriet, zise el, arătând spre un panou ce lumina atrăgător şi sclipea paşnic pe fundalul luminat de lună al păşunii de vizavi, transformată de buldozere într-o întindere lutoasă. Pe panou scria:

Heritage Groves Casele Viitorului

— S-ar părea că viitorul e cam jalnic, nu-i aşa? zise Hely.

Cei doi se strecurară pe marginea autostrăzii 5 (Hely atent mereu la pericole, căci, din câte ştia, mama lui dorea nişte îngheţată şi-l rugase pe tatăl lui să se ducă repede până la Jumbo se înainte de închidere), ascunzându-se în dosul felinarelor şi al lăzilor de gunoi. Îndată ce-au putut, au cotit-o pe străzile laterale, mai întunecate, şi au luat-o spre piaţă, spre Cinema Pix.

— Filmul e deja la jumătate, le zise fata cu faţă lucioasă de la casa de bilete, uitându-se la ei pe deasupra pudrierei.

— E-n regulă, zise Hely şi-i împinse doi dolari prin geamlâcul de la ghişeu, apoi se dădu câţiva paşi înapoi, balansându-şi braţele şi bâţâind nervos din picioare.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea la ora aceasta era să stea la ultima jumătate a unui film despre un Volkswagen vorbitor. Exact în momentul când

fata de la casă şi-a închis pudriera şi s-a întins după mănunchiul de chei, ca să le deschidă uşa de la sală, în depărtare s-a auzit şuieratul unei locomotive: trenul de New Orleans de la 8.47, în drum spre gara din Alexandria.

Hely îi trase Harrietei una peste umăr.

— Ar trebui să sărim odată în trenul ăsta şi să mergem până la New Orleans. Cândva, într-o seară.

Harriet se întoarse cu spatele la el, încrucişându-şi braţele pe piept, şi se uită afară, pe stradă. Tunetul bubui în depărtare. Copertina de la magazinul de fierărie de vizavi flutura în bătaia vântului, iar nişte hârtii zburdau şi făceau salturi pe trotuar.

Hely se uită la cer şi întinse o mână cu palma în sus. Chiar în clipa când fata descuie uşa de sticlă, băiatului îi căzu pe frunte o picătură de ploaie.

* * *

— Cum, tu eşti în stare să conduci Transăm-ul? întrebă Danny.

Plutea, plutea sus ca un zmeu de hârtie, iar bunica lui i se părea la fel de ţepoasă ca un cactus bătrân în rochia ei de casă roşie cu flori – *înflorată*, îşi zise el, uitându-se în sus la ea din scaunul în care stătea, *floare de hârtie roşie*.

Iar Cum – asemeni unui cactus – rămase aşa, vegetând un timp, înainte de a-şi trage sufletul şi a-i răspunde cu vocea ei ţepoasă:

— Condusul nu-i o problemă. Numai că maşina

e prea joasă pentru mine. Şi cu artrita asta a mea…

— Ei bine, eu nu pot… zise Danny, dar se opri o clipă, reevaluă situaţia şi o luă de la capăt: …eu *pot* să te duc cu maşina până la tribunal, dacă vrei, dar chestia asta nu schimbă cu nimic faptul că maşina e prea joasă.

Pentru bunica lui orice lucru era la o înălţime nepotrivită. Pe vremea când camioneta funcţiona, bunica se plângea de cabină, care era prea sus.

— O, zise Cum pe un ton paşnic. Nu mă deranjează dacă mă duci tu acolo, fiule. Eu zic c-ar fi bine să foloseşti la ceva şcoala aia a ta de şofer de camion, dacă tot a costat atâta.

Încetişor, încetişor, cu mâna ei scheletică, ca o gheară neagră şi uşoară, sprijinită de braţul lui Danny, o porni şontâcăind spre maşină prin curtea plină de mizerie, unde Farish stătea în şezlong şi demonta un telefon, şi atunci îi trecu prin cap lui Danny (într-o fracţiune de secundă, aşa cum se întâmplă uneori asemenea lucruri) că toţi fraţii lui, inclusiv el însuşi, aveau capacitatea de a pătrunde esenţa lucrurilor. Curtis vedea ce-i bun în oameni. Eugene vedea prezenţa lui Dumnezeu în lume şi felul în care fiecare lucru avea propriul mod de funcţionare şi propriul loc bine stabilit. Danny putea să citească gândurile oamenilor şi să afle ce anume îi făcea să acţioneze aşa cum acţionau, iar uneori – sau cel puţin aşa-l făceau drogurile să creadă – putea chiar să prevadă viitorul. Iar Farish – cel puţin înainte de accident – avusese o

capacitate de înţelegere a lucrurilor din jur mult mai puternică decât toţi ceilalţi fraţi. Farish înţelegea sensul puterii şi posibilităţile ascunse, înţelegea ce anume punea lucrurile în mişcare, indiferent că era vorba despre motoare sau despre animalele din laboratorul de taxidermie. Dar în prezent, dacă pe Farish îl mai interesa ceva, trebuia să taie în bucăţi acel ceva şi apoi să-i împrăştie bucăţile pe jos, ca să se asigure că înăuntru nu era nimic special.

Lui Cum nu-i plăcea să asculte radioul, aşa că mergeau cu maşina în tăcere. Danny în schimb simţea cum fiecare bucată de metal din corpul de bronz al maşinii zbârnâia la unison cu restul.

— Ei bine, zise ea calmă, încă de la început m-am temut că n-o să iasă nimic din slujba aia a ta de camionagiu.

Danny nu-i răspunse. Zilele în care lucrase ca şofer pe camion, înainte de a doua arestare, fuseseră cele mai fericite din viaţa lui. Mergea prin tot felul de locuri cu camionul, noaptea cânta la chitară, având şi nişte speranţe vagi legate de înfiinţarea unei formaţii de muzică, iar condusul unui camion i se părea o treabă extrem de plictisitoare şi de banală în comparaţie cu viitorul pe care şi-l imaginase pentru sine. Dar acum, când privea în urmă – doar cu câţiva ani, deşi lui i se părea că trecuse o viaţă –, exact de zilele petrecute în camioane şi nu de nopţile pierdute prin baruri îşi amintea cu nostalgie.

Cum suspină.

— Presupun că nici nu contează, zise apoi cu vocea ei subţirică şi ascuţită. Ai fi condus vechitura aia de camion până ţi-ai fi dat duhul.

Mai bine decât să fiu ţintuit aici, în casă, îşi zise Danny.

Bunică-sa îl făcea mereu să se simtă un tâmpit doar pentru că îi plăcuse slujba aia de camionagiu.

— Danny nu aşteaptă mult de la viaţă.

Asta zicea ea peste tot, asta le zicea tuturor după ce Danny fusese angajat de firma aia de transporturi.

— E bine că n-aştepţi prea mult de la viaţă, Danny, pentru că n-ai să fii dezamăgit.

Şi asta era principala lecţie de viaţă pe care o vârâse bunica în capul nepotului său: să nu aştepte mare lucru de la lumea asta. Lumea asta este un loc plin de răutate, iar oamenii se mâncau unii pe alţii precum câinii (ca să citeze una dintre zicalele preferate ale bunicii). Şi dacă vreunul dintre băieţii săi aştepta prea mult de la viaţă sau dacă încerca să se ridice mai sus decât le era rangul, de toate speranţele lor avea să se aleagă praful şi pulberea. Dar, în opinia lui Danny, asta nu era o lecţie prea grozavă.

— Cum i-am zis şi lui Ricky Lee.

Cicatricile, bubele şi venele negre atrofiate se vedeau clar pe dosul palmelor lui Cum, care şi le ţinea împletite comod în poală.

— Când i s-a dat bursa aia pentru baschet la Universitatea de Stat Delta, ar fi trebuit să lucreze şi noaptea, pe lângă şcoală şi antrenamentele de

la baschet, doar ca să-şi poată plăti cărţile. Eu i-am zis: „Nu aş suporta să văd că trebuie să munceşti mai mult decât oricine altcineva, Ricky. O mulţime de puştani bogaţi, care au mai mult ca tine, or să-şi permită să stea şi să te ia peste picior”.

— Aşa-i, spuse Danny când îşi dădu seama că bunică-sa aştepta totuşi să zică şi el ceva.

Ricky Lee n-a acceptat bursa. Cum şi Farish au reuşit să facă atâta haz pe seama lui unul cu altul, încât a refuzat-o. Şi unde era acum Ricky? în puşcărie.

— Toate astea, mersul la şcoală şi lucrul în schimb de noapte… Doar ca să baţi mingea…

Danny s-a jurat că mâine bunică-sa o să meargă singură cu maşina la tribunal.

* * *

În dimineaţa aceea Harriet se trezi şi se uită o vreme în tavan până să-şi amintească unde era. Se ridică în capul oaselor – dormise iar cu hainele pe ea şi cu picioarele murdare – şi o porni pe scări în jos.

Ida Rhew întindea nişte rufe în curte. Harriet rămase în picioare şi se uită la ea. Se gândi să se ducă să facă o baie – fără să i-o ceară nimeni –, doar ca să-i facă pe plac Idei, dar până la urmă se hotărî să n-o facă: dacă avea să apară nespălată, în hainele boţite şi slinoase de ieri, o să-i arate în mod clar Idei cât de esenţial era să rămână. Fredonând, cu gura plină de cârlige, Ida se aplecă spre coş. Nu părea nici tulburată, nici tristă, ci

doar preocupată.

— Eşti concediată? o întrebă Harriet pe Ida, urmărind-o îndeaproape.

Ida tresări, apoi îşi scoase cârligele din gură.

— Ei bine, Harriet, bună dimineaţa! îi spuse ea cu o veselie avântată şi impersonală, care-i opri Harrietei inima în loc. Eşti cam împuţită, zău! Du-te imediat în casă şi te spală.

— Eşti concediată?

— Nu, nu-s concediată. M-am hotărât să mă duc la Hattiesburg şi să stau cu fie-mea, explică Ida, întorcându-se la treaba ei.

Vrăbiile ciripeau deasupra lor. Ida scutură cu putere o faţă de pernă udă, care plesni sonor, apoi o prinse de frânghie cu nişte cârlige.

— Aşa am hotărât să fac, continuă ea. A sosit momentul.

Harrietei i se uscă gura.

— Cât de departe e Hattiesburg? întrebă ea, deşi ştia, fără să fie nevoie să i se spună, că era undeva aproape de Gulf Coast – la sute de kilometri depărtare.

— Hăt departe în sud! Acolo unde-s pini din ăia bătrâni, cu ace lungi şi ascuţite. Tu nu mai ai nevoie de mine, continuă Ida aşa, cu degajare, ca şi cum i-ar fi spus Harrietei că nu mai avea nevoie de desert sau de Coca-Cola. S-a măritat când ierea numa cu nişte ani mai mare ca tine. Are un bebeluş.

Harriet se simţi şocată şi insultată. Nu putea să sufere bebeluşii – iar Ida o ştia foarte bine.

— Da, don’şoară.

Cu minţile în altă parte, Ida mai prinse de frânghie un tricou.

— Totul se schimbă. Eu aveam decât cinşpe ani când m-am măritat cu Charley T. Şi-o să te măriţi şi mătăluţă curând.

N-avea niciun rost să o contrazică.

— Charley T. merge şi el cu tine?

— Sigur că da.

— Vrea să meargă?

— Cre’ că.

— Şi ce-o să faceţi acolo?

— Cine, eu sau Charley?

— Tu.

— Nu ştiu. Cre c-o să lucrez pentru altcineva. Să am grijă de alţi copii sau de bebeluşi.

Numai gândul că Ida – Ida! – o s-o părăsească pentru vreun bebeluş bălos o îngrozea pe Harriet.

— Şi când pleci? o întrebă cu răceală pe Ida.

— Săptămâna viitoare.

Nu mai era nimic de zis. Atitudinea Idei spunea clar că nu avea chef să continue conversaţia. Harriet rămase o clipă locului şi o privi îndelung cum stătea aplecată deasupra coşului cu rufe spălate, cum le întindea pe frânghie şi-apoi se apleca iar, după care fata se îndepărtă, străbătând curtea în lumina searbădă şi ireală a soarelui. Când intră în casă, mama ei – care se agita de colo colo, în cămaşa ei de noapte de Zână Albastră – veni în bucătărie la Harriet şi încercă s-o pupe, dar Harriet îi întoarse spatele şi

ţâşni nervoasă pe uşa din spate.

— Harriet, ce-i cu tine, iubire? o strigă rugătoare mama ei prin cadrul uşii. Mi se pare că eşti tare supărată pe mine… Harriet!

Ida se uită nedumerită cum Harriet trece valvârtej pe lângă ea. Îşi scoase cârligele din gură.

— Răspunde-i lu’ mama ta! zise ea cu o voce care de obicei o înţepenea locului pe Harriet.

— N-am de ce să te mai ascult, îi răspunse Harriet şi-şi văzu de drum.

* st*

— Dacă mama ta vrea să-i dea drumul Idei, eu n-am cum să mă bag, spuse Edie.

Harriet încercă să-i atragă atenţia lui Edie, dar degeaba.

— De ce nu? întrebă în cele din urmă fata şi, în momentul în care Edie reveni la carneţelul şi creionul ei, repetă: Edie, de ce nu?

— Pentru că nu pot, răspunse Edie, care încerca să se hotărască ce anume să ia cu ea în excursia la Charleston.

Pantofii ei bleumarin cu toc erau cei mai confortabili, dar nu se asortau cu costumaşele pastel de vară la fel de bine ca pantofii cu toc în două culori. Edie era, de asemenea, şi un pic necăjită că Charlotte n-o consultase în legătură cu o problemă aşa de importantă, cum era angajarea sau concedierea unei slujnice.

Brusc Harriet zise:

— Dar de ce nu poţi să te bagi?

Edie puse creionul jos.

— Harriet, nu-i casa mea.

— Casa ta?

— N-am fost consultată. Dar nu-ţi face griji, fetiţo, zise Edie pe un ton mai vesel, ridicându-se ca să-şi mai toarne o ceaşcă de cafea şi lăsându-şi o mână absentă pe umărul Harrietei. Totul o să fie bine, ai să vezi!

Mulţumită că a reuşit să limpezească lucrurile cu atâta uşurinţă, Edie se aşează iar, cu ceaşca de cafea în mână, şi, după o tăcere care ei i se păru paşnică, adăugă:

— Sigur că mi-ar fi plăcut să am în excursia asta nişte costume din acelea neşifonabile, pe care le speli şi gata. Cele pe care le am sunt foarte uzate, iar inul nu e practic într-o călătorie. Aş putea să pun hainele într-un sac protector, cu umeraş, pe care să-l atârn în spatele maşinii…

Nu se uita la Harriet, ci undeva pe deasupra capului ei. Apoi căzu din nou pe gânduri, fără să observe nici chipul roşu al Harrietei şi nici privirea ei fixă, ostilă şi provocatoare.

După câteva momente – pline de concentrare pentru Edie – pe veranda din spate se auzi un scârţâit de paşi.

— Bună!

O siluetă umbrită, cu mâna streaşină la ochi, se holba înăuntru prin uşa de plasă.

— Edith?

— Ei bine, pe onoarea mea! strigă o altă voce, mai delicată şi mai veselă. Harriet e aici, cu voi?

Înainte ca Edie să apuce să se ridice de la

masă, Harriet sări în sus şi se repezi spre uşa din spate – pe verandă, pe lângă Tat, drept la Libby.

— Unde-i Adelaide? o întrebă Edie pe Tat, care-i zâmbea peste umăr lui Harriet.

Tat îşi dădu ochii peste cap.

— A vrut să se oprească la băcănie şi să ia un borcan de Sanka.

— O, o! se auzi vocea oarecum înăbuşită a lui Libby de pe veranda din spate. Harriet, Dumnezeule! Ce primire entuziastă!

— Harriet, strigă Edie pe un ton tăios, nu o înăbuşi pe Libby!

Apoi rămase aşa şi ascultă. O auzi pe Libby, care zicea acolo, pe verandă:

— Eşti sigură că te simţi bine, îngerul meu drag?

— În numele cerului! interveni şi Tatty. Ce face fetiţa, plânge?

— Libby, cu cât o plăteşti pe Odean pe săptămână?

— Dumnezeule! Ce-ţi veni să pui o asemenea întrebare?

Edie se ridică în picioare şi mărşălui spre uşa de plasă.

— Asta nu-i treaba ta, Harriet, se repezi ea. Intră înăuntru!

— O, dar Harriet nu mă deranjează deloc, zise Libby, eliberându-şi braţul, aranjându-şi ochelarii pe nas şi uitându-se la Harriet cu o perplexitate inocentă şi lipsită de suspiciuni.

— Bunica ta vrea să spună… interveni Tat,

care-o urmă pe Edie pe verandă (asta era misiunea ei încă din copilărie: să reformuleze diplomatic sentinţele şi ordinele scurte ale lui Edie), vrea să spună, Harriet, că nu-i politicos să întrebi pe cineva despre bani.

— Mie nu-mi pasă de chestia asta, zise cu sinceritate Libby. Harriet, îi dau lui Odean treizeci şi cinci de dolari pe săptămână.

— Mama îi dă Idei doar douăzeci. Nu-i corect, nu-i aşa?

— Ei bine, spuse Libby, clipind din ochi, după un evident moment de uluială, nu ştiu ce să zic. Vreau să spun că mama ta nu greşeşte, dar…

Edie, care era hotărâtă să nu-şi piardă toată dimineaţa discutând despre o femeie de serviciu concediată, o întrerupse:

— Ce bine îţi stă părul, Lib! Nu-i aşa că-i stă foarte bine părul? Cine ţi l-a aranjat?

— Doamna Ryan, spuse Libby, ducându-şi agitată mâna sus, la tâmplă.

— Toate avem acum părul atât de cărunt, zise Tatty pe un ton plăcut, că nici nu ne poţi deosebi una de alta.

— Nu-ţi place cum îi stă părul lui Libby, Harriet? o întrebă Edie cu asprime pe fată.

Harriet, care era gata-gata să plângă, se uită furioasă în altă parte.

— Ştiu eu o fetiţă care stă cuminte când se tunde, zise Tat pe un ton mucalit. Mama te mai trimite şi acum, Harriet, să te tunzi la frizer sau te duce la un coafor?

— Eu zic că domnul Liberti poate s-o tundă foarte bine pe mai puţin de jumate din banii ăia, răspunse Edie. Tat, ar fi trebuit să-i spui Adelaidei să râu se oprească la băcănie. Doar i-am spus că am o grămadă de ciocolată caldă în pliculeţe din acelea şi că i le-am împachetat deja.

— Edith, eu i-am spus, dar ea a zis că zahărul nu-i face bine.

Edie se trase răutăcioasă în spate, cu o uluire prefăcută:

— Şi de ce nu? Şi zahărul o agită?

De câtva timp Adelaide începuse să refuze cafeaua, dând această explicaţie.

— Dacă vrea Sanka, nu văd niciun motiv pentru care să nu-şi ia.

Edie pufni:

— Nici eu. În mod cert, nu vreau ca Adelaide să fie agitată.

— Ce anume? Ce-i chestia asta cu agitaţia? întrebă surprinsă Libby.

— Cum, nu ştiai? Adelaide nu mai poate să bea cafea. Deoarece cafeaua *o agită*!

Adelaide începuse să zică asta abia de curând, întrucât prietena ei de la cor, prostuţa doamnă Pitcock, începuse şi ea să spună acelaşi lucru oriunde se ducea.

— Ei bine, şi mie-mi place o ceaşcă de Sanka din când în când, spuse Tat. Dar nu că ar trebui neapărat. Pot să trăiesc foarte bine şi fără.

— Şi, oricum, nu trebuie să mergem până în Congo Belgian pentru asta! Sanka se vinde şi în

oraşul Charleston, aşa că n-are de ce să care ditamai borcanul cu ea în geamantan!

— Nu văd de ce nu. Dacă îţi place să mănânci ciocolată caldă. De una singură.

— Doar ştii şi tu ce devreme se scoală Addie, Edith! exclamă agitată Libby. Şi se teme că la *room service* nu se deschide până la şapte sau chiar opt…

— De-asta am şi împachetat pliculeţele cu ciocolată caldă! O ceaşcă de ciocolată caldă n-o să-i prindă deloc rău Adelaidei!

— Pe mine nu mă deranjează deloc ce servesc dimineaţa. Ciocolata caldă mi se pare excelentă! Numai gândeşte-te! zise Libby, bătând din palme şi întorcându-se spre Harriet. Săptămâna viitoare, la ora asta, o să fim în Carolina de Sud! Sunt aşa de entuziasmată!

— Da, adăugă veselă Tat. Iar bunica ta, care-i aşa de isteaţă, o să ne ducă pe toate cu maşina până acolo.

— Nu ştiu cât sunt de isteaţă, dar cred că pot să conduc până acolo şi-napoi şi să vă aduc pe toate întregi acasă.

— Libby, Ida Rhew a demisionat, zise Harriet, copleşită de amărăciune. Pleacă din oraş…

— Demisionat? întrebă Libby, care n-auzea prea bine, şi aruncă o privire imploratoare spre Edith, care avea tendinţa de a vorbi mai tare şi mai clar decât majoritatea oamenilor. Mă tem că trebuie să vorbeşti puţin mai rar, Harriet.

— Vorbeşte de Ida Rhew, care lucrează la ele,

spuse Edie, încrucişându-şi braţele peste piept. Pleacă, iar Harriet e tare supărată din cauza asta. I-am spus că lucrurile se mai schimbă, lumea se mai mută, asta-i viaţa…

Libby se pleoşti. Se uită la Harriet cu o compasiune candidă.

— Of, ce păcat! zise Tat. O să-ţi fie dor de Ida, ştiu c-o să-ţi fie dor, iubirea mea, doar a stat atâta timp cu voi…

— Ah, spuse Libby, dar copila asta o iubeşte pe Ida! O iubeşti pe Ida, nu-i aşa, draga mea? i se adresă ea Harrietei. Tot aşa cum o iubesc şi eu pe Odean.

Tat şi Edie se priviră şi îşi dădură ochii peste cap, iar Edie spuse:

— Tu o iubeşti pe Odean puţin cam prea mult, Lib.

Lenea lui Odean era un motiv de glumă vechi, vechi de tot, printre surorile lui Libby. Femeia stătea toată ziua prin casă, pretinzând că-i bolnavă, în timp ce Libby îi aducea băuturi răcoritoare şi se ocupa de spălat.

— Dar Odean e cu mine de cincizeci de ani, zise Libby. Ea este familia mea. A fost cu mine şi la Tribulaţie, pentru numele lui Dumnezeu! în plus, nici nu-i sănătoasă.

Tat zise:

— Profită de tine, Libby.

— Draga mea, îi răspunse Libby, care se înroşise destul de tare la faţă, vreau să-ţi spun că Odean este cea care m-a cărat din casă atunci, la

ţară, când am fost atât de bolnavă de pneumonie. M-a cărat! în spate! Tot drumul de la Tribulaţie până la Chippokes!

Edie spuse cu o voce slabă:

— Ei bine, cu siguranţă însă că de atunci nu mai face mare lucru.

Libby se întoarse tăcută spre Harriet şi se uită la ea timp îndelungat, fixând-o plină de compasiune cu ochii ei apoşi şi bătrâni.

— E îngrozitor să fii copil şi să trebuiască să stai la mila altor oameni, spuse ea direct.

— Aşteaptă şi tu puţin, până te faci mare, i se adresă Tat cu o voce încurajatoare, luând-o pe Harriet de după umăr. Atunci o să ai propria ta casă, iar Ida Rhew va putea veni să stea cu tine. Ce zici de asta?

— Prostii, zise Edie. O să-i treacă foarte repede. Slujnicele vin şi pleacă…

— N-o să-mi treacă niciodată! zbieră Harriet, făcându-le să tresară pe toate.

Şi, înainte ca vreuna dintre ele să mai apuce să zică ceva, Harriet îi dădu la o parte braţul lui Tat, se întoarse şi o luă la fugă. Edie înălţă resemnată din sprâncene, de parcă ar fi vrut să spună cu *asta am avut de-a face toată dimineaţa*.

— Doamne Dumnezeule! zise în cele din urmă Tat, ştergându-şi fruntea cu mâna.

— Să vă spun drept, comentă Edie, eu cred că Charlotte face o greşeală, dar am obosit să tot pun piciorul în prag.

— Tu ai făcut întotdeauna totul pentru

Charlotte, Edith.

— Da, am făcut. Şi de aceea nu ştie să facă nimic singură. Cred că a sosit momentul să devină mai responsabilă.

— Dar cu fetele cum rămâne? întrebă Libby. Crezi c-or să fie în regulă?

— Libby dragă, tu a trebuit să administrezi Tribulaţia şi să ai grijă de tăticu' şi de noi toate pe vremea când erai doar un pic mai mare decât ea, zise Edie, făcând un semn din cap în direcţia în care dispăruse Harriet.

— Asta aşa este. Dar copiii ăştia nu sunt cum eram noi, Edith. Ei sunt mai sensibili.

— Da, dar de fapt pentru noi nici nu conta dacă eram sensibili. Noi nu aveam de ales.

— Ce se întâmplă cu copila asta? întrebă Adelaide – pudrată, rujată şi cu părul recent coafat şi cârlionţat – în momentul în care apăru pe verandă. M-am întâlnit cu ea când alerga pe stradă ca un fulger, murdară foc. Şi nici măcar n-a vrut să vorbească cu mine.

— Haideţi înăuntru, zise Edie, căci aerul dimineţii devenea tot mai fierbinte. Am o cafetieră plină cu cafea proaspătă. Cine nu poate să bea cafea, asta e.

— O, Doamne! spuse Adelaide, oprindu-se să admire un strat de crini rozalii. Ăştia or să se facă frumoşi de-or să-ţi ia ochii!

— Crinii aceia zefir? I-am cumpărat de undeva. I-am scos din pământ în miezul iernii şi i-am pus în glastre şi numai unul singur a răsărit în

vara următoare.

— Şi priviţi-i acum! zise Adelaide, aplecându-se spre ei.

— Mama le spunea, zise Libby, uitându-se de pe verandă, din spatele balustradei, mama le spunea „crinii mei de ploaie roz”.

— De fapt se numesc crini zefir.

— Grini de ploaie roz, aşa-i numea mama. Am avut crini din aceştia şi la înmormântarea ei. Şi tuberoze. A fost aşa de cald atunci când a murit…

— Trebuie să intru în casă, zise Edie. Altfel o să fac o congestie cerebrală de la căldură. Mă duc înăuntru, ca să beau o ceaşcă de cafea. Acolo mă găsiţi când vreţi să veniţi.

— Ţi-ar da multă bătaie de cap dacă mi-ai încălzi un ceainic cu apă? întrebă Adelaide. Nu pot să beau cafea, pentru că mă face…

— Agitată?

Edie se uită la ea pe sub sprâncene.

— Ei bine, Adelaide, nu vrem în niciun caz să fii agitată, aşa-i?

* * *

Cu toate că Hely a străbătut tot cartierul cu bicicleta, de Harriet n-a dat nicăieri. Acasă la ea era o atmosferă stranie (stranie chiar şi pentru Harriet) şi îngrijorătoare. Nimeni n-a venit la uşă. Când a intrat în casă, a găsit-o pe Allison plângând la masa din bucătărie şi pe Ida foindu-se de colo colo şi dând cu mopul pe jos, de parcă n-ar fi auzit şi nici n-ar fi văzut nimic. Niciuna dintre ele nu scotea o vorbă. L-au trecut fiori.

Hely se hotărî să încerce la bibliotecă. Un val de aer răcoros, climatizat, îl izbi de îndată ce împinse uşa de la intrare, deschizând-o. În bibliotecă era mereu răcoare – şi iarna, şi vara. Doamna Fawcett se răsuci în scaunul pivotant de la biroul ei şi-i făcu un semn cu mâna, gest însoţit de clinchetul brăţărilor sale.

Hely îi făcu şi el semn cu mâna şi, înainte ca ea să apuce să-l înghesuie şi să încerce să-l facă să se înscrie la programul de lectură de vară, intră repede şi cât de politicos putu el direct în sala de studiu. Harriet stătea aşezată cu coatele pe masă chiar sub un portret de-al lui Thomas Jefferson. În faţa ei stătea deschisă cea mai mare carte pe care o văzuse vreodată Hely.

— Salut, zise el, strecurându-se pe un scaun de lângă ea.

Era atât de entuziasmat, că de-abia reuşea să nu ridice vocea.

— Ghici ce-am descoperit! Maşina lui Danny Ratliff e parcată în faţa tribunalului.

Lui Hely i-au picat ochii pe volumul cel uriaş – care, observă el acum, era un catastif de ziare legate – şi a fost surprins să vadă pe foaia de ziar îngălbenită o fotografie fantomatică, punctiformă, a mamei Harrietei, cu gura deschisă şi părul răvăşit, în faţa casei Harrietei. „TRAGEDIE DE ZIUA MAMEI” scria mare în titlu. În partea din faţă a pozei se vedea o siluetă vagă a unui bărbat care introducea o targă în ceea ce părea să fie spatele unei ambulanţe, dar nu se vedea prea bine

ce era pe targă.

— Hei, zise Hely cu voce tare, mulţumit de sine. Asta-i casa ta.

Harriet închise catastiful şi-i arătă lui Hely anunţul pe care scria „Vorbitul interzis”.

— Hai, vino, şopti Hely şi-i făcu semn să-l urmeze afară.

Fără să scoată vreun cuvânt, Harriet îşi împinse scaunul în spate şi îl urmă.

Hely şi Harriet au ieşit pe trotuar, în canicula şi lumina orbitoare de afară.

— Ascultă, e maşina lui Danny Ratliff. Sunt sigur, îi zise Hely, ducându-şi mâna streaşină la ochi. Nu există decât un singur Transăm ca ăla în tot oraşul, adăugă el. Dacă n-ar fi, parcată chiar în faţa tribunalului, ştii ce i-aş face? I-aş pune o bucată de sticlă sub cauciuc.

Harriet se gândea la Ida Rhew şi la Allison: acum erau amândouă acasă, cu draperiile trase, şi se uitau în mod cert la prostia aia de melodramă a lor cu fantome şi vampiri.

— Hai să luăm şarpele ăla şi să i-l punem în maşină, propuse Harriet.

— Nici gând, răspunse Hely, devenit brusc foarte serios. Nu putem să-l aducem tot drumul de acolo până în oraş în cărucior. Ne-ar vedea toată lumea.

— În fond, ce rost ar avea să-l luăm? adăugă Harriet pe un ton amar. Dacă nu reuşim să-l facem să-l şi muşte…

Cei doi copii rămaseră o vreme în picioare pe

treptele bibliotecii, fără să mai vorbească. După un timp Harriet oftă adânc şi spuse:

— Mă duc înapoi înăuntru!

— Aşteaptă!

Harriet se întoarse.

— Uite la ce m-am gândit… începu Hely.

Nu se gândise la nimic, dar se simţea obligat să zică ceva, ca să-şi salveze prestigiul.

— Mă gândeam… că un Transăm are un chepeng în T. Adică unul care se deschide deasupra, adăugă el, văzând figura inexpresivă a Harrietei. Şi pun pariu cu tine pe un milion de dolari că Danny trebuie s-o ia pe şoseaua districtuală ca să ajungă acasă. Toţi tipii ăştia locuiesc acolo, dincolo de râu.

— Chiar acolo locuieşte, zise Harriet. M-am uitat în cartea de telefon.

— Asta-i perfect. Pentru că şarpele e deja acolo, pe pasarelă.

Harriet făcu o mutră dispreţuitoare.

— Serios! insistă Hely. Ce, n-ai văzut la ştiri acum câteva zile chestia aia cu nişte puşti din Memphis care dădeau cu pietre de pe o pasarelă în maşinile care treceau?

Harriet înălţă din sprâncene. La ea acasă nimeni nu se uita la ştiri.

— A fost o întreagă tărăşenie. Au murit doi oameni. A venit cineva de la poliţie care dădea sfaturi cum să schimbi benzile dacă vezi nişte puşti care se uită la tine cum conduci de undeva de sus, de pe vreo pasarelă. Hai! zise, înghiontind-

o în laba piciorului cu vârful tenisului. Tot nu ai altă treabă. Hai măcar să mergem să vedem ce e cu şarpele. Vreau să-l mai văd. Tu nu? Unde ţi-e bicicleta?

— Am venit pe jos.

— Foarte bine! Atunci urcă pe ghidonul meu. Te duc eu până acolo dacă mă duci şi tu când ne întoarcem.

* * *

Viaţa fără Ida. Dacă Ida n-ar exista, se gândi Harriet – aşa cum stătea aşezată pe jos, turceşte, pe pasarela prăfoasă, scăldată în lumina orbitoare –, atunci nu m-aş simţi aşa de rău acum. Tot ce trebuie să fac este să mă prefac că n-am cunoscut-o niciodată. Simplu.

Pentru că de fapt casa în sine n-avea să se schimbe după ce-o să plece Ida. Urmele prezenţei sale au fost întotdeauna foarte palide. Era sticla cu sirop Karo închis la culoare, pe care o păstra Ida în cămară, ca să-şi toarne din ea peste biscuiţi. Era paharul roşu din plastic din care bea apă şi pe care şi-l umplea cu gheaţă în dimineţile de vară şi-l purta după ea peste tot în timpul zilei (părinţilor Harrietei nu le plăcea ca Ida să bea din paharele obişnuite din bucătărie, iar acum Harrietei i se făcea ruşine şi să se gândească la acest lucru). Apoi mai era şorţul pe care Ida şi-l ţinea pe veranda din spate, cutiile de tutun de prizat pline cu răsaduri de roşii şi bucăţica de teren cultivat cu legume de lângă casă.

Şi asta era tot. Ida lucra acasă la Harriet de

când se ştia ea. Dar când cele câteva obiecte care aparţineau Idei – paharul de plastic, cutiile de tablă, sticla de sirop – aveau să dispară, n-o să mai existe niciun semn cum c-ar fi fost vreodată acolo. În momentul în care îşi dădu seama de chestia asta, Harriet se simţi mult mai rău, incomensurabil de rău. Îşi imagină cum ar arăta grădinuţa de legume abandonată, năpădită de buruieni.

O *să am eu grijă de grădinuţa de legume*, îşi spuse Harriet. O *să comand nişte seminţe dintr-o revistă de grădinărit*. Îşi imagina cam cum o să arate cu o pălărie de pai şi cu o salopetă de lucru, ca salopeta aceea maro pe care o purta Edie, apăsând din greu cu piciorul pe o cazma înfiptă în pământ. Edie cultiva flori. Cât de diferită putea fi cultivarea legumelor? Edie putea să-i zică ce şi cum să facă şi probabil că se va bucura dacă Harriet manifesta interes pentru ceva folositor…

Brusc i-au apărut în minte mănuşile cele roşii şi, doar gândindu-se la ele, o copleşi spaima, confuzia şi pustietatea, şi toate acestea crescură înăuntrul ei ca un val puternic, care-o mătură în canicula de afară. Singurul cadou pe care i-l dăduse vreodată Ida. Iar ea, Harriet, le pierduse… *Nu*, îşi spuse, *vei găsi mănuşile acelea, dar nu te mai gândi la asta acum, gândeşte-te la altceva…*

Dar la ce? La cât de faimoasă avea să fie ea într-o bună zi, ca botanistă laureată şi premiată. Se imagină asemeni lui George Washington

Carver[60], plimbându-se printre straturile de flori cu un halat alb de laborator. Ea avea să fie un renumit om de ştiinţă, dar va rămâne modestă şi n-o să ia bani pentru niciuna dintre invenţiile sale geniale.

Lucrurile se vedeau altfel de pe pasarelă la lumina zilei. Păşunile nu erau verzi, ci ţepoase şi maronii, cu nişte petice roşcate în locurile unde vitele călcaseră totul în picioare şi lăsaseră pământul gol. De-a lungul gardurilor de sârmă ghimpată creşteau exuberante tufe dese de caprifoi amestecat cu iederă otrăvitoare. Mai departe, dincolo de păşuni, se întindea o zonă fără niciun drum, un imens nimic, pe care nu se afla decât o şură din scânduri cenuşii şi tablă ruginită, asemănătoare cu un vapor eşuat, aruncat de valuri pe o plajă.

Umbra oferită Harrietei de sacii de ciment puşi unii peste alţii era surprinzător de puternică şi de răcoroasă, iar cimentul însuşi se simţea rece la spate. *Toată viaţa mea o să-mi amintesc de ziua asta, de cum m-am simţit azi*, se gândi fata. Dincolo de deal, în afara vederii ei, se auzea torsul monoton al unei maşini agricole. Undeva deasupra pluteau trei condori, ce semănau cu nişte zmeie de hârtie neagră. Ziua în care a pierdut-o pe Ida avea să fie legată de acele aripi negre care alunecau pe un cer fără niciun nor, de păşunile fără pic de

60 George Washington Carver (1862-1943), botanist, chimist, specialist în agricultură şi educator american, a conceput sute de utilizări pentru alune, soia şi cartofii dulci.

umbră şi de aerul uscat ca sticla”.

Hely, aşezat şi el turceşte în praful alb, stătea în faţa ei, cu spatele sprijinit de zidul de protecţie, şi citea o revistă cu benzi desenate pe a cărei copertă se vedea un condamnat într-un costum vărgat care se târa în patru labe printr-un cimitir. Hely părea pe jumătate adormit, deşi un timp – cam vreo oră – urmărise vigilent tot ce se întâmpla şi, stând în genunchi, sâsâia *psstl psst*! ori de câte ori trecea câte o camionetă.

Harriet se strădui să-şi îndrepte iarăşi gândurile spre grădina ei de legume. Avea să fie cea mai frumoasă grădină din lume, cu pomi fructiferi, garduri vii ornamentale şi verze plantate după un anumit model. În cele din urmă avea să ocupe toată curtea, ba chiar şi pe cea a doamnei Fountain. Oamenii care treceau cu maşinile pe acolo aveau să se oprească şi să o roage să îi lase s-o viziteze. Grădinile Memoriale Ida Rhew Brownlee… nu, nu memoriale, îşi zise ea repede, pentru că asta ar suna ca şi cum Ida ar fi moartă.

Brusc, unul dintre condori plonjă spre pământ, urmat imediat de ceilalţi doi, de parcă ar fi fost traşi de aceeaşi sfoară de zmeu, ca să devoreze vreun şoarece de câmp sau vreun arici schilodit de un tractor care a trecut peste el. Din zare se apfopia o maşină ce nu se distingea clar în aerul vălurit. Harriet îşi puse mâna streaşină la ochi. După o clipă, zise:

— Hely!

Revista cu benzi desenate zbură cu paginile răsfirate.

— Eşti sigură? întrebă el, urcându-se pe zid, ca să se uite.

Harriet mai dăduse deja două alarme false.

— El e, spuse Harriet şi se lăsă în patru labe, târându-se prin praful alb până la zidul opus, unde se afla cutia, aşezată pe patru saci de ciment.

Hely îşi miji ochii la drum. O maşină licărea în depărtare, înconjurată de o vălurire de gaze de eşapament şi de praf. Nu părea să se deplaseze suficient de repede ca să poată fi un Transăm, dar chiar în momentul în care era pe punctul de a spune asta, soarele o atinse şi scânteie brusc la contactul cu capota de un bronz metalic, dur. Prin decorul deformat şi ondulat de arşiţă năvăli brusc grilajul mârâitor, lucios şi inconfundabil, în formă de bot de rechin.

Hely se ascunse în dosul zidului (alde Ratliff aveau de obicei pistoale la ei şi nu pricepea de ce nu şi-a amintit asta până în acel moment) şi se târî până la Harriet ca s-o ajute. Au răsturnat amândoi cutia pe o parte, cu sita orientată spre şosea. Încă de la prima alarmă falsă fuseseră deja paralizaţi de oroare când pipăiseră orbeşte în zona cu sită a cutiei, ca să deschidă zăvorul, şi bâjbâiseră pe-acolo buimaci în timp ce maşina trecuse ca fulgerul pe sub ei. Acum zăvorul era deja slăbit şi cei doi puseseră acolo un beţişor de la o acadea, ca să-l deschidă de tot fără să-l atingă.

Hely se uită în urmă. Transăm-ul venea spre ei

– tulburător de încet. *Ne-a văzut*; *probabil că ne-a văzut*. Dar maşina nu opri. Neliniştit, Hely se uită în sus, la cutie, care era sprijinită deasupra capetelor lor.

Harriet, răsuflând de parcă ar fi avut astm, aruncă o privire peste umăr şi zise:

— E-n regulă… gata. Unu, doi…

Maşina dispăru sub pod. Harriet ridică zăvorul… şi întreaga lume se mişcă lent, ca într-un film derulat cu încetinitorul, în timp ce puştii, cu un efort reunit, răsturnară cutia. În timp ce cobra aluneca şi se sucea, dând din coadă în încercarea sa de a-şi recăpăta echilibrul, lui Hely i-au fulgerat prin cap câteva gânduri deodată. Cel mai important dintre ele era cum aveau ei să scape din toată povestea asta. Vor putea să fugă mai repede ca

Danny? Căci în mod sigur o să oprească – orice neghiob ar face asta când îi cade o cobră pe maşină – şi o să se ia după ei…

Betonul se zgudui sub picioarele lor exact în momentul în care cobra eliberată plutea prin aer. Harriet se ridică în picioare şi se prinse cu mâinile de balustradă, având pe chip o expresie dură, răutăcioasă, de parcă ar fi fost un băieţandru de clasa a opta.

— Bombele au fost lansate, zise ea.

Se aplecară peste balustradă, ca să vadă mai bine. Pe Hely l-a luat ameţeala. Sub ei, cobra se zvârcolea în aer, îndreptându-se spre asfaltul de dedesubt. *Am ratat*, se gândi Hely, privind în jos,

la şoseaua goală, şi chiar în clipa aceea Transăm-ul – cu chepengul său deschis – ţâşni de sub picioarele lor direct sub şarpele care cădea…

Cu câţiva ani în urmă Pem obişnuia să-i arunce mingi de baseball lui Hely direct în stradă din casa bunicii lor, o casă veche, cu un corp de clădire adăugat recent – făcut în cea mai mare parte din sticlă –, aflată pe Parkway, în Memphis.

— Dacă reuşeşti s-o bagi pe geamul de colo, îţi dau un milion de dolari, i-a zis Pem.

— S-a făcut, i-a răspuns Hely şi a lovit fără să se gândească.

A izbit mingea cu putere, fără să se uite la ea. A lovit-o atât de tare şi a trimis-o atât de departe, încât până şi lui Pem i-a căzut faţa când i-a zburat chiar pe deasupra capului şi-a plutit mai departe, mai departe şi mai departe, drept şi fără nicio deviere pe traseu, până când a trecut, *bang*, chiar prin fereastra de la verandă şi, practic, a căzut în poala bunicii, care vorbea la telefon – cu tatăl lui Hely, după cum s-a dovedit ulterior. A fost o lovitură la un milion, o lovitură imposibilă. Hely nu era deloc bun la baseball. Era întotdeauna ultimul ne-poponar sau neretardat care era ales într-o echipă şi niciodată nu reuşise să lanseze o minge atât de sus, atât de tare şi atât de sigur, aşa că bâta i-a căzut la pământ cu zgomot, iar Hely a rămas să privească uimit arcul clar, pur şi curbat ce ducea chiar în panoul central al verandei cu geamuri a bunicii sale…

Culmea este că *ştiuse* că mingea avea să

spargă fereastra bunicii, ştiuse din secunda în care a simţit cum mingea se loveşte în plin de bâtă. În timp ce privea cum mingea goneşte spre panoul central, ca o rachetă teleghidată, n-a avut timp să simtă decât o bucurie copleşitoare şi, timp de câteva bătăi de inimă (chiar înainte ca mingea să izbească geamul, acea ţintă imposibilă şi extrem de îndepărtată), Hely şi mingea de baseball au devenit una. Simţea cum o ghidează cu gândul, simţea că, dintr-un motiv oarecare, în acel moment straniu Dumnezeu a decis să-i acorde lui Hely control mental absolut asupra acelui obiect inert, care se îndrepta acum cu viteză maximă către ţinta sa inevitabilă, şi zbang, *banzai*…

În ciuda celor întâmplate ulterior (lacrimi, o bătaie cu biciul), acela a rămas unul dintre cele mai mulţumitoare momente din viaţa lui. Şi cu aceeaşi uluială – dar şi teroare, însufleţire şi uimire amuţitoare şi buimăcitoare în faţa tuturor puterilor invizibile ale universului, care se înălţau concertat şi se năpusteau simultan asupra acestui punct imposibil – Hely privea acum cobra lungă de un metru şi jumătate, care căzu câş, în diagonală, peste trapa în formă de T, astfel încât vârful cozii sale greoaie alunecă brusc în interiorul Transăm-ului, trăgând după sine şi restul.

Fiindcă nu se putu abţine, Hely începu să ţopăie şi să-şi înalţe pumnul în aer:

— Da! Da!

Chicotind şi ţopăind ca un diavol, o apucă pe

Harriet de braţ şi-o smuci, arătând cu degetul, plin de veselie, spre Transăm, care frânase cu un scrâşnet şi virase pe partea cealaltă a drumului. Rulă lent, într-un nor de praf, până pe marginea şoselei, iar pietrişul scârţâi sub cauciucuri.

Apoi se opri. Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să facă vreo mişcare sau să spună ceva, uşa se deschise brusc şi din maşină năvăli afară nu Danny Ratliff, ci un fel de creatură gen mumie emaciată: fragilă, asexuată şi îmbrăcată într-un costum cu pantaloni de un galben muştar dezgustător. Îşi frânse mâinile, neputincioasă şi jalnică, se împletici pe şosea, se opri şi apoi se târî cu paşi nesiguri câţiva metri în direcţia opusă.

— Aiaiai! se văicări ea.

Ţipetele sale erau plăpânde şi ciudat de paşnice, ţinând seama de faptul că şarpele cobra se prinsese zdravăn de umărul creaturii: un metru şi jumătate de corp lung şi negru atârnând în jos, ferm şi ondulat, ce pornea de la glugă (cu desenul malefic al ochelarilor foarte vizibil) şi se termina într-o coadă îngustă, neagră şi înspăimântător de activă, ce zvâcnea detunător pe jos, ridicând un nor de praf roşu.

Harriet încremeni în picioare. Deşi îşi imaginase momentul destul de clar, el se desfăşura acum cumva dintr-o parte greşită, prin capătul îngust al telescopului – de la ţipetele îndepărtate şi inumane până la gesturile plate, turtite şi subţiate de oroarea ameţitoare şi ritualizată. De-acum nu mai putea să renunţe, să-

şi strângă jucăriile, să răstoarne tabla de şah şi s-o ia de la început.

Se întoarse şi o luă la fugă. În spatele ei se auziră un zdrăngănit şi o rafală de vânt, iar în clipa următoare bicicleta lui Hely trecu în goană pe lângă Harriet, ocolind-o, săltă pe rampă, decolă şi o porni pe autostradă. Acum fiecare din ei era pe cont propriu, iar Hely era aplecat peste bicicletă ca una din maimuţele înaripate din *Vrăjitorul din Oz* şi pedala îndârjit.

Harriet gonea, cu inima bătându-i de să-i spargă pieptul, în vreme ce ţipetele plăpânde ale creaturii (*aiii*... *aiii*...) răsunau fără nicio noimă în depărtare. Cerul avea o lucire orbitoare şi criminală. Pe marginea şoselei... aici, pe iarbă, pe lângă gardul cu panoul *Trecerea oprită*, apoi deja pe la jumătatea păşunii... Ceea ce ţintiseră şi nimeriseră ei în lucirea lipsită de profunzime a pasarelei nu fusese propriu-zis maşina, ci mai degrabă un moment irecuperabil: timpul ca o oglindă retrovizoare, trecutul gonind în urmă spre punctul în care piere. Fuga putea s-o ducă înainte, putea chiar s-o ducă acasă, dar nu putea s-o ducă înapoi – nici zece minute, nici zece ore şi nici zece ani sau zece zile. Şi asta era nasol, cum ar spune Hely. Nasol – întrucât Harriet exact asta dorea, să se întoarcă în timp, deoarece trecutul era singurul loc unde îşi dorea să fie.

* * *

Cobra se strecură voioasă printre ierburile înalte ale păşunii de vite, printr-o arşiţă şi o

vegetaţie nu foarte diferite de cele de pe pământul său natal, pătrunzând astfel în mitologia şi legendele oraşului. În India cobra vânase pe la periferia satelor şi zonelor cultivate (strecurându-se la apusul soarelui în lăzile cu grâne, hrănindu-se cu şobolani) şi s-a adaptat cu promptitudine şi zel la şurele şi pătulele de porumb şi la gropile de gunoaie din noua sa ţară. Ani de zile de-acum înainte fermierii, vânătorii şi beţivii urmau să aibă viziuni legate de cobră. Vânătorii de ciudăţenii aveau să încerce să o prindă, să o fotografieze şi chiar s-o omoare şi multe, nenumărate poveşti cu morţi misterioase aveau să planeze pe traseul ei tăcut şi singuratic.

* * *

— De ce n-ai fost cu ea? întrebă Farish în sala de aşteptare de la Terapie Intensivă. Asta vreau eu să ştiu. Credeam că e treaba ta s-o aduci cu maşina acasă.

— De unde era să ştiu c-o să iasă aşa devreme? Ar fi trebuit să treacă pe la salonul de biliard şi să mă cheme. La cinci, când m-am întors eu la tribunal, era deja plecată.

M-a lăsat baltă, asta ar fi vrut să zică Danny, dar n-a zis-o. Fusese nevoit să meargă pe jos până la spălătoria de maşini şi să-l caute pe Catfish, ca să-l ducă acasă.

Farish respira foarte zgomotos pe nas, cum făcea întotdeauna când îşi pierdea cumpătul.

— Foarte bine, atunci trebuia s-aştepţi acolo cu ea.

— La tribunal? în maşină? Toată ziua?

Farish trase o înjurătură.

— Trebuia s-o duc eu, nu altul, zise el, întorcându-se cu spatele. Să fi ştiut că o să se-ntâmple ceva de genul ăsta.

— Farish, dădu să spună Danny, dar se opri.

Era mai bine să nu-i reamintească lui Farish că el nu ştia să conducă.

— De ce naiba n-ai dus-o cu camioneta? se repezi Farish. Zi-mi de ce?

— Mi-a zis că nu putea să se suie, că era prea înaltă pentru ea. Prea înaltă, repetă Danny în momentul în care chipul lui Farish deveni bănuitor şi se întunecă.

— Te-am auzit foarte bine, spuse Farish.

Se uită la Danny o perioadă lungă şi stânjenitoare.

Cum se afla la Terapie Intensivă, cu două perfuzii intravenoase şi un monitor cardio-respirator. O adusese la spital un şofer de camion care trecea pe şosea. Întâmplător, a ajuns cu camionul acolo exact la timp ca să vadă uluitoarea imagine cu o doamnă în vârstă care se clătina pe picioare în mijlocul şoselei, cu o cobră regală prinsă de umăr. A tras camionul pe dreapta, a sărit afară şi-a pocnit şarpele cu un furtun de irigaţii flexibil, din plastic, lung de vreo doi metri, pe care-l scosese din spatele camionului. După ce a fost îndepărtat de pe umărul femeii, şarpele a zbughit-o în bălării – dar, fără niciun dubiu, i-a zis el doctorului de la camera de gardă când a adus-o

pe Cum, era o cobră, cu capul plat şi rombic, cu desenul ochelarilor şi toate celelalte. Ştia cum arată cobrele, a explicat el, după desenul de pe cutiile cu alice.

— Aşa s-a întâmplat şi cu tatuul, şi cu albinele ucigaşe, explică amabil şoferul de camion – un tip scund şi îndesat, cu un chip lătăreţ, roşu şi vesel – în timp ce doctorul Breedlove se uita prin capitolul cu reptile veninoase din manualul său de medicină internă. Probabil că s-a târât până aici de undeva din Texas şi a luat-o razna.

— Dacă-i adevărat ce zici, comentă doctorul Breedlove, a venit de mult mai departe decât Texas.

Doctorul Breedlove o cunoştea pe doamna Ratliff de pe vremea când lucra la camera de gardă, unde ea era o vizitatoare frecventă. Unul dintre asistenţii mai tineri o imita acceptabil: îşi strângea pieptul cu mâna şi le şuiera instrucţii nepoţilor ei în timp ce se împleticea spre ambulanţă. Povestea cu şarpele cobra părea o tâmpenie, dar adevărul era că – oricât de incredibil părea – simptomele manifestate de bătrână erau cele ale unei persoane muşcate de o cobră, nu de vreo reptilă locală. Pleoapele îi coborâseră, tensiunea arterială îi era scăzută, se plângea de dureri în piept şi avea probleme cu respiraţia. Nu exista nicio umflătură spectaculoasă în jurul muşcăturii, aşa cum se întâmpla în cazul muşcăturii unui şarpe cu clopoţei. Din câte se pare, creatura nu muşcase prea adânc. Umeraşii

din burete de la costumul său cu pantaloni împiedicaseră şarpele să-şi înfigă colţii mai adânc în umărul victimei.

Doctorul Breedlove se spălă pe mâinile lui mari, rozalii, şi se duse să vorbească cu puzderia de nepoţi care stăteau în picioare, morocănoşi, în faţa secţiei de Terapie Intensivă.

— Manifestă simptome neurotoxice, zise el. Ptoză, probleme de respiraţie, tensiune arterială scăzută, lipsa unui edem local. O monitorizăm îndeaproape, deoarece s-ar putea să fie nevoie de intubaţie şi să o cuplăm la un aparat de respiraţie artificială.

Nepoţii, luaţi prin surprindere, se uitară suspicioşi la el, în timp ce un copil cu înfăţişare de retardat flutură entuziasmat mâna spre acesta.

— Salut! îi zise copilul.

Farish făcu un pas înainte, într-un mod care arăta clar că preluase controlul.

— Unde e bunica?

Trecu pe lângă doctor.

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu ea, continuă el.

— Domnule. Domnule! Mi-e teamă că e imposibil. Domnule? Trebuie să vă cer să reveniţi imediat în hol.

— Unde e? repetă Farish, stând dezorientat acolo, printre tuburi, maşinării şi aparatură medicală piuitoare.

Doctorul se puse în calea lui Farish.

— Domnule, acum doamna stă liniştită. Se odihneşte.

Cu măiestrie şi cu ajutorul a doi îngrijitori din spital, doctorul reuşi să-l aducă pe Farish înapoi în hol.

— Acum nu trebuie să fie tulburată. Nu puteţi s-o ajutaţi cu nimic. Vedeţi, acolo se află o sală de aşteptare unde puteţi sta jos. Acolo.

Farish dădu la o parte braţul doctorului.

— Ce faceţi voi, doctorii, pentru ea? i se adresă el pe un ton care sugera că, orice ar fi făcut, tot nu era suficient.

Doctorul Breedlove reveni la discursul lui monoton despre monitorul cardio-respirator, despre ptoză şi despre lipsa edemului la nivel local. Ceea ce nu a spus însă a fost că spitalul nu avea niciun fel de antitoxină pentru muşcătura cobrelor şi nici nu avea cum să obţină aşa ceva. Ultimele câteva minute petrecute cu manualul de medicină internă i-au oferit doctorului Breedlove o oarecare pregătire într-unul dintre subiectele netratate în Facultatea de Medicină. La muşcăturile de cobră doar antitoxina specifică putea fi de folos. Dar numai marile grădini zoologice şi centrele medicale importante o aveau în stoc, iar ea trebuia să fie administrată la câteva ore după muşcătură, altfel era inutilă. Aşa încât bătrâna era la mila Domnului. Muşcătura de cobră – zicea manualul – era fatală în zece până la cincizeci la sută dintre cazuri. Era o rată foarte mare – mai ales atunci când cifrele nu specificau dacă procentul de supravieţuitori se calcula după muşcăturile tratate sau după cele netratate. În

plus, femeia era bătrână şi avea şi alte probleme medicale pe lângă muşcătura de şarpe. Fişa ei medicală era groasă de vreo doi centimetri şi jumătate. Şi dacă ar fi fost silit să spună ce şanse are bătrâna să supravieţuiască acelei nopţi – sau chiar în următoarea oră –, doctorul Breedlove n-ar fi avut nici cea mai vagă idee ce să prezică.

Harriet puse receptorul în furcă, urcă scările, intră în dormitorul mamei – fără să mai bată la uşă – şi se duse direct la capul patului.

— Mâine plec în tabăra de la Lake de Selby, anunţă ea.

Mama Harrietei îşi ridică privirea din revista foştilor elevi de la Ole Miss. Până atunci se uitase, pe jumătate adormită, peste profilul unui fost coleg de clasă, care avea o slujbă complicată la Capitol Hill, slujbă pe care Charlotte n-o putea înţelege deloc.

— Am chemat-o pe Edie. O să mă ducă ea cu maşina.

— Ce?

— Cea de-a doua serie era deja acolo şi i-au zis lui Edie că nu este conform regulamentului, dar că totuşi or să mă ia. I-au oferit chiar şi o reducere.

Harriet aştepta impasibilă. Mama sa nu zise nimic. Dar nu conta ce ar fi avut de zis – dacă ar fi zis ceva –, fiindcă de-acum Edie preluase controlul. Şi, oricât ar fi urât Harriet tabăra de Selby, nu era la fel de rea ca o şcoală de corecţie sau o puşcărie.

Căci Harriet o sunase pe bunica ei de frică.

Atunci când gonea pe Natchez Street, a auzit vaierul sirenelor – fără să ştie dacă era vorba de ambulanţă sau de poliţie – chiar înainte de a ajunge acasă. Gâfâind, şchiopătând, cu crampe musculare la picioare şi o durere arzătoare în plămâni, Harriet s-a încuiat în baia de jos, şi-a scos toate hainele de pe ea, le-a aruncat în coşul de rufe şi a făcut o baie. De câteva ori – în timp ce stătea nemişcată în cadă, fixând cu privirea săgeţile de lumină care pătrundeau prin jaluzele în încăperea întunecată – a auzit chiar nişte sunete ce aduceau a voci la uşa din faţă. Ce Dumnezeu o să facă dacă era poliţia?

Îngheţată de spaimă şi aşteptându-se în orice clipă să-i bată cineva la uşa băii, Harriet a rămas în cadă până s-a răcit apa. După ce a ieşit din baie şi s-a îmbrăcat, a mers în vârful picioarelor până pe holul de la intrare şi s-a uitat pe furiş prin perdelele de dantelă, dar pe stradă nu era nimeni. Ida plecase deja la ea acasă, iar casa era ameninţător de tăcută. Fetei i s-a părut că totul durase câţiva ani, când de fapt nu trecuseră decât patruzeci şi cinci de minute.

Încă tensionată, Harriet a rămas pe holul din faţă, cu ochii pe geam. După un timp s-a plictisit să stea acolo, dar nu se putea hotărî să meargă pur şi simplu sus, aşa că se tot foia între hol şi camera de zi, uitându-se din când în când pe fereastra din faţă. Apoi a auzit iar sirenele. O clipă – în care parcă i-a stat inima în loc – a crezut că se aud cotind pe George Street. Stătea în picioare în

mijlocul camerei de zi, aproape prea înfricoşată ca să se mai mişte, şi în scurt timp şi-a mai venit în fire şi a format numărul de telefon al lui Edie – pe nerăsuflate, ducând după ea telefonul la geam, în lumina laterală a perdelelor din dantelă, de unde putea să se uite afară în timp ce vorbea.

Trebuia să admită că, spre cinstea ei, Edie a intrat în acţiune cu o viteză demnă de laudă. A fost atât de rapidă, încât Harriet aproape că a simţit un fior de afecţiune renăscută faţă de ea. Edie n-a întrebat-o nimic în momentul în care Harriet i-a zis, bâlbâindu-se, că s-a răzgândit în privinţa taberei organizate de biserică şi că ar vrea să plece cât mai curând posibil. A luat imediat legătura prin telefon cu cei de la Lake de Selby şi – percepând reţinerea iniţială a unei fete cu voce mieroasă de la birou – a cerut să vorbească direct cu doctorul Vance. După asta a reuşit să însăileze toate aranjamentele necesare, astfel încât în clipa când a sunat-o iar pe Harriet, adică după zece minute, avea deja totul pregătit: lista cu bagaje, permisul de schi pe apă, priciul de sus în wigwamul Chickadee şi planul de a o lua pe Harriet de acasă a doua zi, la şase dimineaţa. De fapt Edie nu uitase de tabără (aşa cum crezuse Harriet), ci pur şi simplu obosise să se tot lupte – pe de o parte cu Harriet şi pe de altă parte cu mama Harrietei, care n-o susţinea deloc în astfel de cazuri. Edie era convinsă că problema Harrietei era faptul că nu interacţiona suficient cu alţi copii, mai ales cu micuţii şi drăguţii de baptişti obişnuiţi,

şi, în vreme ce Harriet se chinuia să rămână tăcută, Edie îi vorbi entuziasmată la telefon despre ce grozav o să se distreze Harriet în tabără şi ce minuni o să facă pentru ea puţină disciplină şi camaraderie creştină.

Tăcerea din camera mamei era asurzitoare.

— Ei bine, zise Charlotte, punând revista deoparte, chestia asta a intervenit mult prea brusc. Eu credeam că anul trecut te-ai simţit îngrozitor în tabără.

— Plecăm înainte ca tu să te trezeşti. Edie vrea să ajungă la şosea mai devreme. Şi m-am gândit că ar trebui să te anunţ.

— Ce-i cu răzgândirea asta bruscă?

Harriet înălţă cu insolenţă din umeri.

— Ei bine… sunt mândră de tine.

Charlottei nu i-a venit nimic altceva mai bun de zis. Observă că Harriet era teribil de bronzată şi de slabă. Cu cine semăna? Cu părul acela negru, lins, şi cu bărbia ieşită aşa de mult în afară…

— Mă întreb, zise ea cu voce tare, ce s-o fi întâmplat cu cartea aceea despre copilul Hiawatha, care era pe-aici prin casă?

Harriet se uită în altă parte – spre fereastră –, de parcă aştepta pe cineva.

— E important… încercă dârză Charlotte să reînnoade firul ideii.

E din cauza braţelor încrucişate pe piept, se gândi ea. Şi a tunsorii.

— Ce vreau eu să spun este că e bine să te

implici… în tot felul de lucruri.

Allison se agita prin faţa uşii de la dormitorul mamei – trăgea cu urechea, presupunea Harriet. Se ţinu după Harriet prin hol şi se opri în pragul uşii de la camera lor, în timp ce Harriet deschise sertarul de la scrinul ei şi îşi scoase şosetele sport, chiloţii şi cămaşa verde din tabăra de Selby din vara trecută.

— Ce-ai făcut? întrebă Allison.

Harriet se opri brusc.

— Nimic, răspunse ea. Ce te face să crezi c-aş fi făcut ceva?

— Arăţi de parcă ai fi intrat într-o belea.

După o pauză îndelungată, Harriet – cu faţa arzândă – îşi reluă pregătirile de plecare.

Allison continuă:

— Ida n-o să mai fie aici când te întorci.

— Nu-mi pasă.

— Asta e ultima ei săptămână aici. Dacă pleci, n-o s-o mai vezi.

— Şi ce dacă?

Harriet îşi înghesui tenişii în rucsac.

— Oricum, nu ne iubeşte cu adevărat, zise ea.

— Ştiu.

— Şi-atunci de ce să-mi pese? întrebă calmă Harriet, deşi inima îi tresăltase în piept.

— Pentru că noi o iubim pe ea.

— Eu nu, zise repede Harriet.

Închise fermoarul rucsacului şi-l aruncă pe pat.

Ajunsă jos, Harriet luă o coală de hârtie de pe

masa din holul de la intrare şi, în lumina tot mai difuză, se aşeză şi scrise următorul bilet:

Dragă Hely.

Mâine plec în tabără. Sper să te distrezi în cât a mai rămas din vacanţă. Poate că anul viitor, când tu o să fii în clasa a şaptea, o să studiem în aceeaşi sală de meditaţii.

Prietena ta, Harriet C. Dufresnes

De-abia apucase să termine de scris, când auzi telefonul. Iniţial Harriet nu vru să răspundă, dar după trei sau patru ţârâituri se răzgândi şi – precaută – ridică receptorul.

— Gagico, i se adresă Hely cu o voce spartă şi greu de distins în receptorul lui în formă de minge de fotbal. Ai auzit toate sirenele alea de mai înainte?

— Tocmai ţi-am scris o scrisoare, îi spuse Harriet.

Holul avea ceva iernatic; parcă nu ar fi fost luna august. De pe veranda sufocată de viţă-de-vie, prin lumina strecurată pe lângă perdelele trase şi cea intermitentă, venită printre paletele ventilatorului de deasupra uşii, lumina se filtra cenuşie, rece şi palidă.

— Edie mă duce mâine în tabără, continuă Harriet.

— Nici vorbă! spuse Hely cu o voce care suna de parcă ar fi venit de pe fundul oceanului. Nu te duce acolo! Ţi-ai pierdut minţile!

— Nu mai stau aici.

— Hai să fugim!

— Nu pot.

Harriet trasă cu degetul de la picior o urmă neagră şi lucioasă prin praful – imaculat, asemeni celui de pe o prună brumărie – care pudra piedestalul curbat al mesei din lemn de trandafir.

— Şi dacă ne-a văzut cineva? Harriet?

— Sunt aici, zise Harriet.

— Cum rămâne cu căruciorul meu?

— Nu ştiu, spuse fata.

Şi Harriet se gândise la căruciorul lui Hely. Stătea acolo, pe pasarelă – ca şi cutia goală.

— Să mă duc să-l iau de acolo?

— Nu. S-ar putea să te vadă cineva. Doar nu scrie numele tău pe el, nu-i aşa?

— Nu. Nici nu-l folosesc niciodată. Zi-mi, Harriet, cine era persoana respectivă?

— Habar n-am.

— Arăta foarte bătrână. Persoana aceea, vreau să zic.

Urmă o tăcere tensionată, matură – care nu semăna deloc cu tăcerile lor obişnuite, când nu mai aveau ce să zică şi când stăteau pur şi simplu şi aşteptau ca unul din ei să înceapă să vorbească din nou.

— Trebuie să mă duc, zise în cele din urmă Hely. Mama pregăteşte nişte incos[61] pentru cină.

— Bine.

Au rămas în continuare aşa un timp, respirând fiecare la capătul firului – Harriet în holul înalt şi

61 Mâncare tradiţională mexicană, ce seamănă cu o clătită făcută din făină de porumb, cu umplutură din came tocată sau brânză.

igrasios, Hely în camera lui, pe priciul de sus.

— Nu mi-ai zis ce s-a mai întâmplat cu copiii aceia despre care povesteai, zise Harriet.

— Care?

— Copiii de la ştirile din Memphis. Care-au aruncat cu pietre de pe o pasarelă.

— A, ăia… I-au prins.

— Şi ce le-au făcut?

— Nu ştiu. Cred că au intrat în puşcărie.

Urmă iar o tăcere îndelungată.

— O să-ţi scriu o vedere. Aşa, ca să ai ceva la corespondenţa din tabără, îi zise Hely. Dacă se întâmplă ceva, te anunţ.

— Nu, nu! Să nu scrii nimic! Nu despre asta.

— N-am de gând să ciripesc ceva.

— Ştiu că n-ai de gând să ciripeşti! zise iritată Harriet. Dar nu pomeni absolut nimic despre chestia asta!

— Ei bine… nu oricui.

— Absolut *nimănuil* Ascultă, să nu cumva să mergi de colo colo şi să povesteşti la unul şi la altul, cum ar fi… cum ar fi… *Greg Deloach*. Vorbesc foarte serios, Hely, continuă Harriet, acoperindu-i protestele. Promite-mi că n-ai să spui nimănui nimic.

— Greg locuieşte hăt departe, la Hickory Circle. Nu-l văd niciodată decât la şcoală. În plus, Greg nu ne-ar pâri. Ştiu foarte bine că n-ar face aşa ceva.

— Ei bine, nu-i spune nimic nici lui. Pentru că dacă spui chiar şi unei singure persoane…

— Ce bine ar fi fost să merg şi eu cu tine! Ce bine ar fi fost să plec şi eu undeva! zise amărât Hely. Mi-e frică. Cred că pe bunica lui Curtis am aruncat noi şarpele ăla.

— Ascultă-mă. Vreau să-mi promiţi. Că nu spui nimănui. Pentru că…

— Dacă-i bunica lui Curtis, e şi bunica celorlalţi. A lui Danny şi Farish – şi a predicatorului.

Spre surprinderea Harrietei, vocea lui Hely explodă într-un râs ţipător, isteric.

— Şi tipii ăia or să mă omoare! continuă el.

— Da, adăugă gravă Harriet. Tocmai de-aia nu trebuie să spui niciodată nimic, nimănui. Dacă tu nu spui nimic şi eu nu spun nimic…

Harriet simţi ceva, ridică privirea – şi se sperie foarte tare când o văzu pe Allison, care stătea în pragul uşii de la camera de zi, la doar câţiva metri de ea.

— E nasol că pleci.

Vocea lui Hely suna metalic la capătul celălalt al firului.

— Doar că nu-mi vine să cred că te duci în căcăcioasa aia de tabără baptistă, continuă el.

Harriet se întoarse intenţionat cu spatele la sora ei şi scoase un sunet ambiguu, care voia să sugereze că nu mai putea vorbi liber, dar Hely nu pricepu.

— Ce mi-ar plăcea să pot să plec şi eu undeva! Noi trebuia să mergem anul ăsta în vacanţă în Smoky Mountains, dar tata a zis că nu vrea să mai

uzeze maşina nu ştiu câţi kilometri. Ia zi, crezi că poţi să-mi împrumuţi nişte fise de un sfert de dolar, ca să te sun dacă e cazul?

— N-am deloc bani.

Asta era ceva tipic pentru Hely: să încerce ca, într-o clipă de neatenţie, să stoarcă bani de la ea, când de fapt el era cel care primea în mod regulat bani de le ai lui. Între timp Allison dispăruse.

— O, sper că nu e vorba de bunică-sa! Doamne, te rog, te rog să nu fie bunică-sa!

— Trebuie să plec.

De ce era lumina aşa de tristă? Harriet simţi că parcă i se frângea inima. În oglinda de pe peretele opus, dincolo de reflexia ponosită a peretelui de deasupra capului Harrietei (cu tencuiala crăpată, fotografii întunecate şi sfeşnice goale din lemn aurit), se rotea un nor de pete negre de igrasie.

Harriet încă mai auzea în receptor respiraţia hârâită a lui Hely. De obicei acasă la Hely nimic nu era trist – totul era plin de veselie, totul era nou, iar televizorul mergea întruna –, dar acum până şi respiraţia lui Hely părea modificată, tragică, în drumul ei prin firul de telefon până la Harriet.

— Mama a cerut ca toamna asta, când încep clasa a şaptea, să merg la sala de meditaţii la domnişoara Erlichson, zise Hely. Aşa că nu cred c-o să ne vedem prea des când începe şcoala.

Harriet scoase un sunet indiferent, ascunzându-şi durerea care o cuprinse la aflarea acestei trădări. Vechea prietenă a lui Edie,

doamna Clarence Hackney (poreclită Cap de Baltag) fusese supraveghetoarea Harrietei la meditaţii în clasa a şaptea şi avea să-i fie din nou supraveghetoare şi în clasa a opta. Dar dacă Hely o alesese pe domnişoara Erlichson (care era tânără, blondă şi nouă în şcoală), asta însemna că Hely şi Harriet or să aibă ore diferite în care să-şi facă temele sub supraveghere, ore de masă diferite, săli de curs diferite… totul o să fie diferit.

— Domnişoara Erlichson e marfă. Mama a spus că nu-i va mai chinui pe niciunul din copiii ei încă un an cu doamna Hackney. Profa nouă te lasă să faci un referat despre orice carte vrei şi… gata, zise Hely, răspunzând unei voci din culise, apoi reveni la discuţia cu Harriet: Merg la cină. Vorbim mai târziu.

Harriet rămase un timp cu receptorul greu şi negru în mână, până când la capătul celălalt al firului se auzi tonul. Abia după aceea, cu un clinchet sonor, puse şi ea receptorul înapoi în furcă. Hely, cu vocea lui piţigăiată şi veselă şi cu planurile lui de a merge la sala domnişoarei Erlichson – chiar şi el i se părea acum Harrietei o făptură pe care o pierduse sau pe care urma să o piardă, ceva efemer, asemeni licuricilor sau asemeni verii. Lumina din holul îngust aproape că dispăruse. Şi, fără vocea lui Hely – micuţă şi plăpândă cum era –, care să risipească întristarea, mâhnirea Harrietei s-a adâncit, răbufnind ca o cascadă.

Hely! El trăia într-o lume aglomerată,

prietenoasă, o lume plină de culoare, unde totul era modem şi strălucitor: fulgi de porumb, ping-pong, combine muzicale şi sucuri, mama lui în tricou şi şort de blugi cu talia joasă, alergând de colo colo în picioarele goale pe podeaua mochetată. Până şi mirosul emanat acolo era proaspăt, cu aromă de lămâie; nu semăna deloc cu cel de la ea de acasă, greu şi apăsător din pricina amintirilor, cu aroma sa stătută şi tristă de haine vechi şi praf. Şi ce-i păsa lui Hely, cel care mânca acum *tacos* la masa de seară şi visa vesel la sala de meditaţii a domnişoarei Erlichson din toamnă, ce-i păsa lui de frig şi de singurătate? Ce ştia el despre lumea ei?

Mai târziu, când Harriet s-a gândit la ziua aceea, avea să i se pară că ea reprezentase punctul acela precis, ştiinţific de exact şi de clar, când viaţa ei a cotit-o spre amărăciune. Ea nu fusese niciodată cu adevărat fericită sau mulţumită, dar era complet nepregătită pentru ciudatele întunecimi care o aşteptau. Tot restul vieţii ei Harriet avea să-şi amintească, strâmbându-se, că n-a fost suficient de curajoasă ca să mai stea o ultimă după-amiază – adică tocmai ultima după-amiază – şi să se aşeze la piciorul scaunului Idei, cu capul pe genunchii ei. Despre ce ar fi vorbit? N-avea să ştie niciodată. Avea s-o doară toată viaţa faptul că fugise ca o laşă chiar înainte de terminarea ultimei săptămâni de lucru a Idei. Avea s-o doară faptul că, într-un fel straniu, toată acea poveste confuză se declanşase

din cauza ei. Avea s-o doară teribil că nu şi-a luat rămas-bun de la Ida. Dar, mai mult decât orice, avea s-o doară că fusese prea mândră ca să-i zică Idei că o iubeşte. Din cauza furiei şi mândriei sale, Harriet nu a izbutit să priceapă că n-o s-o mai vadă niciodată pe Ida. Un nou gen de viaţă, unul urât, se aşternea în jurul Harrietei chiar acolo, în holul întunecos, lângă măsuţa de telefon, şi, măcar că atunci i se părea ceva cu totul nou, în următoarele săptămâni avea să-i devină oribil de familiar.

CAPITOLUL 6 înmormântarea

— Pe vremuri ospitalitatea era ceva la ordinea zilei, zise Edie.

Vocea lui Edie – clară, declamatoare – se înălţa fără efort pe deasupra vântului fierbinte care vâjâia prin geamurile maşinii. Fără să se mai deranjeze să semnalizeze, ea trecu maiestuoasă pe banda din stânga, tăind calea unui camion plin cu buşteni.

Oldsmobile-ul era o maşină luxuriantă, cu forme rotunjite, semănând cu un lamantin. Edie o cumpărase din parcul de maşini al colonelului Chipper Dee din Vicksburg cândva prin anii 1950. O fâşie amplă de spaţiu liber se întindea pe banchetă între Edie, aflată pe partea şoferului, şi Harriet, care stătea ghemuită lângă portiera din partea opusă. Între ele – lângă poşeta din pai cu mânere de lemn a lui Edie – se aflau un termos de cafea îmbrăcat în stofă ecosez şi o cutie cu gogoşi.

— La Tribulaţie verişorii mamei aveau obiceiul

să apară din senin şi stăteau câteva săptămâni la rând, dar nimănui nu i s-ar fi părut vreodată că nu-i în regulă, povestea Edie în timp ce conducea.

Limita de viteză era de optzeci de kilometri la oră, dar Edie conducea în ritmul ei obişnuit, lejer, cu şaizeci la oră.

Harriet îl vedea în oglindă pe şoferul camionului cu buşteni, care se lovea cu palma peste frunte şi făcea nişte gesturi nervoase cu mâna cealaltă.

— Ei, sigur, nu mă refer la verişorii din Memphis, continuă Edie. Mă refer la verişorii din Bâton Rouge. La domnişoara Ollie, la Jules şi la Mary Willard. Şi la mătuşica Fluff!

Harriet se uita posomorâtă pe fereastră: fabrici de cherestea şi întinderi acoperite cu pini, revoltător de rozalii în lumina dimineţii crude. Un curent de aer cald şi prăfos îi dădea Harrietei părul în ochi, izbea monoton într-o bucată desprinsă din tapiţeria de pe plafon şi zornăia în folia de celofan care acoperea cutia cu gogoşi. Îi era sete – şi foame dar n-aveau decât cafea, iar gogoşile nu mai erau proaspete, ci sfărâmicioase. Edie cumpăra gogoşi vechi de o zi, deşi erau doar cu câţiva cenţi mai ieftine decât cele proaspete.

— Unchiul mamei a avut o mică plantaţie pe undeva pe aici, pe lângă Covington. Se numea Angevine, spuse Edie, smulgând în acelaşi timp un şerveţel cu mâna liberă şi, într-o manieră ce nu putea fi numită decât regească, asemeni unui rege obişnuit să mănânce cu mâna, luă o muşcătură

zdravănă din gogoaşa ei. Libby obişnuia să ne ducă pe toate trei acolo cu vechiul tren numărul 4, continuă ea. Stăteam câteva săptămâni în şir! Domnişoara Ollie avea o căbănuţă cu o sobă cu lemne, cu masă şi scaune, iar nouă cel mai tare şi mai tare ne plăcea să ne jucăm în căbănuţă aceea!

Dosul picioarelor Harrietei se lipise de scaunul maşinii. Iritată, fata se tot foia şi încerca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă. Mergeau deja de trei ore, iar soarele se înălţase şi ardea. Nu o dată se gândise Edie să dea vechiul ei Oldsmobile – şi să-l schimbe cu o maşină care să aibă aer condiţionat sau un aparat de radio care să funcţioneze –, dar de fiecare dată se răzgândise în ultimul moment, în principal pentru plăcerea tainică de a-l vedea pe Roy Dial rupându-şi mâinile şi dansând pur şi simplu de nervi. Pe domnul Dial îl înnebunea gândul că o doamnă în vârstă, baptistă şi bine plasată social, aşa cum era Edie, mergea prin oraş cu o maşină veche de douăzeci de ani. Uneori, când primea maşini noi, domnul Dial trecea într-o fugă, după-amiaza târziu, prin faţa casei lui Edie şi-i lăsa, fără să-i fi cerut cineva, o maşină de probă – de obicei un Cadillac de prima clasă.

— Conduceţi-l doar o zi, două, obişnuia el să zică, cu palmele înălţate în aer. Să vedem cum vi se pare.

Edie îl tachina cu cruzime, se prefăcea că s-a îndrăgostit de maşina oferită, apoi – exact în momentul când domnul Dial întocmea

documentele – i-o înapoia, fiindcă brusc nu-i mai plăceau culoarea ori geamurile electrice sau se plângea de vreun defect microscopic, cum ar fi un zornăit în bord sau un buton lipicios.

— Chiar şi acum pe plăcuţa de înmatriculare a maşinilor din Mississippi încă mai scrie „Statul ospitalităţii”, dar, după părerea mea, adevărata ospitalitate a sucombat aici în prima jumătate a acestui secol. Stră-străbunicul meu s-a opus cu vehemenţă construirii vechiului hotel Alexandria încă dinainte de război, zise Edie, ridicând vocea ca să acopere claxonul sonor, prelungit şi insistent al camionului din spatele lor. El zicea că e cât se poate de bucuros să-i cazeze pe toţi călătorii respectabili care veneau în oraş.

— Edie, şoferul din spate te claxonează.

— Lasă-l să claxoneze, zise Edie, care se limita degajată la viteza ce-i convenea dintotdeauna.

— Cred că vrea să ne depăşească.

— N-o să moară dacă mai încetineşte puţin. Unde se grăbeşte aşa cu buştenii ăia?

Peisajul – cu dealurile de lut nisipos şi pinii care se întindeau la nesfârşit – era aşa de natural şi arăta aşa de ciudat, încât Harrietei îi făcea rău la stomac. Tot ce vedea îi reamintea de faptul că era departe de casă. Până şi oamenii din maşinile de prin jurul lor arătau diferit: înroşiţi de soare, cu nişte feţe lătăreţe şi plate şi îmbrăcaţi ţărăneşte. Nu semănau deloc cu oamenii din oraşul ei.

Au trecut cu maşina pe lângă un pâlc mic şi deprimant de firme: Freelon Spraying Co., Tune’s

AAA Transmission, New Dixie Stone and Gravei. Un negru bătrân şi rahitic, în salopetă şi cu o şapcă portocalie de vânătoare, şontâcăia pe marginea drumului, cărând o pungă maronie de la băcănie. Ce avea să creadă Ida când o să vină la lucru şi-o să afle că ea, Harriet, e plecată? Probabil că pe la ora asta ajungea la ei. Când se gândi la ea, respiraţia Harrietei se precipită uşor.

Fire de telefon atârnând, parcele de varză şi porumb, case dărăpănate, cu curţile din faţă pline de gunoaie. Harriet îşi apăsă fruntea de geamul cald. Poate că Ida o să-şi dea seama cât de profund rănită se simţea Harriet. Poate că o să-şi dea seama că nu putea să amenințe că îşi face bagajele şi pleacă de fiecare dată când se înfuria de câte ceva… Un negru de vârstă mijlocie, cu ochelari pe nas, hrănea nişte găini roşcate, azvârlindu-le grăunţe dintr-o conservă de Crisco. Tipul flutură solemn mâna spre maşină, iar Harriet flutură şi ea mâna atât de energic, încât se simţi un pic stingherită de propriul său gest.

Era îngrijorată şi din pricina lui Hely. Deşi el părea foarte sigur că numele lui nu era scris nicăieri pe cărucior, Harrietei totuşi nu-i plăcea ideea că stătea acolo, aşteptând pe cineva care să-l găsească. Iar când se gândea ce putea să se întâmple dacă îl reperau pe Hely, i se făcea de-a dreptul rău. *Nu te mai gândi la asta*, *nu te mai gândi la asta*, îşi zicea în sinea ei.

Merseră mai departe. Cocioabele au fost înlocuite treptat de şi mai multe păduri, alternând

din când în când cu nişte câmpuri plate, care miroseau a pesticid. Într-un luminiş mohorât o femeie albă şi grasă, care purta o cămaşă şi o pereche de pantaloni scurţi maronii şi avea un picior în ghips, întindea nişte rufe ude pe o frânghie undeva într-o margine a rulotei sale, care-i servea drept casă. Femeia şi-a îndreptat privirea spre maşina care trecea, dar nu a făcut cu mâna.

Brusc, Harriet fu smulsă din gândurile ei de scrâşnetul frânelor şi de o voltă care o proiectă drept în portieră şi răsturnă cutia cu gogoşi. Edie o cotise – direct printre maşini – pe un drum de ţară îngust şi cu hârtoape, care ducea la tabără.

— Scuze, dragă, îi spuse degajată Edie Harrietei, aplecându-se să-şi ridice poşeta. Nu înţeleg de ce fac semnele astea de circulaţie atât de mici, că nici nu le vezi decât când ajungi chiar în dreptul lor…

Au continuat să meargă în tăcere pe drumul plin de pietriş. Un tub argintiu de ruj se rostogoli pe scaunul maşinii. Harriet îl prinse înainte de a cădea – *Cireşe în zăpadă*, cum scria pe eticheta de la baza lui – şi îl aruncă înapoi în poşeta din pai a lui Edie.

— Acum suntem cu siguranţă în districtul Jones! zise veselă Edie.

Profilul său luminat din spate – întunecat din pricina soarelui – era ascuţit şi avea ceva de fetişcană. Numai linia gâtului şi mâinile de pe volan – noduroase şi pline de pete – îi trădau

vârsta. În cămaşa ei albă şi scrobită, cu fusta plisată şi nişte pantofi oxford asortaţi, în două culori, Edie semăna cu o reporteriţă entuziastă de la vreun ziar de prin anii 1940, pornită să caute o „poveste bombă”.

— Harriet, îţi mai aminteşti de bătrânul Newt Knight, dezertorul din cartea ta despre istoria Mississippi-ului? Robin Hood din Piney Woods, aşa îşi zicea! El şi oamenii lui erau săraci şi amărâţi şi nu voiau să ia parte la războiul oamenilor bogaţi, aşa că şi-au făcut bârlogul pe aici, în pădurile din spate, şi nu au vrut să aibă de-a face cu Confederaţia. Republica Jones, aşa şi-au zis! Cavaleria a trimis nişte copoi după ei, dar bătrânele soţii de pionieri de acolo au reuşit să-i înăbuşe cu ardei iute. Genul ăsta de domni trăiesc pe-aici, prin districtul Jones.

— Edie, spuse Harriet, urmărind chipul bunicii în timp ce-i vorbea, poate c-ar trebui să te duci să-ţi faci un control la ochi.

— Văd să citesc foarte bine. Da, draga mea. Pe vremuri, continuă imperială Edie, aceste păduri întunecate erau pline de dezertori. Erau prea săraci ca să poată avea sclavi şi nu-i plăceau pe cei suficient de bogaţi ca să-şi permită aşa ceva. Aşa că au declanşat propria lor secesiune la Secesiune! Şi-au lucrat peticele lor amărâte de porumb de-aici, de prin pădurile de pini! Desigur, ei nu pricepeau că de fapt războiul se purta pentru Drepturile Statelor.

La stânga pădurile se deschideau înspre un

câmp. La simpla vedere a acestui peisaj – cu case mici şi decolorate, cu plase de fotbal şi iarbă jupuită – Harriet simţi că-i vine să leşine. Nişte fete ceva mai mari ca Harriet, cu o înfăţişare dură, izbeau o minge de *tetherball*[62], iar loviturile şi icnetele răsunau clar în tihna dimineţii. Deasupra tabelei de scor, pe un afiş mare, scria cu litere de mână:

De Selby – pentru nou-veniţi!

Nu există Limite!

Harriet simţi cum o strânge ceva de gât. Îşi dădu brusc seama că făcuse o greşeală teribilă.

— Ei, sigur că Nathan Bedford Forrest nu era nici din cea mai bogată şi nici din cea mai cultivată familie din lume, dar el era cel mai mare general de armată! zise în continuare Edie. Da, draga mea! „Răpidi dă tot şi cu toţii”. Aşa era Forrest![63]

— Edie, spuse Harriet cu o voce slabă şi repezită, nu vreau să stau aici. Hai să mergem acasă.

— Acasă?

Edie părea amuzată – nici măcar surprinsă.

— Prostii! Ai să te distrezi de minune aici şi-o

---

62 Joc în care două persoane lovesc o minge atârnată cu o frânghie de un stâlp vertical până când unul dintre participanţi reuşeşte să înfăşoare frânghia în jurul stâlpului.

63 Nathan Bedford Forrest (1821-1877) a fost general-locotenent în armata confederată în timpul Războiului Civil american şi unul din şefii de lojă ai Ku Klux Klan-ului. Citatul de mai sus, incorect gramatical {„thar fustest iviţii the mostest") pare să-i fi fost atribuit ulterior, căci nu există nici o dovadă că i-ar aparţine (n.r.).

să ţii minte tabăra toată viaţa!

— Nu, te rog! Nu pot să sufăr locul ăsta.

— Atunci de ce-ai mai vrut să vii?

Harriet nu avea ce să răspundă. În momentul în care luară colţul deja familiar de la poalele dealului, în faţa ochilor Harrietei se desfăşură o întreagă galerie de orori uitate. Iarba jumulită, pinii prăfuiţi, culoarea aceea specifică – galben-roşcat – a pietrişului, ce semăna cu cea a ficatului crud de pui… cum de-a putut să uite cât de mult detesta locul acesta şi cât de nefericită fusese aici de fiecare dată, clipă de clipă? Mai în faţă, pe stânga, se afla poarta de la intrare, iar dincolo de poartă, cabana supraveghetorului şef, scufundată într-o umbră ameninţătoare. Deasupra uşii se vedea o pancartă din pânză ţesută în casă, cu un desen cu un porumbel, pe care scria cu litere grase, gen *hippie*: „BUCURAŢI-VĂ!”

— Edie, te rog, spuse iute Harriet. M-am răzgândit. Hai să plecăm de aici.

Edie strânse volanul în mâini, se întoarse brusc şi o fulgeră pe Harriet cu privirea – cu ochii aceia ai ei de culoare deschisă, prădalnici şi îngheţaţi, ochi despre care Chester spunea că sunt „ochi de ţintaş”, întrucât păreau făcuţi să privească prin luneta unei puşti. Ochii Harrietei („micuţa ţintaşă”, cum o numea uneori Chester pe Harriet) erau la fel de deschişi şi te îngheţau la fel de mult, numai că pentru Edie nu era deloc plăcut să-şi întâlnească propria privire, atât de fixă, dar miniaturizată. Edie nu percepea deloc teama ori

durerea din expresia rigidă a nepoatei sale. Ceea ce o izbea era doar insolenţa ei, ba chiar o insolenţă agresivă.

— Nu te prosti! îi zise Edie cu duritate în timp ce se uita din nou în spate, la drum, evitând în ultimul moment un şanţ. O să-ţi placă la nebunie aici. Într-o săptămână o să urli că nu mai vrei să te întorci acasă.

Harriet o privi uluită.

— Edie, îi spuse ea, nici ţie nu ţi-ar plăcea deloc aici. N-ai sta cu oamenii ăştia nici dacă ţi-ar da un milion de dolari.

— *Oh*, *Ediel* imită Edie vocea Harrietei, cu un ton răutăcios şi în falset. *Du-mă înapoi*! *Du-mă înapoi în tabără*! Asta o să-mi zici când o veni timpul să pleci de-aici.

Harriet se simţea atât de rănită, încât nici nu mai putea să vorbească.

— Nu, n-am să zic aşa. N-am să zic aşa.

— Ba da, chiar aşa o să zici! fredonă Edie, cu bărbia ridicată şi pe tonul acela zglobiu şi atotştiutor pe care Harriet îl detesta. Da, da, aşa o să zici! continuă Edie şi mai tare, fără să se uite la Harriet.

Deodată se auzi un vaier de clarinet, o melopee zguduitoare, care era pe de o parte un fel de răget de staul şi pe de altă parte un fel de strigătură de la ţară. Era doctorul Vance, cu clarinetul lui, care le anunţa sosirea. Doctorul Vance nu era un doctor adevărat – adică medic –, ci un soi de conducător al unei formaţii creştine,

excesiv de apreciat pentru ceea ce făcea. Era un yankeu tipic, cu nişte sprâncene groase şi stufoase şi cu dinţi mari, ca de catâr. Era o verigă importantă în reţeaua tineretului baptist, iar Adelaide remarcase – în mod corect – faptul că era leit Pălărierul Nebun din faimosul desen al lui Termiel făcut pentru *Alice în Ţara Minunilor*.

— Bun venit, doamnelor! croncăni el, aplecându-se lângă fereastra deschisă a maşinii, pe partea lui Edie. Lăudat fie Domnul!

— Ia auzi, replică Edie, căreia nu-i păsa prea mult de tonul evanghelic ce se strecura uneori în conversaţia doctorului Vance. Uite-o aici pe mica noastră participantă la tabără. Presupun că o s-o înscrieţi imediat şi apoi eu o să plec.

Doctorul Vance, îşi coborî bărbia în piept, se aplecă şi mai tare pe fereastră şi rânji spre Harriet. Avea un chip roşu şi dur, ca de piatră. Harriet îi remarcă rece până şi firele de păr din nări şi petele dintre dinţii lui mari, pătrăţoşi.

Doctorul Vance se trase teatral înapoi, de parcă ar fi fost pârjolit de expresia Harrietei.

— Pfiu! exclamă el, ridicându-şi braţul şi adulmecându-se la subsuoară.

Apoi se uită la Edie şi continuă:

— Am crezut că am uitat să mă dau cu deodorant azi-dimineaţă.

Harriet îşi aţinti privirea asupra propriilor să-i genunchi. *Chiar dacă trebuie să stau aici, nu am de ce să mă prefac că îmi şi place*. Doctorul Vance dorea ca toţi cei din tabără să fie energici, plini de

entuziasm şi zglobii şi de aceea toţi cei care nu reuşeau să se adapteze în mod natural la spiritul taberei erau şicanaţi, tachinaţi şi forţaţi să se adapteze cu de-a sila. *Ce-i cu tine*? *Nu ştii de glumă*? *Nu-ţi place să râzi de tine*? Dacă, dintr-un motiv sau altul, un puşti era prea tăcut, doctorul Vance avea grijă ca puştiul respectiv să fie udat leoarcă cu pungi cu apă, îl punea să danseze în faţa tuturor ca o găină beată sau îl silea să alerge după un porc unsuros printr-o groapă cu noroi ori să poarte o pălărie penibilă.

— Harriet! i se adresă Edie după o pauză stânjenitoare.

De altfel, indiferent ce-ar fi zis Edie, doctorul Vance o făcea şi pe ea, pe Edie, să se simtă inconfortabil, iar Harriet o ştia.

Doctorul Vance scoase un sunet acru din clarinet şi, cum nici acest vaier nu părea să fi reuşit să-i atragă în vreun fel atenţia Harrietei, vârî iar capul pe geamul maşinii şi scoase limba la Harriet.

Mă aflu printre duşmani, îşi zise Harriet. Trebuia însă să se ţină tare, să nu uite de ce venise aici. Fiindcă, în ciuda faptului că ura atât de mult tabăra de Selby, în acest moment ea reprezenta locul în care se simţea în cea mai mare siguranţă.

Doctorul Vance fluieră, emiţând o notă batjocoritoare, insultătoare. Harriet bodogăni ceva, dar îi aruncă totuşi o privire doctorului Vance (n-avea niciun rost să se opună, căci,

oricum, ar fi bătut-o la cap în continuare), iar atunci doctorul Vance îşi coborî sprâncenele ca un clovn supărat, ţuguindu-şi în acelaşi timp buza de jos.

— O petrecere de milă nu prea e petrecere, zise el. Şi ştii de ce? *Pentru că te distrezi mai bine de două mile decât de una singură*.

Harrriet, cu faţa roşie ca para focului, aruncă o privire în spatele lui, pe fereastră. Pini lălâi. Un şir de fete în costume de baie treceau pe vârfuri pe lângă ei, călcând delicat cu picioarele mânjite cu nămol roşu. *S-a frânt puterea nobililor din munţi*, îşi zise ea. *Am fugit din propria-mi ţară şi m-am ascuns în codri*.

— … ceva probleme acasă? le chestionă doctorul Vance cu făţărnicie.

— Nu, nicidecum. Atâta doar că… Harriet a crescut puţin cam prea repede şi nu-i mai ajung cu prăjina la nas, zise Edie cu o voce limpede şi fermă.

O amintire pregnantă şi urâtă îi apăru în minte Harrietei: doctorul Vance o împingea pe scenă la concursul de *hula-hoop* toată tabăra se zguduia de râs văzând groaza Harrietei.

— Ei bine, chicoti doctorul Vance, un lucru ştiu sigur: că pe-aici avem un tratament bun pentru nasurile înălţate prea sus.

— Ai auzit, Harriet? Harriet! Nu ştiu, zise Edie cu un uşor suspin, zău că nu ştiu ce-i cu ea.

— Oh, o seară, două de glumiţe şi încă unul, două concursuri de dezbateri şi-o să se

dezmorţească fata.

Serile de glumiţe! Dintr-odată în mintea Harrietei năvăliră nişte amintiri confuze: chiloţi furaţi, apă turnată în priciul ei (*ia uitaţi-vă, Harriet face pe ea în pat*!), ţipătul unei fete: *N-ai voie să stai acolo*!

Priviţi, vine domnişoara şoarece de bibliotecă!

— Ei! Bună!

Asta era nevasta doctorului Vance, cu vocea ei piţigăiată şi contrafăcută, ce se îndrepta cu mişcări unduioase şi drăgălaşe spre ei în costumaşul ei sport din poliester, cu pantaloni scurţi. Doamna Vance (sau „domnişoara Patsy", cum îi plăcea să i se spună în tabără) răspundea de grupa de fete din tabără şi era la fel de rea ca şi doctorul Vance, doar că într-un mod diferit: ţi se băga în suflet, stătea prea aproape de tine, era curioasă şi îţi punea mult prea multe întrebări personale (despre iubiţi, despre funcţiile fiziologice şi alte chestii din astea). Deşi porecla ei oficială era „domnişoara Patsy", fetele o numeau „Asistenta".

— Bună, dragă!

Miss Patsy se întinse spre Harriet pe geamul deschis al maşinii şi o ciupi de antebraţ.

— Ce mai faci, fetiţo?

Şi continuă s-o ciupească.

— Ia te uită la tine!

— Bună, doamnă Vance, o salută Edie. Ce mai faceţi?

Lui Edie – în mod pervers – îi plăceau oamenii

de genul doamnei Vance, pentru că îi permiteau să se poarte cu şi mai multă aroganţă şi trufie.

— Bine aţi venit cu toţii! Hai să mergem la recepţie!

Tot ce spunea doamna Vance era spus cu o vigoare nenaturală, ca a fetelor din alaiul ce-o însoţeşte pe Miss Mississippi sau cel din *Lawrence Welk Show*.

— Oho! Dar ai crescut, nu glumă, fată dragă! i se adresă ea Harrietei. Sunt sigură că de data asta n-ai să te mai iei la pumni cu fetele, nu-i aşa?

La rândul său, doctorul Vance îi aruncă Harrietei o privire lungă, care nu-i plăcu deloc fetei.

* * *

La spital Farish făcu şi refăcu scenariul accidentului bunicii lor, speculând şi teoretizând toată noaptea şi ziua următoare, astfel încât fraţii lui se săturaseră deja complet să-l mai asculte. Morocănoşi şi cu ochii roşii de oboseală, tândăleau toţi prin sala de aşteptare de la Terapie Intensivă, ascultându-l numai pe jumătate pe Farish, dar uitându-se şi la un program de desene animate cu un căţel care-ncerca să rezolve o enigmă.

— Dacă te mişti, o să te muşte, zise Farish, vorbind singur, dar aproape ca şi cum i-ar fi vorbit absentei Cum. N-ar fi trebuit să faci nicio mişcare. Nici dacă ţi-ar fi stat în poală.

Se ridicase în picioare, trecându-şi mâna prin păr – iar acum se agita prin faţa fraţilor săi,

împiedicându-i să se uite la televizor.

— Farsh, Cum trebuia să conducă maşina, nu-i aşa? întrebă Eugene cu voce tare, punându-se iar picior peste picior.

— Şi nu era nevoie să intre cu ea drept în şanţ, adăugă Danny.

Farish se posomorî.

— Pe mine n-ai fi putut să mă dai jos de pe scaunul şoferului nici cu tancul, spuse el bătăios. Aş fi stat acolo neclintit ca un lemn. Dacă te mişti – făcu el un gest lin, alunecos, cu dosul palmei prin aer –, l-ai ameninţat. Şi-atunci o să se apere.

— Dar ce naiba ar fi putut să facă, Farish? Cu un şarpe care-i intră pe sus, prin trapa blestematei de maşini?

Deodată Curtis bătu din palme şi arătă spre televizor.

— Cum! exclamă el.

Farish se răsuci pe călcâie. După o clipă, atât Eugene, cât şi Danny izbucniră într-un râs isteric. În desenele animate de la televizor căţelul şi un grup de tineri colindau printr-un vechi castel înfricoşător. Un schelet rânjitor atârna pe un perete, împreună cu o grămadă de trompete şi topoare, şi, deşi era ciudat, scheletul acela semăna izbitor de mult cu Cum. Brusc, scheletul îşi luă zborul de pe perete şi pluti pe urmele căţelului, care o luă la sănătoasa, schelăe, 1

— Exact aşa, zise Eugene, cu toate că-i venea greu s-o exprime, exact aşa arăta şi Cum atunci când o urmărea şarpele.

Farish nu scoase nicio vorbă, ci se uită la ei epuizat şi disperat. Curtis – care îşi dăduse seama că a făcut o boacănă – se opri imediat din râs, privindu-l fix pe Farish, cu o expresie tulburată pe chip. Dar chiar atunci îşi făcu apariţia doctorul Breedlove, ceea ce îi făcu să amuţească pe toţi.

— Bunica voastră şi-a recăpătat cunoştinţa. Se pare c-o să-şi revină. Am scos-o de la aparate.

Farish îşi rezemă capul în mâini.

— Adică am scos-o de la respiratorul artificial. Este încă pe perfuzii, fiindcă ritmul cardiac nu i s-a stabilizat. Vreţi s-o vedeţi?

Toţi fraţii se înşiruiră solemn pe un singur rând în spatele doctorului (cu excepţia lui Curtis, care era fericit să rămână şi să se uite la *Scooby-Doo*) şi trecură printre nenumărate maşinării şi echipamente misterioase, ajungând la o zonă înconjurată de draperii, unde era ascunsă Cum. Deşi stătea întinsă nemişcată, iar nemişcarea aceea era înfricoşătoare în sine, de fapt nu arăta cu mult mai distrusă decât de obicei, cu excepţia pleoapelor, care, din pricina paraliziei muşchilor, rămăseseră doar pe jumătate închise.

— Ei bine, o să vă las acum singuri un minut, le spuse doctorul, frecându-şi energic mâinile. Doar un singur minut. N-o epuizaţi.

Farish a înaintat primul spre pat.

— Sunt eu, spuse el, aplecându-se şi apropiindu-se mult de Cum.

Pleoapele lui Cum fluturară slab. Femeia ridică încet-încet o mână de sub pătură, iar Farish

i-o cuprinse în mâinile sale.

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă el pe un ton aspru, apropiindu-şi şi mai tare capul de buzele ei, ca să o poată auzi mai bine.

După o clipă, două, Cum zise:

— Nu ştiu.

Vocea lui Cum era uscată, slabă şi şovăielnică.

— N-am văzut decât nişte puşti undeva departe.

Farish – care clătina mereu din cap – stătea în picioare şi se izbea cu pumnul strâns în palma celeilalte mâini. Se îndreptă spre fereastră, şi se uită a/ară, înspre pâţcaţe.

— Lasă-i pe puştii ăia! zise Eugene. Ştii ce mi-am zis eu când am auzit chestia asta? *Portoti Stiles*.

Eugene mai avea şi acum braţul într-o atelă, după ce fusese muşcat el însuşi de un şarpe.

— Sau Buddy Reebals, continuă el. Toţi zic că Buddy ar avea o listă neagră. Şi că era unii pe care-i urmărea şi venea el după ei mai devreme sau mai târziu.

— Nu, acum n-a fost niciunul de-ăştia, spuse Farish, ridicând deodată privirea lui inteligentă şi tăioasă. Toate astea a început la Misiune, c-o seară înainte.

Eugene i se adresă din nou:

— Nu te uita aşa la mine. Nu e vina mea.

— Crezi că Loyal a făcut-o? îl întrebă Danny pe Farish.

— Cum s-o facă? zise Eugene. A plecat de-o

săptămână.

— Ei bine, de un singur lucru suntem al naibii de siguri: e şarpele lui. Nu există niciun dubiu, zise Farish.

— Păi, tu l-ai chemat aici pe Loyal, cu şerpii lui cu tot, îi răspunse furios Eugene. Nu eu. Vreau să zic că acum mă şi tem să mă întorc acasă…

— Am zis că era *şarpele lui*, spuse Farish, bătând nervos din picior. N-am zis că el l-a aruncat în capul lui Cum.

— Vezi tu, Farish, asta nu-mi dă mie pace, interveni Danny. Cine-a spart parbrizul? Dacă ar fi căutat marfa…

Danny observă că Eugene se uita ciudat la el, aşa că se opri din vorbit şi îşi înfundă mâinile în buzunare. Nu era cazul să continue discuţia despre droguri în faţa lui Cum şi-a lui Eugene.

— Crezi c-a fost Dolphus? îl întrebă el pe Farish. Sau, poate, cineva care lucrează pentru Dolphus?

Farish se gândi un moment la asta.

— Nu, răspunse el. Cu şerpi şi cu tot rahatul ăsta… nu-i stilul lui Dolphus. El ar fi trimis direct pe cineva să-ţi taie beregata.

— Ştiţi la ce mă tot gândesc? zise Danny. La fata de-a venit sus, la uşă, în noaptea aia!

— Şi eu m-am gândit la ea, răspunse Farish. N-am reuşit să o văd prea bine. De unde a venit? Ce făcea ea acolo, pe-afară, lângă casa noastră?

Danny ridică din umeri.

— N-ai întrebat-o?

— Uite ce-i, bătrâne, zise Danny, care încerca să-şi păstreze calmul vocii, după cum ştii, în noaptea aia s-a întâmplat o mulţime de chestii…

— Iar tu ai lăsat-o să scape pe puştoaică? Parcă ziceai c-ai văzut un puşti? se întoarse Farish spre Cum. Alb sau negru? Băiat sau fată?

— Mda, Cum, spuse şi Danny. Pe cine ai văzut?

— Să vă spun drept, răspunse bunica, n-am putut să văd prea bine. Ştiţi cum stau eu cu ochii.

— Era unul singur? Era mai mulţi?

— N-am văzut eu mare lucru. Când am derapat de pe şosea, am auzit un puşti zbierând şi râzând undeva sus, pe pasarela aia.

— Aceeaşi fată, îi spuse Eugene lui Farish, a fost şi în piaţă în seara aia, ceva mai devreme, şi s-a uitat la mine şi la Loyal. Mi-o amintesc. Era pe o bicicletă.

— Dar nu era cu nicio bicicletă când a apărut la Misiune, spuse Danny. A luat-o la fugă pe jos.

— Eu îţi zic ce am văzut.

— Dacă mă gândesc bine, mi se pare că am văzut şi o bicicletă, zise Cum. Da’ nu-s sigură.

— Vreau să stau de vorbă cu fata aia, zise Farish. Voi toţi ziceţi că nu ştiţi cine e?

— Ne-a zis ea atunci cum o cheamă, da nu era prea hotărâtă. Mai întâi a zis că e Mary Jones. Dup-aia că e Mary Johnson.

— Ai recunoaşte-o dac-ai vedea-o?

— Aş recunoaşte-o, zise Eugene. Am stat acolo cu ea vreo zece minute. Şi m-am uitat bine la ea. Şi de aproape.

— Şi eu, adăugă Danny.

Farish îşi strânse buzele.

— E şi poliţaii băgaţi în afacerea asta? o întrebă el brusc pe bunică-sa. Te-a întrebat ceva?

— Nu le-am zis o iotă.

— Bun.

Farish o bătu cu stângăcie pe bunică-sa pe umăr.

— Să ştii că nu mă las până nu aflu cine ţi-a făcut asta, zise el. Iar când îi aflu, pun pariu c-o să le pară rău.

Ultimele câteva zile de lucru ale Idei au semănat foarte bine cu ultimele zile dinaintea morţii lui Weenie, orele acelea nesfârşite de zăcut pe podeaua din bucătărie, lângă cutia ei, cu o parte din fiinţa pisicii încă prezentă acolo, dar cu cea mai mare – şi cea mai bună – parte deja plecată. Mazăre Le Sucur’s, aşa scria pe cutia lui Weenie. Literele negre erau întipărite în amintirea lui Allison cu toată suferinţa disperării. Stătuse acolo, culcată pe jos, cu nasul la doar câţiva centimetri de literele acelea, şi încercase să răsufle în ritm cu gâfâielile rapide, agonizante, ale animalului, de parcă plămânii ei ar fi putut să-i insufle viaţă pisicii. Cât de vastă era bucătăria văzută aşa, de jos, şi atât de târziu în noapte, cu toate umbrele acelea! Până şi azi moartea lui Weenie avea luciul de ceară al linoleumului din bucătăria lui Edie, senzaţia aceea de îngrămădeală dată de bufeturile cu vitrine ale lui Edie (o adunătură de farfurii înşirate ordonat pe

rânduri şi stive şi holbându-se neajutorate), veselia inutilă a şervetelor roşii pentru vase şi a perdelelor cu imprimeu cu cireşe. Obiectele acelea stupide şi binevoitoare – cutia de carton, perdelele cu cireşe şi vesela Fiestaware, amestecate de-a valma – au venit să se alăture durerii lui Allison, au stat şi ele treze şi au vegheat alături de ea toată noaptea aceea lungă şi înfiorătoare. Acum, la plecarea Idei, nimic din casă nu împărtăşea durerea lui Allison şi nici nu o reflecta, în afară de obiecte: covoarele întunecate, oglinzile înceţoşate, fotoliile cocoşate şi jeluitoare. Până şi vechiul şi tragicul orologiu din cutia lui verticală, cel care se ţinea semeţ şi imperturbabil, până şi el părea gata să izbucnească în plâns. În vitrina cu porţelanuri, cimpoierii vienezi şi doamnele Doulton[64] în crinoline făceau gesturi imploratoare când la dreapta, când la stânga, cu obrajii răvăşiţi şi cu privirile lor miniaturale întunecate, pustii şi uluite.

Dar Ida avea Lucruri de Făcut. A curăţat frigiderul, a scos tot de prin dulapuri şi vitrine, a şters totul de praf, a copt apoi un chec cu banane şi a făcut un sufleu sau două, le-a ambalat în folie de aluminiu şi le-a pus pe toate în congelator. Vorbea, ba chiar fredona, şi părea relativ veselă, doar că, în toată agitaţia ei prin casă, refuza să se uite în ochii lui Allison. O dată lui Allison i s-a

64 The Royal Doulton Company, una dintre cele mai renumite firme producătoare de obiecte de ceramică şi porţelan din Anglia, care şi-a început activitatea în anul 1815.

părut că o vede cum plânge. Stătea cuminte în prag.

— Plângi? întrebă ea.

Ida Rhew tresări speriată, apoi îşi apăsă o mână pe piept şi râse.

— Binecuvântată fie-ţi inimioara!

— Ida, eşti tristă?

Dar Ida clătină din cap că nu şi se apucă din nou de treabă, iar Allison se duse în camera ei şi plânse. Mai târziu Allison avea să regrete că a irosit una dintre puţinele ore care-i rămăseseră de petrecut cu Ida la ea în dormitor, ca să plângă în singurătate. Dar în acel moment, când stătea acolo, în bucătărie, şi se uita cum Ida face curat prin dulapuri, cu spatele la ea, n-a putut îndura atâta tristeţe, o tristeţe atât de mare, încât i-a creat un sentiment de panică ce a sufocat-o, i-a tăiat răsuflarea – şi n-avea să-l mai uite niciodată. Cumva, Ida era deja plecată şi, în ciuda faptului că era aşa de caldă şi de solidă, se transformase deja într-o amintire, o nălucă, chiar în acel moment, când stătea în picioare, în papucii ei albi de spital, acolo, în bucătăria scăldată de lumina soarelui.

Allison a mers până la băcănie şi i-a cumpărat Idei o cutie de carton, în care să-şi pună toţi butaşii de plante, ca să nu se distrugă în timpul călătoriei. Cu banii pe care-i avea – treizeci şi doi de dolari de la Crăciunul trecut – i-a cumpărat tot ce şi-a putut ea imagina că şi-ar fi dorit Ida sau i-ar fi fost necesar: nişte cutii de conserve cu somon, pe care Ida era înnebunită să le mănânce

la prânz cu biscuiţi săraţi, sirop de arţar, nişte ciorapi până peste genunchi, un săpun de lux din lavandă, produs în Anglia, nişte smochine Newtons, o cutie cu bomboane de ciocolată Russell Stover, o coliţă mare de timbre, o periuţă de dinţi nostimă, roşie, un tub cu pastă de dinţi în mai multe culori şi un borcan cu multivitamine, din acelea care se luau câte una pe zi.

Allison a cărat toate astea acasă, apoi, în seara aceea, şi-a petrecut mult timp pe veranda din spate a casei, unde a împachetat fiecare din butaşii Idei, fiecare cutie de tablă şi fiecare glastră de plastic separat, cu multă grijă, într-un ambalaj propriu făcut din ziare ude. În pod se găsea o cutie roşie şi frumoasă, plină cu instalaţii luminoase de Crăciun. Allison le-a trântit pe toate pe podea şi tocmai ducea cutia jos, în dormitorul ei, ca să împacheteze frumos cadourile, când mama ei tropăi uşor pe hol (cu un pas uşor, lipsit de griji) şi îşi strecură capul pe uşă.

— E cam pustiu pe-aici fără Harriet, nu-i aşa? o întrebă ea veselă.

Faţa mamei sale lucea de la loţiune.

— Nu vrei să vii în cameră la mine şi să te uiţi la televizor? continuă ea.

Allison dădu din cap că nu. Era tulburată. Mama ei nu obişnuia deloc să umble prin casă după ora zece, să se arate interesată de ceva anume şi mai ales să facă invitaţii de felul acesta.

— Ce faci tu aici? Cred c-ar trebui să vii cu mine şi să ne uităm la împreună televizor, repetă

femeia când văzu că Allison nu-i răspunde.

— Bine, zise Allison şi se ridică în picioare.

Mama ei o privi cumva ciudat. Allison, înnebunită de stânjeneală, întoarse privirea în altă parte. Uneori, mai ales când ele două erau singure, una cu alta, fata simţea acut dezamăgirea mamei faţă de faptul că Allison era Allison şi nu Robin. Femeia nu putea face altfel – de fapt încercase înduioşător de tare să ascundă acest lucru –, dar Allison ştia că până şi simpla ei existenţă îi amintea mamei de ceea ce lipsea şi, din respect faţă de sentimentele ei, făcea tot posibilul să nu-i stea în cale şi să treacă cât mai neobservată prin casă. Următoarele câteva săptămâni aveau să fie dificile, mai ales acum, odată cu plecarea Idei şi cu absenţa Harrietei.

— Nu-i neapărat nevoie să vii şi să te uiţi la televizor la mine în cameră, spuse în cele din urmă mama ei. Dar m-am gândit că s-ar putea să vrei.

Allison simţi cum i se înroşeşte faţa. Evită privirea mamei. Toate culorile din dormitorul ei – inclusiv cutia pentru Ida – i se părură mult prea stridente şi ţipătoare.

După ce mama dispăru iar, Allison termină de împachetat cutia, puse banii rămaşi într-un plic, împreună cu coliţa de timbre, o poză de-a ei de la şcoală şi adresa ei, scrisă frumos, cu litere de tipar, pe o coală de hârtie elegantă. Apoi legă cutia cu un şnuruleţ de beteală verde.

Mult mai târziu, pe la miezul nopţii, Allison se

trezi, tresărind, dintr-un vis urât, un vis pe care-l mai avusese: se făcea că stătea în dreptul unui zid alb, aflat doar la câţiva centimetri de faţa ei. În vis nu era în stare să se mişte şi ştia că trebuie să se uite la zidul acela gol tot restul vieţii.

Rămase întinsă în pat, în întuneric, fixând tăcută cu privirea cutia de pe podea, până când felinarele de pe stradă se stinseră, iar camera deveni albăstruie în lumina răsăritului de soare. În cele din urmă coborî din pat în picioarele goale şi, luând un ac cu gămălie lung, scos din scrin, se aşeză turceşte pe jos, lângă cutie, şi petrecu o oră de muncă laborioasă, scriind cu înţepături de ac scurte mesaje secrete până ce soarele se înălţă pe cer, iar încăperea se umplu de lumină: ultima zi a Idei. IDA TE IUBIM scria în mesajele de pe cutie. IDA R. BROWNLEE. ÎNTOARCE-TE IDA. NU MĂ UITA, IDA. TE IUBESC.

* * *

Deşi se simţea vinovat, Danny se bucura că bunica lui era în spital. Lucrurile mergeau mult mai uşor fără ea, căci ea îl stârnea mereu pe Farish. Şi, deşi Farish lua mult mai multe droguri (acum, că Cum era plecată, nu îl mai oprea nimic să stea toată noaptea în faţa televizorului, cu lama şi oglinda în mână), era mai puţin probabil să se descarce asupra fraţilor să-i fără tensiunea suplimentară ce apărea de trei ori pe zi în bucătărie, la mesele de familie cu prăjelile lui Cum.

Danny se droga el însuşi zdravăn, dar asta era

în regulă. Avea de gând să se lase, doar că nu ajunsese încă la acel punct, în plus, drogurile îi dădeau suficientă energie cât să facă curat prin toată rulota. În picioarele goale şi dezbrăcat până la brâu, spăla ferestrele, pereţii şi podelele şi arunca toată untura şi slăninuţa râncede pe care Cum le ascundea prin tot felul de locuri din bucătărie, în cutii de cafea urât mirositoare. Danny freca baia, lustruia linoleumul până strălucea, fierbea şi înălbea toată lenjeria şi tricourile vechi până ce deveneau imaculate. (Bunica lor nu reuşise niciodată să folosească maşina de spălat pe care i-o cumpărase Farish şi nici nu era în stare să separe rufele albe de cele colorate, aşa că toate căpătau o tentă cenuşie.)

Când făcea curat, Danny se simţea bine: controla lucrurile. Rulota era îngrijită şi avea forma unei nave, a cambuzei unei bărci. Până şi Farish aprecia cât de ordonat arăta totul. Cu toate că Danny ştia foarte bine că nu trebuia să atingă niciunul dintre „proiectele" lui Farish (maşinării parţial asamblate, maşini de tuns iarba, carburatoare şi lămpi de birou stricate), putea totuşi să cureţe în jurul lor, iar faptul că făcea ordine prin harababura aceea îl ajuta mult. De două ori pe zi ducea gunoiul la ghenă. Iar după ce încălzea supa lor la plic sau prăjea ouăle cu şuncă pentru Curtis, Danny spăla vasele şi le usca imediat, în loc să le lase să zacă murdare. Concepuse chiar un mod de a aranja totul în dulap, astfel încât să nu ocupe mult loc.

Seara stătea până târziu cu Farish. Acesta era încă un avantaj al vitezei de acţiune: îţi dubla lungimea zilei. Aveai timp de lucru, timp de stat de vorbă, timp de gândire.

Şi erau multe la care trebuia să se gândească. Atacurile recente – asupra Misiunii, asupra lui Cum – i-au condus atenţia lui Farish către un singur punct. Pe vremuri, înainte de lovitura la cap, Farish avusese o pasiune pentru rezolvarea de probleme practice şi logistice, iar o parte din vechea şi tăcuta sa viclenie socotită exista încă, activă, în mintea sa acum, când stătea împreună cu Danny pe pasarela abandonată, ca să cerceteze locul infracţiunii: lada de dinamită decorată şi goală în care fusese cobra, un cărucior roşu de copil şi câteva urme micuţe de paşi, ce se înşirau în toate direcţiile prin praful de ciment.

— Dacă ea i-a făcut aşa ceva lui Cum, zise Farish, nu mă las până nu o omor pe javra aia mică.

Rămase tăcut, cu mâinile în şolduri, şi fixă cu privirea urmele lăsate în praful de ciment.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Danny.

— Mă gândesc cum putea oare un copil să care lădoiul ăsta greu.

— Cu căruciorul.

— Dar nu şi pe scări, la Misiune. Nu, nu putea.

Farish îşi muşcă buza de jos.

— Şi-apoi, dacă tot a furat şarpele, de ce-a mai bătut la uşă şi şi-a arătat faţa?

Danny dădu din umeri.

— Copiii tot copii, spuse el.

Apoi îşi aprinse o ţigară, suflă fumul pe nas şi închise cu zgomot bricheta Zippo.

— Sunt proşti, adăugă el.

— Cine-a făcut asta nu-i prost deloc. Ca să răstorni chestia de-aici îţi trebuie şi ceva forţă, şi sincronizare.

— Sau puţin noroc.

— Mă rog, zise Farish.

Îşi ţinea mâinile încrucişate pe piept – arătând milităros în salopeta lui maronie – şi deodată se uită dintr-o parte, fix, la chipul lui Danny într-un mod care acestuia din urmă nu-i plăcu deloc.

— Tu nu i-ai face rău lui Cum, nu-i aşa? întrebă Farish.

Danny clipi.

— Nu!

Era aşa de şocat, încât abia putu vorbi.

— Iisuse!

— E bătrână.

— Ştiu asta! răspunse Danny, dându-şi părul lung din ochi cu o mişcare destul de agresivă.

— Încerc doar să mă gândesc cine altcineva ştia că ea, nu tu, conducea Transăm-ul în ziua aia.

— De ce? întrebă uluit Danny după o pauză scurtă.

Lumina orbitoare de pe autostradă îi bătea direct în ochi, ceea ce-i sporea starea de confuzie.

— Ce importanţă mai are? adăugă el. Tot ce-a zis a fost că nu-i place să se cocoaţe în camionetă. Doar ţi-am spus. Întreab-o şi pe ea.

— Sau pe mine.

— Ce?

— Sau pe mine, spuse Farish.

Respira cu zgomot, scoţând nişte pufăieli mici şi umede.

— Şi nici mie nu mi-ai face rău, nu-i aşa? continuă el.

— Nu, spuse Danny după o pauză lungă, tensionată, încercând să ia un ton cât mai indiferent.

Ceea ce ar fi avut chef Danny să-i spună, dar se temea, era *să tefut*. Danny se ocupa cel puţin la fel de mult timp ca şi Farish de afacerea cu drogurile, făcând tot felul de comisioane şi lucrând în laborator – la naiba, mai trebuia să-l şi ducă cu maşina peste tot pe unde mergea –, iar Farish nu-i dădea un procent egal cu al lui, de fapt îi dădea un rahat, îi arunca din când în când o hârtie de zece sau douăzeci de dolari. E-adevărat, un timp a fost de-o mie de ori mai bine decât să ai o slujbă normală. Aşa putea pierde zile în şir la salonul de biliard, ducându-l cu maşina pe Farish de colo colo, ascultând muzică şi stând noaptea până târziu – distracţie şi jocuri de noroc şi cât de multe droguri avea el chef. Dar faptul că vedea zi după zi soarele răsărind începuse să i se pară puţin cam straniu şi repetitiv, iar în ultima vreme devenise pur şi simplu înspăimântător. Se plictisise de viaţă, se plictisise să se drogheze mereu şi, în plus, avea oare Farish de gând să-i plătească lui Danny ce-i datora de fapt, aşa încât

să poată pleca din oraş, ca să meargă undeva unde nu-l cunoştea nimeni (nu aveai prea mari şanse în oraşul ăsta dacă te numeai Ratliff) şi să poată să-şi ia o slujbă decentă, ca să schimbe ceva în viaţa lui? Nu. De ce l-ar plăti Farish pe Danny? Doar îşi rezolva o mulţime de treburi cu sclavul său neplătit.

Deodată Farish zise:

— Găseşte-o pe fata aia. Asta-i prioritatea ta numărul unu. Vreau s-o găseşti pe fata aia şi să afli tot ce ştie despre chestia asta. Nu-mi pasă ce faci, cum faci, nu-mi pasă nici dacă o să trebuiască să-i frângi dracului gâtul.

* * *

— Dar ea a văzut deja Williamsburgul colonial şi n-o interesează dacă îl văd şi eu sau nu, spuse Adelaide şi se întoarse, arţăgoasă, să se uite pe geamul din spate al maşinii.

Edie inspiră adânc pe nări. Cum o dusese pe Harriet în tabără, era deja obosită şi sătulă de condus şi, din cauza lui Libby (care trebuise să se întoarcă de două ori, ca să se asigure că închisese şi oprise toate cele), a lui Adelaide (care le făcuse să o aştepte până ce şi-a terminat de călcat o rochie pe care se hotărâse s-o ia cu ea în ultimul moment) şi a lui Tat (care le-a lăsat să parcurgă jumătate de oraş înainte să-şi dea seama că şi-a uitat ceasul de mână pe chiuvetă), din cauza acestei dezorganizări ce putea să sminteaască până şi un sfânt, întârziaseră deja cu două ore să ajungă pe autostradă, iar acum, când nici nu

ieşiseră din oraş, Adelaide cerea să facă un ocol printr-un alt stat.

— O, doar n-o să ne pară rău după Virginia! Avem de văzut atât de multe altele! spuse Tat – rujată, aranjată, înmiresmată de săpunul de lavandă, de Aqua Net şi de apa de colonie *Souvenez-vous*?

Între timp Tat se scotocea prin portofelul galben după inhalatorul antiastmatic.

— Deşi ar fi păcat... întrucât tot o să ajungem pe-acolo... continuă ea.

Adelaide începu să-şi facă vânt cu un exemplar din revista *Mississippi Byways*, pe care-o cumpărase ca să se uite prin ea în maşină.

— Dacă nu ai suficient aer acolo, în spate, de ce nu deschizi un pic geamurile? întrebă Edie.

— Nu vreau să-mi răvăşesc părul. Abia ce mi l-am coafat.

— Ei bine, spuse Tat, aplecându-se de-a curmezişul, dacă-l întredeschizi doar puţin…

— Nu! Stai! Aia-i portiera!

— Nu, Adelaide, asta-i portiera! Ăla e geamul.

— Te rog, nu te deranja. Mi-e foarte bine aşa.

Edie zise:

— Dac-aş fi în locul tău, nu mi-aş face prea mari probleme din cauza părului. O să vă fie al naibii de cald acolo, în spate.

— Bine, bine, dar cu geamurile astea deschise, simt deja cum îmi zboară părul în părţile, zise înţepată Adelaide.

Tat râse.

— Ei bine, eu n-am de gând să închid geamul de pe partea mea!

— Iar eu, zise trufaşă Adelaide, nu-l deschid pe-al meu.

Libby, care stătea pe scaunul din faţă, lângă Edie, scoase un sunet buimac şi uşor agitat, ca şi cum nu-şi putea găsi locul. Deşi colonia sa pulverizată era inofensivă, combinată cu zăpuşeala aceea şi cu norii de Shalimar şi *Souvenez-vous*? ce pluteau fierbinţi din spate, începea deja să înfunde sinusurile lui Edie.

Brusc se auzi ţipătul lui Tat:

— Unde mi-e portofelul?

— Ce? Ce? exclamară toate deodată.

— Edith, întoarce-te! strigă Libby. Şi-a uitat portofelul!

— Nu l-am uitat. Doar l-am avut la mine!

Edie le zise:

— Păi, nu pot să întorc în mijlocul drumului!

— Unde poate să fie? Doar l-am avut aici! Eu…

— Of, Tatty! râse veselă Adelaide. Uite-l. Stai pe el.

— Ce-a zis? L-a găsit? întrebă Libby, privind panicată în jur. Ţi-ai găsit portofelul, Tat?

— Da, l-am găsit chiar acum.

— Oh, slavă Domnului! Cum să-ţi pierzi portofelul? Ce te-ai fi făcut dacă l-ai fi pierdut?

Adelaide proclamă, de parcă ar fi anunţat ceva la radio:

— Chestia asta îmi aminteşte de acel weekend de 4 Iulie dement, când am mers cu maşina până

la Natchez. N-o să-l uit niciodată.

— Nici eu n-o să-l uit, zise Edie.

Asta se întâmplase prin anii 1950, înainte ca Adelaide să se fi lăsat de fumat. Adelaide, prea concentrată la ce spunea, dăduse foc scrumierei în timp ce Edie conducea maşina pe autostradă.

— O, cerule, ce drum lung şi ce arşiţă!

Edie replică sarcastică:

— Da, chiar simt cum îmi arde mâna.

O picătură fierbinte de plastic topit – celofanul de la pachetul de ţigări al Adelaidei – i se lipise lui Edie pe dosul palmei atunci când încercase să stingă flăcările şi, concomitent, să conducă maşina (în timp ce Addie doar se agita şi schelălăia pe scaunul de lângă şofer). Fusese o arsură urâtă, care îi lăsase lui Edie o cicatrice, iar durerea şi şocul aproape c-o făcuseră să iasă de pe şosea. Apoi a trebuit să conducă trei sute cincizeci de kilometri cu mâna dreaptă băgată într-un pahar de hârtie plin de apă cu gheaţă şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, ascultând zarva şi jeluirile Adelaidei pe fiecare kilometru de drum.

— Şi ce ziceţi de acel august când am mers toate cu maşina la New Orleans? întrebă Adelaide, fluturându-şi comic o mână peste piept. Credeam c-o să mor de insolaţie, Edith. Credeam c-o să te uiţi spre scaunul meu şi-o să constaţi că sunt deja moartă.

Tu vorbeşti? îşi zise Edie. Tu, care stai cu geamul închis! A cui era vina?

— Da! zise Tat. Ce mai excursie a fost şi aia! Şi

asta era…

— Tu n-ai fost cu noi!

— Ba da, am fost.

— Într-adevăr, a fost. N-o să uit niciodată, zise Adelaide pe un ton categoric.

— Nu-ţi aduci aminte, Edith? Asta a fost excursia în care am mers la *drive-in* la McDonald’s, în Jackson, şi am încercat să dăm comanda vorbind la un tomberon de gunoi din parcare.

Zvon de râsete vesele. Edie scrâşni din dinţi şi se concentră asupra drumului.

— Of, ce adunătură de bătrâne nebune mai suntem şi noi! exclamă Tat. Ce-or fi crezut oamenii aceia despre noi?

— Eu, una, sper doar să-mi pot aminti totul, murmură Libby. Aseară am început să mă gândesc că s-ar putea să-mi uit ciorapii acasă şi că o să-mi pierd toţi banii.

— Pun pariu că n-ai pus geană pe geană, aşa-i, draga mea? spuse Tat, aplecându-se în faţă şi punând o mână pe umărul micuţ şi firav al lui Libby.

— Prostii! Mă simt grozav! Sunt…

— Ştii că n-a dormit deloc! Şi-a făcut griji toată noaptea! Să-ţi zic de ce ai tu nevoie. De un mic dejun bun, spuse Adelaide.

— Ştii, zise Tatty, bătând din palme, asta-i o idee minunată!

— Hai să oprim, Edith.

— Ascultaţi! Am vrut să plecăm la şase

dimineaţa! Dacă ne oprim acum, o să ne apuce amiaza înainte să ajungem la şosea! Ce, n-aţi mâncat toate înainte de a pleca?

— Ei bine, eu n-am ştiut sigur cum o să-mi simt stomacul după ce merg o vreme cu maşina, spuse Adelaide.

— Abia ce-am ieşit din oraş!

— Nu-ţi face griji pentru mine, draga mea, spuse Libby. Sunt prea emoţionată ca să pot să-nghit ceva.

— Uite, Tat! zise Edie, scotocind după termos. De ce nu-i torni o ceaşcă mică de cafea?

— Dacă n-a dormit, zise ţâfnoasă Tat, cafeaua ar putea să-i dea palpitaţii.

Edie pufni.

— Ce v-a apucat pe toate? Parcă la mine acasă beati cafea şi nu vă mai plângeaţi de palpitaţii sau mai ştiu eu ce. Acum vă purtaţi de parcă v-aş da otravă. Vă agită pe toate.

Pe neaşteptate, Adelaide zise:

— O, Doamne! întoarce, Edith!

Tat îşi duse mâna la gură şi spuse râzând:

— În dimineaţa asta suntem toate făcute praf, nu-i aşa?

— Ce mai e acum? întrebă Edie.

— Îmi pare rău, răspunse tensionată Adelaide. Dar trebuie să mă întorc.

— Ce-ai uitat?

Adelaide se uită fix drept înainte şi răspunse:

— Borcanul meu de Sanka.

— Ei bine, o să trebuiască să-ţi cumperi altul.

— Bine, murmură Tat, dar dacă are acasă un borcan, ar fi păcat să-şi cumpere altul.

— În plus, adăugă Libby, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi dându-şi ochii peste cap cu o îngrijorare absolut autentică, dacă nu găseşte altul? Dacă acolo nu se vinde Sanka?

— Sanka se găseşte peste tot.

— Edith, te rog! răbufni Adelaide. Nici nu vreau s-aud aşa ceva. Dacă nu vrei să mă duci înapoi, opreşte maşina şi lasă-mă să cobor.

Foarte smucit, fără să semnalizeze, Edie viră pe banda de ieşire de pe şosea şi întoarse într-o parcare.

— Nu-i aşa că suntem nemaipomenite? Am crezut că numai eu uit lucruri în dimineaţa asta, ciripi veselă Tat în timp ce se prăvăli spre Adelaide, ţinându-se strâns cu o mână de braţul lui Addie, din cauza virajului brusc al lui Edie.

Şi tocmai era pe punctul de a anunţa pe toată lumea că nu se mai simţea chiar aşa de prost pentru că îşi uitase ceasul de mână acasă, când de pe locul din faţă se auzi ţipătul retezat al lui Libby şi, *BUM*, Oldsmobile-ul – izbit cu putere în portiera din dreapta – se răsuci pe loc, după care, când s-au dezmeticit, primele lucruri pe care le-au observat a fost că undeva trâmbiţa un claxon, că lui Edie îi curgea un şuvoi de sânge din nas şi că erau pe sensul greşit de circulaţie de pe şosea, holbându-se printr-o reţea de crăpături din parbriz la maşinile care veneau spre ele.

* * *

— O, Harrriet!

Râsete. Spre groaza Harrietei, dintre toţi spectatorii, păpuşa ventriloculului, îmbrăcată în dril, o alesese tocmai pe ea. Ea – şi alte cincizeci de fete de diverse vârste – stăteau aşezate pe bănci făcute din trunchiuri de copac într-un luminiş din pădure, un loc pe care îndrumătorii îl numeau „capelă”.

Două fete din cabana Harrietei (Dawn şi Jada), care stăteau undeva în faţă, s-au întors şi au privit-o cu răutate. Se bătuseră cu Harriet chiar în dimineaţa aceea, iar bătaia fusese întreruptă de clopoţelul de la capelă.

— Hei! Ia-o uşor, Ziggie, bătrâne! chicoti ventrilocul.

Acesta era unul dintre îndrumătorii din tabăra băieţilor şi se numea Zach. Doctorul Vance şi doamna Vance menţionaseră de mai multe ori că Zig (păpuşa) şi Zach împărţeau acelaşi dormitor de doisprezece ani şi că Zig îl însoţise pe Zach la Universitatea Bob Jones în calitate de „coleg de cameră”. Harriet auzise deja prea mult, mult mai mult decât ar fi vrut. Păpuşa era îmbrăcată asemeni unui puşti de cartier, în pantaloni până la genunchi şi o pălărie de pâslă turtită. Avea o gură înfricoşătoare, roşie, şi mulţi pistrui, ce dădeau impresia că ar fi avut pojar. Acum – dorind, probabil, s-o imite pe Harriet – îşi holba ochii şi îşi rotea în acelaşi timp capul în cercuri complete.

— Hei, şefule! Când te gândeşti că mie mi se spune „păpuşă”! strigă el cu un glas piţigăiat şi

agresiv.

Urmară şi mai multe râsete – extrem de zgomotoase, venind mai ales din rândurile din faţă, unde se aflau Jada şi Dawn, care aplaudau tare. Harriet, roşie la faţă, privea cu trufie la spatele transpirat al fetei din faţa ei, o fată mai în vârstă ca ea, cu rotocoale de grăsime ieşindu-i pe lângă bretelele de la sutien. *Sper să n-arât niciodată aşa*, se gândi ea. *Mai bine mă las să mor de foame*.

Harriet era deja de zece zile în tabără. Dar ei i se părea că se afla acolo de secole. Bănuia că Edie purtase o discuţie despre ea cu doctorul Vance şi cu nevastă-sa, fiindcă toţi îndrumătorii, ca şi cum s-ar fi vorbit între ei, îşi făcuseră obiceiul enervant de a o scoate mereu în evidenţă dintre toţi cei din tabără. Dar o parte din problemă – după cum Harriet ştia foarte clar, doar că nu putea face nimic – o constituia şi incapacitatea ei de a se integra în grup fără să atragă atenţia. Din principiu, Harriet omisese în mod intenţionat să semneze şi să înapoieze „cartela de legământ” aflată în pachetul cu materiale informative al taberei. Această cartelă includea o serie întreagă de angajamente solemne pe care trebuiau să le facă toţi cei din tabără: se angajau să nu meargă la filmele interzise tinerilor sub şaptesprezece ani, să nu asculte *hard rock* sau *acid rock*, să nu bea alcool, să nu facă sex înainte de căsătorie, să nu fumeze marijuana sau tutun, să nu ia în deşert numele Domnului. Nu că Harriet ar fi vrut să facă

toate aceste lucruri (cu excepţia – uneori, nu foarte des – a mersului la filme), doar că era totuşi hotărâtă să nu semneze angajamentul.

— Hei, drăguţă! N-ai uitat ceva? o întrebă voioasă Asistenta Vance pe Harriet (care înţepeni imediat), cuprinzând-o cu braţul şi, desigur, ciupind-o uşor, ca între prietene.

— Nu.

— Nu mi-ai dat cartela de legământ.

Harriet nu zise nimic.

Asistenta o îmbrăţişă iar cu de-a sila.

— Să ştii, drăguţă, că Dumnezeu nu ne-a dat decât două opţiuni! Un lucru nu poate fi decât ori bun, ori rău. Fie eşti atlet al lui Hristos, fie nu.

Apoi Asistenta scoase din buzunar o cartelă de legământ necompletată.

— Acum aş vrea să te rogi şi să te gândeşti la ce ţi-am zis, Harriet. Şi să faci exact aşa cum te îndrumă Domnul.

Harriet se uită fix la tenişii albi şi pufoşi ai Asistentei.

Asistenta o apucă strâns de mână pe Harriet.

— Vrei să mă rog împreună cu tine, drăguţă? o întrebă ea în şoaptă, de parcă i-ar fi făcut nu ştiu ce mare favoare.

— Nu.

— O, dar eu ştiu că Domnul te va face să iei hotărârea cea mai potrivită, spuse Asistenta, debordând de entuziasm. Eu ştiu, pur şi simplu ştiu!

Fetele din wigwamul Harrietei se împărţiseră

deja în perechi înainte de sosirea acesteia. În cea mai mare parte a timpului nu o băgau în seamă şi, cu toate că s-a trezit într-o noapte cu o mână băgată într-un lighean cu apă caldă şi celelalte fete stăteau în jurul ei pe întuneric, chicotind la piciorul priciului (era o farsă cunoscută: se spunea că dacă bagi mâna cuiva care doarme în apă caldă, persoana respectivă o să facă pipi în pat), în general nu păreau să aibă nimic cu ea – deşi, desigur, mai era şi Saran Wrap, care se întinsese pe jos sub scaunul latrinei. De afară se auzeau râsete înfundate. „Hei, de ce stai atâta înăuntru?” Vreo zece fete se tăvăleau de râs când Harriet a ieşit în sfârşit de acolo, cu chipul împietrit şi cu şortul ud – dar oare farsa aceea fusese îndreptată anume împotriva ei? Nu fusese pur şi simplu ghinionul ei? Totuşi toate celelalte păreau să savureze gluma: Beth şi Stephanie, Beverley şi Michelle, Marcy, Dârei şi Sara Lynn, Kristle, Jada şi Lee Ann, Devon şi Dawn. Majoritatea erau din Tupelo şi Columbus (nu că fetele din Alexandria i-ar fi fost foarte dragi, dar erau toate în wigwamurile Oriole şi Goldfinch). Toate fetele astea erau mai înalte decât Harriet şi arătau mult mai mari ca ea, se dădeau cu luciu de buze parfumat, purtau şorturi de blugi, se masau cu ulei de nucă de cocos pe pontonul pentru schi nautic, iar discuţiile lor (despre Bay City Rollers, Osmonds şi un băiat pe nume Jay Jackson de la ele din şcoală) o plictiseau şi o iritau pe Harriet.

Dar Harriet se aşteptase la aşa ceva. Se

aşteptase şi la povestea cu cartela de legământ. Se aşteptase la mohoreala vieţii fără cărţi de la bibliotecă. Se aşteptase la echipele sportive (pe care nu le putea suferi), la serile de farse şi la orele nesuferite de studiu biblic. Se aşteptase la disconfortul şi plictiseala şederii într-o canoe în după-amiezile dogoritoare şi fără pic de vânt şi la faptul că va asculta discuţii stupide, în care se dezbătea dacă Dave era sau nu un bun creştin, dacă Wayne ajunsese s-o pipăie pe sâni pe Lee Ann sau dacă Jay Jackson bea.

Chiar şi aşa era destul de rău pentru Harriet. Dar anul viitor avea să fie în clasa a opta şi nu se aşteptase să trebuiască să îndure proaspăta şi îngrozitoarea ruşine de a fi categorisită – pentru prima dată în viaţă – drept „adolescentă”, o creatură fără minte, toată numai protuberanţe şi funcţii fiziologice, dacă era să se ia după lecturile pe această temă. Nu se aşteptase la filmuleţele documentare umilitoare, pline de informaţii medicale degradante. Nu se aşteptase la şedinţele de întrebări şi răspunsuri libere, şedinţe obligatorii, în timpul cărora fetele nu numai că erau îndemnate să pună întrebări personale – dintre care unele, după părerea Harrietei, erau de-a dreptul pornografice –, ci să şi răspundă la ele.

În timpul acestor discuţii Harriet se îmbujora la faţă şi radia de ură şi ruşine. Se simţea degradată de prezumţia facilă a Asistentei că Harriet nu se deosebea cu nimic de prostănacele

din Tupelo, preocupate numai de mirosurile de la subsuoară, de sistemul reproducător şi de întâlnirile cu băieţii. Vapori de deodorante şi spray-uri „igienice” în vestiare, părul ţepos de pe picioare, luciul de buze unsuros – totul era mânjit cu o peliculă uleioasă de „pubertate”, de obscenitate, ce întina chiar şi broboanele de umezeală de pe crenvurşti. Mai rău, Harriet se simţea ca şi cum unul dintre diapozitivele alea detestabile din seria „Trupul tău se dezvoltă” – numai utere, tuburi şi glande mamare – ar fi fost proiectat direct peste sărmanul ei trup nătâng, ca şi cum toţi cei care se uitau la Harriet, chiar dacă era îmbrăcată, nu vedeau decât o învălmăşeală de organe genitale şi păr crescut prin locurile cele mai nepotrivite. Faptul că ştia că era ceva inevitabil („doar o parte normală a procesului de maturizare”) n-o ajuta cu nimic mai mult decât faptul că ştia că într-o bună zi avea să moară. Cel puţin moartea era demnă: sfârşitul ruşinii şi al durerii.

E adevărat că unele dintre fetele din cabana ei – mai ales Kristle şi Marcy – aveau un simţ al umorului grozav. Dar cele mai feminine dintre colegele ei de cabană (ca Lee Ann, Dârei, Jada ori Dawn) erau dure şi înspăimântătoare, iar Harriet era revoltată de nerăbdarea lor de a fi identificate, în termeni strict biologici: cele ce aveau „ţâţe” şi cele ce nu le aveau. Vorbeau întruna despre „giugiuleli” şi despre venirea ciclului şi foloseau o engleză precară. Mai aveau şi nişte minţi complet

murdare.

— Uite, îi zisese Harriet lui Lee Ann când aceasta încerca să-şi încheie vesta de salvare, *o bagi tare înăuntru*, *aşa*, *dintr-odată*…

Toate fetele, inclusiv ingrata de Lee Ann, au izbucnit în râs.

— Ce să fac, Harriet?

— S-o bagi tare înăuntru, repetă Harriet, rece ca gheaţa. „A băga” este un cuvânt absolut normal…

— A, da?

Idioate păcătoase… Erau toate nişte stricate, toată şleahta aia de fete transpirate, cu menstruaţie, înnebunite după băieţi, cu păr pubian şi probleme cu transpiraţia, care făceau cu ochiul şi-şi trăgeau şuturi una alteia la glezne. „Hai, mai spune o dată, Harriet. Ce înseamnă asta? Ce trebuie să facă?”

Zach şi Zig trecuseră acum la tema consumului de bere.

— Şi-acum zi-mi şi mie, Zig, tu ai bea ceva care are gust rău? Şi care îţi face rău?

— Ptiu! Nici gând!

— Ei bine, indiferent ce crezi tu, asta fac o mulţime de adulţi şi chiar şi unii puşti!

Zig, consternat, mătură publicul cu privirea.

— Puştii de pe-aici, şefu’?

— Poate că da, pentru că întotdeauna există câţiva puşti foarte proşti, care cred că să bei bere este „cool, man”!

Zach făcu semnul *hippie* al păcii. Urmară nişte

râsete nervoase.

Harriet, pe care o durea capul, fiindcă stătuse la soare, cercetă nişte înţepături de ţânţar de la ea de pe braţ. După această adunare (terminată în zece minute, slavă cerului!) urmau patruzeci şi cinci de minute de înot, un test privind Biblia şi-apoi masa de prânz.

Înotul era singura activitate care-i plăcea Harrietei sau pe care o aştepta cu nerăbdare. Solitară, doar cu bătăile inimii ei, despica suprafaţa lacului întunecat, lipsit de vise, printre fasciculele de raze solare palide şi pâlpâitoare ce pătrundeau prin acea masă de întuneric. Aproape de suprafaţă apa era la fel de caldă ca apa dintr-o cadă; când se ducea mai în adânc, suliţe de apă rece, de izvor, o izbeau drept în faţă şi nişte ghemotoace de nămol fin, ce se înălţau în cercuri, ca un fum verde din mâzgă de pluş, de pe fundul lacului, urcau în spirale la fiecare mişcare a braţului ei, la fiecare lovitură de picior.

Fetele mergeau să înoate doar de două ori pe săptămână: marţea şi joia. Iar Harriet era foarte fericită că azi era joi, întrucât de-abia dacă-şi revenise din tulburarea provocată de surpriza neplăcută pe care o avusese la sala de corespondenţă chiar în dimineaţa aceea. Primise o scrisoare de la Hely. Când a deschis-o, a văzut şocată o tăietură cu un articol dintr-un ziar din Alexandria, *Eagle*, care avea următorul titlu: „O REPTILĂ EXOTICĂ ATACĂ O FEMEIE”.

Tot în plic se afla şi o scrisoare, scrisă pe o

coală dictando dintr-un caiet şcolar.

— Ooo! E de la prietenul tău? o întrebă Dawn, care-i şi smulse scrisoarea din mână. *Salut, Harriet*, citi Dawn cu voce tare, în auzul tuturor. *Cum îţi mai merge*?

Tăietura din ziar căzu fluturând spre podea. Cu mâinile tremurânde, Harriet o apucă şi-o făcu ghemotoc, îndesând-o în buzunar.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi asta. Vezi despre ce-i vorba…

— Ce să vezi? Ce-i acolo? Ce-i aia? întrebă Dawn.

Harriet, care ţinea mâna în buzunar, rupse în bucăţele tăietura din ziar.

— E-n buzunar la ea! spuse Jada. Şi-a pus ceva în buzunar!

— Ia-i-o! Ia-i-o!

Jada se repezi veselă spre Harriet, iar Harriet o pocni drept în faţă.

Jada zbieră.

— O, Dumnezeule! M-a zgâriat! M-ai zgâriat pe pleoapă, javră mică ce eşti!

— Mai încet, fetelor, le pâsâi cineva. O să vă audă Mei.

Era vorba despre Melanie, îndrumătoarea ce răspundea de wigwamul lor.

— Îmi curge sânge! urla Jada. A încercat să-mi scoată ochiul! Futu-i!

Dawn rămase locului, năucită, cu gura – dată cu luciu de buze – căscată. Harriet profită de confuzie şi îi smulse scrisoarea de la Hely, pe care

şi-o îndesă în buzunar.

— Uitaţi-vă! spuse Jada, întinzând mâna.

Avea sânge pe degete şi pe pleoapă – nu mult, dar ceva tot era.

— Uitaţi-vă ce mi-a făcut! adăugă ea.

— Hei, fetelor, tăceţi odată! se auzi o voce piţigăiată de undeva. Altfel o să primiţi buline negre.

— Dacă mai primim una, adăugă altcineva pe un ton plângăreţ, n-o să mai avem voie să facem prăjituri la foc împreună cu băieţii!

— Da, exact! Tăceţi din gură!

Jada, strângând teatral pumnii păşi spre Harriet.

— Ai face bine să-ţi păzeşti spatele, fetiţo! spuse ea. Ai face bine…

— Tăceţi din gură! Vine Mei!

Apoi se auzi clopoţelul sunând pentru capelă. Aşa că Zach şi păpuşa lui au salvat-o pe Harriet, cel puţin pentru moment. Dacă Jada s-ar fi hotărât s-o toarne, Harriet ar fi intrat în belea, dar asta n-ar fi fost ceva nou: să intre în belele din cauza unor bătăi era ceva obişnuit pentru ea.

Ceea ce o îngrijora pe Harriet era articolul din ziar. Fusese un gest incredibil de prostesc din partea lui Hely să-i trimită articolul ăla. Măcar era bine că nu l-a văzut nimeni. Asta era important. În afară de titlu, nici ea nu văzuse mare lucru: reuşise să îl facă bucăţi bucăţele, împreună cu scrisoarea lui Hely, şi amestecase toate bucăţile acelea la ea în buzunar.

Ceva se schimbase în luminiş, observă Harriet. Zach încetase să vorbească şi, brusc, toate fetele rămaseră tăcute şi nemişcate. În liniştea care se lăsase, pe Harriet o cuprinse un acces de panică. Se aştepta ca toate capetele să se întoarcă deodată, ca la comandă, şi să se uite la ea, dar chiar atunci Zach şi-a dres vocea, iar Harriet, parcă trezită dintr-un vis, a înţeles că tăcerea aceea nu avea nicio legătură cu ea, ci doar marca momentul rugăciunii. Închise repede ochii şi îşi plecă şi ea capul.

* * *

Îndată ce rugăciunea a luat sfârşit, iar fetele au început să se întindă, să chicotească şi să se adune în grupuri de discuţii (Jada, Dawn şi Dârei vorbeau în mod clar despre Harriet, cu braţele încrucişate la piept şi cu privirile lor ostile traversând luminişul în direcţia Harrietei). Mei (cu cozorocul ei de tenis şi cu praf de oxid de zinc alb sub nas) o apucă de guler pe Harriet.

— Uită de înot. Soţii Vance vor să te vadă.

Harriet încercă să-şi ascundă nedumerirea.

— Sus în birou, continuă Mei, plimbându-şi limba peste aparatul dentar.

Privea undeva peste capul Harrietei – în mod cert după gloriosul Zach, îngrijorată că ar putea pleca în tabăra băieţilor fără să stea de vorbă cu ea.

Harriet dădu din cap că a priceput şi încercă să pară cât mai indiferentă. Ce puteau să-i facă? S-o silească să stea singură în wigwam toată ziua?

— Hei! strigă după ea Mei – care între timp îl zărise deja pe Zach, ridicase o mână şi îşi făcea loc printre fete, îndreptându-se spre el. Dacă soţii Vance termină cu tine înainte de ora de studiu biblic, vino pur şi simplu la terenul de tenis şi exersează împreună cu grupul de la ora zece. OK?

Pinii erau întunecaţi – o pauză binevenită după strălucirea spălăcită a luminii din „capelă” –, iar poteca prin pădure era moale şi lipicioasă. Harriet mergea cu capul în jos. *S-a dus vestea repede*! îşi zise ea. Deşi Jada era o nemernică agresivă şi sâcâitoare, Harriet nu-şi imaginase că-i şi turnătoare.

Dar cine ştie? Poate că nu era nimic. Poate că doctorul Vance voia doar s-o târască acolo la ceea ce el numea „sesiune” (în care repeta o mulţime de versete din Biblie pe tema supunerii şi-apoi întreba dacă Harriet îl recunoştea pe Iisus ca pe Mântuitorul ei personal) sau poate că voia s-o interogheze în problema figurinei din *Războiul Stelelor*. (în urmă cu două seri doctorul Vance convocase întreaga tabără – şi fete, şi băieţi – şi uriaşe la ei timp de o oră, pentru că unul dintre copii – spunea el – furase o figurină din *Războiul Stelelor* ce-i aparţinea lui Brantley, fiul lui preşcolar şi mereu mârâitor.)

Sau poate că era chemată pentru un telefon. Telefonul se afla în biroul doctorului Vance. Dar cine putea s-o sune pe ea? Hely?

Poate că-i poliţia, se gândi ea îngrijorată. *Poate c-au găsit căruciorul*. Încercă apoi să îşi

scoată din minte acest gând.

Ieşi din pădure şi înaintă precaută. În faţa biroului, lângă microbuz şi maşina combi a doctorului Vance, se afla o maşină cu plăcuţe de reprezentanţă – de la Dial Chevrolet. Înainte ca Harriet să apuce să se întrebe ce legătură avea maşina aceea cu ea, uşa biroului se deschise, se porni o cascadă melodioasă de clopoţei de vânt şi în prag apăru doctorul Vance, urmat de Edie.

Harriet era prea şocată ca să mai facă vreo mişcare. Edie era schimbată – slăbită, potolită – şi, preţ de o clipă, Harriet se întrebă dacă nu cumva se înşelase… dar nu, era chiar Edie, atâta doar că purta o pereche de ochelari vechi, cu care Harriet nu era obişnuită, cu nişte rame bărbăteşti, negre, mult prea masive pentru chipul ei, care o făceau să pară şi mai palidă.

Doctorul Vance o văzu pe Harriet şi-i făcu semne cu ambele mâini, de parcă ar fi fost pe partea opusă a unui stadion plin de lume. Harriet nu era deloc dornică să se apropie. Îi trecu prin minte că intrase într-o încurcătură – într-o mare-mare încurcătură –, dar apoi Edie o văzu şi chiar îi zâmbi şi, cumva (poate din cauza ochelarilor?), deveni din nou Edie cea dintotdeauna, Edie cea preistorică, Edie cea cu cutia în formă de inimă, care fluiera şi-i arunca mingi de baseball lui Robin sub cerul bântuit, spectral, de fotografie Kodak.

— Hotentot! o strigă Edie.

Doctorul Vance stătea lângă ea, afişând o bunăvoinţă exagerată, în vreme ce Harriet –

copleşită de atâta iubire la auzul vechii porecle alintătoare, rar utilizate – traversă grăbită pietrişul din luminiş, iar Edie pomi spre ea (pas vioi, milităros) şi o ciupi de obraz.

— Ei, da, doamnă. Ce bucurie s-o vadă pe bunica! izbucni doctorul Vance, dându-şi ochii peste cap şi balansându-se pe călcâie.

Vorbea cu o căldură copleşitoare, dar, în acelaşi timp, de parcă ar fi fost cu mintea la alte treburi.

— Harriet, îi zise Edie, astea sunt toate lucrurile tale?

Şi-abia atunci observă Harriet pe aleea de pietriş, la picioarele lui Edie, valiza, rucsacul şi racheta ei de tenis.

După o mică pauză năucă – în timpul căreia posesiunile sale aflate pe jos, pe alee, nici nu mai contară –, Harriet îi zise:

— Ai nişte ochelari noi.

— A, nu, ochelarii sunt vechi. Maşina e nouă.

Edie îi făcu un semn spre noul automobil, parcat lângă maşina doctorului Vance.

— Dacă mai ai şi altceva prin cabană, mai bine dă acum o fugă până acolo şi adu ce-ai de adus, adăugă ea.

— Dar unde-i maşina ta?

— Lasă asta. Grăbeşte-te.

Harriet – care nu era dintre cei care să caute la dinţi un cal de dar – o şi zbughi. O uluia perspectiva de a se salva din acest aşezământ neplăcut, cu atât mai mult cu cât ar fi fost gata să

se arunce la picioarele lui Edie, să zbiere şi s-o implore s-o ducă acasă.

În afară de câteva proiecte artistice pe care nu le voia (un suport grosolan de glastră şi un penar făcut din decupaje, care nu se uscase încă), singurele lucruri pe care le-a luat de acolo au fost sandalele de duş şi prosoapele. Cineva îi şutise unul dintre prosoape ca să se ducă la înot cu el, aşa că l-a luat pe cel rămas şi-a pornit-o în fugă spre cabana doctorului Vance.

Doctorul Vance încărca portbagajul noii maşini, ajutând-o pe Edie, care – Harriet observă asta abia acum – se mişca puţin cam ţeapăn.

Poate-i ceva legat de Ida, se gândi brusc Harriet. Poate că Ida s-a decis să nu mai renunţe la slujba de la ei. Sau poate că s-a hotărât să mă mai vadă o ultimă dată înainte de a pleca. Dar Harriet ştia foarte bine că niciuna dintre aceste presupuneri nu putea fi adevărată.

Edie se uită suspicioasă la ea.

— Parcă aveai două prosoape la tine.

— Nu, n-aveam.

Fata observă ceva întunecat şi închegat la baza nărilor lui Edie. Priza oare? Chester priza.

Înainte ca Harriet să urce în maşină, doctorul Vance veni pe partea ei şi, plasându-se între Harriet şi portieră, se aplecă puţin şi îi strânse mâna Harrietei.

— Dumnezeu are planul Lui, Harriet.

Doctorul Vance i-a zis chestia asta de parcă i-ar fi spus un mic secret.

— Înseamnă că nouă ne place întotdeauna acest plan? Nu. Înseamnă că îl înţelegem întotdeauna? Nu. Înseamnă că trebuie să ne jelim şi să ne plângem în legătură cu acest plan? în niciun caz.

Harriet, căreia îi ardeau obrajii de stânjeneală, se uită fix în ochii cenuşii şi duri ai doctorului Vance. În grupul de discuţii al Asistentei de după întâlnirea cu „Trupul tău se dezvoltă” se discutase o grămadă despre Planul lui Dumnezeu, despre faptul că toate tuburile şi hormonii şi scurgerile dezgustătoare din diapozitive reprezentau Planul lui Dumnezeu pentru fete.

— Şi de ce se întâmplă asta? De ce ne încearcă Dumnezeu? De ce ne pune la încercare hotărârea? De ce trebuie să reflectăm asupra acestor provocări universale?

Doctorul Vance studie atent chipul Harrietei.

— Ce ne învaţă ele când păşim pe calea noastră creştină?

Tăcere. Harriet era mult prea revoltată ca să-şi retragă mâna.

De undeva de sus, din pini, se auzea ţipătul unei gaiţe albastre.

— Parte din încercarea la care suntem supuşi, Harriet, este să acceptăm faptul că planul Lui este întotdeauna menit să facă bine. Şi ce înseamnă acceptarea? Că trebuie să ne plecăm în faţa voinţei Lui! Că trebuie să ne plecăm cu voie bună! Aceasta este încercarea căreia trebuie să-i facem

faţă noi, creştinii.

Dintr-odată, Harrietei – aflată cu faţa la doar câţiva centimetri de a lui – i s-a făcut foarte frică. Concentrându-se puternic, privi nemişcată o mică zonă cu ţepi roşcaţi din gropiţa bărbiei doctorului Vance, unde nu ajunsese cu aparatul de ras.

— Să ne rugăm, spuse deodată doctorul Vance şi-i strânse cu putere mâna. Iisuse Hristoase, continuă el, apăsându-şi ochii strâns închişi cu degetul mare şi cu arătătorul. Ce privilegiu este pentru noi să stăm în faţa Ta în ziua aceasta! Ce binecuvântare să ne rugăm alături de Tine! Să ne veselim cu toţii în prezenţa Ta!

Despre ce tot trăncăneşte ăsta? se gândi Harriet, cuprinsă de ameţeală. O mâncau ciupiturile de ţânţari, dar nu îndrăznea să se scarpine. Cu ochii doar pe jumătate închişi, privea neclintită la picioarele ei.

— O, Doamne! Te rog, fii alături de Harriet şi de familia ei în zilele care urmează. Ocroteşte-i, îndrumă-i, păstoreşte-i. Ajută-i, Doamne, continuă doctorul Vance, pronunţând toate consoanele şi silabele cât se poate de clar, ajută-i să înţeleagă că aceste dureri şi încercări fac parte din calea lor creştină…

Unde-i Edie? se gândi Harriet, ţinând ochii închişi*. În maşină*? Mâna doctorului Vance era lipicioasă şi neplăcută la atingere. Ce stânjenitor ar fi dacă acum ar apărea Marcy şi fetele din cabană şi ar vedea-o stând aşa, în picioare, în parcare şi, dintre toţi oamenii din lumea asta,

ţinându-se de mână tocmai cu doctorul Vance.

— O, Doamne. Ajută-i să nu-ţi întoarcă spatele. Ajută-i să se supună. Ajută-i să umble pe calea lor fără să se plângă. Ajută-i să nu se răzvrătească, să nu se revolte, ci să accepte căile Tale şi să respecte legământul Tău…

Să se supună la ce? se gândi Harriet, simţind un şoc slab, dar neplăcut.

— … te rugăm în numele lui Iisus Hristos, AMIN! conchise doctorul Vance cu un glas atât de puternic, că Harriet tresări.

Fata se uită în jur. Edie stătea în partea stângă a maşinii, sprijinindu-se cu o mână de capotă, deşi nu-i era clar dacă stătuse acolo tot timpul sau se deplasase într-acolo imediat după încheierea rugăciunii.

„Asistenta" Vance apăru şi ea ca din pământ. Se aplecă spre Harriet şi o cuprinse într-o îmbrăţişare mămoasă şi înăbuşitoare.

— Domnul te iubeşte, îi spuse ea cu o voce luminoasă. *Adu-ţi aminte de asta*!

O plesni apoi uşor pe fund şi se întoarse, radiind, spre Edie, de parcă s-ar fi aşteptat să înceapă o conversaţie obişnuită, absolut normală.

— Ei, bună!

Dar Edie nu era deloc în dispoziţia îngăduitoare sau sociabilă în care fusese atunci când o adusese pe Harriet în tabără. I-a oferit Asistentei doar un salut scurt, înclinând capul, şi asta a fost tot.

Urcară în maşină. După ce scrută o vreme pe

deasupra ochelarilor panoul de bord, cu care nu era obişnuită, Edie băgă maşina în viteză şi o luă din loc. Soţii Vance coborâră în mijlocul luminişului acoperit cu pietriş şi, ţinându-se unul pe altul de mijloc, fluturară mâinile până ce Edie luă colţul.

Maşina cea nouă avea aer condiţionat, ceea ce-o făcea să fie mult, mult mai liniştită. Harriet asimilă totul – aparatul de radio nou, geamurile automate – şi se foi stingheră pe locul ei. Şi, în răcoarea sigilată ermetic, cu motorul torcând monoton, înaintară prin umbra lichefiată a frunzişului de pe drumul cu pietriş, săltând sprinţar peste gropile care zdruncinaseră serios şasiul Oldsmobile-ului. Harriet n-a îndrăznit să se uite la bunica ei nici măcar pe furiş până când au ajuns la capătul drumului umbros şi au intrat pe autostrada scăldată în lumină.

Dar atenţia lui Edie părea să fie în altă parte. Continuau să ruleze pe şosea. Drumul era larg şi pustiu: nicio maşină, un cer fără nori, marginile de ţărână roşiatică convergând punctiform la orizont. Brusc Edie şi-a dres vocea, scoţând un *HÂÂM* stânjenitor şi zgomotos.

Harriet – surprinsă – şi-a întors privirea de la geam spre Edie, care i-a zis:

— Îmi pare rău, fetiţă dragă.

O clipă Harriet n-a mai putut să respire. Totul a încremenit: umbrele, inima ei, indicatoarele roşii ale cadranului de bord.

— Ce-i? întrebă ea.

Dar Edie nu-şi desprindea privirea de la drum. Chipul îi era împietrit.

Aerul condiţionat era dat prea tare. Harriet se îmbrăţişă, acoperindu-şi braţele goale. *A murit mama*, se gândi ea. *Sau Allison*. *Sau tata*. Şi chiar atunci şi-a dat seama, în adâncul inimii ei, că se simţea capabilă să depăşească asemenea momente. Întrebă tare:

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Libby.

* * *

În toată zăpăceala care a urmat după accident, nimănui nu i-a trecut măcar prin cap că ar fi fost posibil ca vreuna dintre bătrânele doamne să fi păţit ceva. În afară de câteva tăieturi şi julituri – şi, desigur, de nasul lui Edie, care şiroia de sânge şi arăta mai rău decât era cazul –, toate erau mai degrabă şocate decât rănite. Iar paramedicii le-au consultat cu o meticulozitate iritantă înainte de a le permite să plece.

— Asta n-are nici măcar o zgârietură, zise asistentul cel arogant de pe ambulanţă, cel care o ajutase pe Libby – toată numai o claie de păr, perle şi rochie roz pal – să iasă din maşina făcută armonică.

Libby părea şocată. Ea stătea în partea cea mai afectată de coliziune, dar, cu toate că se tot apăsa cu degetele la baza gâtului – aşa, uşurel, de parcă ar fi vrut să îşi ia pulsul –, flutură din mână şi, în momentul în care, în ciuda protestelor asistenţilor medicali, Edie ieşi pe uşa din spate a

ambulanţei, ca să vadă ce s-a întâmplat cu surorile ei, îi zise:

— O, nu-ţi face griji din pricina mea!

Toate aveau gâtul înţepenit. Edie şi-l simţea de parcă i-ar fi fost plesnit cu un bici. Adelaide, care se învârtea în jurul Oldsmobile-ului şi se tot ciupea de urechi, ca să vadă dacă mai are ambii cercei, exclama întruna:

— E-o adevărată minime că nu am murit! Edith, e o minime că nu ne-ai omorât pe toate!

Dar după ce au fost toate consultate, ca să se vadă dacă nu au vreo comoţie sau vreun os rupt (De ce, de ce n-a insistat ca idioţii aceia să-i ia tensiunea lui Libby? îşi zicea Edie. Doar era asistentă calificată şi se pricepea la astfel de lucruri!), în final singura pe care unul dintre paramedici a vrut s-o ducă la spital a fost Edie, ceea ce a înfuriat-o foarte tare, întrucât Edie nu era rănită – nu avea nimic, nicio vătămare internă, şi o ştia foarte bine. Şi s-a lăsat prinsă în disputa aceea. Nu i se rupsese nimic, în afară de coaste, pe care şi le fisurase la contactul cu volanul, şi, încă de pe vremea cât fusese asistentă în armată, Edie ştia că nu exista nimic pe lumea asta care să vindece coastele fisurate mai bine decât legarea lor strânsă cu o faşă, după care trimiteai soldatul la plimbare.

— Dar aveţi o coastă fisurată, doamnă, zise celălalt paramedic – nu cel arogant, ci cel cu capul mare cât o baniţă.

— Da, ştiu foarte bine! ţipă Edie la el.

— Dar, doamnă…

Şi nişte braţe nepoftite se întinseră spre ea.

— Ar fi bine să ne lăsaţi să vă ducem la spital, doamnă…

— De ce, mă rog? Pentru ca să mă lege strâns cu bandaje şi pe urmă să mă pună să plătesc o sută de dolari? Pentru o sută de dolari pot să-mi leg coastele şi singură!

— O singură vizită la Urgenţe o să vă coste mult mai mult de o sută de dolari, zise arogantul, sprijinindu-se cu o mână de sărmana maşină boţită a lui Edie. (Maşina! Maşina! Simţea că i se face rău la inimă de câte ori se uita la maşină!) Numai radiografia o să fie şaptezeci şi cinci de dolari.

Între timp se strânsese acolo mai multă lume: nişte băgăcioşi de la sucursala bancară de acolo, majoritatea fiind nişte fete micuţe care chicoteau şi mestecau gumă, cu părul tapat şi ruj maroniu pe buze. Tat – care făcuse semn maşinii de poliţie să oprească, fluturându-şi portofelul galben – se cocoţase pe bancheta din spate a Oldsmobile-ului distrus (deşi claxonul sima în continuare de te asurzea) şi a stat acolo cu Libby mai tot timpul discuţiei cu poliţiştii şi cu celălalt şofer, care durase o veşnicie. Şoferul era un bătrânel micuţ, sprinten şi enervant, care le ştia pe toate. Se numea Lyle Pettit Rixey, era foarte slab, purta nişte pantofi cu botul lung şi ascuţit, avea un nas încovoiat, ca un drac în cutie, şi un stil delicat de a-şi ridica genunchii foarte sus în aer când mergea. Părea foarte mândru că e din districtul

Attala şi de numele său, pe care-l repeta de nenumărate ori, cu multă plăcere. Arăta întruna cu degetul, certăreţ, spre Edie şi spunea „femeia de colo”. A scos apoi un sunet ce parcă sugera că Edie ar fi fost beată sau alcoolică.

— Femeia de colo mi-a venit drept în faţă. Femeia de colo habar n-are cum se conduce un automobil.

Edie s-a întors semeaţă pe călcâie şi a rămas cu spatele la el în timp ce răspundea întrebărilor poliţistului.

Accidentul fusese provocat de ea. Nu cedase trecerea, iar acum cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-şi accepte vinovăţia cu demnitate. I se spărseseră ochelarii şi de-acolo de unde stătea, în canicula arzătoare („Femeia de colo şi-a găsit tocmai o zi toridă ca asta ca să ţâşnească în faţa mea”, se tot plângea domnul Rixey asistenţilor de pe ambulanţă), Libby şi Tat nu se vedeau decât ca două pete mici, una rozalie şi alta galbenă, ce zăceau pe bancheta din spate a Oldsmobile-ului distrus. Edie îşi tampona fruntea cu o batistuţă de hârtie umedă. La Tribulaţie, la fiecare Crăciun, sub brad erau întotdeauna aşezate patru rochii de culori diferite: roz pentru Libby, albastru pentru Edie, galben pentru Tat şi violet pentru mezina Adelaide. Radiere colorate, funde colorate, hârtie de scrisori… păpuşi blonde din porţelan, toate identice, cu excepţia rochiţelor, fiecare cu o culoare pastelată diferită…

— Aţi făcut sau n-aţi făcut o întoarcere

bruscă? o întrebă poliţistul.

— Nu, n-am făcut. Am întors chiar aici, în parcare.

Lumina reflectată de oglinda unei maşini de pe autostradă îi distrase atenţia lui Edie şi exact în acelaşi timp îi răsări în minte, în chip inexplicabil, o amintire din copilărie: vechea păpuşă de tinichea a lui Tatty, îmbrăcată în rochiţa ei galbenă, de-acum mânjită de noroi şi zăcând cu picioarele răşchirate în praful curţii bucătăriei de la Tribulaţie, printre smochini, acolo unde mai veneau uneori găinile să scurme. Ea, Edie, nu se juca niciodată cu păpuşile – n-au interesat-o absolut deloc –, dar acum vedea păpuşa aceea de tinichea cu o claritate ciudată: trupul învelit într-o cârpă maronie şi nasul lucindu-i într-un argintiu metalic, macabru, acolo unde i se dusese vopseaua. Câţi ani trecuseră de când Tatty tot ţâra după ea prin curte jucăria aceea smotocită, cu cap metalic, de mort, câţi ani trecuseră de când Edie nu se mai gândise la chipul acela minuscul şi spectral, căruia-i lipsea nasul?

Poliţistul a interogat-o pe Edie timp de jumătate de oră. Avea o voce nazală, monotonă, şi nişte ochelari de soare reflectorizanţi, cu lentile oglindă, aşa că i-a dat un pic senzaţia că ar fi interogată de Musca din filmul horror cu acelaşi nume al lui Vincent Price. Edie, cu mâna streaşină la ochi, încerca să se concentreze la întrebările poliţistului, dar privirea i-o lua razna spre maşinile care treceau pe autostradă în mare viteză pe

lângă ei şi nu se putea gândi la nimic altceva în afară de păpuşa aceea înspăimântătoare a lui Tatty, cu nasul ei argintiu. Cum naiba se numea păpuşa aia? Edie nu-şi putea aminti nici s-o tai. Tatty nu a vorbit clar până n-a mers la şcoală şi toate păpuşile ei aveau nişte nume cu o sonoritate ridicolă, nume inventate din căpşorul ei, cum ar fi Gryce, Lillium şi Artemo…

Fetele de la sucursala bancară se plictisiseră şi, după ce-şi inspectară unghiile şi-şi dădură părul peste cap cu vârful degetelor, se întoarseră în clădire. Adelaide – pe care Edie o învinovăţea, înfuriată, pentru toată afacerea asta (ea şi Sanka ei!) – apăru foarte încurcată şi rămase la o distanţă respectabilă de întreaga scenă, de parcă n-ar fi făcut parte din ea. Stătea de vorbă cu o prietenă gălăgioasă de la cor, doamna Cartrett, care oprise maşina acolo ca să vadă ce se întâmplă. La un moment dat a sărit în maşină cu doamna Cartrett şi-a plecat fără s-o mai anunţe pe Edie.

— Mergem până la McDonald’s, să luăm un cârnat şi un biscuiţi le-a strigat ea lui Tat şi sărmanei Libby.

McDonald’s! Şi – colac peste pupăză – când în cele din urmă poliţistul cu faţă de insectă i-a dat voie lui Edie să plece, bineînţeles că biata ei maşină veche n-a vrut să pornească şi a fost nevoită să se îndrepte de spinare şi să se ducă din nou în sucursala bancară răcoroasă, trecând din nou prin faţa micuţelor funcţionare mieroase, ca

să întrebe dacă poate da un telefon de acolo. În tot acest timp Libby şi Tat au stat pe bancheta din spate a Oldsmobile-ului, în canicula aceea infernală, fără să se plângă.

N-a durat mult până să le vină taxiul. De-acolo de unde stătea ea, din biroul din faţă al managerului, în timp ce vorbea la telefon cu tipul de la atelierul auto, Edie se uita pe fereastră la cele două surori ale ei, care mergeau agale, la braţ, către taxi, croindu-şi drum cu mare grijă pe aleea de pietriş cu pantofii lor buni, de duminică. Edie le bătu în geam. Tat se întoarse pe jumătate în lumina tăioasă, înălţă un braţ şi numele păpuşii lui Tatty îi răsări dintr-odată în minte lui Edie atât de brusc, încât femeia izbucni într-un râs zgomotos.

— Ce? zise tipul de la atelierul auto.

Managerul – ascuns în spatele unor ochelari cu lentile groase – ridică privirea spre Edie, de parcă ar fi crezut-o ţicnită, dar ei nici că-i păsa. *Lycobus*. Sigur că da. Ăsta era numele păpuşii de tinichea. Lycobus cea obraznică şi care-o punea la punct pe propria sa mamă. Lycobus, care invita păpuşile Adelaidei la un *tea party* unde le servea numai cu apă şi ridichi.

Când apăru în sfârşit şi camionul de tractare, Edie acceptă invitaţia şoferului de a o duce şi pe ea acasă. Urca într-un camion pentru prima oară după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Cabina era înaltă şi n-a fost plăcut să se cocoaţe până acolo aşa cum era acum, cu coastele fisurate,

dar, aşa cum îi plăcea teribil judecătorului să le reamintească fiicelor sale, când cerşeşti, nu stai să alegi.

Până a ajuns acasă, s-a făcut aproape unu. Edie şi-a pus hainele la loc pe umeraşe (şi până nu s-a dezbrăcat, nu şi-a amintit că valizele se aflau încă în portbagajul Oldsmobile-ului), apoi a făcut o baie rece. Aşezată pe marginea patului, în sutien şi chiloţi, a tras adânc aer în piept şi şi-a legat coastele cât de strâns a putut. Apoi a băut un pahar de apă şi a luat un Empirin cu codeină rămas de la vreo vizită la dentist, şi-a pus pe ea un chimono şi s-a întins pe pat.

S-a trezit mult mai târziu, când a sunat telefonul. O clipă i s-a părut că vocea subţire şi slabă de la capătul celălalt al firului era a mamei fetiţelor.

— Charlotte? a zis ea tăios.

Apoi, cum nu a primit niciun răspuns, a adăugat:

— Cine-i la telefon, vă rog?

— Allison. Sunt la Libby acasă, iar ea… pare tulburată.

— Are toate motivele, zise Edie.

Durerea acută pe care a simţit-o în momentul în care s-a ridicat în şezut a fost atât de bruscă şi a luat-o aşa de tare prin surprindere, încât Edie a trebuit să respire precipitat.

— Nu-i momentul să se ocupe de musafiri. N-ar fi trebuit să te duci la ea şi s-o sâcâi tocmai acum, Allison.

— Nu pare obosită. Zice… zice că trebuie să mureze nişte sfeclă.

— Să mureze sfeclă! pufni Edie. Şi eu aş fi teribil de tulburată dac-ar trebui să murez sfeclă chiar în după-amiaza asta!

— Dar ea zice…

— Fugi acasă şi las-o pe Libby să se odihnească! spuse Edie.

Era un pic ameţită de la pilula calmantă pe care o luase şi, cum se temea să nu fie iscodită prea tare în legătură cu accidentul (poliţistul îi sugerase că s-ar putea să aibă probleme cu ochii şi s-a pomenit chiar de o verificare şi de anularea carnetului), era nerăbdătoare să încheie cât mai rapid orice conversaţie.

Pe fundal se auzea un murmur agitat.

— Ce-i asta? Alo?

— E îngrijorată. Ea m-a rugat să te sun, Edie. Nu ştiu ce să fac. Te rog, vino să vezi…

— La ce bun? zise Edie. Dă-mi-o la telefon.

— E în camera cealaltă.

Câteva murmure scurte, neclare, apoi iar vocea lui Allison.

— Zice că trebuie să meargă în oraş şi nu ştie unde-i sunt pantofii şi ciorapii.

— Spune-i să nu-şi facă griji. Valizele sunt în portbagajul maşinii. A tras un pui de somn?

Urmară din nou nişte murmure, suficient cât să pună la încercare răbdarea lui Edie.

— Alo? zise ea tare.

— Ea zice că e bine, Edie, dar…

(Libby zicea mereu că e bine. Chiar şi atunci când a făcut scarlatină, ea tot bine se simţea.)

— … dar nu vrea să stea jos, adăugă Allison (vocea ei părea îndepărtată, de parcă n-ar fi ţinut telefonul cum trebuie la gură). Stă în picioare în camera de zi…

Cu toate că Allison a continuat să vorbească, iar Edie a continuat să asculte, propoziţia s-a terminat, apoi a început alta şi abia atunci Edie şi-a dat brusc seama că n-a înţeles nimic.

— Îmi pare rău, zise ea scurt. Trebuie să vorbeşti mai tare…

Şi, înainte să apuce s-o dojenească pe Allison pentru faptul că mormăia, la uşa din faţă s-a auzit o oarecare agitaţie şi apoi o serie de ciocănituri uşoare: *toc-toc-toc-toc*.

Edie şi-a înfăşurat iar chimonoul pe lângă ea, şi-a legat mai strâns bandajul şi s-a uitat pe hol. Acolo se afla Roy Dial, care rânjea ca un oposum, dezvăluindu-şi dinţii lui mici şi cenuşii, ca zimţii unui ferăstrău. Bărbatul flutură *din mână* scurt şi vesel.

Edie se strecură iute înapoi în dormitor. *Hoitarul*, se gândi ea. *Ce l-aş împuşca*. Părea vesel ca un cintezoi. Între timp Allison spunea altceva.

— Ascultă, trebuie să te las, i-o tăie Edie. E cineva pe verandă şi eu nu sunt îmbrăcată.

— Zice că trebuie să se întâlnească la gară cu o mireasă, rosti foarte clar Allison.

După o clipă, Edie – căreia nu-i plăcea să recunoască faptul că nu mai auzea prea bine şi

care obişnuia să treacă în galop peste silogismele conversaţionale – inspiră adânc (atât de adânc, încât o durură coastele) şi zise:

— Spune-i lui Lib că i-am zis să stea culcată. Dacă vrea, pot să vin până acolo să-i iau tensiunea şi să-i dau un calmant de îndată ce…

Toc-toc-toc-toc-toc!

— De îndată ce scap de ăsta, zise ea şi-apoi îşi luă la revedere.

Îşi aruncă un şal pe umeri, îşi puse papucii şi se îndreptă spre hol. Prin panoul de sticlă plumbuită al uşii se văzu cum domnul Dial – cu gura căscată, într-o pantomimă exagerată a încântării – ţinea ridicat ceva care arăta ca un coş de fructe împachetat în celofan galben. Când o văzu în halat, domnul Dial făcu un gest de scuză panicată (cu sprâncenele adunate în mijlocul frunţii într-un „v” întors invers) şi, mişcându-şi exagerat buzele, arătă înspre coş, rostind:

— Îmi pare rău că vă deranjez! E doar o mică atenţie! O las chiar aici…

După o clipă de indecizie, Edie îi strigă – pe un ton schimbat, vesel:

— Aşteaptă! Ies chiar acum!

Apoi, cu zâmbetul acrindu-i-se când se întoarse cu spatele, se duse repede în camera ei şi luă de pe umeraş o rochie de casă.

Îşi trase fermoarul la spate, apoi, pac, pac, îşi dădu cu roşu în obraji, îşi pudră rapid nasul, îşi trecu peria prin păr – strâmbându-se de durere când ridică braţul – şi aruncă o privire rapidă în

oglindă înainte să deschidă uşa şi să coboare în hol, ca să-l întâmpine pe domnul Dial.

— Ei, ia te uită, zise ea rece când domnul Dial îi oferi coşul.

— Sper că nu v-am deranjat, zise domnul Dial, întorcând cochet capul, ca să o poată privi şi cu ochiul celălalt. Dorothy s-a întâlnit din întâmplare cu Susie Cartrett la băcănie şi ea i-a povestit totul despre accident... Eu tot spun de ani de zile, continuă el, lăsându-şi o mână pe braţul ei, ca să sublinieze ideea, că trebuie să pună un semafor la intersecţia aceea. De ani de zile! Am sunat la spital, dar mi s-a spus că nu aţi fost internate. Slavă Domnului!

Punându-şi o mână pe piept, domnul Dial îşi înălţă ochii spre cer, în semn de gratitudine.

— Da, slavă Domnului, zise Edie, îmblânzindu-se. Vă mulţumesc.

— Ascultaţi-mă pe mine, acolo e cea mai periculoasă intersecţie din district! Vă spun eu ce-o să se întâmple. E păcat, dar cineva o să moară acolo înainte să se întrunească Comisia Districtuală şi să ia măsuri. O să moară!

Edie a constatat cu surprindere că maniera de abordare a domnului Dial o cucerea – lucru extrem de agreabil, mai ales că bărbatul părea convins de faptul că accidentul nu se petrecuse din vina ei. Şi în momentul în care el arătă spre Cadillac-ul cel nou parcat lângă bordură („Un mic gest de simpatie... m-am gândit că, poate, aveţi nevoie de o maşină cu împrumut pentru câteva zile...”), Edie

nu s-a mai arătat la fel de ostilă faţă de familiaritatea lui parşivă cum ar fi fost chiar şi cu câteva minute în urmă, ci a ieşit amabilă şi l-a ascultat cum îi prezintă toate caracteristicile maşinii: scaunele îmbrăcate în piele, sistemul audio, servodirecţia („Frumuseţea asta stă la mine, în parcul de maşini, doar de două zile şi trebuie să spun că din prima clipă când am văzut-o, m-am gândit: uite maşina perfectă pentru domnişoara Edith!”). Spectacolul oferit de demonstraţiile domnului Dial cu geamurile automate şi aşa mai departe era urmărit de Edie cu o satisfacţie ciudată, mai ales dacă ne gândim că doar cu puţin timp în urmă unele persoane fuseseră atât de arogante, încât şi-au permis să-i sugereze lui Edie că nu ar mai trebui să conducă deloc o maşină.

Domnul Dial continua să vorbească, iar pilula calmantă luată de Edie îşi pierdea treptat efectul. Ea încercă să i-o reteze, dar domnul Dial profită de avantajul deţinut (căci el ştia de la şoferul camionului de tractare că Oldsmobile-ul era bun de dus la fiare vechi) şi începu deja să arunce cu beneficii. Reducere de cinci sute de dolari faţă de preţul de catalog… şi de ce? întinse palmele în faţă:

— Nu din bunătatea inimii mele. Nu, domnişoară Edith. O să vă spun de ce. Pentru că sunt un bun om de afaceri şi pentru că Dial Chevrolet doreşte să facă afaceri cu dumneata.

În lumina luxuriantă a verii, în timp ce domnul

Dial stătea acolo şi-i tot explica de ce avea să-i prelungească garanţia deja prelungită, lui Edie – odată cu o durere ascuţită, ca de cuţit, în coşul pieptului – îi răsări fulgerător în minte un coşmar legat de greutăţile bătrâneţii. Încheieturi dureroase, ochi înceţoşaţi, permanentul gust de aspirină în gât. Vopseaua jupuită de pe casă, acoperişul spart, robinetele picurând şi pisicile făcând pipi pe covoare şi pe peluze unde iarba nu se mai tundea niciodată. Şi mai era şi timpul: timp suficient ca să stai în curte ore în şir şi să asculţi orice şarlatan, orice pungaş, orice „binevoitor" nechemat care ar fi apărut pe acolo. Doar i se întâmplase atât de des chiar ei, lui Edie, să meargă cu maşina până la Tribulaţie şi să-l găsească pe tatăl ei, judecătorul, stând la taclale pe alee cu vreun vânzător ambulant, cu vreun intermediar fără scrupule sau cu câte un ţigan rânjitor, care era angajat să reteze coroanele copacilor şi care avea să pretindă apoi că se înţeleseseră să fie plătit pe *creangă* tăiată, nu pe copac, toţi nişte iulie amabile în pantofi Florsheim şi care-i ofereau bătrânului ei tată reviste cu gagici şi câte-o duşcă de whisky, iar între timp îi prezentau tot felul de oportunităţi de afaceri şi investiţii cu beneficii incredibile: drepturi de exploatare a unor minereuri, exclusivitate pe francize, precum şi suficiente investiţii fără risc şi Şanse ale Vieţii cât să-l uşureze pe bietul ei tată de tot ce avea, inclusiv de casa natală…

Edie asculta, iar senzaţia de disperare şi

deznădejde îi sporea. Ce rost avea să se zbată? Ea – ca şi tatăl său – era o bătrână stoică şi păgână. Cu toate că mergea la biserică – era o obligaţie civică şi socială –, nu credea niciun cuvânt din ce se spunea acolo. Peste tot în jur se simţea un parfum de mormânt proaspăt: de iarbă cosită, de crini şi pământ răscolit. Edie simţea o durere acută în coaste la fiecare răsuflare şi nu-şi putea lua gândul de la broşa sa cu onix şi diamante, moştenită de la mama ei, pe care o împachetase – ca o bătrână smintită ce era – şi-o pusese într-un geamantan neîncuiat, într-o maşină făcută zob în cealaltă margine a oraşului. *Toată viaţa am fost jefuită*, *se gândi ea*. *Tot ce am iubit mi-a fost răpit*.

Şi, cumva, prezenţa plăcută a domnului Dial îi declanşă o stare de bine stranie, aşa roşu la faţă cum era, cu mirosul dulceag al loţiunii lui de după ras şi cu chicotitul lui ascuţit, ca de delfin. Stilul lui agitat, ce contrasta cu maturitatea consistentă a pieptului ascuns sub cămaşa apretată, emana, în chip ciudat, ceva liniştitor. *Întotdeauna l-am considerat un bărbat bine*, îşi zise Edie. Roy Dial avea lipsurile lui, dar cel puţin nu era atât de impertinent încât să insinueze că Edie n-ar fi o şoferiţă bună. „O să conduc, asta-i sigur”, a tunat ea la nulitatea aia de doctor oftalmolog doar cu o săptămână în urmă, „chiar dacă o să-i omor pe toţi locuitorii din Mississippi…” Iar acum, în timp ce stătea şi-l asculta pe domnul Dial cum îi tot vorbea despre maşină şi-i simţea degetul grăsuţ pe braţ (doar un singur lucru să-i mai zică – şi apoi încă

unul, până când se plictisise cu totul de el, iar atunci el a întrebat-o: „Ce-ar trebui să vă mai zic ca să deveniţi clienta mea? Chiar acum! Spuneţi-mi ce să vă zic ca să faceţi afaceri cu mine.”), chiar acum, când Edie se simţea, în mod straniu, prea slabă ca să poată să se elibereze, aşa că a rămas şi-a continuat să asculte tonalitatea piţigăiată a vocii domnului Dial, Libby, după ce a vomitat într-un lighean, s-a întins pe pat, cu o cârpă umedă şi rece pe frunte, şi-a intrat pe nesimţite într-o comă din care nu s-a mai trezit niciodată.

* * st-o comoţie cerebrală. Asta s-a întâmplat. Nimeni nu ştia când o avusese pe prima. În orice altă zi Odean ar fi fost acolo, dar tocmai atunci avea o săptămână liberă, dată fiind excursia lor. Când Libby a deschis în cele din urmă uşa – i-a luat atât de mult timp, încât Allison a crezut că dormea –, nu avea ochelarii pe nas, iar privirea îi era puţin înceţoşată. Se uita la Allison de parcă ar fi aşteptat pe altcineva.

— Te simţi bine? o întrebă Allison, care auzise povestea cu accidentul.

— O, da! răspunse distrată Libby.

O lăsă pe Allison să intre şi apoi începu să bântuie prin casă, de parcă ar fi căutat un obiect pus aiurea. Libby părea în regulă, cu excepţia unei mici vânătăi de formă neregulată pe unul din pomeţi, o vânătaie de culoarea jeleului de struguri bine întins, şi a faptului că părul nu-i era aşa de aranjat cum îi plăcea ei să fie.

Uitându-se în jur, Allison îi zise:

— Nu-ţi găseşti ziarul?

Casa era curată lună: podelele erau proaspăt spălate, praful era şters şi până şi pernele decorative de pe canapea erau înfoiate şi aşezate cum trebuie. Într-un fel, tocmai ordinea aceea desăvârşită din casă a împiedicat-o pe Allison să-şi dea seama că s-ar putea să nu fie totul tocmai în regulă. La ea acasă boala era sinonimă cu dezordinea, cu perdelele afumate şi cearşafurile pline de ţărână, cu sertarele lăsate vraişte şi firimiturile de pe masă.

După o scurtă căutare, Allison găsi ziarul, cu ochelarii puşi pe el, undeva pe podea, lângă scaunul lui Libby, şi îl duse la bucătărie, unde Libby stătea la masă şi netezea faţa de masă cu mâna, făcând nişte mişcări repetitive, circulare.

— Uite-aici cuvintele tale încrucişate, zise Allison.

Bucătăria era scăldată într-o lumină supărător de strălucitoare. În ciuda soarelui care pătrundea din abundenţă prin perdele, nu se ştie din ce motiv, luminile din plafon erau aprinse, de parcă afară ar fi fost o după-amiază întunecată de iarnă şi nu miezul verii.

— Vrei să-ţi aduc un creion?

— Nu, nu pot să mă ocup de prostia aia, zise voioasă Libby, dând ziarul la o parte. Îmi fug literele de sub ochi. Acum trebuie să mă apuc de sfeclele mele.

— De sfecle?

— Dacă nu încep acum, n-o să termin la timp. Micuţa mireasă vine în oraş cu numărul 4…

— Ce mireasă? întrebă Allison după o mică pauză.

Nu auzise niciodată de numărul 4, indiferent ce-o fi fost chestia aia. Totul era strălucitor şi ireal. Ida Rhew plecase doar cu oră în urmă, exact ca în fiecare vineri – doar că nu avea să mai revină niciodată luni. Şi nu luase cu ea nimic, în afară de paharul roşu din plastic din care bea ea de obicei. Pe hol, în drum spre ieşire, refuzase atât butaşii tăiaţi cu grijă, cât şi cutia cu cadouri, despre care a zis că era prea grea ca s-o care cu ea.

— N-o să am nevoie de alde astea! a zis ea veselă, întorcându-se spre Allison şi privind-o în ochi, iar tonul ei suna de parcă i-ar fi oferit cineva un nasture sau o acadea deja linsă de vreun copilaş. De ce crezi tu c-am eu nevoie de prostiile astea?

Allison, uluită, se chinuia să nu izbucnească în plâns.

— Ida, te iubesc, i-a zis ea.

— Ei bine, a spus Ida gânditoare, şi eu te iubesc.

Era îngrozitor. Era prea îngrozitor ca să se întâmple cu adevărat. Şi totuşi iată-le că stăteau chiar acolo, lângă uşa de la intrare. Allison simţi cum îi urcă în gât un nod de amărăciune când văzu cât de meticulos îşi împături Ida cecul verde, care stătea pe masă, cu faţa în sus – „douăzeci de dolari şi zero cenţi” –, asigurându-se că ambele

margini erau aliniate şi perfect egale înainte de a-l netezi dintr-o mişcare cu degetul mare şi arătătorul. Apoi îşi desfăcu gentuţa neagră şi îl puse înăuntru.

— Nu mai pot să trăiesc cu douăzeci de dolari pe săptămână, zise Ida.

Avea o voce calmă şi naturală, dar, în acelaşi timp, ceva nu era în regulă. Cum de putea să stea acolo aşa? Cum se putea ca un astfel de moment să fie real?

— Vă iubesc pe toate. Dar aşa a fost să fie. Îmbătrânesc şi eu.

O atinse pe Allison pe obraz.

— Să fiţi cuminţi amândouă. Spune-i micuţei Ur c-o iubesc.

„Ur" era prescurtarea de la „Urâta", cum îi zicea Ida Harrietei când se purta urât. Apoi uşa se închise şi gata cu Ida Rhew.

— Cred, începu Libby – iar Allison, uşor alarmată, observă că Libby scruta podeaua bucătăriei, făcând nişte mişcări spasmodice, de parcă ar fi văzut o molie fluturându-i pe la picioare –, cred că n-o să le mai găsească atunci când ajunge acolo…

— Poftim? sări Allison.

— *Sfeclele*. *Sfeclele murate*. O, cât aş vrea să mă ajute cineva! zise Libby, dându-şi ochii peste cap, tânguitoare şi cumva caraghioasă.

— Vrei să te ajut eu cu ceva?

— Unde-i Edith? întrebă Libby cu o voce stranie, sacadată şi aspră. Ea poate să mă ajute.

Allison se aşeză la masa din bucătărie şi încercă să-i capteze atenţia.

— Trebuie să faci sfecla azi? întrebă ea. Lib?

— Nu ştiu decât ce mi-au zis ei.

Allison dădu din cap că pricepe şi rămase o clipă pe gânduri în bucătăria mult prea luminoasă, întrebându-se cum să procedeze în continuare. Uneori Libby venea acasă de la Societatea Misionară sau de la Cerc cu nişte solicitări ciudate şi foarte clare: timbre verzi, rame vechi de ochelari, etichete de la supele Campbell (pe care azilul baptist din Honduras le dădea în schimbul banilor lichizi) sau beţişoare de acadele sau sticle vechi de detergent Lux (pentru obiectele de artă de la bazarul organizat de biserică).

— Spune-mi pe cine să sun, zise în cele din urmă Allison. O să sun şi-o să le spun că ai fost implicată într-un accident chiar azi. Poate să aducă altcineva sfeclele.

Brusc, Libby spuse:

— Edith o să facă ceva pentru mine.

Apoi se ridică în picioare şi se duse în camera alăturată.

— Vrei s-o sun? întrebă Allison, uitându-se lung după ea. Libby?

N-o auzise niciodată vorbind atât de jgrăbit.

— Edith o să pună toate lucrurile în ordine, zise Libby cu o voce slabă şi plângăreaţă, care nu-i stătea în fire.

Atunci Allison s-a hotărât să pună mâna pe telefon. Dar ea însăşi se afla încă sub influenţa

plecării Idei şi ceea ce n-a reuşit să spună în cuvinte când a vorbit cu Edie a fost cât de degradată era starea lui Libby, cât de confuză părea ea, cât de ciudat i s-a năruit expresia. Maniera ruşinată în care se tot trăgea de o margine a rochiei. Allison a întins firul de la telefon cât a putut de mult şi şi-a întins şi gâtul, ca să se uite în camera cealaltă în timp ce vorbea, bâlbâindu-se de consternare. Părul alb, sârmos, al lui Libby părea de un roşu incandescent – un păr atât de subţiat şi de rar, încât Allison aproape că-i vedea urechile mari printre firele de păr.

Edie a întrerupt-o pe Allison înainte de a termina:

— Fugi acasă şi las-o pe Libby să se odihnească.

— Stai puţin, a spus atunci Allison şi s-a dus în camera cealaltă. Libby? E Edie. Vrei să vii şi să vorbeşti cu ea?

— Ce-i asta? a întrebat Edie. Alo?

Lumina soarelui se răspândea pe masa din sufragerie, lăsând nişte băltoace de aur strălucitor, sentimental. Monede scânteietoare de lumină – reflectate de candelabru – licăreau pe plafon. Toată casa părea scăldată într-o lumină orbitoare, ca o sală de bal. Contururile lui Libby străluceau într-un roşu aprins, ca un tăciune încins, iar soarele după-amiezii, care se revărsa în jurul ei, o înconjura cu o aură ce purta în umbra sa un întuneric care dădea impresia că arde.

— Libby... sunt îngrijorată din pricina ei, a

spus disperată Allison. Te rog, vino până aici! Nu-mi dau seama despre ce tot vorbeşte.

— Ascultă, trebuie să te las. E cineva la uşă şi eu nu sunt îmbrăcată.

Apoi Edie a închis telefonul. Allison a rămas un moment în picioare, lângă telefon, încercând să-şi adune gândurile, apoi a intrat zorită în cealaltă încăpere, ca să vadă ce-i cu Libby. Bătrâna s-a întors spre ea cu nişte ochi ficşi, încremeniţi.

— Aveam doi ponei, a spus ea. Doi căluţi murgi.

— O să chem un doctor.

— Nu, în niciun caz! a ripostat Libby cu atâta fermitate, încât

Allison s-a făcut mică la auzul tonului ei de adult. N-ai să faci aşa ceva”.

— Dar nu te simţi bine.

Allison a început să plângă.

— Ba da, mă simt bine. Mă simt bine. Doar că ar fi trebuit să vină să mă ia până acum, a spus Libby. Pe unde umblă? S-a făcut deja târziu.

Şi şi-a pus mâna ei micuţă, pergamentoasă, în mâna lui Allison, uitându-se la ea de parcă s-ar fi aşteptat într-adevăr să fie dusă undeva.

* * *

Parfumul amestecat de crini şi tuberoze, care umplea sufocanta cameră funerară, o făcu pe Harriet să-şi simtă stomacul zvâcnindu-i neplăcut ori de câte ori ventilatorul se rotea şi sufla în direcţia ei. Era îmbrăcată cu cea mai bună rochie

a ei de duminică – rochia albă cu margarete – şi stătea cu ochii mijiţi pe o canapeluţă cu spătarul ornamentat. Sculpturile din lemn o înţepau între omoplaţi. Rochia avea corsetul prea strâmt – ceea ce-i sporea senzaţia de apăsare în dreptul pieptului şi pe cea de îmbâcseală sufocantă, dându-i impresia că respira într-o atmosferă din spaţiul extraterestru, care n-avea oxigen, ci un fel de gaz vid. Nu mâncase nimic nici seara, nici dimineaţa, întrucât cea mai mare parte a nopţii şi-o petrecuse stând trează, cu capul băgat în pernă şi plângând, iar dimineaţa târziu, când – cu capul pulsându-i – a deschis ochii în propriul dormitor, a rămas acolo culcată, nemişcată, timp de câteva minute ameţitoare, uluită de obiectele familiare din jur (perdelele, reflectarea frunzelor în oglinda mesei de toaletă, până şi aceeaşi grămadă de cărţi de la bibliotecă, ce trebuiau înapoiate, iar acum zăceau pe jos). Toate erau exact aşa cum le lăsase în ziua când plecase în tabără – apoi o doborî brusc, ca un bolovan greu, gândul că Ida nu mai era cu ele, că Libby murise şi totul era îngrozitor şi aiurea.

Edie, îmbrăcată în negru şi cu un colier mare de perle la gât – cât de impunătoare arăta acolo, lângă piedestal, cu caietul cu invitaţi în mână! – stătea lângă uşă. Repeta exact acelaşi lucru în faţa fiecărei persoane care intra.

— Sicriul se află în camera din spate, îi spuse ea, în chip de salut, unui bărbat roşu la faţă, într-un costum de un maroniu colbuit, care îi strânse

mâna.

Apoi îi aruncă peste umăr osoasei doamne Fawcett, care tropăia cuviincios în spatele lui, aşteptându-şi rândul:

— Sicriul se află în camera din spate. Mă tem că trupul neînsufleţit nu mai poate fi văzut. Nu eu am hotărât asta.

Doamna Fawcett păru o clipă încurcată, apoi îi apucă şi ea mâna lui Edie. Părea gata să izbucnească în plâns.

— Mi-a părut aşa de rău când am auzit! zise ea. Noi, cei de la bibliotecă, am iubit-o toţi teribil de mult pe domnişoara Cleve. N-am fost niciodată aşa de tristă ca azi-dimineaţă, când am mers la bibliotecă şi am văzut cărţile puse deoparte pentru ea.

Doamna Fawcett! se gândi Harriet, potopită de un val de afecţiune deznădăjduită. În mulţimea aceea de costume întunecate, ea reprezenta o reconfortantă pată de culoare cu rochia ei de vară cu imprimeu şi espadrilele roşii. Arăta ca şi cum ar fi venit direct de la lucru.

Edie o bătu uşor pe mână.

— Şi ea vă iubea grozav de mult pe toţi cei de la bibliotecă, spuse ea.

Harrietei i se făcu rău când auzi tonul acela dur şi cordial al lui Edie.

Adelaide şi Tat stăteau pe canapeaua de vizavi de Fiarriet şi discutau cu două doamne solide şi mai în vârstă, care păreau să fie surori. Vorbeau despre florile din capela funerară, care, din

neglijenţa celor de la firma de pompe funebre, fuseseră lăsate să se ofilească peste noapte. Asta comentau, îngrozite şi zgomotoase, cele două doamne solide.

— Se pare că totuşi femeile de serviciu sau, poate, altcineva le-ar fi udat! exclamă cea mai zdravănă şi mai veselă dintre ele, cea cu obrajii roşii ca două mere, rotunjoară toată şi cu un păr alb şi cârlionţat, de parcă ar fi fost nevasta lui Moş Crăciun.

— O, spuse Adelaide cu răceală, ciupindu-se de bărbie, nu cred că şi-au bătut capul cu *asta!*

Iar Harriet simţi cum o străpunge un acces insuportabil de ură – faţă de Addie, faţă de Edie şi faţă de toate babele alea care îşi etalau avântate priceperea în domeniul protocolului jelitului.

Chiar lângă Harriet se afla un alt grup de doamne vesele, care ciripeau de zor. Harriet nu o cunoştea pe niciuna dintre ele, cu excepţia doamnei Wilder Whitfield, organista de la biserică. Cu doar o clipă în urmă râseseră aşa de zgomotos, de parcă ar fi fost la o partidă de cărţi, dar acum ţineau toate capetele plecate şi încercau să vorbească şuşotit.

— Olivia Vanderpool, murmură o doamnă cu un chip blând şi neted. Ei bine, Olivia a zăcut ani în şir. Spre sfârşit mai avea doar vreo treizeci şi ceva de kilograme şi nu mai putea mânca nimic solid.

— Biata Olivia! După cea de-a doua prăbuşire nu şi-a mai revenit niciodată.

— Se zice că, oricum, cancerul osos e cel mai rău.

— Absolut. Tot ce pot să vă spun este că e o adevărată binecuvântare că micuţa domnişoară Cleve s-a stins aşa de rapid. Din moment ce n-avea pe nimeni.

N-avea pe nimeni? se gândi Harriet. Libby?

Doamna Whitfield observă că Harriet o fixa cu privirea şi îi zâmbi, dar Harriet se întoarse cu spatele şi îşi înţepeni privirea în covor, cu ochii şi pleoapele roşii. Plânsese aşa de mult de când se întorsese cu maşina din tabără, încât se simţea ameţită şi îi venea să vomite. Nu putea să înghită. Cu o noapte în urmă, când în sfârşit a adormit, a visat nişte insecte: un roi negru şi furios ce ieşea dintr-o sobă în casa cuiva.

— A cui e fata asta? o întrebă cu o şoaptă teatrală femeia cu faţa netedă pe doamna Whitfield.

— Ah! exclamă doamna Whitfield şi vocea îi scăzu brusc.

În obscuritatea de acolo lumina felinarelor cu ulei vălurea şi pâlpâia în ochii plini de lacrimi ai Harrietei. Totul se înceţoşa, totul se topea. O parte din ea – rece şi furioasă – stătea acolo separată de persoana ei şi o lua peste picior pentru că plângea, în timp ce flăcările de la lumânări se dizolvau şi se recompuneau în prisme răutăcioase.

Casa mortuară – aflată pe Main Street, lângă biserica baptistă – era o clădire înaltă, victoriană, care îşi înălţa spre cer turlele şi lucrătura sa cu

coame şi creste ascuţite, din fier forjat. De câte ori nu trecuse Harriet cu bicicleta pe acolo, întrebându-se ce se petrecea oare în turlele acelea, în spatele cupolelor şi al ferestrelor boltite! Uneori – noaptea, după moartea cuiva – o lumină misterioasă licărea în turnul cel mai înalt al clădirii, în spatele vitraliului, o lumină care o făcea să se gândească la un articol despre mumii pe care-l citise într-un număr vechi din *National Geographic*. *Preoţii-îmbălsămători lucrau din greu toată noaptea*, scria sub imaginea de acolo (Karnakul după lăsarea întunericului, cu o lumină spectrală arzând) *ca să-i pregătească pe faraoni pentru îndelungata lor călătorie în lumea de dincolo*. Ori de câte ori vedea lumina arzând în turnul clădirii, Harriet simţea că o trec fiori pe şira spinării şi pedala ceva mai repede înspre casă sau – în nopţile de început de iarnă, când se întorcea de la orele de cor – îşi strângea paltonul mai bine pe lângă ea şi se cuibărea pe locul din spate al maşinii lui Edie.

Ding-dong, suna clopotul castelului…

cântau fetele în timp ce săreau coarda pe peluza bisericii după orele de cor.

Rămas-bun, mamă, îngroapă-mă în cimitir.

Lângă fratele meu mai mare…

Indiferent ce ritualuri nocturne aveau loc acolo sus – tăieturi, drenări şi împăieri ale celor dragi –, partea de jos a clădirii era cufundată într-un aer victorian grav, înfricoşător. În saloane şi în sălile de primire proporţiile erau măreţe şi pline

de umbre, covorul gros şi scorţos, mobila (alcătuită din scaune strâmbe şi canapeluţe demodate) sărăcăcioasă şi ţeapănă. Un cordon din catifea bloca trecerea la poalele scărilor cu covor roşu, ce se retrăgea treptat înspre o întunecime de film de groază.

Antreprenorul de pompe funebre era un tip micuţ şi cordial pe nume Makepeace, un domn cu braţe lungi, cu un nas lung, subţire şi delicat şi care îşi trăgea un picior, ca urmare a poliomielitei. Era vesel şi vorbăreţ şi toată lumea îl plăcea, în ciuda meseriei sale. Acum se afla în capătul celălalt al încăperii şi sărea de la un grup conversaţional la altul, asemeni unui demnitar diform, dând mâna cu toată lumea, zâmbind permanent şi fiind mereu bine primit: lumea se trăgea la o parte cu amabilitate ca să-l includă în conversaţii. Silueta lui specifică, unghiul în care îşi trăgea piciorul şi obiceiul său (extrem de frecvent) de a se ţine cu ambele mâini de coapsă şi de a şi-o răsuci în faţă ori de câte ori piciorul bolnav i se opintea, toate acestea o făceau pe Harriet să se gândească la o imagine pe care o văzuse într-una din revistele cu benzi desenate *horror* de la Hely: servitorul cocoşat de la conac, care-şi smulgea piciorul – trăgând zdravăn, cu ambele mâini – din strânsoarea scheletică a unui demon care încerca să-l ajungă şi să-l apuce de undeva de jos.

Toată dimineaţa Edie n-a vorbit decât despre „minunata treabă” făcută de domnul Makepeace.

Edie ar fi vrut ca funeraliile să se desfăşoare cu coşciugul deschis, cu toate că Libby repetase insistent toată viaţa că nu voia ca trupul ei neînsufleţit să fie văzut. Cât timp Libby a fost în viaţă, Edie a luat în râs asemenea temeri, iar după moartea ei n-a ţinut seama de doleanţele sale şi a ales atât sicriul, cât şi îmbrăcămintea, cu gândul să le expună vederii, întrucât rudele din afara oraşului asta aşteptau, aşa era obiceiul şi aşa trebuia procedat. Dar chiar în dimineaţa aceasta Adelaide şi Tatty au făcut un scandal isteric în camera din spate a casei mortuare, astfel încât până la urmă Edie a răbufnit – „Of, pentru numele lui Dumnezeu!” – şi i-a zis domnului Makepeace să închidă capacul.

Pe lângă parfumul puternic de crini, Harriet a remarcat prezenţa unui alt fel de miros. Era un miros de substanţă chimică, ca aceea folosită împotriva moliilor, dar şi mai greţos… lichidul de îmbălsămare? Nu se cădea să te gândeşti la asemenea lucruri. Era mai bine să nu te mai gândeşti deloc. Libby nu i-a explicat niciodată lui Harriet de ce se opunea aşa de vehement funeraliilor cu sicriul deschis, dar Harriet a auzit-o odată, din întâmplare, pe Tatty spunând că pe vremea când erau ele tinere, „uneori aceşti antreprenori de la ţară făceau o treabă de foarte proastă calitate. Atunci, pe vremea când nici nu existau frigidere electrice. Mama noastră a murit vara, ştiţi asta”.

Preţ de o clipă vocea lui Edie se înălţă peste

toate celelalte de acolo unde stătea şi întâmpina invitaţii.

— Ei bine, asemenea oameni nu-l cunoşteau cu adevărat pe tăticu'. El nu şi-ar fi bătut niciodată capul cu aşa ceva.

Mănuşi albe. Murmure discrete, de parcă ar fi fost o întrunire a Fiicelor Revoluţiei Americane. Harriet simţea cum până şi aerul de acolo – rânced şi sufocant – i se înţepenise în plămâni. Tatty – cu braţele la piept şi dând din cap de parcă ar fi negat ceva – vorbea cu un tip micuţ şi chel, pe care Harriet nu-l cunoştea, şi, în ciuda faptului că avea cearcăne sub ochi şi nu era rujată, avea o atitudine extrem de gravă şi de rece.

— Nu, nu! zicea ea. Bătrânul domn Hoit le Fevre i-a dat porecla aceea lui tăticu' pe vremea când erau băieţandri. Domnul Hoit mergea pe stradă cu bona lui şi deodată s-a smuls din mâna ei şi-a sărit pur şi simplu la tăticu', iar el, desigur, a ripostat, şi domnul Hoit – care era de trei ori mai mare decât tata – a izbucnit în plâns şi i-a zis: „Păi, da, aşa eşti tu, un bătăuş, un *bullyv*

— L-am auzit adesea pe tatăl meu numindu-l pe judecător aşa, Bully.

— Ei, dar hai să fim serioşi: asta nu era o poreclă care să i se potrivească lui tăticu'. Nu era un tip masiv. Cu toate că mai pusese pe el câteva kilograme în ultimii anii. Cu flebita lui şi cu gleznele lui umflate, nici nu se mai putea mişca măcar ca pe vremuri.

Harriet îşi muşcă obrazul pe interior.

— În momentul în care domnul Hoit şi-a pierdut complet minţile, zise Tat, ei bine, abia atunci mi-a spus Violet că din când în când îşi dregea vocea şi zicea: „Mă întreb pe unde o mai fi bătrânul Bully? Nu l-am mai văzut pe bătrânul Bully de-o bună bucată de vreme”. Sigur că tata era deja mort de foarte mulţi ani. Asta până într-o după-amiază, când, după ce o tot ţinuse aşa şi tot întrebase de tata, mirându-se că n-a mai trecut pe acolo, Violet i-a zis: „Bully a trecut pe aici, Hoit, şi a vrut să te vadă. Numai că tu dormeai”.

— Binecuvântată să-i fie inima, a zis tipul cel chel, care se uita peste umărul lui Tat la cuplul care tocmai intra în încăpere.

Harriet şedea complet imobilă. Simţea nevoia să strige *Libbyl*, aşa cum ţipa uneori după Libby chiar şi acum, când se trezea în întuneric dintr-un coşmar. Libby, cea căreia i se umezeau ochii când era în cabinetul unui doctor! Libby, cea căreia îi era teamă de albine!

Îi întâlni privirea lui Allison – avea ochii roşii, plini de durere. Harriet îşi muşcă buzele, nu scoase niciun cuvânt şi-şi înfipse unghiile în palme, uitându-se fix la covor şi concentrându-se să-şi ţină respiraţia.

Cinci zile stătuse Libby în spital – cele cinci zile dinaintea morţii. Cu puţin timp înainte de sfârşit păruse că avea să se trezească. A murmurat ceva în somn, a întors paginile unei cărţi fantomatice, dar apoi cuvintele i-au devenit mult prea incoerente pentru a mai fi înţelese şi

Libby a alunecat într-o ceaţă alburie, de medicamente şi paralizie. *Semnele vitale par să-i dispară*, a spus în acea ultimă dimineaţă asistenta, care intrase să verifice cum se simte Libby, în timp ce Edie dormea pe un pat pliant, lângă patul ei. Abia au avut timp să le cheme pe Adelaide şi pe Tat la spital – şi apoi, cu puţin timp înainte de ora opt, cu toate cele trei surori adunate în jurul patului său, respiraţia lui Libby a devenit tot mai slabă şi „apoi”, zicea Tat cu un zâmbet crispat, „chiar i s-a oprit de tot”. Au trebuit să-i taie inelele, fiindcă avea degetele atât de umflate… mâinile acelea micuţe ale lui Libby, aşa de pergamentoase şi de delicate! mânuţele acelea mult iubite, pistruiate, mânuţele acelea care făceau bărcuţe din hârtie şi le puneau să plutească într-un lighean!… *umflate ca nişte grepfruturi*, aceasta a fost expresia, oribila expresie pe care Edie a repetat-o în mai multe rânduri în zilele din urmă. *Umflate ca nişte grepfruturi. A trebuit să-i chemăm pe cei de la magazinul de bijuterii ca să îi taie inelele de pe degete*…

De ce nu m-ai chemat şi pe mine? a întrebat Harriet – năucită, înmărmurită – când, în cele din urmă, a fost în stare să vorbească. Atunci – în răceala creată de aerul condiţionat din noua maşină a lui Libby – vocea ei, gâtuită brusc, s-a auzit piţigăiată şi inadecvată, fiindu-i potopită de avalanşa întunecată ce o făcuse aproape să leşine când auzise cuvintele *Libby a murit*.

Ei bine, i-a spus Edie pe un ton filosofic, m-am gândit că nu avea niciun rost să-ţi stric bunătate de vacanţă până când nu era absolut necesar să fac asta.

— Ah, bietele fetiţe! se auzi o voce familiară – a lui Tat – de undeva de deasupra lor.

Allison – cu faţa în mâini – începu să suspine. Harriet îşi încleştă dinţii. *Numai ea e mai îndurerată ca mine*, se gândi ea, e singura persoană de aici, în afară de mine, care este cu adevărat îndureratã.

— Nu mai plânge.

Mâna profesorală a lui Tat s-a oprit o clipă pe umărul lui Allison.

— Libby n-ar vrea să te vadă plângând.

Tat părea îndureratã – puţin, remarcă rece Harriet cu acea părticică din fiinţa ei care se retrăsese cumva mai în spate şi urmărea totul, neatinsă de durere. Dar nu suficient de îndureratã. *De ce*, se gândi Harriet, orbită, umflată şi ameţită de atâta plâns, *de ce m-au lăsat acolo*, *în tabăra aia împuţită*, *în timp ce Libby era pe patul de moarte*?

În maşină Edie şi-a cerut cumva scuze. Noi am crezut că o să-şi revină, a zis ea mai întâi, după care a adăugat: Eu m-am gândit că o să fie mai bine să-ţi aduci aminte de ea vie. Şi apoi, în sfârşit, a zis: Nu m-am gândit bine.

— Fetelor? zise Tat. Vă mai amintiţi de verişoarele noastre Delle şi Lucinda din Memphis?

Şi în faţa lor apărură două doamne cu siluete

şleampete: una înaltă şi cu pielea gălbuie, iar cealaltă rotunjoară şi negricioasă, cu o poşetă din catifea neagră, brodată cu mărgele.

— În persoană! spuse cea înaltă şi cu ten gălbui.

Stătea ca un bărbat, cu nişte pantofi mari şi fără tocuri şi cu mâinile în buzunarele rochiei crem, cu nasturi.

— Domnul să le binecuvânteze inimile, murmură cea mică, îndesată şi negricioasă, care-şi tampona ochii (conturaţi zdravăn cu negru, de parcă ar fi fost o vedetă de cinema de pe vremea filmelor mute) cu o batistuţă de hârtie rozalie.

Harriet se uită la ele îndelung şi se gândi la piscina de la clubul local de agrement, cu lumina ei albastră, şi ce linişte absolută era acolo atunci când se afunda lent sub apă, ţinându-şi răsuflarea. *Ai putea să fii acum acolo*, îşi zise ea. *Ai putea să fii acolo dacă te-ai concentra suficient de tare*.

— Harriet, pot să te răpesc o clipă?

Adelaide, care arăta foarte elegantă în costumaţia ei neagră, de doliu, cu un guler alb, o apucă de mână pe Harriet şi o ridică în picioare.

— Numai dacă promiţi că o aduci imediat înapoi! spuse doamna cea scundă şi grăsuţă, fluturând un deget încărcat de inele.

Ai putea să pleci de aici. Cu mintea. Pleacă pur şi simplu de aici. Ce-i spunea Peter Pan lui Wendy? „Pur şi simplu închide ochii şi gândeşte-te la lucruri frumoase”.

— Oh!

Ajunsă în mijlocul încăperii, Adelaide încremeni în loc şi închise ochii. Toată lumea trecea pe lângă ele. Undeva, nu foarte departe, răsuna muzica apăsătoare a unei orgi invizibile („Tot mai aproape, Doamne, de Tine” – nimic palpitant, iar Harriet n-a putut pricepe niciodată ce găseau femeile mai în vârstă aşa de emoţionant în melodia aceea).

— Tuberoze! se entuziasmă Adelaide şi în acel moment conturul nasului său, văzut din profil, semăna atât de mult cu cel al lui Libby, încât Harriet simţi cum i se strânge inima într-un mod neplăcut. Miroase-le!

Adelaide o apucă de mână pe Harriet şi o trase înspre un aranjament floral uriaş, aflat într-o urnă de porţelan.

Muzica de orgă nu era interpretată de-adevăratelea. Harriet văzu cu coada ochiului într-o firidă, în spatele mesei cu piedestal, un magnetofon cu bandă care ticăia în dosul unei draperii de catifea.

— Floarea mea preferată! continuă Adelaide, împingând-o înainte. Vezi, floricelele alea mici. Miroase-le, scumpo!

Harriet simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Parfumul acela greoi, în camera supraîncălzită, era extravagant şi ucigător de dulceag.

— Nu-i aşa că sunt paradiziace? o întrebă retoric Adelaide pe Harriet. Eu am avut asemenea flori în buchetul meu de mireasă…

Lui Harriet îi flutură ceva prin faţa ochilor şi-apoi totul se întunecă pe la margini. În clipa următoare luminile începură să se rotească tot mai repede prin faţa ei şi simţi cum nişte degete mari – degete de bărbat – o apucă de cot.

— Nu ştiu cum e cu leşinul, dar ştiu sigur că într-un spaţiu închis mă apucă durerile de cap, spuse cineva.

— Lăsaţi-o să ia puţin aer, zise străinul care o sprijinea.

Era un bărbat în vârstă, neobişnuit de înalt, cu părul alb şi cu nişte sprâncene negre şi stufoase. Deşi în încăpere era foarte cald, bărbatul purta un sveter în V peste cămaşă şi cravată.

Parcă de nicăieri, apăru şi Edie, care – îmbrăcată toată în negru, de parcă ar fi fost Vrăjitoarea cea Rea – se aplecă deasupra chipului Harrietei. Ochii aceia verzi, de gheaţă, o măsurară pe Harriet preţ de câteva secunde. Apoi Edie se ridică în picioare (*sus*, *sus*, *tot mai sus*) şi zise:

— Du-o afară, în maşină.

— O duc eu, spuse Adelaide.

Se duse în spatele Harrietei şi o apucă de braţul stâng, în vreme ce bărbatul mai în vârstă (care era de fapt foarte bătrân, avea vreo optzeci ori, poate, chiar nouăzeci de ani) o prinse de braţul drept şi aşa, împreună, o duseră afară, în lumina orbitoare a soarelui, foarte, foarte încet, mai mult în ritmul bătrânului domn decât al Harrietei, chiar aşa ameţită cum era.

— Harriet, i se adresă Adelaide pe un ton

teatral, pun pariu că nu ştii cine e dânsul! E domnul J. Rhodes Sumner, care avea casa puţin mai la vale de noi, pe strada unde stăteam când eram mici.

— Chippokes, spuse domnul Sumner, înfoindu-se în pene.

— Da, desigur, Chippokes. Era un pic mai la vale de Tribulaţie. În mod sigur ne-ai auzit de multe ori cum vorbeam despre domnul Sumner. Harriet, dânsul e cel care a fost în Egipt cu Externele. Aşa-i?

— O ştiu pe mătuşa ta Addie încă de când era fetiţă.

Adelaide râse cochet:

— Nu eram chiar aşa de mică! Harriet, m-am gândit că o să-ţi facă plăcere să vorbeşti cu domnul Sumner, pentru că te interesează faraonul Tutankhamon şi alte chestii de genul ăsta.

— N-am stat mult la Cairo, spuse domnul Sumner. Am fost acolo numai în timpul războiului. Pe vremea aia toată lumea stătea la Cairo.

Domnul Sumner şi-a târşâit apoi picioarele până la geamul deschis din dreapta şoferului de la o limuzină – un Cadillac lung şi negru, limuzina firmei de pompe funebre – şi s-a aplecat un pic, ca să poată vorbi cu şoferul.

— Vrei, te rog, să ai grijă de această tânără domnişoară? O să stea câteva minute culcată pe bancheta din spate.

Şoferul – care era la fel de alb la faţă ca şi Harriet, deşi avea o freză afro de un roşu ruginiu –

tresări şi închise radioul.

— Ce-i? exclamă el, uitându-se când într-o parte, când în alta, şi neştiind încotro să îşi îndrepte privirea mai întâi – la albul acela bătrân, care de-abia se ţinea pe picioare şi se apleca pe geamul maşinii, sau la Harriet, care se urcase deja în spate. Nu se simte bine?

— Să vă zic eu una bună, spuse domnul Sumner, care se aplecă şi mai mult, ca să se uite în interiorul întunecos, unde intrase

Harriet. S-ar zice că asta, maşina, are, mi se pare, chiar şi un bar!

Şoferul păru să se dezmeticească şi se sumeţi.

— Nu, şefule, aia-i *cealaltă* maşină a mea! zise el pe ton de glumă, binevoitor şi fals prietenos.

Domnul Sumner lovi uşor cu palma, admirativ, acoperişul maşinii şi râse laolaltă cu şoferul.

— Bine, bine! zise el.

Îi tremurau mâinile şi, cu toate că părea suficient de vioi, era una dintre cele mai hodorogite şi mai fragile persoane pe care le văzuse Harriet vreodată în preajma ei.

— Foarte bine! Se pare că te descurci foarte bine, nu-i aşa? continuă el.

— Nu mă pot plânge.

— Mă bucur să aud asta. Şi-acum, fată dragă, i se adresă el Harrietei, de ce ai avea tu nevoie? Ai vrea o Coca-Cola?

— O, John! o auzi Harriet murmurând pe Adelaide. N-are nevoie de aşa ceva, John!

John! *Ha*! Harriet îşi aţinti privirea drept

înainte.

— Aş vrea să ştii doar atât: că am iubit-o pe mătuşa ta Libby mai mult decât orice altceva pe lumea asta, îl auzi ea apoi pe domnul Sumner.

Avea o voce bătrânicioasă şi tremurătoare, cu un accent foarte sudist.

— Aş fi cerut-o de nevastă dacă aş fi ştiut că mă vrea.

Harrietei i se adunau lacrimile în ochi, ceea ce o înfurie.

Strânse tare din buze şi se strădui să nu plângă. Interiorul maşinii era sufocant.

După o vreme domnul Sumner vorbi din nou:

— După ce străbunicul tău a murit, eu i-am zis lui Libby să vină să se mărite cu mine. Aşa bătrâni cum eram amândoi.

Domnul Sumner chicoti.

— Şi ştii ce mi-a zis ea?

Cum nu putea să prindă privirea Harrietei, domnul Sumner bătu uşor cu palma în portiera maşinii.

— Ha! Ştii ce mi-a zis, scumpo? Că s-a gândit că ar putea s-o facă dacă n-ar trebui să se suie într-un avion. Ha, ha, ha! Ca să-ţi faci o idee, domnişoară, eu lucram pe vremea aceea în Venezuela.

Adelaide spuse ceva în spatele lui. Bătrânul mormăi atunci în barbă:

— Fir-ar să fie, iar vine Edith!

Adelaide râse cochet – şi, auzind asta, Harriet simţi cum încep să-i tresalte umerii şi cum, fără

voia ei, izbucneşte în plâns.

— Ah! strigă domnul Sumner, tulburat de-a binelea, iar umbra lui, apărută în dreptul geamului maşinii, căzu iar asupra Harrietei. Domnul să-ţi binecuvânteze inimioara!

— Nu, nu. Nu! spuse fermă Adelaide, conducându-l înapoi în clădire. Las-o în pace. O să îşi revină ea, John.

Portiera maşinii era încă deschisă. Suspinele Harrietei răsunau zgomotos şi respingător în liniştea aceea. În faţă şoferul limuzinei o studia cu atenţie în oglinda retrovizoare, pe deasupra unei cărţi luate de la drogherie (cu o roată astrologică pe copertă) şi intitulate *Zodiile cu care vă potriviţi*.

Pe neaşteptate, şoferul o întrebă:

— A murit maică-ta?

Harriet clătină din cap că nu. În oglindă, şoferul îşi arătă nedumerirea din priviri.

— Te-ntreb dac-a murit maică-ta!

— Nu!

— Ei bine, atunci n-ai dă ce să plângi! spuse el, apăsând bricheta electrică a maşinii.

Bricheta ieşi din locaş, ţăcănind, iar şoferul îşi aprinse ţigara şi lansă un nor de fum prelung pe geamul deschis al maşinii.

— Habar n-ai ce-i aia tristeţe, zise el. Până în ziua aia.

Apoi deschise torpedoul şi scoase de acolo câteva şerveţele de hârtie pe care i le întinse Harrietei în spate, pe deasupra scaunului din faţă.

— Cine-a murit deci? o întrebă. Tăticul tău?
— Mătuşa mea, reuşi Harriet să bâiguie.
— Cinee?
— Mătuşa mea.
— A! Mătuşica matale!
Tăcere.
— Stai cu ea?
Şi, după ce aşteptă răbdător câteva minute, şoferul înălţă din umeri, se întoarse iar în faţă, scoase liniştit un cot pe geam şi îşi fumă în continuare ţigara. Cobora des privirea în cartea deschisă, pe care o ţinea doar cu o mână lângă coapsa dreaptă.
— Când e ziua ta? o întrebă pe Harriet după o vreme. Vreau să zic în ce lună?
— În decembrie, răspunse Harriet tocmai în momentul în care tipul era gata-gata s-o mai întrebe o dată.
— Decembrie? o întrebă el, aruncându-i din nou o privire neîncrezătoare peste scaun. Eşti Săgetătoare?
— Capricorn.
— Capricorn!
Tipul râse cumva supărător şi insinuant.
— A, deci eşti o căpriţă. Ha, ha, ha!
Vizavi, la biserica baptistă, clopotele băteau de prânz. Chemarea lor mecanică, de gheaţă, îi trezi Harrietei în minte una dintre cele mai vechi amintiri ale ei: Libby (într-o după-amiază de toamnă, cu un cer pulsând de viaţă, cu frunze galbene şi roşii prin rigole) se apleca deasupra

Harrietei, care avea pe ea hanoracul roşu, şi-i cuprindea talia cu ambele mâini. „Ascultă!” Şi atunci au ascultat împreună cu atenţie, în aerul rece, limpede, luminos: o notă joasă, care suna la fel şi peste un deceniu, o notă îngheţată şi tristă, asemeni unei clape apăsate de un copil pe un pian de jucărie, o notă care până şi în timpul verii suna ca nişte crengi de copac dezgolite, amintind de ceruri de iarnă şi de lucruri dispărute.

— Te deranjează dacă dau drumul la radio? o întrebă şoferul.

Cum Harriet nu putea să răspundă din cauza plânsului, tipul deschise pur şi simplu radioul.

— Ai vreun gagiu? o chestionă el în continuare.

O maşină de pe stradă începu să claxoneze.

— Ho! strigă şoferul limuzinei, ridicând palma ameninţător spre celălalt şofer.

Harriet tresări puternic, se îndreptă pe scaun şi chiar atunci îi întâlni privirea lui Danny Ratliff, al cărui chip se lumină când o recunoscu. Propriul ei şoc se reflectă pe chipul lui Danny ca într-o oglindă. În clipa următoare Danny dispăru, iar Harriet rămase cu privirea pironită la dosul indecent de ridicat al Transăm-ului său.

— Haide, zi, zi! repetă şoferul şi, cu o tresărire, Harriet constată că acesta era deja aplecat spre ea, spre scaunul din spate, şi o fixa cu privirea. Ai vreun gagiu?

Harriet încercă să se uite după Transăm fără să fie observată şi îl văzu cum virează la stânga cu

câteva intersecţii mai în faţă, luând-o spre gară şi spre vechiul depozit de marfă. Vizavi, clopotul bisericii, ajuns la ultima notă muribundă a colindului său, bătu ora cu o violenţă neaşteptată: *dong*, *dong*, *dong*, *dong*, *dong*…

— Te-am blocat, zise şoferul, tachinând-o şi, concomitent, cochetând cu ea. Nu-i aşa?

Brusc Harrietei îi trecu prin cap ideea că Danny ar putea să întoarcă maşina şi să apară din nou. Aruncă o privire scurtă spre treptele de la intrarea în casa mortuară. Erau câteva persoane care forfoteau pe acolo: un grup de bărbaţi mai în vârstă, care fumau, dar şi Adelaide cu domnul Sumner, care stăteau mai la o parte, iar el se apleca amabil spre ea… oare-i aprindea o ţigară? Adelaide nu mai fumase de ani de zile. Dar iat-o acolo, cu braţele încrucişate, dându-şi capul pe spate ca o străină şi scoţând un rotocol de fum.

— Băieţilor nu le place de fetele care fac pe nebunele, îi zise şoferul.

Dar Harriet ieşise deja din maşină – portiera fiind încă deschisă – şi urca grăbită scările clădirii.

* * *

Pe Danny îl trecu un fior de deznădejde ce-i îngheţă sângele în vine în momentul când trecu prin faţa casei mortuare. Claritatea eterică a metamfetaminei îl învălui dintr-o mie de direcţii simultan. O căutase pe fata asta ore în şir, se uitase peste tot, scotocise tot oraşul, străbătuse cu maşina străzile rezidenţiale şi făcuse, mergând agale, ture peste ture. Iar acum, chiar când se

hotărâse să ignore ordinul dat de Farish şi să renunţe la căutare, uite-o aici!

Iar cu Catfish era la fel. Era ceva de speriat. Sigur, n-aveai cum să ştii precis unde poate să apară Catfish, întrucât unchiul lui era unul dintre cei mai bogaţi ţipi din oraş, fie ei albi sau negri, şi controla un vast imperiu comercial, ce includea săpatul gropilor în cimitire, altoitul pomilor, zugrăvitul caselor, tăiatul buştenilor, construirea şi repararea acoperişurilor, organizarea unei loterii private, reparaţiile de maşini şi de mici aparate electrocasnice, plus alte vreo şase tipuri de afaceri. Şi nu ştiai niciodată pe unde poate să apară Catfish: în cartierul negrilor, de unde aduna chiriile pentru unchiu-său, pe o scară, la tribunal, spălând ferestre, la volanul unui taxi sau al unui dric.

Dar ia zi, cum să explici o realitate atât de aiurea cum era adunătura aia de vreo douăzeci de maşini? Pentru că era o coincidenţă prea mare s-o vezi chiar pe fata aia (dintre toţi oamenii din lumea asta) stând acolo cu Catfish, pe bancheta din spate a unei limuzine funerare Bienville. Catfish ştia că exista un transport foarte mare de marfă ce aştepta să fie distribuit şi era un pic prea curios – aşa, din pură întâmplare – să afle unde ţineau marfa Danny şi Farish. Fusese puţin cam prea iscoditor, în stilul lui guraliv şi lejer, şi „se nimerise” să treacă neanunţat de vreo două ori pe la rulota lor cu acel Gran Torino al său, ca o umbră în spatele geamurilor fumurii. Îşi petrecuse

atunci un timp nejustificat de lung la baie, bocănind de colo colo şi dând drumul la maximum la robinetele de apă. Şi Catfish s-a ridicat în picioare un pic prea repede în momentul în care Danny a ieşit şi l-a surprins uitându-se pe sub Transăm. Un cauciuc dezumflat, aşa a zis el atunci. Mi s-a părut că ai un cauciuc dezumflat, amice. Dar cauciucul era în regulă şi amândoi ştiau acest lucru.

Nu, Catfish şi fata aia erau cele mai mici probleme ale lui, se gândi Danny, cuprins de o senzaţie de neputinţă în faţa inevitabilului în timp ce se hurducăia pe drumul cu pietriş ce ducea la turnul de apă. I se părea că se hurducăie tot timpul, în pat, în vis, de douăzeci şi cinci de ori pe zi, intrând de fiecare dată exact în aceeaşi groapă. Nu, această senzaţie că ar fi fost urmărit nu era numai din cauza drogurilor. Spargerea din apartamentul lui Eugene, atacul asupra lui Cum – toate astea îi făceau pe toţi să se uite mereu în urmă şi să sară în sus la cel mai mic zgomot, dar cea mai mare îngrijorare o constituia acum Farish, care era înfierbântat la culme şi gata să izbucnească.

Cât timp Cum a fost în spital, Farish nu a mai avut niciun motiv să se prefacă măcar că se duce la culcare. Dimpotrivă, stătea treaz toată noaptea şi îl ţinea şi pe Danny cu el. Se foia de colo colo, punea la cale fel de fel de planuri, mărunţea droguri pe oglindă şi trăncănea de unul singur până răguşea. Iar acum, când Cum se întorsese

acasă (stoică, lipsită de orice curiozitate, trecând pe lângă ei cu ochii cârpiţi de somn şi târşâindu-şi picioarele spre toaletă), acest tipar nu se schimbase deloc, ba chiar îi sporise lui Farish gradul de anxietate până la un nivel aproape insuportabil. Pe măsuţa de cafea, lângă oglindă şi lamele de ras, apăru un pistol încărcat de calibrul 38. Tot felul de găşti – găşti periculoase – erau pe urmele lui. Siguranţa bunicii lor era în pericol. Şi, da, sigur, Danny poate să clatine din cap la anumite teorii ale lui Farish, dar cine ştie? Dolphus Reese (*persona non grata* de când cu incidentul cu cobra) se făcea adesea cu relaţiile pe care le-ar fi avut cu crima organizată. Iar crima organizată, care se ocupa de distribuţia cu amănuntul a drogurilor, era combinată bine mersi cu CIA de când cu asasinarea lui Kennedy.

— Nu pentru mine, zicea Farish, ciupindu-se de nas şi lăsându-se pe spate. Pfiu, nu pentru mine sunt îngrijorat, ci pentru mica şi amărâta de Cum. Cu ce fel de blestemaţi avem de-a face aici? Nu pun preţ nici cât o ceapă degerată pe propria mea viaţă. La naiba, eu am fost hăituit desculţ prin junglă. M-am ascuns într-un câmp de orez – într-o gaură de cur mocirloasă – o săptămână întreagă şi-am respirat printr-o tulpină de bambus. Nimeni nu poa’ să-mi mai facă nimica după aşa ceva. Auziţi? zicea Farish, îndreptând vârful ascuţit al lamei briceagului către imaginea mirei de la televizor. Nu puteţi să-mi mai faceţi nimica!

Danny îşi încrucişă picioarele, ca să nu-i mai

tremure genunchiul, şi nu zise nimic. Discursurile tot mai frecvente ale lui Farish despre amintirile lui din război îi făceau rău, ţinând cont că Farish îşi petrecuse cea mai mare parte a anilor de război din Vietnam în ospiciul de la Whitfield. De obicei Farish îşi păstra poveştile cu Vietnamul pentru salonul de biliard. Danny credea că erau numai căcaturi. Doar foarte recent Farish i-a dezvăluit faptul că oficialii guvernului îi smulgeau noaptea din pat pe anumiţi întemniţaţi şi pe unii pacienţi bolnavi mintal – violatori, smintiţi şi alte gunoaie – şi-i trimiteau în tot felul de misiuni militare secrete, de unde sperau ca aceştia să nu se mai întoarcă niciodată. Elicoptere negre noaptea, în câmpurile de bumbac ale închisorii, turnurile de control pustii, vântul şuierător suflând cu putere printre tulpinile uscate. Bărbaţi în balaclavale[65] şi cu mitraliere AK-47.

— Şi să-ţi mai spun eu una, i-a zis Farish, aruncând o privire peste umăr înainte de a scuipa în conserva de tinichea pe care o ducea peste tot cu el. Nici nu vorbea toţi engleza!

Ce-l îngrijora cel mai mult pe Danny era faptul că metamfetamina era încă acolo, pe proprietatea lor (cu toate că Farish o ascundea şi re-ascundea compulsiv de câteva ori pe zi). După cum zicea Farish, trebuia să se „aşeze” un timp înainte de a fi deplasată, dar tocmai deplasarea ei (cum Danny ştia foarte bine) era problema reală acum, că

65 Glugă din lână ce acoperă şi gâtul şi se poartă în regiunile friguroase.

Dolphus ieşise din peisaj. Catfish se oferise să-i pună în legătură cu cineva, un fel de văr de-al lui din Louisiana, dar asta se întâmplase înainte ca Farish să asiste la episodul cu spionatul pe sub maşină, atunci când l-a dat afară pe Catfish, alungându-l cu cuţitul şi ameninţând că-i taie gâtul.

Iar de atunci Catfish – înţelept – nici c-a mai dat pe acolo şi nici măcar n-a sunat, dar, din nefericire, suspiciunile lui Farish nu s-au oprit aici. Îl urmărea tot timpul până şi pe Danny şi, mai mult, chiar voia ca Danny să ştie asta. Uneori făcea insinuări viclene sau devenea intim şi, cu şiretenie, se prefăcea că îi destăinuie lui Danny nişte secrete inexistente; alteori se lăsa pe speteaza scaunului aşa, ca şi cum ar fi descoperit ceva important, şi – cu un zâmbet larg pe faţă – spunea:

— Eşti o javră. Eşti o javră.

Iar alteori sărea pur şi simplu la el, fără niciun avertisment, şi începea să urle şi să pună în cârca lui Danny tot soiul de minciuni şi trădări imaginare. Singura modalitate prin care Danny reuşea să-l împiedice pe Farish să o ia complet razna şi să-l bată de să-i sune apa în cap era să rămână tot timpul calm, indiferent ce zicea sau ce făcea Farish. Danny îndura răbdător acuzaţiile lui Farish (care se declanşau imprevizibil şi exploziv, la intervale de timp buimăcitoare) şi îi răspundea încet, cu precauţie şi cu toată politeţea, fără niciun fel de şmecherie, fără nicio mişcare bruscă,

într-o manieră echivalentă psihologic cu coborârea din maşină cu mâinile deasupra capului.

Apoi, într-o dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, tocmai când păsările începeau să cânte, Farish a sărit în picioare. Halucinând, bolborosind şi suflându-şi nasul de nenumărate ori într-o batistă însângerată, a scos la iveală un rucsac şi a cerut să fie dus în oraş. Odată ajuns acolo, i-a ordonat lui Danny să-l lase în mijlocul oraşului, să se întoarcă acasă şi să aştepte telefonul lui.

Dar Danny (sătul în sfârşit de toate aceste abuzuri şi acuzaţii nedrepte) n-a făcut deloc aşa. Dimpotrivă, a întors colţul, a lăsat maşina în parcarea din faţa bisericii prezbiteriene şi, mergând pe jos, la o distanţă prudentă, l-a urmărit pe Farish, care înainta nervos pe trotuar, cu rucsacul în spinare.

Ascunsese drogurile în vechiul turn de apă din spatele liniilor de tren. Danny era aproape sigur de asta, întrucât, după ce îi pierduse urma lui Farish în bălăriile crescute sălbatic în spatele triajului, l-a zărit din nou, de la distanţă, sus, pe scara turnului, suspendat în aer, căţărându-se vârtos şi ţinându-şi rucsacul în dinţi: o siluetă de zdrahon pe fundalul absurd de rozaliu al cerului în zori.

Danny s-a întors pe călcâie, a luat-o înapoi spre maşina parcată şi apoi s-a întors direct acasă, aparent calm în exterior, dar cu capul vuindu-i. Deci acolo ascunsese marfa, în tumul de apă, şi acolo stătea şi acum: metamfetamină în valoare de

cinci mii de dolari, ba chiar de zece mii dacă era scoasă pe piaţă. Banii lui Farish, nu ai lui. El avea să vadă câteva sutare – mă rog, cât o să vrea Farish să-i dea – când o fi să se vândă marfa. Dar numai câteva sute de biştari nu constituiau o sumă destul de mare ca să-i permită lui Danny să se mute la Shreveport sau la Bâton Rouge, nu era o sumă cu care să îşi poată lua un apartament şi o iubită şi să poată să intre în afaceri de transport cu camioane de mare tonaj. Muzică *heavy metal* pe toate posturile radioului, şi un strop de *country*, da, odată ce o să fie departe de oraşul ăsta de mitocani, o să termine pentru totdeauna şi cu asta. Un camion mare, argintiu (cu geamuri fumurii şi cabină cu aer condiţionat), duduind pe autostrada interstatală, spre vest. Departe de Cum. Departe de Curtis, cu coşurile lui triste de adolescent, care începeau să-i apară pe faţă. Departe de fotografia aia a lui din şcoală, care atârna acum deasupra televizorului din rulota lui Cum: un puşti slăbănog, cu privirea furişă şi cu un breton lung şi negru.

Danny a parcat maşina, şi-a aprins o ţigară şi a rămas pe loc. Rezervorul de apă, ridicat cam la cincisprezece metri deasupra nivelului solului, era un butoi mare din lemn cu un capac ascuţit, fixat pe nişte picioare subţiri de metal. O scară şubredă ducea deasupra rezervorului, unde se afla o uşă cu chepeng, ce se deschidea spre interiorul acestuia.

Zi şi noapte imaginea rucsacului nu l-a părăsit pe Danny, asemeni unui dar de Crăciun aflat pe un

raft înalt, unde nu avea voie să ajungă şi să se uite. Ori de câte ori intra în maşină, acea imagine exercita asupra lui o fascinaţie magnetică. Fusese de două ori singur cu maşina până la turnul de apă, numai ca să stea acolo, să se uite în sus şi să viseze cu ochii deschişi. O avere. Evadarea lui.

Dacă ar fi averea lui – dar nu era. În plus, era mai mult decât îngrijorat de ideea de a se căţăra până acolo ca s-o ia, căci se temea ca nu cumva Farish să fi retezat vreo treaptă de la scară, să fi conectat chepengul la vreo puşcă sau altă armă cu arc sau să fi instalat în turn vreun mecanism capcană – Farish, care îl învăţase cum să facă o bombă într-o ţeavă de metal, Farish, al cărui laborator era înconjurat de capcane *punji*[66] meşterite manual din scânduri şi cuie ruginite şi era împânzit cu fire încrucişate printre bălării, ca să te împiedici de ele, Farish, care a comandat recent, după ce văzuse o reclamă pe spatele revistei *Soldier of Fortune*, o trusă pentru confecţionarea unor cuţite balistice declanşate de un arc.

— Dacă dai peste frumuşelul ăsta… *bangl* i-a zis atunci Farish, întrerupându-se din lucru şi ţopăind plin de excitaţie pe podeaua încărcată de obiecte, în timp ce Danny – îngrozit – citi de pe cutia de carton o propoziţie care suna aşa: *Scoate din luptă atacatorii de la o distanţă de peste zece*

66 Capcane făcute din ţepuşe ascunse în ierburile înalte sau în zone mocirloase şi adesea mânjite cu excremente, ce au drept scop rănirea şi infectarea picioarelor soldaţilor duşmani.

metri.

Cine ştie ce-o fi instalat în turn? Dacă turnul era „aranjat” cu tot felul de dispozitive, atunci (cunoscându-l pe Farish!) precis că acestea aveau scopul de a mutila, nu de a ucide, iar Danny n-avea niciun chef să-şi piardă vreun deget sau vreun ochi. Cu toate acestea o voce şoptită şi insistentă îi tot zicea că, poate, Farish n-a pus niciun dispozitiv la turn. Cu douăzeci de minute mai înainte, în timp ce mergea cu maşina spre poştă, ca să-i plătească lui Cum factura la curent, pe Danny l-a năpădit o criză nebunească de optimism, o viziune năucitoare a unei vieţi lipsite de orice fel de griji care l-ar putea aştepta în Louisiana de Sud, astfel că a întors maşina pe Main Street şi-a mers direct spre triaj, cu intenţia clară de a se căţăra până sus în turn, ca să scotocească după rucsac, să-l scoată şi să-l ascundă în portbagaj – în roata de rezervă – şi-apoi să o ia pe şosea şi să plece imediat din oraş, fără să se mai uite în turmă.

Numai că acum, când era acolo, nu prea îndrăznea să coboare din maşină. Nişte luciri argintii, mici şi subţiri – ca nişte fire – sclipeau printre bălăriile de la baza turnului. Cu mâinile tremurându-i din pricina drogurilor, Danny şi-a aprins o ţigară şi s-a uitat în sus, spre turn. Să rămână fără un deget de la mână sau de la picior ar fi fost floare la ureche prin comparaţie cu ce ar fi fost în stare să-i facă Farish dacă ar fi avut cea mai vagă idee despre planurile lui Danny.

Şi puteai să înţelegi al naibii de multe doar din faptul că, din toate locurile imaginabile, Farish ascunsese drogurile într-un rezervor de apă: o palmă intenţionată în obrazul lui Danny. Farish ştia cât de teamă îi era lui Danny de apă de pe vremea când tatăl lor încercase să-l înveţe să înoate, când Danny avea doar patru sau cinci ani şi taică-său îl îmbrâncise de pe dig drept în apa lacului. Dar, în loc să înoate – aşa cum făcuseră Farish, Mike şi toţi ceilalţi fraţi ai lui când au fost şi ei victimele aceleiaşi şmecherii –, Danny s-a dus la fund. Îşi amintea şi acum cu claritate groaza ce-l cuprinsese la gândul că se scufunda, apoi groaza sufocării şi apoi groaza cu care scuipa apa aia nisipoasă şi maronie, în timp ce tatăl lui (furios că a trebuit să sară în lac aşa îmbrăcat cum era) ţipa la el, iar de atunci, după ce s-a întors de pe digul ăla rablagit, n-a mai avut niciodată chef să înoate în ape adânci.

De asemenea, Farish ignorase cu ticăloşie riscurile concrete legate de stocarea cristalelor într-un loc atât de încărcat de umezeală. Danny fusese odată în laborator cu Farish într-o zi ploioasă de martie, când marfa nu voia deloc să se cristalizeze din cauza umidităţii. Indiferent ce-au încercat ei să facă, rămânea cleioasă şi stătea lipită pe oglindă chiar sub mâinile lor, sub forma unei plăcinte opace, lipicioase – şi complet inutile.

Lui Danny – care se simţea înfrânt – i-a trebuit câtva timp ca să-şi calmeze nervii. Apoi a aruncat ţigara pe geam şi a pornit maşina. A ajuns din nou

pe stradă, a uitat complet de treaba pe care o avea de făcut în realitate (să ducă la poştă factura bunică-sii) şi a mai făcut un tur pe la casa mortuară. Dar, deşi Catfish se afla încă în limuzină, fata nu mai era acolo şi pe treptele din faţa clădirii mişuna mult prea multă lume.

Poate mai dau o raită, se gândi el.

Alexandria: oraş plat şi dezolant, un circuit cu semne de circulaţie repetitive, asemeni unui uriaş joc cu trenuleţe electrice. Senzaţia de irealitate – asta te năpădea aici după o vreme. Străzile sufocante, cerul decolorat. Clădirile goale, numai panouri de carton şi falsitate. *Şi, dacă circuli cu maşina suficient de mult*, se gândi el, *o să ajungi mereu exact în locul de unde ai pornit*.

Grace Fountain apăru, oarecum timidă, pe treptele din faţa casei lui Edie. O luă apoi pe urma vocilor şi a clinchetului festiv al paharelor, pe holul îngustat de rafturile bibliotecii masive, cu vitrine de sticlă, şi ajunse într-un salon aglomerat. Un ventilator huruia uşor. Încăperea era plină de lume: bărbaţi care-şi scoseseră sacourile şi doamne cu obraji rozalii. Pe faţa de masă din dantelă se aflau un bol de punci şi farfurii cu sărăţele şi felioare de şuncă, castronaşe din argint cu alune şi migdale cu zahăr şi un vraf de şerveţele roşii din hârtie (de prost gust, observă doamna Fountain) cu monograma lui Edie imprimată cu auriu.

Doamna Fountain îşi strânse poşeta în mâini şi rămase în pragul uşii, aşteptând să o bage cineva

în seamă. Într-adevăr, casa lui Edie (de fapt un bungalow) era mai mică decât a ei, dar doamna Fountain, care venea de la ţară – dintr-o familie de „buni creştini”, cum îi plăcea ei să sublinieze, dar tot de prin zona deluroasă din preajmă –, era intimidată de bolul de punci, de draperiile de mătase aurie şi de masa imensă din sufragerie, în jurul căreia, chiar şi cu o tăblie în minus, puteau să stea cel puţin doisprezece oameni, precum şi de portretul dominator al tatălui judecătorului Cleve, care făcea ca poliţa de deasupra căminului să pară mai mică decât era. Pe lângă pereţii încăperii, înşirate pe tot perimetrul – ca la o şcoală de dans –, se aflau douăzeci şi patru de scaune de sufragerie cu speteaza în formă de liră, tapiţate cu o lucrătură de mână în *petit-point*, şi chiar dacă încăperea era un pic cam mică şi avea tavanul puţin prea scund pentru atât de multă mobilă masivă şi întunecată, doamna Fountain tot era intimidată de ea.

Edith – care purta un şorţ alb, pentru cocteiluri, peste rochia ei neagră – o zări pe doamna Fountain, puse jos tava cu sărăţele şi se îndreptă spre nou-venită.

— Ei bine, Grace, îţi mulţumesc că ai trecut pe aici.

Edith avea nişte ochelari de vedere cu lentile groase şi rame negre – ochelari bărbăteşti, aşa cum purta decedatul ei soţ, Porter, ceea ce pentru o doamnă nu era deloc elegant, îşi zise doamna Fountain. Edith mai şi bea ceva ce părea să fie

whisky cu gheaţă dintr-un pahar mare de bucătărie, înfăşurat în partea de jos într-un şerveţel umed, cu un imprimeu de Crăciun.

Doamna Fountain – neputând să se abţină – remarcă:

— S-ar părea că sărbătoriţi ceva aici. Aşa petrecere grandioasă după funeralii…

— Ei bine, doar n-o să ne aşezăm acum cu toţii în pat, ca să aşteptăm să murim! i-o reteză Edith. Ce-ar fi să te duci să serveşti nişte gustări bune cât mai sunt calde?

Doamna Fountain, brusc năucită, rămase locului, cu privirea rătăcindu-i pe undeva. În cele din urmă spuse şovăielnic „Mulţumesc” şi se îndreptă, ţeapănă, spre masa unde se afla bufetul.

Edie îşi puse paharul rece la tâmplă. Mai demult, înainte de ziua de azi, Edie se ameţise cel mult de vreo şase ori – şi, oricum, asta se întâmpla pe vremea când avea mai puţin de treizeci de ani şi în împrejurări mult mai vesele.

— Edie dragă, nu vrei să te ajut cu ceva?

Era o femeie de la biserica baptistă – scundă, cu faţa rotundă şi cu un soi de agitaţie binevoitoare, asemănătoare cu cea a lui Winnie the Pooh –, iar Edie ar fi dat orice să-şi poată aminti cum o cheamă.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse ea, bătând-o uşor pe umăr, după care se pierdu prin mulţimea adunată acolo.

Durerea din coaste îi tăia respiraţia, dar, într-un fel, era recunoscătoare că acea durere exista,

întrucât o ajuta să se concentreze – asupra musafirilor, a registrului cu invitaţi şi a paharelor curate, asupra antreurilor şi înlocuirii tăvilor cu sărăţele golite, asupra necesităţii de a adăuga sistematic bere de ghimbir în punciul din bol. Pe de altă parte toate aceste griji îi distrăgeau, la rândul lor, atenţia de la moartea lui Libby, cu care încă nu se obişnuise. În ultimele câteva zile – în vârtejul grotesc şi haotic de doctori, flori, antreprenori de pompe funebre, acte de semnat şi oameni veniţi din afara oraşului – nu vărsase nici măcar o lacrimă. Se concentrase cu toată energia la întrunirea de după funeralii (argintăria să fie lustruită, cupele de punci să fie aduse repede, în clinchete, de sus din pod şi apoi spălate), în parte şi de dragul musafirilor din afara oraşului, dintre care unii nu se mai văzuseră de ani de zile. Firește, indiferent cât de tristă era împrejurarea, toată lumea dorea să aibă ocazia de a se pune la curent cu ce se mai întâmplase între timp, iar dintr-un anumit punct de vedere Edie era recunoscătoare că poate să se mişte întruna, să zâmbească şi să umple încă o dată castronaşele cu migdale cu zahăr. Noaptea trecută şi-a legat părul cu o basma albă şi, în mare zor, a şters praful cu pămătuful, a lustruit mobila şi a dat cu aspiratorul de covoare peste tot. A aranjat pernuţele decorative, a şters oglinzile, a mutat mobila din loc, a scuturat preşurile şi a frecat podelele până după miezul nopţii. A aranjat florile şi a pus în ordine porţelanurile din bufet. Apoi s-a dus în

bucătăria ei absolut imaculată, a umplut chiuveta cu apă cu detergent şi, cu mâinile tremurându-i de oboseală, a spălat fiecare cupă de punci delicată şi prăfuită, una câte una, în total o sută de cupe, şi în sfârşit, la ora trei dimineaţa, când a reuşit să se bage în pat, a dormit ca un prunc neprihănit.

Pisicuţa lui Libby cu năsuc rozaliu, Blossom – cea mai recentă apariţie în gospodărie –, se retrăsese terifiată în dormitorul lui Edie, unde se cuibărise sub pat. Toate cele cinci pisici ale lui Edie, adică Dot, Salambo, Ramses, Hanibal şi Slim, se cocoţaseră deasupra bibliotecii şi a vitrinei cu porţelanuri şi stăteau la distanţă una de cealaltă, dând din coadă şi privind furioase, cu ochii lor galbeni, de vrăjitoare, la ce se petrecea sub ele. În general Edie se bucura de musafiri la fel de mult ca şi pisicile ei, dar azi era recunoscătoare mulţimii adunate acolo: îi distrăgea atenţia de la propria sa familie, al cărei comportament în asemenea împrejurări era mai degrabă iritant decât mângâietor. Edie se săturase de tot şi de toate – şi în special de Addie, care se foia de colo colo cu oribilul şi bătrânul domn Sumner cel cu vorba dulce, amorezul, acel domn Sumner pe care tatăl lor, judecătorul, îl dispreţuise profund. Şi uite-o acum pe Addie cum îi atinge mâneca şi îşi flutură genele spre el în timp ce îşi sorbea punciul pe care nici nu se oferise să-l prepare (şi nici să spele cupele), Addie, care n-a ieşit din casă nici măcar o singură după-amiază, ca să stea cu Libby în spital, pe motiv că i-

a fost teamă să nu-şi rateze somnul de după-masă. Se săturase şi de Charlotte, care nu venise nici ea la spital, deoarece fusese mult prea ocupată să zacă în pat din cauza a cine ştie ce vapori imaginari, care o nenoroceau. Se săturase şi de Tatty, care venise la spital de multe ori, dar numai ca să prezinte diferite scenarii, deloc simpatice, despre felul cum Edith ar fi putut evita accidentul şi cum ar fi putut reacţiona în mod diferit la telefonul incoerent al lui Allison. Se săturase şi de fete, cu bocetele lor exagerate – atât în casa mortuară, cât şi la cimitir. Fetele stăteau şi acum pe veranda din spate şi se comportau exact la fel ca atunci când cu pisica moartă – *fără nicio diferenţă*, se gândi Edie cu amărăciune, *fără absolut nicio diferenţă*. La fel de demne de dispreţ erau şi lacrimile de crocodil ale verişoarei Delle, care nu o vizitase pe Libby de ani de zile.

— E ca şi cum mi-aş pierde din nou mama, a spus la un moment dat Tatty.

Dar Libby fusese pentru Edie şi mamă, şi soră. Ba, mai mult, fusese singura persoană din lumea asta, bărbat sau femeie, dintre cei vii sau cei dispăruţi, a cărei părere contase cât de cât pentru Edie.

Şi tot pe două dintre aceste scaune cu speteaza în formă de liră – scaune ce fuseseră dintotdeauna prieteni de nădejde la necaz, iar altfel stăteau înghesuite pe lângă pereţii micuţei încăperi – fusese aşezat sicriul mamei lor în Tribulaţie, în salonaşul întunecos de jos, în urmă

cu şaizeci de ani. Un preot itinerant – de la Biserica lui Dumnezeu, deci nici măcar de la baptişti – a citit atunci ceva din Biblie, un psalm, ceva despre aur şi onix, atâta doar că preotul pronunţa „oinx”. După aceea în familie a tot circulat o glumă cu „oinx”. Biata Libby, pe atunci adolescentă, plăpândă şi slăbuţă, cu o rochie neagră şi ceva mai elegantă de-a mamei prinsă cu un ac la tiv şi unul la piept, cu chipul ei palid, ca de porţelan (normal, fără pic de culoare, aşa cum erau blondele pe vremea aceea, fără bronz şi fără strop de ruj), era toată trasă la faţă de nesomn şi tristeţe şi cu faţa albă ca de cretă, uscată şi suferindă! Dar ce-şi amintea cel mai bine Edie era cum îi simţea mâna lui Libby – umedă şi fierbinte – în mâna ei şi cum se holba tot timpul la picioarele predicatorului, cu toate că el încercase să-i surprindă privirea, căci pe vremea aceea era mult prea timidă ca să se uite direct în ochii lui, şi chiar şi acum, după jumătate de secol, mai vedea în faţa ochilor crăpăturile din pantofii de piele ai tipului, legaţi cu şireturi, şi raza de soare ruginie ce-i cădea oblic peste manşetele pantalonilor negri.

Moartea tatălui său – a judecătorului – a fost una din acele treceri în lumea celor drepţi pe care mulţi o numesc o adevărată binecuvântare, iar înmormântarea aceea a fost ciudat de veselă, cu o mulţime de „compatrioţi” (aşa cum îşi spuneau unii altora cei din grupul de prieteni ai judecătorului, toţi amicii lui de pescuit şi cei de la barou) roşii în obraji, care stăteau toţi în picioare,

cu spatele la şemineul din salonul de jos din Tribulaţie, beau whisky şi spuneau rând pe rând poveşti despre bătrânul „Bully”, poveşti din perioada adolescenţei şi a copilăriei acestuia. Şi apoi, la nici şase luni după aceea, micuţul Robin… dar Edie nu putea să se gândească nici acum la moartea lui, la sicriul acela mic, de niciun metru şi ceva. Cum de-a fost în stare să treacă de acea zi? O doză întreagă de Compazine… o durere atât de puternică, încât a lovit-o ca un vertij, ca o intoxicaţie alimentară… a vomitat ceai negru şi budincă arsă…

Edie şi-a ridicat privirea din ceaţa în care se afla şi s-a simţit profund iritată când a văzut în faţa ei un puşti ce aducea cu Robin, în tenişi şi cu un şort de blugi, care se strecura pe hol. Era băiatul soţilor Hull, şi-a dat ea seama după câteva momente de uluire. Prietenul Harrietei. Cine oare i-a dat drumul să intre înăuntru? Edie a ieşit încetişor pe hol şi s-a furişat prin spatele lui. Când l-a apucat de umăr, puştiul a sărit în sus, a scos un ţipăt – un ţipăt slab, scâncit, înspăimântat – şi s-a ferit de ea ca un şoricel în faţa unei bufniţe.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Harriet… Eu sunt…

— Eu nu-s Harriet. Harriet e nepoata mea, zise Edie şi-şi încrucişă braţele la piept, uitându-se la el cu un fel de delectare sportivă şi studiindu-i stânjeneala, ceea ce-l făcu pe Hely s-o dispreţuiască.

Hely încercă din nou:

— Eu... eu...

— Hai, zi-i odată.

— Ea-i aici?

— Da, e-aici. Şi-acum cară-te acasă.

Edie l-a apucat de umeri şi l-a îndreptat pur şi simplu cu mâna spre uşă. Băiatul s-a scuturat, eliberându-se.

— Se mai întoarce în tabără?

— Ăsta nu-i un moment potrivit pentru joacă, îl repezi Edie.

Mama băiatului – o obrăznicătură mică şi care flirta de când o ştia Edie – nici nu s-a deranjat măcar să se arate la înmormântarea lui Libby. N-a trimis nicio floare şi nici n-a sunat.

— Fugi şi zi-i mamei tale să nu te lase să vii să sâcâi oamenii când au un deces în casă. Şi-acum valea! urlă Edie, în timp ce Hely se uită la ea cu gura căscată.

Edie rămase un timp în prag şi-l urmări cu privirea pe Hely, care coborî treptele din faţă şi – încet, fără să se grăbească – dispăru după colţul străzii şi din câmpul ei vizual. Apoi se întoarse în bucătărie, scoase din dulapul de sub chiuvetă sticla de whisky, îşi împrospătă grogul şi se întoarse iar în camera de zi, ca să vadă ce-i fac musafirii. Mulţimea se împuţina tot mai tare. Charlotte (care era toată ciufulită, arăta transpirată şi era roşie la faţă, de parcă ar fi făcut nişte exerciţii fizice extrem de solicitante) stătea la postul ei, lângă bolul de punci, zâmbind cu o expresie năucă la doamna Chaffin de la florărie,

cea cu figură de mops, care sporovăia binevoitoare cu ea printre sorbiturile de punci.

— Uite care-i sfatul meu, spunea ea – sau, mai bine-zis, striga, întrucât doamna Chaffin, asemeni multor oameni surzi, avea tendinţa să ridice vocea în loc să-i roage pe cei cu care vorbea să facă asta. Umple cuibul. Este îngrozitor să îţi pierzi un copil, dar eu văd o mulţime de morţi în domeniul în care lucrez şi cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să fii cât mai ocupată şi să umpli golul cu câţiva micuţi.

Edie remarcă un fir fugit la spate, până sus, la ciorapii fiicei sale. Să răspunzi de bolul de punci nu era o misiune foarte solicitantă. Ar fi putut să o facă Harriet sau Allison şi, desigur, Edie ar fi însărcinat-o cu această treabă pe oricare dintre ele dacă nu ar fi simţit că nu se cuvenea ca Charlotte să se învârtă fără niciun rost prin zona de primire şi să se holbeze tragic în gol.

— Dar nu ştiu ce trebuie să fac, a spus ea cu un scâncet firav, iar atunci Edie a condus-o până la bolul cu punci şi i-a trântit polonicul în mână.

— Umpli cupele şi le mai dai musafirilor câte o porţie dacă vor.

Dezorientată – de parcă polonicul ar fi fost o cheie franceză, iar bolul cu punci o maşinărie complicată –, Charlotte i-a aruncat o privire scurtă mamei sale. Câteva doamne de la cor, ce zâmbeau ezitant, mai zăboveau politicoase pe lângă cupe şi farfurioare.

Atunci Edie i-a smuls Charlottei polonicul din

mână, l-a scufundat în bol şi a umplut o cupă, pe care a pus-o pe masă, iar apoi i-a pus din nou Charlottei polonicul în mână. Ceva mai departe, la capătul mesei, stătea micuţa doamnă Teagarten (toată în verde, de parcă ar fi fost o broscuţă sprintenă de copac, cu gura căscată larg şi cu ochii ei mari şi lichizi), care s-a întors teatral, ducându-şi mâna pistruiată la inimă.

— Doamne Dumnezeule! Asta e pentru mine?

— Desigur! i-a răspuns Edie cu o voce puternică şi cu cel mai vioi ton teatral al ei, iar atunci doamnele – de-acum radioase – se îndreptară toate în direcţia ei.

Charlotte o trase pe mama ei de mânecă:

— Dar ce trebuie să le zic?

— Nu-i aşa că e de-a dreptul înviorătoare? Are cumva şi bere de ghimbir? întrebă tare doamna Teagarten.

— Nu cred că e nevoie să le zici ceva, îi şopti Edie Charlottei, iar apoi se adresă cu voce tare adunării: Da, asta e doar o băutură nealcoolizată şi uşoară. Nu-i nimic special, e exact ce bem şi noi de obicei la Crăciun. Doamne, Maica Domnului! Katherine! Nu vrei să bei şi tu ceva?

— O, Edith…

Între timp doamnele de la cor se înghesuiră acolo.

— Ce bine arată, nu-i aşa? Nu ştiu cum mai găseşti tu timp…

— Edith e o gazdă înnăscută! aruncă acolo câteva chestii laolaltă şi într-o clipă e gata totul!

Remarca aceasta a venit din partea verişoarei Lucinda, care a venit spre grupul doamnelor cu mâinile în buzunarele de la fustă.

— O, dar pentru Edith e uşor! se auzi cum zice Adelaide cu o voce subţirică. Doar ea are şi *congelator*.

Ignorând lipsa asta de tact, Edie făcu prezentările necesare şi se amestecă printre ceilalţi musafiri, lăsând-o pe Charlotte lângă bolul cu punci. Lui Charlotte nu trebuia decât să îi spui ce să facă şi ea făcea întocmai atâta vreme cât nu i se cerea să gândească singură sau să ia vreo decizie de orice fel. Pierderea lui Robin a fost de fapt pentru Edie o pierdere dublă, pentru că atunci o pierduse şi pe Charlotte: fiica ei sclipitoare şi activă se transformase în mod tragic, devenind pur şi simplu o ruină. Sigur, nimeni nu îşi poate reveni cu adevărat după o astfel de lovitură, dar de atunci trecuseră deja mai bine de zece ani. Oamenii reuşesc cumva să se adune şi să-şi continue viaţa. Cu jale în suflet, Edie îşi aminti de copilăria Charlottei, de momentul când i-a anunţat pe toţi că vrea să se facă achizitoare de articole de modă pentru un mare magazin universal.

Doamna Chaffin îşi puse cupa de punci pe farfurioară, pe care o ţinea în echilibru în palma stângă.

— Ştii, florile de poinsetia arată superb la o înmormântare de Crăciun. Bisericile sunt aşa de întunecoase în perioada aceea a anului!

Edie stătea cu braţele încrucişate pe piept şi se uita la ele. Îndată ce va găsi momentul potrivit, voia să schimbe şi ea vreo două vorbe cu doamna Chaffin. Deşi Dix nu putuse să vină la înmormântare tocmai din Nashville – aşa, din scurt, după cum o informase Charlotte –, aranjamentul floral cu iasomie şi trandafiri albi Iceberg pe care-l trimisese (prea decorativ, prea de bun gust şi, cumva, prea *feminin*) îi atrăsese atenţia lui Edie. Era în mod clar mai rafinat decât oricare din aranjamentele doamnei Chaffin. Apoi, la casa mortuară, a intrat într-una din încăperile în care doamna Hatfield Keene o ajuta pe doamna Chaffin cu florile şi a auzit-o pe doamna Keene spunând ţâfnoasă, de parcă ar fi răspuns la o destăinuire necuvenită:

— Ei bine, o fi fost secretara lui Dixon.

Doamna Chaffin, care aranja un buchet de gladiole, a pufnit şi şi-a lăsat vicleană capul pe o parte.

— Aşa? Chiar eu am răspuns la telefon şi am luat comanda, zise ea, dându-se un pas în spate, ca să-şi admire opera. Şi zău că *mie* nu mi s-a părut deloc că ar fi fost secretara.

* * *

Hely nu s-a dus acasă, ci doar a întors colţul şi s-a dus roată până la poarta laterală a curţii lui Edie, unde a găsit-o pe Harriet, care stătea pe leagănul din spate. Fără vreun preambul, Hely s-a dus direct la ea şi i-a zis:

— Hei, când mergi acasă?

Se aşteptase ca prezenţa lui acolo s-o înveselească imediat şi când a constatat că nu e aşa, s-a înfuriat.

— Ai primit scrisoarea mea? o întrebă el.

— Am primit-o, îi răspunse Harriet.

Harriet se îndopase cu migdale cu zahăr de la bufet şi aproape că i se făcuse greaţă de la ele, iar acum le simţea gustul neplăcut în gură.

— Nu trebuia s-o trimiţi, continuă ea.

Hely se aşează pe leagăn, lângă Harriet.

— Eram aşa de speriat, că…

Harriet îi făcu un semn scurt din cap, arătând spre veranda lui Edie, unde, la vreo şase metri distanţă, în spatele uşii de plasă, patru-cinci adulţi cu ceştile de punci în mână stăteau şi sporovăiau.

Hely respiră adânc. Apoi, cu o voce mai potolită, îi spuse:

— Aici a fost înfricoşător. Tipul merge cu maşina *prin tot oraşul*. Încet de tot. De parcă ne-ar căuta. Eram în maşină cu mama când iată-l, parcat lângă pasarelă, de parcă ar fi stat la pândă.

Deşi stăteau unul lângă celălalt, nu se uitau unul la altul când vorbeau, ci priveau amândoi drept înainte, la adulţii de pe verandă. Harriet zise:

— Nu te-ai dus să iei căruciorul de acolo, nu-i aşa?

— Nu! răspunse şocat Hely. Ce, crezi că-s smintit? Un timp tipul venea acolo în fiecare zi. În ultima vreme coboară spre depozite pe lângă şinele de tren.

— De ce?

— De unde vrei să ştiu? Acum vreo două zile mă plictisisem şi m-am dus până la depozite, să mă joc cu nişte mingi de tenis. Atunci am auzit o maşină şi noroc că m-am ascuns, pentru că era chiar el. În viaţa mea n-am fost aşa de speriat. A parcat maşina şi a stat acolo o vreme. Apoi s-a ridicat în picioare şi-a-nceput să se fâţâie prin zonă. Poate că m-a urmărit. Habar n-am.

Harriet se frecă puţin la ochi.

— L-am văzut şi eu în maşină puţin mai devreme. Azi.

— Se ducea spre liniile de tren?

— Poate. Mă întrebam încotro o ia.

— Tare mă bucur că nu m-a văzut, spuse Hely. Când am observat că se dă jos din maşină, mai c-am făcut atac de cord. Am stat ascuns prin tufişuri aproape o oră.

— Ar trebui să mergem pe la punctul de observaţie şi să vedem ce tot face pe-acolo.

Harriet sperase că expresia „punctul de observaţie” să aibă un efect irezistibil asupra lui Hely şi a fost foarte surprinsă cât de ferm şi de rapid i-a răspuns:

— Eu nu! N-am de gând să mai merg acolo. Tu nu înţelegi…

Hely ridicase brusc tonul. Unul dintre adulţii de pe verandă şi-a întors chipul blând spre ei. Harriet i-a dat un ghiont în coaste.

Hely se uită îndurerat la fată.

— Dar zău că nu înţelegi! spuse el pe un ton

mai potolit. Trebuia să vezi cu ochii tăi. Dacă m-ar fi văzut, m-ar fi omorât. Era clar după felul în care se uita în jur.

Hely îi imită expresia: chipul deformat şi ochii scrutând nebuneşte pământul.

— Ce căuta de fapt?

— Nu ştiu. Dar vorbesc serios. Nu mai vreau să am de-a face cu tipul ăsta. Şi-ai face bine să renunţi şi tu, Harriet. Dacă el sau vreunul din fraţii lui îşi dau seama că noi am aruncat şarpele, suntem morţi. N-ai citit chestia aia din ziarul pe care ţi l-am trimis?

— N-am avut când.

— Ei bine, era bunica lui, spuse grav Hely. Era cât pe ce să moară.

Poarta de la curtea lui Edie scârţâi. Harriet sări brusc în picioare.

— Odean! strigă ea.

Dar micuţa doamnă de culoare – cu pălărie de pai şi o rochie de bumbac încinsă cu o curea – îi aruncă fetei o privire tăioasă, fără să întoarcă măcar capul, şi nu-i răspunse. Stătea cu buzele strânse şi chipul ca de piatră. Se duse agale, târşâindu-şi picioarele, pe veranda din spate, urcă scările şi bătu încet la uşă.

— E aici doamna Edith? întrebă ea, ducându-şi mâna streaşină la ochi şi uitându-se încordată prin uşa de plasă.

După un moment de ezitare, Harriet – uluită şi cu obrajii arzându-i din pricina ruşinii îndurate – se aşează din nou pe scrânciob. Cu toate că Odean

era bătrână şi morocănoasă, iar Harriet nu fusese niciodată în relaţii prea bune cu ea, nimeni altcineva nu fusese mai apropiat de Libby. Ele două erau asemeni unui cuplu de soţi vârstnici – nu numai din pricina certurilor (cele mai multe legate de pisica lui Libby, pe care Odean o dispreţuia), ci şi a afecţiunii lor stoice, camaradereşti, iar Harrietei i-a tresăltat inima din piept de cum a văzut-o.

Nu se mai gândise la Odean de la accident. Odean era cu Libby încă de pe vremea când amândouă erau tinere şi stăteau la Tribulaţie. Unde o să se ducă acum Odean şi ce-o să facă? Odean era o bătrână reumatică, cu o sănătate şubredă, şi (după cum se plângea Edie adeseori) nici nu mai era de mare folos pe lângă casă.

Zarvă la uşa de plasă.

— Uite acolo, spuse cineva dinăuntru, făcându-i loc, şi în acel moment Tat apăru pe verandă, strecurându-se cu umărul înainte.

— Odean! zise ea. Mă cunoşti, nu-i aşa? Sunt sora lui Edith.

— De ce n-a zis nimeni nimic şi la mine de don’şoara Libby?

— O, dragă… O, draga mea Odean!

Tat, perplexă şi stânjenită, aruncă o privire înapoi, spre verandă.

— Îmi pare atât de rău! De ce nu vii înăuntru?

— Mae Helen, care lucrează la don’şoara McLemore, a venit de mi-a zis şi mie. Nimeni n-a venit să mă ia şi pe mine. Şi aţi pus-o deja în

pământ.

— O, Odean! Nu ne-am gândit că ai telefon…

În liniştea care se lăsase se auzi fluieratul unui piţigoi: patru note zglobii, clare şi prietenoase.

— Voi toţi puteaţi să veniţi să mă luaţi şi pe mine, izbucni vocea spartă a lui Odean.

Chipul ei arămiu rămase imobil.

— De acasă, continuă ea. Eu îs în Pine Hill, doar ştiţi. Nu era deranj să veniţi să mă luaţi şi pe mine.

— Odean, of, Odean! rosti neputincioasă Tat, inspirând adânc şi uitându-se în jur. Te rog, intră o clipă şi stai jos.

— Nuuu! răspunse dur Odean. Nu, mulţam.

— Odean, îmi pare aşa de rău! Nu ne-am gândit.

Odean îşi şterse o lacrimă.

— Eu lucru la don'şoara Libby de cinş cinci de ani şi nime nu a zis la mine nici măcar că e în spital.

Tat închise ochii o vreme.

— Odean…

Urmă o tăcere înspăimântătoare.

— Of, e îngrozitor! Spune-mi cum să facem să ne ierţi pentru asta?

— Eu gândit toată săptămâna asta că voi e undeva în Carolina de Sud şi trebuia să vin din nou la lucru luni. Şi uite, ea e aici, băgată în pământ.

— Te rog!

Tat puse mâna pe braţul lui Odean.

— Aşteaptă aici până mă duc s-o găsesc pe Edie. Te rog să aştepţi aici. Doar un moment.

Şi se repezi în casă. Pe verandă conversaţia – nu foarte clară – se reluase. Odean, impasibilă, se întorsese cu spatele şi privea undeva, la o oarecare depărtare. Cineva – un bărbat – spuse pe un ton şoptit, teatral:

— Eu cred că vrea şi ea nişte bani.

Lui Harriet i se urcă sângele la cap. Odean stătea locului, nemişcată, cu chipul întunecat şi imobil. Printre toţi acei oameni albi în hainele lor bune, de duminică, Odean părea foarte mică şi pricăjită: o pitulice printre grauri. Hely se ridicase în picioare şi stătea acum în spatele scrânciobului, analizând scena cu un interes sincer.

Harriet nu ştia ce să facă. Simţea că ar trebui să se ducă şi să stea acolo cu Odean – asta şi-ar fi dorit Libby să facă Harriet dar Odean nu părea nici foarte prietenoasă, nici foarte încurajatoare. De fapt Odean avea un aer ameninţător; avea ceva ce o înspăimânta pe Harriet. Brusc, aproape fără niciun avertisment, pe verandă se produse o zarvă mare şi Allison se năpusti pe uşă direct în braţele lui Odean, astfel încât bătrâna doamnă – cu ochii măriţi cât cepele la vederea asaltului neaşteptat – fu nevoită să se sprijine de balustradă, ca să nu cadă pe spate.

Allison plângea cu o intensitate ce o înfricoşă până şi pe Harriet. Odean se uita undeva fix, dincolo de umărul lui Allison, fără să reacţioneze sau să pară dispusă s-o îmbrăţişeze şi ea pe

Allison.

Edie apăru chiar atunci şi ieşi pe trepte.

— Allison, treci înapoi în casă! i se adresă ea lui Allison, apucând-o de umeri şi întorcând-o. Acum, Allison!

Allison scoase un ţipăt ascuţit, se smuci şi o luă la fugă prin curte, pe lângă scrânciob, pe lângă Hely şi Harriet, apoi intră direct în şopronul cu scule al lui Edie. Urmă o zornăială metalică, de parcă ar fi căzut o greblă de pe perete, când fata trânti uşa.

În timp ce-şi rotea capul, ca să vadă mai bine, Hely zise pe un ton sec:

— Gagico, sor-ta e cam nebună!

De pe verandă se auzi vocea lui Edie – clară şi răsunătoare, având ceva de discurs public, ceva care, deşi era oficial, era în acelaşi timp încărcat de emoţie şi implica şi o oarecare urgenţă.

— Odean! îţi mulţumesc că ai venit! De ce nu vrei să intri o clipă?

— Nuu! Nu vreau să deranjez pe nime.

— Nu fi ridicolă! Suntem cu toţii extrem de bucuroşi să te vedem.

Hely o pocni pe Harriet în picior.

— Zi-mi şi mie, spuse el, făcând un semn spre şopron. Ce-i cu ea?

— Bună să-ţi fie inima!

Edie o dojenea pe Odean, care continua să rămână nemişcată.

— Gata, ajunge! continuă ea. Vino înăuntru chiar acum!

Harriet nu putea să deschidă gura. Din şopronul de unelte se auzi doar un suspin ciudat, continuu şi înecat, ca al cuiva care se sufocă. Harriet avea chipul crispat – nu de dezgust şi nici măcar de stânjeneală, ci din pricina unei emoţii străine şi înfricoşătoare, care-l făcu pe Hely să se îndepărteze un pic de ea, de parcă ar fi avut o boală molipsitoare.

— Uf! exclamă el cu cruzime, uitându-se undeva peste capul ei – la nori şi la un avion care străbătea cerul. Mă tem că eu trebuie să plec.

Hely şi-ar fi dorit ca Harriet să fi zis ceva, dar cum n-a făcut-o, o porni agale – nu cu mersul lui obişnuit, zorit, ci cu multă grijă, balansându-şi aferat braţele.

Poarta se închise. Harriet, furioasă, se uita ţintă în pământ. Vocile de pe verandă se auzeau mai tare şi mai ascuţite şi, cu o durere surdă, Harriet îşi dădu seama despre ce se vorbea acolo: despre testamentul lui Libby.

— Unde-i? întrebă Odean.

— Nu-ţi face griji, o să se ocupe cineva foarte curând, spuse Edie, luând-o pe Odean de braţ, de parcă ar fi vrut s-o conducă înăuntru. Testamentul se află în seiful ei. Luni dimineaţa o să merg cu un avocat…

— N-am încredere în niciun avocat, zise cu îndârjire Odean. Don’şoara Lib mi-a promis. Mi-a zis, Odean, dacă se întâmplă ceva, uită-te aici, în cufărul meu de cedru. E un plic acolo. Pentru tine. Doar te duci, îl iei şi nu întrebi pe nime nimic.

— Odean, nu ne-am atins de niciun lucru de-al ei. Luni…

— Dumnezeu ştie ce se-ntâmplă aici, zise Odean cu superioritate. El ştie – şi eu ştiu. Da, doamnă, eu ştiu sigur ce mi-a zis mie don'şoara Libby.

— Îl ştii pe domnul Billy Wentworth, nu-i aşa?

Vocea lui Edie suna zglobie, de parcă i-ar fi vorbit unui copil, dar avea o răguşeală care trăda că oricând se poate întâmpla ceva terifiant.

— Să nu-mi spui că n-ai încredere în domnul Billy, Odean! El are cabinetul împreună cu ginerele lui acolo, în piaţă.

— Eu vreau decât ce-i al meu să ajungă la mine.

Scrânciobul din grădină era ruginit. Muşchiul se umflase, catifelat, printre cărămizile crăpate. Cu un fel de efort disperat şi încrâncenat, Harriet îşi concentră întreaga atenţie asupra unei cochilii de scoică scâlciate, care zăcea la baza unei urne de grădină.

— Odean, eu nu pun la îndoială ce zici. O să obţii ceea ce ţi se cuvine în mod legal. Îndată ce…

— Eu nu ştiu nimic despre legal. Eu ştiu decât ce-i drept.

Cochilia de scoică era cretoasă şi îmbătrânită de vreme, astfel încât căpătase aceeaşi textură sfărâmicioasă ca şi ipsosul. Vârful i se rupsese, iar marginea interioară i se scufundase într-o îmbujorare perlată, asemeni rozaliului argintiu al vechilor trandafiri Maiden's Blush din grădina lui

Edie. Înainte de a se fi născut Harriet, întreaga familie mergea în fiecare an în vacanţe la Golful Mexic. După moartea lui Robin nu s-au mai dus niciodată acolo. Borcane cu mici bivalve cenuşii, culese în timpul acelor excursii de demult, stăteau şi acum, prăfuite şi triste, sus, pe rafturile din debaralele mătuşilor.

— Îşi pierd vraja după ce stau o vreme afară din apă, spunea Libby şi se ducea în baie, unde umplea chiuveta cu apă, răsturna toate scoicile în ea şi trăgea un taburet din acela cu o treaptă, pentru ca Harriet să poată sta în picioare.

(Era aşa de mică. Probabil că pe atunci avea vreo trei ani – şi cât de uriaşă şi de albă i se părea chiuveta!) Şi cât de surprinsă a fost să vadă cenuşiul acela uniform devenind strălucitor, lucios şi magic, sclipind sub apă în cioburi de o mie de culori scânteietoare: aici spre violet, dincolo de un negru intens, de midie, limpezindu-se înspre capete şi răsucindu-se în spirale de fascicule policrome şi delicate: argintii, de un albastru marmorat, corai, verde perlat şi trandafirii! Iar apa era aşa de rece şi de limpede, iar propriile ei mâini, parcă retezate de la încheieturi, de un roz îngheţat şi aşa de sensibile!

— Miroase! îi spunea Libby, care inspira adânc. Aşa miroase oceanul!

Iar Harriet îşi apropia faţa de apă şi mirosea aroma înţepătoare, puternică, a oceanului pe care nu-l văzuse niciodată, mirosul de sare despre care vorbeşte Jim Hawkins în *Comoara din insulă*.

Valurile înspumate, ţipătul unor păsări ciudate şi pânzele albe ale corăbiei Hispaniola – ca paginile albe ale unei cărţi – umflându-se în vânt pe fundalul unui cer fierbinte, fără pic de nori.

Moartea – spuneau toţi – era un ţărm fericit. În pozele vechi de la mare familia ei era din nou tânără, iar Robin stătea în picioare între părinţii ei. Bărci, batiste albe, pescăruşi care se înălţau în lumină. Era un vis unde toată lumea era salvată.

Dar era un vis al unei vieţi trecute şi nu al unei vieţi ce avea să vină. Iar viaţa prezentă era formată din: frunze ruginii de magnolie, jardiniere sufocate de licheni, zumzăitul continuu al albinelor în după-amiaza toridă şi murmurele fără chip ale musafirilor de la funeralii. Noroi şi iarbă slinoasă pe sub dalele crăpate din grădină, pe care le dăduse la o parte cu piciorul. Harriet studie cu atenţie gaura urâtă din pământ, de parcă ar fi fost singurul lucru adevărat de pe lumea asta – ceea ce, într-un fel, aşa şi era.

CAPITOLUL 7

Turnul

Timpul se frânsese. Felul în care măsura Harriet timpul dispăruse. Odinioară Ida era planeta a cărei orbită marca orele, iar cursul său voios, familiar şi de nădejde (spălatul de luni, cârpitul de marţi, sandviciuri vara şi supă iarna) guverna fiecare aspect din viaţa Harrietei. Săptămânile se derulau egale, una după alta, iar fiecare zi însemna o serie de privelişti secvenţiale. Joi dimineaţa Ida instala scândura de călcat şi

călca lângă chiuvetă, iar aburul ieşea din fierul monolitic. Joi după-amiaza, fie iarnă, fie vară, scutura şi bătea covoarele şi le punea afară, să se aerisească, de aceea covorul persan roşu atârnat pe bara verandei era un steguleţ care spunea întotdeauna Joi. Şi, indiferent dacă era vorba de joile nesfârşite de vară, de joile răcoroase de octombrie sau de joile distante şi întunecate, cu primele temperaturi sub zero grade, când Harriet moţăia sub păturile calde, având frisoane de la amigdalită, şuieratul bătătorului de covoare şi sâsâitul şi pufăitul fierului de călcat erau sunete vii, ce ţineau de prezent, dar şi verigile unui lanţ ce şerpuia în urmă pe tot parcursul vieţii Harrietei, până ce se pierdea în întunecimile abstracte ale prunciei. Zilele se încheiau la ora cinci, atunci când Ida îşi schimba şorţurile pe veranda din spate, iar de început începeau odată cu scârţâitul uşii din faţă şi cu paşii Idei pe hol. Zumzăitul aspiratorului se auzea plutind paşnic dinspre unele încăperi mai îndepărtate, apoi sus pe scări sau jos, la parter, răsuna scârţâitul pantofilor cu talpă de cauciuc ai Idei şi, uneori, chicotitul sec şi ascuţit al râsului ei de vrăjitoare. Şi astfel zilele alunecau unele după altele. Uşile se deschideau, uşile se închideau, umbrele coborau şi se înălţau. Privirea rapidă a Idei, în vreme ce Harriet trecea în fugă, cu picioarele goale, prin dreptul unui toc de uşă deschisă, era o binecuvântare acută şi delicioasă: iubirea ce învinge orice. Ida! Cu gustările ei favorite (acadele

şi melasă cu mălai rece). Cu „programele” ei. Glume şi dojeni, linguri de zahăr pline cu vârf scufundându-se ca zăpada pe fundul paharelor cu *ice-lea*. Cântecele stranii şi triste de demult, care veneau plutind dinspre bucătărie {*nu ţi-e dor de mama ta uneori*, *uneori*?) şi chemările păsărilor din curtea din spate, în timp ce nişte cămăşi albe fluturau pe frânghie, fluierături şi triluri, *kit*, *kit*, *kit*, *kit*, clinchetul dulce al argintăriei lustruite rostogolindu-se în ligheane, varietatea şi zgomotul vieţii înseşi.

Dar toate astea se duseseră. Fără Ida timpul se dilata şi se scufunda într-un pustiu vast, licăritor. Orele şi zilele, lumina şi întunericul alunecau unele în altele pe nesimţite. Nu mai exista nicio diferenţă între masa de prânz şi micul dejun, între weekend şi zilele săptămânii, între răsărit şi amurg, şi totul era ca şi cum ai fi trăit în adâncurile unei peşteri luminate numai de lumini artificiale.

Şi odată cu Ida au dispărut şi o mulţime de aspecte confortabile ale vieţii. Printre acestea se afla şi somnul. Noapte de noapte, în wigwamul umed Chickadee, Harriet stătea trează, cu ochii în lacrimi, în aşternuturile scorţoase, întrucât nimeni în afară de Ida nu ştia cum să facă un pat aşa cum îi plăcea ei, iar Harriet zăcea în pat noaptea târziu (prin moteluri şi uneori chiar la Edie acasă) cu ochii larg deschişi, simţindu-se extrem de nefericită şi potopită de un teribil dor de casă, dureros de conştientă de ţesăturile ciudate, de

mirosurile nefamiliare (parfum, naftalină, detergenţi pe care Ida nu-i folosea), dar în primul rând dorindu-şi să simtă atingerea Idei, imposibil de definit, dar totdeauna liniştitoare când Harriet se trezea însingurată sau temătoare şi niciodată atât de iubitoare ca acum, când nu mai era acolo.

Dar Harriet revenise la ecouri şi tăcere: o casă aflată sub vrajă, împrejmuită cu ghimpi. În partea din cameră ce aparţinea Harrietei (spre deosebire de cea a lui Allison, care era vraişte) totul era perfect, totul era aşa cum îl lăsase Ida: patul aranjat, aşternuturile albe, praful aşezându-se uşor, ca bruma.

Şi totul a rămas exact aşa. Sub cuvertură cearşafurile erau încă apretate. Ele fuseseră spălate şi netezite de mâna Idei; reprezentau ultima urmă a Idei în casă şi, cu toate că Harriet tânjea să se strecoare în propriul ei pat, să-şi îngroape faţa în perna moale şi să-şi tragă aşternuturile până peste cap, nu era în stare să tulbure acest ultim paradis mărunt ce-i fusese încredinţat. Noaptea reflexia patului plutea, luminoasă şi transparentă, în ramele negre ale ferestrelor, asemeni unei prăjituri albe şi spumoase, la fel delicate ca un tort de nuntă. Dar era un festin la care Harriet nu-şi permitea decât să privească şi după care nu putea decât să tânjească, întrucât, odată ce ar fi dormit în acel pat, orice speranţă de somn ar fi dispărut.

Aşa că Harriet dormea deasupra cuverturii. Iar nopţile se scurgeau cu intermitenţe. Ţânţarii o

ciupeau de picioare şi îi bâzâiau pe la urechi. În zori era răcoare, iar Harriet se sălta din pat buimacă şi se întindea după cearşafurile fantomatice. Când nu prindea în mână decât aerul din jur, se lăsa pe spate peste cuvertură cu un *pleosc* sec şi – tresărind în somn ca un terrier – începea să viseze. Şi visa o apă neagră, de mlaştină, cu gheaţă în ea, şi nişte poteci de ţară pe care trebuia să alerge mereu şi mereu, cu o aşchie de lemn în talpă, deoarece era în picioarele goale. Visa că înoată contra curentului prin lacuri întunecoase şi că se lovea cu capul de o placă metalică, care o bloca sub apă, departe de aerul de la suprafaţă. Visa că se vâra sub pat la Edie, unde se ascundea de o prezenţă înfricoşătoare – şi nevăzută –, care îi spunea cu o voce joasă: „Ai lăsat ceva, domnişoară? Ai lăsat ceva pentru mine, domnişoară?” Dimineaţa se trezea târziu, epuizată, cu nişte modele roşii, de la cuvertură, întipărite adânc în obraz. Şi chiar înainte de a deschide ochii, îi era frică să se mişte şi stătea în continuare nemişcată, conştientă, dar fără să respire, de teamă că avea să se trezească unde nu trebuia.

Şi chiar aşa se şi întâmpla. Casa era înspăimântător de întunecoasă şi tăcută. Când cobora din pat, mergea pe vârfuri până la fereastră şi trăgea perdeaua, avea senzaţia că e singura supravieţuitoare a unui dezastru teribil. Era luni şi frânghia de rufe era goală. Cum de putea să fie luni fără niciun cearşaf şi nicio

cămaşă care să salte pe frânghia de rufe? Umbra frânghiei goale juca pe iarba uscată. Harriet se strecură pe scări în jos şi coborî în holul întunecos, deoarece acum, de când Ida plecase, nu mai avea cine să ridice jaluzelele dimineaţa (şi nimeni care să facă cafeaua sau să strige „Bună dimineaţa, dragă!”, nimeni care să facă gesturile acelea pline de iubire pe care le făcea Ida), iar casa rămânea cufundată aproape toată ziua într-un fel de întunericime filtrată, ca sub apă.

Dar acum, pe lângă tăcerea monotonă – o tăcere teribilă, de parcă întreaga lume ar fi pierit şi majoritatea oamenilor ar fi murit – se adăuga conştiinţa dureroasă a casei închise şi pustii a lui Libby, casă care se afla doar cu câteva străzi mai încolo. Iarba netimsă, straturile de flori veştejite şi sufocate de bălării; în casă, oglinzile ca nişte lacuri goale, fără reflexii, cu lumina soarelui şi a lunii alunecând indiferente prin încăperi. Cât de bine cunoştea Harriet casa lui Libby în toate momentele, stările şi vremurile posibile: posomoreala din iarnă, când holul era întunecos şi gazul pâlpâia încet în sobă; nopţile şi zilele cu furtuni (ploaia care şiroia pe ramele violete ale ferestrelor, cu umbrele scurgându-se pe peretele opus); după-amiezile strălucitoare de toamnă, când Harriet stătea, obosită şi neconsolată după şcoală, în bucătăria lui Libby, lăfăindu-se în lumina blândă a întrebărilor ei înţelegătoare. Toate cărţile pe care Libby i le citise cu voce tare, câte un capitol în fiecare zi, după şcoală: *Oliver Twist*,

Comoara din insulă, *Ivanhoe*. Uneori lumina de octombrie, ce izbucnea brusc în după-amiezile acelea în ferestrele dinspre apus, era lipsită de orice fel de emoţie, terifiantă în strălucirea ei antiseptică, iar lucirea şi răceala ei păreau să prevestească ceva insuportabil, asemeni incandescenţei inumane a unor vechi amintiri retrăite pe patul de moarte, a tuturor viselor şi despărţirilor sinistre. Dar întotdeauna, chiar şi în lumina cea mai apăsătoare sau mai dezolantă (cu ticăitul de plumb al ceasului de deasupra şemineului şi cartea de la bibliotecă întoarsă cu faţa în jos pe sofa), Libby emana o strălucire palidă şi vioaie când se deplasa prin încăperile întunecate, cu capul ei alb, încărunţit şi ciufulit tot, de parcă ar fi fost un bujor. Uneori cânta de una singură prin casă, iar vocea ei mlădioasă se înălţa dulce şi tremurătoare printre umbrele înalte ale bucătăriei cu pereţii acoperiţi cu gresie, estompând zumzăitul greoi al frigiderului:

Bufniţa şi pisicuţa au plecat pe mare cu o barcă frumoasă, verde ca mazărea.

Au luat cu ele nişte miere şi bani mulţi, înfăşuraţi într-o bancnotă de cinci lire…

Şi iat-o brodând, cu forfecuţa ei de argint pe care o purta la gât, legată cu o panglicuţă rozalie, dezlegând cuvinte încrucişate, citind o biografie a doamnei de Pompadour, vorbind cu pisicuţa ei albă… *tip*, *tip*, *tip*, Harriet îi auzea acum chiar şi paşii, sunetul acela special pe care-l făceau pantofii ei mărimea treizeci şi trei, *tip*, *tip*, *tip* pe

coridorul lung atunci când venea să răspundă la telefon. Libby! Cât de încântată părea să fie întotdeauna Libby ori de câte ori o suna Harriet – chiar dacă era noaptea târziu ca şi cum vocea ei ar fi fost singura din toată lumea asta pe care ar fi vrut să o audă!

— Ooo! Este dragostea mea! exclamă ea. Ce drăguţ din partea ta să o suni pe biata şi bătrâna ta mătuşică…

Iar bucuria şi căldura din vocea ei o încântau atât de mult pe Harriet, încât (chiar şi acum, cum stătea acolo singură, în întuneric, lângă telefonul de perete din bucătărie) închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, simţindu-se înconjurată brusc de o căldură şi o lumină strălucitoare, ca un clopoţel sunând armonios. Mai exista cineva care să se bucure atât când auzea vocea lui Harriet? Nu, nimeni. Acum ar putea să formeze numărul acela, să-l formeze ori de câte ori voia, să sune în fiecare clipă, până la sfârşitul timpului, şi tot n-avea s-o mai audă pe Libby strigând bucuroasă de la capătul celălalt al firului: „Dragostea mea! Draga mea!” Nu; casa aceea era acum goală şi încremenită. Cu mirosurile de cedru şi de vetiver în încăperile închise. Curând o să dispară şi mobila, dar deocamdată toate erau aşa cum le lăsase Libby când plecase în excursie: paturile făcute, ceştile de ceai spălate şi puse unele peste altele în suportul de vase. Zilele se prelingeau prin încăperi într-o procesiune care trecea neobservată. La răsăritul soarelui prespapierul din

sticlă cu bule va străluci din nou de viaţă, viaţa aceea scurtă, de doar trei ore, după care se va scufunda din nou în întuneric şi somn la ora prânzului, atunci când triunghiul de lumină solară va fi trecut de el. După-amiaza târziu covorul cu model floral îngemănat – terenul de joacă vast şi întortocheat al copilăriei lui Harriet – lucea ici şi colo când nişte dungi de lumină galbenă se strecurau printre jaluzelele de lemn. Alunecau apoi pe lângă pereţi, ca nişte degete lungi, traversând în şuviţe distorsionate ramele cu fotografii: Libby fetiţă, slăbuţă şi timorată, ţinându-se de mâna lui Edie, şi bătrâna Tribulaţie, o clădire fremătătoare, în tonuri sepia, cu atmosfera ei mânioasă, de tragedie sufocată de viţa sălbatică. Chiar şi lumina din seara aceea avea să se estompeze şi apoi să dispară, până când n-o să mai rămână nicio lumină, în afară de lucirea albăstruie, difuză şi rece a felinarelor de pe stradă – atât cât să vezi la doi paşi –, ce va licări constant până în zori. Cutiile de pălării. Mănuşile frumos împăturite, dormind prin sertare. Haine care n-aveau să mai cunoască niciodată atingerea lui Libby, atârnate pe umeraşe în debarale întunecoase. Curând toate acestea aveau să fie puse în cutii şi trimise la misiunile baptiste din Africa şi China – şi tot curând, poate, o chinezoaică minionă dintr-o casă pictată, sub nişte pomi aurii şi nişte ceruri îndepărtate, avea să bea ceai cu misionarii, îmbrăcată într-una din rochiile lui Libby, din acelea roz, de la şcoala de duminică.

Cum de înainta omenirea aşa cum o făcea: oamenii plantau grădini, jucau cărţi, mergeau la şcoala de duminică şi apoi trimiteau cutii cu haine vechi la misiunile din China – şi toţi şi toate goneau spre un pod prăbuşit, care se căsca într-un hău negru?

Aşa medita Harriet. Stătea singură, aşezată pe trepte, în hol, sau la masa din bucătărie, cu capul în palme. Şedea pe scaunul de lângă fereastra din camera ei şi se uita în jos, pe stradă. Vechi amintiri îi zgâriau şi-i înţepau sufletul: supărări, nerecunoştinţă, cuvinte pe care nu mai avea cum să şi le ia înapoi. Se tot gândea la ziua în care prinsese mai mulţi gândaci negri din grădină şi îi înfipsese în glazura prăjiturii cu nucă de cocos la care Libby muncise toată ziua. Îşi amintea că Libby plânsese ca o fetiţă, plânsese cu capul în palme. Şi Libby a mai plâns şi atunci când Harriet a împlinit opt ani şi a necăjit-o când a spus că nu poate să sufere cadoul făcut de Libby: o amuletă în formă de inimă pentru brăţara ei cu amulete.

— O jucărie! Eu voiam o jucărie!

Mai târziu mama Harrietei a tras-o deoparte şi i-a zis că amuleta era scumpă şi că Libby dăduse pe ea mai mulţi bani decât îşi putea permite. Dar mai grav era că ultima dată când Harriet o văzuse pe Libby – chiar ultima dată –, Harriet i-a dat mâna la o parte şi-a ieşit în goană pe trotuar, fără să se mai uite înapoi. La un moment dat, în timpul acelei zile fără noimă (ore confuze pe canapea, în care răsfoia plictisită *Encyclopaedia Britannica*),

gândurile acestea au izbit-o pe Harriet cu o asemenea forţă vie, încât s-a târât până la dulapul încastrat în perete, a închis uşa în urma ei şi-a plâns cu faţa îngropată în faldurile din tafta ale vechilor şi prăfuitelor rochii de petrecere ale mamei sale, iar convingerea că de acum înainte nu avea cum să se mai simtă altfel decât şi mai rău, din ce în ce mai rău, o îmbolnăvea.

* * *

Şcoala începea peste două săptămâni. Hely mergea la repetiţii cu o formaţie care se chema Bând Clinic, ceea ce însemna că trebuia să iasă în fiecare zi pe terenul de fotbal şi să mărşăluiască înainte şi-napoi în căldura aceea sufocantă. Când echipa de fotbal venea la antrenament, toţi cei din formaţie se întorceau în şir indian într-o chiţimie cu acoperiş de tablă de la o sală de sport, unde stăteau în cerc pe nişte scaune pliante şi exersau la instrumente. După aceea dirijorul orchestrei făcea un foc de tabără şi le gătea nişte crenvurşti sau se duceau cu toţii să joace softball ori, dacă nu, făceau o *jam session* spontană cu puştii mai mari. În unele seri Hely ajungea acasă devreme, dar în serile respective spunea că trebuia să exerseze la trombon după cină.

Într-un fel, Harriet se bucura de absenţa lui. O ruşina durerea pe care o simţea, una mult prea copleşitoare ca să şi-o poată ascunde, dar şi starea dezastruoasă în care se afla casa ei. Mama Harrietei devenise mai activă după plecarea Idei, într-un stil care amintea de nişte animale nocturne

de la grădina zoologică din Memphis, nişte marsupiale micuţe şi delicate, cu ochii mari ca două farfurioare, animale care – păcălite de lămpile ultraviolete care le iluminau cuşca din sticlă – se hrăneau, se curăţau şi se strecurau graţioase la treburile lor de prin frunziş trăind cu iluzia că erau bine ascunse la adăpostul nopţii. În casă apăreau peste noapte tot felul de urme secrete care şerpuiau şi se încrucişau peste tot, urme marcate de batistuţe de hârtie, inhalatoare pentru astm, flacoane cu pilule, loţiuni pentru mâini, ojă de unghii şi pahare cu gheaţă în curs de topire, care lăsau urme rotunde şi albe pe suprafeţele meselor. Un şevalet portabil apăru într-un colţ al bucătăriei, care era şi aşa extrem de înghesuită şi de murdară, iar pe el, treptat, zi după zi, răsări un fel de tablou cu nişte panseluţe de un violet apos (cu toate că Charlotte nu apucă să termine niciodată vaza în care stăteau, rămasă în stadiul de schiţă în creion). Până şi părul mamei căpătase o nuanţă nouă, devenind mai întunecat („Sărutul de ciocolată”, aşa scria pe sticla plină de picături negre pe care Harriet o descoperi în coşul de răchită din baia de jos). Deşi nu acorda niciun pic de atenţie covoarelor nemăturate, podelelor lipicioase ori prosoapelor cu miros acru din băi, mama Harrietei dovedea o grijă uluitor de exagerată pentru nişte lucruri extrem de banale. Într-o după-amiază Harriet a găsit-o împingând într-o parte şi-n alta maldăre de obiecte aruncate de-a valma, doar ca să se poată pune în genunchi

şi să lustruiască mânerele din alamă de la uşi cu o soluţie de lustruit specială şi cu o cârpă specială. Într-o altă după-amiază – fără a băga în seamă firimiturile, petele de grăsime, zahărul vărsat pe tejgheaua din bucătărie, faţa de masă jegoasă ori turnul de vase murdare, cocoţate în echilibru precar unele peste altele deasupra apei reci şi cenuşii din chiuvetă, şi fără a remarca toate acele damfuri dulcege de mizerie, care se înălţau de peste tot şi, în acelaşi timp, de nicăieri – mama şi-a petrecut o oră întreagă frecând frenetic un vechi prăjitor de pâine din crom până ce a ajuns să lucească precum bara din faţă a unei limuzine, după care a mai stat zece minute ca să îşi admire opera.

— Ne descurcăm foarte bine, nu-i aşa? a comentat ea atunci. Ida nu curăţa de fapt nimic ca lumea, nu? Oricum, nu aşa, zise ea, fixând cu privirea prăjitorul de pâine. Noi ne distrăm, nu-i aşa? Numai noi trei.

Nu se distrau deloc. Dar cel puţin Charlotte se străduia. Într-o bună zi, spre sfârşitul lui august, s-a dat jos din pat, a făcut o baie cu spumă, s-a îmbrăcat, s-a rujat, s-a aşezat pe scara de lemn din bucătărie şi a răsfoit cartea de bucate a lui James Beard până când a găsit o reţetă intitulată „friptură Diane”, după care s-a dus pe jos până la băcănie şi a cumpărat toate ingredientele. Întoarsă acasă, şi-a pus peste rochie un şorţ cu volănaşe (un cadou de Crăciun pe care nu-l folosise niciodată până atunci), şi-a aprins o ţigară

şi şi-a preparat un Coca-Cola cu gheaţă şi cu puţin whisky, pe care l-a băut în timp ce a gătit reţeta aceea. Apoi, ducând tava pe sus, au mers toate trei în şir indian, strecurându-se printre obiecte, până în sufragerie. Harriet a făcut loc pe masă. Allison a aprins două lumânări ce aruncau umbre lungi, tremurătoare, pe tavan. Cina aceea a fost de departe cea mai bună pe care a mâncat-o Harriet după multă vreme – cu toate că peste trei zile vasele erau încă îngrămădite în chiuvetă.

Prezenţa Idei fusese extrem de preţioasă – şi nu în ultimul rând în această privinţă, imposibil de prevăzut dinainte: limitase gama de acţiuni a mamei sale în diverse aspecte pe care abia acum, când era mult prea târziu, Harriet le aprecia. Cât de des tânjise Harriet după compania mamei sale, cât de mult dorise ca ea să se scoale, să fie prezentă, să se mişte prin casă şi să iasă din dormitor! Acum, dintr-un foc, dorinţa i se împlinise, iar dacă mai înainte Harriet se simţea singură şi descurajată de uşa dormitorului, care era mereu închisă, acum în schimb nu mai ştia niciodată sigur în ce moment uşa aceea o să se deschidă cu un scârţâit şi în cadrul ei o să apară mama sa, îndreptându-se melancolică şi parcă plutind spre scaunul lui Harriet, ca şi cum ar fi aşteptat ca fiica ei să spună acel cuvânt care să rupă tăcerea şi să facă astfel ca totul între ele să devină uşor şi plăcut. Harriet ar fi ajutat-o bucuroasă pe mama ei dacă ar fi ştiut măcar vag ce ar fi trebuit să zică. Allison ştia cum s-o

liniştească fără să zică o vorbă, doar prin calmul prezenţei sale fizice, dar cu Harriet lucrurile stăteau diferit. Era ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să zică ceva, deşi nu ştia sigur ce anume, iar tensiunea provocată de privirea mamei, care aştepta ceva, nu făcea decât să o amuţească şi s-o ruşineze pe Harriet. Şi dacă acea privire era prea disperată sau prea îndelungată, o frustra şi o enerva. Atunci Harriet îşi fixa privirea în mod intenţionat fie asupra mâinilor, fie asupra podelei, fie asupra peretelui din faţa ei – oriunde, numai să blocheze chemarea din ochii mamei.

Mama Harrietei nu vorbea des despre Libby – îi era greu să pronunţe numele lui Libby fără să izbucnească în lacrimi –, dar gândurile ei se îndreptau spre ea mai tot timpul, iar direcţia lor se simţea clar, de parcă le-ar fi rostit cu voce tare. Libby era peste tot. Conversaţiile ajungeau să fie despre Libby, cu toate că nu i se menţiona numele. Portocale? Toată lumea îşi amintea de feliile de portocală pe care Libby le punea să plutească în punciul de Crăciun şi de tortul cu portocale (un desert trist, dintr-o carte de bucate de pe vremea cartelelor de alimente din al Doilea Război Mondial) pe care Libby îl făcea uneori. Pere? Perele provocau şi ele multe asociaţii cu Libby: cum făcea ea un gem de pere cu ghimbir, cântecul pe care-l cânta Libby despre pomişorul cu pere, natura moartă cu pere pe care o pictase Libby la colegiul de stat pentru domnişoare la începutul secolului. Şi, cumva – vorbind exclusiv despre

obiecte –, era posibil să se vorbească despre Libby cu orele, fără să i se menţioneze numele. Nerostitele referiri la Libby bântuiau fiecare conversaţie; fiecare ţară sau culoare, fiecare legumă sau copac, fiecare lingură, clanţă sau bomboniera era îmbibată şi contaminată cu amintirea ei şi, deşi Harriet nu punea sub semnul întrebării caracterul just al acestei veneraţii, uneori era totuşi neplăcut, era ca şi cum Libby se transformase dintr-o persoană într-un fel de gaz bolnăvicios de omniprezent, care se strecura prin găurile cheilor şi pe sub uşi.

Acest tipar de discuţie era foarte bizar şi era cu atât mai straniu cu cât mama lor sublimase în mod clar, într-o mie de modalităţi nerostite, că fetele nu trebuie să menţioneze numele Idei. Chiar şi atunci când ele se refereau în mod indirect la Ida, disconfortul mamei lor era evident. Iar în momentul în care Harriet (pe negândite) le-a menţionat pe amândouă, pe Libby şi pe Ida, concomitent, în aceeaşi izbucnire tristă, mama ei a îngheţat cu paharul în mână.

— Cum îndrăzneşti? a ţipat ea, ca şi cum Harriet ar fi zis ceva prin care o trăda pe Libby, ceva josnic, de neiertat, după care i-a zis Harrietei: Nu te uita aşa la mine!

— A luat apoi mâna lui Allison, care se speriase, după care i-a lăsat-o să cadă şi a ieşit în fugă din încăpere.

Dar, cu toate că Harrietei îi era interzis să-şi manifeste propria durere, durerea mamei era un

permanent reproş, iar Harriet se simţea vag răspunzătoare pentru acest lucru. Uneori – mai ales noaptea – senzaţia creştea şi devenea palpabilă, ca o pâclă, pătrunzând şi împrăştiindu-se prin toată casa. Ceaţa aceea groasă atârna deasupra capului aplecat al mamei, deasupra umerilor ei lăsaţi, la fel de grea ca şi damful de whisky care zăbovea în jurul tatălui său pe vremea când bea. Harriet se strecura până în dreptul uşii şi se uita în tăcere la mama ei, care stătea la masa din bucătărie, în lumina galbenă a lămpii, cu capul rezemat în mâini şi cu o ţigară aprinsă între degete.

Şi totuşi, în momentul în care mama ei se întorcea şi încerca să zâmbească sau să discute cine ştie ce fleacuri, Harriet o lua la goană. Nu putea să sufere felul timid, de fetişcană, în care mama ei începuse să umble prin casă – pe vârfuri, uitându-se pe furiş pe după colţuri şi prin dulapuri, ca şi cum Ida ar fi fost un fel de tiran de care se bucura că scăpase. Ori de câte ori mama se apropia mai mult, zâmbind timid, în felul acela special, tremurător, care însemna că voia să „discute”, Harriet simţea cum se face dură şi rece ca gheaţa. Neclintită ca o stâncă, se ţinea ţanţoşă când mama ei se aşeza lângă ea pe canapea sau când se întindea cu stângăcie, ca să o bată uşor pe mână.

— Tu ai toată viaţa înaintea ta.

Avea o voce mult prea răsunătoare, ca de actriţă.

Harriet rămase tăcută şi coborî privirea în *Encyclopaedia Britannica*, pe care o ţinea deschisă în poală la un articol despre *Cavidae*. Era o familie de rozătoare din America de Sud care cuprindea şi porcuşorul de Guineea.

— Ştii, continuă mama ei cu un râs scurt, înfundat şi teatral, eu sper că tu n-o să trebuiască să treci prin suferinţa prin care am trecut eu.

Harriet analiza cu atenţie o fotografie alb-negru a unui capibara, cel mai mare exemplar din familia *Cavidae*. Era şi cel mai mare rozător existent.

— Eşti încă tânără, draga mea. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să te protejez. Pur şi simplu nu vreau să faci unele din greşelile pe care le-am făcut eu.

Mama aştepta. Şi era mult prea aproape. Deşi Harriet nu se simţea confortabil, rămase în continuare nemişcată şi refuză să ridice privirea spre ea. N-avea de gând să-i ofere mamei ei nici cea mai mică posibilitate de a continua. Ea nu voia decât ca Harriet să mimeze interesul (nu un interes autentic, ci doar aparenţa lui), iar Harriet ştia foarte bine ce i-ar fi plăcut mamei ei: să pună enciclopedia deoparte cu un gest amplu, să-şi împreuneze mâinile în poală şi să-şi pună pe chip o mască încruntată, plină de compasiune, în timp ce mama ei ar fi continuat să vorbească. *Biata mama*. Atât ar fi fost de ajuns ca s-o mulţumească.

Şi nici nu era prea mult. Dar nedreptatea acelui gest o făcea pe Harriet să se bâţâie. O

asculta mama ei atunci când simţea *ea* nevoia să vorbească? Şi, în timp ce tăcea şi se uita fix în enciclopedie (cât de greu îi era să se ţină tare şi să nu-i răspundă!), şi-a amintit cum a dat buzna în dormitorul mamei, cu ochii în lacrimi, ca s-o apere pe Ida, iar mama ei, cu un aer regal, a ridicat molatic un deget, un singur deget, exact aşa…

Deodată Harriet îşi dădu seama că mama ei se ridicase în picioare şi că se uita în jos, la ea. Avea un zâmbet subţire şi ascuţit ca un cârlig de undiţă.

— Nu mă lăsa să te bat la cap când tu ai de citit, zise ea.

Pe Harriet o cuprinse imediat regretul.

— Mamă, ce-i?

Şi împinse enciclopedia la o parte.

— Nu contează.

Mama fetei se uită în gol şi îşi strânse cordonul de la halatul de baie.

— Mamă! strigă Harriet după ea pe hol în timp ce uşa de la dormitor se închise – puţin cam ostentativ, cu un pocnet. Mamă, îmi pare rău…

De ce era aşa de nesuferită? De ce nu putea să se comporte aşa cum voiau ceilalţi? Harriet stătea pe canapea şi se autoflagela, iar prin minte îi goniră gânduri tăioase şi neplăcute încă multă vreme după ce se ridică de unde stătea şi se târî până în pat. Senzaţia de îngrijorare şi cea de vinovăţie nu se limitau numai la mama ei, ci cuprindeau mai multe lucruri, iar cele mai chinuitoare se roteau în jurul Idei. Dacă Ida a suferit o comoţie cerebrală? Sau dacă a călcat-o o

maşină? Lucruri din astea se întâmplă, iar acum Harriet o ştia prea bine: oamenii puteau să moară pur şi simplu, căzeau la pământ şi gata. Le-ar anunţa oare fiica Idei dacă i s-ar întâmpla ceva? Sau mai degrabă ar presupune că acasă la Harriet nu-i păsa nimănui de Ida?

Harriet – cu un şal afgan croşetat, aspru, tras peste ea – se răsucea, tresărea în somn şi zbiera cât o ţineau puterile tot felul de acuzaţii şi comenzi. Din când în când fulgerele furtunii de august scânteiau albăstrui în încăpere. N-avea s-o ierte niciodată pe mama ei pentru felul în care a tratat-o pe Ida şi n-o să uite niciodată, niciodată. Dar, aşa supărată cum era pe mama ei din cauza Idei, tot nu putea să îşi împietrească inima cu totul la vederea chinurilor ce o măcinau.

Şi cel mai sfâşietor lucru era s-o vadă pe mama ei încercând să pretindă că suferinţa aceea nu există. Ţopăia zglobie pe scări, numai în pijama, se arunca pe canapea în faţa fiicelor sale tăcute, de parcă ar fi fost un fel de babysitter ce se prostea, şi le propunea tot soiul de activităţi „amuzante”, de parcă ar fi fost o gaşcă mare de prietene strânse laolaltă. Era roşie la faţă, ochii îi luceau, dar în dosul acestui entuziasm era ceva nebunesc şi tensionat, ceva demn de milă, care-o făcea pe Harriet să vrea să bocească. Voia să joace cărţi. Voia să facă acadele caramel. Voia să se uite la televizor. Voia să meargă toate la clubul local şi să mănânce o friptură – ceea ce era imposibil, deoarece sala de mese de la club nici măcar nu

era deschisă lunea. La ce se tot gândea ea? Ce-avea în cap? Venea cu tot felul de întrebări oribile. De exemplu, a întrebat-o pe Harriet „Vrei un sutien?”, „Nu vrei să inviţi o prietenă acasă?” şi „Vrei să mergem cu maşina şi să-i faci o vizită tatălui tău în Nashville?”

— Cred că ar trebui să dai o petrecere, i-a zis odată Harrietei.

— Petrecere? a întrebat fără chef Harriet.

— Da, ştii tu, o mică petrecere cu nişte Coca-Cola sau cu îngheţată pentru colegele tale de la şcoală.

Harriet era prea consternată ca să mai poată scoate vreun cuvânt.

— Trebuie… să te vezi cu oamenii. Să-i inviţi aici. Invită-le la noi pe fetele de vârsta ta.

— De ce?

Mama Harrietei flutură mâna a lehamite.

— În curând o să mergi la liceu, i-a zis ea. Şi în scurt timp va trebui să te gândeşti la dans, la cotilion. Şi la toate celelalte activităţi… ştii tu: majoretele şi trupa de modelling.

Trupa de modelling? se gândi uluită Harriet.

— Cele mai frumoase zile din viaţa ta abia urmează şi cred că liceul va fi într-adevăr perioada ta de glorie, Harriet.

Harriet nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut răspunde la aşa ceva.

— E vorba de hăinuţe, nu-i aşa, draga mea?

Mama ei o privea cu drăgălăşenie.

— De aceea nu vrei să inviţi fetele acasă?

— Nu!

— O să te ducem la Youngland, în Memphis, ca să-ţi cumperi nişte hăinuţe frumoase. Las să le plătească taică-tău.

Toanele mamei ajunseseră s-o obosească până şi pe Allison – sau cel puţin aşa se părea, deoarece Allison începuse să nu-şi mai petreacă după-amiezile şi serile acasă. Telefonul începu să sune mai des. De două ori într-o săptămână Harriet răspunse la telefonul primit de la o fată care s-a prezentat drept „Trudy" şi care o căuta pe Allison. Harriet n-a întrebat cine era „Trudy" şi nici nu-i păsa, dar s-a uitat pe fereastră cum Trudy (o siluetă fantomatică într-un Chrysler maroniu) a oprit în faţa casei lor, unde Allison aştepta în picioarele goale.

Alteori Pemberton venea şi-o lua în Cadillac-ul său albastru, apoi porneau în viteză, fără s-o mai salute pe Harriet sau s-o invite să vină cu ei. Harriet stătea pe scaunul din dreptul ferestrei de la dormitorul ei, după ce cei doi dispăruseră în vâjâitul maşinii, şi privea cerul întunecos de dincolo de linia ferată. În zare se vedeau luminile de la terenul de baseball şi cele de la Jumbo's Drive în. Unde s-or fi dus Pemberton şi Allison când au pornit cu maşina prin întuneric şi ce aveau să-şi spună unul altuia? Pe stradă se mai vedeau încă urmele furtunii de după-amiază, iar deasupra străzii luna strălucea printr-o gaură zdrenţuită ivită printre norii de furtună, astfel încât marginile ei revărsate erau scăldate într-o

lumină lividă şi grandioasă. Dincolo de ea, de crăpătura din cer, totul era limpede şi clar: stelele reci, distanţa infinită. Era ca şi cum te-ai fi holbat într-un lac limpede, care la început nu părea prea adânc, doar de câţiva centimetri, dar dacă aruncai o monedă în apa aceea sticloasă, atunci ea ar cădea şi ar tot cădea, rostogolindu-se veşnic, fără să atingă vreodată fundul lacului.

* * *

— Care-i adresa Idei? o întrebă Harriet pe Allison într-o dimineaţă. Vreau să-i scriu şi să-i spun de Libby.

Casa era tăcută şi încinsă. Rufele murdare erau adunate în imense maldăre cenuşii deasupra maşinii de spălat. Allison ridică privirea din bolul cu fulgi de porumb, fixând-o pe Harriet cu ochi goi.

— Nu! exclamă Harriet după un lung moment de perplexitate.

Allison întoarse capul. De curând începuse să se machieze în culori închise şi-i aruncă Harrietei o privire alunecoasă, necomunicativă.

— Să nu-mi zici că n-ai adresa ei! Ce-i cu tine?

— Nu mi-a dat-o.

— Dar nu i-ai cerut-o?

Tăcere.

— Doar ştie unde stăm, zise Allison. Dacă vrea, poate să ne scrie ea.

— Dragile mele, se auzi vocea mamei, binevoitoare şi enervantă, din camera cealaltă. Căutaţi ceva?

După o pauză lungă, Allison – cu ochii plecaţi – continuă să mănânce. Ronţăitul fulgilor de porumb se auzea supărător de tare, de parcă ar fi fost crănţănitul amplificat al unei insecte care se hrăneşte cu frunze dintr-un documentar ştiinţific. Harriet se lăsă pe spate în scaun şi îşi roti privirea prin cameră, cu o panică inutilă: ce oraş pomenise Ida, care anume, şi cum o chema pe fiica ei măritată? Şi chiar dacă ar fi ştiut, ar fi avut vreo importanţă? în Alexandria Ida n-avusese nici măcar telefon. Ori de câte ori trebuiau să ia legătura cu ea, Edie trebuia să urce în maşină şi să meargă până la Ida acasă – care nici măcar nu era o casă, ci o coşmelie maronie şi şuie dintr-o curte plină de noroi. Fără iarbă, fără alei, doar cu noroi. Fumul ieşea pufăind pe deasupra dintr-un mic horn metalic, ruginit, într-o seară de iarnă, când Edie a trecut pe la Ida ca să-i ducă un cozonac cu fructe şi nişte mandarine de Crăciun şi a lăsat-o pe Harriet să aştepte în maşină. Amintirea Idei, care apăruse surprinsă în tocul uşii, ştergându-şi mâinile de un şorţ murdar în lumina farurilor, o potopi brusc pe Harriet cu o durere neaşteptată şi acută. Ida nu le-a poftit atunci înăuntru, dar după scurta privire aruncată prin uşa deschisă, pe Harriet o cuprinsese atât confuzia, cât şi tristeţea: zărise nişte cutii vechi de cafea, o masă acoperită cu o muşama, puloverul ei vechi şi ponosit, care mirosea a fum – un pulover bărbătesc pe care Ida îl purta iarna –, agăţat într-un cuier.

Harriet îşi desfăcu palma stângă şi-şi studie tăietura pe care şi-o făcuse cu un briceag elveţian a doua zi după înmormântarea lui Libby. În jalea sufocantă din casa pustie, rana produsă de împunsătură o făcuse pe Harriet să scâncească surprinsă. Cuţitul zdrăngănise pe podeaua din baie. Harrietei îi ţâşniseră lacrimi proaspete din ochii deja înroşiţi şi umflaţi de plâns. Îşi răsucise mâna şi strânsese buzele, în timp ce monedele de sânge întunecat se scurgeau pe placa de gresie plină de umbre. Harriet se uitase în jur, la colţurile tavanului, ca şi cum ar fi aşteptat ajutor de sus. Durerea o făcuse să simtă o uşurare stranie, rece ca gheaţa şi înviorătoare, iar duritatea gestului o liniştise şi-i concentrase gândurile. *Atunci când tăietura din palmă n-o să mai doară*, şi-a spus ea în gând, *atunci când o să se vindece, n-o să mă mai doară aşa de mult nici moartea lui Libby*.

Şi, într-adevăr, acum tăietura arăta mai bine. N-o mai durea aşa de mult, ci numai la anumite mişcări ale mâinii. O mică sutură rubinie de ţesut cicatrizat apăruse deja, ca o băşică umflată, deasupra tăieturii. Era interesantă la vedere: semăna cu un mic grăunte de clei rozaliu şi îi amintea Harrietei, într-un fel pozitiv, de Lawrence al Arabiei, care se ardea singur cu ţigara. Evident, astfel de acţiuni modelau un caracter ostăşesc. „Secretul e”, spunea el în film, „să nu îţi pese, să nu acorzi atenţie faptului că doare”. Iar în vastul şi imaginativul proiect al suferinţei, aşa cum Harriet începea deja să-şi dea seama, acesta era un secret

ce merita învăţat.

* * *

Şi aşa a trecut şi luna august. La înmormântarea lui Libby predicatorul a citit din Psalmi: „Privegheat-am şi am ajuns ca o pasăre singuratică pe acoperiş”. Timpul vindecă toate rănile, spunea el. Dar când?

Harriet se gândi la Hely, care cânta la trombon pe terenul de sport, în soarele arzător, şi chestia asta îi amintea de asemenea de Psalmi: „Lăudaţi-L pe El în glas de trâmbiţă, lăudaţi-L pe El în psaltire şi în alăută”. Sentimentele lui Hely nu erau niciodată foarte profunde; el trăia în ape însorite şi puţin adânci, unde era întotdeauna cald şi strălucitor. El văzuse în viaţa lui zeci de menajere venind şi plecând. El nu putea să înţeleagă nici durerea pe care o simţise Harriet la moartea lui Libby. Lui Hely nu-i plăceau oamenii bătrâni; îi era teamă de ei. Lui nu-i plăceau nici propriii lui bunici, care locuiau în alt oraş.

Dar lui Harriet îi era dor de bunica ei şi de strămătuşile ei, iar ele erau prea ocupate ca să-i acorde atenţie. Tat se ocupa cu împachetatul lucrurilor lui Libby: împăturea aşternuturile, freca argintăria, strângea covoarele, se urca pe scara de lemn, ca să dea jos perdelele, şi încerca să hotărască ce putea face cu lucrurile din dulapurile lui Libby, din cuierele ei de lemn de cedru şi de prin debarale.

— Iubito, eşti un înger că te oferi, i-a spus Tat atunci când Harriet a sunat-o şi a zis că vrea să o

ajute.

Dar, cu toate că Harriet se încumetase să treacă pe la casa lui Libby, nu a fost în stare să-şi impună să pătrundă pe aleea din faţă, într-atât de şocată a fost de aerul sumbru al locului: stratul de flori năpădit de bălării şi peluza neîngrijită, mărturia aceea tragică a părăsirii. Perdelele de la ferestrele din faţă erau scoase, iar absenţa lor era zguduitoare. Înăuntru, deasupra etajerei de marmură de la şemineul din camera de zi, acolo unde mai înainte stătuse oglinda, nu mai rămăsese decât o pată mare şi opacă.

Harriet a încremenit îngrozită pe trotuar, apoi s-a întors şi a fugit acasă. În noaptea aceea, ruşinată de felul cum reacţionase, a sunat-o pe Tat, ca să-şi ceară scuze.

— Ei bine, i-a răspuns Tat cu o voce care nu era chiar atât de prietenoasă pe cât şi-ar fi dorit Harriet, chiar mă întrebam ce s-a întâmplat.

— Eu… eu…

— Draga mea, sunt obosită, i-a zis Tat şi, într-adevăr, părea epuizată. Pot să te ajut cu ceva?

— Casa arată atât de diferit acum…

— Da, aşa este. E greu să stai acolo. Ieri am stat la măsuţa ei, în bucătăria plină de cutii, şi-am plâns necontenit.

— Tatty, eu…

Harriet plângea.

— Ascultă-mă, draga mea. Eşti o scumpă că te gândeşti la Tatty, dar treaba merge mai repede dacă simt singură. Bietul meu îngeraş!

Acum plângea şi Tat.

— O să facem ceva drăguţ împreună când termin. În regulă?

Până şi Edie, cea întotdeauna fermă şi imperturbabilă ca un profil ştanţat pe o monedă, până şi ea se schimbase. După moartea lui Libby slăbise, i se subţiaseră obrajii şi părea cumva mai mică. Harriet nu o văzuse aproape deloc după înmormântare. Aproape în fiecare zi mergea cu maşina ei cea nouă până în piaţă, ca să-i întâlnească pe cei de la bancă, pe avocaţi sau pe contabili, căci averea lui Libby era un haos total, în principal din cauza falimentului judecătorului Cleve şi a încercărilor lui nebuloase de la sfârşit de a împărţi şi a ascunde ce mai rămăsese din proprietăţile lui. Multe din încurcăturile provocate de el reverberau în mărunta moştenire lăsată lui Libby. Ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, domnul Rixey, bătrânul a cărui maşină fusese lovită de Edie în accident, îi intentase un proces, acuzând-o de „zăpăceală şi tulburare mentală”. Nu voia să cadă la învoială şi se părea că se va ajunge la tribunal. Deşi Edie nu pomenea nimic de asta şi se purta cu stoicism, era clar că o afecta.

— Bine, dar a fost vina ta, draga mea, i-a spus Adelaide.

Tot ea susţinea că avea mereu dureri de cap după accident.

Aşa că nu era în stare „să îşi piardă vremea cu cutiile acelea” la Libby acasă. Nu era în apele ei. După-amiaza trăgea un pui de somn („Pui de

somn!” pufnea Tat, de parcă ea n-ar fi avut poftă de un pui de somn), apoi se ducea la Libby acasă, unde aspira covoarele şi canapelele (fără să fie necesar) şi reorganiza cutiile pe care Tat le împachetase deja, dar cel mai tare o interesa averea rămasă de pe urma lui Libby şi le stârnea pe amândouă, pe Tat şi pe Edie, cu suspiciunea ei cordială, dar vizibilă, cum că Edie şi avocaţii o trăgeau pe ea, pe Adelaide, pe sfoară în ce priveşte „partea cuvenită”, cum o numea ea. O suna pe Edie în fiecare seară şi o întrebă amănunte exasperante în legătură cu cele întâmplate la biroul de avocatură în ziua respectivă (avocaţii erau prea scumpi, se plângea ea, şi îi era teamă că „partea” ei avea să fie „mâncată” de cheltuielile juridice), dar şi ca să le transmită sfaturi financiare venite din partea domnului Sumner.

— Adelaide, a zbierat Edie pentru a cincea sau a şasea oară, aş vrea să nu-i mai spui moşului ăla nimic despre afacerile noastre!

— De ce nu? Doar e un prieten de familie.

— Al meu în niciun caz nu e!

Adelaide a zis atunci cu un soi de veselie sumbră:

— Mie îmi place să ştiu că îi pasă cuiva de interesele mele.

— Şi presupun că nu crezi că mie îmi pasă.

— N-am spus asta.

— Ba da.

O astfel de discuţie între ele două nu era ceva

nou. Adelaide şi Edie nu se împăcaseră niciodată bine – nici măcar în copilărie dar nu se ajunsese în niciun moment la o situaţie în care ranchiuna să fie etalată făţiş. Dacă Libby ar fi trăit, ar fi reuşit să le împace cu mult înainte de a se ajunge la o criză ca asta. Ar fi rugat-o pe Adelaide să aibă răbdare şi discreţie şi – cu aceleaşi argumente obişnuite – ar fi implorat-o pe Edie să fie mai îngăduitoare („Adelaide e doar un copil… n-a avut niciodată mamă… papa a tot răsfăţat-o, aşa că…”).

Dar Libby era moartă. Şi, fără prezenţa unui mediator, confruntarea dintre Edie şi Adelaide devenea pe zi ce trece tot mai tăioasă şi mai profundă, ajungând până într-acolo încât Harriet (care era, în definitiv, nepoata lui Edie) începu să simtă un fel de răceală neplăcută în prezenţa Adelaidei. Harriet simţea nedreptatea acestei situaţii cu atât mai acut cu cât în trecut, ori de câte ori Addie şi Edie se certau, Harriet înclinase să-i ia apărarea lui Addie. Uneori Edie putea fi foarte agresivă, iar Harriet o ştia foarte bine. Acum însă, pentru prima oară, începea să priceapă punctul de vedere al lui Edie în cearta asta şi ce anume înţelegea ea prin cuvântul „meschin”.

Domnul Sumner se întorsese de-acum acasă – în Carolina de Sud sau pe unde o fi locuind –, dar continua să poarte o cores, pondenţă destul de susţinută cu Adelaide, corespondenţă de care Adelaide făcea mare caz.

— *Camellia Street*, i-a zis ea Harrietei,

arătându-i plicul cu adresa expeditorului de la una din scrisorile primite de ea. Nu-i un nume adorabil? Străzile de pe-aici n-au asemenea nume. Cât de mult mi-ar plăcea să locuiesc pe o stradă cu un nume aşa de elegant!

Adelaide ţinea plicul la lungimea braţului şi – cu ochelarii coborâţi pe nas – îl cerceta cu afecţiune.

— Are şi un scris foarte frumos pentru un bărbat, nu-i aşa? o întrebă pe Harriet. Ordonat. Aşa l-aş defini. Tu ce zici? Of, tăticu' avea o părere minunată despre domnul Sumner!

Harriet nu-i răspunse nimic. După spusele lui Edie, judecătorul îl considera pe domnul Sumner „pripit şi deşucheat" – orice va fi însemnat asta. Iar Tatty – cea care dădea verdictele finale – nu spunea nimic despre domnul Sumner, dar atitudinea ei sugera că n-avea nimic bun de zis.

— Sunt sigură că tu şi cu domnul Sumner aţi avea o mulţime de lucruri despre care să vorbiţi, a spus Adelaide.

Bătrâna scosese între timp o ilustrată din plic şi o studia pe toate părţile.

— E foarte cosmopolit, continuă ea. A locuit o vreme în Egipt, ştiai?

În timp ce vorbea, se uita cu multă atenţie la imaginea de pe ilustrată – o poză din vechiul Charleston. Pe spatele ilustratei Harriet descifră în scrisul apăsat şi demodat al domnului Sumner nişte expresii precum *ceva mai însemnat pentru mine* şi *iubită doamnă*.

— Credeam că te interesează asemenea lucruri, Harriet, zise Adelaide, ţinând din nou ilustrata la lungimea braţului şi studiind-o cu capul lăsat uşor pe o parte. Toate mumiile alea, pisicile şi aşa mai departe.

Harriet nu se mai putu abţine:

— Mata şi domnul Sumner aveţi de gând să vă logodiţi?

Adelaide – cu un aer distrat – îşi duse mâna la unul din cerceii din ureche.

— Te-a pus bunică-ta să mă întrebi aşa ceva?

Mă crede tâmpită?

— Nuu, tanti!

— Sper, continuă Adelaide cu un râs de gheaţă, sper că nu ţi se pare că aş fi prea bătrână…

Şi, în timp ce se ridica pentru a o conduce pe Harriet la uşă, aruncă o privire spre reflexia ei în sticla geamului, într-o manieră care lui Harriet îi îngheţă sângele în vine.

* * *

Zilele erau foarte zgomotoase. Maşinării grele – buldozere şi drujbe – huruiau, la trei străzi mai încolo. Baptiştii tăiau copacii şi pavau terenul din jurul bisericii, deoarece aveau nevoie de mai mult spaţiu de parcare – sau cel puţin aşa ziceau. Huruitul din depărtare era teribil, de parcă nişte tancuri, o armată în marş, s-ar fi năpustit pe străduţele liniştite.

Biblioteca era închisă. O echipă de zugravi lucra în sala de lectură a copiilor. O zugrăveau

într-un galben strălucitor, un galben smălţuit ce semăna cu vopseaua de la taxiuri. Era oribil. Harrietei îi plăceau teribil de mult lambriurile şcolăreşti, din lemn, pe care le ştia acolo dintotdeauna. Cum puteau să vopsească peste lemnul acela frumos, închis la culoare? Iar concursul de lecturi de vară se încheiase şi Harriet nu câştigase.

Nu mai avea pe nimeni cu care să stea de vorbă, nu mai avea nimic de făcut şi nu exista niciun loc unde să meargă, în afară de bazin. În fiecare zi, la ora unu, îşi lua prosopul sub braţ şi se ducea acolo. Luna august se apropia de sfârşit. Începuseră şi antrenamentele la fotbal şi la echipa de majorete, începuse chiar şi grădiniţa şi – cu excepţia pensionarilor aflaţi pe terenul de golf şi a câtorva neveste tinere, care se coceau la soare pe şezlonguri – clubul local era pustiu. Aerul era cam tot timpul fierbinte şi neclintit ca sticla. Adeseori soarele trecea pe sub câte un nor şi o rafală de vânt fierbinte mătura şi încreţea suprafaţa bazinului şi făcea să fluture copertina standului concesionat. Sub apă Harriet se bucura că poate lupta împotriva a ceva greu, că trebuie să izbească cu picioarele, şi se bucura de arcurile acelea albe, frankensteinene, de electricitate care se izbeau – ca şi cum ar fi ţâşnit dintr-un generator uriaş – de pereţii bazinului. Suspendată acolo, în lanţuri şi spaliere strălucitoare, la trei metri sub cupola curbată a adâncului, Harriet uita uneori de sine minute întregi, pierdută în ecouri şi tăceri, pe

treptele de lumină albastră.

Stătea vreme îndelungată ca vrăjită, făcând visătoare pluta şi uitându-se fix la propria ei umbră, proiectată pe fundul bazinului. Houdini scăpase destul de repede cu scamatoriile lui de sub apă. În vreme ce poliţiştii se uitau la ceas şi se trăgeau de gulere, în vreme ce asistenta lui striga să i se aducă toporul, iar soţia lui urla şi se prefăcea că leşină, de obicei Houdini se eliberase demult de legături şi cătuşe şi – departe de privirile spectatorilor – plutea foarte liniştit pe sub apă.

Cel puţin în această privinţă Harriet progresase cât de cât în timpul verii. Putea să-şi ţină respiraţia liniştită mult peste un minut şi, dacă stătea nemişcată, putea chiar să şi-o ţină, cu dinţii strânşi, până la două minute (doar că nu la fel de liniştită).

Uneori număra secundele, dar cel mai adesea uita. Ceea ce o entuziasma la culme era procesul în sine, transa. Umbra ei – la un metru dedesubt – unduia întunecată pe podeaua bazinului, la fel de mare ca umbra unui adult. *Nava s-a scufundat*, îşi zicea Harriet, imaginându-se plutind în derivă, după un naufragiu, prin imensităţi calde ca sângele. În mod ciudat, era un gând mângâietor. *N-o să vină nimeni să mă salveze*.

Harriet deja plutea aşa de secole, aproape nemişcată, cu excepţia momentelor când respira, şi atunci auzi foarte vag că o striga cineva. Dând din braţe şi din picioare, ieşi la suprafaţă: în arşiţa

grea, lumina orbitoare şi zumzăitul zgomotos al aparatului de aer condiţionat de la clădirea clubului. Cu ochii împăienjeniţi, îl văzu pe Pemberton (care nu fusese de serviciu când venise ea): îi făcea semne cu mâna de pe scaunul de salvamar unde stătea cocoţat şi apoi plonjă în apă.

Harriet se scufundă repede, ca să nu fie împroşcată, după care – cuprinsă în chip inexplicabil de panică – se rostogoli peste cap sub apă şi începu să înoate spre capătul mai puţin adânc al bazinului, dar Pemberton era mai rapid şi îi tăie calea.

— Salut! îi zise el când apăru la suprafaţă, scuturând zdravăn capul şi împroşcând apă în toate părţile. Te-ai perfecţionat cât ai fost în tabără! Cât timp poţi să-ţi ţii respiraţia? Vorbesc serios! continuă el când văzu că Harriet nu-i răspunde. Hai să te cronometrăm. Am un cronometru bun.

Harriet simţi că se înroşeşte.

— Haide! De ce nu vrei?

Harriet nu ştia nici ea de ce nu voia. Acolo jos, pe podeaua albastră a bazinului, i se vedeau picioarele – pictate cu nişte dungi albăstrui, tigrate, ce respirau lent –, foarte albe şi de două ori mai grase decât în realitate.

— Cum vrei.

Pem rămase în picioare cam un minut, ca să-şi dea părul pe spate, apoi se vârî din nou în apă, astfel încât capetele lor erau acum la acelaşi nivel.

— Nu te plictiseşti să zaci aşa în apă? Chris se

enervează un pic pe chestia asta.

— Chris? întrebă Harriet după un moment de tăcere uluită.

Sunetul propriei sale voci o făcu să tresară şi mai tare: era uscat şi ruginit, de parcă n-ar fi vorbit zile în şir.

— Când am venit să-l schimb din tură, era tot nervos şi zicea: „Uită-te la puştoaica aia care zace în apă ca un buştean”. Mamele alea de copii mici îl tot sâcâiau, ca şi cum ar fi fost în stare să lase pur şi simplu o puştoaică moartă să plutească în bazin toată după-amiaza.

Râse, iar în clipa următoare, cum nu reuşi să-i prindă privirea Harrietei, înotă pe partea cealaltă.

— Vrei o Coca-Cola? o întrebă el.

În vocea lui se distingea o notă spartă şi veselă care-i amintea Harrietei de Hely.

— E gratis, continuă Pem. Chris mi-a lăsat cheia de la frigider.

— Nu, mulţumesc.

— Ia zi-mi, de ce nu mi-ai spus că Allison era acasă când am sunat la voi zilele trecute?

Harriet îi aruncă o privire goală, care-l făcu pe Pemberton să-şi încrunte şi mai mult sprâncenele, după care ţopăi pe fundul bazinului şi se îndepărtă înot de el. Era adevărat: îi spusese că Allison nu e acasă şi închisese telefonul, deşi Allison era în camera de alături. Mai mult: nu ştia de ce o făcuse şi nici măcar nu putea să inventeze un motiv.

Pem ţopăi după ea. Harriet îl auzea cum împroaşcă apa. *De ce nu mă lasă în pace*? se gândi

ea disperată.

— Hei! îl auzi apoi strigând la ea. Am auzit că Ida Rhew a demisionat.

Şi în clipa următoare îl văzu cum alunecă prin apă şi ajunge în faţa ei.

— Ia spune, i se adresă el şi mai dădu de două ori din braţe. Ce faci, plângi?

Harriet se scufundă şi, ridicând un picior, îl stropi cu apă drept în faţă, după care se dădu rapid la fund: *zvâârr*! În capătul mai puţin adânc al bazinului apa se încălzise ca într-o cadă.

— Harriet? îl auzi fata în urma ei în timp ce ieşea din apă în dreptul scăriţei.

Cu o grabă sumbră, Harriet urcă treptele şi, plecând capul, se repezi spre vestiare, lăsând în urmă un şir de urme de paşi negri, şerpuitori.

— Hei! strigă el. Nu fi aşa! Poţi să te joci de-a moarta cât pofteşti! Harriet? mai strigă o dată Pem în timp ce Harriet alerga în spatele barierei de beton şi intra în vestiarul femeilor, cu urechile arzându-i.

Singurul lucru care-i mai dădea Harrietei o senzaţie de finalitate era gândul la Danny Ratliff. Gândul la el nu-i dădea pace. Se verifica singură, iar şi iar – în chip pervers, de parcă şi-ar fi zgândărit un dinte stricat din gură –, gândindu-se la el şi de fiecare dată, iar şi iar, o cuprindea furia, mereu previzibilă, asemeni unor artificii ce izbucneau dintr-un nerv dezgolit.

Stătea la ea în dormitor, întinsă pe covor, în lumina tot mai slabă, şi fixa cu privirea fotografia

aceea alb-negru, decolorată, pe care o tăiase cu foarfecă din anuarul şcolar. Banalitatea degajată a acelei poze, puţin descentrată – care la început o şocase –, se estompase demult, iar acum, când se uita la ea, nu mai vedea un băiat şi nici măcar o persoană, ci o autentică întrupare a răului. Chipul lui devenise atât de nociv pentru Harriet, încât nici nu mai punea mâna pe poză, ci doar o prindea cu două degete de margini. Disperarea ce cuprinsese casa ei era opera lui. Tipul merita să moară.

Faptul că aruncase şarpele asupra bunicii lui n-o consola deloc. Pe el îl voia. Îi surprinsese chipul pe fugă în faţa casei mortuare şi era sigură de un lucru: *el o recunoscuse*. Privirile li se intersectaseră şi li se ciocniseră – iar ochii lui injectaţi au strălucit cu atâta sălbăticie şi ură în momentul în care a văzut-o, încât Harrietei îi bătea inima cu putere numai când îşi amintea de privirea aceea. O anumită claritate stranie scânteiase între ei doi, o recunoaştere de un anumit fel, şi, cu toate că Harriet nu era sigură care ar fi putut să fie semnificaţia ei, avea impresia ciudată că îi tulburase mintea lui Danny Ratliff tot atât de mult pe cât i-o tulburase şi el pe a ei.

Plină de dezgust, Harriet reflectă asupra felului în care viaţa îi doborâse cumva pe toţi adulţii pe care-i cunoştea ea – pe absolut toţi. Ceva parcă îi strangula pe măsură ce îmbătrâneau, ceva îi făcea să se îndoiască de

propriile lor puteri. Lenea? Obiceiurile? Forţa li se diminua; încetau să mai lupte şi se resemnau în faţa a tot ce se întâmpla. „Asta-i Viaţa”. Aşa ziceau toţi. „Asta-i Viaţa, Harriet, pur şi simplu aşa este. Ai să vezi”.

Ei bine, Harriet nu voia să vadă asta. Ea era încă tânără, iar lanţurile nu i se strânseseră încă în jurul gleznelor. Multă vreme trăise cu groaza că va împlini nouă ani – Robin avea nouă ani când a murit –, dar ziua când i-a împlinit a venit şi a trecut, iar acum nu-i mai era teamă de nimic. Indiferent ce trebuia făcut, ea avea să o facă. O să lovească acum, când încă mai era în stare, înainte de a i se frânge curajul şi de a-şi pierde avântul – şi nimic altceva n-avea s-o susţină, în afară de imensa ei solitudine.

Îşi îndreptă apoi atenţia spre problemele imediate. De ce se ducea Danny Ratliff la depozitele de marfă? Pe-acolo nu era mare lucru de furat. Majoritatea depozitelor aveau uşile şi geamurile bătute în scânduri, iar Harriet se cocoţase pe ele şi se uitase pe ferestrele celor care nu erau închise astfel: erau în general goale, dacă lăsai la o parte nişte baloţi de bumbac zdrenţuiţi, câteva maşinării înnegrite de vreme şi nişte cisterne cu pesticid ruginite, împrăştiate cu burţile-n sus prin colţurile depozitului, îi treceau prin cap posibilităţi din cele mai trăsnite, cum ar fi nişte deţinuţi închişi ermetic într-un vagon. Trupuri îngropate. Saci de pânză plini cu bancnote furate. Schelete, arme ucigaşe, întâlniri secrete.

Singura modalitate de a afla exact ce făcea Danny acolo, decise Harriet, era să meargă la depozite şi să vadă cu ochii ei.

* * *

Nu mai vorbise cu Hely de un secol. Şi, întrucât era singurul elev dintr-a şaptea din orchestra şcolii, acum considera, probabil, că-i mult prea bun ca să mai umble cu Harriet. Ce mai conta că de fapt fusese primit acolo doar pentru că secţia de alămuri nu avea suficiente tromboane? Ultima oară când discutaseră – la telefon, când de fapt îl sunase ea pe el –, Hely n-a vorbit decât despre orchestră, bârfindu-i din proprie iniţiativă pe elevii mai mari, de parcă i-ar fi cunoscut bine, sau povestind despre majoreta şefă şi despre interpreţii solo de la alămuri şi pomenindu-i cu numele mic. Pe un ton degajat, dar distant – de parcă Harriet ar fi fost o profesoară sau o prietenă de-a părinţilor lui –, a informat-o despre nenumăratele detalii tehnice ale programului pe care îl repetau, un mixaj de melodii ale celor de la Beatles, pe care orchestra avea să-l încheie cu interpretarea *Submarinului galben*, moment în care vor forma pe terenul de fotbal un submarin gigantic (cu elicea reprezentată de un baston rotit repede). Harriet l-a ascultat în tăcere. Tot tăcută a rămas şi la exclamaţiile vagi, dar pline de entuziasm, ale lui Hely despre cât de „nebuni” erau elevii din orchestra de la liceu.

— Cei din echipa de fotbal nu se distrează

deloc. Trebuie să se scoale devreme şi să facă ture de teren când încă nu s-a luminat de ziuă, iar antrenorul Cogwell urlă la ei tot timpul. E ca şi cum ar fi în gărzile patriotice sau ceva de genul ăsta. Dar Chuck, Frank, Rusty şi toţi cei din primii ani de liceu de la secţia de trompete… toţi sunt cu mult mai nebuni decât oricare dintre gagiii din echipa de fotbal.

— Hmm.

— Cei din orchestră nu fac altceva decât să răspundă obraznic, să scornească poante şi să poarte ochelari de soare toată ziua. Domnul Wooburn e *cool* şi nici nu-i pasă. Aşa, de exemplu, ieri… stai, aşteaptă! îi spuse el Harrietei şi apoi, către o voce oţărâtă din fundal: Ce?

Urmă o conversaţie. Harriet aşteptă. După câtva timp Hely reveni.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă duc să exersez, zise el cuminte. Tata zice că trebuie să exersez în fiecare zi, fiindcă noul meu trombon costă o avere.

Harriet închise telefonul şi, în lumina ştearsă şi stătută de pe hol, se rezemă cu coatele de măsuţa de telefon şi medită. Oare Hely uitase de Danny Ratliff? Sau pur şi simplu nu-i păsa? Lipsa ei de interes faţă de atitudinea distantă a lui Hely a luat-o prin surprindere, dar nu putea să nu se bucure că indiferenţa lui n-o afecta mai deloc.

* * *

Cu o noapte în urmă plouase şi, cu toate că pământul era jilav, Harriet nu-şi dădea seama dacă

trecuse recent vreo maşină pe întinderea uriaşă de pietriş (o zonă de încărcare pentru vagoanele de bumbac, dar care nu era propriu-zis un drum) ce făcea legătura între depozite şi triaj şi între triaj şi râu. Cu rucsacul în spate şi cu caietul portocaliu sub braţ, în caz că ar fi apărut unele indicii demne de notat, Harriet stătea în picioare la marginea unui câmp mecanic imens şi negru şi se uita la încrucişările de linii, la macazuri, la capetele de linii, la crucile Sfântului Andrei şi la lămpile de semnal moarte, la vagoanele de marfă ruginite din depărtare şi la turnul de apă care se înălţa în spatele lor, în vârful unor picioroange fusiforme: un rezervor rotund, enorm, cu un acoperiş ţuguiat, ca pălăria Omului de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz*. Încă din fragedă copilărie Harriet dezvoltase un soi de ataşament inexplicabil faţă de acest turn de apă – poate din cauză că îl asemăna în mintea ei cu un gardian prostănac şi prietenos – şi când se ducea la culcare, se gândea adesea cum turnul de apă stătea acolo, singur şi neapreciat de nimeni, undeva în întuneric. Apoi, când Harriet avea şase ani, nişte băieţi obraznici se căţăraseră pe turn şi pictaseră un fel de cap de dovleac scobit pe rezervorul de apă – un chip cu ochii oblici şi dinţii ca de ferăstrău – şi multe nopţi după aceea Harriet a rămas trează şi agitată şi n-a putut să adoarmă la gândul că tovarăşul ei neabătut (acum cu colţi şi ostil) privea încruntat pe deasupra acoperişurilor tăcute.

Chipul acela înfricoşător se ştersese demult. Altcineva scrisese între timp peste primul desen, cu vopsea aurie, *Promoţia 70*, iar acum până şi scrisul ăsta se decolorase, îl şterseseră razele soarelui şi îl spălaseră anii de ploi. Nişte dâre negre, melancolice, semn al decăderii, brăzdau faţada rezervorului de sus până jos – dar chiar dacă chipul acela diavolesc nu se mai afla propriu-zis acolo, el continua să ardă în memoria Harrietei, asemeni strălfulgerării care stăruie într-o cameră în care tocmai ai stins lumina.

Cerul era alb şi gol. *Cu Hely măcar aveam pe cineva cu care să vorbesc*, îşi spuse Harriet. Oare Robin venise să se joace pe aici? Se uitase oare în zare, la şinele de tren, stând călare pe bicicletă? Harriet încercă să îşi imagineze că vede totul prin ochii lui. Probabil că lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Poate că firele de telegraf erau acum ceva mai lăsate, poate că plantele agăţătoare şi buruienile erau ceva mai dese pe copaci. Cum or să arate toate peste vreo sută de ani, când ea o să fie moartă?

Harriet o porni printre depozite, sărind peste şine şi fredonând ceva, şi o luă spre pădure. Vocea ei răsuna puternic în tăcerea din jur. Nu se mai aventurase niciodată singură atât de departe în zona asta părăsită. *Ce-ar fi dacă în Alexandria ar izbucni o molimă şi toată lumea în afară de mine ar muri*?

M-aş duce şi-aş trăi în bibliotecă, îşi spuse apoi în gând. Ideea asta o învioră. Se şi vedea

citind la lumina lumânării, cu umbrele licărind pe tavanul de deasupra labirintului de rafturi. Ar putea să ia o valiză de acasă – cu nişte cremă de alune, biscuiţi, o pătură şi nişte haine de schimb – şi ar uni două fotolii mari din sala de lectură, ca să poată dormi pe ele…

Când intră pe poteca din pădurea umbroasă (cu vegetaţie luxuriantă, ce trosnea printre ruinele oraşului lovit de moarte din imaginaţia ei, căţărându-se pe trotuare şi şerpuind prin case), trecerea de la căldură la răcoare îi aminti de înotatul printr-un şuvoi de apă răcoroasă de pe lac. Nori diafani de ţânţari se ridicau în roiuri din calea ei, învârtindu-se în spirale, speriaţi de mişcările ei bruşte, la fel ca făpturile acvatice din apa verde a lacului. La lumina zilei poteca era mai îngustă şi mai sufocantă decât şi-o imaginase pe întuneric, fire înţepătoare de coada-vulpii şi merişor se înălţau în smocuri, iar şanţurile de pe drum erau acoperite de o mâzgă de alge verzi.

Undeva deasupra se auzi un ţipăt răguşit care-o făcu pe Harriet să tresară. Dar nu era decât o cioară. Din copaci atârnau şiruri lungi şi draperii ample de kudzul care încadrau sumbru poteca de ambele părţi, ca nişte monştri marini în putrefacţie, înainta încet – uitându-se în sus, la bolta întunecată – şi nici nu observă bâzâitul puternic al muştelor, care devenea tot mai asurzitor, până când simţi un miros foarte urât şi coborî privirea. Un şarpe de un verde strălucitor – nu unul veninos, pentru că nu avea capul ascuţit,

dar foarte diferit de orice şarpe pe care îl văzuse ea vreodată – zăcea mort pe potecă exact în faţa ei. Avea cam un metru lungime şi era zdrobit chiar pe mijloc, astfel încât toate maţele îi erau stâlcite şi arătau ca nişte globuri rotunde şi negre, dar absolut remarcabilă la acest şarpe era culoarea: un verde deschis scânteietor, cu solzii de parcă ar fi fost o imagine colorată a Regelui Şerpilor dintr-o veche carte cu poveşti pe care o avea Harriet de când era copil mic. *„Prea bine”, îi zise Regele Şerpilor păstorului cinstit, „o să îţi scuip de trei ori în gură şi apoi o să ştii limba tuturor animalelor. Dar fii atent să nu-i laşi pe ceilalţi oameni să-ţi afle secretul, pentru că altfel or să se înfurie şi or să te omoare*

La marginea potecii Harriet zări urma striată a unui bocanc – unul mare – imprimată vizibil în noroi şi, în acelaşi timp, simţi cum duhoarea şarpelui mort îi pătrunde în gât. O luă la goană, cu inima bătându-i cu putere, de parcă ar fi fost urmărită de însuşi Satana, şi tot alergă, fără să ştie nici ea de ce. Paginile caietului fluturau zgomotos în liniştea din jur. Picături de apă cădeau din corzile de viţă sălbatică şi plescăiau sonor peste tot în jurul ei. O încâlceală de cenuşeri (de diferite înălţimi, ca nişte stalagmite de pe podeaua unei peşteri) se înălţa palidă şi

L Viţă contorsionată dintre tufele de la nivelul solului, cu scoarţa lor ca pielea de şopârlă luminând slab în obscuritate.

Harriet reuşi să iasă în lumina soarelui şi,

brusc, avu senzaţia că nu este singură. Se opri locului. Lăcustele ţârâiau ascuţit şi frenetic prin oţetari. Fata îşi feri ochii de soare cu caietul şi cercetă întinderea aceea strălucitoare şi dogoritoare…

Undeva sus, la marginea câmpului ei vizual, ceva străfulgeră – ca din cer, i se păru fetei – şi Harriet văzu, cu o tresărire, o umbră întunecată ce se căţăra pe scara turnului de apă, punând încet câte o mână pe următoarea treaptă. Era cam la zece metri înălţime şi vreo douăzeci de metri de ea. Lumina aceea luci iar: era un ceas de mână metalic, care sclipea ca o oglindă de semnalizare.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Harriet intră iarăşi în pădure şi privi pe furiş printre frunzele ude şi întreţesute. El era. Cu părul negru. Foarte suplu. Cu un tricou mulat, pe spatele căruia scria ceva ce Harriet nu putea distinge. O parte din ea tresăltă înflăcărată, dar o alta, mai rece şi mai calculată, rămase neimplicată şi se minună de meschinăria şi banalitatea momentului. *Uite-l aici*, îşi zise ea (încercând să se îmboldească, să-şi inducă singură o stare de entuziasm), *el e*, *ele*…

Harriet avea o ramură în dreptul feţei. Se aplecă, pentru a putea vedea mai bine. Acum se căţăra pe ultimele trepte ale scării. Odată ce ajunse în vârf, rămase în picioare pe platforma îngustă, cu capul în jos şi cu mâinile în şolduri, nemişcat pe fundalul cerului aspru, lipsit de nori. Apoi – aruncând o privire rapidă în spate – se

aplecă, puse o mână pe balustrada de metal (care era plasată foarte jos, aşa că a trebuit să se lase puţin pe o parte) şi merse cu un pas şleampăt de-a lungul ei, săltând repede şi dispărând din câmpul vizual al Harrietei.

Harriet aşteptă. După câteva momente tânărul apăru iar, din partea cealaltă. Chiar atunci o lăcustă îi sări Harrietei drept în faţă şi fata se trase înapoi, cu un foşnet uşor. Un băţ trosni chiar sub picioarele ei. Danny Ratliff (pentru că el era, îi văzu profilul foarte bine, chiar şi în poziţia aceea de animal ghemuit) întoarse capul în direcţia ei. Era imposibil să fi auzit, fusese un zgomot slab şi extrem de îndepărtat, şi totuşi, în mod incredibil, el auzise ceva, pentru că privirea i-a zăbovit, luminoasă şi stranie, fără ca el să se mişte…

Harriet rămase absolut nemişcată. Un vrej de viţă sălbatică îi atârna chiar peste faţă, tremurând uşor odată cu respiraţia ei. Privirea lui – care trecu rece pe deasupra ei în timp ce scana terenul – avea o strălucire bizară, oarbă, ca de marmură, pe care Harriet o mai văzuse în fotografiile vechi cu soldaţi confederaţi: băieţi bronzaţi, cu ochi sticloşi, ce priveau fix chiar în miezul imensităţii pustii.

Apoi Danny îşi mută privirea. Spre groaza ei, fata constată că începe să coboare scara cu mişcări repezi, uitându-se peste umăr.

Ajunse cam la jumătatea distanţei, când Harriet îşi reveni, se răsuci pe călcâie şi începu să fugă cât de repede putea, luând-o înapoi pe poteca

jilavă şi bâzâitoare. Scăpă caietul, dar se întoarse şi-l ridică de jos. Şarpele verde zăcea tot acolo, turtit de-a lungul potecii, lucind în lumina difuză. Sări peste el, fluturând ambele mâini, ca să alunge roiurile de muşte care se ridicau, zumzăind, drept în obrazul ei şi continuă să fugă.

Dădu buzna drept în luminişul unde se afla depozitul de bumbac: o clădire cu acoperişul de tablă, cu ferestrele acoperite de scânduri bătute în cuie şi care arăta fantomatic. Undeva departe, în spate, auzea sunetul crengilor rupte şi, panicată, rămase o clipă pe loc, disperată de propria ei nehotărâre. Ştia că în depozit erau mai multe ascunzători bune – baloţii clădiţi unii peste alţii, vagoanele goale –, dar dacă tipul reuşea s-o încolţească acolo, n-avea să mai scape niciodată.

Îl auzi strigând în depărtare. Respirând greu şi ţinându-se cu mâna într-o parte de durere, Harriet fugi până în spatele depozitului (cu numele decolorat al firmei pe o tablă: Purina Checkerboard, General Mills) şi apoi în jos, pe drumul cu pietriş, mult mai lat, aşa de lat încât putea să circule şi o maşină pe el, cu zone întinse rămase fără piatră alternând cu bucăţi de nisip negru şi alb presărat peste lutul roşu şi cu zone mai întunecate, de la umbra aruncată de platanii înalţi. Îi zvâcnea sângele, gândurile îi zornăiau şi se ciocneau în jurul capului ca nişte monede într-o puşculiţă, iar picioarele i se îngreuiaseră, ca şi cum alerga prin noroi şi melasă în toiul unui coşmar şi nu putea să le determine să meargă

suficient de repede, nu putea merge suficient de repede, şi nu-şi dădea seama dacă trosnetul şi pârâitul crenguţelor rupte (ce se auzeau ca nişte împuşcături, anormal de tare) veneau doar de la picioarele ei sau de la picioarele ce tropăiau pe urmele ei.

Drumul o lua brusc în jos. Harriet gonea tot mai repede şi mai repede, temându-se să nu cadă, dar şi să nu încetinească, şi izbind pământul cu picioarele de parcă nici nu ar fi făcut parte din trupul ei, ci ar fi fost un fel de maşinărie greoaie, care-o propulsa înainte, până când drumul coborî şi-apoi se înălţă din nou – abrupt – către malurile înalte de pământ: digul.

Digul, digul! Ritmul i se încetini, păşi tot mai încet şi mai încet, apoi ajunse până la jumătatea pantei abrupte, unde se prăbuşi în iarbă – cu respiraţia tăiată de epuizare – şi se târî până în vârf pe braţe şi genunchi.

Auzi apa înainte de a o fi văzut… iar când, în sfârşit, reuşi să se ridice în picioare, cu genunchii tremurându-i, simţi briza răcoroasă pe faţa ei transpirată şi văzu apa galbenă şerpuind printre malurile tăiate oblic. Şi, în susul şi-n josul fluviului, pe maluri – oameni. Oameni negri şi albi, tineri şi bătrâni, oameni sporovăind, mâncând sandviciuri şi pescuind. În depărtare se auzea zumzetul unor bărci cu motor.

— Ei bine, stai să-ţi spun eu care mi-a plăcut mie, se auzi clar o voce piţigăiată, de ţăran, o voce de bărbat. Mie mi-a plăcut cel cu nume spaniol.

Cred că aia a fost o predică bună.

— Doctor Mardi? Mardi nu-i un nume spaniol.

— În fine, cum o fi. El a fost cel mai bun, dacă vrei să ştii părerea mea.

Aerul era proaspăt şi mirosea a mâl. Ameţită şi tremurând toată, Harriet îşi îndesă caietul în rucsac, începu să coboare digul, mergând spre cvartetul de pescari aflat chiar în dreptul ei (şi care acum vorbeau despre Mardi Gras[67], dacă la origini era o sărbătoare spaniolă sau franţuzească), şi – cu un pas uşor – o luă pe malul fluviului, trecând pe lângă doi pescari bătrâni şi plini de negi (care păreau a fi fraţi – căci semănau – şi erau îmbrăcaţi în nişte bermude încinse cu curele trase mult peste taliile lor burduhănoase, de Humpty Dumpty[68]), pe lângă o doamnă care stătea la plajă pe un scaun de grădină şi semăna cu o broască ţestoasă de mare rujată abundent cu un roz ţipător şi cu o basma asortată, pe lângă o familie cu un radio cu tranzistori, un răcitor plin de peşte şi o grămadă de copii soioşi, cu picioarele julite, care se zbenguiau, făceau tumbe şi alergau de colo colo, provocându-se unii pe alţii să-şi bage mâinile în găleata cu momeli, icnind ascuţit şi fugind apoi mai departe…

Continuă să meargă. I se părea că toţi oamenii aceia încetau să vorbească pe măsură ce se

---

67 Sărbătoare religioasă de dinainte de Miercurea Cenuşii şi de începutul Postului Mare (de Paşti). în multe locuri se sărbătoreşte printr-un carnaval şi alte manifestări publice.

68 Personaj din poeziile pentru copii mici, desenat sub formă de ou.

apropia – dar poate că doar îşi imagina ea. În mod cert n-avea cum să-i facă vreun rău aici – erau prea mulţi oameni –, dar chiar atunci simţi nişte înţepături în ceafă, ca atunci când cineva se uită fix la tine. Nervoasă, Harriet aruncă o privire scurtă în spate – şi se opri când văzu un tip neîngrijit, cu un păr lung şi negru, aflat la doar câţiva metri de ea. Dar nu era Danny Ratliff, ci doar cineva care semăna cu el.

Ziua însăşi – cu oameni, lăzi cu gheaţă, ţipete de copii – căpătase un aer de ameninţare luminoasă. Harriet începu să meargă ceva mai repede. Lumina soarelui fulgeră din nişte ochelari de soare cu lentile oglindă, ce aparţineau unui bărbat plinuţ (cu buzele umflate respingător de la mestecatul de tutun), aflat pe partea cealaltă a apei. Avea un chip lipsit de absolut orice expresie, iar Harriet se uită imediat în altă parte, de parcă tipul s-ar fi strâmbat la ea.

Pericolul – acum prezent peste tot. Şi dacă Danny Ratliff o aştepta undeva mai încolo, pe stradă? Aşa ar fi făcut dacă era isteţ: i-ar fi refăcut traseul, ar fi ocolit şi-ar fi aşteptat-o la ieşire, sărind la ea din spatele unei maşini parcate sau al unui copac. Doar mergea pe jos până acasă, nu-i aşa? Harriet trebuia să fie cu ochii în patru, să o ia pe străzile principale şi să nu caute scurtături prin locuri pustii. Păcat: erau o grămadă de locuri pustii prin partea veche a oraşului. Şi, odată ajunsă pe Natchez Street, cu buldozerele alea asurzitoare de la biserica baptistă, cine ar fi auzit-

o dacă ţipa? Dacă ţipa într-un moment nepotrivit. Nimeni. Cine l-a auzit pe Robin? Iar el era cu surorile lui, în curtea lor din faţă.

De-acum malul râului se îngusta şi devenise stâncos şi oarecum pustiu. Cufundată în gânduri, urcă treptele de piatră (crăpate şi cu smocuri de iarbă ca nişte perniţe rotunde de ace) care şerpuiau către stradă, se întoarse pe mal şi aproape că se împiedică de un copilaş murdar, ce avea în poală un bebeluş încă şi mai murdar. În genunchi, în faţa lor, pe o cămaşă veche, bărbătească, întinsă pe jos ca o pătură de picnic, Lasharon Odum îşi bătea capul cu aranjarea bucăţelelor dintr-o tabletă de ciocolată ruptă pe o frunză mare, zimţată. Lângă ea se aflau trei pahare de plastic cu o apă gălbuie, ce părea să fi fost scoasă direct din râu. Toţi cei trei copii aveau pielea punctată cu tot felul de cruste şi urme de înţepături de ţânţari, dar primul lucru pe care îl remarcă Harriet a fost acela că mănuşile roşii – mănuşile *ei*, mănuşile pe care i le dăduse Ida, acum soioase şi distruse – erau trase pe mâinile lui Lasharon. Înainte ca Lasharon, care ridică ochii spre Harriet şi clipi, să apuce să zică măcar ceva, Harriet îi smulse frunza din mâini, astfel că pătrăţelele de ciocolată zburară în aer, pe deasupra capului ei, şi căzură pe trotuar. Mănuşile erau mari şi lăbărţate la degete. Harriet i-o smulse pe cea stângă fără prea multă greutate, dar îndată ce Lasharon îşi dădu seama ce urmărea Harriet, începu să se lupte.

— Dă-mi mănuşa! E a mea! tună Harriet şi, când Lasharon închise ochii şi dădu din cap că nu, se repezi în părul fetei.

Lasharon ţipă şi îşi duse imediat mâinile spre tâmple, iar atunci Harriet îi trase imediat mănuşa din mână şi şi-o vârî în buzunar.

— Ea mea! şuieră ea. Hoaţo!

— Ea mea! ţipă Lasharon cu o voce furioasă şi stupefiată. Ea dat la mine!

Dat? Harriet a fost luată prin surprindere. Începu să se întrebe cine putea să dea mănuşile ei (Allison? mama?) şi apoi se gândi mai bine. Copilaşul şi bebeluşul se uitau la Harriet cu gura căscată, cu nişte ochi mari şi speriaţi.

— Ea DAT la…

— Tacă-ţi gura! strigă Harriet, de-acum uşor stânjenită că s-a lăsat copleşită de o asemenea furie. Să nu mai vii niciodată să cerşeşti la uşa mea!

În pauza scurtă şi confuză ce a urmat Harriet s-a întors – cu inima bătându-i nebuneşte – şi a pornit-o repede pe trepte în sus. Incidentul o tulburase atât de profund, încât uitase o clipă de Danny Ratliff. *Cel puţin*, îşi spuse, urcând repede înapoi pe trotuar în momentul în care o maşină combi trecu în viteză pe lângă ea pe stradă – trebuia să fie mai atentă –, *cel puţin acum mi-am recăpătat mănuşile*. *Mănuşile mele*. Erau singurul lucru rămas de la Ida.

Cu toate astea Harriet nu era deloc mândră de sine, ci mai degrabă sfidătoare şi puţin tulburată.

Soarele îi bătea neplăcut direct în faţă. Şi chiar în clipa când era gata să păşească din nou pe stradă, fără să se uite, se opri, îşi puse mâna streaşină la ochi, ca să se apere de lumina soarelui, aruncă o privire în ambele sensuri şi apoi ţâşni în stradă.

* * *

„*Oh, ce ai da pentru sufletul tău*”, fredona Farish în timp ce înfigea adânc şurubelniţa la baza deschizătorului electric de conserve al lui Cum. Era într-o stare de spirit bună. Dar nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Danny. Era încordat la maximum, plin de nervi, spaime şi premoniţii. Stătea aşezat pe treptele de aluminiu ale rulotei sale şi îşi zgândărea o bucăţică de unghie însângerată, în timp ce Farish – stând în mijlocul unui morman lucitor de cilindri, şaibe şi garnituri de etanşare, toate împrăştiate prin ţărâna densă – fredona, concentrat la treabă. Semănând cu un instalator dement în salopeta lui maro, el verifică metodic toată rulota bunicii, parcarea şi şoproanele, deschizând cutiile cu siguranţe, jupuind porţiuni întregi de podea, demontând (cu oftaturi şi pufăituri de triumf) diferitele aparate electrocasnice care-i cădeau sub ochi şi căutând neabătut fire tăiate, piese rătăcite şi tuburi de tranzistor ascunse, adică orice dovadă de sabotaj prezentă în aparatura din gospodărie.

— Imediat, arunca el, întinzând brusc un braţ în spate. Am spus imediat! repeta ori de câte ori Cum se strecura în spatele lui şi părea gata să zică ceva. O scot eu la capăt, bine?

Dar n-o scosese încă la capăt, iar curtea din faţă era atât de plină de şuruburi, ţevi, prize, fire, întrerupătoare, plăcuţe şi tot felul de resturi metalice, încât arăta de parcă acolo ar fi explodat o bombă şi-ar fi împroşcat cu gunoaie pe o rază de zece metri.

Pe solul prăfos două afişaje scoase de la un ceas cu radio – două zerouri albe pe fond negru – se holbau la Danny ca o pereche de ochelari de scafandru dintr-un desen animat. Farish zgândărea şi bâjbâia ceva la deschizătorul de conserve, scotocind şi scormonind prin gunoaie de parcă nu se gândea la nimic, şi, deşi nu se uita propriu-zis la Danny, avea un zâmbet foarte ciudat pe chip. Era mai bine să-l ignore pe Farish, cu toate aluziile lui viclene, cu jocurile lui parşive şi înnebunitoare… numai că era evident că Farish avea ceva pe suflet, ceea ce îl necăjea foarte tare pe Danny, fiindcă nu ştia exact despre ce era vorba. Bănuia că migăloasa activitate de contraspionaj a lui Farish era doar un scenariu pe care-l folosea în beneficiul propriu.

Danny se uită la profilul fratelui său. N-am făcut nimic, îşi spuse. Atâta doar că m-am dus acolo ca să arunc o privire. N-am luat nimic.

Dar el ştie că am vrut să iau marfa. Şi, în plus, mai era ceva ce-l supăra. Cineva îl urmărise. Acolo jos, în desişul de oţetari şi viţă sălbatică *kudzu* din spatele turnului, se mişcase ceva. O fulgerare albă, parcă un chip. Un chip mic. Pe lutul noroios şi umbrit se vedeau nişte urme de copil, adânc

întipărite şi care se deplasau în toate direcţiile, iar asta încă ar fi fost de ajuns ca să îi dea fiori, dar ceva mai jos – pe lângă un şarpe mort de pe cărare – a găsit o poză mică, alb-negru, decolorată, cu el. O poză *cu el*! O poză micuţă, de şcoală, de pe vremea când era în primii ani de liceu. Fusese decupată dintr-un anuar şcolar. Şi atunci l-au năpădit tot felul de amintiri şi spaime din vremurile acelea de demult, amestecate cu umbre, cu lutul roşu şi cu duhoarea şarpelui mort... fusese cât pe ce să leşine din cauza stranietăţii de nedescris a faptului că-şi vedea acolo propriul sine, mai tânăr, într-o cămaşă nouă, zâmbindu-i de jos, de pe pământ, de parcă ar fi fost o fotografie din acelea de pe mormintele proaspăt săpate prin cimitirele de la ţară.

Şi era cât se poate de adevărat, nu era ceva inventat de el, întrucât poza se afla acum în portofelul lui şi o scosese de vreo douăzeci-treizeci de ori, ca să se uite la ea, absolut consternat. S-o fi lăsat Farish acolo? Ori poate că nu era decât o glumă scârboasă, ceva menit să acţioneze asupra psihicului lui Danny atunci când călca pe distrugătorul de degete sau când intra în cârligul de undiţă atârnat la nivelul ochiului?

Îl bântuia ciudăţenia întregii poveşti. Gândurile i se roteau necontenit în cap pe acelaşi făgaş (ca şi clanţa rotundă de la camera lui, care se rotea şi se tot rotea foarte uşor, dar nu deschidea uşa), iar singurul lucru care-l împiedica să scoată chiar acum poza din timpul şcolii şi să se

uite din nou la ea era faptul că Farish stătea în faţa lui.

Danny se uită în zare şi (aşa cum i se întâmplase adesea de când renunţase la somn) fu ţintuit locului de un vis cu ochii deschişi: vântul sufla pe o întindere ca de zăpadă sau de nisip şi în depărtare se distingea o siluetă difuză. El crezu că-i ea şi o porni într-acolo, apropiindu-se tot mai tare, până îşi dădu seama că nu era, că de fapt în faţa lui nu era nimic, doar un spaţiu gol. Cine era afurisita aia de fată? Abia ieri pe masa din bucătăria lui Cum, chiar în mijloc, zăceau nişte cereale pentru Copii, un soi de fulgi de porumb care-i plăceau lui Curtis, într-o cutie în culori vesele – iar Danny s-a oprit locului din drumul său spre baie şi s-a holbat ca prostul, pentru că pe *cutia aceea era chiar faţa ei*! A ei! Palidă, cu părul negru tuns scurt, cu breton, aplecată deasupra unui bol cu cereale care-i lumina în mod magic chipul aplecat în jos. Şi de jur-împrejurul capului ei se vedeau o mulţime de zâne şi steluţe. S-a repezit la cutie, a înşfăcat-o – iar atunci a văzut, năuc, că de fapt pe cutie nu era ea (nu mai era ea), ci un alt copil, cu un chip oarecum diferit, un copil pe care l-a recunoscut de la televizor.

Undeva înspre colţul ochilor i-au izbucnit nişte mici explozii, ca nişte becuri ce s-au aprins deodată peste tot. Şi brusc îi veni ideea – care îi vibră prin tot corpul, cum stătea pe treptele rulotei, în extazul transpirat produs de drog – că ori de câte ori fata asta se strecura în gândurile

lui, nu se ştie din ce dimensiune, momentul acela era precedat întotdeauna de ceva care semăna cu o uşă deschisă şi prin care năvălea un vârtej luminos. Puncte de lumină, fire de praf sclipitoare, semănând cu nişte creaturi văzute la microscop… goange de metadonă, asta ar putea fi explicaţia ştiinţifică, întrucât fiecare mâncărime, fiecare iritaţie, fiecare pată microscopică şi fir de nisip care-ţi plutea prin globii oculari obosiţi şi bătrâni era ca o insectă vie. Faptul că înţelegea partea ştiinţifică a fenomenului nu făcea ca lucrurile să pară mai puţin reale. La sfârşit gângăniile se căţărau pe fiecare suprafaţă imaginabilă, în şiruri lungi, neîntrerupte, care se contorsionau de-a lungul asperităţilor de la scândurile din duşumea. Gângănii ce-ţi umblau pe piele şi pe care nu puteai să le dai jos nici dacă te frecai de-ţi jupuiai pielea de pe tine. Gângănii în mâncare. Gângănii în plămâni, în ochi, ba chiar şi în inimă ta, ce se zbătea zadarnic. Recent Farish începuse să-şi pună un şerveţel de hârtie (perforat cu paiul de plastic) peste paharul lui cu *ice-lea*, ca să ţină la distanţă roiurile invizibile pe care şi le alunga permanent de pe faţă şi din jurul capului.

Avea şi Danny gângăniile lui, atâta doar că, slavă cerului, nu erau din cele care se vârâ peste tot, nu se târau pe el, nu erau omizi şi nici termite ale sufletului – ci licurici. Chiar şi acum, în plină zi, îi licăreau pe la colţurile ochilor. Fire de praf, pe care le simţea ca pe nişte pocnete electronice, sclipeau şi scânteiau peste tot. De-acum îl

controlau substanţele chimice; puseseră stăpânire pe el. Chimicalele alea – pure, metalice, precise – fierbeau, scoteau aburi la suprafaţă şi ele erau cele care gândeau, vorbeau şi chiar vedeau în momentul de faţă.

De aia gândesc ca un chimist, îşi zise el, uluit de claritatea unei afirmaţii atât de simple.

Danny se odihnea în căderea aceea de fulgi sclipitori, care curgeau peste el într-un moment de epifanie, când tresări şi îşi dădu seama că Farish îi vorbea – ba chiar că de fapt îi vorbea de mai mult timp.

— Ce? zise el cu o tresărire vinovată.

— Te întrebam dacă tu ştii ce înseamnă D-ul ăla din mijlocul cuvântului „radar”, repetă Farish.

Deşi zâmbea, chipul lui Farish era ca de piatră, roşu şi congestionat.

Danny, uluit de această provocare ciudată, de groaza care îşi croia drum prin sufletul său ori de câte ori avea de-a face cu ai lui, chiar şi în cadrul celui mai inofensiv contact, se ridică şi-şi răsuci spasmodic tot corpul în altă parte, scotocindu-se prin buzunare după o ţigară pe care ştia că nu o are.

— Detecţie. Radio Detecting And Ranging.

Farish deşurubase o bucată de carcasă de la deschizătorul de conserve, pe care o ridică în lumină şi se uită prin ea înainte de a o arunca.

— Aici avem unul dintre cele mai sofisticate mijloace de supraveghere existent – echipament standard în orice vehicul al poliţiei – şi oricine zice

că poliţia îl foloseşte ca să-i prindă pe cei care depăşesc viteza legală este un gogoman.

Detecţie? se gândi Danny. Oare unde vrea să ajungă?

— Radarul a fost o invenţie făcută în timpul războiului, una absolut secretă, folosită exclusiv în scopuri militare – iar acum fiecare afurisit de departament de poliţie din ţară îl foloseşte ca să monitorizeze mişcările populaţiei americane pe timp de pace. Toată cheltuiala asta? Toată pregătirea asta? Vrei să-mi spui că toate astea sunt doar ca să vadă poliţia cine depăşeşte limita de viteză cu zece kilometri? pufni Farish. Prostii!

Oare era de vină imaginaţia lui Danny sau într-adevăr Farish îi aruncase o privire extrem de pătrunzătoare? *Se joacă cu mine*, se gândi el. *Vrea să vadă ce-o să spun*. Partea nasoală era că el voia să-i zică lui Farish de fată, dar nu putea să recunoască faptul că fusese la turn. Ce motive avea să meargă acolo? Era ispitit să pomenească de fată, dar, indiferent cât de precaut ar fi fost, dacă ar fi făcut acest lucru, Farish tot ar fi devenit suspicios.

Nu; trebuia să-şi ţină gura. Poate că Farish ştia că el intenţionează să fure drogurile. Şi, cine ştie, poate că Farish – deşi nu-şi putea explica în ce mod – avea cumva legătură cu prezenţa fetei acolo.

— Undele scurte declanşează un ecou (Farish făcu un semn cu degetele), apoi ecoul vine ca nişte vălurele înapoi şi anunţă poziţia ta exactă.

Este vorba de furnizarea de informaţii.

Un test, se gândi Danny, cuprins de un fel de febrilitate. Aşa proceda Farish. În ultimele câteva zile lăsase mormane imense de droguri şi bani nesupravegheate prin laborator, dar bineînţeles că Danny nu se atinsese de nimic. Dar era posibil ca aceste evenimente recente să facă parte dintr-un test mai complicat. Era oare doar o coincidenţă faptul că fata venise la uşa Misiunii chiar în noaptea în care Farish insistase să meargă cu toţii acolo, în noaptea în care au ieşit şerpii din cutie? Era ceva dubios în toată povestea asta cu apariţia ei la uşă chiar în acel moment. Iar Farish nu îi acordase prea multă atenţie fetei, nu-i aşa?

— Ce vreau eu să zic, continuă Farish, inspirând greoi pe nas, în timp ce o cascadă de părţi mecanice se desprinseră din deschizătorul de conserve şi căzură zornăind pe pământ, e că dacă ne bombardează într-adevăr cu toate undele astea, *trebuie să existe cineva la capătul celălalt*. Corect?

Deasupra mustăţii lui – care era umedă – atârna o bucăţică de amfetamină de dimensiunea unei boabe de mazăre.

— Toate informaţiile astea n-au nicio valoare fără prezenţa cuiva care să le recepţioneze. A cuiva educat, a cuiva instruit. Corect? Am dreptate?

— Corect, zise Danny după o scurtă pauză, încercând din răsputeri să nimerească tonul potrivit, dar greşind puţin.

Unde să fi vrut să ajungă Farish cu toată această vorbărie sâcâitoare şi repetitivă despre supraveghere şi spionaj, dacă nu se folosea de ea ca să-şi ascundă adevăratele bănuieli?

Numai că el n-are habar de nimic, se gândi Danny, cuprins brusc de panică. *N-are cum*. Farish nici măcar nu conducea maşina.

Farish îşi trosni gâtul şi apoi spuse:

— La naiba, doar ştii şi tu foarte bine.

— Ce? exclamă Danny şi se uită în jur, crezând pentru o clipă că Farish vorbise cu voce tare fără să vrea.

Dar, până să apuce să protesteze şi să-şi apere inocenţa, Farish începuse să se învârtească în cerc, cu ochii fixaţi în pământ.

— Asta nu prea ştie, în general, poporul american: utilizarea militară a acestor unde. Şi-o să-ţi mai zic ceva. Până şi Pentagon nul ăsta afurisit nu ştie exact ce sunt undele ăstea. Ei pot să le genereze şi-apoi să le urmărească, dar nu ştiu din ce naiba sunt făcute! zise Farish cu un râs scurt şi tăios.

Trebuie să întrerup căcatul ăsta. Tot ce am de făcut, îşi spuse Danny – dizgraţios de conştient de prezenţa unei muşte care îi bâzâia repetitiv pe la ureche, de parcă ar fi fost un disc zgâriat dintr-un afurisit de coşmar fără sfârşit –, tot ce am de făcut e să mă curăţ de drog, să mă spăl, să mă aranjez şi să dorm o zi, două. Pot să merg apoi să iau marfa şi s-o şterg din oraş câtă vreme el zace încă aici, bâiguind despre undele radio şi demontând

prăjitoare de pâine cu şurubelniţa…

— Electronii fac rău la creier, zise Farish.

Când spuse asta, se uită cu încordare la Danny, de parcă ar fi bănuit că nu e de acord cu el.

Danny se simţea foarte slăbit. Trecuse de momentul când ar fi trebuit să-şi ia doza de fiecare oră. Curând – fără ea – avea să clacheze, căci inima lui suprasolicitată va începe să palpite, tensiunea o să-i scadă până la un firicel, iar el va fi pe jumătate înnebunit de teama că va dispărea cu totul, întrucât somnul încetează să mai fie somn când nu mai poţi dormi, se adună irezistibil, ca în faţa unui baraj, şi în cele din urmă se rostogoleşte şi te zdrobeşte, te lasă lat ca un zid înalt, mare şi negru, ce seamănă mai degrabă cu moartea.

— Şi ce sunt undele radio? continuă Farish.

El mai jucase toată scena asta cu Danny.

— Electroni. Exact asta, tâmpiţilor!

Cu o licărire maniacală în privire, la fel ca Charles Manson[69], Farish se aplecă mult în faţă şi începu să se izbească în ţeastă cu o violenţă surprinzătoare.

— Electroni! Electroni!

Şurubelniţa luci în soare, *bang*, iar Danny văzu ce se întâmplă pe un ecran de cinema uriaş, ca şi cum un vânt rece ar fi adus acele imagini din

---

69 Criminal american (n. 1934) şi lider al aşa-numitei Familii Manşon, vinovat de o serie de crime care au şocat America, cea mai cunoscută fiind uciderea actriţei Sharon Tate şi a prietenilor ei în propria lor locuinţă.
Manşon a fost condamnat la moarte, ulterior sentinţa fiindu-i comutată în închisoare pe viaţă (n.r.).

viitorul său… se văzu stând întins pe patul lui mic, transpirat tot, făcut zob, neputincios, prea slăbit ca să se mai poată mişca. Ceasul ticăia, perdelele foşneau. Apoi, *scârţ*, se auzi cum uşa capitonată a rulotei se deschide încet, iar Farish se strecoară pe nesimţite lângă patul lui, cu un cuţit de măcelar în mână…

— *Nuu*! urlă el şi deschise ochii – tocmai la timp ca să vadă ochiul bun al lui Farish îndreptat spre el ca o bormaşină.

Se uitară unul la altul un moment lung – şi bizar. Apoi Farish izbucni:

— Uită-te la mâna ta. Ce-ai păţit?

Dezorientat, Danny îşi duse ambele mâini, tremurând, în dreptul ochilor şi atunci văzu că degetul mare îi era plin de sânge acolo unde şi-l agăţase într-unul din piroanele de la turn.

— Mai bine-ai avea grijă de tine, frăţioare, îi spuse Farish.

* * *

Dimineaţa Edie – îmbrăcată sobru, în bleumarin – a venit acasă la Harriet s-o ia pe mama ei, ca să ia amândouă micul dejun pe undeva în oraş înainte de întâlnirea lui Edie de la ora zece cu contabilul. Sunase cu trei zile în urmă ca să aranjeze întâlnirea, iar Harriet – după ce a răspuns la telefon şi-a pus-o pe mama ei să ridice receptorul – a ascultat începutul conversaţiei lor înainte de a pune receptorul ei în furcă. Edie zicea că trebuiau să discute ceva personal, ceva important, şi că nu voia să vorbească despre asta

la telefon. Acum, ajunsă în hol, Edie a refuzat să stea jos. Se tot uita la ceasul de mână şi arunca priviri grăbite spre scări.

— Or să termine de servit micul dejun până ajungem noi acolo, spuse ea şi-şi încrucişă din nou braţele pe piept, emiţând concomitent un ţâţâit slab de nerăbdare: şi, şi, *ţi*.

Avea obrajii palizi de atâta pudră, iar buzele (conturate în formă de inimioară cu rujul lucios, de un roşu întunecat, cu care se dădea Edie de obicei când mergea la biserică) îi arătau mai puţin a buze de doamnă decât buzele strânse ale lui Sieur d'Iberville[70] din cartea de istorie a Harrietei despre Mississippi. Costumaşul ei, cu jacheta uşor cambrată în talie şi mânecile trei sferturi, era foarte sobru, dar în acelaşi timp elegant – în stilul său demodat –, şi (după cum spunea Libby) o făcea să semene cu doamna Simpson, cea care se măritase cu regele Angliei.

Harriet, care stătea întinsă pe treapta de jos a scărilor şi se uita fix la covor, înălţă capul şi izbucni:

— Dar DE CE nu pot să merg şi eu?

— În primul rând, zise Edie – uitându-se nu la Harriet, ci pe deasupra capului ei –, pentru că mama ta şi cu mine avem ceva de discutat.

— Am să fiu cuminte.

— Numai noi două. În particular. Iar în al

---

70 Sieur d'Iberville (1661-1706), explorator francez născut în Canada, care a întemeiat aşezări pe teritoriul unde se află în prezent sudul statului Louisiana.

doilea rând, continuă Edie, aruncându-i lui Harriet o privire luminoasă, rece şi feroce, nu eşti îmbrăcată cum trebuie ca să poţi merge undeva. De ce nu te duci sus să faci o baie?

— Dacă fac, îmi aduci şi mie nişte clătite?

— O, mamă! interveni Charlotte, coborând grăbită scările, cu o rochie necălcată şi cu părul încă umed după baie. Îmi pare aşa de rău! Eu…

— O, e în regulă! răspunse Edie, dar vocea ei sugera clar că nu era deloc în regulă.

Şi-au plecat. Harriet – morocănoasă – le-a urmărit prin perdelele de organdi pline de praf cum ies cu maşina de pe alee.

Allison era încă sus. Dormea. Azi-noapte venise foarte târziu acasă. În afară de câteva zgomote mecanice – ticăitul ceasului, zumzăitul ventilatorului şi pufăitul boilerului –, casa era la fel de tăcută ca un submarin.

Pe o etajeră din bucătărie se afla o cutie cu sărăţele, care fusese cumpărată înainte de plecarea Idei şi de moartea lui Libby. Harriet s-a cuibărit pe scaunul Idei şi-a mâncat câteva. Scaunul mai avea şi acum mirosul Idei – dacă închidea ochii şi respira adânc –, dar era un parfum nestatornic, care dispărea dacă se străduia prea tare să-l prindă. Astăzi fusese prima zi în care se trezise fără să plângă – sau să vrea să plângă – după dimineaţa în care plecase în tabăra de Selby, dar, cu toate că avea ochii uscaţi şi capul îi era mai limpede, se simţea neliniştită. Întreaga casă era cufundată în tăcere, de parcă ar fi

aşteptat să se întâmple ceva.

Harriet a mâncat şi restul de sărăţele, s-a şters pe mâini, apoi s-a urcat pe un scaun şi s-a ridicat pe vârfuri, ca să examineze pistoalele de pe raftul de sus al vitrinei cu arme. Dintre pistoalele exotice ale cartoforilor (Derringerele cu mânerele îmbrăcate în perle, perechile de pistoale de duel) Harriet l-a ales pe cel mai mare şi mai urât dintre toate: un revolver Colţ cu dublă acţiune, care semăna cel mai bine cu pistoalele pe care văzuse că le folosesc poliţiştii la televizor.

A sărit de pe scaun, a închis vitrina şi – punând grijulie pistolul pe covor cu ambele mâini (era mai greu decât părea) – a alergat repede la biblioteca din sufragerie după *Encyclopaedia Britannica*.

Puşti. Vezi: Arme de foc.

A cărat volumul cu litera A în camera de zi, sprijinindu-l cu revolverul, ca să stea deschis, s-a aşezat turceşte pe covor şi a încercat să descifreze desenele şi textul. Vocabularul tehnic o încurca rău. După vreo jumătate de oră s-a dus din nou la raft ca să ia un dicţionar explicativ, dar nici dicţionarul n-a ajutat-o prea mult.

S-a întors iar la desen, stând în patru labe şi apropiindu-se de el. *Opritorul trăgaciului*. *Butoiaşul cu deschidere laterală*… dar în ce parte se deschide? Pistolul din imagine nu semăna cu ce avea ea în faţă: *siguranţa butoiaşului*, *ansamblul butoiaş-pivot*, *tija ejectoare*…

Dintr-odată se auzi un clic. Butoiaşul se

deschise: era gol. Primele gloanţe pe care le-a încercat Harriet nu intrau în găuri şi nici a doua oară n-a reuşit, dar în aceeaşi cutie erau amestecate mai multe feluri şi unele dintre ele păreau să intre la fix.

De-abia a reuşit să se apuce de încărcatul revolverului, că a şi auzit uşa de la intrare deschizându-se şi apoi paşii mamei în interiorul casei. Rapid, cu o mişcare amplă, a împins totul sub fotoliul Idei – arme, gloanţe, enciclopedie şi toate celelalte – şi s-a ridicat în picioare.

— Mi-ai adus nişte clătite? a strigat ea apoi.

Niciun răspuns. Harriet aşteptă încordată, uitându-se la covor (pentru un mic dejun, zău c-a venit cam repejor înapoi) şi ascultând paşii mamei, care urcau încetişor treptele, şi a fost surprinsă să audă un sughiţ înăbuşit, de parcă mama ei s-ar fi înecat sau ar fi plâns.

Harriet – încruntată şi cu mâinile în şolduri – rămase locului şi ascultă. Când se făcu linişte, ieşi grijulie şi se uită pe hol şi chiar atunci auzi uşa de la camera mamei deschizându-se şi apoi închizându-se la loc.

Parcă se scurseseră câteva secole. Harriet zări un colţ din enciclopedie, al cărei contur ieşea uşor de sub husa fotoliului Idei. Şi cum în hol se auzea numai ticăitul ceasului şi nimic altceva nu se clintea, Harriet se aplecă grăbită, trase enciclopedia afară din ascunzătoare şi – întinsă pe burtă, cu bărbia sprijinită în mâini – reciti articolul „Arme de foc” de la început până la sfârşit.

Minutele trecură unul după altul. Harriet se întinse cât era de lungă pe podea, ridică husa din tweed a fotoliului şi fixă cu privirea conturul întunecat al armei şi cutia din carton plină cu gloanţe, care stătea tăcută lângă pistol, iar apoi, încurajată de tăcerea din jur, întinse mâna şi le trase afară. Era atât de absorbită, încât nici n-o auzi pe mama ei coborând treptele până în momentul în care ea îi zise brusc din hol, de foarte aproape:

— Iubita?

Harriet zvâcni speriată. Câteva gloanţe se rostogoliseră afară din cutie. Fata le adună – bâjbâind după ele – şi le îndesă în buzunare.

— Unde eşti?

Harriet de-abia apucă să împingă totul înapoi sub fotoliu şi să se ridice în picioare înainte ca mama ei să apară în pragul uşii. Pudra i se şterse. Avea nasul roşu şi ochii umezi. Fata observă, uşor surprinsă, că mama ei căra după ea costumaşul de mierlă al lui Robin. Cât de negru şi de mic părea costumul acela, care atârna, moale şi deformat, pe umeraşul vătuit din satin, de parcă ar fi fost umbra lui Peter Pan, pe care el încercase s-o lipească cu săpun!

Mama ei părea că vrea să-i spună ceva, dar se opri şi se uită curioasă la Harriet.

— Ce faci? o întrebă ea.

Harriet se uita cu teamă la costumul minuscul.

— De ce… începu ea, dar nu putu să termine întrebarea şi arătă cu capul spre costum.

Mama Harrietei se uită scurt şi cu surprindere spre costum, aproape ca şi cum uitase că îl ţinea în mână.

— O! zise ea şi-şi duse o batistă din hârtie la ochi. Tom French a întrebat-o pe Edie dacă nu poate să-l împrumute pentru fiul ei. Primul lor meci e cu o echipă care se numeşte „Corbii” sau cam aşa ceva şi-atunci soţia lui Tom s-a gândit c-ar fi drăguţ dacă unul dintre copii s-ar îmbrăca într-un costum de pasăre şi ar alerga de colo colo împreună cu majoretele.

— Dacă nu vrei să îl împrumuţi, ar trebui să le spui că nu se poate.

Mama Harrietei păru un pic surprinsă. Se uitară una la alta preţ de un moment lung şi straniu.

Mama îşi drese vocea şi îi spuse:

— În ce zi vrei să mergi la Memphis cu maşina, ca să-ţi cumperi hainele de şcoală?

— Cine o să mi le ajusteze?

— Poftim?

— Ida îmi coasea întotdeauna tivurile la hainele pentru şcoală.

Mama Harrietei începu să zică ceva, dar apoi clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să scape de un gând neplăcut.

— Când ai de gând să uiţi odată de povestea asta?

Harriet se uită furioasă la covor. *Niciodată*, se gândi ea.

— Draga mea… ştiu că ai iubit-o pe Ida şi

poate că nu mi-am dat seama cât de mult…

Tăcere.

— Dar, scumpo, Ida a vrut să plece.

— Ar fi rămas dacă ai fi rugat-o.

Mama ei îşi drese iar vocea.

— Scumpo, şi eu mă simt la fel de rău ca şi tine în ceea ce o priveşte, dar Ida n-a vrut să rămână. Tatăl tău se plângea mereu de ea, de faptul că muncea prea puţin. M-am certat cu el la telefon de nenumărate ori din pricina Idei. Ştiai asta?

Mama fetei se uită înspre tavan şi apoi continuă:

— El considera că nu face suficientă treabă pentru banii pe care îi plăteam…

— N-o plăteai cu nimic.

— Harriet, eu nu cred că Ida a fost fericită aici şi asta de mult… mult timp. O să obţină un salariu mai bun în altă parte…

Nu cred că mai am nevoie de ea, aşa cum aveam nevoie pe vremea când tu şi cu Allison eraţi mici…

Harriet o ascultă, rece ca gheaţa.

— Ida a stat cu noi atâţia ani, încât bănuiesc că ajunsesem să cred că nu mă pot descurca fără ea, dar… ne-am descurcat bine, nu-i aşa?

Harriet îşi muşcă buza de sus şi continuă să se uite cu încăpăţânare prin colţurile camerei. Era vraişte peste tot: măsuţa din colţ era plină cu tot felul de creioane, plicuri, suporturi de pahare, batiste vechi, iar o tavă plină cu lucruri zăcea

peste un maldăr de reviste vechi.

— Nu-i aşa? Nu ne e bine? Ida…

Mama ei se uită neajutorată în jur.

— Ida trecea peste capul meu, n-ai observat asta? continuă ea.

Urmă o tăcere îndelungată, în timpul căreia Harriet zări cu coada ochiului un glonţ pe care nu-l observase şi care zăcea pe covor, sub masă.

— Să nu mă înţelegi greşit. Când voi, fetelor, eraţi mici, nu mă puteam descurca fără Ida. M-a ajutat enorm. Mai ales cu… (mama Harrietei oftă). Dar în ultimii ani ei nu-i mai plăcea nimic din ce se întâmpla la noi acasă. Presupun că se purta bine cu voi, dar cu mine era extrem de ţâfnoasă, stătea aşa, în picioare, cu mâinile în piept, şi mă judeca…

Harriet se uita fix la glonţul de pe covor. De-acum uşor plictisită, asculta vocea mamei fără s-o mai audă propriu-zis, timp în care continua să-şi aţintească privirea în jos, la covor, şi în curând alunecă în visul ei favorit cu ochii deschişi. Maşina timpului pleca, iar ea căra proviziile de urgenţă necesare echipei lui Scott de la pol. Totul depindea de ea. Liste cu pachete, liste cu pachete, iar el adusese numai ce nu trebuia. *Trebuie să rezistăm până la ultimul biscuit*… Dar ea avea să-i salveze pe toţi cu proviziile aduse din viitor: cacao instant şi tablete cu vitamina C, rezerve de combustibil, cremă de alune, benzină pentru sănii, legume proaspete de grădină, lanterne cu baterii…

Brusc, schimbarea poziţiei vocii mamei sale îi

atrase atenţia. Harriet înălţă privirea. Mama ei stătea acum în pragul uşii.

— Bănuiesc că acum nu mai am ce să fac, aşa-i?

Se întoarse şi părăsi încăperea. Nu era nici ora zece. Camera de zi era încă umbroasă şi răcoroasă. Dincolo de ea erau adâncimile deprimante ale holului. Dâra fină, cu miros de fructe, a parfumului mamei încă mai plutea prin aerul plin de praf.

Se auzi un clinchet de umeraşe dinspre dulapul cu haine din hol. Harriet rămase locului şi după câteva minute, când o auzi pe mama ei agitându-se în continuare pe hol, se întinse după glonţul rebel şi îl împinse cu piciorul sub canapea. Apoi se aşează pe marginea fotoliului Idei. Aşteptă. În sfârşit, după mult timp, îndrăzni să iasă pe hol şi acolo o găsi pe mama ei, care stătea în pragul uşii deschise de la dulap, împăturind din nou – nu foarte bine – nişte lenjerie pe care o scosese de pe raftul de sus.

Mama ei zâmbea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu un oftat uşor şi comic, se retrase un pas din dezordinea aceea şi spuse:

— O, Doamne, uneori mă gândesc că ar trebui să împachetăm totul şi să ne mutăm la tatăl tău!

Apoi întoarse brusc privirea spre Harriet.

— Hm, zise ea veselă, ca şi cum i-ar fi propus o tratație grozavă. Ce-ai zice de asta?

O să facă exact ce vrea ea, se gândi disperată Harriet. Nici nu contează ce zic eu.

— Nu ştiu ce crezi tu, dar eu, una, continuă mama, întorcându-se la lenjeria ei, cred că a sosit timpul să ne comportăm mai mult ca o familie.

— De ce? întrebă Harriet după o pauză confuză.

Felul în care mama ei îşi alegea cuvintele era îngrijorător. Adeseori, când tatăl ei era pe punctul de a elabora vreun ordin fără sens, începea cu următoarea observaţie: *De-acum trebuie să ne comportăm mai mult ca o familie*.

— E deja mult prea mult, zise mama ei pe un ton visător. Să cresc singură două fete.

Harriet urcă la etaj, se aşeză pe scaunul ei de la geam şi se uită pe fereastra dormitorului. Străzile erau încinse şi pustii. Toată ziua cerul fusese străbătut de nori. La ora patru după-masă Harriet se duse la Edie acasă şi se aşeză pe treptele din faţă, cu bărbia sprijinită în mâini, unde aşteptă până la ora cinci, când maşina lui Edie apăru de după colţ.

Harriet fugi s-o întâmpine. Eddie bătu uşor în geamul maşinii şi îi zâmbi. Costumaşul ei bleumarin părea acum mai puţin scorţos, puţin mototolit de la caniculă, şi în timp ce se dădea jos din maşină, mişcările ei erau uşor greoaie şi lente. Harriet galopă în paralel cu ea pe alee şi apoi pe verandă, explicându-i pe nerăsuflate că mama ei i-a propus să se mute la Nashville – şi fu pur şi simplu şocată când Edie nu făcu altceva decât să respire adânc şi să clatine din cap.

— Ei bine, zise ea, poate că nu-i o idee chiar

atât de rea.

Harriet aşteptă să continue.

— Mi-e teamă că dacă mama ta doreşte să fie măritată, trebuie să facă un mic efort.

Edie rămase un moment nemişcată, oftă şi apoi întoarse cheia în broasca uşii de la intrare.

— Lucrurile nu mai pot continua aşa, adăugă ea.

— Dar de ce? se tângui Harriet.

Edie se opri, închise ochii, de parcă ar fi durut-o inima, apoi răspunse:

— Este tatăl tău, Harriet.

— Dar mie nu-mi place de el.

— Nici mie nu-mi pasă de el, replică repezit Edie. Dar dacă ei vor să rămână căsătoriţi, socot c-ar trebui să şi locuiască laolaltă, nu?

— Lui tati nici nu-i pasă de asta, zise Harriet după un scurt moment de tăcere îngrozită. Lui îi place ca lucrurile să rămână aşa cum sunt acum.

— Da, presupun că aşa e, pufni Edie.

— N-o să-ţi fie dor de mine? Dacă ne mutăm?

— Uneori în viaţă lucrurile nu ies aşa cum ni se pare nouă că ar trebui să iasă, spuse Edie, ca şi cum i-ar fi povestit ceva vesel şi prea puţin cunoscut. Când începe şcoala…

Unde? se gândi Harriet. Aici sau în Tennessee?

— … ar trebui să te cufunzi în studiu. Asta o să-ţi mute mintea de la alte lucruri.

Curând o să moară, se gândi Harriet, privind fix la mâinile lui Edie, care erau umflate la

încheieturile degetelor şi aveau nişte pete ciocolatii, ca la un ou. Mâinile lui Libby – deşi similare ca formă – erau mai albe şi mai subţiri, cu vinişoare albastre pe dosul palmelor.

Se trezi din reverie, ridică privirea spre Edie şi fu uşor surprinsă când constată că aceasta o studia atentă, cu nişte ochi reci şi scrutători.

— N-ar fi trebuit să renunţi la lecţiile de pian, spuse ea.

— Asta a fost Allison!

Harriet era întotdeauna oribil de surprinsă ori de câte ori Edie făcea asemenea greşeli.

— Eu n-am luat niciodată lecţii de pian.

— Ei bine, atunci ar trebui să te apuci. Jumătate din timp n-ai nimic de făcut. Asta-i problema ta, Harriet. Când eram de vârsta ta, continuă Edie, mergeam la călărie, cântam la vioară şi îmi croiam singură hăinuţele. Dacă ai învăţa să coşi, poate că te-ar interesa ceva mai mult felul cum arăţi.

— Ai putea să mă duci să văd Tribulaţia? întrebă deodată Harriet.

— N-ai ce să vezi acolo.

— Dar te rog eu să mă duci în locul ăla. Vrei? Unde era?

Edie nu îi răspunse. Privea pierdută undeva peste umărul

Harrietei, având în acelaşi timp o expresie destul de indiferentă pe chip. Auzind huruitul unei maşini care accelera pe stradă, Harriet aruncă o privire scurtă în spate şi mai apucă să vadă o

lucire metalică dispărând după colţ.

— A greşit casă, declară Edie şi strănută tare: *hap-ciu*. Nu, mulţumesc, zise ea clipind în timp ce se scotocea prin poşetă după un şerveţel. Nu mai e mare lucru de văzut la Tribulaţie. Tipul care e proprietarul terenului e acum crescător de pui şi s-ar putea nici să nu ne lase să ne apropiem de locul unde era casa.

— De ce nu?

— Pentru că e un nemernic bătrân şi gras. Totul acolo a devenit o ruină.

Edie o bătu uşor pe spate pe Harriet, cu gândurile în altă parte.

— Acum fugi acasă şi las-o pe Edie să-şi scoată pantofii ăştia cu tocuri înalte.

— Dacă ele se mută la Nashville, n-aş putea să rămân eu aici şi să stau cu tine?

— Cum, Harriet? îi răspunse uluită Edie după o tăcere scurtă. Nu vrei să fii cu mama ta şi cu Allison?

— Nu! declară Harriet, studiind-o de aproape pe Edie.

Dar Edie înălţă doar din sprâncene, de parcă s-ar fi distrat.

Apoi adăugă în stilul ei enervant, pe un ton vesel:

— Ooo, dar bănuiesc c-o să te răzgândeşti după o săptămână, două!

Pe Harriet o podidiră lacrimile.

— Nu! strigă ea după ce tăcu o clipă, mohorâtă şi bosumflată. De ce zici mereu aşa? Eu

ştiu ce vreau şi niciodată nu mă răz…

— O să vedem noi ce facem când o să ajungem acolo, spuse Edie. Chiar zilele trecute citeam ceva ce i-a scris Thomas Jefferson la bătrâneţe lui John Adams şi anume că majoritatea lucrurilor care l-au îngrijorat în viaţă n-au ajuns să se petreacă. „Cât de multă durere ne provoacă răul care nu s-a întâmplat niciodată” sau ceva de genul ăsta.

Apoi Edie se uită la ceasul ei de la mână şi adăugă:

— Dacă te linişteşte cu ceva, eu cred că ar fi nevoie de o torpilă ca s-o poţi scoate pe mama ta din casa aia. Dar asta e părerea mea. Şi-acum fugi acasă, i se adresă Harrietei, care stătea acolo şi o fixa în continuare pe bunica ei, îndurerată şi cu ochii roşii.

* * *

Îndată ce-au cotit, Danny opri maşina în faţa bisericii prezbiteriene.

— Dumnezeule atotputernic! zise Farish.

Respira greoi pe nări.

— Ea e aia?

Danny – prea drogat şi prea copleşit ca să poată vorbi – a dat din cap aprobator. Acum putea să audă tot felul de zgomote mărunte şi înspăimântătoare: cum respirau copacii, cum cântau firele electrice, cum pârâia iarba ce creştea.

Farish s-a răsucit pe scaun, ca să se uite pe geamul din spate.

— La naiba, doar ţi-am spus să o cauţi pe

puştoaică! Vrei să-mi spui că-i prima dată când o vezi?

— Da, răspunse tăios Danny.

Era uluit de bruscheţea cu care i-a răsărit fata în ochi, undeva la marginea câmpului vizual, exact aşa cum apăruse şi la turnul de apă (deşi nu putea să-i spună lui Farish despre turnul de apă, întrucât el n-ar fi trebuit să fie la turnul de apă). Iar acum, în circuitul lui prin oraş, aşa, fără nicio ţintă (*schimbă-ţi ruta*, îi spusese Farish, *schimbă-ţi orele de mers şi verifică permanent oglinzile retrovizoare*), a dat colţul şi-a văzut… pe cine altcineva dacă nu chiar pe fata aia cum stătea pe o verandă.

Tot felul de ecouri. Respiraţii luciri agitaţie. O mie de oglinzi luceau din vârfurile copacilor. Cine era bătrâna doamnă? Când a încetinit maşina, privirea lui Danny s-a intersectat cu cea a doamnei, într-o străfulgerare de confuzie şi curiozitate, iar ochii doamnei semănau foarte bine cu ai fetei… Preţ de o clipă totul a dispărut.

— Dă-i drumul, i-a zis Farish, bătând cu palma în bordul maşinii.

Apoi, când erau deja după colţ, Darrny a trebuit să tragă maşina lângă bordură, pentru că era prea ameţit, pentru că se petrecea ceva foarte ciudat, un fel de telepatie accelerată, pe mai multe niveluri şi foarte bizară (cu scări rulante pornite în sus şi în jos şi lumini de discotecă rotindu-se la fiecare etaj), şi amândoi au simţit chestia asta, nici măcar nu trebuiau să spună ceva, iar Danny abia

dacă se uita spre Farish, fiindcă ştia că amândoi îşi aminteau exact acelaşi lucru terifiant care se întâmplase în dimineaţa aceea, pe la ora şase: cum (după ce nu dormise deloc toată noaptea) Farish a intrat în bucătărie doar în chiloţi, cu o cutie de lapte în mână, şi în acelaşi moment un personaj cu barbă din programele de desene animate, tot în chiloţi şi tot cu o cutie de lapte în mână, a traversat ecranul televizorului. Farish s-a oprit. Personajul s-a oprit şi el.

— Tu vezi ce văd eu? l-a întrebat Farish.

— Da, i-a răspuns Danny.

Transpira. O clipă s-au privit în ochi. Când s-au uitat din nou la televizor, imaginea se schimbase deja.

Acum stăteau amândoi în maşina fierbinte şi aproape că li se auzeau inimile bătându-le amândurora în piept.

— Ai observat, întrebă Farish brusc, că absolut fiecare camion pe care l-am văzut pe drum era negru?

— Ce?

— Se mută ceva. Da al naibii să fiu dacă ştiu ce.

Danny n-a zis nimic. O parte din el ştia că era o tâmpenie, că era vorbăria paranoică obişnuită a lui Farish, dar o altă parte ştia că asta însemna cu adevărat ceva. De trei ori noaptea trecută, exact din oră în oră, telefonul sunase şi cineva închisese fără să vorbească. Apoi Farish a găsit un tub de cartuş folosit pe pervazul ferestrei de la laborator.

Ce însemnau toate astea?

Iar acum chestia asta: iarăşi fata aia, iarăşi fata. Peluza luxuriantă, bine stropită, a bisericii prezbiteriene strălucea albastru-verzui în umbrele molizilor. Zidurile arcuite din cărămidă, merişorii tunşi – totul era la fel de ordonat şi de scânteietor ca un trenuleţ electric de jucărie.

— Ce nu pot eu să înţeleg e cine naiba-i fătuca asta, zise Farish, scormonindu-se prin buzunar după drog. N-ar fi trebuit s-o laşi să-ţi scape.

— Eugene i-a dat drumul, nu eu, mormăi Danny din vârful buzelor.

Nu, nu avea vedenii: fata chiar dispăruse de pe faţa pământului în săptămânile de după accidentul lui Cum şi în perioada când el bântuise tot oraşul ca să o găsească. Dar acum numai ce te gândeai la ea şi iat-o că apărea, lucea în depărtare cu tunsoarea ei chinezească cu breton negru şi cu ochii ăia dispreţuitori.

A tras fiecare câte o priză şi asta i-a mai îmbărbătat.

— Cineva, zise Danny în timp ce inhala, cineva a pus-o pe fătuca asta să ne spioneze.

Oricât era de ameţit, i-a părut rău de îndată ce a spus-o.

Farish s-a întunecat la faţă.

— Ce tot spui tu acolo? mârâi el, ştergându-şi nările umede cu dosul palmei. Dacă a pus-o pe javra asta mică să mă spioneze pe mine, îl căsăpesc.

— Ea ştie ceva, zise Danny.

De ce? Pentru că se uitase la el de pe geamul unui dric. Pentru că îi invadase visele. Pentru că îl bântuia, îl bântuia tot timpul, îl zăpăcea şi-l dădea peste cap.

— Bun, da' eu sigur vreau să ştiu ce căuta la Eugene. Dacă javra asta mică mi-a spart stopurile…

Stilul melodramatic al lui Farish îl făcu pe Danny să devină suspicios.

— Dacă ea a fost cea care-a spart stopurile, zise el precaut, evitând privirea lui Farish, atunci de ce crezi c-a mai bătut la uşă şi ne-a zis?

Farish ridică din umeri. Frecă cu unghia o pată de noroi de pe pantaloni, păru brusc foarte preocupat de asta şi – dintr-odată – Danny deveni convins că fratele său ştia mai multe despre fată (şi despre toată povestea) decât voia să zică.

Nu, n-avea niciun sens, dar, în acelaşi timp, aici putea să se ascundă ceva. Nişte câini lătrau în depărtare.

— Cineva, zise deodată Farish, mutându-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul, cineva s-a căţărat acolo, la Eugene acasă, şi a dat drumul şerpilor. Ferestrele e toate blocate de vopsea, în afară de aia din baie. Şi nimeni n-ar fi putut intra prin fereastra aia, decât un copil.

— Stau eu de vorbă cu ea, zise Danny.

Şi-o s-o-ntreb o mulţime de lucruri. Adică de ce nu te-am văzut în viaţa mea până acum, dar acum te văd peste tot? Şi de ce tefâlfii pe la fereastra mea noaptea, ca un fluture cap-de-mort?

Nu mai dormise de atâta vreme, încât în momentul în care a închis ochii, a ajuns într-un loc cu multe buruieni, cu lacuri întunecoase şi cu nişte schituri eşuate pe o apă plină de mizerii. Şi iat-o chiar acolo, cu faţa ei de molie albă, cu părul negru ca o cioară, şoptindu-i ceva în mohoreala aia umedă, pe fondul ţârâiturilor de cicade, ceva ce el mai că înţelegea, deşi nu chiar…

Nu te aud, zise el.

— Ce nu auzi?

Bang: din nou bordul negru al maşinii, molizii verzui ai prezbiterienilor şi Farish, care se holba la el de pe scaunul pasagerului.

— Ce nu auzi? repetă el.

Danny îşi şterse fruntea, clipind des.

— Las-o baltă, zise el.

Asuda abundent.

— În Vietnam fătucile astea care săpa la tranşee era nişte javre a naibii, zise Farish pe un ton vesel. Alerga de colo colo cu grenade active de parcă era un fel de joc. Poţi să pui un puşti să facă o mulţime de trăsnăi care nu le-ar face nimeni decât un nebun.

— Aşa-i.

Asta era una din teoriile favorite ale lui Farish. În copilăria lui Danny Farish se folosise de ea ca să justifice faptul că îi punea pe Danny, pe Eugene, pe Mike şi pe Ricky Lee să facă pentru el tot felul de treburi dubioase, cum ar fi să intre în casele oamenilor pe ferestre, în vreme ce el, Farish, stătea liniştit în maşină, mânca gogoşi cu

miere şi se droga.

— Sigur, puştii mai sunt şi prinşi. Şi ce dacă? Şcoala de corecţie? La naiba, râse el, când eraţi băieţandri, v-am instruit pe toţi. Ricky se strecura pe ferestre încă de pe vremea când abia putea să meargă în picioare. Iar dacă venea vreun copoi…

— Doamne Dumnezeule! exclamă Danny, trezindu-se şi îndreptându-se în scaun, căci tocmai o văzuse din nou pe fată – singură – cum tocmai lua colţul.

Harriet – cu capul plecat şi chipul încreţit de gânduri – mergea pe trotuar, îndreptându-se către biserica prezbiteriană (şi spre casa ei dezolantă, aflată cu trei străzi mai încolo), când auzi cum se trânteşte portiera unei maşini parcate la doar vreo şase metri distanţă, chiar în faţa ei.

Era Transăm-ul. Aproape înainte să apuce măcar să gândească, Harriet se trase doi paşi înapoi şi ţâşni spre curtea jilavă şi plină de muşchi a bisericii prezbiteriene, apoi continuă să fugă.

Curtea laterală a bisericii dădea în grădina doamnei Claibome (cu tufe de hortensii şi o mică seră) şi apoi direct în curtea din spatele casei lui Edie, de care era separată printr-un gard de scânduri înalt de vreo doi metri. Harriet trecu în goană prin pasajul întunecos (între gardul lui Edie de pe o parte şi un şir ţepos şi impenetrabil de arbuşti care împrejmuiau curtea adiacentă) şi se izbi de un alt gard: cel al doamnei Davenport, închis cu un lanţ. Panicată, Harriet se căţără pe el, îşi agăţă pantalonii scurţi într-o sârmă de sus, dar,

răsucindu-se cumva, reuşi să se elibereze şi ateriză gâfâind pe partea cealaltă.

În spate, prin pasajul umbrit de frunziş, se auzeau paşi zoriţi şi trosnete de crengi. Nu prea aveai unde să te ascunzi în curtea doamnei Davenport, aşa că fata se uită disperată în jur, după care o luă iar la fugă, traversă curtea, deschise poarta şi ieşi pe aleea maşinilor. Intenţionase să o ia înapoi spre Edie, dar când ajunse pe trotuar, ceva o opri (de unde veneau paşii ăia?) şi, după o fracţiune de secundă, goni drept înainte, către casa familiei O'Bryant. Spre uimirea ei, când se afla chiar în mijlocul străzii, Transăm-ul apăru de după colţ.

Deci se despărţiseră. Asta era o mişcare deşteaptă. Harriet fugi – pe sub pinii înalţi, printre acele pinilor, care acopereau umbroasa curte din faţă a familiei O'Bryant – direct spre căsuţa din spate, unde domnul O'Bryant îşi ţinea masa de biliard. Apucă de clanţă şi trase de uşă: era încuiată. Cu respiraţia tăiată, Harriet se uită înăuntru, la pereţii lambrisaţi cu lemn gălbui de pin, la rafturile de cărţi – goale, cu excepţia câtorva anuare de la Academia din Alexandria –, la lampa de sticlă pe care scria Coca-Cola şi care se bălăngănea pe un lanţ deasupra mesei întunecate. Apoi ţâşni spre dreapta.

Inutil: acolo era un alt gard. Câinele din curtea vecină lătra. Dacă se ţinea departe de stradă, evident că tipul din Transăm n-avea cum s-o prindă, dar trebuia să aibă grijă să n-o

încolţească cel care venea pe jos – sau să n-o silească să iasă în câmp deschis.

Cu inima galopându-i şi cu plămânii dureroşi, Harriet o luă la stânga. Undeva în spate auzea o respiraţie şuierătoare şi trosnetul unor paşi grei. Continuă să fugă în zigzag prin labirinturi de arbuşti, traversând, revenind şi cotind în unghiuri drepte când poteca se termina brusc în faţa ei, prin grădini necunoscute, peste garduri şi printr-un amestec confuz de peluze împănate cu curţi interioare şi dale de piatră, pe lângă leagăne, frânghii de rufe şi grătare, pe lângă un bebeluş cu ochi rotunzi, care se uita speriat la ea şi care apoi s-a lăsat brusc în fund în ţarcul lui. Mai încolo, a dat peste un bătrân urât, cu o faţă de buldog, care s-a ridicat pe jumătate din şezlongul lui de pe verandă şi-a urlat la ea:

— Pleacă de-aici!

Asta chiar în momentul în care Harriet se oprise uşurată (căci era primul adult pe care îl întâlnise) şi îşi încetinise goana, ca să-şi mai tragă sufletul.

Cuvintele lui i-au sunat ca o palmă. Aşa înspăimântată cum era, şocul provocat de ele a oprit-o o clipă în loc. A clipit uluită la vederea ochilor lui furioşi, care parcă ardeau, şi a pumnilor lui bătrânicioşi, pistruiaţi şi păstoşi, care păreau gata să o lovească.

— Da, chiar tu! zbieră el. Pleacă de-aici!

Harriet o luă din nou la goană. Deşi auzise numele unora dintre cei care stăteau pe strada

asta (familia Wright, familia Motley, domnul şi doamna Price), nu-i cunoştea decât din vedere, dar nu suficient de bine ca să poată să alerge la ei şi să le bată la uşă. De ce s-a lăsat hăituită în zona asta, pe un teritoriu necunoscut? *Gândeşte, gândeşte*, îşi tot zicea ea. Cu câteva case mai în urmă – înainte ca boşorogul ăla să o ameninţe cu pumnii – Harriet trecuse pe lângă un El Camino[71] ruginit, plin de bidoane de vopsea şi huse de plastic. Ar fi fost o ascunzătoare perfectă…

Se ghemui în spatele unui rezervor de propan şi, îndoită de mijloc şi cu mâinile pe genunchi, încercă să îşi recapete suflul. Scăpase oare de ei? Nu: auzi cum se dezlănţuie iar lătratul unui Airedale dintr-o cuşcă de undeva de la capătul străzii, acelaşi câine care se repezise furios la gard şi când trecuse ea prin dreptul lui.

Se întoarse orbeşte şi o luă din nou la goană. Trecu în mare viteză printr-o gaură dintr-un gard viu de lemn-câinesc şi fu cât pe ce să cadă cât era de lungă şi să dea peste un Chester năucit, care stătea în genunchi şi făcea ceva cu un furtun printr-un strat de flori protejat cu frunze uscate.

Chester ridică brusc mâinile, de parcă ar fi asistat la o explozie.

— Ai grijă!

Chester obişnuia să facă tot felul de treburi mărunte pentru tot soiul de oameni, dar Harriet nu ştia că lucrează şi prin partea asta a oraşului.

---

71 Marcă de Chevrolet produsă între anii 1959-1960 de General Motors.

— Ce naiba…

— Unde pot să m-ascund?

— Să te ascunzi? Ăsta nu-i loc de joacă.

Chester înghiţi în sec şi flutură spre ea o mână plină de noroi.

— Du-te de-aici. Dispari.

Harriet, panicată, aruncă o privire grăbită în jur: o hrănitoare de păsări făcută din sticlă, o verandă închisă cu geamuri, o masă de picnic rudimentară. Partea opusă a curţii era închisă ca de un zid de un desiş de ilice. În spate mai multe straturi de trandafiri îi tăiau orice posibilitate de retragere.

— Am spus să dispari! Uită-te ce gaură ai făcut în gardul viu.

O alee cu dale de piatră, mărginită pe ambele părţi de crăiţe, ducea spre un şopron îngrijit şi cam kitsch, ca o casă de păpuşi, vopsit într-o culoare asortată cu cea a casei, cu marginile rotunjite, ca la turta dulce, şi uşa verde întredeschisă. Cuprinsă de disperare, Harriet ţâşni pe alee, intră („Hei!” strigă Chester în urma ei) şi se prăvăli între o grămadă de lemne de foc şi un sul uriaş de vată de sticlă pentru izolaţii.

Aerul era greu şi plin de praf. Harriet se ţinu de nas. În obscuritate – pe când pieptul îi zvâcnea şi ţeasta o înţepa – fata privea fix la o floare veche de badminton ce zăcea pe jos, în dreptul lemnelor de foc, şi la un pâlc de canistre colorate pe care scria „Benzină”, „Ulei de motor” şi „Antigel Prestone”.

Voci: de bărbaţi. Harriet înţepeni. Trecu o bucată bună de timp, iar fetei i se păru că acele canistre pe care scria „Benzină”, „Ulei de motor” şi „Antigel Prestone” reprezentau ultimele trei obiecte artificiale din univers. *Ce-ar putea să-mi facă*? se întrebă ea înnebunită. *În faţa lui Chester*? Deşi se concentrase din răsputeri ca să audă ce se vorbeşte, şuierul propriei răsuflări o stânjenea. *Nu-ţi rămâne decât să ţipi*, îşi zise Harriet. *Dacă te prind, ţipi cât te ţine gura şi te smulgi din mâna lor, ţipi şi fugi*… Din cine ştie ce motiv, cel mai tare se temea de maşină. Deşi nici ea nu ştia de ce, avea senzaţia că dacă reuşeau s-o vâre în maşină, nu mai avea scăpare.

Nu credea că Chester avea să-i lase să pună mâna pe ea. Dar ei erau doi, iar Chester numai unul. Iar cuvântul lui Chester probabil că n-avea mare trecere în faţa a doi tipi albi.

Clipele treceau agale. Ce tot vorbeau? De ce discutau atâta? Harriet privea concentrată la fagurele uscat de sub bancul de lucru. Apoi, dintr-odată, simţi cum se apropie o siluetă.

Uşa se deschise cu un scârţâit. Un triunghi de lumină difuză se aşternu pe podeaua de pământ. Harrietei i se scurse tot sângele din cap şi, preţ de o clipă, crezu că o să leşine, dar nu era decât Chester, Chester singur.

— Acum poţi să ieşi de acolo.

Era ca şi cum o barieră de sticlă s-ar fi făcut ţăndări. O multitudine de zgomote se năpustiră iar asupra ei: ciripitul păsărelelor, ţârâitul strident al

unui greieraş de pe podea, undeva în spatele canistrei cu ulei…

— Mai eşti acolo?

Harriet înghiţi un nod. Când vorbi, vocea îi răsună slab şi răguşit.

— Au plecat?

— Ce le-ai făcut la oamenii ăştia?

Lumina bătea din spatele lui, aşa că nu-i putea vedea chipul, dar era el, Chester, în mod cert, Chester cel cu vocea ca glaspapirul şi cu silueta cu încheieturi elastice.

— Se purtau de parcă le-ai fi furat ceva de prin buzunare.

— Au plecat?

— Da, au plecat, spuse Chester cu nerăbdare în glas. Acu ieşi de acolo.

Harriet se ridică din spatele sulului de vată izolatoare şi îşi şterse fruntea cu dosul antebraţului. Era murdară toată de nisip şi pe unul din obraji i se lipiseră nişte pânze de păianjen.

— N-ai dărâmat nimic pe acolo, nu?

Chester aruncă o privire prin întunecimile şopronului, apoi o fixă iar pe Harriet.

— Uită-te în ce hal eşti!

Îi deschise uşa.

— De ce te urmăreau?

Harriet, care încă mai răsufla greu, a dat din cap că nu.

— Nişte tipi ca ei nu-şi pierd vremea urmărind un copil.

Chester aruncă o privire peste umăr şi căută

după o ţigară în buzunarul de la piept.

— Ce le-ai făcut? Le-ai dat cu o piatră în maşină?

Harriet întinse gâtul, ca să poată vedea dincolo de Chester. Dar prin desişul tufelor (lemn-câinesc şi ilice) nu distingea deloc strada.

— Stai să-ţi zic eu care-i treaba.

Chester expiră scurt fumul pe nări.

— Ai avut noroc că lucram azi aici. Dacă nu era la repetiţiile de la cor, doamna Mulverhill chema poliţia să te ia c-ai dat buzna pe lotul ei. Săptămâna trecută m-a făcut să pun furtunul pe-un amărât de câine care umbla creanga prin curte.

Chester îşi fumă în continuare ţigara. Harrietei încă îi mai răsunau în urechi propriile bătăi de inimă.

— Da zi-mi şi mie ce treabă aveai să dai năvală prin tufele din curţile oamenilor? spuse Chester. Asta tre' să i-o zic bunicii matale.

— Ce ţi-au zis ei?

— Ce să zică? N-au zis n ca Unul din ei şi-a parcat maşina pe stradă, uite colo. Celălalt şi-a vârât capul prin gard şi s-a uitat aşa în jur, ca un electrician care caută contorul.

Chester a dat la o parte nişte ramuri invizibile şi-a imitat gestul individului, inclusiv rotirea ochilor de jur-împrejur.

— Avea o salopetă ca a ălora de la Power and Light din Mississippi.

Deasupra capului lor trosni o creangă. Era

doar o veveriţă, dar Harriet tresări violent.

— N-ai de gând să-mi zici şi mie de ce fugeai de bărbaţii ăia?

— Eu… eu mă…

— Ce?

— Mă jucam, zise Harriet cu o voce slabă.

— N-ar trebui să te agiţi atâta.

Chester o studie şiret printr-un nor de fum.

— Ce te uiţi cu frică într-acolo? Să te duc până acasă la tine?

— Nu, răspunse Harriet, dar când zise asta, Chester râse şi-atunci fata îşi dădu seama că de fapt făcuse semn din cap că da.

Chester îi puse o mână pe cap.

— Eşti ameţită, zise el şi, deşi vocea îi era veselă, o privi cu îngrijorare. Să-ţi zic eu cum facem. O să trec pe la tine în drum spre casă. Aşteaptă un minut, să mă spăl la hidrant, şi dup-aia te duc.

* * *

— Camioane negre, spuse brusc Farish în timp ce intrau pe autostradă, luând-o spre casă.

Era complet ameţit şi respira cu nişte hârâituri sonore, de astmatic.

— N-am văzut în viaţa mea aşa de multe camioane negre.

Danny scoase un sunet vag şi îşi trecu mâna peste frunte.

Îi tremurau muşchii şi încă se mai bâţâia. Ce i-ar fi făcut oare puştoaicei dacă o prindeau?

— La naiba, zise el, cineva putea să sune şi să

ne-aducă poliţaii pe cap acolo.

Avea senzaţia – aşa cum i se întâmpla destul de des în ultima vreme – că revine la realitate din mijlocul unui scandalos număr de acrobaţie pe sârmă dintr-un vis. Îşi pierduseră minţile? Cum să urmărească în felul ăsta un copil printr-o zonă rezidenţială, în miezul zilei? în statul Mississippi răpirea se pedepsea cu moartea.

— E o nebunie, preciză el cu voce tare.

Dar Farish îi arătă plin de entuziasm ceva afară, pe geamul maşinii, cu inelele lui grele şi mari (cel de pe degetul mic în formă de zar) lucind sinistru în soarele după-amiezii.

— Uită-te acolo – şi acolo, îi zise el.

— Ce?

Nu erau decât maşini mici, numai maşini mici peste tot, iar lumina emanată dinspre câmpurile de bumbac era atât de intensă, încât părea lumină reflectată pe apă.

— Camioanele negre!

— Unde?

Viteza automobilului în mişcare îl făcea să aibă senzaţia că uitase sau lăsase în urmă ceva important.

— Acolo… şi-acolo şi-acolo.

— Camionul ăla-i *verde*.

— Nu, nu-i. Uită-te acolo! strigă triumfător Farish. Uite, încă unul!

Danny – a cărui inimă bubuia cu putere şi căruia i se urcase sângele la cap – ar fi avut chef să-i zică „Şi ce dacă?”, dar, cum se temea să nu-l

supere pe Farish, s-a abţinut. Cum să treci aşa prin gardurile vii, cum să dai buzna în curţile curate şi liniştite, cu grătare? Ridicol! Toată nebunia aceea îi dădea o senzaţie de leşin. Când o poveste ca asta ajungea într-un asemenea punct, era mai bine să te scuturi şi să-ţi revii – să te opreşti brusc, să întorci maşina, să-ţi schimbi odată pentru totdeauna viaţa –, adică exact partea de poveste în care Danny nu a crezut niciodată cu adevărat.

— Uită-te acolo.

Farish izbi aşa de tare cu palma în bordul maşinii, încât Danny aproape că sări în sus.

— Ştiu sigur că pe ăsta l-ai văzut! continuă el. Se mobilizează camioanele astea. Se pregătesc de drum.

Lumină peste tot: prea multă lumină. Pete de soare, molecule. Maşina devenise o idee străină.

— Trebuie să opresc, spuse Danny.

— Ce? întrebă Farish.

— Nu mai pot să conduc.

Simţea cum vocea îi devine tot mai ascuţită şi mai isterică. Maşinile treceau în viteză pe lângă ei: şuvoaie colorate de energie, vise înghesuite.

În parcarea de la White Kitchen Danny stătu cu capul pe volan şi încercă să respire adânc, în timp ce Farish îi explica, izbindu-se cu pumnul în palmă, că nu metamfetamina în sine făcea să-i fie rău, ci faptul că nu mânca. Aşa reuşea el, Farish, să nu o ia razna. El mânca regulat, fie că avea sau nu chef.

— Dar tu, tu faci exact la fel ca Cum: uiţi să mănânci. De-aia eşti slab ca un ţâr.

Danny se uita fix la bordul maşinii. Vapori de monoxid de carbon şi greaţă. Nu era plăcut să îşi imagineze că semăna în vreun fel cu Cum, dar, într-adevăr, cu obrajii lui supţi şi pometii proeminenţi, slab şi subţirel cum era, părea singurul dintre nepoţi care semăna mai mult cu ea. Însă până acum nu-i trecuse prin cap aşa ceva.

— Ţine aici, zise Farish, ridicându-şi coapsa ca să-şi caute portofelul din buzunar, fericit că poate să fie de ajutor şi să dea indicaţii. Ştiu exact ce-ţi trebuie. O Coca-Cola acidulată şi un sandvici cald cu şuncă. Asta o să te pună imediat pe picioare.

Încet şi cu grijă, Farish deschise portiera maşinii, se extrase din ea (vioi, ferm pe picioare şi legănându-se ca un bătrân căpitan de vas) şi apoi intră în local, ca să aducă Coca-Cola şi sandviciul cald cu şuncă pentru Danny.

Danny rămase tăcut pe scaun. Mirosul lui Farish încă mai plutea, rotofei şi extravagant, prin maşina încinsă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era un sandvici cald cu şuncă – şi totuşi trebuia să şi-l bage cumva pe gât.

Imaginea fetei îi gonea prin minte ca siajul unui motor cu reacţie: un cap cu păr negru şi figură neclară, o ţintă în mişcare. Dar pe retină îi stăruia mai degrabă chipul bătrânei doamne de pe verandă. Când a trecut cu maşina prin dreptul casei (să fi fost casa ei?), mergând parcă în reluare, cu încetinitorul, ochii bătrânei doamne

(ochi puternici, plini de lumină) trecuseră pe deasupra lui fără să-l vadă, dar el simţise atunci un şoc de recunoaştere ameţitor, care-i făcea puţin greaţă. Pentru că Danny chiar o ştia pe bătrâna doamnă – bine, dar de la distanţă, ca şi cum ar fi venit dintr-un vis de demult.

Prin parbrizul fumuriu al maşinii îl vedea pe Farish cum se apleacă peste tejghea, îndrugându-i verzi şi uscate chelneriţei micuţe şi osoase, care-i plăcea mult. Poate din cauza faptului că le era teamă de el, poate pentru că era vorba de un client sau poate fiindcă erau pur şi simplu foarte amabile, chelneriţele de la White Kitchen ascultau cu respect poveştile aiurite ale lui Farish şi nu păreau enervate nici de stilul în care se ferchezuia, nici de privirea lui rea şi nici de fanfaronada lui de atotştiutor dur. Dacă ridica tonul, dacă devenea agitat şi începea să dea din mâini şi chiar dacă uneori vărsa cafeaua, ele rămâneau mereu calme şi politicoase. Farish, la rândul lui, se abţinea să vorbească urât în prezenţa lor chiar şi atunci când era cu capul plin de droguri, iar de Sfântul Valentin chiar le aducea câte un buchet de flori la restaurant.

Cu ochii la fratele lui, Danny coborî din maşină şi se învârti pe lângă restaurant, trecând pe lângă un strat de tufe uscate, şi o luă înspre cabina telefonică. Jumătate din paginile cărţii de telefon fuseseră smulse, dar, din fericire, doar ultima jumătate, iar Danny începu să caute cu un deget tremurător la litera C. Numele de pe căsuţa

poştală trebuie să fi fost Cleve. Sigur că da, scria chiar acolo, negru pe alb: pe Margin Street, o anume E. Cleve.

Şi-atunci – în chip ciudat – îi pică o fisă. Danny stătea în picioare în cabina aceea telefonică sufocantă şi încerca să asimileze conexiunea făcută. Căci o cunoscuse pe bătrâna doamnă, dar cu atât de mult timp în urmă, încât i se părea că fusese într-o altă viaţă. Era o persoană cunoscută în tot ţinutul – nu atât ea însăşi, cât mai ales tatăl ei, care fusese mare sculă politică, şi casa lor de odinioară, care se numea Tribulaţia. Dar casa – la vremea aceea una faimoasă – nu mai exista de mult, iar acum nu-i mai supravieţuia decât numele. Pe autostrada interstatală, nu departe de locul unde se afla casă, era acum un restaurant soios (ce avea desenată pe firmă o casă mare, cu coloane) şi care se numea Tribulation Steak House. Firma era încă acolo, dar restaurantul era şi el închis, geamurile şi uşile îi erau bătute în scânduri, iar clădirea arăta de parcă ar fi fost bântuită. Era acoperită cu graffiti cu „Trecerea oprită" şi în jardinierele din faţă creşteau bălăriile, ca şi cum ceva din solul din jur supsese toată seva noului din clădire şi-o făcuse să pară veche.

Când era el puşti (nu-şi mai amintea în ce clasă, întrucât pentru el şcoala era ceva neclar şi jalnic), mersese odată la o petrecere de ziua cuiva la Tribulaţie. Amintirea era încă vie: camere uriaşe, spectrale, întunecoase şi vechi, cu tapet ruginiu şi cu candelabre. Bătrâna doamnă, bunica

lui Robin, era proprietara casei, iar Robin era coleg de şcoală cu Danny. Robin locuia în oraş, iar Danny – care colinda deseori străzile pe jos în timp ce Farish era la salonul de biliard – l-a zărit odată, într-o după-amiază de toamnă târzie, cum se juca de unul singur în faţa casei. Au stat o vreme amândoi în picioare şi s-au uitat lung unul la altul – Danny pe stradă, Robin la el în curte –, de parcă ar fi fost două animăluţe precaute. Apoi Robin i-a zis:

— Mie-mi place Batman.

— Şi mie îmi place Batman, a răspuns Danny.

Şi-atunci au început să alerge amândoi pe trotuar şi s-au jucat împreună până când s-a făcut întuneric.

Şi, întrucât Robin îi invitase la ziua lui pe toţi colegii de clasă (după ce mai întâi a ridicat mâna şi-a cerut voie s-o facă, iar apoi a luat-o printre şirurile de bănci şi le-a dat plicuri cu invitaţii la absolut toţi copiii), lui Danny i-a fost uşor să vină acolo cu o maşină fără ca tatăl lui sau Cum să ştie. Copiii de teapa lui Danny nu-şi serbau ziua de naştere, iar tatăl lui Danny nu voia ca el să meargă la asemenea petreceri chiar dacă era invitat (cu toate că cel mai adesea nici nu era invitat), pentru că niciunul dintre băieţii lui n-avea să plătească pentru ceva aşa de inutil precum un cadou – şi în niciun caz pentru fiul sau fiica unui bogătaş. Jimmy George Ratliff nu avea de gând să finanţeze asemenea prostii. Bunica lor judeca altfel. Dacă Danny se ducea la o petrecere, atunci

el ar fi fost obligat faţă de gazdă – ar fi fost „îndatorat”. De ce să accepte invitaţii din partea unor orăşeni care (în mod cert) îl invitau pe Danny numai ca să râdă de el, de hainele lui de căpătat, de manierele lui de ţăran? Familia lui Danny era săracă; erau „oameni simpli”. Luxul unui tort şi al unor haine de petrecere nu era de nasul lor. Cum le reamintea permanent nepoţilor ei acest lucru, aşa încât să nu existe niciodată pericolul să se entuziasmeze şi să uite.

Danny se aşteptase ca petrecerea să aibă loc acasă la Robin (căci avea o casă frumoasă), aşa că a fost uluit atunci când maşina combi, ticsită cu copii şi condusă de mama uneia dintre fetele pe care nu le ştia, a ieşit din oraş, a trecut de câmpurile de bumbac, a intrat pe un drumeag lung, flancat de copaci, şi a oprit în faţa unui conac cu coloane. El nu se potrivea într-un astfel de loc. Şi, mai rău, nici nu adusese cu el vreun cadou. La şcoală încercase să împacheteze frumos într-o hârtie de caiet o maşinuţă cât o cutie de chibrituri, pe care o găsise, dar nu avea nimic de lipit şi chestia aia nu semăna deloc cu un cadou, ci cu o hârtie veche şi mototolită dintr-un caiet de teme.

Însă nimeni nu a părut să observe că n-a adus niciun cadou – sau cel puţin nimeni n-a zis nimic. În plus, de aproape casa nici nu mai arăta aşa de grandioasă cum părea de la distanţă. De fapt chiar se dezmembra, avea covoarele roase de molii şi tencuiala şi tavanul crăpate. Doamna în vârstă –

bunica lui Robin – se ocupase de întreaga petrecere, dar şi ea i se păru lui Danny mare, oficială şi înfricoşătoare. Când i-a deschis uşa din faţă, l-a speriat de moarte, căci s-a aplecat asupra lui cu atitudinea ei ţeapănă, în hainele acelea negre şi elegante şi cu sprâncenele încruntate. Avea o voce pătrunzătoare şi tot aşa îi erau şi paşii, ce răsunau vioi şi cu ecou prin încăperile casei, iar ea mergea cu un aer atât de vioi şi de vrăjitoresc, încât copiii încetau să mai vorbească în momentul în care apărea printre ei. Dar îi dăduse o bucată superbă de tort alb pe o farfurie de sticlă: o bucată cu un trandafir din glazură roz şi cu o literă, un H mare şi roz, de la cuvântul *HAPPY*. Ea se uitase mai devreme peste capetele celorlalţi copii care se îngrămădeau în jurul ei la masa aceea frumoasă, după care s-a întins peste capetele lor şi i-a înmânat lui Danny (care stătea mai în spate) acea bucată specială, cu trandafirul roz, de parcă Danny ar fi fost singura persoană din încăpere căreia voia să i-l ofere.

Deci ea era bătrâna doamnă. *E. Cleve*. N-o mai văzuse şi nici nu se mai gândise la ea de ani de zile. Când a luat foc Tribulaţia – un foc ce s-a înălţat sus, pe cerul nopţii, şi s-a văzut mulţi kilometri în jur –, tatăl lui Danny şi bunica lui au clătinat din cap cu o gravitate amuzată şi cumva şireată, de parcă ar fi ştiut de multă vreme că o asemenea casă trebuia să ia foc. Nu se puteau abţine să nu savureze spectacolul oferit de faptul că „cei mari şi puternici” coborau o treaptă sau

două, mai ales că Cum dispreţuia Tribulaţia, deoarece în tinereţe trebuise să culeagă bumbac pe terenurile de acolo. Exista o anumită clasă de albi cu nasul pe sus – nişte trădători faţă de propria rasă, cum zicea tatăl lui Danny – care considerau că albii fără noroc nu erau cu nimic mai buni decât negrii de rând din gospodărie.

Da, bătrâna doamnă decăzuse, iar să decazi în societate aşa cum o făcuse ea era ceva neobişnuit, trist şi misterios. Familia lui Danny n-avea de unde să decadă. Iar Robin (un copil generos şi prietenos) era acum mort, mort de mulţi ani; fusese omorât de vreun nenorocit care trecea pe acolo sau de vreun vagabond mizerabil care venise dinspre liniile ferate, nimeni nu ştia precis, în dimineaţa cu pricina, la şcoală, profesoara lor, doamna Marter (o grasă rea, cu un coc ca un stup de albine, care-l pusese pe Danny să poarte o perucă galbenă de femeie timp de o săptămână, drept pedeapsă pentru ceva, nu-şi mai amintea pentru ce) stătea în picioare pe hol, şuşotea cu ceilalţi profesori şi avea ochii roşii, de parcă ar fi plâns. După ce s-a sunat, ea a venit la catedră, s-a aşezat pe scaun şi le-a zis:

— Dragi elevi, am o veste foarte tristă.

Majoritatea copiilor din oraş auziseră deja – dar nu şi Danny. La început a crezut că doamna Marter voia doar să-i păcălească, dar atunci când i-a pus să-şi scoată creioanele colorate şi hârtia cartonată, ca să facă nişte mesaje de condoleanţe pentru familia lui Robin, şi-a dat seama că nu era

o păcăleală. El i-a desenat cu multă grijă pe Batman, pe Spider-Man şi pe incredible Hulk, toţi trei aliniaţi şi în picioare, în faţa casei lui Robin. Voia să-i deseneze în nişte poziţii de acţiune – salvându-l pe Robin, făcându-i praf şi pulbere pe răufăcători –, dar nu era suficient de talentat la desen, aşa că i-a desenat pur şi simplu stând aliniaţi şi uitându-se drept înainte. După ce s-a mai gândit un pic, s-a desenat şi pe el acolo, undeva mai într-o parte. Simţea cumva că îl lăsase baltă pe Robin. De obicei servitoarea lor nu era acolo sâmbăta, dar în sâmbăta aceea era. Dacă în după-amiaza aceea Danny n-ar fi făcut-o să fugă după el şi să-l gonească ceva mai devreme, atunci poate că Robin ar mai trăi şi azi.

După cele întâmplate, Danny avea senzaţia că scăpase cumva la mustaţă. El şi Curtis plecau deseori de acasă, căci tatăl lor îi lăsa să umble hai-hui prin oraş – adesea noaptea –, şi nici nu aveau vreo casă sau vreun vecin prieten unde să fugă în cazul în care vreun nebun s-ar fi luat după ei. Deşi Curtis îl asculta şi se ascundea şi el, nu înţelegea niciodată de ce nu avea voie să vorbească, aşa că mereu trebuia să-l facă să tacă – dar, cu toate astea, era bucuros de tovărăşia lui, deşi Curtis se speria uşor şi avea accese de tuse. Cele mai dificile nopţi erau acelea când Danny era singur. Se ascundea, tăcut ca un şoarece, prin şoproane şi în dosul gardurilor vii din curţile oamenilor, respirând grăbit şi tăcut pe întuneric, până la miezul nopţii, când se închidea salonul de biliard.

Apoi ieşea din ascunzătoare, o pornea grăbit pe străzi şi mergea până la salonul de biliard luminat, privind mereu în urmă peste umăr. Iar faptul că în timpul peregrinărilor sale nocturne n-a văzut niciodată pe nimeni care să-l sperie l-a făcut să fie cumva şi mai temător, ca şi cum ucigaşul lui Robin era invizibil sau deţinea nişte puteri secrete. Tot atunci a început să aibă şi nişte coşmaruri cu Batman, în care Batman apărea într-un loc pustiu şi începea să vină spre el în pas alert şi cu ochi fulgerători şi răi.

Danny nu era un plângăreţ – tatăl lui nu admitea aşa ceva nici măcar la Curtis dar într-o zi, în faţa întregii familii, a cedat şi-a izbucnit în lacrimi, ceea ce a constituit o surpriză la fel de mare şi pentru el însuşi, şi pentru ceilalţi. Şi, cum nu se mai putea opri, tatăl lui l-a smucit de braţ şi i-a spus că o să-i dea el un motiv de plâns. După ce l-a bătut cu cureaua, Ricky Lee l-a tras într-un colţ al holului din rulotă şi i-a zis:

— Cred c-a fost din cauza prietenului tău.

— Cred c-ai fi preferat să fii *tu*, i-a spus cu blândeţe bunică-sa.

A doua zi Danny s-a dus la şcoală şi s-a lăudat cu ce nu făcuse. Într-un mod ciudat, el încerca doar să nu-şi strice imaginea – lui nu-i era frică de nimic însă tot se simţea stânjenit când se gândea la asta, la felul cum tristeţea se putea transforma în minciuni şi fanfaronadă, ba chiar că aici era vorba, parţial, şi de invidie, de parcă toată viaţa lui Robin n-ar fi însemnat decât petreceri, cadouri

şi torturi. Căci, bineînţeles, deşi Danny nu avea un trai tocmai uşor, cel puţin el nu era mort.

Clopoţelul de la uşa restaurantului sună scurt, iar Farish apăru în parcare cu o pungă de hârtie unsuroasă în mână. Când văzu că nu era nimeni în maşină, îngheţă.

Uşurel, fără să facă mişcări bruşte, Danny ieşi din cabina telefonică. Asta deoarece în ultimele câteva zile comportamentul lui Farish fusese atât de incoerent, încât Danny începuse să se simtă aproape ca un ostatic.

Farish se întoarse şi se uită la Danny cu ochi sticloşi.

— Ce faci acolo? îl întrebă el.

— Ăăă… nicio problemă. M-am uitat doar în cartea de telefon, răspunse Danny, venind repede spre maşină şi asigurându-se că păstrează pe chip o expresie plăcută şi neutră.

Zilele astea orice lucru, oricât de neînsemnat, ce ieşea din normal îl putea irita pe Farish. Cu o noapte în urmă, enervat de ceva ce văzuse la televizor, a trântit paharul cu lapte aşa de tare de masă, încât i s-a spart în mâini.

Farish îl fixa agresiv.

— Tu nu-mi eşti frate.

Danny se opri, cu mâna pe portiera maşinii.

— Ce?

Fără absolut niciun fel de avertisment, Farish îi trase un pumn şi îl doborî pe Danny pe asfalt.

* * *

Când Harriet a ajuns acasă, mama ei era sus şi

vorbea la telefon cu tatăl ei. Harriet n-avea habar ce ar putea însemna asta, dar era în mod cert un semn prost. Cu bărbia sprijinită în mâini, s-a aşezat pe trepte şi-a aşteptat. Dar după mai mult timp – o jumătate de oră sau cam aşa ceva –, cum mama ei încă nu apăruse, Harriet s-a împins cu spatele o treaptă mai sus, apoi încă una, şi apoi încă una, până când a reuşit să urce sus de tot şi s-a cocoţat în capul scărilor, cu spatele la fasciculul de lumină ce lucea pe sub uşa dormitorului mamei. A ascultat atentă, dar cu toate că tonul vocii mamei ei era limpede (deşi uşor răguşit şi şoptit), vorbele nu îi erau la fel de clare.

În cele din urmă a renunţat şi s-a dus jos, în bucătărie. Încă nu respira bine şi din când în când câte un muşchi îi mai zvâcnea dureros în coşul pieptului. Prin fereastra de deasupra chiuvetei amurgul pătrundea în bucătărie, roşu, violet şi grandios, aşa cum se întâmpla de obicei vara târziu, când se apropia perioada uraganelor. *Slavă Domnului că n-am fugit înapoi la Edie acasă*, se gândi, clipind des. Fusese atât de speriată, încât puţin a lipsit să-i conducă pe indivizi direct la uşa din faţă a casei lui Edie. Edie era dură. Doar că era totuşi o femeie în vârstă şi cu coastele rupte.

Încuietorile de prin casă: toate vechi, cu broască metalică mare, uşor de spart. Uşa din spate şi cea din faţă aveau sus nişte zăvoare obişnuite şi absolut inutile. Însăşi Harriet fusese certată fiindcă rupsese zăvorul de la uşa din spate.

A crezut că era blocat, aşa că s-a împins în el cu putere din afară. Acum, după atâtea luni, mecanismul încă mai atârna de cadrul putred, prins într-un singur cui.

Pe fereastra deschisă intră o uşoară boare de vânt care-i mângâie obrazul. Sus şi jos: peste tot ferestre deschise, sprijinite de ventilatoare, ferestre deschise, practic, în toate camerele. Pe Harriet o cuprindea o senzaţie de coşmar numai gândindu-se la ele, deoarece se simţea lipsită cu totul de apărare. Ce îl împiedica să vină direct la ele acasă? Şi de ce s-ar deranja să intre pe fereastră dacă putea să deschidă relativ uşor orice uşă dorea?

Allison alergă în picioarele goale în bucătărie şi ridică receptorul, ca şi cum ar fi avut de gând să sune pe cineva, ascultă câteva secunde, cu o expresie amuzată pe chip, apoi apăsă furca şi, în fine, puse receptorul la loc.

— Cu cine vorbeşte? întrebă Harriet.

— Cu tati.

— Tot cu el?

Allison înălţă din umeri – dar părea tulburată şi ieşi grăbită din cameră, cu capul în pământ. Harriet rămase câtva timp în bucătărie, apoi se duse la telefon şi ridică încet receptorul.

Pe fundal Harriet auzea un televizor.

— … n-ar trebui să te condamn, zicea mama ei pe un ton certăreţ.

— Nu fi prostuţă.

Plictiseala şi nerăbdarea tatălui ei se

distingeau perfect din felul în care respira.

— De ce nu vii până aici dacă nu mă crezi?

— Nu vreau să te fac să zici ceva ce nu vrei.

Încet de tot, Harriet a apăsat furca şi apoi a pus receptorul jos. Se temuse că ei doi vorbeau despre ea, dar asta era şi mai rău. Lucrurile mergeau oricum prost când venea tatăl lor în vizită, casa devenea zgomotoasă, violentă şi încărcată de prezenţa lui, dar lui îi păsa de ceea ce credeau ceilalţi despre el şi se purta mai bine în prezenţa lui Edie şi a mătuşilor. Conştiinţa faptului că ele erau la doar câteva străzi distanţă o făcea pe Harriet să se simtă mai în siguranţă. Iar casa asta era suficient de mare, aşa că putea să se strecoare pe vârfuri şi să-l evite în cea mai mare parte a timpului. Dar apartamentul lui din Nashville era mic – avea numai cinci camere. Acolo n-ar mai fi avut cum să scape de el.

Şi, de parcă ar fi răspuns la gândurile fetei, *bang*, ceva trosni în spatele ei, iar Harriet sări în sus, cu mâna la gât. Rama ferestrei căzuse şi o grămadă de obiecte amestecate (reviste, o muşcată roşie într-o glastră de lut) s-au rostogolit pe podeaua bucătăriei. O clipă sinistră, încremenită în vid (perdelele nemişcate, briza stinsă), Harriet s-a uitat fix la ghiveciul de lut spart, la fărâmele de pământ negru răspândite pe linoleum, după care a privit înfricoşată în sus, înspre cele patru colţuri întunecoase ale camerei. Lumina apusului strălucea lugubru, fantomatic, pe tavan.

— Poftim? şopti într-un sfârşit Harriet, adresându-se spiritului (prietenos sau nu) care se vânturase prin bucătărie.

Căci avea senzaţia că era ţinută sub observaţie. Dar în jur totul rămase tăcut şi, după câteva momente, Harriet s-a întors şi-a pornit-o repede spre camera sa, de parcă Satana însuşi ar fi gonit pe urmele ei.

* * *

Eugene stătea liniştit la masa de bucătărie a lui Cum, în amurgul de vară, ţinând pe nas nişte ochelari de citit luaţi de la farmacie. Citea o cărticică veche şi slinoasă de la Colegiul Agricol, intitulată *Grădinile de casă*: *fructe şi plante ornamentale*. Mâna muşcată de şarpe, care nu mai era demult bandajată, dar tot mai părea inutilizabilă şi cu degetele ţepene, fixa cartea deschisă ca un soi de prespapier.

Eugene se întorsese de la spital complet transformat. Avusese o epifanie când zăcea treaz în pat şi asculta râsul idiot al televizorului alunecând pe holul acoperit cu plăci de gresie ceruită, în carouri, şi cu liniile drepte ducând spre uşile albe şi duble ce se deschideau spre interior, spre infinit. În timpul nopţilor petrecute acolo se ruga până în zori, fixându-şi privirea undeva sus, pe harpa rece de lumină din tavan, ce tremura în aerul antiseptic al morţii, cu zumzăitul aparatelor de radiologie, bipurile robotice al monitoarelor cardiace, paşii elastici şi discreţi ai asistentelor şi respiraţiile agonizate ale bărbatului din patul de

lângă el.

Iar epifania lui Eugene a inclus trei aspecte. Unu: deoarece nu era pregătit spiritual să manevreze şerpii şi nu era unsul Domnului, Dumnezeu, cu mila şi dreptatea Lui, a scos biciul şi l-a izbit. Doi: nu orice om de pe lumea asta – nu fiecare creştin şi nici fiecare credincios – nu era menit să fie preot al Cuvântului, iar Eugene a greşit când a crezut că preoţia (pentru care el nu era potrivit aproape în nicio privinţă) era singura scară pe care cei drepţi puteau să ajungă în rai. Se pare că Domnul avea alte planuri pentru Eugene şi probabil că le avusese tot timpul – întrucât Eugene nu era propriu-zis un bun predicator, nu avea niciun fel de educaţie sau de talent în folosirea cuvintelor, nu vorbea în limbi şi nici nu comunica uşor cu semenii; ba până şi semnul pe care-l avea pe faţă îl făcea un mesager nepotrivit, pentru că oamenii se trăgeau înapoi şi se fereau de asemenea semne vizibile ale răzbunării Dumnezeului celui Viu.

Dar dacă Gene nu era potrivit să facă profeţii sau să predice evanghelia, atunci ce să facă? *Un semn*, se tot ruga el când zăcea treaz pe patul de spital, în umbrele răcoroase şi cenuşii… şi, în vreme ce se ruga, ochii i se îndreptau sistematic spre vaza legată cu o fundă, plină de garoafe roşii, de lângă patul vecinului său – un bătrân foarte robust, foarte ciocolatiu, foarte ridat la faţă şi care deschidea şi închidea gura ca un peşte prins într-un cârlig de undiţă şi ale cărui mâini uscate,

maronii, cu smocuri de păr negru, apucau şi trăgeau de pătura moale cu o disperare ce te îngrozea doar când o vedeai.

Florile reprezentau singura pată de culoare, una măruntă, în tot salonul. Când Cum mai era încă în spital, Eugene venise aici şi se uitase din tocul uşii la bietul lui vecin, cu care nu schimbase niciodată vreo vorbă. Patul era gol, dar florile erau încă acolo, o explozie de roşu pe noptiera de lângă pat, ca şi cum şi-ar fi arătat compasiunea faţă de durerea profundă, roşie şi gravă care pulsa în braţul lui muşcat, şi atunci, brusc, vălul s-a dat la o parte şi Eugene a avut o revelaţie: florile erau tocmai semnul pe care se rugase să-l primească. Florile erau nişte făpturi mici, create de Dumnezeu şi care trăiau pe lume asemeni inimii lui; erau nişte frumuseţi tandre şi drăguţe, care aveau şi ele vene şi vase prin care absorbeau apa din vaze şi care emanau un parfum suav şi delicat de cuişoare până şi acolo, în Valea Umbrelor Morţii. Şi, în timp ce se gândea la toate aceste lucruri, Domnul însuşi i-a vorbit lui Eugene chiar atunci şi acolo, când stătea în liniştea după-amiezii, şi i-a zis: *Cultivă grădinile mele*.

Aceasta a fost cea de-a treia epifanie. Chiar în după-amiaza aceea Eugene a scotocit prin pachetele cu seminţe de pe veranda din spate şi a plantat un şir de varză şi un alt şir de diverse legume pe o bucată de pământ jilav şi închis la culoare, unde până de curând stătuse un morman de cauciucuri de tractor aşezat pe o folie neagră

de plastic. A mai cumpărat şi două tufe de trandafiri, care se vindeau cu preţ redus la magazinul de plante şi nutreţuri, şi le-a plantat în iarba chelită din faţa rulotei bunicii. Ca de obicei, Cum era bănuitoare, de parcă trandafirii ar fi putut să fie o şmecherie îndreptată împotriva ei. Eugene a surprins-o de câteva ori stând în picioare în curtea din faţă şi holbându-se la bietele tufişoare de parcă ar fi fost nişte intruşi periculoşi, nişte profitori şi nişte paraziţi, care voiau să-i jefuiască de tot ce aveau.

— Ce vreau eu să ştiu, a zis ea, şontâcăind după Eugene, care trata trandafirii cu pesticide şi îi uda, e cine o să aibă grijă de alde astea? Cine o să plătească pentru spray-ul ăla scump şi pentru îngrăşăminte? Cine o să stea lângă ele, ca să le ude, să le şteargă de praf, să le îngrijească şi să se ocupe tot timpul de ele?

Şi Cum i-a aruncat lui Eugene o privire întunecată, de martiră bătrână, de parcă ar fi spus că ştia ea foarte bine că tot pe umerii ei o să cadă corvoada asta nenorocită.

Uşa rulotei s-a deschis cu un scârţâit – atât de sonor, încât Eugene a tresărit – şi dinăuntru a apărut, abia târându-se, Danny: murdar, nebărbierit, cu ochii duşi în fundul capului şi deshidratat, de parcă ar fi bântuit prin deşert zile în şir. Era aşa de slab, încât blugii îi alunecau de pe şolduri.

Eugene îi zise:

— Arăţi groaznic.

Danny îi aruncă o privire tăioasă, după care se lăsă să cadă la masă, ţinându-şi capul în mâini.

— E vina ta. Tre’ să nu mai iei defel chestia aia.

Danny înălţă capul. Privirea lui goală era înspăimântătoare. Zise brusc:

— Îţi mai aminteşti de fata aia mică, cu părul negru, care-a apărut la uşa din spate a Misiunii în noaptea în care te-a muşcat pe tine şarpele?

— Păi, da, răspunse Eugene, închizându-şi broşura şi ţinând degetul la pagina unde rămăsese. Da, mi-o amintesc. Farsh poate să meargă să zică orice tâmpenii are el chef şi nimeni nu poate să pună la îndoială…

— Ţi-o aminteşti deci…

— Da, şi e ciudat că spui asta acum, continuă Eugene, neştiind exact de unde să înceapă. Fata aia a fugit din faţa mea chiar înainte ca şerpii să iasă pe fereastră. A fost nervoasă tot timpul cât a stat cu mine pe trotuar şi imediat ce-aţi venitără voi de sus, a şi şters-o.

Eugene puse cărticica deoparte.

— Şi să-ţi mai zic ceva. Nu am lăsat uşa deschisă. Nu-mi pasă ce zice Farsh. Era deschisă larg atunci când ne-am întors noi şi-atunci…

Eugene îşi trase un pic capul în spate şi clipi când văzu mica fotografie pe care Danny i-o băgase brusc în faţă.

— Ei bine, ăsta eşti tu, spuse el.

— Eu…

Dar Danny n-a mai apucat să termine ce avea

de spus, pentru că l-a cuprins un tremurat şi şi-a înălţat ochii înroşiţi şi încercănaţi spre tavan.

— De unde a apărut poza?

— A lăsat-o ea.

— A lăsat-o unde? întrebă Eugene şi apoi continuă: Ce-i cu zgomotul ăsta?

Afară cineva se văicărea tare.

— E Curtis? zise Eugene, ridicându-se în picioare.

— Nu, răspunse Danny, inspirând greu, cu un hârâit sonor. E Farish.

— Farsh?

Danny îşi împinse scaunul în spate şi se uită furios prin cameră. Suspinele erau intermitente, guturale şi la fel de disperate ca ale unui copil, doar că un pic mai violente, de parcă Farish şi-ar fi scuipat sufletul afară şi s-ar fi înecat cu el.

— O, Doamne! spuse uluit Eugene. Ascultă!

— Mi-a făcut probleme chiar mai înainte, în parcarea de la White Kitchen, zise Danny.

Şi ridică amândouă mâinile, care-i erau pline de ţărână şi julite.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă din nou Eugene.

Se duse la fereastră şi se uită afară.

— Unde-i Curtis?

Curtis, care avea probleme cu bronhiile şi cu respiraţia, făcea adesea nişte crize de tuse cumplite când era supărat – sau când altcineva era supărat, fapt care-l necăjea mai mult decât orice.

— Nu ştiu, răspunse Danny cu o voce răguşită şi tensionată, ca şi cum ar fi fost suprasolicitată.

Mi-e silă să-mi mai fie teamă tot timpul de câte ceva.

Spre uimirea lui Eugene, Danny scoase din cizmă un cosor cu aspect înfricoşător şi – cu o privire de gheaţă, dar semnificativă – îl trânti pe masă, cu un zdrăngănit puternic.

— Cu ăsta mă apăr eu, zise. De el.

Danny îşi roti ochii într-un mod ciudat, ca o caracatiţă, lăsând să i se vadă albul globilor oculari – gest pe care Eugene bănui că i-l adresa lui Farish.

Urletul acela înfiorător se stinse. Eugene plecă de lângă fereastră şi se aşeză lângă Danny.

— Tu te omori singur, îi zise el. Trebuie neapărat să dormi.

— Să dorm, repetă Danny.

Apoi se ridică în picioare, ca şi cum ar fi fost gata să ţină un discurs, după care se aşeză la loc.

— Când începui eu să cresc, zise Cum, care se furişase încet cu cadrul ei de aluminiu, înaintând câţiva centimetri la fiecare mişcare, *clic*, *clic*, *clic*, *clic*, tăticu' meu zicea că ceva nu e-n regulă cu un bărbat care stă pe scaun şi citeşte o carte…

O zise cu un fel de tandreţe calmă, de parcă înţelepciunea de netăgăduit a acestei remarci îl onora pe tatăl ei. Cartea zăcea pe masă. Cu o mână tremurătoare şi bătrână, Cum se întinse şi o culese. Ţinând-o apoi la oarecare distanţă, se uită pe copertă, apoi o întoarse şi se uită şi pe spate.

— Domnu' să te binecuvânteze, Gene.

Eugene o privi pe deasupra ochelarilor.

— Ce-i?

— O, zise Cum după o pauză îngăduitoare. Ştii, pur şi simplu nu pot să sufăr să te văd că iar îţi faci speranţe. E greu pe lumea asta pentru alde noi. Şi mor de ciudă când mă gândesc la toţi profesorii tineri de colegiu, care capătă slujbe bune înaintea voastră.

— Buni, chiar nu pot să mă uit şi eu pe o amărâtă de carte?

Sigur, bunica lui nu era deloc rău intenţionată, atâta doar că era şi ea o bătrânică ramolită, care toată viaţa ei muncise din greu şi nu avusese niciodată nimic, nu i se oferise niciodată vreo şansă şi nici nu ştiuse niciodată ce-i aia o şansă. Dar de ce asta trebuia să însemne că nici nepoţii ei n-aveau nicio şansă, Eugene nu putea să-şi dea seama.

— E doar o carte pe care-am luat-o de la Colegiul Agricol, bunico, zise el. E gratis. Ar trebui să te duci şi tu până acolo odată şi să te uiţi. Au tot felul de lucruri, despre cum să cultivi recolte şi legume şi pomi.

Danny, care în tot acest răstimp stătuse liniştit pe scaun, uitându-se în gol, se ridică – deşi cam brusc – în picioare. Avea o privire sticloasă şi se clătina. Atât Eugene, cât şi Cum se uitau la el. Danny făcu un pas în spate.

— Îţi stă bine cu ochelarii ăştia, îi zise lui Eugene.

— Mulţumesc, răspunse Eugene, ducând timid mâna la ei, ca să-i potrivească.

— Da, arată bine, spuse Danny.

Avea ochii sticloşi şi în ei se citea o fascinaţie neliniştitoare.

— Eu zic că tre’ să-i porţi tot timpul.

Se întoarse şi, în momentul când făcu asta, genunchii îi cedară şi se prăvăli la pământ.

* * *

Şi toate coşmarurile pe care Danny se luptase să le alunge în ultimele două săptămâni i-au revenit brusc, asemeni unei cataracte iscate după ruperea unui dig, cu bucăţi sparte şi proiectate în haos din diferite etape ale vieţii sale, toate încâlcindu-se şi izbindu-se unele de altele, aşa încât avea din nou treisprezece ani şi zăcea pe un prici în prima noapte petrecută la închisoarea pentru minori (din bolţari şi cu un ventilator industrial care se rotea în toate direcţiile pe podeaua de beton, de parcă ar fi fost gata-gata să decoleze şi să-şi ia zborul), dar şi cinci ani şi era în clasa întâi, apoi nouă ani şi era cu mama lui în spital şi îi era tare dor de ea şi se temea aşa de tare că ea o să moară, iar tatăl lui beţiv era în camera cealaltă, aşa că zăcea acolo treaz, într-un delir terorizant, şi îşi amintea fiecare mirodenie de pe perdelele din dormitorul lui. Erau de fapt nişte perdele vechi de bucătărie. Danny nu ştia nici acum ce erau coriandrul sau nucşoara, dar încă mai vedea în faţa ochilor literele jucăuşe pe poplinul de un galben muştar (*nucşoară*, *macis*, *cuişoare*, *coriandru*), iar denumirile acelea în sine erau un poem ce invoca o întrupare a Coşmarului

rânjitor şi cu joben pe marginea patului lui Danny…

În timp ce se zvârcolea în pat, Danny avea simultan toate aceste vârste şi totuşi era el însuşi, cel de douăzeci de ani – cu cazier, cu dependenţa de droguri, cu o avere virtuală din drogurile fratelui său, care-l chemau cu o voce ascuţită şi stranie din ascunzătoarea lor de acolo, de deasupra oraşului, astfel încât turnul de apă se confunda în mintea lui cu un copac în care se căţărase ca să arunce odată, demult, pe vremea când era un copilandru, un căţeluş de vânătoare, ca să vadă ce păţeşte (murise), iar gândurile lui vinovate legate de intenţia de a-l jefui pe Farish erau obturate şi zguduite de minciunile neruşinate spuse în copilărie, despre cursele de maşini la care ar fi participat, despre bătăile şi omorurile de care ar fi fost vinovat şi de amintirile legate de şcoală, de tribunal, de puşcărie şi de chitara la care renunţase să mai cânte din cauza tatălui lui, care zicea că-i prea greu pentru el (dar unde era chitara? trebuia s-o găsească imediat, pentru că oamenii îl aşteptau în maşină şi dacă nu se grăbea, aveau să plece fără el şi să-l lase acolo). Îndesarea asta de timpi şi locuri contradictorii îl făcea să se răsucească în aşternut din cauza amestecului confuz creat astfel. O vedea pe mama lui – mama lui! – uitându-se pe fereastră la el, iar îngrijorarea de pe chipul ei umflat, dar blând, îl făcu să vrea să plângă. Alte chipuri îl făceau să tresară îngrozit. Cum să faci diferenţa între cei vii

şi cei morţi? Unii erau prietenoşi, alţii nu. Şi toţi vorbeau cu el şi între ei, deşi nu se cunoscuseră niciodată unii cu alţii când trăiau, şi se plimbau în grupuri mari, ca nişte oameni de afaceri, şi era greu să spui cine aparţinea unui grup sau altuia şi mai ales ce căutau, de ce se adunaseră toţi deodată la el în cameră, unde oricum nu era locul lor, iar vocile lor se amestecau cu ploaia care izbea acoperişul de tablă al rulotei, ei înşişi fiind tot atât de cenuşii şi de lipsiţi de formă precum ploaia.

Eugene – care avea în continuare pe nas ochelarii aceia neobişnuiţi, profesorali, de la farmacie – stătea pe un scaun de lângă pat. Luminaţi de străfulgerările răzleţe ale fulgerelor de la furtună, el şi scaunul pe care şedea erau singurele obiecte nemişcate în mijlocul vâltorii de oameni, confuză şi mereu schimbătoare. Foarte des încăperea părea pustie, iar Danny se ridica în capul oaselor, de teamă să nu moară, de teamă că i s-a oprit pulsul şi că i se răceşte sângele, de teamă că până şi nălucile lui îl părăsiseră…

— Linişteşte-te, hai, linişteşte-te, îi spunea Eugene.

Eugene: nebun de legat, dar – dacă-l lăsai la o parte pe Curtis – cel mai cumsecade dintre fraţi. Farish luase mult din meschinăria tatălui lor, deşi nu mai era aşa de rău de când îşi trăsese un glonte în cap. Chestia asta parcă i-a mai scos din răutate. La Ricky Lee probabil că partea asta era mai dezvoltată, cea cu răutatea. Dar i-a fost de

folos în Angola.

Eugene însă nu semăna prea mult cu tati, insul cu dinţii pătaţi de tutun şi cu ochi de ţap, ci mai degrabă cu biata lor mamă beţivă, care-a murit delirând ceva despre un înger al Domnului care stătea în picioarele goale pe horn. Mama a fost o fiinţă ştearsă, Dumnezeu s-o odihnească, iar Eugene era şi el tot şters, cu ochii lui apropiaţi şi nasul onest, borcănat... de fapt semăna foarte mult cu ea la faţă. Iar ochelarii îi mai estompau cicatricea, o făceau să pară mai puţin urâtă. Puf: fulgerul intrat pe fereastră îl lumină, albăstrui, din spate; incandescenţa care i s-a întins peste ochiul stâng, sub ochelari, semăna cu o stea roşie.

— Problema e, spunea el, cu mâinile împreunate între genunchi, că nu mi-am putut imagina că nu poţi separa şarpele ăla târâtor de tot restul creaţiei. Pentru că dacă faci aşa, bătrâne, atunci o să te muşte.

Danny se uita la el uluit. Ochelarii îi dădeau un aer ciudat, de cărturar, îl făceau să semene cu un director de şcoală dintr-un vis de-al lui. Eugene se întorsese din puşcărie cu obiceiul de a vorbi cu nişte fraze lungi, dezarticulate, ca unul care vorbeşte la pereţi, fără să-l asculte nimeni, şi până şi chestia asta era luată tot de la mama lor, care să răsucea în pat, vorbea cu vizitatori care nici măcar nu erau acolo şi li se adresa lui Eleanor Roosevelt, lui Isaia şi lui Iisus.

— Vezi tu, continuă Eugene, şarpele ăla este slujitorul Domnului, este făptura Lui, pricepi? Şi

Noe l-a luat pe arcă laolaltă cu ceilalţi. Nu poţi să zici pur şi simplu „O, şarpele cu clopoţei este ceva diavolesc!” Dumnezeu le-a făcut pe toate. Toate sunt bune. Mâna Lui a făcut şi şarpele, tot aşa cum a făcut şi mieluşelul.

Apoi îşi aruncă privirea înspre unul din colţurile încăperii, unde nu ajunsese lumina şi unde Danny, oripilat, îşi înfundă gura cu pumnul, ca să nu ţipe la vederea creaturii negre şi lipsite de răsuflare din vechiul lui coşmar, ce tremura, se zbătea şi se agita înnebunită pe podea, la picioarele lui Eugene… şi cu toate că nu mai aveai ce să repovesteşti sau să vorbeşti despre ea, creatura aceea mai degrabă dizgraţioasă decât odioasă, râncezeala acelui miros vechi ce flutura prin aer îi provoca şi acum lui Danny o senzaţie de oroare indescriptibilă, ucigătoare, cu păsări negre, bărbaţi, femei şi copii negri care se căţărau pe malurile râului ca să se salveze, teroare şi explozii, gustul acela neplăcut şi uleios pe care-l avea în gură şi tremuratul acela, ca şi cum trupul i s-ar fi spart în bucăţi. Muşchii îi zvâcneau spasmodic, iar tendoanele îi plesneau, transformându-se în pene negre şi oase albe.

* * *

În aceeaşi zi, dimineaţa devreme, de cum se luminase, şi Harriet se trezi brusc, sărind speriată din pat. Nu prea ştia ce o speriase aşa, ce vis să fi fost… Abia se crăpase de ziuă. Ploaia se oprise, iar încăperea era tăcută şi plină de umbre. Din patul lui Allison, unde era o adevărată adunătură de

ursuleţi şi alte animale de pluş, un cangur cu ochii strâmbi se uita la ea fix de deasupra unui morman de aşternuturi răscolite. Din Allison nu se vedea decât o coamă lungă de păr, care plutea desfăcută ca un evantai pe pernă, de parcă ar fi fost părul unei fete înecate şi ieşite la suprafaţa apei.

În comodă nu mai erau cămăşi curate. Harriet deschise pe furiş, cu mare grijă, sertarul lui Allison şi fu încântată să găsească în maldărul de haine murdare şi o cămaşă frumos împăturită: o cămaşă veche de cercetaş. O duse la nas şi o mirosi îndelung, visătoare: încă mai avea – deşi foarte vag – parfumul de la spălatul făcut de Ida.

Harriet îşi puse pantofii în picioare şi coborî pe vârfuri la parter. Totul era cufundat în tăcere. Nu se auzea decât ticăitul ceasului. Dezordinea şi mizeria din jur erau cumva mai puţin sordide în lumina dimineţii, care lucea din plin pe balustrade şi pe blatul mesei din mahon. Pe casa scării zâmbea portretul exuberant al mamei de când era şcolăriţă: cu buzele rozalii, dinţii albi şi nişte ochi gigantici şi strălucitori, cu nişte steluţe albe ce fulgerau – *ding*! – din pupilele orbitoare. Harriet se strecură pe lângă portret – ca un hoţ pe lângă detectorul de mişcare – până în camera de zi, unde se aplecă şi recuperă pistolul de sub fotoliul Idei.

Se uită prin debara după ceva în care să pună arma şi găsi o pungă groasă din plastic, din cele care se închideau la gură cu un şnur. Dar observă că prin plasticul pungii se vedea conturul armei. O

scoase, o înveli în câteva straturi de ziar şi apoi îşi aruncă legătura peste umăr, de parcă ar fi fost Dick Whittington din cartea cu poveşti şi-ar fi pornit să-şi caute norocul în lume.

Îndată ce păşi afară, o pasăre începu să cânte chiar în urechea ei, cum i se păru fetei: o melodie veselă, cu o frază muzicală ce urca, cobora, apoi iar urca. Deşi luna august nu se sfârşise încă, în aerul dimineţii se simţea ceva prăfos şi răcoros, care aducea a toamnă. Cârciumăresele din curtea doamnei Fountain – artificii roşii, portocalii şi aurii – începeau să dea din capul lor pistruiat şi tot mai zdrenţuit.

În afară de păsări – care cântau toate asurzitor şi piţigăiat, cu un optimism nebunesc, vecin cu disperarea –, strada era solitară şi pustie. O stropitoare zumzăia pe o peluză goală. Felinarele de pe stradă şi verandele luminate străluceau în perspective prelungi, pustii, şi până şi zgomotul aproape imperceptibil al paşilor ei pe trotuar părea să răsune cu ecou până departe.

Iarba înrourată şi străzile ude se întindeau, întunecate şi largi, ca şi cum ar fi continuat la infinit. Pe măsură ce Harriet se apropia tot mai mult de depozitele de marfă, peluzele deveneau tot mai mici, iar casele tot mai pricăjite şi mai înghesuite unele în altele. Cu câteva străzi mai încolo – înspre cartierul italian – se auzi huruitul unei maşini singuratice. Curând aveau să înceapă antrenamentele majoretelor cu câteva străzi mai încolo, pe terenul umbros al spitalului vechi.

Hariet le auzise cum strigau şi zbierau pe acolo în ultimele câteva dimineţi.

Dincolo de Natchez Street trotuarele erau deformate şi crăpate şi deveneau foarte înguste, de nici jumătate de metru. Harriet trecu pe lângă case părăsite, cu verande lăsate, curţi cu cisterne ruginite de propan şi iarbă care nu mai fusese tunsă de multe săptămâni. Un câine chow roşcat, cu blăniţa netedă, îşi zornăia lanţul, gonind pe sârma pe care era legat şi arătându-şi colţii albi pe cerul gurii negre: *hau-hau-hau*. Aşa rău cum era câinele ăla, Harrietei i se făcu totuşi milă de el. Arăta de parcă nu i s-ar fi făcut baie în viaţa lui şi ca şi cum stăpânii lui îl lăsau iarna afară, doar cu o cutie de tablă cu nişte apă îngheţată în ea.

Trecu apoi pe lângă biroul de asistenţă socială, unde se eliberau bonurile de masă, pe lângă băcănia arsă (trăsnită de fulger şi niciodată reconstruită), apoi o coti pe drumul de pietriş care ducea la depozitele de marfă şi la tumul de apă de lângă linia ferată. Nu ştia foarte clar ce avea de gând să facă sau ce o aştepta acolo – şi de fapt era mai bine nici să nu se gândească prea mult la asta. Mergea cu privirea aţintită numai asupra pietrişului ud, acoperit de crăci negricioase şi ramuri cu frunze, toate rupte de vânt în timpul furtunii din noaptea trecută.

Cu mult timp în urmă tumul de apă asigura alimentarea locomotivelor cu aburi, dar la ce mai folosea el acum habar n-avea. Acum vreo doi ani Harriet şi un puşti pe nume Dick Pillow s-au

căţărat pe turn, ca să îşi dea seama cât de departe puteau vedea de sus – şi au văzut destul de departe, până spre autostrada interstatală. Priveliştea o captivase: aburi care pluteau peste şine, acoperişuri ţuguiate, de parcă ar fi fost un câmp presărat cu bărci origami, acoperişuri roşii, verzi, negre şi argintii, acoperişuri din şindrilă, din cupru, din gudron şi tablă, toate se înşirau dedesubtul lor, în zarea graţioasă şi visătoare. Era ca şi cum te-ai fi uitat la o altă ţară. Priveliştea avea ceva feeric, de jucărie, care-i amintea de imaginile orientale văzute de ea: de China ori Japonia. Mai încolo şerpuia râul, cu suprafaţa lui gălbuie ridată şi sclipitoare, iar distanţele păreau atât de vaste, încât ţi-ar fi fost foarte uşor să crezi că aveai de-a face cu o operă de artă asiatică – un mecanism cu ceas strălucitor, ce ticăia, zumzăia şi îşi zăngănea milioanele de clopoţei miniaturali dincolo de orizont şi dincolo de meandrele mâloase, ca un trup de dragon, pe care le făcea râul.

Priveliştea o captivase atunci atât de complet, încât aproape că n-a acordat nicio atenţie rezervorului de apă. Oricât încerca, nu-şi putea aminti exact cum era acolo sus sau cum era construit.

Nu-şi amintea decât că era din lemn şi că avea o uşă tăiată în acoperiş. Uşa apărea vag în amintirea Harrietei ca fiind un pătrat cu latura de aproximativ şaizeci de centimetri şi cu un mâner care semăna cu cele de la un dulap de bucătărie.

Deşi avea o imaginaţie extrem de vie, aşa că nu putea să fie foarte sigură de nimic din ce îşi amintea, întrucât fantezia ei umplea şi colora toate spaţiile goale, totuşi cu cât se gândea mai mult la Danny Ratliff ghemuit sus, pe turn (poziţia lui tensionată, modul agitat în care se tot uita peste umăr), cu atât era mai convinsă că insul ascundea ceva sau că încerca să se ascundă chiar el. Dar ce-i apărea iar şi iar în memorie era agitaţia lui zgomotoasă şi haotică din momentul când a trecut cu privirea pe deasupra ei, iar privirea i-a sclipit ca o rază de soare reflectată într-o oglindă semnalizatoare – ca şi cum emitea un cod, un semnal de alarmă, un semn de recunoaştere. Cumva, *el ştia că ea era acolo*; ea era în aria de recepţie a conştiinţei lui şi, în mod ciudat (iar Harriet se înfioră când înţelese asta), Danny Ratliff fusese singura persoană care *se uitase* cu adevărat la ea în ultima vreme.

Şinele luminate de soare străluceau de parcă ar fi fost mercur negru, iar arterele argintii se ramificau de la macazuri. Vechii stâlpi de telegraf fuseseră acoperiţi de laţele viţei sălbatice şi de cele ale iederei de Virginia, iar deasupra lor se înălţa tumul de apă, cu suprafaţa lui scăldată toată în lumina soarelui. Harriet porni precaută spre turn, ieşind din luminişul năpădit de buruieni. Înconjură tumul de mai multe ori de la o distanţă de aproximativ trei metri, învârtindu-se în jurul stâlpilor lui metalici, acum ruginiţi.

Apoi, după ce aruncă neliniştită o privire în

spate (unde nu se auzea nicio maşină, nici măcar vreun zgomot de maşină, niciun alt zgomot în afară de ţipătul păsărilor), se apropie mai mult, ca să se uite la scară. Treapta de jos era mai înaltă decât şi-o amintea. Un om foarte înalt ar fi putut sări ca să se prindă de ea, dar în niciun caz cineva mai scund. Acum doi ani, când venise cu Dick, se căţărase pe umerii lui şi apoi – într-un echilibru precar – el se urcase pe şaua bicicletei, ca să poată să o urmeze.

Păpădiile şi smocurile de ierburi moarte îşi iţeau capul prin pietriş, iar greierii cântau dezlănţuiţi. Păreau să ştie că era sfârşitul verii şi că vor muri în curând, iar tonul imperios al cântecului lor conferea aerului dimineţii ceva febril, incert, o senzaţie de pâlpâire. Grinzile în formă de H, în care se perforaseră din şaizeci în şaizeci de centimetri nişte găuri ovale, se înclinau extrem de slab, aproape imperceptibil, înspre rezervor. Mai sus, substructura se sprijinea pe nişte stâlpi metalici care se intersectau de-a crucişul, formând un X uriaş. Dacă reuşea să se salte suficient de sus pe unul dintre stâlpii de sprijin din faţă (care era foarte sus, dar Harriet nu era bună deloc la estimarea distanţelor), atunci poate că ar fi putut să urce, încet-încet, până la scară pe una dintre grinzile transversale de jos.

Începu să se caţere voiniceşte. Cu toate că tăietura i se vindecase, încă o mai durea palma stângă, aşa că era nevoită să-şi folosească mai mult mâna dreaptă. Găurile acelea ovale erau

destul de mari ca să-i permită să-şi vâre în ele degetele de la mâini şi vârfurile tenişilor.

Urcă tot mai sus, respirând cu greutate. Avansa foarte încet. Grinda era acoperită cu un strat gros de rugină, care-i colora mâinile într-un roşu cărămiziu. Cu toate că Harrietei nu-i era frică de înălţime – ba chiar dimpotrivă, înălţimile o bine dispuneau; îi plăcea să se caţere –, nu prea avea de ce să se ţină şi fiecare centimetru însemna un efort imens.

Chiar dacă o să cad, îşi zise ea, *tot n-o să mor*. Harriet mai căzuse (şi chiar sărise) din locuri foarte înalte – de pe acoperişul şopronului, de pe creanga cea mai de sus a nucului american din curte de la Edie, de pe schela din faţa bisericii prezbiteriene – şi niciodată nu îşi rupsese niciun os. În acelaşi timp, la o asemenea înălţime se simţea expusă privirilor iscoditoare şi fiecare zgomot venit de jos, fiecare trosnet sau fiecare cârâit de pasăre o făcea să vrea să-şi mute privirea de la grinda ruginită, aflată la câţiva centimetri de nasul ei. Văzută de aproape, grinda era o lume în sine, suprafaţa pustie a unei planete roşii, ruginite…

Mâinile îi amorţeau tot mai tare. Uneori, pe terenul de joacă – unde se jucau de-a războiul, se agăţau de câte o frânghie sau de bara de sus de la spalierele sălii de gimnastică, devenită o junglă –, Harriet fusese năpădită de impulsul ciudat de a slăbi strânsoarea şi de a se lăsa să cadă şi acesta era impulsul cu care se lupta acum. Dar s-a împins

tot mai sus, scrâşnind din dinţi şi concentrându-şi toată atenţia la vârfurile dureroase ale degetelor, şi chiar atunci i-a răsărit brusc în minte, de nicăieri, o poezioară dintr-o carte veche, o carte pentru copii mici:

Bătrâne domn Chang, am auzit adesea vorbindu-se că umbli cu un coş pe cap.

Că ai două perechi de foarfeci de tăiat carnea şi două perechi de beţigaşe cu care o mănânci…

Cu un ultim val de voinţă, Harriet se agăţă de grinda cea mai de jos şi se trase în sus. Bătrânul domn Chang! Imaginea lui din cartea cu poveşti o speria de moarte când era mică: cu pălăria lui chinezească, ascuţită la vârf, cu mustaţa ca un fir de aţă, cu ochii lui alungiţi şi vicleni, de mandarin… dar ceea ce o speria cel mai tare la el era perechea aia de foarfeci pe care o înălţa cu atâta delicateţe şi cu un zâmbet atât de batjocoritor pe chip…

Harriet făcu o pauză, ca să-şi consolideze poziţia. Urma apoi – şi asta era partea cea mai păcătoasă – să întindă un picior în gol, ca să poată ajunge la grinda transversală. Trase adânc aer în piept şi se înălţă deasupra hăului.

O imagine piezişă a pământului năvăli spre ea într-un unghi absurd şi, preţ de o clipă, Harriet a fost sigură că o să cadă. Dar în momentul următor s-a trezit călare pe bara metalică, agăţându-se de ea ca acel mamifer arboricol numit „leneş”. Era acum foarte sus, suficient de sus ca să poată să-şi rupă gâtul, aşa că închise ochii şi se odihni un pic,

cu obrazul lipit de fierul aspru.

Bătrâne domn Chang, am auzit adesea vorbindu-se că umbli cu un coş pe cap.

Că ai două perechi de foarfeci de tăiat carnea…

Harriet deschise încet ochii şi, ţinându-se strâns de grindă, se ridică în fund. Cât de mult urcase deasupra pământului! mai stătuse aşa o dată – călare pe o cracă, cu chiloţii murdari de noroi şi cu furnicile muşcând-o de picior –, când se cocoţase într-un copac şi nu mai putuse coborî din el. Asta fusese în vara de după terminarea clasei întâi. A tot hoinărit pe coclauri… Fugise oare de la cursurile de studiul Bibliei din vacanţă? Şi, *ţ up-ţup*, s-a cocoţat sus de tot, fără nicio teamă, „ca o afurisită de veveriţă!”, cum exclamase bătrânul care a auzit din întâmplare vocea monotonă, ruşinată şi subţirică a Harrietei, voce cu care cerea ajutor de sus.

Încet-încet, Harriet s-a ridicat în picioare şi s-a prins zdravăn de grindă, cu genunchii tremurându-i în timp ce se ridica. Îşi mută mâinile, apucându-se de grinda de deasupra, şi apoi, tot mutând câte o mână, o porni uşor în jos. Îl mai vedea şi acum pe bătrânul acela adus de spate şi cu faţa lată şi congestionată uitându-se în sus, la ea, printr-o încâlceală de frunziş şi crengi.

— A cui eşti tu? strigase el spre ea cu o voce răguşită.

Bătrânul ăla locuia într-o casă cenuşie, cu stucatură, undeva pe lângă biserica baptistă.

Locuia singur. Între timp murise, iar din vechiul nuc american, aflat chiar în faţa fostei lui curţi, nu mai rămăsese decât un ciot. Cum mai tresărise când auzise strigătele ei plate, lipsite de orice emoţie („Ajutor… ajutor…”), care pluteau în jos parcă de niciunde! S-a uitat în sus, în jos şi peste tot în jur, de parcă l-ar fi bătut pe umăr o stafie!

Unghiul unde se intersectau cele două bare în X devenise prea puţin ascuţit ca să poţi sta în picioare acolo. Harriet se aşează iar călare pe bare şi se apucă de ele pe partea cealaltă. Unghiul era dificil. Aproape că nu-şi mai simţea mâinile, iar inima îi zvâcni nebuneşte în piept când se balansă în spaţiul gol şi – cu braţele tremurându-i de epuizare – aterizâ pe partea cealaltă…

Acum era în siguranţă. Se lăsă să alunece pe traversa mai joasă din partea stângă a X-ului, de parcă ar fi alunecat pe balustrada de la ea de acasă. Bătrânul acela avusese o moarte îngrozitoare, iar Harriet abia dacă era în stare să se gândească la asta. I-au intrat în casă nişte hoţi, l-au silit să se întindă pe podea şi l-au bătut cu o bâtă de baseball până l-au lăsat lat. Când vecinii s-au îngrijorat şi au venit să vadă ce-i cu el, murise deja. Zăcea întins pe jos într-o baltă de sânge.

Se puse să se odihnească pe partea opusă a grinzii. Scara era exact dincolo de ea. Asta nu mai era o porţiune chiar aşa de periculoasă, dar Harriet era deja obosită şi devenea tot mai neatentă – şi doar după ce se trezi că s-a prins de scară, o străbătu un fior de spaimă, deoarece

piciorul din faţă îi alunecase şi ea se agăţase exact în ultima clipă. Dar momentul periculos trecuse înainte să-şi dea seama că a existat.

Harriet închise ochii şi se ţinu strâns până ce putu să respire iarăşi normal. Când deschise ochii din nou, i se păru că era suspendată de scara de funie a unui balon cu aer cald. Tot pământul părea să i se aştearnă la picioare într-o privelişte panoramică, asemeni priveliştii din castelul din vechea ei carte de poveşti *De la fereastra turnului*:

Splendoarea se aşterne peste zidurile castelului şi peste culmile bătrâne şi înzăpezite din poveste.

Lumina amplă unduieşte peste lacuri şi cascada sălbatică saltă grandios…

Dar nu avea timp să viseze cu ochii deschişi. Huruitul unei secerători agricole – pe care a luat-o o clipă drept maşină – a speriat-o foarte tare. S-a întors şi restul drumului l-a parcurs căţărându-se pe scară cât de repede putea.

* * *

Danny stătea tăcut pe spate şi se holba la tavan. Lumina era aspră şi neplăcută, iar el se simţea slăbit, de parcă îşi revenea după febră, şi, brusc, şi-a dat seama că privea de ceva vreme aceeaşi dungă de lumină solară. Îl auzi pe Curtis cântând undeva afară şi repetând întruna un cuvânt care semăna cu „strop de gumă”. Cum zăcea el acolo, şi-a dat seama treptat de existenţa unor bufnituri înfundate, ca şi cum un câine s-ar fi scărpinat pe podea chiar lângă patul lui.

S-a ridicat cu greutate în coate şi s-a tras rapid în spate când l-a văzut pe Farish, care (cu braţele pe piept şi bâţâind din picior) stătea pe scaunul eliberat de Eugene şi se uita la el cu o privire cleioasă şi deliberaţivă. Genunchiul îi tresălta şi barba îi era udă în jurul gurii, de parcă ar fi vărsat ceva pe el sau îi curseseră balele şi-şi mozolea propriile buze.

O pasăre – o mierlă albastră sau ceva de genul ăsta, care scotea nişte triluri ca de la televizor – ciripea veselă afară, pe fereastră. Danny îşi schimbă poziţia şi era gata să se ridice în fund, când Farish se aruncă spre el şi îl izbi în piept.

— O, nu, tu nu…

Pe Danny îl izbi damful de amfetamină cald şi rânced venit dinspre Farish.

— Stau cu ochii pe tine!

— Zău aşa! îi zise epuizat Danny, întorcând capul. Lasă-mă să mă ridic.

Farish se retrase şi pentru o clipă tatăl lor mort răsări brusc – cu braţele pe piept – direct din iad şi îl fulgeră cu o privire dispreţuitoare din dosul ochilor lui Farish.

— Tacă-ţi gura! şuieră el şi-l împinse pe Danny înapoi pe pernă. Să nu scoţi o vorbă, auzi? Şi de acum înainte îmi raportezi mie tot!

Danny, buimac, rămase întins şi nemişcat.

— Eu am văzut interogatorii, continuă Farish, şi am văzut şi oameni drogaţi. Lipsă de atenţie. Asta o să ne omoare pe toţi. Undele somnului sunt *magnetice*, spuse el, bătându-se cu două degete în

frunte. Pricepi? Pricepi? Pot să-ţi şteargă toată mentalitatea. Tu te deschizi pentru capacitatea electromagnetică şi-ţi distrugi tot sistemul de loialitate uite-aşa.

Şi-a pierdut cu totul minţile, se gândi Danny. Farish respiră foarte repede pe nas, îşi trecu mâna prin păr, apoi clipi şi scuturǎ palma cu degetele răşchirate, îndepărtând-o de corp, de parcă ar fi atins ceva slinos sau puturos.

— Să nu faci pe şmecherul cu mine! urlă când îl surprinse pe Danny că se uita la el.

Danny lăsă privirea în jos – şi-atunci îl văzu pe Curtis, cu bărbia la nivelul pragului rulotei şi trăgând cu ochiul prin uşa deschisă. Era mânjit cu portocaliu în jurul gurii, de parcă s-ar fi jucat cu rujul bunicii, şi avea o expresie misterioasă şi amuzată pe chip.

Bucuros de întrerupere, Danny îi zâmbi.

— Salut, aligatorule! îi zise el, dar înainte de a apuca să-l întrebe ce-i cu portocaliul de la gura lui, Farish se răsuci brusc, întinse agresiv braţul – ca un dirijor de orchestră, genul de rus isteric cu barbă – şi ţipă la el:

— Ieşi afară, ieşi afară, ieşi afară!

Cât ai clipi, Curtis dispăru, *bum*, *bum*, *bum*, în jos pe treptele de metal ale rulotei. Danny se ridică încet, furişat, şi încercă să se strecoare afară din pat, dar Farish se întoarse şi îndreptă spre el un deget ca un pumnal.

— Ţi-am zis eu să te scoli din pat? Am zis eu aşa ceva?

Faţa i se făcuse aproape vişinie.

— Stai să-ţi explic ceva.

Danny se aşează supus în pat.

— Noi lucrăm acum la vigilenţa militară. Pricepi? Pricepi?

— Pricep, răspunse Danny de îndată ce înţelese că asta trebuia să zică.

— Bun. Şi-acum iată care sunt cele patru niveluri ale tale (Farish le numără pe degete) în cadrul sistemului. Cod *verde*. Cod *galben*. Cod *portocaliu*. Cod *roşu*. Şi-acum (Farish ridică un deget tremurător) poate că vei fi în stare să ghiceşti codul verde din experienţa pe care o ai cu şofatul.

— Mergi? zise Danny după o pauză lungă, stranie, somnolentă.

— *Afirmativ*. *Afirmativ*. Toate Sistemele Merg. În codul verde eşti relaxat, destins, şi nu există nicio ameninţare în mediul înconjurător. Şi-acum ascultă aici, spuse Farish printre dinţii strânşi. *Nu există niciun cod verde*. *Codul verde nu există*.

Danny se uită la o încâlceală de prelungitoare portocalii şi negre de pe podea.

— Codul verde nu este o opţiune şi o să-ţi spun de ce. O să ţi-o zic o singură dată.

Farish începu să se plimbe de colo colo, ceea ce în cazul lui nu era un semn bun.

— Dacă eşti atacat la un nivel de cod verde, e vai de fundul tău!

Danny văzu cu coada ochiului lăbuţa grăsulie a lui Curtis întinzându-se şi punându-i un pachet

cu tarte dulci pe pervazul ferestrei deschise de lângă pat. Danny se întinse tăcut şi culese darul primit. Curtis flutură fericit din degete şi-apoi dispăru pe furiş din zonă.

— În prezent acţionăm la nivelul de cod *portocaliu*, continuă Farish. La codul portocaliu pericolul este evident şi prezent, iar atenţia ta trebuie să fie concentrată la el în orice moment. Repet: *în orice moment*.

Danny ascunse pachetul cu tarte dulci sub pernă.

— Ia-o mai încet. Bărbate, te agiţi prea mult.

Credea c-o să zică asta pe un ton care să sune… mă rog, cumva degajat, dar nu i-a ieşit aşa, astfel că Farish s-a răsucit pe călcâie. Spumega şi tremura de furie; era congestionat, umflat şi roşu la faţă.

— Să-ţi zic eu ceva! îi trânti el brusc. Tu şi cu mine o să facem o scurtă plimbare cu maşina. Eu pot să-ţi citesc gândurile, tâmpitule! strigă apoi, pocnindu-se cu palma în cap, iar Danny se uită la el siderat. Să nu crezi că poţi să-mi torni căcaturi din astea!

Danny închise un timp ochii şi-apoi îi deschise din nou. Trebuia neapărat să tragă o pişare lungă, ca de armăsar.

— Uite ce-i, bărbate, zise el rugător, în timp ce Farish îşi muşca buza şi se uita furios în podea. Calmează-te un pic. Ia-o încet, adăugă, înălţând palmele când Farish ridică privirea – prea repede ca să nu te îngrijorezi şi cu ochii puţin prea holbaţi

şi prea rătăciţi.

Înainte ca Danny să-şi dea seama ce se întâmplă, Farish îl apucă de guler, îl smuci şi îi trase un pumn în gură.

— Uită-te la tine, şuieră el, apucându-l din nou de piepţii cămăşii. Te ştiu eu bine! Ştiu şi laptele pe care l-ai supt, nemernicule!

— Farish…

Ameţit de durere, Danny îşi duse mâna la falcă, încercând să şi-o mişte. Era un moment la care nu voiai să ajungi niciodată. Farish îl depăşea în greutate pe Danny cu cel puţin cincizeci de kilograme.

Acum îl aruncă înapoi în pat.

— Încalţă-te. Mergem cu maşina.

— Bine, bine, zise Danny, frecându-şi falca, dar unde?

Iar dacă întrebarea a sunat cumva stupid (şi chiar aşa a sunat), era în parte din cauză că Danny conducea întotdeauna, indiferent unde mergeau.

— Să nu faci pe şmecherul cu mine.

Un dos de palmă îl plesni sonor peste faţă.

— Dacă lipseşte fie şi un singur gram din marfa aia… Nu, stai jos! Ţi-am zis eu să te ridici?

Danny se aşeză fără să scoată o vorbă şi îşi trase cizmele de motociclist pe picioarele goale şi umede.

— Aşa-i bine. Continuă să te uiţi exact acolo unde te uiţi acum.

Uşa de plasă de la rulota lui Cum scârţâi şi după o clipă Danny o auzi pe bătrână cum se târa

pe pietriş în papucii de casă.

— Farish! strigă ea cu vocea ei ascuţită şi uscată. Eşti bine? Farish?

Tipic, se gândi Danny. Era ceva tipic ca ea să îşi facă griji numai pentru Farish.

— Sus, i se adresă Farish.

Îl prinse pe Danny de cot, îl sili să o ia spre uşă şi-l împinse afară.

Danny – aruncat pe trepte, cu capul înainte – căzu cu faţa în ţărână. Cât se ridică şi se scutură de praf, Cum stătu acolo indiferentă, toată numai oase şi piele zbârcită, semănând cu o şopârlă în rochia ei de casă subţire. Încet-încet, bătrâna întoarse capul. Îi zise apoi lui Farish:

— Ce-i cu el?

Auzind asta, Farish se trase câţiva paşi în urmă, oprindu-se în prag.

— O, da, e ceva cu el! Aşa e! strigă el. Şi ea vede! O, tu crezi că mă poţi păcăli pe mine! râse Farish cu un râs piţigăiat şi straniu. Dar uite că nu poţi s-o păcăleşti nici măcar pe bunică-ta!

Cum se uită lung la Farish, apoi la Danny, cu pleoapele pe jumătate închise şi având permanent aerul că dormitează de când cu veninul de cobră. Întinse o mână, îl apucă pe Danny de partea de sus a braţului şi-i răsuci carnea cu putere între degetul mare şi arătător, dar într-o manieră jovială şi furişă, aşa încât chipul şi ochii ei mici, strălucitori, rămaseră calmi.

— O, Farish, zise ea, eu zic că nu tre’ să fii aşa de aspru cu el!

Dar ceva în vocea ei sugera că Farish avea motivele lui să fie aspru cu Danny, ba chiar foarte aspru.

— Fia! strigă Farish. Au făcut-o, continuă el, de parcă s-ar fi adresat unor camere de filmat ascunse prin copaci. Au ajuns la el. La propriul meu frate.

— Ce tot vorbeşti acolo? zise Danny în liniştea intensă, vibrantă, ce a urmat şi fu şocat să constate cât de slabă şi prefăcută îi suna vocea.

În buimăceala lui, se trase înapoi încet, pe măsură ce Cum înainta târâş pe treptele rulotei lui Danny până unde stătea Farish, care arunca priviri tăioase şi respira agitat pe nas, cu nişte pufnete furioase şi înfierbântate. Danny trebui să întoarcă capul. Nici nu putea să se uite la ea, întrucât vedea cu o claritate dureroasă cum încetineala asta a ei îl înfuria pe Farish, îl înnebunea, îl scotea din minţi de-i ieşeau ochii din cap chiar acum, când stătea locului, bâţâind ca naiba din piciorul ăla, cum dracu' putea să fie aşa de enervant de înghesuită la minte? Toată lumea vedea ce se întâmplă (toată lumea, în afară de Farish) şi anume că simplul fapt de a sta în aceeaşi încăpere cu ea (*târş*, *târş*, *târş*) îl făcea să tremure de nerăbdare, îl înnebunea la culme, îl enerva şi-i stârnea agresivitatea… dar, bineînţeles, Farish nu se enerva niciodată pe Cum, ci îşi descărca frustrările asupra altcuiva.

Când ajunse în sfârşit la ultima treaptă, Farish era deja stacojiu la faţă şi tremura ca o maşinărie

gata-gata să explodeze. Uşor, uşor de tot, ea se ghemui, se aplecă spre Farish şi îl mângâie uşor pe mânecă.

— E chiar aşa de important? întrebă apoi pe un ton blând, care sugera într-un fel că da, era ceva foarte important.

— La naiba, da! urlă Farish. N-o să mă las spionat! N-o să mă las furat! N-o să mă las minţit! Nu, nu! spuse el, smucindu-şi capul într-o parte, ca reacţie la gheara mică, pergamentoasă şi uşoară de pe braţul lui.

— Vai de mine. Lui Cum îi pare aşa de rău că voi, băieţii, nu vă înţelegeţi unii cu alţii.

Dar se uita la Danny în timp ce zicea asta.

— De mine să nu îţi pară rău! strigă Farish.

Apoi păşi teatral în faţa lui Cum, de parcă Danny ar fi fost gata să sară şi să-i omoare pe amândoi.

— De el trebuie să îţi pară rău!

— Mie nu-mi pare rău de nici unu din voi.

Cum trecu apoi uşurel pe lângă Farish şi se strecură pe uşa deschisă a rulotei lui Danny.

— Cum, te rog! îi zise disperat Danny, înaintând cât de mult îndrăznea şi întinzând gâtul, dar văzu doar cum rochia de casă rozalie a bunicii dispare în întuneric. Cum, te rog, nu intra acolo!

— Noapte bună, o auzi rostind slab. Stai să-ţi fac eu patul…

— Nu îţi bate tu capul cu asta! ţipă Farish, fulgerându-l pe Danny cu privirea, de parcă ar fi vrut să spună că era numai vina lui.

Danny trecu ca o săgeată pe lângă Farish şi intră drept în rulotă.

— Cum, nu! îi spuse el speriat. Te rog.

Nimic nu putea să declanşeze mai repede furia nimicitoare a lui Farish ca ideea că Cum trebuia să „facă curat” după Danny sau după Gene – şi asta nu pentru că vreunul dintre ei ar fi vrut s-o pună să facă aşa ceva. Într-o zi, cu mai mulţi ani în urmă (Danny n-avea să uite asta niciodată), a intrat la el şi a găsit-o pulverizând metodic perna şi aşternuturile cu insecticid Raid…

— Doamne, dar perdelele astea e aşa de împuţite! a spus Cum, intrând agale în dormitorul lui Danny.

O umbră prelungă trecu oblic pragul uşii.

— N-auzi că acum vorbesc eu cu tine? zise Farish cu o voce joasă, ameninţătoare. Mută-ţi fundul aici şi ascultă!

Îl apucă brusc pe Danny de spatele cămăşii şi îl aruncă iar pe scări, în ţărâna şi mizeria din curte (plină de şezlonguri, cutii goale de bere şi de băuturi răcoritoare, tuburi de spray anticoroziv şi un întreg câmp de luptă plin cu şurubelniţe, tranzistori, roţi dinţate şi mecanisme demontate), şi, înainte ca Danny să apuce să se ridice în picioare, sări imediat acolo şi începu să-i care cu răutate şuturi în coaste.

— Şi-aşa deci! Ia zi tu, unde te-ai dus cu maşina de unul singur? urlă el. Ai? Ai?

Danny simţi că-i stă inima în loc. Să fi vorbit oare în somn?

— Ai zis că te duci să-i plăteşti facturile lui Cum. Dar nu le-ai plătit. Uite-le aici cum zac pe scaunul maşinii tale de două zile, după ce te-ai întors de pe unde ai umblat, cu noroiul pe roţi de vreo treizeci de centimetri. Deci n-ai fost cu maşina pe Main Street. N-ai fost la poştă, aşa-i?

Şi-i mai trase un picior. Danny se rostogoli pe o parte, ţinându-se strâns de genunchi.

— E şi Catfish cu tine?

Danny negă din cap. Simţea gustul sângelui în gură.

— Pentru că asta o să fac. O să-l omor pe negroteiul ăla. O să vă omor pe amândoi.

Farish deschise portiera Transăm-ului de pe partea de lângă şofer şi îl îmbrânci pe Danny înăuntru, ţinându-l de ceafă.

— Şi-acum condu! urlă el.

Danny – care se întreba cum o să conducă de pe partea asta a maşinii – îşi pipăi nasul plin de sânge. *Mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt drogat*, se gândi el în timp ce-şi ştergea cu dosul palmei gura, buza crăpată şi tot restul. *Mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt drogat, altfel mi-aşti pierdut minţile…*

— Merge? întrebă vesel Curtis, cocoţându-se pe geamul deschis, cu buzele pictate în portocaliu, şi făcând *vrăm*, *vrâm*.

Abia apoi văzu că Danny avea faţa plină de sânge.

— Nu, dragostea mea, îi spuse Danny, tu nu mergi nicăieri.

Dar, brusc, chipul lui Curtis se destinse şi băiatul, trăgând aer în piept, se întoarse şi o luă la sănătoasa exact când Farish deschise uşa de pe partea şoferului, care făcu un clic. Un fluierat.

— Sus, zise el şi, înainte ca Danny să-şi dea seama ce se întâmplă, cei doi ciobăneşti germani ai lui Farish săriră pe scaunul din spate.

Căţeaua, care se numea Van Zant, îi sufla zgomotos drept în ureche. Avea respiraţia fierbinte şi mirosind a carne împuţită.

Stomacul lui Danny se crispă. Ăsta era un semn rău. Câinii lui Farish era dresaţi pentru luptă. Odată căţeaua a reuşit să sape un şanţ pe sub gard şi să iasă din ţarc şi l-a muşcat pe Curtis de picior prin blugi. L-a muşcat aşa de rău, că a trebuit să meargă la spital şi să fie cusut.

— Farish, te rog! zise el când Farish împinse scaunul la loc şi se aşează la volan.

— Tacă-ţi fleanca! îi răspunse acesta, privind drept în faţă cu nişte ochi fantomatici, ca de mort. Câinii merg cu noi.

Danny începu să se scotocească ostentativ prin buzunare.

— Dacă o să conduc eu, trebuie să mă duc să-mi iau portofelul.

De fapt n-avea nevoie decât de o armă, de orice fel – fie şi numai un cuţit.

Interiorul maşinii era fierbinte. Frigea. Danny înghiţi un nod.

— Farish? zise el iar. Dacă o să conduc eu, am nevoie de carnet. Mă duc puţin înăuntru, ca să mi-

l iau.

Farish se lăsă pe speteaza scaunului, închise ochii şi rămase un moment nemişcat, cu pleoapele fluturându-i, de parcă încerca din răsputeri să împiedice un atac de cord iminent. Apoi, foarte brusc, se îndreptă în scaun şi zbieră cât îl ţineau puterile:

— Eugene!

— Hei, zise Danny, acoperind lătrăturile asurzitoare ce veneau de pe scaunul din spate. Nu-i nevoie să strigi la el. Mi-l iau singur, OK?

Danny se întinse şi dădu să deschidă portiera maşinii.

— Ho! Am mai văzut eu de-astea! strigă Farish.

— Farish…

— Am văzut eu din astea!

Şi mâna lui Farish ţâşni spre carâmbul bocancului.

Are vreun cuţit acolo? se gândi Danny. Minunat!

Din cauza căldurii zăpuşitoare, de-abia mai respira şi-i pulsa tot trupul de durere. Rămase nemişcat şi medită o clipă. Cum era mai bine să procedeze ca să nu mai sară Farish la el?

Danny îl privi o vreme cu multă atenţie pe fratele lui. Dar în clipa aceea gândurile lui Farish umblau creanga prin alte părţi. Se întorsese cu faţa spre scaunul din spate şi-i lăsa pe ciobăneştii germani să-l lingă peste tot pe faţă.

— Câinii ăştia, zise el ameninţător, înălţându-şi

bărbia şi acceptându-le gesturile de afecţiune dezlănţuită, câinii ăştia înseamnă pentru mine mai mult decât orice altă fiinţă umană ce s-a născut vreodată. Eu ţin la câinii ăştia doi de aici mai mult decât ţin la orice altă fiinţă umană ce a existat vreodată.

Danny aşteptă. Farish îi săruta şi-i mângâia pe cei doi câini, murmurându-le nişte alintături copilăreşti. După o clipă, două (salopeta de la UPS era foarte urâtă, dar ce vedea Danny clar era că, îmbrăcat în ea, lui Farish îi era foarte greu, dacă nu imposibil, să ascundă vreo armă la el), deschise uşurel portiera, coborî din Transăm şi traversă curtea.

Uşa de la rulota lui Cum se deschise cu un scrâşnet cauciucat, de frigider vechi. Eugene scoase capul afară şi spuse:

— Zi-i că mă deranjează să mi se vorbească pe tonul ăla.

Dinspre maşină se auzea sunetul strident al claxonului, care le declanşă celor doi ciobăneşti germani un nou acces de lătrături bezmetice. Eugene îşi coborî ochelarii pe nas şi se uită rapid peste umărul lui Danny.

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş sui în maşină cu animalele alea, zise el.

Farish lăsă capul pe spate şi tună:

— Vino înapoi imediat! Acum!

Eugene inspiră adânc şi se scărpină la ceafă. Apoi zise, aproape fără să-şi mişte buzele:

— Dacă n-o s-o sfârşească din nou la Whitfield,

o să omoare pe cineva. A venit înăuntru azi-dimineaţă şi aproape că mi-a dat foc.

— Cum?

— Tu dormeai, continuă Eugene, uitându-se neliniştit peste umărul lui Danny, spre Transăm.

Era limpede că, indiferent ce se întâmpla cu Farish şi cu maşina, pe Eugene asta îl făcea să se îngrijoreze rău de tot.

— Şi-a scos bricheta şi mi-a zis că o să-mi ardă toată faţa. Nu te sui cu el în maşină. Nu cu câinii acolo. Cine ştie ce-are în cap!

Farish strigă din maşină:

— Nu mă face să vin după tine!

— Ascultă, zise Danny, aruncând o privire scurtă şi temătoare înspre Transăm. O să ai tu grijă de Curtis? îmi promiţi?

— Ce-ţi veni? Tu unde te duci? întrebă Eugene, uitându-se tăios la el.

Apoi întoarse capul.

— Nu, spuse el, clipind des, nu, nu-mi spune, nu spune niciun cuvânt mai mult…

— O să număr până la trei! ţipă Farish.

— Promiţi?

— Promit şi jur în faţa lui Dumnezeu.

— Unu.

— Să nu asculţi ce zice Cum, îi mai spuse Danny pe fondul unui alt claxon asurzitor dinspre maşină. Ea nu ştie decât să te descurajeze.

— Doi!

Danny puse o mână pe umărul lui Eugene. Se uită în urmă; spre Transăm (singura mişcare pe

care putu s-o observe acolo era cea a câinilor, care izbeau cu cozile în geam), şi zise;

— Fă ceva pentru mine. Stai aici un minut şi nu-l lăsa să intre.

Pătrunse repede în rulotă, înşfăcă micul pistol de O.22 al lui Cum, care stătea la locul său obişnuit, îşi suflecă un crac de la pantalon şi vârâ arma, cu ţeava în jos, în cizmă. Lui Cum îi plăcea să-l ţină încărcat şi Danny se rugă să fie încă aşa. N-avea timp acum să umble după gloanţe.

Afară se auziră nişte paşi grei, zoriţi. Apoi Danny îl auzi pe Eugene spunând cu o voce îngrozită:

— Să nu ridici mâna la mine.

Danny îşi aranjă pantalonii şi deschise uşa. Era gata să bâiguiască o scuză (de genul „portofelul meu”), dar Farish îl apucă de guler.

— Să nu încerci să fugi de mine, fiule.

Îl împinse pe Danny în jos pe scări. Pe la jumătatea drumului spre maşină apăru Curtis, care încercă să-l prindă pe Danny cu o mână de după talie. Plângea – sau mai degrabă tuşea şi gâfâia, înecându-se, aşa cum făcea ori de câte ori era tulburat. Danny, care venea poticnindu-se în urma lui Farish, reuşi să întindă o mână în spate şi să-l mângâie uşor pe cap.

— Du-te înapoi, dragul meu! strigă el după Curtis. Să fii cuminte…

Eugene privea îngrijorat din uşa rulotei, iar bietul Curtis plângea, plângea de mama focului. Danny observă că încheietura mâinii lui stângi era

mânjită cu portocaliu acolo unde îşi apăsase Curtis buzele.

Culoarea era stridentă şi şocantă. Preţ de o fracţiune de secundă Danny înlemni. *Sunt prea obosit ca să o fac*, se gândi el. *Mult prea obosit*. În următoarea clipă însă Farish deschise deja uşa Transăm-ului de pe partea şoferului şi îl împinse cu brutalitate înăuntru.

— Condu! îi zise el.

* * *

Partea de sus a rezervorului de apă era mult mai dărăpănată decât îşi amintea Harriet: era căptuşită cu scânduri mari, cenuşii, cu nişte cuie care pe alocuri ieşeau în afară, iar în alte locuri se vedeau nişte găuri întunecate, acolo unde lemnul se strânsese şi se crăpase. Ici şi colo erau presărate nişte cârlige de undiţă albe şi mari şi nişte pete de găinaţ de pasăre.

Harriet îl studie de pe scară, de la nivelul ochilor. Apoi păşi cu grijă pe el şi începu să se cocoaţe spre vârf – şi simţi că îi stă inima în loc când o scândură scârţâi tare şi se prăbuşi brusc sub piciorul ei, asemeni unei clape de pian.

Cu multă, multă precauţie, făcu un pas uriaş în spate. Scândura se înălţă iar, cu un scrâşnet. Ţeapănă şi cu inima bătându-i nebuneşte, fata se strecură pe marginea rezervorului, pe lângă balustradă, unde scândurile erau mai stabile… de ce era oare aerul aşa de ciudat şi de rarefiat aici sus? *Rău de înălţime*. Piloţii şi alpiniştii sufereau de aşa ceva şi, indiferent care era de fapt sensul

acelor cuvinte, ele descriau ceea ce simţea ea, o frământare în stomac şi steluţe strălucitoare înspre coada ochilor. Acoperişurile de tablă luceau în depărtarea ceţoasă. În partea cealaltă se aflau pădurile verzi şi dese pe unde se jucase cu Hely de atâtea ori de-a războiul cât era ziua de lungă, bombardându-se unul pe altul cu bulgări de nămol roşu – o junglă luxuriantă şi vibrând ritmic, un mic Vietnam înfrunzit unde te puteai paraşuta.

Harriet dădu ocol de două ori rezervorului. Uşa nu se vedea nicăieri. Tocmai începuse să creadă că, poate, nu existase nicio uşă, când, în cele din urmă, o văzu: roasă de vreme şi aproape perfect camuflată pe suprafaţa aceea uniformă, cu excepţia câtorva mici pete de vopsea cromată, care nu se cojiseră încă de pe mâner.

Se lăsă în genunchi. Cu o mişcare amplă din braţ, ca a unui ştergător de parbriz, trase de uşă până se deschise (îi scârţâiau balamalele ca într-un film de groază) şi apoi o lăsă să cadă în partea cealaltă cu un *bang* ce făcu să vibreze scândurile de sub picioarele ei.

Înăuntru: întuneric şi un miros urât. Un bâzâit intim şi grav, de ţânţari, atârna parcă în aerul stătut. De pe acoperiş nişte fascicule ascuţite de lumină solară – subţiri ca nişte creioane – coborau prin găurile de deasupra şi se încrucişau peste grinzile prăfuite, care erau pudrate şi pline de polen, de parcă ar fi fost nişte beţigaşe de aur ascunse în întuneric. Jos apa era cleioasă şi întunecată: avea culoarea uleiului de motor, în

capătul îndepărtat se desluşea forma unui animal umflat, ce plutea pe o parte.

O scară de metal corodat – dezmembrată şi pe jumătate ruginită – mergea în jos vreo doi metri, oprindu-se doar foarte puţin deasupra apei. După ce Harriet se mai obişnui cu lipsa de lumină, văzu înfiorată că de treapta de sus era legat ceva lucios: un fel de pachet făcut sul şi vârât într-o pungă de gunoi din plastic.

Harriet îl împinse uşor cu vârful tenisului. După un moment de ezitare, se lăsă pe burtă şi, întinzând mâna spre pachet, îl pipăi. Înăuntru era ceva moale, dar solid – nu erau bani, nu era nimic pus în teancuri sau ceva ascuţit ori bine definit, ci ceva care, la apăsare, semăna cu nisipul.

Pachetul era legat de mai multe ori cu bandă scotch groasă, pentru obiecte grele. Harriet îl ridică şi îl trase cu ambele mâini, încercând să-şi bage vârfurile degetelor pe sub marginile benzii ce-l lipea. În cele din urmă renunţă şi sfâşie câteva straturi de plastic chiar din mijlocul pachetului.

Înăuntru era ceva lipicios şi rece la atingere. Harriet îşi retrase repede mâna. Dinăuntru se scurse un praf ce se împrăştie pe suprafaţa apei ca o peliculă perlată. Harriet se uită cu atenţie la irizările uscate (să fie otravă? explozibil?), care se roteau spiralat într-o pojghiţă de pudră deasupra apei. Ştia tot ce trebuia ştiut despre droguri (de la televizor, din desenele colorate din caietul ei de exerciţii de la orele de igienă), dar alea erau nişte chestii impresionante, inconfundabile: ţigări

făcute manual, seringi, pilule colorate. Poate că era un pachet momeală, ca în *Dragnet*. Poate că adevăratul pachet era ascuns în altă parte şi asta nu era decât o pungă bine împachetată cu… ce anume?

În interiorul sacului sfâşiat luci ceva scânteietor şi palid. Harriet dădu la o parte cu multă grijă plasticul şi văzu un cuib misterios de săculeţi mici, albi şi lucioşi, ce semănau cu ouăle unei insecte uriaşe. Unul din ei căzu în apă cu un plescăit – Harriet îşi trase repede mâna – şi pluti acolo, pe jumătate scufundat, ca o meduză.

Preţ de o clipă înnebunitoare crezu că săculeţii erau vii. În reflexiile apei, ce dansau în interiorul rezervorului, păreau că pulsează uşor. Dar apoi văzu că erau doar nişte săculeţi de plastic transparenţi, fiecare plin până la refuz cu o pulbere albă.

Harriet întinse precaută mâna şi pipăi unul dintre săculeţi (mica linie albăstruie a fermoarului ce-i închidea se vedea clar în partea de sus), apoi îl ridică şi îl cântări în palmă. Pulberea aceea părea albă, de parcă ar fi fost zahăr sau sare, doar că avea o textură diferită, era mai grunjoasă şi mai cristalină şi părea uşoară. Deschise săculeţul şi îl duse la nas. N-avea niciun miros – eventual, poate, mirosul acela de curat care-i amintea Harrietei de praful Cornet folosit de Ida la curăţatul băii.

Ei bine, indiferent ce era, era al lui. Şi, întorcând brusc braţul, aruncă săculeţul în apă.

Plutea. Fără să se gândească prea mult la ce face sau de ce o face, întinse iar mâna spre interiorul pachetului din plastic negru (unde erau şi mai mulţi săculeţi albi, aşezaţi în ciorchine, ca seminţele într-o păstaie), scoase toţi săculeţii şi îi aruncă alene, câte trei sau patru deodată, în apa întunecată.

* * *

Acum, că erau în maşină, Farish uitase ce-l rodea – sau cel puţin aşa dădea impresia. În timp ce conducea printre câmpurile de bumbac înceţoşate de dogoarea dimineţii şi de pesticide, Danny se tot uita nervos la Farish, care se făcuse comod în scaun şi fredona odată cu radioul. Dar de-abia ce-au trecut de pe drumul de pietriş pe şoseaua de asfalt, că starea de spirit a lui Farish s-a schimbat brusc, în chip inexplicabil, dintr-una tensionant de violentă într-una cu o tentă mai veselă. Închise ochii şi respiră adânc, uşurat, în răcoarea de la aerul condiţionat. Acum zburau pe şosea, înspre oraş, şi ascultau *The Morning Show* cu Betty Brownell şi Casey McMasters la postul de radio WNAT (*Worst Noise Around Town*, „Cele mai proaste zgomote din oraş”, cum susţinea Farish că însemnau iniţialele acelea). La WNAT era *Top 40*, pe care Farish nu putea să-l sufere, dar acum îi plăcea şi aproba din cap, bătând ritmul pe genunchi, pe cotieră şi pe bordul maşinii.

Atâta doar că bătea ritmul puţin cam prea tare. Şi asta îl enerva pe Danny. Cu cât îmbătrânea, Farish semăna tot mai mult cu tatăl

lor: avea stilul acela specific de a zâmbi înainte de a zice ceva răutăcios şi vioiciunea nenaturală – volubilitatea şi prietenia excesivă – ce apăreau înainte de o izbucnire de furie urâtă.

Rebeliant! *Rebeliant*! A rostit odată la şcoală cuvântul ăsta, „rebeliant”, un cuvânt favorit de-al tatălui său, dar profesoara i-a zis că nici măcar nu era un cuvânt. Însă Danny mai auzea şi acum în urechi vocea spartă a tatălui său – *rebeliant*! – , în timp ce cureaua cobora pe pielea lui la pronunţarea lui *bel*, iar Danny se uita la mâinile lui: pistruiate, poroase, pline de cicatrici, cu încheieturile degetelor albite, încleştate strâns de masă. Danny îşi cunoştea foarte bine propriile mâini, foarte-foarte bine. În fiecare moment greu din viaţă şi-a studiat mâinile ca pe o carte. Mâinile lui erau ca un bilet de călătorie înapoi în timp: la vremea bătăilor, a priveghiurilor, a înmormântărilor, a eşecului; la umilinţele de pe terenul de joacă şi la condamnarea de la tribunal; la amintiri chiar mai reale decât volanul pe care-l ţinea în mâini ori decât strada asta.

Erau acum la periferia oraşului. Au trecut cu maşina pe lângă terenurile umbroase ale vechiului spital, unde nişte majorete de la liceu, aranjate într-o formaţie de V, săreau toate odată în sus: *hei*! Fetele nu erau în uniformă, nu aveau nici măcar cămăşi asortate şi, în ciuda mişcărilor vioaie şi sincronizate, arătau ponosite. Îşi roteau braţele ca agenţii de circulaţie şi înălţau pumnii spre cer.

În altă zi – în oricare altă zi – probabil că

Danny ar fi parcat în spatele vechii farmacii şi s-ar fi uitat la ele fără să-l vadă nimeni. Acum, în timp ce conducea încet prin umbra pătată de frunzele dese, având pe fundal imaginile fetelor cu părul strâns în cozi de cal şi picioarele bronzate, ce se înălţau luminoase, a îngheţat la vederea unei apariţii bruşte în prim-plan: un fel de creatură micuţă, cocoşată şi îmbrăcată toată în negru, care – cu un megafon în mână – s-a oprit din mersul său pleoştit şi lipăit ca să-l studieze pe Danny de pe trotuar. Arăta ca un mic spiriduş negru – era mai mic de un metru, avea un cioc portocaliu, nişte picioare mari, tot portocalii, şi o înfăţişare neobişnuit de plouată, în timp ce maşina a trecut pe lângă el, s-a întors cu o mişcare lentă după ea şi şi-a desfăcut aripile, de parcă ar fi fost un liliac…

iar Danny a avut strania senzaţie că se mai întâlnise odată, mai demult, cu această creatură, parţial mierlă, parţial pitic, parţial un drac de copil, că, în mod misterios (în ciuda improbabilităţii unui asemenea fapt), şi-o amintea de undeva. Şi mai tulburător era faptul că acea creatură îi amintea de el. Şi când a aruncat o privire scurtă în oglinda retrovizoare, a văzut-o din nou: o formă neagră şi cu aripi negre, ce se uita după maşina lui ca un micuţ mesager nepoftit, sosit de pe lumea cealaltă.

Se subţiază graniţele. Pielea capului îl gâdila. Drumul luxuriant începuse să semene cu un coridor rulant dintr-un coşmar, iar umbra de un

verde intens şi febril îl presa din ambele părţi.

Se uită în oglindă. Creatura dispăruse.

Nu era din cauza drogurilor; drogurile le eliminase din organism transpirând în timpul somnului. Nu, râul inundase malurile şi acum tot felul de gunoaie şi mizerii se ridicaseră de la fund şi ieşiseră la lumina zilei, ca într-un film cu cataclisme; vise, amintiri şi frici de nemărturisit se prăvăleau toate la vale sub ochii tuturor. Iar Danny avea senzaţia (şi nu pentru prima dată) că mai visase ziua de azi, că mergea cu maşina pe Natchez Street către ceva ce se întâmplase deja.

Se frecă la gură. Trebuia să se pişe. Deşi coastele şi capul îl dureau tare de la bătaia primită de la Farish, nu se putea gândi la nimic altceva decât la cât de tare voia să urineze. Iar faptul că nu mai consumase droguri îi lăsase în gură un gust rău, chimic.

Se uită pe furiş la Farish. Era concentrat în continuare la muzică: dădea din cap, fredona şi bătea darabana pe cotieră cu încheieturile degetelor. Dar căţeaua aia de pe bancheta din spate îl fulgeră pe Danny cu o privire furioasă, de parcă ar fi ştiut ce are în cap.

Încercă să-şi ridice moralul. Cu toată sminteala lui religioasă, Eugene avea să aibă grijă de Curtis. Şi-apoi mai era şi Cum. Însuşi numele ei declanşă în Danny o avalanşă de gânduri vinovate, dar, cu toate că încercase din răsputeri şi îşi impusese să simtă afecţiune faţă de bunica lui, de simţit nu simţea nimic. Uneori, mai ales când o

auzea pe Cum tuşind în camera ei la miezul nopţii, se înduioşa şi îl apuca mila gândindu-se la greutăţile pe care le îndurase – sărăcia, munca istovitoare, cancerele, ulcerele, artrita şi toate celelalte –, dar iubirea era o emoţie pe care o simţea faţă de bunica lui numai în prezenţa ei şi doar ocazional.

Şi ce importanţă mai aveau acum toate astea? Danny simţea atât de tare nevoia să urineze, încât aproape că-i ieşeau ochii din cap. Închise ochii, apoi îi deschise din nou. *O să trimit bani acasă. Îndată ce reuşesc să plasez rahatul ăla şi să mă stabilesc undeva…*

Exista vreo altă cale? Nu. Nu exista nicio altă cale în afară de cea aşternută înaintea sa: spre casa de lângă apă, într-un alt stat. Trebuia să-şi concentreze mintea asupra viitorului ăla, să-l vadă şi să se îndrepte spre el neabătut, fără să se oprească.

Trecură pe lângă fostul hotel Alexandria, cu veranda lui lăsată şi jaluzelele putrezite. Se zicea că ar fi bântuit – şi nu era de mirare, cu toţi oamenii care muriseră acolo. Simţeai cum emană aşa ceva din el – moartea aceea străveche. Iar Danny simţea nevoia să urle la univers că l-a aruncat tocmai aici, în gaura asta de iad, în districtul ăsta ruinat, care nu mai văzuse bani de la Războiul Civil încoace. Prima lui condamnare nici măcar nu fusese din vina lui, ci a lui taică-său: l-a trimis să fure un ferăstrău mecanic Stihl ridicol de scump din atelierul unui bătrân fermier neamţ,

care stătea toată noaptea să-şi păzească proprietatea cu o puşcă. Acum, când privea în urmă şi se gândea cu câtă nerăbdare aşteptase să fie eliberat din închisoare, cum număra zilele rămase până să plece acasă, i se părea jalnic, întrucât ce nu înţelegea el pe vremea aceea (şi era mai fericit aşa) era faptul că, odată ce ai intrat în închisoare, nu mai ieşi niciodată de-acolo. Oamenii te tratează ca pe o altă persoană: ai tendinţa să ajungi din nou acolo, aşa cum ajungi să faci din nou malarie sau să redevii alcoolic. Singurul lucru pe care puteai să-l faci era să mergi undeva unde nu te ştie nimeni şi unde nimeni nu-ţi cunoştea familia şi să încerci să iei viaţa de la început.

Plăcuţele cu numele străzilor se repetau, ca şi cuvintele. *Natchez*. *Natchez*. *Natchez*. Camera de Comerţ. ALEXANDRIA – AŞA CUM AR TREBUI SĂ STEA LUCRURILE! *Nu, nu aşa cum ar trebui să stea lucrurile*, se gândi cu amărăciune Danny. *Este exact aşa cum stau lucrurile, futu-i*!

Viră brusc spre depozitele de la gară. Farish se prinse de bord şi se uită la el cu ceva ce aducea a uimire.

— Ce faci?

— Aici mi-ai zis să mergem, spuse Danny, încercând să păstreze un ton cât mai neutru.

— Da, aşa ţi-am zis?

Danny simţea că ar fi fost cazul să mai spună ceva, dar nu ştia ce. Menţionase oare Farish turnul? Dintr-odată n-a mai fost sigur.

— Ai zis că vrei să mă verifici, încercă Danny,

vrând să vadă ce se întâmplă.

Farish dădu din umeri şi, spre surprinderea lui Danny, se aşeză mai comod pe scaunul de lângă şofer, apoi începu să se uite pe geam. Călătoria cu maşina părea să-l bine dispună. Danny mai auzea şi acum fluieratul grav al lui Farish atunci când a urcat prima dată în Transăm. Cât de mult îi plăcea să meargă cu maşina, să sară pur şi simplu în maşină şi să o pornească la drum! în acele câteva luni de la început au mers cu maşina de plăcere până în Indiana, doar ei doi. Altă dată au mers până în West Texas – fără niciun motiv, nu era nimic de văzut prin locurile alea, doar cerul senin şi semnele de pe autostradă strălucindu-le pe deasupra capetelor în timp ce ei căutau pe frecvenţa FM un post de radio cu muzică.

— Ştii ce? Hai să luăm un mic dejun, zise Farish.

Intenţiile lui Danny au început să se clatine. Îi era foame.

Apoi şi-a amintit de planul iniţial. Era stabilit, era bătut în cuie, era singura cale de ieşire. Aripi negre ce fluturau spre el după colţ, înspre un viitor pe care nu-l putea ghici.

N-a întors. Continua să conducă. Copacii se împingeau tot mai aproape de maşină. De-acum înaintaseră foarte mult pe drumul pavat, care de fapt nici nu era drum, ci mai mult nişte gropi în pietrişul tasat pe făgaşe.

— Încerc doar să găsesc un loc unde să pot să întorc, zise el şi-şi dădu seama cât de aiurea suna

chiar în timp ce o spunea.

Apoi opri maşina. Mai aveau destul de mers pe jos până la turn (drumul era prost, iar bălăriile înalte, aşa că n-avea chef să intre cu maşina pe acolo şi să rişte să se împotmolească). Câinii au început să latre ca nebunii, sărind în toate părţile şi încercând să îşi facă loc pe scaunele din faţă. Danny s-a întors, ca şi cum se pregătea să iasă din maşină.

— Am ajuns, zise el prosteşte.

Scoase rapid pistoletul din cizmă şi îl îndreptă spre Farish.

Dar Farish nici nu îl observă. Se întorsese într-o parte pe scaun, răsucindu-şi stomacul masiv spre portieră.

— Jos d-aici! i se adresă el căţelei pe nume Van Zant. Jos, am zis! JOS!

Şi ridică mâna. Căţeaua se făcu mică.

— Încerci să faci asta cu mine? încerci căcatul ăsta rebeliant cu mine?

Nu aruncase nici măcar o singură privire spre Danny sau spre armă. Ca să-i atragă atenţia, Danny trebui să-şi dreagă glasul.

Farish ridică o mână roşie şi murdară.

— Stai un pic locului, zise el fără să îl privească. Ai răbdare, că trebuie să disciplinez câinele ăsta. M-am săturat de tine (pac, una peste cap)! Javră jalnică, nu-mi face mie căcaturi din astea!

Farish şi câinele se priviră cu răutate. Căţeaua avea urechile ridicate pe lângă cap, iar ochii ei

galbeni luceau ferm.

— Hai, dă-i drumul! Şi o să-ţi trag una aşa de tare… nu, stai, aşteaptă! zise apoi, înălţând un braţ şi întorcându-se pe jumătate spre Danny, dar nu cu ochiul cu care vedea, ci cu cel rău. Trebuie să-i dau o lecţie căţelei ăsteia.

La fel de rece şi de albastru ca o moluscă – ochiul cel rău al lui Farish.

— Hai, dă-i drumul! încearcă numai, i se adresă el câinelui. O să fie ultima oară când o să…

Danny apăsă pe trăgaci şi-l împuşcă pe Farish în cap. Chiar aşa, exact aşa de rapid: *poc*! Capul lui Farish a săltat în faţă şi gura i s-a deschis. Cu un gest ciudat de destins, s-a întors spre bord, ca să se prindă de ceva – şi-abia atunci s-a întors spre Danny, cu ochiul său bun pe jumătate închis şi cu cel rău holbat. O spumă de salivă amestecată cu sânge i-a ieşit din gură cu un bolborosit. Semăna cu un peşte, cu un somn prins în undiţă, *blop*, *blop*.

Danny l-a mai împuşcat o dată, de data asta în gât, apoi – în liniştea ce vuia şi se dizolva în jurul lui în cercuri de tinichea – s-a dat jos din maşină, trântind portiera. Acum se terminase: nu mai exista cale de întoarcere. Sângele îi împroşcase cămaşa în faţă. Danny îşi atinse obrazul cu mâna şi se uită la lichidul cleios şi ruginiu de pe degete. Farish se prăbuşise în faţă, cu braţele pe bord. Gâtul îi era distrus, dar gura, plină de sânge, încă i se mai mişca. Sabie, câinele mai mic, stătea cu labele pe spatele scaunului de lângă şofer şi –

pedalând agitat cu labele din spate – se străduia să se caţere pe el şi pe capul stăpânului său. Celălalt câine – afurisita de căţea pe nume Van Zant – reuşise să sară peste scaun. Cu nasul în jos, se roti de două ori în sens invers, apoi se lăsă cu fundul pe scaunul şoferului, cu urechile ei negre ciulite în sus, de parcă ar fi fost însuşi Satana. Se uită o clipă furioasă la Danny cu ochii ei ca de lup şi-apoi începu să latre, scoţând nişte lătrături scurte, clare, ascuţite şi sonore.

Alarma era la fel de limpede ca şi cum ar fi strigat „Foc! Foc!” Danny se trase în spate. O multitudine de păsări se ridicaseră spre cer la pocnetul sec al pistolului. Acum se aşezau înapoi în copaci sau pe pământ. În interiorul maşinii era plin de sânge: sânge pe parbriz, pe bord, pe geamul din dreptul locului mortului.

Ar fi trebuit să mănânc de dimineaţă, se gândi isteric Danny. Când am mâncat ultima dată?

Şi, odată cu acest gând, îşi dădu seama brusc că, înainte de orice altceva, trebuia să urineze şi că de fapt asta voise cu disperare încă de azi-dimineaţă, de când se trezise.

O senzaţie minunată de uşurare coborî asupra lui şi i se împrăştie în tot corpul. *Totul e în regulă*, se gândi Danny când îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi apoi…

Maşina lui cea frumoasă. Maşina lui. Cu câteva momente în urmă era o frumuseţe, o piesă de expoziţie, iar acum era scena unei crime din *True Detective*. Înăuntru câinii se agitau frenetic

înainte şi-napoi. Farish zăcea prăbuşit peste bord, cu faţa în jos. Poziţia lui era ciudat de relaxată şi de naturală. Putea la fel de bine să se fi aplecat să caute nişte chei căzute, asta dacă lăsai la o parte balta de sânge abundent ce-i ţâşnea din cap şi picura pe jos. Sângele împroşcase tot parbrizul cu picături mari, lucioase şi întunecate, un ghem de bobiţe roşii de ilice strivite de sticlă. Pe bancheta din spate Sabie tot sărea înainte şi-napoi, izbind cu coada în geamuri. Van Zant – aşezată lângă stăpânul ei – se întindea spre el cu mişcări rapide şi repetate, se împingea cu botul în obrazul lui, se retrăgea, apoi se împingea din nou cu botul în el şi lătra, lătra scurt şi sonor – deh, era câine, fir-ar să fie! – şi totuşi lătrăturile acelea ascuţite şi îndârjite erau, fără îndoială, exact ca strigătele cuiva care cere ajutor.

Danny îşi frecă bărbia şi se uită înnebunit în jur. Impulsul nebunesc ce-l determinase să apese pe trăgaci dispăruse deja, în vreme ce necazurile lui se multiplicaseră atât de tare, că întunecaseră soarele. De ce naiba l-a împuşcat pe Farish în maşină? Să mai fi răbdat măcar două secunde. Dar nu, murea de nerăbdare să termine odată cu asta, se repezise ca un idiot să apese pe trăgaci şi să îl împuşte, în loc să aştepte momentul potrivit.

Se ghemui cu mâinile pe genunchi. Îi era rău şi se simţea lipicios. Inima îi bătea nebuneşte, iar el nu mai mâncase o masă ca lumea de o grămadă de săptămâni, nu mai mâncase decât prostii de fast-food şi îngheţată şi băuse doar 7-Up. Influxul

de adrenalină se consumase şi, odată cu el, pierise şi dramul de putere pe care-l mai avea şi nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât să se poată întinde pe pământul înverzit şi încălzit şi să închidă ochii.

Fixă pământul cu privirea de parcă ar fi fost hipnotizat, apoi se scutură şi se dezmetici. O mică priză de drog i-ar fi prins foarte bine – *doar o priză*, *bunule Dumnezeu*, se gândi el, iar gândul acesta făcu să-i lucească ochii –, dar plecase de acasă fără nimic la el, iar ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă acum era să deschidă portiera maşinii şi să-l caute prin buzunare pe Farish, să deschidă şi să închidă fermoarele de la salopeta aia scârboasă de UPS.

Dădu ocol maşinii, şchiopătând, şi se opri în faţa ei. Van Zant sări la el, iar botul ei lovi parbrizul cu o bufnitură spartă, care îl făcu să se dea în spate.

În mijlocul unei rafale bruşte de lătrături, Danny se opri locului un moment, cu ochii închişi, respirând superficial şi încercând să-şi liniştească nervii. Nu voia să fie aici şi totuşi iată-l aici. Iar acum trebuia să înceapă să se gândească, s-o ia încet, cu paşi mici, ca un copil care abia învaţă să meargă.

* * *

Păsările – care se înălţaseră într-o larmă copleşitoare – o speriaseră pe Harriet. Brusc, au răbufnit toate deodată în jurul ei, aşa că fata a tresărit şi şi-a acoperit ochii cu braţul. Patru sau

cinci ciori s-au aşezat chiar lângă ea, agăţându-se cu ghearele de balustrada rezervorului. Au întors capetele şi au privit-o, iar cea care se afla cel mai aproape a fâlfâit din aripi şi a decolat. Dedesubt, undeva departe, se auzea ceva care semăna cu lătratul unor câini, al unor câini înnebuniţi. Dar mai înainte i se păruse că aude un zgomot diferit, un pocnet uşor, abia perceptibil, de undeva din depărtarea bătută de vânt şi scăldată de soare.

Harriet şedea acolo – cu tălpile picioarelor pe scară şi cu picioarele în interiorul rezervorului – fără să se mişte. În vreme ce privirea îi hoinărea confuză, una dintre păsări s-a uitat fix în ochii ei. Pasărea avea o căutătură bolnăvicioasă, rea, ca a unei păsări de la desene animate, şi a înălţat capul chiar în direcţia ei, părând gata să-i zică ceva, dar când Harriet s-a uitat la ea, de jos a reverberat un alt pocnet, iar pasărea s-a ridicat şi a zburat de-acolo.

Harriet ciuli urechile. Stătea pe jumătate în interiorul rezervorului şi pe jumătate afară, ţinându-se cu o mână, şi tresări în momentul când scara scârţâi tare sub greutatea ei. Se căţără grăbită sus, pe scânduri, apoi se târî în mâini şi genunchi până la margine şi îşi lungi gâtul cât de tare putu, ca să vadă în jur.

Undeva jos – departe, dincolo de câmp, spre pădure, prea departe ca să poată distinge clar – se afla Transăm-ul. Păsările începuseră să plonjeze din nou spre luminiş, aşezându-se una câte una, aterizând prin ramuri, prin tufe, pe pământ. Lângă

maşină, departe tare de ea, stătea Danny Ratliff. Stătea cu spatele la ea şi îşi acoperise urechile cu mâinile, de parcă ar fi urlat cineva la el.

Harriet se lăsă pe vine – postura lui, tensionată şi violentă, o înspăimântase – şi în clipa imediat următoare îşi dădu seama ce văzuse şi se ridică iar încet.

Da: roşu aprins. Pulverizat în picături pe tot parbrizul şi atât de strălucitor şi de şocant, încât sărea în ochi chiar şi de la distanţă. Mai sus – tot în interiorul maşinii, dincolo de ecranul semitransparent de picături – fetei i se păru că vede nişte mişcări oribile: ceva care trăgea, împingea şi se răsucea. Şi, orice ar fi fost agitaţia aceea haotică şi întunecată, era clar că Danny părea şi el speriat de ea. Paşii lui în spate erau înceţi, robotici, ca ultimii câţiva paşi în spate făcuţi într-un film de un cowboy împuşcat.

Deodată Harriet simţi că o cuprinde o stranie senzaţie de pustietate şi de lingoare. De-acolo de sus, unde era ea, totul părea banal şi neimportant, accidental. Soarele ardea alb şi încrâncenat, iar în capul Harrietei zumzăia monoton aceeaşi uşurătate ciudată care – atunci când urcase pe turn – o făcuse să aibă senzaţia că ar vrea să desfacă degetele şi să-şi dea drumul.

Am intrat în belele, îşi zise ea, *în belele mari*, dar îi venea greu să simtă asta, chiar dacă era adevărat.

În zarea luminoasă Danny Ratlifi se aplecă să ridice ceva lucitor din iarbă, iar Harrietei îi zvâcni

uşor inima în piept când îşi dădu seama – mai mult după felul cum ţinea el acel ceva – că era vorba despre un pistol. În liniştea înfiorătoare din jur fata îşi imagină o clipă că aude acordurile slabe ale unei muzici de trompetă – fanfara lui Hely, undeva spre est, foarte departe – şi când aruncă derutată privirea în direcţia aceea, i se păru că o licărire mică şi aurie, ca a razelor de soare lovind alama, scânteia în zarea înceţoşată.

* * *

Păsări – peste tot numai păsări, explozii mari, negre, de păsări, ca nişte emisii radioactive, ca nişte şrapnele. Erau o prevestire rea: vorbe, vise, legi şi numere, furtuni de informaţii în capul lui, toate indescifrabile, înaripate şi spiralate. Danny îşi acoperi urechile cu mâinile. Îşi vedea propria reflexie piezişă în parbrizul împroşcat cu sânge, vârtejul rotitor al unei galaxii roşii pe sticlă, norii traversându-i capul într-o peliculă subţire. Îi era greaţă şi era epuizat. Avea nevoie de un duş şi de o masă bună. Avea nevoie să fie acasă, în pat. N-avea nevoie de tot rahatul ăsta. *Mi-am împuşcat fratele* – şi de ce? *Pentru c-am vrut aşa de tare să mă piş, încât n-am mai putut să gândesc ca lumea*. Farish ar face mare haz de povestea asta. El râdea de se prăpădea de poveştile groteşti de prin ziare: cea cu beţivul care-a alunecat de pe o pasarelă în timp ce urina şi-a murit zdrobit pe autostradă sau cea cu prostul ăla care s-a trezit la sunetul telefonului de lângă pat, a pus mâna pe pistol şi s-a împuşcat în cap.

Arma zăcea în buruieni, la picioarele lui Danny, acolo unde o azvârlise. S-a aplecat cu mişcări ţepene ca s-o ridice. Sabie adulmeca în jurul obrazului şi gâtului lui Farish, împingându-se în el şi dând cu labele, fapt care îi făcu greaţă lui Danny, în timp ce Van Zant îi urmărea fiecare mişcare cu ochii ei galbeni şi acizi. Când s-a îndreptat spre maşină, căţeaua s-a dat înapoi şi-a lătrat cu şi mai multă energie. Numai deschide tu portiera maşinii, părea ea să zică. Deschide numai blestemata asta de portieră. Danny se gândi la şedinţele de antrenament din curtea din spate, unde Farish îşi înfăşură braţele în pături şi saci de pânză tare şi urla *Distruge*! *Distruge*! Mici smocuri de bumbac pluteau apoi prin toată curtea.

Îi tremurau genunchii. Se frecă la gură şi încercă să se controleze. Apoi, întinzând braţul, ţinti drept în ochiul galben al căţelei Van Zant şi apăsă pe trăgaci. O gaură de dimensiunea unui dolar de argint răsări în geam. Scrâşnind din dinţi la vederea zbaterilor, zbieretelor şi suspinelor din interiorul maşinii, Danny se aplecă, uitându-se prin geam, vârî pistolul prin gaura făcută şi trase iar în căţea, apoi schimbă unghiul de tragere şi trase un foc bine ţintit şi în celălalt câine. După aceea retrase pistolul de pe geam şi-l azvârli cât de departe putu.

Stătea în picioare în soarele arzător, gâfâind ca şi cum ar fi alergat doi kilometri. Urletele din maşină erau cel mai îngrozitor zgomot pe care-l auzise în toată viaţa lui: ascuţite şi nepământene,

ca de maşinărie stricată, cu un plâns metalic care continua la nesfârşit, neobosit, un zgomot care-i provocă lui Danny o durere fizică reală, căci simţi că dacă nu încetează, o să trebuiască să-şi bage un băţ în ureche…

Dar zgomotul n-a încetat – şi după o perioadă ce i s-a părut ridicol de lungă, după ce a stat aşa, în picioare şi pe jumătate întors cu spatele, Danny s-a îndreptat ţeapăn spre locul unde aruncase arma, în timp ce zbieretele câinilor îi răsunau încă în urechi. S-a lăsat în genunchi şi-a început să caute posomorât prin bălării, dându-le la o parte cu mâinile şi stând cu spatele lui încordat întors spre ţipetele acelea energice şi pătrunzătoare.

Dar pistolul era descărcat; nu mai avea gloanţe. Danny îl şterse cu cămaşa şi-l aruncă şi mai departe în pădure. Era gata să se forţeze să se întoarcă la maşină, ca să se uite, când liniştea se rostogoli asupra lui în valuri zdrobitoare – iar fiecare val avea propria-i culme şi prăbuşire, asemeni urletelor ce le precedaseră.

Acum ne-ar fi adus cafeaua, se gândi el, frecându-se la gură, *numai să fi continuat să conduc până la White Kitchen, să nu fi cotit pe drumul ăsta*. Chelneriţa numită Tracy, deşirată, cu cercei lungi şi fundul mic şi plat, le aducea întotdeauna cafeaua fără să îi mai întrebe. Şi-l imagină pe Farish împingându-şi scaunul în spate, cu burta urmându-l maiestuos, şi începându-şi discursul lui dintotdeauna despre ouă (cum nu-i place lui să „bea” ouăle, dar să-i zică bucătăresei

să nu le facă nici prea tari), în timp ce Danny, aşezat pe partea opusă a mesei, s-ar fi uitat la capul lui îmbătrânit, cu părul încâlcit şi urât, asemeni unei alge marine negre, şi şi-ar fi zis: *N-ai să ştii niciodată că era cât pe ce s-o fac*.

Dar toate astea au dispărut şi el s-a trezit holbându-se la o sticlă spartă din bălării. Îşi strânse şi îşi desfăcu un pumn, apoi pe celălalt. Palmele îi erau cleioase şi reci. *Trebuie s-o întind de-aici*, se gândi el, cuprins de un val de panică.

Şi totuşi rămase locului. Era ca şi cum i s-ar fi ars o siguranţă care-i conecta trupul la creier. Acum, că geamul era făcut ţăndări, iar câinii încetaseră să schelălăie şi să urle, auzea până şi firicelul slab de muzică plutind dinspre radioul maşinii. Oare cel care cânta s-a gândit vreodată, fie şi doar un minut, că altcineva îl ascultă undeva, pe un drum de pământ, lângă o cale ferată dezafectată şi cu un cadavru în faţă? Nu, tipii de genul ăsta nu fac altceva decât să se-nvârtă prin Los Angeles şi Hollywood în costumele lor albe cu paiete şi cu ochelarii lor de soare închişi la culoare sus, dar transparenţi în partea de jos, bând şampanie şi sorbind Coca-Cola de pe tăvi de argint. Nu le-a trecut niciodată prin cap – când stăteau în studiouri, lângă nişte piane mari cu coadă, cu eşarfele lor scânteietoare şi cocteilurile lor rafinate –, nu le-a trecut niciodată prin cap că un amărât o să stea pe un drum de ţară din Mississippi, încercând să rezolve nişte probleme majore, în timp ce la radio continuă să cânte *în*

ziua în care te-ai născut îngerii s-au strâns laolaltă…

Tipii de genul ăsta nu trebuie să ia niciodată o decizie grea, se gândi el morocănos, privind la maşina lui împroşcată cu sânge. Ei nu trebuie să facă niciodată treburi murdare. Totul le vine pe tavă, ca setul de chei de la o maşină nouă.

Danny făcu un pas, unul singur, spre maşină. Îi tremurau genunchii. Crănţănitul propriilor paşi pe pietriş îl îngrozea. *Trebuie s-o iau din loc*! îşi zise el cu un ton cumva isteric, piţigăiat, dar vajnic, uitându-se fioros în jurul lui (la stânga, la dreapta, sus pe cer) şi cu o mână întinsă în faţă, în caz că ar fi căzut. *Spectacolul itinerant trebuie să continue*! Ştia clar ce avea de făcut, dar întrebarea era cum s-o facă, întrucât nu putea să ignore faptul că mai degrabă ar fi luat un ferăstrău şi şi-ar fi tăiat o mână decât să atingă, fie şi cu un singur deget, trupul neînsufleţit al fratelui său.

Pe bord – odihnindu-se destul de natural – zăcea mâna roşie şi plinuţă a fratelui său, cu degetele pătate de tutun şi cu inelul ăla mare de aur, în formă de zar, pe degetul mic. În timp ce se holba la mâna aia, Danny încerca să analizeze mai bine situaţia. Dar avea nevoie de o doză, ca să se poată concentra şi să-i vină inima la loc. Sus, în turn, se afla o grămadă de marfă, marfă cu toptanul, şi cu cât tândălea el mai mult pe acolo, cu atât mai mult stătea şi Transăm-ul în bălării, cu un om şi doi ciobăneşti germani morţi, din care

şiroia sângele pe scaunele maşinii.

Harriet, care strângea balustrada cu ambele mâini, se puse pe burtă, fiindu-i teamă şi să respire. Deoarece picioarele îi erau mai sus decât capul, tot sângele îi cobora în faţă, aşa că îşi auzea bătăile inimii bubuindu-i în tâmple. Urletele dinspre maşină, schelălăielile alea ascuţite, animalice, care păreau să nu se mai sfârşească vreodată, încetaseră, dar până şi tăcerea părea încordată şi sfâşiată de zbieretele alea nepământeşti.

Şi iată-l acolo jos, pe pământ, pe Danny Ratliff însuşi, ce părea teribil de mic de la o asemenea distanţă banală şi tihnită. Totul era nemişcat ca într-o poză. Fiecare fir de iarbă, fiecare frunză de pe fiecare copac, toate păreau periate, lustruite şi fixate la locul lor.

Pe Harriet o dureau coatele. Îşi schimbă puţin poziţia aceea incomodă. Nu era sigură de ceea ce văzuse – era mult prea departe –, dar auzise cât se poate de clar şi împuşcăturile, şi zbieretele, iar schelălăielile îi răsunau şi acum în urechi, pe tonalităţi înalte, dureroase, insuportabile. În maşină încetase orice mişcare: victimele (nişte forme întunecate – mai mult de una, din câte se părea) nu se mai clinteau.

Danny se întoarse brusc, iar Harrietei i se strânse inima de groază. *Te rog*, *Doamne Dumnezeule*, se rugă ea, *te rog*, *Doamne*, *nu-l lăsa să urce aici sus*!

Dar el o pornise spre pădure. Cu un gest

rapid, după ce mai aruncă o privire scurtă în urmă, se aplecă în luminiş. O bandă de piele albă ca o budincă – ce contrasta cu bronzul ciocolatiu de pe braţe – apăru în spaţiul dintre tricou şi betelia blugilor. Deschise pistolul şi-l examină, apoi îl şterse bine cu tricoul. După aceea îl aruncă spre pădure, iar umbra pistolului se văzu zburând întunecată spre solul plin de bălării.

Harriet – care privea toate astea pe deasupra antebraţului – se lupta cu impulsul puternic de a-şi muta privirea. Cu toate că voia cu disperare să îl vadă ce face, faptul că trebuia să-şi ţină privirea aţintită asupra aceluiaşi punct strălucitor din depărtare îi cerea un efort neobişnuit. În plus, mai trebuia şi să scuture din cap, ca să alunge un fel de ceaţă care i se punea pe ochi, asemeni întunericului care aluneca peste cifrele de pe tabla de la şcoală când se concentra prea mult la ele.

După o vreme el se întoarse din pădure şi se duse iar la maşină. Iată-l din nou în picioare şi transpirat, cu spatele musculos la ea, cu capul uşor aplecat şi braţele ţepene de-a lungul corpului. Umbra i se aşternea înaltă în faţă, pe pietriş, ca o scândură neagră îndreptată spre ora două. În lumina aceea orbitoare era reconfortant să te uiţi la ea, la umbră, căci părea paşnică şi răcoroasă. Apoi umbra alunecă şi dispăru în momentul în care Danny se întoarse şi o porni spre turn.

Harriet simţi cum i se strânge stomacul. În

clipa următoare îşi reveni, scotoci după armă şi începu s-o despacheteze cu degete tremurânde. Şi, brusc, i se păru că o vechitură de pistol, pe care nici nu ştia cum să-l folosească (şi nici nu era sigură dacă era încărcat ca lumea), era un obstacol foarte mărunt între ea şi Danny Ratliff, ţinând cont şi de poziţia precară în care se afla ea.

Privirea îi rătăci în jur. Unde să se plaseze? Aici? Sau poate pe partea cealaltă, puţin mai jos? Şi chiar atunci auzi un zăngănit pe scara metalică.

Înnebunită, Harriet se uită prin preajmă. Nu trăsese niciodată cu un pistol. Dar chiar dacă l-ar fi nimerit, tipul n-ar fi căzut imediat, iar acoperişul prăpădit al rezervorului nu-i oferea Harrietei prea mult spaţiu de retragere.

Zang… zang… zang…

Harriet – care simţi în tot trupul, timp de o secundă, groaza că ar putea fi apucată şi aruncată cu adevărat de acolo – se ridică şovăitoare în picioare, dar tocmai când era gata-gata să se arunce, cu armă cu tot, prin chepeng şi drept în apă, ceva o opri. Balansându-şi braţele, se dădu înapoi şi se echilibră. Rezervorul era o capcană. Era destul de rău şi dacă dădea nas în nas cu el în plină lumină, dar acolo jos, în apă, n-avea nicio şansă.

Zang… zang…

Pistolul era rece şi greu. Apucându-l cu stângăcie, Harriet se târî într-o rână pe acoperiş, apoi se răsuci pe burtă, ţinând arma cu ambele mâini, şi se deplasă foarte încet în faţă, centimetru

cu centimetru, înaintând pe coate cât de mult putea fără să ridice capul peste marginea rezervorului. Vederea i se îngustă şi i se întunecă, micşorându-se până la dimensiunile unei fante cât un vizor de la armura unui cavaler, iar Harriet se trezi că se uită cu o detaşare ciudată, că totul i se pare îndepărtat şi ireal, cu excepţia unei dorinţe acute şi disperate de a-şi distruge viaţa ca pe nişte artificii, printr-o singură explozie, chiar în faţa lui Danny Ratliff.

Zang… zang…

Se apropie de margine, cu arma tremurându-i în mână, doar atât cât să poată vedea peste ea. Lăsându-se puţin mai mult în afară, zări vârful capului lui Danny cam la cinci metri sub ea.

Să nu te uiţi în sus, se gândi disperată Harriet. Se rezemă pe coate, ridică arma, fixând-o în linie cu baza nasului, apoi – uitându-se de-a lungul butoiaşului şi ochind cât mai drept – închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Bang! Pistolul o lovi drept în nas, scoţând un pocnet asurzitor, iar Harriet scoase un ţipăt şi se răsuci pe spate, ca să se poată apuca de nas cu ambele mâini. O ploaie de stele portocalii izbucni în bezna din dosul pleoapelor fetei. Undeva, în străfundul minţii, i se păru că aude pistolul izbindu-se de pământ şi zăngănind, lovindu-se de treptele scării şi scoţând un şir de zdrăngănituri seci, ca şi cum cineva ar fi trecut un băţ peste barele metalice ale unei cuşti de la grădina zoologică, dar durerea de la nas era aşa de aprigă

şi de tăioasă, încât nu se compara cu nicio altă durere pe care o simţise vreodată. Sângele îi curgea printre degete, fierbinte şi alunecos. I se prelinsese peste tot pe mâini, îi simţea gustul în gură şi, cum se uita la vârfurile roşii ale degetelor, a trăit un moment când nu şi-a mai putut aminti clar unde era sau de ce era acolo.

* * *

Explozia l-a speriat pe Danny atât de rău, încât era gata să îşi dea drumul de pe scară. Pe bara metalică de deasupra lui se auzi un zdrăngănit greu şi în clipa următoare ceva îl izbi puternic în creştetul capului.

În prima clipă a crezut că o să cadă şi nu ştia de ce să se mai apuce, dar apoi, cu o tresărire ca din vis, şi-a dat seama că încă se mai ţinea strâns de scară cu ambele mâini. Durerea i se răspândea dinspre cap în nişte valuri imense şi monotone ca nişte lovituri de pendulă, valuri care atârnau undeva prin aer şi care se dizolvau cu mare greutate.

A simţit cum ceva cade pe lângă el şi i s-a părut că aude cum acel ceva s-a izbit de pietrişul de dedesubt. Şi-a pipăit vârful capului – îi apăruse un cucui, îl şi simţea – şi-apoi s-a întors cât de mult a putut, ca să se uite în jos şi să vadă dacă putea să desluşească ce anume îl lovise. Avea soarele în faţă şi tot ce zărea jos era umbra alungită a rezervorului şi umbra lui, ca o sperietoare alungită de ciori, cocoţată pe scară.

În luminiş geamurile Transăm-ului se reflectau

în soare şi te orbeau din cauza luminii puternice. Să fi pus Farish capcane la turn? Danny nu crezuse că da – dar acum îşi dădea seama că nu putea să fie sigur.

Şi iată-l aici. Mai înaintă un pas pe scară şi se opri. Se gândi să coboare din nou şi să vadă dacă nu putea să găsească obiectul care-l izbise, dar apoi îşi dădu seama că ar fi fost doar o pierdere de timp. Ce avusese de făcut acolo jos făcuse deja; ce avea de făcut acum era să continue să urce, să se concentreze, ca să poată ajunge în vârf. Nu voia să sară în aer, *dar dacă e să fie aşa*, îşi zise el, disperat, uitându-se în jos, la maşina aia blestemată, *la* dracu', *asta el*

N-avea altă soluţie, decât să meargă mai departe. Îşi frecă locul dureros din vârful capului, respiră adânc şi începu iar să urce.

* * *

Ceva a plesnit şi în interiorul Harrietei şi fata s-a trezit din nou în propriul său trup, întinsă pe o parte, şi era ca şi cum s-ar fi întors printr-o fereastră mare, prin care tocmai ieşise, numai că printr-un alt canat. Avea mâna plină de sânge. Îşi privi o clipă fix palma, fără să-şi dea seama precis ce era.

Apoi şi-a amintit şi s-a ridicat dintr-un salt. El venea acolo, iar ea nu mai avea nicio secundă de pierdut. S-a ridicat în picioare, ameţită. Brusc o mână apărută de undeva din spate o înşfăcă de gleznă, iar Harriet începu să zbiere, izbi cu piciorul şi – în chip surprinzător – reuşi să se

elibereze. Se repezi spre chepeng exact în momentul în care Danny Ratliff, cu faţa boţită şi cămaşa împroşcată de sânge, se înălţă pe scară în spatele ei, ca un înotător într-un bazin.

Arăta înspăimântător, puţea şi era uriaş. Harriet – gâfâind şi, practic, plângând de spaimă – ţopăi zgomotos în jos, spre apă. Umbra lui Danny se înălţa în cadrul chepengului deschis, blocând lumina soarelui. *Clanc*! Cizmele lui urâte de motociclist păşiră pe scăriţa de deasupra. Venea după ea: *clanc*, *clanc*, *clanc*, *clanc*…

Harriet se răsuci şi se aruncă de pe scară, atingând apa mai întâi cu picioarele. Se scufundă în apa întunecoasă şi rece până când atinse cu picioarele fundul rezervorului. Scuipând şi înecându-se din pricina gustului împuţit, îşi împinse braţele în sus şi, cu o mişcare de bras vajnică, ţâşni spre suprafaţă.

Dar tocmai când ajunse la suprafaţă, o mână puternică o apucă rapid de încheietura braţului şi-o smulse din apă. Danny era în apă până la piept, ţinându-se de scară şi aplecându-se mult pe o parte, ca s-o apuce de braţ, şi o fulgeră cu privirea pătrunzătoare a ochilor lui argintii – ce iradiau lumină şi forţă pe chipul acela bronzat –, privire ce o străpunse ca un cuţit.

Harriet se zbătu, se smuci, se luptă, cu o forţă pe care până atunci nu ştiuse că o are, se chinui din răsputeri să se elibereze, dar, cu toate că îl împroşcă în ochi cu o cantitate uriaşă de apă, nu reuşi. Danny o scoase de-acolo – hainele ei ude

atârnau greu şi-i simţea muşchii încordaţi tremurându-i de efort –, în timp ce Harriet continua să dea din picioare, împroşcându-l drept în faţă.

— Cine eşti? urlă el.

Avea buza crăpată şi obrajii slinoşi şi nebărbieriţi.

— Ce vrei de la mine?

Harriet scăpă un icnet gâtuit. Durerea din umăr îi tăia respiraţia. Pe bicepsul lui Danny tremura un tatuaj mic, un soi de caracatiţă întunecată şi ceva scris în engleza veche, pe jumătate şters şi ilizibil.

— Ce faci aici sus? Vorbeşte!

O zgâlţâi de braţ pe Harriet până când fata scăpă un ţipăt involuntar din gâtlej, în timp ce tot dădea din picioare cu disperare prin apă, doar – doar o găsi ceva de care să se agaţe. Cu o mişcare fulgerătoare, Danny îi blocă piciorul cu genunchiul şi – cu un chicotit femeiesc, piţigăiat – o apucă de păr. O împinse rapid cu faţa în apa împuţită, apoi o scoase iar afară, udă leoarcă. Danny tremura tot.

— Şi-acum răspunde-mi, javră mică ce eşti! ţipă el.

* * *

De fapt Danny tremura în egală măsură de surprindere şi de nervi. Acţionase aşa de rapid, că nu mai avusese timp să se gândească şi, deşi fata era acolo, în mâinile lui, nu-i venea să creadă.

Fata avea nasul plin de sânge. Chipul ei – ce plutea în vălurele în lumina lichidă – era mânjit de

rugină şi mizerie. Spumega de furie şi se holba la el, încruntată ca o bufniţă de prin hambare.

În obscuritate chipul fetei plutea pe suprafaţa apei ca o lună albă. Abia atunci Danny deveni conştient de zgomotele grăbite şi scurte ale respiraţiei ei.

— Răspunde-mi! ţipă el. Ce dracu' făceai aici sus?

O zgâlţâi iar cât de tare putu, aplecându-se mult deasupra apei şi ţinându-se strâns de scăriţă cu cealaltă mână, o zgâlţâi de gât până când fetei îi scăpă brusc un strigăt din gâtlej şi, cu toate că Danny era teribil de obosit şi de înspăimântat, îl năpădi un val de furie şi urlă şi el atât de feroce, încât îi acoperi ţipătul, iar fata se albi la faţă şi strigătul îi muri pe buze.

Îl durea capul. *Gândeşte*, îşi zise el, *gândeşte*. Bun, pusese mâna pe ea, corect, dar acum ce să facă cu ea? Era într-o situaţie problematică. Danny îşi spunea mereu că, la nevoie, ar fi în stare să înoate câineşte, dar acum (în apa până la piept şi ţinându-se de scara şubredă) nu mai era atât de sigur. Cât de greu o fi înotatul ăsta? Vacile înotau, până şi pisicile înotau… de ce n-ar înota şi el?

Apoi îşi dădu seama că puştoaica încerca, dibace, să se elibereze din strânsoarea lui. Imediat o apucă din nou strâns, înfigându-şi adânc degetele în gâtul ei şi făcând-o să scâncească tare.

— Ascultă aici, prinţesă mică, îi zise el. Dacă-i dai drumul şi-mi zici repede cine eşti, poate că n-o să te înec.

Era o minciună şi sima ca o minciună. Citi pe chipul ei palid că îşi dăduse seama şi ea. Asta îl făcu să se simtă prost, pentru că era doar o puştoaică… dar n-avea altă soluţie.

— O să-ţi dau drumul, zise iar – acum convingător, credea el.

Spre enervarea lui, fata îşi umflă obrajii şi se închistă şi mai mult. O smuci la lumină, ca să o poată vedea mai bine, şi o rază de soare căzu direct pe fruntea ei albă într-un fascicul lipicios. Deşi era cald, ea părea pe jumătate îngheţată şi Danny chiar îi auzi clănţănitul dinţilor.

O scutură din nou aşa de tare, de-l duru umărul – dar, deşi lacrimile îi şiroiau pe faţă, buzele fetei rămaseră strâns lipite, ca o scoică, şi nu scoaseră niciun sunet. Apoi Danny zări cu coada ochiului ceva palid plutind pe apă: erau nişte băşicuţe albe, două sau trei, pe jumătate scufundate şi înmuiate de apă, undeva lângă pieptul lui.

Se trase în spate – ouă de broaşte? – , iar în clipa următoare scoase un răcnet, un răcnet care l-a uluit şi pe el, care-i ţâşni din rărunchi şi se înălţă în tării:

— Iisuse Hristoase!

Se holbă la ceea ce vedea şi nu-i venea să creadă. Apoi se uită în sus, la capătul scării, la bucăţile de plastic negru ce atârnau deşirate pe ultima treaptă. Era un coşmar şi era adevărat: drogurile erau distruse, averea lui dispăruse. Farish murise degeaba. Omor deosebit de grav –

în caz că îl prindeau. Iisuse!

— Tu ai făcut asta? *Tu*?

Buzele puştoaicei se mişcară.

Danny reperă un soi de balon umflat, plin de apă, din plastic negru, ce plutea acolo şi din gâtlej îi ţâşni un urlet de parcă şi-ar fi băgat mâna în foc.

— Ce-i asta? Ce-i asta? ţipă el, cufundând-o pe fată cu capul în adânc.

Un răspuns strangulat – primele cuvinte pe care le scoase fata:

— O pungă de gunoi.

— Ce-ai făcut cu ea? Ha? Ha?

Harriet simţi mâna lui Danny încleştându-i-se şi mai tare pe gât. Şi imediat o şi băgă cu capul în apă.

* * *

Harriet de-abia avu timp să ia o gură de aer (îngrozită, cu ochii aţintiţi în apa neagră) înainte ca el s-o bage la fund. Baloane albe îi treceau prin faţă. Se zbătea fără să scoată niciun sunet în mijlocul fosforescenţei, al împuşcăturilor şi ecourilor. Vedea în minte un geamantan încuiat zdrăngănind în albia râului, *buf*, *buf*, *buf*, *buf*, dus de curent, dându-se peste cap şi izbind pietrele netede şi murdare de pe fund, iar inima Harrietei era ca o clapă de pian ce răsuna grav, emiţând aceeaşi notă acută şi alarmantă, în vreme ce o imagine ce semăna cu sulful scăpărat îi lucea în spatele pleoapelor închise, un fascicul alb, luciferic, ţopăind prin întuneric…

Simţi cum o străbate o durere cumplită în

pielea capului în momentul în care, *pleosc*, el o trase de păr la suprafaţă. Tuşea o asurzea. Zarva şi ecoul o răscoleau. El îi striga nişte cuvinte pe care nu le înţelegea, era cărămiziu la faţă şi congestionat de furie şi era îngrozitor să-l priveşti. Scuipa apă şi se îneca, izbea suprafaţa lichidă cu braţele şi tot dădea din picioare, încercând să se agaţe de ceva, şi când, într-un sfârşit, se izbi de peretele rezervorului, respiră adânc, mulţumită. Uşurarea pe care-o simţea era divină, era de nedescris (un acord vrăjit, muzica sferelor) şi-atunci inspiră adânc, adânc, adânc, până când el urlă şi o vârî iar cu capul la fund, iar apa o izbi din nou în urechi.

* * *

Danny scrâşnea din dinţi şi o ţinea în continuare la fund. Funii groase de durere i se răsuceau în umeri, iar scârţâiturile şi trepidaţiile scării îl făcuseră să transpire tot. Capul fetei, ţinut de mâna lui, plutea uşor şi tresălta, ca un balon care putea să-i alunece de sub palmă în orice clipă, iar faptul că fata zvâcnea din picioare şi se smucea îi provoca un fel de rău de mare. Indiferent cum încerca să se ţină sau să se cumpănească, nu reuşea să se simtă confortabil. Atârna de scară, nu avea nimic solid sub tălpi şi dădea din picioare prin apă, încercând să se sprijine de ceva, doar că acel ceva nu exista. Cât dura să îneci pe cineva? Era o treabă urâtă – şi de două ori mai urâtă dacă trebuia făcută cu o singură mână.

Un ţânţar îi bâzâia enervant pe la ureche. Scutură din cap dintr-o parte în alta, încercând să scape de el, dar blestematul părea să simtă că n-avea mâinile libere, ca să-l plesnească.

Ţânţari peste tot, *peste tot*. Până la urmă l-au găsit şi-au înţeles că nu se putea mişca. Răsfăţându-se şi înnebimindu-l, micile bestii pişcătoare i s-au înfipt în bărbie, în gât, în mâinile tremurânde.

Hai, *hai*, *termină odată cu treaba asta*, îşi zise el. O ţinea sub apă cu mâna dreaptă – mâna lui mai puternică –, dar ochii îi erau aţintiţi asupra mâinii cu care se agăţa de scară. Nu şi-o prea mai simţea, aşa că singura modalitate de a fi sigur că încă se mai ţinea de scara aia era să se uite fix la degetele prinse strâns de treaptă, în plus, apa îl înspăimânta şi se temea că dacă se uită la ea, o să-şi piardă cunoştinţa. Un copil care se îneca putea să tragă la fund un om în toată firea – chiar şi un înotător antrenat, un salvamar. Mai auzise el poveşti din astea…

Deodată realiză că fata încetase să se mai zbată. O clipă rămase nemişcat, în aşteptare. Capul fetei zăcea moale sub palma lui. Slăbi puţin strânsoarea. Apoi, întorcându-se să se uite, întrucât trebuia să o facă (deşi nu o voia cu adevărat), constată uşurat că forma ei plutea inertă pe apa verde.

O eliberă cu precauţie din strânsoare. Fata nu se mişcă. Danny simţea o mie de ace prin ambele braţe, care-i zvâcneau dureros. Se răsuci pe scară,

mişcându-şi puţin mâna şi alungându-şi astfel ţânţarii de pe faţă. Apoi se mai uită o vreme la fată: indirect, cu coada ochiului, ca la un accident de pe autostradă.

Brusc, braţele au început să-i tremure aşa de tare, încât de-abia se mai putea ţine de scară. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi scuipă ceva acru. Apoi, tremurând tot, se prinse de ultima treaptă, îşi îndreptă coatele şi se ridică din apă, iar fierul ruginit scârţâi cumplit sub greutatea lui. Aşa obosit cum era şi oricât de mult îşi dorea să iasă din apă, se sili să se mai întoarcă o dată şi să o mai privească câtva vreme pentru ultima oară. Apoi o împinse cu piciorul şi se uită cum se roteşte ca o elice, inertă ca un buştean, şi dispare în umbră.

* * *

Harrietei încetă să-i mai fie teamă. Ceva ciudat o cuprinsese. Plesniră nişte lanţuri, se sparseră nişte lacăte, gravitaţia dispăru, iar ea se înălţă tot mai sus şi mai sus, suspendată în noaptea fără aer, cu braţele desfăcute larg, ca un astronaut, şi lipsită de orice greutate. Când s-a trezit, întunericul tresălta, iar nişte cercuri interconectate se umflau şi se răspândeau asemeni cercurilor de la picăturile de ploaie pe suprafaţa apei.

Măreţie şi stranietate. Îi ţiuiau urechile. Aproape că simţea soarele arzând-o fierbinte în spate în timp ce se înălţa pe deasupra câmpurilor cenuşii, a pustietăţilor imense. *Ştiu cum te simţi*

când mori. Dacă deschidea ochii, urma să-şi vadă propria umbră (cu braţele larg desfăcute, ca un înger de Crăciun) licărind albastră pe podeaua bazinului de înot.

Apa clipocea pe lângă trupul Harrietei, iar văluritul ei se sincroniza liniştitor cu ritmul respiraţiei fetei. Era ca şi cum apa – ce-i înconjura trupul – era cea care respira pentru ea. Respiraţia în sine era un cântec deja uitat: un cântec intonat de îngeri. Inspiraţia: un acord. Expiraţia: o exclamaţie de triumf, corurile pierdute ale paradisului. Îşi ţinea deja respiraţia de prea mult timp şi nu mai putea să şi-o ţină decât foarte puţin.

Încă puţin. Şi încă puţin. Brusc, un picior o împinse pe Harriet în umăr şi ea simţi cum se roteşte şi alunecă spre partea întunecată a rezervorului. O ploaie uşoară de scântei. Continua să navigheze în frig. Strălucire, strălucire: stele căzătoare, lumini îndepărtate undeva jos, oraşe strălucitoare în atmosfera întunecată. Brusc simţi o durere arzându-i plămânii, tot mai puternică, mai aspră, cu fiecare secundă ce trecea, *încă puţin*, îşi zise ea, *încă puţin*, *trebuie să mă lupt până la capăt*…

Se izbi cu capul de peretele opus al rezervorului. Forţa impactului o rostogoli pe spate şi chiar atunci, odată cu mişcarea aceea, cu rostogolirea prin apă, îşi înălţă capul exact atât cât să mai respire o fracţiune de secundă, doar un pic, după care vârî din nou capul în apă.

Iar întuneric. Un întuneric *mai întunecos*, dacă aşa ceva era posibil, care-i storcea şi ultima licărire de lumină din ochi. Harriet atârna în apă şi aştepta, cu hainele plutindu-i uşor pe lângă ea.

Se afla acum pe partea lipsită de soare a rezervorului, chiar lângă perete. Spera că umbra şi mişcarea apei îi camuflaseră respiraţia (o inspiraţie mică, mică, doar din vârful plămânilor). Nu fusese de ajuns ca să-i uşureze teribila durere din piept, dar era suficient ca să mai reziste încă puţin.

Încă puţin. Undeva ticăia un cronometru. Fiindcă era doar un joc, un joc la care ea era bună. Păsările pot să cânte, peştii pot să înoate, iar eu pot să fac asta. Înţepături sclipitoare ca nişte ace, ca nişte picături de ploaie îngheţată, îi ciupeau pielea capului şi partea interioară a braţelor. Beton fierbinte şi mirosuri de clor, mingi de plajă cu dungi şi scufundări de puşti, o să stau la coadă ca să capăt un baton de îngheţată Snickers sau, poate, un Dreamsicle…

Încă puţin. Încă puţin. Se scufundă mai adânc, mai jos, în spaţiul acela fără aer, în timp ce plămânii îi ardeau ca focul de durere. Era o mică lună albă ce plutea pe deasupra unor deşerturi neexplorate.

* * *

Danny se prinse de scară, respirând greu. Chinul de a îneca puştoaica îl făcuse să uite o vreme de droguri, dar acum realitatea situaţiei i se imprimase în suflet şi-i venea să se zgârie pe

obraz şi să bocească tare. Cum dracu’ să plece din oraş cu o maşină împroşcată cu sânge şi fără niciun ban? Se bazase pe metamfetamină, pe faptul că o s-o vândă prin baruri şi chiar pe la colţurile străzilor, dacă era nevoie. N-avea la el mai mult de patruzeci de dolari (se gândise să ia maşina, deşi nu prea putea să-l plătească pe tipul de la Texaco cu metamfetamină), dar mai era şi „cel mai bun prieten” al lui Farish, portofelul ticsit cu bani pe care acesta îl ţinea în buzunarul de la şold. Lui Farish îi plăcea să-l scoată uneori şi să-l fluture la un joc de pocher sau la salonul de biliard, dar Danny habar n-avea câţi bani erau de fapt acolo. Dacă avea noroc – noroc chior –, poate că ar fi găsit vreo mie de dolari.

Deci avea bijuteriile lui Farish (Crucea de Fier nu valora mare lucru, dar inelele da) şi portofelul. Danny îşi trecu mâna peste faţă. Banii din portofel aveau să-i ajungă vreo lună sau două. Dar după aceea…

Poate că ar reuşi să facă rost de o carte de identitate falsă. Sau să-şi ia o slujbă, ceva temporar, cum ar fi la cules de portocale sau tutun. Dar era o răsplată jalnică, un viitor jalnic faţă de marea lovitură la care sperase.

Iar când or să găsească cadavrul, or să înceapă să-l caute. Arma zăcea în bălării, ştearsă şi fără urme. În stil mafiot. Lucrul cel mai inteligent pe care putea să-l facă ar fi s-o arunce în râu, dar acum, că nu mai avea drogurile, pistolul era una din puţinele lui avuţii. Cu cât se

gândea mai mult la alternativele pe care le avea, cu atât mai puţine şi mai de căcat i se păreau.

Privi la forma care clipocea în apă. De ce i-a distrus drogurile? *De ce*? Era superstiţios în privinţa puştoaicei – era o umbră şi o piază-rea –, dar acum, că era moartă, se temea să nu fi fost şi amuleta lui norocoasă. Din câte îşi dădea seama, făcuse o greşeală enormă – greşeala vieţii lui – că o ucisese, *dar pe cuvânt că*, se adresă el formei plutitoare, numai că nu apucă să-şi termine propoziţia. De atunci, din chiar primul moment când a zărit-o în faţa salonului de biliard, ceva îi atrăsese atenţia la ea, iar misterul de atunci îl mai apăsa şi acum. Dacă ar fi fost pe teren solid, pe pământ, ar fi scos de la ea tot ce era de scos, dar acum era prea târziu pentru aşa ceva.

Pescui din apa puturoasă unul din pachetele cu droguri. Devenise lipicios şi se topise, dar dacă era preparat în vreun fel, poate că ar fi devenit injectabil. Tot pescuind prin jur, ajunse să strângă încă vreo şase pungi pline cu apă. El nu folosise niciodată droguri injectabile, dar de ce să nu se-apuce acum?

Mai aruncă o privire în urmă şi începură urce pe scară. Treptele – ruginite aproape în totalitate – scârţâiau şi se îndoiau sub greutatea lui, le simţea cum se mişcă şi tremură sub el mult mai tare decât ar fi avut chef, şi s-a bucurat când a ieşit în sfârşit din întunericul acela rece la lumină şi căldură. Cu picioarele tremurându-i, s-a ridicat şi s-a întins. Îl durea tot corpul, îl dureau muşchii, de

parcă ar fi fost bătut – ceea ce, dacă se gândea bine, era adevărat. O furtună se năpustea asupra râului. Spre est cerul era albastru şi însorit. Spre vest era de un vineţiu metalic şi pe deasupra râului bubuiau tunete. Nişte pete de umbră pluteau pe deasupra acoperişurilor scunde ale oraşului.

Danny s-a întins şi s-a frecat la ceafă. Era ud leoarcă, apa şiroia pe el, fire lungi de mâzgă verde îi atârnau pe braţe, dar, cu toate astea, simţea o veselie şi un avânt absurde doar pentru că ieşise din bezna şi umezeala de-acolo. Aerul era umed, dar se simţea o briză uşoară, iar el putea să respire din nou. A traversat acoperişul ca să ajungă la marginea rezervorului – şi i s-au înmuiat genunchii de uşurare când a văzut în depărtare maşina stând tot acolo, netulburată, iar în urma ei doar un singur şir de urme de cauciucuri.

Bucuros şi cu mintea decuplată, a pornit spre scară, dar s-a dezechilibrat puţin şi, până să-şi dea seama ce se întâmplă, *pac*! piciorul i-a alunecat printr-o scândură putredă. Brusc întreaga lume s-a răsturnat o clipă cu susul în jos: o linie diagonală de scânduri cenuşii şi cer albastru. Preţ de o clipă nebună Danny – cu braţele fluturându-i – s-a zbătut să-şi recapete echilibrul, dar a urmat un alt *pac*, de răspuns, şi tânărul s-a prăbuşit printre scânduri, rămânând prins acolo la nivelul taliei.

* * *

Pe Harriet – care plutea cu faţa în jos – a cuprins-o un val frenetic de frisoane. Încercase să

ridice puţin, pe furiş, capul într-o parte, ca să mai tragă o gură mică de aer pe nas, dar n-a reuşit. Plămânii nu îi mai rezistau, zvâcneau incontrolabil, umflându-se după aer sau, dacă nu aer, atunci măcar apă, şi chiar în momentul în care gura i s-a deschis involuntar, a ţâşnit la suprafaţă cu un tremur puternic şi-a inspirat adânc, adânc, adânc.

Uşurarea pe care a simţit-o a fost aşa de mare, încât aproape c-a vârât-o iar sub apă. S-a prins stângace, cu o mână, de peretele alunecos şi a tras cu putere, cu putere, cu putere aer în piept: aer delicios, aer pur şi profund, aer ce-i pătrundea în trup asemeni unui cântec. Nu ştia unde e Danny, nu ştia dacă nu cumva o urmăreşte şi nici nu-i mai păsa. Numai respiraţia conta – iar dacă aceasta avea să fie ultima dată când respira, atunci aşa să fie.

Deasupra ei: un pocnet puternic. Deşi prima dată s-a gândit la pistol, nu a făcut nicio mişcare. *N-are decât să mă împuşte*! îşi zise fata, trăgând în continuare aer în piept, cu ochii umezi de recunoştinţă. Orice era mai bun decât înecul.

Apoi un fascicul de raze de soare luciră verzi-aurii şi catifelate pe suprafaţa întunecată a apei, iar Harriet se uită în sus tocmai la timp ca să vadă o pereche de picioare care se bălăngăneau printr-o gaură din acoperiş.

Şi chiar atunci se rupse şi scândura.

* * *

În momentul când apa năvăli spre el, pe

Danny îl cuprinse o spaimă îngrozitoare. Într-o străfulgerare confuză, în minte îi răsări avertismentul de demult al tatălui său, să-şi ţină respiraţia şi să stea cu gura închisă. Apoi apa îl izbi în urechi, iar Danny emise un urlet cu gura închisă, holbându-se terifiat în întunecimea verde.

Se duse la fund. Apoi – în mod miraculos – atinse cu picioarele fundul rezervorului. Sări în sus, se agăţă, scuipă apă, se înălţă şi ţâşni la suprafaţă ca o torpilă. În punctul maxim al saltului apucă să ia o gură de aer, apoi alunecă din nou sub apă.

Mâl şi tăcere. I se păru că apa se ridică doar cu vreo treizeci de centimetri deasupra capului său. Şi sus, deasupra, suprafaţa ei strălucea într-un verde luminos, iar el sări din nou de pe fund – prin straturile de verde ce deveneau tot mai străvezii pe măsură ce urca – şi ieşi iar la lumină, cu un plescăit. Parcă îi era mai uşor dacă-şi ţinea braţele pe lângă corp şi nu dădea din ele, aşa cum făceau înotătorii.

Tot sărind la suprafaţă şi trăgând aer în piept, reuşi să se orienteze. Rezervorul era acum în plin soare. Lumina pătrundea prin secţiunea prăbuşită din acoperiş. Pereţii verzi, plini de mâzgă, erau lugubri şi înspăimântători. După vreo două-trei sărituri, zări scara undeva în stânga lui.

Oare o să ajungă la ea? se întrebă în timp ce apa îi acoperea capul. De ce nu? O să încerce. N-avea altă soluţie mai bună.

Ieşi din nou la suprafaţă. Atunci – cu un şoc

dureros şi atât de acut, încât respiră la momentul nepotrivit – o văzu pe puştoaică. Se agăţase cu ambele mâini de ultima treaptă a scării.

Avea oare vedenii? se întrebă el în timp ce cobora din nou în adâncuri, tuşind, iar şiruri de bule de aer îi trecură prin faţa ochilor. Pentru că în acel moment chipul copilei l-a şocat: preţ de o clipă – stranie – n-a mai fost deloc fata la care se uita, ci acea doamnă bătrână: *E. Cleve*.

Sufocându-se şi gâfâind, se ridică din nou la suprafaţa apei. Nu, nu era nicio îndoială: era puştoaica şi era încă în viaţă. Pe jumătate înecată şi arătând foarte slăbită, cu ochii ei întunecaţi pe faţa de-o paloare bolnăvicioasă. Această ultimă imagine i-a rămas întipărită lui Danny pe retină în timp ce se scufunda din nou în apa întunecoasă.

A sărit din nou, exploziv, la suprafaţă. Acum fata se lupta, se agăţa tare, îşi săltase un genunchi şi se cocoţa tot mai sus pe scară. Danny se aruncă într-acolo, dând s-o apuce de gleznă şi provocând un val de spumă albă, dar nu izbuti, iar apa îl înghiţi iar.

La următoarea săritură se agăţă de treapta de jos, care, fiind ruginită şi alunecoasă, îi fugi printre degete. Sări iar din apă, încleştându-se de treaptă, de data asta cu ambele mâini. Fata era deasupra lui, pe scară, şi se cocoţa în faţa lui ca o maimuţă. Apa curgea şiroaie din ea direct pe faţa lui, întoarsă într-o parte. Cu o energie stârnită de furie, Danny se înălţă pe braţe, însă treapta de metal ruginit scrâşni sub greutatea lui de parcă ar

fi fost o fiinţă vie. Exact deasupra lui o treaptă se curbă sub tenisul fetei. O văzu cum ezită, cum se apucă de balustrada de pe marginea de sus, în timp ce piciorul îi flutură în gol. *N-o s-o ţină*, se gândi el consternat, privind cum se balansează, se îndreaptă şi-şi aruncă un picior deasupra rezervorului. *Şi dacă n-o s-o ţină*, *asta e*…

Bara de fier se frânse în pumnii lui Danny. Cu o singură mişcare, rapidă şi fragmentată, ca nişte rămurele sfărâmicioase tăiate de pe o creangă, Danny se prăvăli pe scară, căzu printre treptele corodate de rugină şi se trezi iar în rezervor.

Cu mâinile pline de rugină, Harriet reuşi să se aburce deasupra şi căzu în faţă, gâfâind, drept pe scândurile fierbinţi. Undeva în depărtarea adâncă şi albastră se auzea un tunet. Soarele era ascuns după un nor, iar vântul puternic, ce clătina vârfurile copacilor, o făcu să tremure uşor. Între ea şi scară se afla o porţiune de acoperiş uşor curbată spre interior, cu câteva scânduri aplecate în jos până undeva, la o gaură imensă. Îşi auzea propria respiraţie hârâind tare, incontrolabil, un sunet panicat care-i făcea rău, iar când se ridică pe braţe şi genunchi, simţi o durere ascuţită, care-o împungea într-o parte.

Apoi din interiorul rezervorului ţâşni o pală de spumă agitată. Harriet se lăsă pe burtă, respirând neregulat, începu să înainteze pe porţiunea de acoperiş prăbuşită – şi i se strânse inima în momentul în care scândurile începură să se lase tot mai jos sub greutatea ei şi să se aplece

periculos, scârţâind, înspre apă.

Se căţără iar înapoi, gâfâind – şi tocmai la timp, deoarece o bucată dintr-o scândură se rupse şi căzu drept în apă. Apoi prin gaura aceea de deasupra, de sus, ţâşni un şuvoi surprinzător de apă, iar câţiva stropi răzleţi o atinseră pe faţă şi pe braţe.

Un urlet strangulat – umed şi gâlgâitor – izbucni violent de jos. De-acum nemişcată, de fapt împietrită de groază, Harriet înaintă încet-încet, pe braţe şi genunchi. Deşi ameţea doar când se uita în jos pe gaura aia, n-a putut să se abţină. Lumina zilei, ce pătrundea prin acoperişul spart, scălda rezervorul, iar interiorul lui strălucea, învăluit de-acum într-o lumină verde, de smarald: verdele mlaştinilor şi al junglelor din oraşele părăsite ale lui Mowgli. Stratul de alge, verde ca iarba, se spărsese de parcă ar fi fost de gheaţă şi nişte vinişoare negre despicau suprafaţa opacă a apei.

Şi-atunci, *pleosc*! apăru Danny Ratliff, alb la faţă şi gâfâind, cu părul lui negru lipit pe frunte. Mâna lui bâjbâia înnebunită, căutând să se agaţe de scară – dar nu mai exista nicio scară, după cum vedea de sus Harriet, care privea, clipind des, apa verzuie. Scara se rupsese pe la un metru şi jumătate deasupra suprafeţei apei, mult prea sus ca Danny să mai ajungă la ea.

În timp ce ea privea îngrozită, mâna lui Danny se scufundă în apă, fiind ultima parte din el care dispăru: cu unghiile rupte şi încleştându-se în gol.

Apoi îi apăru şi capul, deşi nu suficient de sus, cu pleoapele fluturându-i şi cu răsuflarea gâlgâindu-i urât.

El o vedea acolo sus. Încerca să-i zică ceva. Se topea şi se zbătea ca o pasăre fără aripi, iar zbaterea lui i-a stârnit Harrietei un sentiment pe care nu-l putea defini. Cuvintele i-au ieşit din gură ca o bolboroseală indistinctă în timp ce alunecă din nou sub apă şi dispăru, iar din el se mai văzu doar un smoc de păr plin de buruieni şi nişte balonaşe de aer înspumate şi albe se ridicară pe suprafaţa vâscoasă a apei.

Totul era liniştit. Numai balonaşele continuau să se ridice. Danny mai ieşi o dată la suprafaţă, cu chipul cumva topit şi gura ca o gaură neagră. Se agăţase de nişte scânduri care pluteau, dar care nu aveau cum să-i susţină greutatea, şi în timp ce se prăbuşea din nou în apă, ochii lui larg deschişi au privit în ochii Harrietei – acuzator, disperat, ca ochii unui cap ghilotinat ridicat în faţa unei mulţimi. Dădea din gură, încerca să vorbească şi scoase un cuvânt incomprehensibil, gâfâit, care a fost înghiţit de ape odată cu el.

Bătea un vânt puternic, care-i făcea Harrietei pielea de găină pe braţe şi vântura frunzele prin toţi copacii, şi dintr-odată, într-o singură suflare, cerul se întunecă, devenind de un cenuşiu de bazalt. Apoi picăturile de ploaie începură să zornăie pe acoperiş într-o rafală prelungită, de parcă ar fi fost un duş de pietricele.

Era o ploaie caldă, potopitoare, parcă

tropicală, o vijelie din acelea cum erau pe Gulf Coast în timpul sezonului uraganelor. Zornăia cu putere pe acoperişul spart – dar nu atât de tare încât să acopere gâlgâiturile şi plescăiturile de dedesubt. Picăturile de ploaie săltau ca nişte peştişori mici şi argintii pe suprafaţa apei.

Harriet fu cuprinsă de un acces de tuse. Apa îi intrase şi pe gură, şi pe nas, iar gustul acela infect îi pătrunsese până la piele. Acum, în timp ce ploaia o bătea în faţă, scuipă pe scânduri, se întoarse cu spatele şi îşi roti capul înainte şi-napoi, aproape înnebunită de zgomotul acela nenorocit ce reverbera până sus în rezervor – un zgomot, îi trecu ei prin cap, probabil nu foarte diferit de zgomotele pe care le scosese Robin când fusese strangulat şi ucis. Îşi imaginase că s-a întâmplat „curat” şi rapid, fără zbateri şi gâlgâieli umede şi urâte, doar cu un pocnet din palme şi un norişor vag de fum. Iar mângâierea adusă de gândul acesta o izbi: ce grozav că a dispărut de pe faţa pământului, ce plăcere că a pierit, că i-a ieşit din cap, *puf*, ca o stafie. De-acum lanţurile zornăiau goale pe podea.

De pe pământul fierbinte, plin de verdeaţă, se ridicau aburi. Undeva jos, ceva mai departe, în bălării, zăcea Transăm-ul ghemuit într-o linişte tulburătoare, intimă, cu picăturile de ploaie strălucind pe capotă într-un strat ca o ceaţă fină, alburie. Înăuntru ar fi putut să fie foarte bine un cuplu care se săruta. Adesea, în anii ce aveau să vină, Harriet îl va vedea exact aşa – nemişcat, orb,

discret, fără să reflecte lumina, undeva la marginile străvezii, subţiri şi mute ale viselor ei.

* * *

Era deja ora două când Harriet, după ce s-a oprit să asculte (şi totul era în regulă), intră pe uşa din spate. În afară de domnul Godfrey (care nu părea s-o recunoască) şi doamna Fountain, care i-a aruncat o privire exagerat de ciudată de pe veranda ei (căci era murdară, era acoperită cu nişte filamente întunecate de mâl, care i se lipiseră de piele şi apoi se uscaseră în bătaia soarelui), nu s-a întâlnit cu nimeni altcineva. După ce s-a uitat atentă în ambele direcţii, s-a repezit pe hol, apoi în baia de jos, şi a încuiat uşa în urma ei. Gustul de putreziciune o îneca şi îi stăruia, insuportabil, în gură. Şi-a scos hainele (mirosul era oribil, iar cămaşa de cercetaşă pe care şi-a dat-o jos peste cap era s-o facă să vomite), le-a aruncat pe toate în cadă şi-a dat drumul la apă peste ele.

Edie le povestea adesea cum era cât pe-aci să moară de la o stridie la o nuntă în New Orleans. „Aşa de rău nu mi-a fost niciodată”. A ştiut că stridia era stricată, povestea ea, din momentul în care a gustat-o. A scuipat-o imediat în şerveţel, dar în câteva ore a doborât-o şi-a trebuit să fie dusă la Spitalul Baptist. Cam în acelaşi fel, din momentul în care lui Harriet i-a intrat în gură apa din rezervor, a ştiut că o să-i facă rău. Putreziciunea îi intrase în piele. Nimic n-avea s-o mai scoată de acolo. Şi-a clătit mâinile şi gura, a

făcut gargară cu Listerine şi-a scuipat, şi-a pus palmele căuş sub robinetul de apă rece şi-a băut, a băut întruna, dar mirosul pătrunsese peste tot, inclusiv în apa curată. Mirosul acela de putreziciune venea şi dinspre hainele murdare aruncate în baie. Se înălţa, pătrunzător şi cald, din porii pielii ei. Harriet a turnat în cadă jumătate de cutie de detergent Mr. Bubble, până când spuma aproape că a dat pe afară. Dar chiar şi după ce s-a clătit cu apă de gură de i-a amorţit toată, gustul acela încă persista neplăcut, asemeni unei afte pe vârful limbii, şi-i reamintea extrem de percutant şi detaliat creatura aceea umflată, pe jumătate înecată, care sălta pe apă lângă peretele întunecat al rezervorului.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Harriet, o strigă mama ei. Tu eşti?

Harriet nu făcea niciodată baie la parter.

— Da, mami! strigă Harriet după o mică pauză, acoperind zgomotul apei ce ţâşnea cu putere din robinete.

— Faci mizerie pe-acolo?

— Nu, mami! îi strigă Harriet, uitându-se încruntată la mizeria din jur.

— Ştii că nu-mi place să te speli în baia asta.

Harriet n-a mai putut să răspundă. O apucase un val de crampe. Aşezându-se pe marginea căzii şi privind fix la uşa încuiată a băii, s-a apucat cu ambele mâini de gură şi s-a legănat înainte şi-napoi.

— Ai face bine să nu laşi mizerie pe-acolo! i-a

strigat maică-sa.

Apa pe care Harriet tocmai o băuse de la robinet îi venea înapoi pe gât. Cu un ochi la uşă, ieşi din cadă şi, cocoşată de durerea din abdomen, păşi pe vârfuri cât mai silenţios posibil spre mica toaletă. Îndată ce îşi luă mâinile de la gură, din ea ţâşni, *vâj*, un jet puternic şi surprinzător de apă împuţită, care mirosea exact la fel ca apa stătută în care se înecase Danny Ratliff.

* * *

În baie Harriet bău din nou apă rece de la robinet, îşi spălă hainele şi se spălă şi ea. Apoi goli cada, o frecă bine cu Cornet, o curăţă de mâl şi nisip şi după aceea se băgă din nou în cadă şi se mai clăti o dată. Dar duhoarea aceea întunecată de putreziciune îi intrase peste tot, aşa încât, cu tot săpunul şi apa folosite, încă se mai simţea murată şi înmuiată în duhoarea decolorată şi îngrozitoare ce se lipise de ea, ca un pinguin înmuiat tot în petrol, pe care-l văzuse într-o revistă *National Geographic* la Edie acasă, stând jalnic într-un lighean, cu aripioarele slinoase uşor ridicate, ca să nu se atingă de corpul mânjit.

Harriet a mai clătit şi frecat o dată cada. Şi-a stors hainele pline de apă, după care le-a întins la uscat. A pulverizat Lysol, apoi s-a dat şi pe ea cu un parfum dintr-o sticlă prăfuită, verde, cu o dansatoare de flamenco pe etichetă. Harriet era acum curată, rozalie şi ameţită de căldură, dar, cu tot parfumul, umezeala din baia plină de aburi conţinea încă un iz apăsător de putreziciune,

aceeaşi aromă greoaie pe care o simţea şi pe limbă.

Încă nişte apă de gură, se gândi ea şi, fără niciun semn prevestitor, din gură îi ţâşni din nou un jet penibil de vomă.

Când a terminat şi cu asta, Harriet s-a întins pe jos, pe podeaua rece, cu obrazul pe placa de gresie de un verde ultramarin. Îndată ce s-a simţit în stare să stea în picioare, s-a târât până la chiuvetă şi a frecat-o bine cu un prosopel. Apoi s-a înfăşurat într-un prosop şi s-a furişat sus, la ea în cameră.

Îi era aşa de rău şi se simţea aşa de ameţită şi de epuizată, încât înainte de a-şi da seama ce face, a tras cuvertura la o parte şi s-a suit în pat, în patul în care nu mai dormise de câteva săptămâni. Dar se simţea ca în paradis, nu-i mai păsa de nimic altceva şi – cu toată durerea acută din stomac – a căzut într-un somn adânc.

* * *

Mama ei a fost cea care a trezit-o. Era în amurg. Pe Harriet o durea stomacul şi o usturau ochii, aşa cum se întâmplase atunci când avusese conjunctivită.

— Ce-i? întrebă ea, ridicându-se cu greutate pe coate.

— Ţi-e rău?

— Nu ştiu.

Mama Harrietei s-a aplecat peste ea, i-a pus mâna pe frunte şi-apoi, încruntând din sprâncene, s-a dat înapoi.

— Ce-i cu mirosul ăsta?

Cum Harriet nu i-a răspuns, maică-sa s-a aplecat în faţă şi a început să o adulmece, suspicioasă.

— Te-ai dat cu colonia aia verde? o întrebă ea.

— Nu, mami.

Minţitul devenise deja un obicei şi era mai bine să zică *nu* acum, cât încă mai exista îndoiala.

— Nu e bună.

Tatăl Harrietei îi făcuse cadou mamei o dată, de Crăciun, parfumul ăla limoniu, cu dansatoarea de flamenco pe etichetă. Stătea acolo, pe etajeră, nefolosit de ani de zile şi devenise parte din baie încă de când Harriet era mică.

— Dacă vrei să te dai cu parfum, o să-ţi iau eu de la drogherie o sticluţă de Chanel no. 5. Sau Norell – cu ăsta se dă mama mea. Mie, personal, nu-mi place Norellul, e puţin cam tare…

Harriet închise ochii. Dacă stătea în şezut, simţea cum i se face iar greaţă. De-abia pusese capul pe pernă, când mama ei apăru din nou, de data asta cu un pahar cu apă şi o aspirină.

— Poate că ar fi bine să mănânci o farfurie cu supă, zise ea. O s-o sun pe mama, să văd dacă n-are ea vreo supă sau ceva.

Cât timp mama ei a fost plecată, Harriet s-a dat jos din pat şi, înfăşurată în şalul ei afgan croşetat şi aspru, s-a târât pe hol până la baie. Podeaua era rece. La fel şi scaunul de toaletă. Voma (puţină) a făcut loc diareii (abundentă). După aceea, în timp ce s-a spălat la chiuvetă, a

fost şocată când a văzut în oglinda de la dulăpiorul de medicamente ce ochi roşii avea.

Tremurând, s-a strecurat înapoi în pat. Deşi simţea greutatea pledurilor pe picioare, nu i se părea că-i ţin de cald.

Apoi mama ei a scuturat bine termometrul.

— Uite, zise ea. Deschide gura.

Şi i l-a vârât acolo.

Harriet zăcea întinsă pe spate, cu ochii în tavan. Stomacul îi gâlgâia. Gustul mâlos de apă stătută încă o mai bântuia. A aţipit şi-a avut un vis cu o soră medicală care semăna cu doamna Dorrier de la Serviciul Sanitar şi care-i spunea că a fost muşcată de un păianjen veninos şi că o transfuzie de sânge avea să-i salveze viaţa.

Eu, zicea Harriet. Eu l-am omorât.

Doamna Dorrier şi alte câteva persoane montau aparatura pentru transfuzie. Cineva a zis: „Acum e pregătită”.

— Nu vreau! spunea Harriet. Lăsaţi-mă-n pace!

— Bine, bine, a spus doamna Dorrier şi a plecat.

Harriet nu se simţea confortabil. Mai erau şi alte doamne care tândăleau pe acolo, zâmbindu-i Harrietei şi şuşotind, dar niciuna nu se oferea s-o ajute în vreun fel sau s-o întrebe despre decizia ei de a muri, cu toate că de fapt Harriet nici n-ar fi vrut ca ele să facă aşa ceva.

— Harriet? spuse mama ei şi, cu o tresărire, fata se ridică în fund.

În dormitor era întuneric. Termometrul îi dispăruse din gură.

— Uite-aici, îi zise mama.

Aburul cu miros de cârne ce venea dinspre bol era pătrunzător şi-i făcea greaţă.

Harriet zise, trecându-şi mâna peste faţă:

— Nu vreau.

— Dar te rog, draga mea!

Agitată, mama Harrietei împinse cupa de punci spre ea. Era făcut dintr-o sticlă rubinie şi era o cupă pe care Harriet o iubea, într-o după-amiază, pe neaşteptate, Libby a scos-o din vitrina ei cu porţelanuri, a împachetat-o în ziar şi i-a dat-o să o ducă acasă, tocmai pentru că ştia că Harrietei îi plăcea aşa de mult cupa aceea. Iar acum, în încăperea întunecoasă, cupa strălucea drept în inima Harrietei, întunecată şi cu scânteieri sinistre, rubinii.

— Nu! zicea ea, întorcând capul dinspre cupa care i se vâra cu insistenţă în faţă. Nu, nu!

— Dar, Harriet! i se adresă mama pe tonul acela repezit, de fostă debutantă la bal, ton şfichiuitor şi ţâfnos, ce denota o irascibilitate care nu îngăduia niciun fel de opoziţie.

Şi iat-o din nou, chiar sub nasul ei. Harriet nu mai avea încotro: trebuia să se ridice şi să mănânce. A înghiţit pe nerăsuflate supa, lichidul acela cu miros de carne, care-i făcea greaţă, încercând să nu vomite. Când a terminat, s-a şters cu un şerveţel de hârtie oferit de mama ei – şi apoi, fără niciun semnal de avertisment, *gâlg*, jetul

a ţâşnit din nou, revărsându-se peste pleduri, cu bucăţi de pătrunjel şi tot restul.

Mama Harrietei a scos un scâncet scurt. În mod straniu, iritarea ei o făcea să pară foarte tânără, de parcă ar fi fost o babysitter nervoasă într-o noapte cu probleme.

— Îmi pare rău, zise Harriet pe un ton jalnic.

Voma mirosea a apă băltită amestecată cu supă de pui.

— Ah, draga mea, ce mizerie! Nu, nu te pune… zise Charlotte, cu o notă de panică în voce, în momentul în care Harriet, stoarsă de vlagă, încercă să se lase pe spate chiar în mizeria aia.

Apoi s-a întâmplat ceva foarte ciudat şi foarte brusc. Pe Harriet o orbi o lumină puternică din tavan. Era aplica de sticlă din hol. Fata îşi dădu seama, uimită, că nu se mai afla în patul ei şi nici măcar în dormitorul ei, ci zăcea pe jos în holul de la etaj, într-un spaţiu îngust dintre două teancuri de ziare. Dar cel mai ciudat era faptul că Edie, care arăta sumbru, palidă şi nerujată, stătea în genunchi lângă ea.

Harriet – total dezorientată – a ridicat un braţ şi şi-a răsucit capul dintr-o parte în alta. Între timp mama ei s-a aplecat şi mai tare peste ea, plângând zgomotos, dar Edie a oprit-o, întinzând o mână spre ea:

— Las-o să respire!

Harriet zăcea pe duşumeaua din lemn tare şi se minuna. În afară de uimirea provocată de faptul că era în cu totul alt loc, primul gând care-a izbit-o

a fost că o dureau şi capul, şi gâtul – rău de tot. Al doilea gând a fost acela că Edie n-avea de ce să fie la etaj. Harriet nu-şi mai amintea când intrase ultima oară Edie la ele acasă altundeva decât în holul de jos, de la intrare (care era păstrat relativ curat, pentru vizitatori).

— Cum am ajuns aici? a întrebat-o pe Edie, dar vorbele nu i-au ieşit aşa cum ar fi vrut (gândurile îi erau încâlcite şi strivite unele de altele) şi-atunci a înghiţit mai întâi în sec, apoi a încercat din nou.

Dar Edie a dus degetul la gură, silind-o să tacă. O ajută să se ridice în şezut, iar Harriet, uitându-se la braţele şi picioarele ei, constată cu surprindere că era îmbrăcată în alte haine.

De ce sunt îmbrăcată altfel? încercă ea să întrebe, dar nici întrebarea asta nu îi ieşi ca lumea. Încercă, vajnică, să articuleze propoziţia.

— Şştttt! zise Edie, punându-i Harrietei un deget la buze.

Apoi, întorcându-se spre mama Harrietei (undeva în fundal, retrasă în spatele lor, Allison stătea şi plângea, cu o figură chinuită şi muşcându-şi unghiile), întrebă:

— De cât timp durează?

— Nu ştiu, răspunse mama fetei, ducându-şi mâinile la tâmple.

— Charlotte, este important. A făcut o criză!

* * *

Sala de aşteptare de la spital era tot aşa de instabilă şi strălucitoare ca un vis. Totul strălucea

mult prea puternic – sclipitor de curat la suprafaţă –, dar dacă te uitai de foarte aproape, scaunele erau uzate şi jerpelite. Allison citea o revistă de copii terfelită, iar două doamne cu un aer oficial şi cu ecusoane încercau să stea de vorbă cu un bătrân cu faţa vlăguită aflat vizavi de ele. Tipul se trântise greoi în fotoliu şi se aplecase mult în faţă, de parcă ar fi fost beat, iar acum se holba la podea, cu mâinile vârâte între genunchi şi cu o pălărie elegantă, semănând cu cele tiroleze, lăsată pe o parte, peste un ochi.

— Ei bine, nu poţi să-i zici nimic, tot bodogănea el, dând din cap. Nu, n-ar lăsa-o mai moale pentru nimic în lume.

Doamnele s-au uitat una la alta. Una s-a aşezat lângă el.

Şi-atunci s-a făcut întuneric, iar Harriet mergea pe jos, singură, printr-un oraş ciudat, cu nişte clădiri înalte. Trebuia să înapoieze nişte cărţi la bibliotecă înainte de ora închiderii, dar străzile deveneau tot mai înguste şi deodată s-a trezit în faţa unei grămezi mari de pietre. *Trebuie să găsesc un telefon*, se gândi ea.

— Harriet?

Era Edie. Acum stătea în picioare. Pe uşa batantă din spate apăruse o asistentă medicală ce împingea un scaun cu rotile gol.

Era o asistentă tânără, plinuţă şi drăguţă, dată cu rimel negru, cu nişte sprâncene desenate artistic, cu nişte cozi arcuite, fardată puternic în jurul ochilor şi cu un semicerc rozaliu de la pometi

până spre coada sprâncenelor – ceea ce o făcea să arate (sau aşa i se păru Harrietei) precum cântăreţii machiaţi de la opera din Beijing. După-amiezile ploioase de la Tatty de acasă, când ea stătea întinsă pe jos, cu două albume, *Teatrul Kabuki din Japonia* şi *Marco Polo ilustrat din 1880*. Kublai Han într-un palanchin pictat, ah, şi toate măştile şi dragonii, şi paginile aurite, şi hârtia subţire – toată Japonia şi toată China se aflau acolo, în micuţa bibliotecă misionară de la baza scării!

Pluteau prin holul luminat orbitor. Turnul şi corpul neînsufleţit din apă dispăruseră deja într-un soi de vis îndepărtat şi nu mai rămăsese nimic din toată povestea, doar durerea ei de stomac (feroce, cu nişte ace dureroase care o împungeau şi apoi se mai domoleau) şi, în plus, teribila durere de cap. Apa aia stătută făcuse să-i fie rău şi ştia că ar fi trebuit să le spună, că trebuiau să ştie adevărul ca s-o poată vindeca, *dar nu trebuie să le spun*, se gândi ea, *nu pot să le spun*.

Certitudinea îi declanşă o senzaţie de visare, de tihnă. În timp ce îi împingea scaunul pe coridorul lucios, ca al unei navete spaţiale, asistenta se aplecă puţin spre Harriet şi o bătu uşor pe obraz, iar Harriet – fiind bolnavă, deci mai maleabilă ca de obicei – o lăsă s-o facă fără să se plângă. Sora avea o mână moale şi răcoroasă, cu inele de aur.

— E-n regulă? o întrebă în vreme ce continua să-i împingă scaunul (cu Edie lipăind grăbită în

urma lor şi paşii ei răsunând cu ecou pe plăcile de gresie) până într-o mică zonă semicomună, după care transfe lăi aiycm în uimi ni

Harriet a trebuit să suporte să fie învelită într-un halat, apoi culcată pe spate, pe o hârtie foşnitoare, şi s-o lase pe asistentă să-i ia temperatura o, Dumnezeule!

da, într-adevăr, fata e bolnavă şi să-i ia şi sânge. Apoi s-a ridicat supusă în şezut, a băut o ceaşcă dintr-un medicament cu gust de cretă, iar asistenta i-a zis c-o să-i facă bine la stomac. Edie stătea vizavi, pe un scăunel, lângă un dulăpior de sticlă cu medicamente şi un cântar vertical, din acela mecanic, cu greutate. Şi iată că, după ce sora a tras draperia şi a plecat, au rămas doar ele două, iar Edie i-a pus o întrebare la care Harriet a răspuns numai pe jumătate, în primul rând pentru că pe jumătate rămăsese acolo, în încăpere, având încă în gură gustul de cretă al medicamentului, dar cealaltă jumătate a fiinţei ei înota printr-un râu rece, care avea o lucire argintie rea, de parcă ar fi fost o peliculă de benzină arzând sub lumina lunii, şi un curent subacvatic o apucase de picioare şi-o ţâra departe, iar un bătrân oribil, cu o căciulă de blană udă, alerga de-a lungul malului, zbierând nişte cuvinte pe care Harriet nu putea să le audă…

— Bine. Acum te rog să te ridici în şezut.

Harriet s-a trezit că se uită în sus, la un necunoscut îmbrăcat în alb. Nu era american, ci indian, indian din India, cu părul negru-albăstrui

şi cu nişte ochi stinşi, melancolici. A întrebat-o dacă ştie cum o cheamă şi unde se află. I-a luminat chipul cu un fascicul ascuţit de lumină. S-a uitat cu lumina aceea în ochii ei, în nas şi în urechi. A palpat-o pe stomac şi la subsuori cu nişte mâini reci ca gheaţa, care-o făceau să zvâcnească.

— A fost prima ei criză?

Din nou cuvântul acela.

— Da.

— Ai tras ceva pe nas sau ai gustat ceva neobişnuit? a întrebat-o doctorul pe Harriet.

Privirea fixă din ochii lui o stânjenea pe Harriet, dar ea a dat din cap că nu.

Doctorul i-a ridicat uşurel bărbia cu degetul arătător, iar Harriet îi văzu nările umflându-se.

— Te doare gâtul? a întrebat-o el pe un ton mieros.

O auzi pe Edie exclamând de undeva, de foarte departe:

— Cerule, ce-i acolo, pe gâtul ei?

— O decolorare a pielii, a zis medicul, palpând locul cu vârfurile degetelor şi-apoi apăsând tare cu degetul mare. Doare?

Harriet a scos un sunet nedefinit. Nu interiorul gâtului o durea pe ea, ci mai degrabă partea exterioară. Iar nasul – unde o izbise pistolul la recul – era teribil de dureros la atingere, dar, deşi ea şi-l simţea foarte umflat, nimeni nu părea să observe.

Doctorul i-a ascultat inima şi-a pus-o pe Harriet să scoată limba. S-a uitat fix, intens, la

gâtul ei cu lanterna aceea. Simţindu-se inconfortabil şi cu dureri în maxilar, Harriet şi-a aruncat ochii la trusa cu instrumente şi borcanul cu dezinfectant de pe masa de alături.

— E-n regulă, a zis doctorul cu un oftat, îndepărtând spatula linguală.

Harriet s-a culcat iar. Stomacul i se strângea şi avea crampe dureroase. Lumina pulsa portocalie prin pleoapele ei închise.

Edie vorbea cu doctorul.

— Neurologul vine o dată la două săptămâni, îi spunea el. Poate că o să vină cu maşina de la Jackson mâine sau poimâine…

Continua să vorbească monoton. Încă un junghi de durere străbătu stomacul Harrietei – unul cumplit, care-o făcu să se ghemuiască pe-o parte şi să se ţină cu mâinile de abdomen. Apoi durerea încetă. *OK*, se gândi Harriet, slăbită dar uşurată. *Bine c-a trecut, bine c-a trecut…*

— Harriet! o strigă Edie tare – aşa de tare, încât Harriet îşi dădu seama că, probabil, adormise din nou sau era pe cale s-o facă. Uită-te la mine.

Harriet deschise supusă ochii, expunându-i la acea strălucire dureroasă.

— Uitaţi-vă la ochii ei. Vedeţi ce roşii sunt? Par infectaţi.

— Simptomele sunt discutabile. Va trebui să aşteptăm până mâine, când vin rezultatele analizelor.

Lui Harriet stomacul îi zvâcni iar violent. Se

rostogoli pe burtă, cât mai departe de lumină. Ştia ea foarte bine de ce avea ochii roşii: îi erau arşi de apă.

— Dar diareea? Şi febra? Şi… o, Doamne, urmele alea negre de pe gât? Arată de parcă ar fi vrut s-o stranguleze cineva. Dacă vreţi să ştiţi ce cred eu…

— S-ar putea să fie o infecţie de vreun fel, dar crizele de epilepsie nu sunt febrile. Febrile…

— Ştiu ce înseamnă. Am fost soră de caritate, domnule, zise tăios Edie.

— Ei bine, atunci ar trebui să ştiţi că orice disfuncţie a sistemului nervos este prioritară, replică la fel de tăios medicul.

— Şi celelalte simptome…

— Sunt discutabile, cum v-am zis. În primul rând o să-i dăm un antibiotic şi o s-o punem la perfuzii. Până mâine după-amiază o să avem şi rezultatul electrolizei şi al analizelor de sânge.

Harriet urmărea acum conversaţia îndeaproape, aşteptând momentul în care să poată vorbi. Dar până la urmă nu mai avu răbdare şi aruncă brusc:

— Eu trebuie să plec.

Edie şi medicul s-au întors şi s-au uitat amândoi la ea.

— Foarte bine. Pleacă, pleacă, îi zise medicul, fluturând mâna spre Harriet cu un gest regal şi exotic, de parcă ar fi fost un maharajah.

Când fata sări jos de pe masă, îl auzi strigând după asistentă.

Dar dincolo de draperie nu era nicio asistentă şi nici nu veni vreuna, aşa că Harriet, disperată, o porni pe hol. O altă asistentă – cu ochii mici şi lucitori că ai unui elefant – ieşi greoaie din spatele unui birou.

— Cauţi ceva? o întrebă ea.

Apoi, scârţâind din toate încheieturile, se întinse leneşă, dând s-o apuce de mână pe Harriet.

Harriet, speriată de lentoarea ei, îi împinse mâna la o parte şi o luă din loc. În timp ce plutea, uşor ameţită, pe holul fără ferestre, atenţia îi era concentrată cu totul asupra uşii de la capătul coridorului, pe care scria „Femei”, şi, cum trecu în grabă pe lângă o firidă cu nişte scaune, nu se opri să se uite când i se păru că aude o voce strigând-o:

— Hat!

Şi-apoi iată-l acolo pe Curtis, care-i ieşi în faţă. În spatele lui, cu mâna pe umărul acestuia, stătea predicatorul {*furtuni cu fulgere*, *şerpi cu clopoţei*), cu chipul lui inconfundabil, pe care se distingea semnul acela roşu-sângeriu, ca o ţintă, şi îmbrăcat tot în negru.

Harriet îi fixă o clipă cu privirea. Apoi se întoarse şi-o luă la goană pe holul antiseptic, scăldat în lumină. Podeaua era alunecoasă. Simţi cum îi fug picioarele de sub ea şi se prăbuşi cu faţa în jos, rostogolindu-se apoi pe spate şi punându-şi o mână la ochi.

Se auziră paşi grăbiţi – pantofi cu tălpi de cauciuc scârţâind pe plăcile de gresie – şi, până să

se dezmeticească Harriet, prima asistentă care se ocupase de fată (tânăra cu cercei şi cu machiaj strident) era în genunchi, lângă ea. *Bonnie Fenton*, aşa scria pe ecusonul ei.

— Sus fetiţa! îi zise ea pe un ton vesel. Te-ai lovit?

Harriet se agăţă de braţul ei şi se uită fix, concentrându-se din răsputeri, la faţa pictată vesel a asistentei. *Bonnie Fenton*, repetă ea în gând, de parcă numele ar fi fost o formulă magică ce ar fi putut să o apere de rău. *Bonnie Fenton*, *Bonnie Fenton*, *Bonnie Fenton*, *asistentă calificată*…

— De aia nu trebuie să alergăm pe holuri! zise asistenta.

Femeia nu vorbea cu Harriet, ci se adresa teatral unui terţ, şi undeva mai încolo, pe hol, Harriet îi văzu pe Edie şi pe doctor apărând din cămăruţa cu draperie. Simţind ochii predicatorului arzând-o în spate, Harriet îşi adună puterile, fugi la Edie şi o cuprinse cu mâinile de talie.

— Edie, ia-mă acasă, ia-mă acasă! strigă ea.

— Harriet, ce-i cu tine?

— Dacă mergi acasă, cum putem să mai aflăm ce ai? întrebă doctorul.

Bărbatul încerca să fie prietenos, dar faţa lui căzută avea o expresie de ceară topită sub găvanele ochilor, fapt care Harrietei i se păru brusc înspăimântător. Fata începu să plângă.

O bătaie neglijentă pe umăr: aşa făcea Edie de obicei, te bătea uşor pe umăr, vioi şi profesional, iar asta o făcu pe Harriet să plângă şi mai tare.

— Şi-a pierdut minţile.

— De obicei după o criză de epilepsie pacienţii sunt somnoroşi. Dar dacă e aşa de agitată, putem să-i dăm ceva care s-o ajute să se relaxeze.

Harriet privi cu teamă în urmă, peste umăr, dar holul era gol. Se aplecă şi îşi pipăi genunchiul, care o durea după ce alunecase pe podeaua spitalului. Fugise de cineva, căzuse şi se lovise. Partea asta era cât se poate de adevărată. Nu visase.

Asistenta Bonnie o desprinse pe Harriet de Edie. Asistenta Bonnie o conduse pe Harriet înapoi în cămăruţa cu draperie… Asistenta Bonnie descuie un dulăpior, umplu o seringă cu ceva dintr-o fiolă mică…

— Edie! zbieră Harriet.

— Harriet? îşi băgă Edie capul prin draperie. Nu fi prostuţă. Nu-i decât o injecţie!

La auzul vocii lui Edie, pe Harriet o podidi un nou val de plânsete cu sughiţuri.

— Edie, continuă ea să zică, Edie, ia-mă acasă. Mi-e frică. Mi-e frică. Nu pot să stau aici. Oamenii ăia mă urmăresc. Eu…

Întoarse capul şi se strâmbă în momentul când asistenta îi înfipse acul în braţ. Apoi vru să se dea jos de pe masă, dar asistenta o apucă de încheietura mâinii şi-i zise:

— Nu, n-am terminat încă, scumpo.

— Edie? Eu… nu, nu vreau asta, spuse Harriet, îndepărtându-se de asistenta Bonnie, care făcu un ocol prin capătul celălalt al încăperii şi se apropie

de ea cu altă seringă în mână.

Asistenta râse politicos, dar fără a fi prea amuzată, şi se uită la Edie, cerându-i ajutorul.

— Nu vreau să dorm! Nu vreau să mă adoarmă! ţipa întruna Harriet, care se văzu brusc încercuită şi dădea la o parte când mâna lui Edie pe o latură, când pe cea moale, insistentă şi plină de inele, a asistentei Bonnie pe cealaltă. Mi-e frică! Eu…

— N-are de ce să-ţi fie frică de acul ăsta mic, scumpo!

Vocea asistentei Bonnie, la început liniştitoare, deveni apoi rece şi uşor ameninţătoare.

— Nu fi prostuţă. Doar pişcă puţin şi…

Edie zise:

— Ei bine, eu o să dau o fugă până acasă…

— EDIE!

— Te rog, scumpo, vorbeşte ceva mai încet, zise asistenta şi, concomitent, îi băgă acul în braţ şi împinse pistonul până la capăt.

— Edie! Nu! Ei simt aici! Nu mă lăsa! Nu…

— O să mă întorc… Ascultă-mă! îi spuse Edie, săltându-i bărbia, iar vocea ei reteză scurt şi eficient vorbăria panicată şi fără sens a Harrietei. Trebuie să o duc pe Allison acasă. Apoi o să trec pe la mine, ca să-mi iau câteva lucruri.

După aceea Edie se întoarse spre asistentă:

— Puteţi să-mi puneţi un pat pliant în salonul ei?

— Sigur că da, doamnă.

Harriet îşi frecă braţul pe locul înţepăturii. *Pat*

pliant. Expresia avea o sonoritate alinătoare, copilărească, la fel ca *fondant* sau *pluşat*, la fel ca porecla ei de când era mică: *Hotentot*. Aproape că putea să simtă pe vârful limbii gustul acelui cuvânt dulce, neted, rotund şi tare, închis la culoare, ca un *milkshake* cu malţ şi îngheţată.

Zâmbi înspre chipurile zâmbitoare din jurul mesei.

— Şi-acum cineva o să doarmă, o auzi ea pe asistenta Bonnie.

Unde era Edie? Harriet se străduia din greu să-şi ţină ochii deschişi. Ceruri imense apăsau asupra ei, iar norii goneau într-o beznă fantasmatică. Harriet închise ochii şi văzu cum se îndoiau vârfurile copacilor, iar în clipa următoare era deja adormită.

* * *

Eugene bântuia pe holurile reci ale spitalului cu mâinile încleştate la spate. Când văzu în sfârşit cum apare un infirmier, care scoase copila pe targa cu rotile din salonul de consultaţii, se retrase rapid în spate, la o distanţă acceptabilă, ca să vadă unde o duc.

Infirmierul se opri lângă lift şi apăsă pe buton. Eugene se întoarse şi o porni pe hol, îndreptându-se spre scări. Ieşi de pe răsunătoarea casă a scărilor la etajul întâi, auzi clinchetul clopoţelului la acelaşi etaj şi apoi văzu cum pe hol apare targa cu rotile, cu picioarele înainte, şi cum trece prin uşile de oţel inoxidabil, cu infirmierul manevrând-o dinspre cap.

O luară de-a lungul holului. Eugene închise uşa de metal a ieşirii de incendiu cât de discret putu şi, ţăcănind cu pantofii pe hol, pomi după ei, păstrând distanţa. Retras într-o firidă, reţinu camera unde intraseră. Apoi se îndepărtă, se duse spre lift şi privi îndelung expoziţia cu desene făcute de copii, prinse în piuneze la avizier, dar şi dulciurile iluminate din automatul zumzăitor cu gustări.

Auzise el că, din câte se spunea, câinii urlă înainte de un cutremur. Ei bine, în ultima vreme, ori de câte ori se întâmpla sau era pe cale să se întâmple ceva rău, copila cu părul negru era pe undeva prin preajmă. Şi, într-adevăr, era copila aia. În mod cert. Doar se uitase bine la ea atunci, în faţă la Misiune, în noaptea în care fusese muşcat de şarpe.

Şi acum iat-o şi aici. Ca din întâmplare, Eugene trecu pe lângă uşa deschisă de la camera ei şi aruncă o privire scurtă înăuntru. De la o plafonieră venea o lumină slabă, ce se pierdea treptat în umbră. În pat nu se vedea mare lucru, doar o mică bocceluţă înfăşurată în pleduri. Deasupra – undeva aproape de lumină, ca o meduză zăcând în ape liniştite – plutea un săculeţ de perfuzie cu un lichid limpede, de unde cobora un tentacul lung.

Eugene se îndreptă spre robinetul din hol, unde bău nişte apă, şi se învârti pe acolo o vreme,

studiind nişte afişe cu March of Dimes[72]. Din postul lui de observaţie, o urmări pe asistenta care intra şi ieşea din camera aceea. Dar când Eugene o porni în pas săltăreţ într-acolo şi îşi vârî capul pe uşa deschisă, văzu că fata nu era singură. O infirmieră de culoare se tot învârtea pe-acolo, instalând un pat pliant, şi nu răspunse deloc la întrebările lui Eugene.

Bărbatul s-a tot învârtit pe acolo, încercând să nu pară prea curios (deşi, desigur, nu-i era uşor pe holul acela pustiu), şi când, în sfârşit, văzu că asistenta revine cu braţul plin de cearşafuri, o opri în uşă.

— Cine-i fata de aici? o întrebă cu vocea lui prietenoasă.

— Harriet, aşa o cheamă. E dintr-o familie pe nume Dufresnes.

— Aha, făcu el.

Numele îi suna cunoscut, dar nu ştia sigur de ce. Se uită în salon, pe lângă asistentă.

— Şi nu stă nimeni cu ea? întrebă el.

— Nu i-am văzut pe părinţi. Doar pe bunică.

Asistenta se întoarse, sugerând că discuţia s-a încheiat.

— Sărăcuţa de ea! zise Eugene, care nu voia să încheie conversaţia şi îşi vârî din nou capul pe uşă. Dar ce are?

---

72 Organizaţie caritabilă americană ce urmăreşte reducerea cazurilor de malformaţii congenitale şi a mortalităţii infantile. A fost înfiinţată de preşedintele Franklin Delano Roosevelt în 1938, iar scopul ei iniţial era de a combate şi preveni poliomielita (n.r.).

Numai că, înainte de a mai scoate vreun cuvânt, ştiu după privirea de pe chipul femeii că mersese prea departe.

— Îmi pare rău. Nu am voie să dezvălui asemenea informaţii.

Eugene surâse – încurajator, spera el.

— Ştiţi, îi spuse, semnul pe care-l am eu pe faţă nu-i prea frumos. Dar asta nu înseamnă că sunt un om rău.

De obicei femeile cedau un pic atunci când Eugene făcea vreo referire la infirmitatea lui, dar asistenta se uită pur şi simplu la el, de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină.

— Am întrebat şi eu, zise afabil Eugene, ridicând o mână. Îmi pare rău că v-am deranjat, doamnă.

Şi, zicând asta, intră în urma ei.

Dar asistenta îşi făcea de lucru cu aşternuturile. Se gândi să se ofere să o ajute, însă faptul că stătea cu spatele la el îi sugera că n-ar fi bine să-şi forţeze norocul.

Eugene o porni din nou agale spre automatul cu dulciuri şi gustări. *Dufresnes*. De ce oare îi era cunoscut numele ăla? Pe Farish ar fi trebuit să-l întrebe. Farish ştia pe toată lumea în oraşul ăsta. Farish îşi amintea adrese, legături între familii, scandaluri, tot, tot. Dar Farish era jos, în comă, şi era puţin probabil să mai apuce dimineaţa.

Ajuns la lift, Eugene se opri la biroul asistentei, aflat vizavi. Nu era nimeni acolo. Se aplecă peste tejghea şi, prefăcându-se că studiază

un colaj cu fotografii şi o plantă voalul-miresei într-un coş de cadou, aşteptă. *Dufresnes*. Chiar înainte de a schimba cele câteva vorbe cu asistenta, episodul din hol (şi mai ales bătrâna doamnă, ale cărei aere duhneau a bani şi baptism) îl convinsese că puştoaica nu era unul dintre copiii lui Odum – şi era păcat, pentru că dacă ar fi fost de-ai lui Odum, s-ar fi potrivit foarte bine cu o anumită bănuială de-a lui. Odum avea motive serioase să vrea să se răzbune pe Farish *şi* pe Danny.

Asistenta ieşi brusc din camera fetei şi, în timp ce pleca, îi aruncă o privire lui Eugene. Era o fată drăguţă, dar se machiase şi se rujase atât de tare, că arăta ca un fund de maimuţă. Eugene se întoarse – degajat, fluturând mâna spre ea cu un aer natural – şi o porni pe hol, coborî scările, trecu pe lângă asistenta de noapte (cu lumina de la veioză luminându-i fantomatic chipul), apoi ajunse la parter, în sala de aşteptare fără geamuri de la Terapie Intensivă, unde lămpile acoperite luminau nonstop cu o strălucire mată, iar Cum şi Curtis dormeau pe canapea. N-avea niciun rost să se învârtească prea mult pe sus şi să atragă atenţia asupra lui. O să se ducă iar acolo mai târziu, după ce iese din tură curva aia boită.

* * *

Allison era acasă, în pat. Stătea întinsă pe o parte şi se uita pe fereastră, la lună. Abia dacă îşi dădea seama că patul Harrietei era gol – absolut gol, fără aşternuturi şi cu cearşafurile îngrămădite

pe podea. Cânta în gând ceva – ceva ce nu era propriu-zis un cântec, ci mai degrabă o serie improvizată de note joase, repetate, cu variaţiuni, cu suişuri şi coborâşuri monotone, ca un cântec de jale al unei păsări de noapte necunoscute. Pentru Allison aproape că n-avea nicio importanţă dacă Harriet era sau nu acolo, dar acum, încurajată de liniştea din partea cealaltă a încăperii, începu să fredoneze de una singură, pe nişte tonuri şi fraze muzicale aleatorii, ce se înălţau vălurit în noapte.

Nu putea să doarmă, deşi nu ştia nici ea de ce. Somnul era refugiul lui Allison. Somnul o întâmpina cu braţele deschise de îndată ce se întindea în pat. Dar acum stătea întinsă pe o parte, cu ochii deschişi şi liniştiţi, şi fredona singură ceva pe întuneric, iar somnul era o zare uitucă şi plină de umbre, ce se cuibărea ca fumul prin podurile abandonate şi cânta ca marea într-o scoică perlată.

* * *

Edie, care stătea în patul ei pliant de lângă patul Harrietei, a fost trezită de lumina care-i bătea pe faţă. Era târziu: opt şi un sfert după ceasul ei de la mână – şi avea întâlnire cu contabilul la ora nouă. S-a ridicat şi s-a dus la baie, iar chipul tras şi epuizat din oglindă i-a reţinut o clipă privirea. Sigur, în cea mai mare parte era efectul luminii fluorescente, dar totuşi.

S-a spălat pe dinţi şi a început să se machieze avântată, să-şi penseze sprâncenele şi să-şi traseze conturul buzelor. Edie n-avea încredere în

medici. Din experienţa ei, ştia că de fapt nu te ascultau, ci preferau să se umfle în pene şi să pretindă că deţin toate răspunsurile. Săreau imediat la concluzii şi ignorau ceea ce nu se potrivea cu teoriile lor. Şi, ca să pună capac la toate, acest doctor mai era şi străin. În momentul în care acest doctor Dagoo sau cum Dumnezeu îl chema a auzit cuvântul „criză”, toate celelalte simptome ale fetei au devenit nesemnificative şi „discutabile”. *Discutabile*, *da*, se gândi Edie, ieşind de la baie şi cercetându-şi nepoata adormită (cu o curiozitate intensă, ca şi cum Harriet ar fi fost un tufiş ce se usca sau o plantă de casă îmbolnăvită misterios), *pentru că nu de epilepsie suferea Harriet*.

O studie pe Harriet alte câteva momente, cu un soi de interes ştiinţific, după care intră din nou în baie, ca să se îmbrace. Harriet nu mai era un copil, iar Edie nu era foarte îngrijorată din pricina ei – decât poate aşa, în general. Ceea ce o îngrijora cu adevărat – şi a făcut-o să stea aproape toată noaptea trează la spital – era starea dezastruoasă a casei fiicei ei. Acum, dacă Edie se gândea mai bine, nu mai fusese la etaj de când Harriet era mică de tot. Charlotte era o maniacă şi strângea de toate, iar tendinţa asta (ştia Edie) se agravase după moartea lui Robin, dar starea în care era casa o şocase complet. Sordidă. Nu exista un cuvânt mai potrivit. Nu-i de mirare că fata era bolnavă, cu atâta gunoi şi mizerie peste tot. Era de mirare că n-ajunseseră toate trei în spital. Edie îşi

trase fermoarul de la spate al rochiei şi strânse din buze. Vase murdare şi teancuri-teancuri de ziare – *turnuri* de ziare, care în mod sigur atrag tot felul de paraziţi. Dar cel mai rău era mirosul acela înfiorător. În timpul nopţii, cum stătea trează şi se întorcea când pe o parte, când pe alta în patul pliant, plin de gâlme, de la spital, lui Edie i-au răsărit în minte tot felul de scenarii îngrijorătoare. Fata putea să fi făcut o toxiinfecţie sau să se fi contaminat cu hepatită. Putea să fi fost muşcată de un şobolan în timp ce dormea. Edie era prea şocată şi prea ruşinată ca să poată mărturisi unui doctor străin vreuna din bănuielile ei – şi tot aşa era şi acum, în lumina rece a dimineţii. Ce-ar fi putut să spună? *A, apropo, doctore, acasă la fiica mea e o mizerie cumplită*?

Probabil că avea gândaci şi chiar mai rău. Trebuia să facă ceva înainte ca Grace Fountain sau vreun alt vecin mai băgăreţ să cheme Departamentul de Sănătate. O discuţie pe şleau cu Charlotte n-ar fi avut drept rezultat decât scuze şi lacrimi. Să apeleze la adulterinul Dix era riscant, întrucât dacă se ajungea la divorţ (ceea ce era posibil), mizeria aceea n-ar face altceva decât să-l avantajeze pe Dix la tribunal. De ce Dumnezeu a lăsat-o Charlotte pe femeia aia de culoare să plece de la ele?

Edie şi-a prins părul la spate, a înghiţit două aspirine cu un pahar cu apă (coastele o dureau teribil după noaptea petrecută pe patul pliant), apoi a intrat din nou în cameră. *Toate drumurile*

duc la spital, s-a gândit ea. De la moartea lui Libby, Edie s-a întors la spital în fiecare noapte: „În vis – a umblat brambura pe coridoare, a mers cu liftul în sus şi-n jos, în căutarea unor etaje şi numere de salon ce nu existau –, dar acum afară era ziuă şi iat-o din nou aici, într-o cameră foarte asemănătoare cu cea în care murise Libby.

Harriet încă dormea – ceea ce era bine. Doctorul spusese că o să doarmă aproape toată ziua. După contabil – şi după o altă zi pierdută cu studierea catastifelor judecătorului Cleve (care erau scrise într-un soi de cod) –, trebuia să se întâlnească cu avocatul. El o tot îndemna să ajungă la un acord amiabil cu acel îngrozitor domn Rixey – ceea ce suna foarte bine, doar că acel „compromis rezonabil" pe care îl sugera avocatul avea s-o lase săracă. Pierdută în gânduri (până acum domnul Rixey nu acceptase nici măcar „compromisul rezonabil", iar ea avea să afle azi dacă îl accepta), a mai aruncat o privire în oglindă, şi-a luat poşeta şi a ieşit din salon fără să-l observe pe predicator, care se învârtea de colo colo la capătul holului.

* * *

Aşternuturile erau răcoroase şi mângâietoare. Harriet stătea întinsă pe pat, în lumina dimineţii, cu ochii strâns închişi. Visase nişte trepte de piatră pe un câmp strălucitor şi verde, trepte care nu duceau nicăieri şi atât de roase de vreme, încât aduceau mai degrabă cu nişte bolovani mari, răsturnaţi şi pe jumătate îngropaţi pe pajiştea

zumzăitoare. Acul, argintiu şi rece, se simţea ca o ciupitură detestabilă în încheietura mâinii, iar de la el pornea mecanismul stânjenitor ce şerpuia în sus, traversa tavanul şi urca în cerurile albe ale visului.

Timp de câteva minute atârnă între somn şi trezie. Nişte paşi bocăneau pe podea (coridoarele reci răsunau cu ecou, ca nişte palate), iar fata rămase întinsă şi nemişcată, sperând că o persoană oficială cumsecade o să intre şi o s-o vadă: Harriet cea mică, Harriet cea palidă şi bolnavă.

Paşii se apropiară de pat şi se opriră. Harriet simţi o făptură care se apleca asupra ei. Rămase aşa, întinsă şi liniştită, clipind din pleoape şi lăsându-se examinată. Apoi deschise ochii şi se retrase îngrozită când văzu chipul predicatorului la doar câţiva centimetri de ea. Cicatricea îi lucea vizibil, roşie ca moţul curcanului, iar dedesubtul ţesutului ars din dreptul arcadei ochiul îi fulgera, umed şi fioros.

— Stai liniştită, îi zise el, lăsând capul pe o parte ca un papagal.

Vocea lui, subţire şi cântată, avea ceva bizar.

— Nu-i nevoie să facem zarvă, nu-i aşa? continuă el.

Harriet ar fi vrut să facă zarvă – şi încă foarte multă. Înlemnită de spaimă şi buimăceală, îl privea fix.

— Ştiu cine eşti, zise el.

Gura i se mişca foarte puţin când vorbea.

— Fuseşi la Misiune în noaptea aia.

Harriet aruncă o privire înspre cadrul gol al uşii. O durere o fulgeră la tâmple ca un curent electric.

Predicatorul încruntă din sprâncene şi se aplecă şi mai aproape de ea.

— Tu ţi-ai făcut de lucru cu şerpii. Cred că tu le şi dăduşi drumul, aşa-i? zise el cu vocea aceea subţire şi ciudată.

Pomada lui de păr mirosea a liliac.

— Şi tu îl urmăreai pe fratele meu, Danny, nu-i aşa?

Harriet îl fixa cu privirea. Oare ştia despre turn?

— Cum de fugişi de mine atunci, pe hol?

Nu ştia. Harriet se străduia să stea cât mai nemişcată. La şcoală nimeni nu putea s-o întreacă la jocul acela în care copiii încercau să se privească fix cât mai mult timp. Nişte clopote vagi începură să-i răsune în cap. Nu se simţea bine. Voia să se frece la ochi şi să ia dimineaţa de la capăt. Ceva din poziţia feţei ei, prin comparaţie cu cea a predicatorului, nu avea niciun sens: era ca şi cum bărbatul ar fi fost o reflexie pe care ea ar fi trebuit să o vadă dintr-un unghi diferit.

Predicatorul o privi printre gene.

— Eşti o fetişcană foarte îndrăzneaţă, zise el. Ca focul.

Harriet se simţea slăbită şi ameţită. *Nu ştie*, îşi zise ea încrâncenată, *nu ştie*... Pe o margine a patului exista un buton de apel pentru asistentă şi,

cu toate că voia foarte tare să întoarcă capul şi să-l caute, se sili să nu facă nicio mişcare.

El o studia îndeaproape. În spatele lui albeaţa camerei se pierdea în depărtări înalte – un spaţiu vid tot atât de înnebunitor ca bezna înghesuită a apei din rezervor.

— Uită-te încoa, îi spuse el, apropiindu-se şi mai mult. Ce te temi aşa? Doar nu te-atinse nimeni nici c-un deşt.

Harriet, încremenită, continua să-l privească fix şi nici nu se clinti.

— Adică poate c-ai făcut ceva de care să te temi? Vreau să ştiu ce treabă aveai să te strecori aşa pe lângă casa mea. Şi dacă nu-mi zici, tot aflu eu.

Brusc se auzi o voce veselă spunând din pragul uşii:

— Cioc-cioc!

Predicatorul se îndreptă grăbit de spinare şi se întoarse. Acolo, fluturând mâna, apăruse însuşi Roy Dial, cu nişte broşuri de la şcoala de duminică şi cu o cutie de bomboane.

— Sper că nu v-am întrerupt cumva, zise domnul Dial, intrând cu îndrăzneală în salon.

Era îmbrăcat lejer – nu în costum şi cravată, cum venea de obicei la şcoala de duminică, ci într-un stil foarte sport, cu pantofi cu talpă plată şi pantaloni crem – şi aducea cu el o boare de Florida şi de parc acvatic.

— Ia te uită, Eugene! Ce faci aici?

— Domnul Dial!

Predicatorul îi întinse mâna.

I se schimbase şi tonul vocii – acum părea încărcat cu o energie proaspătă –, iar Harriet, cu toată boala şi spaima ei, remarcă asta. *Se teme*, se gândi ea.

— A… da.

Domnul Dial se uită la Eugene.

— N-a fost internat ieri în spital un Ratliff? în ziar scria…

— Da, domnule! Fratele meu, Farish. A…

Eugene făcu un efort vizibil să se liniştească.

— A fost împuşcat, domnule.

Împuşcat? se gândi năucită Harriet.

— Da, domnule. Împuşcat în gât. L-au găsit aseară. A…

— O, Doamne! exclamă domnul Dial pe un ton vesel, dându-se înapoi cu un ţopăit de clovn, ce arăta cât de puţin îi păsa de familia lui Eugene. Doamne Dumnezeule! Cât de rău îmi pare! O să trec cu siguranţă să-l văd de îndată ce se simte mai bine. Eu…

Fără să-i dea lui Eugene ocazia să explice că de fapt Farish n-avea să se simtă mai bine, domnul Dial ridică o mână spre Harriet, ca şi cum i-ar fi zis „Ce mai faci?”, şi se aşază pe scaun, punând cutia de bomboane pe noptieră.

— Mi-e teamă că asta nu-i pentru tine, Harriet, zise el, etalându-şi profilul lui delfinesc şi aplecându-se şăgalnic, astfel încât o privi doar cu ochiul stâng. Trăgeam o fugă aşa, înainte de lucru, ca s-o văd pe draga de Agnes Upchurch

(domnişoara Upchurch era o bătrână baptistă invalidă şi foarte bolnavă, văduvă a unui bancher, care se afla în capul listei domnului Dial cu potenţiali donatori pentru Fondul de Construcţii) şi cu cine dau nas în nas aici, la parter? Cu bunica ta! „Doamne sfinte!” mi-am zis. „Doamna Edith!” Eu…

Predicatorul, remarcă Harriet, se îndrepta uşor-uşor spre uşă. Domnul Dial o văzu cum se uită la el şi se întoarse.

— A, şi cum de-o cunoaşteţi pe această stimabilă domnişoară?

Predicatorul – oprit brusc din retragere – reuşi să dea o explicaţie cât de cât onorabilă.

— Da, domnule, spuse el, frecându-se cu o mână la ceafă şi făcând un pas înspre marginea unde stătea domnul Dial, ca şi cum asta intenţionase. Păi, domnule, fusei acilea seara trecută, când o aduse. Era aşa de slăbită, că nu se ţinea pe picioare. Era teribil de bolnavă biata fetiţă, ăsta-i adevărul.

Rosti ultima propoziţie ca pe un fel de concluzie, de parcă n-ar mai fi fost nevoie de nicio altă explicaţie.

— Deci erai aşa… doar în vizită? Cu Harriet aici?

Eugene îşi drese vocea şi întoarse privirea.

— Fratele meu e în spital, zise el, şi dacă tot simt aici, de ce să nu încerc să vizitez şi alţi oameni şi să le aduc puţină alinare? E o mare bucurie să vii printre cei mici şi să sădeşti în ei

sămânţa credinţei.

Domnul Dial se uită la Harriet de parcă ar fi întrebat-o: *Te* deranjează cumva omul ăsta?

— Ai nevoie decât de doi genunchi şi o Biblie. Cum ştiţi şi dumneavoastră, continuă Eugene, făcând un semn din cap spre televizor, ăla e cel mai dăunător lucru din casă în calea mântuirii unui copil. Cutia Păcatului, aşa îi zic eu.

— Domnule Dial, zise brusc Harriet – iar vocea ei sună slab şi foarte îndepărtat –, unde-i bunica mea?

— Jos, cred, răspunse domnul Dial, fixând-o cu ochiul lui rece şi mic, de marsuin. La telefon. Care-i problema?

— Nu mă simt bine, răspunse Harriet şi chiar aşa şi era.

Observă că predicatorul se strecura spre ieşirea din salon.

Când văzu că Harriet îl urmăreşte, îi aruncă o privire înainte de a o şterge de acolo.

— Ce-i cu tine? o întrebă domnul Dial, aplecându-se mai mult spre ea şi copleşind-o cu mirosul greu, de fructe, de la *aftershave*. Vrei nişte apă? Vrei să mănânci micul dejun? Ţi-e rău de la stomac?

— Eu… eu…

Harriet se strădui să se ridice în şezut. Nu putea să ceară ce voia ea acum – nu în foarte multe cuvinte. Îi era frică să rămână singură, dar nu ştia sigur cum să-i zică asta domnului Dial, fără să-i spună însă de ce anume îi era teamă şi din ce

cauză.

Şi chiar atunci sună telefonul de lângă patul ei.

— Stai aşa. Dă-mi voie să te ajut, spuse domnul Dial, ridicând receptorul din furcă şi întinzându-i-l.

— Mama? spuse ea pe un ton sfârşit.

— Felicitări! A fost o lovitură strălucită!

Era Hely. Vocea lui, deşi exuberantă, i se părea insignifiantă şi îndepărtată. După fâşâitul care se auzea pe fir, Harriet ştiu că suna de la telefonul Saints de la el din dormitor.

— Harriet! Ha! Gagico, ai reuşit să-l distrugi! L-ai dat gata!

— Eu…

Mintea Harrietei nu funcţiona la viteza maximă, aşa că nu putea să se gândească suficient de repede ce să zică. În ciuda legăturii telefonice nu prea grozave, exclamaţiile şi icnetele lui de la capătul celălalt al firului erau aşa de zgomotoase, încât Harriet se temu că domnul Dial putea să-l audă.

— Bravo!

În entuziasmul lui nemăsurat, Hely scăpă din mână telefonul, care zdrăngăni înfiorător. Apoi reveni iar, cu o voce şuierată şi asurzitoare:

— Scria în ziar…

— Ce?

— Am ştiut că tu ai făcut-o. Dar ce cauţi în spital? Ce s-a întâmplat? Eşti rănită? Eşti împuşcată?

Harriet îşi drese vocea într-un anumit fel, vrând să sugereze că nu poate vorbi liber.

— A, e-n regulă, zise Hely după o pauză gravă. Îmi pare rău.

Domnul Dial îşi luă cutia cu bomboane şi articulă din buze:

Eu trebuie să plec.

— Nu, nu plecaţi! îi spuse Harriet, cuprinsă brusc de un acces de panică, dar domnul Dial merse neabătut spre uşă şi ieşi.

Ne vedem mai târziu! îi spuse el tot pe muteşte, gesticulând vesel. Trebuie să mă duc să vând nişte maşini.

— Atunci răspunde-mi doar cu da sau nu, zise Hely. Ai intrat în bucluc?

Harriet fixă speriată cu privirea cadrul uşii, unde acum nu mai era nimeni. Domnul Dial era departe de a fi cel mai cumsecade sau cel mai înţelegător dintre adulţi, dar cel puţin era competent. Era teribil de corect şi de pretenţios, chiar dacă moralitatea lui era scandaloasă. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău atâta timp cât se afla el prin preajmă.

— Or să te aresteze? Ai acolo un poliţist care te păzeşte?

— Hely, poţi să faci ceva pentru mine? întrebă fata.

— Sigur că da, răspunse el, devenind brusc serios şi încordat ca un câine terrier.

Harriet, cu un ochi la uşă, îi zise:

— Promite-mi.

Deşi vorbea aproape în şoaptă, vocea ei răsuna totuşi mai tare decât şi-ar fi dorit ea în liniştea îngheţată din jur, toată numai melamină şi luciu.

— Ce zici? Nu te aud.

— Mai întâi promite-mi.

— Haide, Harriet, zi-mi odată!

— La turnul de apă, spuse Harriet, trăgând adânc aer în piept, căci n-avea cum să-i zică altfel decât pe şleau. E un pistol acolo, pe jos. Te rog să te duci…

— Un pistol?

— … să-l iei de acolo şi să-l arunci, spuse disperată Harriet.

De ce se ostenea să vorbească în şoaptă? Cine ştie cine asculta la telefon – la el sau la ea! Tocmai văzuse o asistentă trecând pe lângă uşa ei şi acum apăru alta, care îi aruncă o privire curioasă în timp ce trecea pe-acolo.

— Zău aşa, Harriet!

— Hely, eu nu pot să merg.

Harriet simţea că-i vine să plângă.

— Dar eu am repetiţii cu orchestra. Şi azi trebuie să stăm până târziu.

Repetiţii cu orchestra. Harriet simţi că-i îngheaţă inima în piept. Cum să rezolve treaba asta?

— Sau, continuă Hely, poate că aş putea să mă duc acum. Dacă mă grăbesc. Mama mă duce acolo cu maşina peste jumătate de oră.

Harriet îi zâmbi palid asistentei care tocmai

vârâse capul pe uşă şi intrase la ea. Oricum ar fi, ce importanţă mai avea? Să lase pistolul tatălui ei acolo, ca să-l găsească poliţia, sau să-l lase pe Hely să se ducă să-l ia? Până la prânz o să aibă în cap numai orchestra.

— Şi ce trebuie să fac cu el? o întrebă Hely. Să-l ascund la tine în curte?

— Nu, răspunse Harriet pe un ton aşa de tăios, încât asistenta înălţă din sprâncene. Aruncă-l (*Doamne*, se gândi ea, închizând ochii, *dar zi-i odată şi gata*!)… aruncă-l în…

— Râu? încercă s-o ajute Hely.

— Exact, răspunse Harriet, schimbându-şi poziţia în pat, în vreme ce asistenta (o zdrahoancă de femeie cu un păr cenuşiu şi sârmos şi nişte mâini uriaşe) se întindea să-i aranjeze perna.

— Şi dacă nu se scufundă?

Lui Harriet îi trebui ceva timp până să înregistreze întrebarea. Hely o reluă, în timp ce asistenta luă fişa medicală de la picioarele patului şi ieşi cu un mers greoi, legănându-se.

— E… de metal, spuse Harriet.

Şocată, fata înţelese că Hely vorbea acum cu cineva la capătul celălalt al firului.

Dar băiatul reveni repede la telefon.

— E-n regulă! Acum trebuie s-o întind!

Clic. Harriet rămase cu telefonul mut la ureche şi stătu aşa, buimăcită, până când auzi iar tonul şi, temătoare (întrucât nu-şi dezlipise nicio clipă ochii de la uşă), închise şi se rezemă de perne, uitându-se înfricoşată prin cameră.

* * *

Orele se târau interminabile, alb peste alb. Harriet n-avea nimic de citit şi, cu toate că o durea îngrozitor capul, îi era teamă să doarmă. Domnul Dial îi lăsase o broşură de la şcoala de duminică, intitulată *Legături de suflet şi credinţă*, care avea pe copertă un copilaş rozaliu, cu o boneţică demodată pe cap, ce împingea un cărucior plin cu flori, şi în cele din urmă, deznădăjduită, apelă la ea. Era destinată mamelor de bebeluşi şi o dezgustă pe Harriet după doar câteva momente.

Dar, oricât de dezgustată era, citi broşura din scoarţă în scoarţă şi apoi stătu. Şi stătu. În încăpere nu exista niciun ceas, nicio poză la care să te uiţi, nimic care să-i împiedice gândurile şi spaimele tulburi să i se vânture prin minte, nimic în afară de durerea intermitentă care îi năpădea stomacul în valuri. Când durerea dispărea, zăcea neajutorată, gâfâind, golită o vreme de temeri, dar în scurt timp grijile începeau să o roadă la fel de puternic. De fapt Hely nu-i promisese nimic. Cine ştie dacă o să ia sau nu pistolul de acolo! Şi chiar dacă o făcea, ar fi avut atâta minte ca să îl arunce? îl vedea pe Hely mândrindu-se la cei din orchestră cu pistolul tatălui ei. „Hei, Dave, ia uite-aici!” Harriet clipi şi-şi afundă capul şi mai mult în perne. Pistolul tatălui ei. Cu amprentele ei peste tot. Iar Hely era cunoscut drept cel mai mare gură-spartă din lume. Şi totuşi cui altcuiva putea să-i ceară ajutorul? Nimănui. Nimănui.

După o perioadă îndelungată asistenta intră iar, greoaie, în cameră (cu pantofii ei cu tălpile roase aproape complet, până la marginea exterioară), ca să-i mai facă o injecţie Harrietei, care dădea din cap şi vorbea singură, chinuindu-se să-şi alunge grijile. Fata se strădui să-şi îndrepte atenţia spre ea. Asistenta avea o faţă destul de îmbătrânită, obrajii ridaţi, gleznele groase şi un mers târşâit, descentrat. Dacă n-ar fi avut halatul de asistentă, ar fi putut la fel de bine să fie un căpitan de vas ce umbla de colo colo pe punte. Pe ecusonul ei scria „Gladys Coots”.

— Ei, acum o să-ţi fac asta repede de tot, spuse ea.

Harriet – prea slăbită şi prea îngrijorată ca să mai opună rezistenţă, cum făcea de obicei – se întoarse pe burtă şi făcu o strâmbătură când acul îi pătrunse în coapsă. Nu putea să sufere injecţiile – de când era mică – şi întotdeauna zbiera, plângea şi se zbătea atât de tare, încercând să scape, încât de câteva ori Edie (care se pricepea să facă injecţii) şi-a pierdut răbdarea chiar în cabinetul medicului, şi-a suflecat mânecile şi a pus ea mâna pe seringă.

— Unde-i bunica mea? o întrebă Harriet pe asistentă în timp ce se întorcea cu faţa şi îşi freca locul dureros de pe fund.

— Cum? Nu ţi-a zis nimeni?

— Ce? strigă ea, târându-se prin pat ca un crab. Ce s-a întâmplat? Unde e?

— Ssst! Linişteşte-te! îi zise femeia.

Apoi, plină de energie, începu să aranjeze pernele.

— A trebuit să se ducă puţin în oraş, atâta tot. Atâta tot, repetă ea când Harriet o privi neîncrezătoare. Şi-acum întinde-te pe spate şi stai cât mai confortabil.

Niciodată, niciodată în viaţa ei Harriet n-avea să trăiască o zi atât de lungă. Durerea pulsa şi-i izbea nemiloasă tâmplele. Un paralelogram de lumină scânteia nemişcat pe perete. Asistenta Coots, care se legăna de colo colo cu plosca de pat, era o raritate: un elefant alb, despre care vorbea toată lumea şi care apărea doar o dată la un secol. În cursul acelei dimineţi interminabile i-a luat sânge Harrietei, i-a pus picături în ochi, i-a adus apă cu gheaţă, bere de ghimbir şi un fel de mâncare gelatinoasă şi verde, pe care Harriet a dat-o la o parte, iar tacâmurile au zăngănit jucăuşe pe tava colorată din plastic.

Plină de teamă, stătea în şezut şi ciulea urechile. Coridorul era o nesfârşită reţea de ecouri: conversaţiile de la oficiu, râsetele ocazionale, ţăcănitul bastoanelor şi scrâşnetul cadrelor metalice ale convalescenţilor cu păr alb, ce ieşeau de la Recuperare şi se plimbau pe coridor. Adesea din difuzor se auzea vocea unei femei care striga un şir de numere şi nişte comenzi ininteligibile: *Caria*, *ieşi pe hol*, *infirmier la doi*, *infirmier la doi*…

Ca şi cum ar fi făcut nişte socoteli, Harriet începu să numere pe degete tot ce ştia,

murmurând în barbă, fără să-i pese dacă părea ţicnită. Predicatorul nu ştia de turn. N-a zis nimic care să indice că ar fi ştiut că Danny era acolo sus (sau că era mort). Dar toate astea aveau să se schimbe dacă doctorul o să-şi dea seama că apa împuţită a îmbolnăvit-o pe Harriet. Transăm-ul era parcat suficient de departe de turn, deci probabil că nimănui nu i-a trecut prin cap să se uite acolo – şi dacă n-au făcut-o până acum, cine ştie, poate că nici n-or s-o mai facă.

Dar poate că or să caute şi acolo. Iar acolo era pistolul tatălui ei. De ce nu l-a luat ea? Cum de-a putut să uite? Sigur, de fapt ea n-a împuşcat pe nimeni, dar se trăsese cu el, cu pistolul, asta se ştia deja, iar simplul fapt că pistolul se afla la baza turnului era suficient ca să-i dea cuiva ideea să urce până sus şi să arunce o privire în turn.

Şi Hely. Cu toate întrebările lui vesele: dacă au arestat-o, dacă o păzea un poliţist… Dacă o arestau, Hely ar fi avut un motiv teribil de distracţie. Nu era un gând prea mângâietor.

Apoi îi veni o idee oribilă. Dar dacă poliţiştii supravegheau Transăm-ul? N-a fost oare maşina scena crimei, ca la televizor? Nu erau acum acolo, în jurul maşinii, poliţai şi fotografi ce stăteau de veghe? Sigur, maşina era parcată la o distanţă bunicică de turn – dar oare îi va trece lui Hely prin cap să ocolească mulţimea dacă o vedea? Şi, dacă era aşa, o să fie el în stare să se apropie de turn? Desigur, mai erau şi depozitele, care se aflau mai aproape de locul unde era parcată maşina, aşa că

probabil că se vor uita în primul rând acolo. Dar până la urmă or să ajungă şi la turn, nu? S-a afurisit că nu l-a avertizat pe Hely să fie precaut. Dacă acolo era multă lume, Hely n-avea altă soluţie decât să se întoarcă şi să meargă acasă.

Pe la mijlocul dimineţii medicul i-a întrerupt grijile. Era medicul ei obişnuit, care o consulta când avea dureri în gât şi amigdalită, dar Harriet nu-l plăcea foarte tare. Era tânăr, cu o faţă greoaie şi morocănoasă şi nişte fălci prematur de masive. Avea trăsături rigide şi o atitudine rece şi sarcastică. Îl chema doctor Breedlove, dar – probabil că din cauza sumelor mari pe care le percepea pentru consultaţii – Edie îi dăduse porecla (devenită populară prin partea locului) de „doctorul Greedy”[73]. Se zvonea că lipsa lui de amabilitate îl împiedicase să obţină un post mai bun într-un oraş mare. Numai că, fiindcă era aşa de laconic, Harriet nu simţea deloc nevoia să afişeze o bună dispoziţie falsă şi să zâmbească mereu, aşa cum făcea cu majoritatea adulţilor, şi din acest motiv îl respecta, deşi fără chef, în ciuda felului său de a fi.

În timp ce domnul doctor Hrăpăreţ dădu ocol patului, şi el, şi Harriet evitară să se uite unul în ochii celuilalt, ca două pisici ostile. Bărbatul o examină cu ochi reci. Se uită pe fişa medicală. Pe neaşteptate, o întrebă:

— Mănânci multă salată verde?

---

73 . Joc de cuvinte în limba engleză. Breedlove înseamă (aproximativ) „cel ce rodeşte iubire", iar greedy, „hrăpăreţ" (n.r.).

— Da, răspunse Harriet, deşi nu făcea aşa ceva.

— O înmoi în apă sărată?

— Nu, spuse Harriet îndată ce înţelese că nu era răspunsul pe care-l aştepta medicul de la ea.

Doctorul bâigui ceva despre dizenterie şi salata nespălată din Mexic, apoi, după o pauză meditativă, puse la loc fişa medicală cu un ţăcănit metalic, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Brusc sună telefonul. Fără să ţină seama de perfuzia din braţ, Harriet ridică receptorul înainte să se termine primul ţârâit.

— Salut!

Era Hely. Pe fundal se auzeau zgomotele din sala de sport. Orchestra liceului exersa pe nişte scaune pliante puse pe terenul de baschet. Harriet auzea o întreagă hărmălaie zoologică, pornită de cei care îşi acordau instrumentele: grohăieli, ciripituri, schelălăieli de clarinet şi behăituri de trompetă.

— Stai, zise Harriet când Hely începu să vorbească dezlănţuit. Nu, nu, opreşte-te o secundă!

Telefonul public de la sala de sport a şcolii era într-o zonă foarte circulată; nu era cel mai bun loc pentru o conversaţie personală.

— Răspunde-mi doar cu da sau nu. L-ai luat?

— Da, să trăiţi.

Hely vorbea cu o voce care nu semăna deloc cu a lui James Bond, dar pe care Harriet o recunoscu drept vocea lui de James Bond.

— Am recuperat arma.

— Ai aruncat-o unde ţi-am zis?

Hely croncăni:

— Întrebare: te-am lăsat eu vreodată baltă?

În pauza scurtă, dar acră, ce a urmat Harriet conştientiză zgomotul din fundal, chicotelile şi şuşotelile.

— Hely, îl întrebă ea, ridicându-se puţin în pat, cine-i acolo cu tine?

— Nimeni, răspunse Hely, puţin cam prea repede.

Dar Harriet sesiză imediat un fel de hurducătură în vocea lui Hely în timp ce-i vorbea, de parcă ar fi înghiontit pe cineva cu cotul.

Şoapte. Cineva chicoti: o fată. Pe Harriet o străbătu o furie devastatoare, ca un curent electric.

— Hely, îi zise ea, ar fi bine să nu fie nimeni cu tine. Nu, nu, continuă ea, acoperind protestele lui Hely, ascultă-mă! Pentru că…

— Hei!

Râdea oare?

— Care-i problema ta?

— *Pentru că*, spuse Harriet, ridicând tonul cât de mult îndrăzni, *pentru că pe pistol sunt amprentele tale*.

În afară de orchestră, de îmbrâncelile şi şuşotelile copiilor din spate, la capătul celălalt al firului nu se mai auzi niciun sunet.

— Hely?

Când în sfârşit vorbi, Hely avea o voce spartă

şi distantă.

— Eu… Hai, pleacă de-aici! se adresă el nervos cuiva care chicotea în fundal.

Urmă un zgomot ca de înghiontealã. Receptorul se izbi de un perete. După câteva clipe Hely reveni.

— Aşteaptă la telefon, te rog, spuse el.

Din nou, *bang*, receptorul se izbi de perete. Harriet ascultă. Şoapte agitate.

— Nu, tu… zise cineva.

Alte înghionteli. Harriet aşteptă. Nişte paşi care se îndepărtau; cineva strigă ceva ininteligibil. Când Hely reveni la telefon, abia mai putea să respire.

— Pfiuu! şopti el necăjit. Mi-ai copt-o.

Harriet, care respira şi ea greu, rămase tăcută. Şi amprentele ei erau pe armă, dar, desigur, nu era momentul să-i amintească acum chestia asta.

— Cui i-ai spus? îl întrebă ea autoritară după o tăcere rece.

— Nimănui! Adică… numai lui Greg şi lui Anton. Şi lui Jessica.

Jessica! se gândi Harriet. Jessica Dees?

— Zău aşa, Harriet!

Acum Hely începuse să se smiorcăie.

— Nu fi aşa de rea. Doar am făcut ce mi-ai zis.

— Nu ţi-am zis să-i spui lui Jessica Dees.

Hely scoase un icnet exasperat.

— E vina ta. N-ar fi trebuit să spui nimănui. Acum ai dat de belea, iar eu nu pot să te ajut.

— Dar… se chinui Hely să-şi găsească cuvintele. Dar nu-i corect! exclamă în cele din urmă. N-am zis nimănui că-i vorba de tine.

— Ce-i cu mine?

— Nu ştiu… Orice-ai fi făcut tu acolo.

— Şi ce te face să crezi c-aş fi făcut ceva?

— Sigur! Te şi cred!

— Cine-a mai fost cu tine la turn?

— Nimeni. Adică… zise amărât Hely, dându-şi seama prea târziu de greşeala făcută.

— Nimeni?

Tăcere.

— Atunci, continuă Harriet (*Jessica Dees*! *Ce, e nebun*?), e pistolul tău. Nu poţi să dovedeşti că eu te-am rugat să mergi să-l iei.

— Ba da, pot!

— Da? Cum?

— Pot, zise Hely morocănos, dar fără convingere. Chiar pot. Pentru că…

Harriet aşteptă.

— Pentru că…

— Nu poţi să dovedeşti nimic, spuse Harriet. Iar amprentele tale sunt peste tot pe el… ştii tu pe ce. Aşa că mai bine du-te şi scorneşte ceva ca să le spui lui Jessica, lui Greg şi lui Anton dacă nu vrei s-ajungi la pârnaie şi să mori în scaunul electric.

Când zise asta, Harriet crezu că a depăşit chiar şi limitele credulităţii unuia ca Hely, dar, judecând după tăcerea consternată de la capătul celălalt al firului, se părea că nu era aşa.

— Uite ce e, Heal, spuse Harriet, căreia i se

făcuse milă de el. N-am de gând să te părăsc.

— Nu? întrebă el cu o voce leşinată.

— Nu! Numai noi doi ştim de asta. Nimeni altcineva – dacă tu n-ai zis nimic nimănui.

— Şi-atunci ei?

— Uite, du-te şi spune-le lui Greg şi la ceilalţi că le-ai făcut o farsă, spuse Harriet, fluturând mâna spre asistenta Coots, care tocmai îşi vârâse capul în salon, ca să-i zică la revedere la sfârşitul turei. Nu ştiu ce le-ai zis tu lor, dar spune-le c-ai născocit totul.

— Şi dacă îl găseşte cineva? întrebă disperat Hely. Ce-o să fie atunci?

— Când te-ai dus la turn, ai văzut pe cineva?

— Nu.

— Ai văzut maşina?

— Nu, răspunse Hely după o clipă de buimăceală. Ce maşină?

Buun, se gândi Harriet. Probabil că a evitat şoseaua şi-a luat-o prin spate.

— Ce maşină, Harriet? Despre ce vorbeşti?

— Nu, nimic. L-ai aruncat în partea mai adâncă a râului?

— Da, de pe podul de cale ferată.

— Asta-i bine.

Hely riscase când se căţărase până acolo, dar nici că putea să aleagă un loc mai izolat.

— Şi nu te-a văzut nimeni? continuă Harriet. Eşti sigur?

— Nu, nu m-a văzut nimeni. Dar pot să dragheze râul.

Tăcere.

— Ştii, adăugă el. Cu amprentele mele.

Harriet nu îl corectă.

— Uite ce, zise ea.

Lui Hely trebuia să-i repeţi întruna acelaşi lucru, iar şi iar şi iar, până pricepea mesajul.

— Dacă nici Jessica şi nici ceilalţi nu zic nimic, nimeni n-o să ştie că trebuie să caute… vreun obiect.

Tăcere.

— Deci ce anume le-ai zis?

— Nu le-am zis povestea exactă.

Ceea ce era adevărat, îşi zise Harriet. Hely nu ştia povestea exactă.

— Şi atunci ce? îl chestionă ea.

— În principiu, le-am zis… a fost într-un fel povestea din ziarul de dimineaţă. Despre Farish Ratliff, care-a fost împuşcat. N-au scris mare lucru, doar că l-a găsit noaptea trecută un hingher, când voia să prindă un câine vagabond care fugea pe stradă spre fostul atelier de bumbac. Doar că am lăsat deoparte ultima bucată, cu hingherul. Am inventat chestii, ştii…

Harriet aşteptă.

— … ca să sune a spionaj.

— Ei bine, du-te acum şi spune-le ceva care să sune şi mai mult a spionaj, îi sugeră Harriet. Zi-le…

— Gata, ştiu!

Era din nou entuziasmat.

— Ce idee grozavă! Pot s-o fac să sune ca în

Din Rusia, cu dragoste. Ştii tu, cu genţi diplomat…

— … din care poţi trage cu gloanţe şi cu gaze lacrimogene.

— Da, da. Din care tragi cu gloanţe şi cu gaze lacrimogene! Şi pantofi! Pantofi!

Vorbea acum despre pantofii agentului Klebb, care aveau două lame de cuţit la vârfuri.

— Da, e grozav. Hely…

— Şi cu box din alamă, de pus pe degete, ca pe terenul de antrenament… ştii, unde fata-i dă un pumn în stomac tipului ăla mare şi blond…

— Hely, eu n-aş spune prea multe.

— Nu. Nu prea multe. Dar să fie totuşi ca o poveste, sugeră voios Hely.

— Corect, zise Harriet. Ca o poveste.

* * *

— Lawrence Eugene Ratliff?

Străinul îl opri pe Eugene înainte să ajungă în casa scării. Era un bărbat masiv, cu o înfăţişare amabilă, cu o mustaţă blondă şi ţepoasă şi nişte ochi pătrunzători, mari şi cenuşii.

— Un te duci?

— Ăăă…

Eugene îşi privi mâinile. Avea de gând să se ducă din nou sus, în salonul copilei, ca să vadă dacă mai putea scoate ceva de la ea, dar sigur că nu putea să zică aşa ceva.

— Te superi dacă merg cu tine?

— Nicio problemă! spuse Eugene cu o voce plăcută, care, cel puţin deocamdată, nu-l ajutase prea mult în ziua aceea.

Paşii le răsunară cu ecou când trecură pe lângă casa scării, îndreptându-se spre capătul coridorului friguros până la uşa pe care scria „Ieşire”.

— Îmi pare tare rău că trebuie să te deranjez, mai ales într-un asemenea moment, i se adresă bărbatul în timp ce deschidea uşa, dar aş vrea să stau puţin de vorbă cu tine, dacă nu te superi.

Ieşiră amândoi din obscuritatea antiseptică în căldura arzătoare.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă Eugene, dându-şi părul pe spate.

Se simţea epuizat şi înţepenit după noaptea petrecută pe un scaun şi, cu toate că în ultima vreme petrecuse mult prea mult timp prin spitale, soarele dogoritor de după-amiază era ultimul lucru de care avea chef.

Străinul se aşeză pe o bancă din beton şi-i făcu semn lui Eugene să i se alăture.

— Îl caut pe fratele tău, Danny.

Eugene se aşeză lângă el, dar nu zise nimic. Avusese destul de-a face cu poliţia ca să ştie că politica cea mai înţeleaptă era întotdeauna cea a paşilor mărunţi.

Poliţistul îşi pocni palmele una de alta.

— Of, Doamne, dă-i aşa de cald aici, nu? spuse el.

Se căută în buzunar, scoase un pachet de ţigări şi îşi aprinse tacticos una.

— Fratele tău Danny e prieten cu un tip pe nume Alphonse de Bienville, zise el, scoţând fumul

pe la colţul gurii. Îl ştii?

— Îl ştiu.

Alphonse era numele de botez al lui Catfish.

— Pare un tip foarte ocupat, zise poliţistul.

Apoi, pe-un ton confidenţial:

— E băgat peste tot, în toate afacerile de pe-aici, nu-i aşa?

— N-aş putea să zic.

Eugene încercase să aibă cât mai puţin de-a face cu Catfish. Stilul nonşalant, familiar şi ireverenţios al acestuia îl făcea să se simtă extrem de inconfortabil. În prezenţa lui, Eugene se bloca, nu mai putea vorbi, devenea stângaci, n-avea niciodată replică şi avea senzaţia că acest Catfish făcea haz de el pe la spate.

— Ce rol are el în mica afacere de care vă ocupaţi voi?

Eugene simţi că îngheaţă. Stătea cu mâinile bălăbănindu-i-se între genunchi şi încerca să păstreze o expresie imobilă.

Poliţistul îşi înăbuşi un căscat, apoi întinse un braţ pe speteaza băncii. Avea obiceiul să se bată uşor nervos cu mâna pe stomac, de parcă tocmai ar fi dat jos nişte kilograme şi voia să se asigure că nu mai are burtă.

— Ascultă, Eugene, zise el. Ştim totul. Şi voi sunteţi toţi implicaţi în afacerea asta. Acum simt vreo şase oameni de-ai noştri la bunica voastră în curte. Aşa că hai, fii sincer cu mine, ca să nu mai pierdem vremea.

— Sunt onest faţă de dumneata, răspunse

Eugene, întorcându-se şi privindu-l direct în faţă. Eu n-am nimic de-a face cu ce se întâmplă acolo, în şopron.

— Deci ştii despre laborator. Spune-mi unde sunt drogurile.

— Domnule, dumneata ştii mai multe decât mine, ăsta-i adevărul.

— Ei bine, atunci să-ţi zic ceva ce poate că vrei să ştii. Avem acolo un poliţist rănit de unul din acele beţe… *punji* pe care le-aţi plasat peste tot în jur. Din fericire pentru noi, omul a căzut şi-a urlat înainte să apuce careva să calce pe unul din fire şi să explodeze toată şandramaua.

— Farsh are unele probleme mentale, zise Eugene după ce tăcu uluit câteva clipe.

Soarele îi bătea acum direct în ochi şi se simţea foarte inconfortabil.

— Farsh e în spital, adăugă Eugene.

— Da, şi-o să fie şi condamnat la închisoare.

Tipul se uita neabătut la Eugene.

— Ascultaţi, zise Eugene, punând nervos picior peste picior. Ştiu la ce vă gândiţi. Am avut şi eu problemele mele, recunosc, dar asta a fost în trecut. Eu mi-am cerut iertare de la Dumnezeu şi mi-am plătit datoria faţă de stat. Acum viaţa mea îi aparţine lui Iisus Hristos.

— Aha.

Poliţistul rămase tăcut câtva timp.

— Atunci zi-mi şi mie ce amestec are fratele tău Danny în toată povestea asta?

— Ieri-dimineaţă el şi Farsh au plecat

împreună cu maşina. Asta-i tot ce ştiu şi nimic mai mult.

— Bunica ta zice că s-au certat.

— N-aş putea spune că s-au certat cu adevărat, zise Eugene după o clipă de gândire.

N-avea niciun rost să-i înrăutăţească şi mai mult situaţia lui Danny. Dacă Danny nu l-a împuşcat pe Farish… ei bine, atunci o să găsească el o explicaţie. Dar dacă l-a împuşcat – cum se temea Eugene –, ei bine, atunci orice ar fi zis sau ar fi făcut Eugene, nu avea cum să-l ajute.

— Bunica ta zice că erau cât pe ce să se ia la pumni. Că Danny i-ar fi făcut lui Farish ceva care l-a enervat.

— N-am văzut nimic.

Era ceva tipic pentru Cum să zică aşa ceva. Farish nici n-o lăsa pe Cum să ajungă prin preajma poliţiei. Era atât de părtinitoare în relaţiile cu nepoţii, încât era în stare să înceapă să se plângă de Danny sau de Eugene şi să-i bată la cap cu una sau alta chiar în timp ce îl ridica în slăvi pe Farish.

— Atunci e-n regulă.

Poliţistul stinse ţigara.

— Aş vrea totuşi să clarific un lucru, da? continuă el. Acesta este un dialog, nu un interogatoriu. N-are niciun rost să te duc până la secţie şi să-ţi citesc drepturile atâta timp cât nu-i nevoie s-o fac. Ne-am înţeles?

— Da, domnule, răspunse Eugene şi, după ce se uită în ochii lui, îşi mută repede privirea în altă parte.

— Bun. Atunci aşa, între noi doi, unde crezi că ar putea fi Danny?

— Nu ştiu.

— Din câte am auzit, voi doi eraţi foarte apropiaţi, îi spuse poliţistul pe acelaşi ton confidenţial. Nu pot să cred că şi-a luat tălpăşiţa fără să-ţi zică nimic. Are vreun prieten de care ar trebui să ştiu? Legături prin afara statului? N-avea cum să ajungă prea departe de unul singur şi pe jos, fără niciun ajutor.

— Ce vă face să credeţi că şi-a luat tălpăşiţa? De unde ştiţi că nu zace mort sau rănit pe undeva, la fel ca Farsh?

Poliţistul se plesni uşor cu mâna peste genunchi.

— Da, interesant că pui o astfel de întrebare. Pentru că l-am arestat pe Alphonse de Bienville chiar în dimineaţa asta, ca să-l întrebăm exact acelaşi lucru.

Eugene medită o clipă la acest nou incident.

— Credeţi că a făcut-o Catfish?

— Ce să facă? întrebă nonşalant poliţistul.

— Să-l împuşte pe fratele meu.

— Ei bine, zise poliţistul, uitându-se în gol, Catfish este un om de afaceri întreprinzător. Cu siguranţă că a simţit ocazia să pună mâna repede pe nişte bani şi să vă scutească pe voi de griji şi, din câte se pare, asta şi plănuia să facă. Dar aici e o problemă, Eugene. Nu putem să-l găsim pe Danny şi nu putem să găsim nici drogurile. Şi n-avem nicio dovadă că acest Catfish ar şti unde

sunt. Deci iată-ne iar la punctul de pornire. De-aia am crezut că, poate, mă vei ajuta tu puţin.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Eugene, continuând să stea jos şi frecându-se la gură. Chiar nu ştiu cum să vă ajut.

— Ei bine, poate că te mai gândeşti un pic. Deoarece vorbim de o crimă şi aşa mai departe.

— Crimă?

Eugene înlemni.

— A murit Farsh?

În prima clipă i se tăie răsuflarea în canicula de afară. Nu mai fusese la Terapie Intensivă de vreo oră. După ce merseseră la localul cu autoservire, unde Cum şi Curtis mâncaseră o supă de legume şi o budincă de banane, iar el băuse doar o ceaşcă de cafea, îi lăsase pe cei doi să se ducă înapoi singuri.

Poliţistul părea surprins, dar Eugene nu-şi dădea seama dacă era o surpriză reală sau prefăcută.

— N-ai ştiut? zise el. Te-am văzut venind pe hol din direcţia aia şi am crezut că…

— Ascultaţi, îi spuse Eugene, care se ridicase deja în picioare şi începuse să se îndepărteze. Ascultaţi. Trebuie să merg înăuntru, cu bunica. Eu…

— Du-te, du-te, îi spuse poliţistul, făcându-i un semn cu mâna, deşi tot se mai uita în altă parte. Du-te înapoi acolo şi fă ce e de făcut.

Eugene intră pe uşa laterală şi rămase câteva momente năuc. O asistentă în trecere îi prinse

privirea, se uită grav la el şi dădu uşor din cap, apoi, brusc, Eugene începu să alerge, cu pantofii plescăindu-i zgomotos, pe lângă o altă asistentă, care a făcut ochii mari, şi a ţinut-o aşa până la Terapie Intensivă. O auzi pe Cum înainte de a o vedea – o tânguire slabă, singuratică, ce-l făcu pe Eugene să simtă o durere ascuţită în inimă. Curtis – cu o privire înspăimântată şi răsuflând greu – stătea pe un scaun de pe hol, agăţându-se cu putere de un animal de pluş pe care nu-l avusese înainte. O doamnă de la Serviciul pentru Pacienţi – care fusese amabilă şi când veniseră la spital şi-i dusese direct la Terapie Intensivă, fără alte prostii – îl ţinea de mână şi îi vorbea pe un ton blând. Când îl văzu pe Eugene, doamna se ridică.

— Uite-l, i se adresă ea lui Curtis. S-a întors, scumpule, stai liniştit.

Apoi doamna aruncă o privire scurtă spre uşa de la încăperea de alături.

— Bunica dumneavoastră…

Eugene se duse spre ea, cu braţele întinse. Dar Cum trecu pe lângă el, dându-l la o parte, şi, clătinându-se pe picioare, ieşi pe hol şi strigă numele lui Farish cu o voce stranie, ascuţită şi piţigăiată.

Doamna de la Serviciul pentru Pacienţi îl prinse de mânecă pe doctorul Breedlove, care tocmai trecea pe-acolo.

— Domnule doctor, i se adresă ea, făcând un semn cu capul spre Curtis, care se sufoca tot mai tare şi era deja vânăt la faţă, băiatul nu mai poate

să respire.

Doctorul se opri o jumătate de secundă, se uită la Curtis, apoi zise brusc, repezit:

— Epinefrină.

O asistentă o luă din loc. Doctorul se repezi apoi la altă asistentă:

— De ce doamna Ratliff n-a fost sedată până acum?

Şi, în mijlocul acelei confuzii generale – un infirmier, o injecţie în braţul lui Curtis („Uite, scumpule, asta o să-ţi facă bine imediat”) şi alte două asistente aplecate deasupra bunicii –, poliţistul apăru din nou.

— Ascultă, îi spuse el, ridicând palmele în aer, tu fă ce ai de făcut.

— Ce? întrebă Eugene, privind în jur.

— Te aştept aici, zise el, dând din cap. Pentru că eu cred că lucrurile or să meargă mai repede dacă vii cu mine la secţia de poliţie. Când eşti pregătit.

Eugene privi în jur. Lucrurile încă nu i se limpeziseră în minte. Parcă vedea totul ca prin ceaţă. Bunica tăcuse şi era târâtă undeva pe holul cenuşiu şi rece, sprijinită de două asistente. Curtis se freca la locul injecţiei, dar, în mod miraculos, şuierăturile şi starea de sufocare dispăruseră. Îi arăta acum lui Eugene animăluţul de pluş – din câte se părea, un iepuraş.

— Al meu! zicea, frecându-şi cu pumnul ochii umflaţi.

Poliţistul se uita în continuare la Eugene, de

parcă s-ar fi aşteptat să zică ceva.

— Fratele meu cel mic, spuse el, trecându-şi mâna peste faţă. E retardat. Nu pot să-l las singur.

— Ei bine, atunci ia-l cu tine, îi spuse poliţistul. Pun pariu c-o să găsim nişte ciocolată pentru el.

— Scumpule? zise Eugene, gata să-şi piardă echilibrul în momentul când Curtis se repezi la el, îl luă în braţe şi îşi înfundă faţa udă în cămaşa lui Eugene.

— Iubire, zise el cu o voce înfundată.

— Ei, Curtis, îi spuse Eugene, bătându-l uşor, cu stângăcie, pe spate. Gata, gata. Încetează. Şi eu te iubesc.

— Sunt tare drăgălaşi, nu-i aşa? zise cu îngăduinţă poliţistul. Sora mea a avut un copil cu sindromul Down. N-a trăit nici cincisprezece ani, dar, Doamne, l-am iubit toţi aşa de mult! A fost cea mai tristă înmormântare la care am mers vreodată.

Eugene scoase un sunet nedefinit. Curtis suferea de mai multe boli, unele din ele grave, şi ăsta era ultimul lucru la care voia să se gândească în clipa de faţă. Îşi dădu seama că de fapt ce trebuia el să facă era să întrebe pe cineva dacă era posibil să vadă trupul neînsufleţit al lui Farish, să stea câteva minute cu el şi să spună o rugăciune scurtă. Farish nu păruse niciodată foarte interesat de destinul lui după moarte (şi de fapt nici de destinul lui în lume), dar asta nu însemna că n-a primit graţia divină în ultimele lui

clipe. În definitiv, Dumnezeu îl protejase pe Farish aşa, pe neaşteptate, şi mai înainte. Când s-a împuşcat în cap, după incidentul cu buldozerul, iar doctorii au zis cu toţii că doar aparatele îl mai ţineau în viaţă, el i-a surprins pe toţi când s-a sculat precum Lazăr. Câţi oameni s-au ridicat aproape literalmente din morţi, sculându-se brusc în şezut în mijlocul aparatelor şi cerând cartofi piure? Ar smulge Dumnezeu atât de dramatic un suflet din mormânt doar ca să-l afunde în chinurile iadului? Eugene simţea că dacă i-ar vedea acum trupul – dacă s-ar uita la el cu ochii lui şi-ar da seama în ce stare de spirit a trecut Farish în lumea de dincolo.

— Aş vrea să-l văd pe fratele meu înainte să-l ia, zise el. Mă duc să-l caut pe medic.

Poliţistul dădu din cap că da. Eugene se întoarse şi dădu să plece, dar Curtis, brusc panicat, îl apucă strâns de încheietura mâinii.

— Poţi să-l laşi aici cu mine dacă vrei, zise poliţistul. O să am eu grijă de el.

— Nu, răspunse Eugene. Nu, e-n regulă, poate să vină cu mine.

Poliţistul se uită din nou la Curtis, dând din cap a părere de rău.

— Când se întâmplă o chestie ca asta, pentru ei este o adevărată binecuvântare, zise el. Vreau să spun faptul că nu înţeleg.

— Niciunul dintre noi nu înţelege, spuse Eugene.

* * *

Doctoria pe care i-au administrat-o Harrietei a făcut să-i fie iar somn. Imediat însă la uşa ei s-a auzit un ciocănit: Tatty.

— Dragă! strigă ea, năpustindu-se în cameră. Ce face copilul meu?

Harriet – avântată – a încercat să se salte mai sus pe perne şi a întins braţele spre ea. Apoi, brusc, i s-a părut că visează şi că de fapt încăperea e goală. Stranietatea acelui moment a copleşit-o atât de tare, încât s-a frecat la ochi, încercând să-şi ascundă confuzia.

Dar era chiar Tatty, în carne şi oase. A sărutat-o pe Harriet pe obraz.

— Dar arată bine, Edith! strigă ea. Pare în formă.

— Ei, şi-a revenit mult, îi zise ferm Edie.

Şi puse o carte pe noptiera Harrietei.

— Uite, m-am gândit că o să-ţi placă să ai asta, să-ţi ţină de urât.

Harriet se lăsă din nou pe pernă şi ascultă discuţia celor două surori, cu vocile lor familiare amestecându-se într-o lipsă de logică radioasă şi armonioasă. Apoi se trezi în altă parte, într-o galerie albastră şi întunecoasă, cu mobilele acoperite cu cearşafuri. Şi ploua, ploua întruna.

— Tatty? zise ea, ridicându-se în şezut în camera luminoasă.

Era ceva mai târziu în cursul zilei. Lumina soarelui, reflectată pe peretele opus, se întinsese, se deplasase şi coborâse pe perete până ce se vărsă într-o baltă lucioasă pe podea.

Plecaseră. Harriet se simţea cumva zăpăcită de lumină, ca atunci când ieşea din sala întunecoasă de la cinema în lumina surprinzătoare a după-amiezii. Pe noptieră stătea o carte groasă, ce-i părea cunoscută: *Căpitanul Scott*. Când o văzu, inima îi săltă de bucurie. Ca să se asigure că nu începuse să aibă vedenii, s-a întins şi a pus mâna pe ea, după care – cu toată ameţeala şi durerea de cap – s-a ridicat cu trudă în şezut şi a încercat o vreme să citească. Dar pe măsură ce citea, liniştea din salon s-a transformat treptat într-o nemişcare glacială, ca de pe altă lume, şi curând a avut senzaţia neplăcută că de fapt cartea îi vorbea ei – Harrietei – într-un mod direct şi extrem de tulburător. La fiecare câteva rânduri se evidenţia foarte clar câte o frază cu un sens clar direcţionat, ca şi cum căpitanul Scott i se adresa direct, ca şi cum în jurnalele lui de la Pol ar fi codificat special pentru ea o serie de mesaje personale. La fiecare câteva rânduri o izbea o semnificaţie nouă. A încercat să se convingă de contrariu, dar degeaba, aşa că foarte curând s-a simţit atât de înfricoşată de carte, încât a trebuit s-o lase deoparte.

Doctorul Breedlove trecu pe lângă uşa ei deschisă şi, văzând-o cum stă în capul oaselor în pat, părând înspăimântată şi agitată, se opri brusc.

— De ce eşti trează? o întrebă el.

Intră, îi studie fişa medicală cu chipul lui fălcos şi imobil şi se îndepărtă bocănind.

În cinci minute în salonul ei apăru o asistentă grăbită, cu altă seringă în mână.

— Ei, hai, întoarce-te cu fundu-n sus! îi zise ea nervoasă.

Din cine ştie ce motiv, părea furioasă pe Harriet.

După ce asistenta plecă, Harriet rămase aşa, cu faţa vârâtă în pernă. Păturile erau moi. Zgomotele se întindeau şi-i alunecau lent pe deasupra capului. Apoi se rostogoli din nou în jos, spre golul acela imens ce-i rănea inima, spre vechea imponderabilitate a primelor coşmaruri.

* * *

— Dar eu nu voiam ceai, spunea o voce familiară şi agitată.

Camera era acum întunecată. În ea erau două persoane. Un bec slab ardea cu o coroană de lumină în spatele capetelor lor. Şi, spre uluiala ei, Harriet auzi o voce pe care n-o mai auzise de multă vreme: pe cea a tatălui ei.

— N-au decât ceai.

El vorbea cu o politeţe exagerată, aflată la limita sarcasmului.

— În afară de cafea şi suc.

— Doar ţi-am spus să nu te duci până la autoservire. E un automat de Coca-Cola chiar aici, pe hol.

— Nu-l bea dacă nu vrei.

Harriet stătea întinsă, nemişcată şi cu ochii pe jumătate închişi. Ori de câte ori ambii ei părinţi erau în aceeaşi încăpere, atmosfera devenea rece

şi inconfortabilă, indiferent cât de civilizat se purtau unul cu altul. *De ce sunt ei aici*? se gândi ea somnoroasă. *Eu aş vrea să fie aici Tatty şi Edie*.

Apoi, şocată, îl auzi pe tatăl lui rostind numele lui Danny Ratliff.

— Nu-i păcat? spunea el. Toţi vorbeau despre asta jos, la autoservire.

— Cum?

— Danny Ratliff. Micul prieten al lui Robin. Nu ţi-l aminteşti? Venea des la noi în curte şi uneori se jucau împreună.

Prieten? se gândi Harriet.

De-acum complet trează, cu inima bătându-i năvalnic, făcu eforturi să nu tremure, dar rămase în continuare cu ochii închişi şi ascultă. Îl auzi pe tatăl ei luând o înghiţitură mică de cafea şi zicând:

— A venit la noi acasă. După aceea. Băieţelul cel zdrenţăros. Nu ţi-l aminteşti? A bătut la uşă şi ne-a zis că îi pare rău că n-a ajuns la înmormântare, dar n-avea cine să-l aducă cu maşina.

Dar asta nu-i adevărat, se gândi Harriet, de-acum panicată. Nu se puteau suferi unul pe altul. Aşa mi-a zis mie Ida.

— Ba da!

Mama ei avea acum o voce vioaie, deşi cumva îndurerată.

— Bietul de el! Sigur că-mi aduc aminte. Of, ce nenorocire!

— Ce ciudat, oftă adânc tatăl Harrietei. Parcă mai ieri el şi cu Robin se jucau prin curte.

Harriet, îngrozită, rămase în continuare întinsă în pat.

— Mi-a părut rău, zise mama ei. Mi-a părut aşa de rău acum ceva timp, când am auzit c-a început să intre în încurcături.

— Era previzibil c-o să se întâmple aşa. Cu o familie ca a lui…

— Ei bine, nu toţi din familia aia sunt răi. M-am întâlnit cu Roy Dial pe hol şi mi-a zis că unul dintre fraţii Ratliff a trecut s-o vadă pe Harriet.

— O, da? zise tatăl Harrietei şi sorbi iar din cafea. Crezi că ştie cine e ea?

— Nu m-ar mira deloc. Probabil că de asta a trecut pe aici.

Conversaţia lor se îndreptă apoi spre alte lucruri, în timp ce

Harriet, cuprinsă de spaimă, rămase întinsă în pat, nemişcată şi cu faţa băgată în pernă. Niciodată nu-i trecuse prin cap că s-ar putea să se înşele cu bănuielile ei despre Danny Ratliff, că pur şi simplu greşea. Şi dacă nu el l-a omorât pe Robin?

N-a mai stat să cumpănească, din pricina groazei teribile ce a cuprins-o odată cu acest gând, de parcă în urma ei, cu un clic, s-ar fi închis o trapă – şi imediat a încercat să alunge din minte acel gând. Danny Ratliff era vinovat: o ştia, o ştia sigur! Era singura explicaţie care avea vreun sens. Ea ştia ce făcuse Danny, chiar dacă nimeni altcineva nu ştia.

Dar, în acelaşi timp, în suflet i se cuibări brusc

îndoiala, o îndoială puternică, şi, odată cu îndoiala, şi spaima că a nimerit orbeşte peste ceva îngrozitor. A încercat să se calmeze. Danny Ratliff îl omorâse pe Robin; ştia că ăsta-i adevărul, că ăsta trebuie să fie adevărul. Şi totuşi, când a încercat să-şi amintească exact de unde ştia că ăsta e adevărul, motivele nu mai erau aşa de clare cum fuseseră înainte, iar Harriet, deşi încerca să şi le amintească, nu reuşea.

Îşi muşcă obrazul pe dinăuntru. De ce fusese aşa de sigură că e el? La un moment dat a fost foarte sigură: simţea că ideea respectivă era corectă şi asta era tot ce conta. Dar – asemeni gustului oribil din gură – acum o învăluise o teamă ce-i făcea greaţă şi nu voia să o părăsească. De ce fusese aşa de sigură? A, da, Ida îi spusese tot felul de lucruri – dar, dintr-odată, toate acele poveşti (despre certuri, despre bicicleta furată) nu mai păreau la fel de convingătoare. Nu-l ura Ida şi pe Hely, fără absolut niciun motiv? Iar când Hely venea să se joace, nu se înfuria Ida şi nu-i lua mereu apărarea Harrietei, fără să încerce să afle cine era vinovat dacă ei doi se certau?

Dar poate că avea totuşi dreptate. Poate că el o făcuse. Însă cum o să mai ştie vreodată sigur? Cu o senzaţie de greaţă, îşi aminti mâna care ieşea din apa verde, încercând să se agaţe de ceva.

De ce n-am întrebat atunci? se gândi ea. *Doar Danny era chiar acolo*. Dar nu, fusese prea îngrozită şi tot ce voia era să scape.

— A, uite! zise brusc mama Harrietei,

ridicându-se în picioare. S-a trezit!

Harriet îngheţă. Fusese atât de cufundată în gânduri, încât uitase să stea cu ochii închişi.

— Uite cine-i aici, Harriet!

Tatăl ei s-a ridicat şi el în picioare şi-a venit lângă pat. Chiar şi aşa, în camera aia întunecoasă, Harriet şi-a dat seama că se mai îngrăşase puţin de când nu-l mai văzuse.

— Nu l-ai mai văzut pe bătrânul tău tătic de ceva vreme, nu-i aşa? îi zise el.

Când era într-o dispoziţie jucăuşă, îi plăcea să îşi zică singur „bătrânul tătic”.

— Ce mai face fata mea?

Harriet se lăsă sărutată pe frunte şi mângâiată pe obraz – zorit, cu mâna făcută căuş. Asta era manifestarea obişnuită de dragoste a tatălui ei, pe care o detesta profund – şi în special mâna care uneori, la furie, o plesnea.

— Cum te simţi? o întrebă el.

Fumase nişte ţigări de foi – Harriet îi simţea mirosul.

— Ai reuşit să-i păcăleşti pe doctorii ăştia, dar bravo ţie! continuă el, zicând asta de parcă Harriet ar fi obţinut vreun mare succes şcolar sau sportiv.

Mama Harrietei se foia neliniştită.

— Dix, poate că nu simte nevoia să vorbească acum despre asta!

Tatăl ei zise, fără să se întoarcă:

— Ei bine, nici nu trebuie să vorbească dacă nu simte nevoia.

Privind în sus, la chipul masiv şi roşu al tatălui ei, la ochii lui scrutători şi alunecoşi, Harriet simţi o nevoie acută să-l întrebe despre Danny Ratliff. Dar îi era teamă.

— Ce-i? o întrebă tatăl ei.

— N-am zis nimic.

Propria ei voce o surprinse pe Harriet: era teribil de răguşită şi de plăpândă.

— Dar erai pe punctul de a spune ceva, zise tatăl ei, privind-o cu căldură. Ce este?

— Las-o în pace, Dix, interveni mama ei cu o voce scăzută, murmurată.

Tatăl ei întoarse capul – rapid, fără să zică nicio vorbă, într-un stil pe care Harriet îl cunoştea foarte bine.

— Dar e obosită!

— Ştiu că e obosită. Şi *eu* simt obosit, spuse tatăl Harrietei pe un ton rece şi excesiv de politicos. Am mers opt ore cu maşina ca să ajung aici. Şi-acum n-am voie să vorbesc cu ea?

* * *

După ce, în sfârşit, plecară – orele de vizită se terminau la nouă –, Harrietei i-a fost mult prea teamă să doarmă, aşa că a stat în capul oaselor în pat, cu ochii la uşă, temându-se c-o să apară iar predicatorul. O vizită neanunţată din partea tatălui ei era deja un motiv de îngrijorare – mai ales ţinând seama de ameninţarea cu mutatul la Nashville –, dar acum tatăl ei reprezenta cea mai mică dintre grijile Harrietei. Cine ştie ce-ar mai fi fost în stare să facă predicatorul acum, când

Danny Ratliff murise şi el?

Apoi se gândi la vitrina cu arme şi simţi cum îi stă inima în loc. Tatăl ei nu o verifica de fiecare dată când venea acasă – de obicei o făcea numai în timpul sezonului de vânătoare –, dar dacă totuşi de data asta o verifica, era ghinionul ei. Poate că ideea de a arunca pistolul în râu fusese o greşeală. Dacă Hely l-ar fi îngropat la ei în curte, ar fi putut să-l pună la loc mai târziu, dar acum era prea târziu pentru aşa ceva.

Niciodată nu-i trecuse prin cap că tatăl ei o să vină acasă aşa de curând. Desigur, nu împuşcase pe nimeni cu pistolul lui – dintr-un motiv necunoscut, uita mereu acest amănunt –, iar dacă Hely spusese adevărul, acum era undeva pe fundul râului. Dacă tatăl ei verifica totuşi dulapul de arme şi observa că pistolul lipseşte, nu avea cum să facă vreo legătură cu ea, nu-i aşa?

Şi-apoi mai era şi Hely. Lui nu-i spusese aproape nimic din povestea adevărată – ceea ce era bine –, dar Harriet spera că Hely n-o să se gândească prea mult la amprente. Oare o să-şi dea seama în cele din urmă că nimic nu-l împiedica să o toarne? Până când băiatul avea să priceapă că erau pur şi simplu doar mărturia lui împotriva mărturiei ei… ei bine, până atunci poate că toată povestea o să treacă.

Oamenii nu sunt atenţi. Nu le pasă. Oamenii uită. Curând, indiferent ce mărturii va fi lăsat ea în urmă, or să se şteargă. Aşa s-a întâmplat şi cu Robin, nu? Mărturiile s-au şters. Iar Harrietei îi

trecu brusc prin minte gândul foarte neplăcut că, probabil, până şi ucigaşul lui Robin – oricine va fi fost el – trebuie să fi judecat într-o oarecare măsură la fel ca Harriet.

Dar eu n-am omorât pe nimeni, îşi zise ea, uitându-se într-un punct fix de pe pătură. Danny s-a înecat. N-aveam ce să-i fac.

— Ce zici, scumpo? o întrebă asistenta care venise să-i verifice punga de perfuzie. Ai nevoie de ceva?

Harriet rămase nemişcată, cu încheieturile degetelor vârâte în gură, şi fixă în continuare cu privirea pătura albă până când asistenta plecă din cameră.

Nu, ea n-a omorât pe nimeni. Dar era vina ei că Danny murise. Şi poate că nu-i făcuse niciun rău lui Robin.

Asemenea gânduri îi făceau pur şi simplu rău Harrietei, aşa că încercă – din răsputeri – să se gândească la altceva. Făcuse ce trebuia să facă. Era stupid ca în situaţia dată să se îndoiască de ea însăşi şi de metodele folosite. Se gândi la piratul Israel Hands, care plutea în apele calde ca sângele cu Hispaniola – şi în acele vagi încercări eroice era ceva de coşmar, dar şi ceva măreţ: oroare, ceruri false, un delir amplu. Vasul se rătăcise, iar ea încercase să îl recupereze de una singură. Fusese aproape o eroină. Dar acum se temea că nu mai era deloc eroină, ci cu totul şi cu totul altceva.

La sfârşit – chiar la sfârşitul sfârşitului, în timp

ce vântul bătea cu putere, scuturând pânza cortului, iar un ultim capăt de lumânare se topea pe un continent pierdut – căpitanul Scott a scris cu degete amorţite într-un carneţel despre eşecul lui. Da, e adevărat că a încercat, plin de îndrăzneală, să atingă imposibilul, a ajuns chiar la centrul neatins de om al pământului – dar degeaba. Toate visele lui au fost înşelătoare. Şi Harriet înţelegea cât de trist trebuie să fi fost căpitanul Scott acolo, pe câmpiile de gheaţă, în noaptea antarctică, cu Evans şi Titus Oates deja dispăruţi sub zăpezile imense, iar Birdie şi doctorul Wilson nemişcaţi şi tăcuţi în sacii lor de dormit, îndepărtându-se încet şi visând la câmpiile verzi.

Privi mohorâtă pustiul antiseptic din jur. O apăsa o greutate şi o copleşea o întunecime. Învăţase lucruri de care nu auzise niciodată, lucruri despre care nici nu avea habar că se pot şti, şi totuşi, în mod straniu, aici apărea şi mesajul ascuns al căpitanului Scott: că victoria şi înfrângerea sunt uneori acelaşi lucru.

Harriet s-a trezit târziu, după un somn tulburat, în faţa unei tăvi deprimante cu micul dejun: un jeleu de fructe, suc de mere şi – lucru ciudat – un mic bol cu orez fiert. Avusese toată noaptea nişte vise urâte cu tatăl ei, care stătea ameninţător în picioare lângă pat, învârtindu-se de colo colo şi dojenind-o că ar fi spart un lucru de-al lui.

Apoi şi-a dat seama unde era şi a simţit cum i

se strânge stomacul de frică. S-a frecat năucă la ochi, s-a ridicat în şezut, ca să ia tava, şi atunci a văzut-o pe Edie cum bea o cafea într-un fotoliu de lângă patul ei – dar nu cafea de la localul spitalului, ci una adusă de acasă, în termosul ei în carouri – şi citea ziarul de dimineaţă.

— A, bun, eşti trează, îi zise ea. Mama ta o să vină curând.

Avea o atitudine fermă şi perfect normală. Harriet încercă să-şi scoată din minte starea aceea de profundă stânjeneală. Doar nu se schimbase nimic peste noapte, nu-i aşa?

— Trebuie să mănânci micul dejun, continuă Edie. Azi e o zi mare pentru tine, Harriet. După ce te consultă neurologul, s-ar putea să-ţi dea drumul acasă.

Harriet făcu un efort să se adune. Trebuie să încerce să pretindă că totul e-n regulă. Va fi nevoită să-l convingă şi pe neurolog că se simţea cât se poate de bine – chiar dacă asta însemna să-l mintă şi pe el. Era neapărat necesar s-o lase să meargă acasă şi trebuia să-şi concentreze toate energiile asupra acestui scop: să scape din spital înainte ca predicatorul să se întoarcă în camera ei sau înainte să descopere cineva ce se întâmplă. Doctorul Breedlove zisese ceva despre nişte salată nespălată. Trebuie s-o ţină langa cu salata, să-şi fixeze mintea asupra ei şi să o pomenească atunci când era chestionată. Trebuie să-i împiedice cu orice preţ să facă legătura între boala ei şi apa din turn.

Cu o încordare violentă de voinţă, îşi îndreptă atenţia de la gândurile ei la tava cu micul dejun. Trebuie să mănânce orezul. O să fie ca şi cum ar servi micul dejun în China. Şi, iată-mă, acum sunt Marco Polo şi iau micul dejun cu Kublai Han. Dar nu ştiu să folosesc beţigaşele, aşa că o să mănânc cu furculiţa.

Edie citea iar din ziarul ei. Harriet aruncă o privire pe prima pagină – şi se opri cu furculiţa în mână, la jumătatea drumului spre gură. „SUSPECTUL DE CRIMĂ GĂSIT”, scria în titlu. În poză doi bărbaţi ridicau de subsuori un trup ce atârna moale. Avea un chip alb, ca de stafie, părul negru lipit de cap şi era aşa de deformat, încât părea mai degrabă o statuie de ceară şi nu faţa reală a unui om: o gaură neagră şi strâmbă în loc de gură şi nişte găvane ale ochilor negre, ca la un craniu. Dar, aşa distorsionat cum era, era în mod cert Danny Ratliff.

Harriet se ridică mai sus în pat şi-şi suci gâtul, încercând să citească articolul dintr-o parte, din locul unde şedea. Edie întoarse pagina şi – observând privirea fixă a Harrietei şi înclinarea ciudată a capului ei – lăsă deoparte ziarul şi întrebă scurt:

— Ţi-e rău? Vrei să-ţi aduc ligheanul?

— Pot să mă uit şi eu prin ziar?

— Sigur că da.

Edie apucă ultima secţiune a ziarului, scoase de acolo benzile desenate şi i le înmână Harrietei, apoi, calmă, începu iar să citească.

— Iar măresc impozitul local, zise ea. Nu ştiu ce fac cu tot bănetul ăsta pe care-l cer. Or să construiască mai multe drumuri pe care nu le termină niciodată, asta fac.

Furioasă, Harriet coborî privirea la pagina cu benzile desenate, fără să o vadă. SUSPECTUL DE CRIMĂ GĂSIT. Dacă Danny Ratliff era suspect – şi dacă foloseau cuvântul „suspect” –, asta însemna că era în viaţă, nu-i aşa?

Harriet mai aruncă o privire furişă spre ziar. Edie îl împăturise pe jumătate, spre interior, aşa că prima pagină nu se mai vedea, şi începuse să dezlege un careu de cuvinte încrucişate.

— Am auzit că Dixon ţi-a făcut ieri-seară o vizită, zise Edie cu o răceală care îi apărea în voce ori de câte ori menţiona numele tatălui Harrietei. Cum a fost?

— Bine.

Harriet – care uitase de micul dejun – stătea ţanţoşă în pat şi încerca să-şi ascundă agitaţia, dar simţea că dacă nu vede prima pagină a ziarului şi nu citeşte ce s-a întâmplat, o să moară.

Nici măcar nu ştie cum mă cheamă, îşi zise ea. Cel puţin nu credea că ştia. Iar dacă numele i-ar fi fost menţionat în ziar, Edie n-ar fi stat acum aşa de liniştită în faţa ei, dezlegând cuvinte încrucişate.

A încercat să mă înece, se gândi fata. Deci e greu de crezut că ar vrea să povestească în dreapta şi-n stânga despre asta.

Încet-încet, Harriet îţi adună tot curajul şi spuse:

— Edie, cine-i bărbatul ăla de pe prima pagină?

Edie o privi puţin nedumerită, apoi întoarse ziarul.

— A, ăla! răspunse ea. A omorât pe cineva. Se ascundea de poliţie în tumul vechi de apă, dar a intrat singur în capcană acolo, pentru că era cât pe-aci să se înece. Presupun c-a fost foarte bucuros să vadă că vine cineva după el.

Edie coborî iar privirea o clipă în ziar.

— E o întreagă şleahtă de ţipi pe nume Ratliff care locuiesc dincolo de râu, continuă ea. Parcă-mi amintesc de un Ratliff bătrân care a lucrat un timp la Tribulaţie. Tatty şi cu mine eram speriate de moarte de el, pentru că n-avea dinţi în faţă.

— Ce i-au făcut? întrebă Harriet.

— Cui?

— Bărbatului din poză.

— A mărturisit că şi-a omorât fratele, zise Edie, întorcându-se la cuvintele ei încrucişate, iar acum îl cercetează şi pentru o acuzaţie în legătură cu nişte droguri. Deci presupun c-or să-l ducă la puşcărie.

— La puşcărie?

Harriet rămase tăcută o vreme, apoi reveni:

— Aşa scrie în ziar?

— O, dar o să iasă curând, nu-ţi face tu griji! zise băţoasă Edie. Abia ce-i prind şi-i închid pe tipii ăştia, că le şi dau iar drumul. Nu vrei să-ţi mănânci micul dejun? o întrebă ea pe Harriet, observând că tava era neatinsă.

Harriet făcu nişte gesturi ample şi ostentative de revenire la orez. *Dacă n-a murit*, se gândi ea, *atunci nu sunt criminală*. *N-am făcut nimic*. *Sau am făcut*?

— Aşa. E mai bine acum, zise Edie. Trebuie să mănânci ceva înainte să ţi se facă testele alea, indiferent ce-or fi ele. Dacă-ţi iau sânge, s-ar putea să te simţi puţin ameţită…

Harriet mâncă supusă, cu ochii plecaţi, dar mintea îi gonea încolo şi-ncoace ca un animal în cuşcă. Brusc în minte îi răsări iar un gând oribil, pe care îl rosti cu voce tare:

— E bolnav?

— Cine? Tânărul ăla? La el te referi? îi zise nervoasă Edie, fără să-şi mai ridice ochii din careul de cuvinte încrucişate. Nu sunt de acord cu prostia asta cu criminalii care se îmbolnăvesc.

Chiar atunci bătu cineva tare la uşa deschisă a camerei, iar Harriet zvâcni aşa de brusc în pat, încât aproape că răsturnă tava.

— Bună. Eu sunt doctorul Baxter, zise bărbatul, întinzându-i mâna lui Edie.

Deşi părea tânăr – mai tânăr decât doctorul Breedlove –, avea părul rărit în creştetul capului. Căra după el o servietă de doctor neagră, demodată, din piele, care părea extrem de grea.

— Eu sunt neurologul.

— Aha! exclamă Edie şi se uită bănuitoare la pantofii doctorului – avea nişte pantofi sport cu talpă groasă şi cu o margine albastră din piele întoarsă, cum poartă cei din echipa de atletism de

la liceu.

— Mă surprinde că pe-aici încă n-a plouat, spuse doctorul în timp ce îşi deschise servieta şi începu să scotocească prin ea. Am venit de dimineaţă cu maşina de la Jackson…

— Ei bine, îi zise Edie pe un ton vioi, dumneavoastră o să fiţi prima persoană care nu ne-a făcut să aşteptăm toată ziua pe aici…

Se uita în continuare la pantofii medicului.

— Când am plecat de acasă, povesti doctorul, pe la şase dimineaţa, era o avertizare de furtună serioasă în partea centrală a Mississippi-ului. Ploua pe-acolo de nu-ţi venea să crezi.

Medicul derulă un dreptunghi de flanel cenuşiu, pe care îl aşează pe măsuţa de lângă pat. Pe el, într-un şir ordonat, puse o lanternă mică, un ciocănel argintiu şi un aparat negru cu cadrane.

— Am circulat pe o vreme teribilă până să ajung aici, continuă el. O bună bucată de timp mi-a fost teamă că o să trebuiască să mă întorc acasă.

— Da, e o chestie, spuse politicoasă Edie.

— E mare noroc c-am reuşit, zise doctorul. Prin apropiere de Vaiden drumurile sunt aşa de proaste…

Doctorul se întoarse şi în clipa aceea observă expresia de pe chipul Harrietei.

— Dumnezeule mare! De ce te uiţi aşa la mine? N-am de gând să-ţi fac niciun rău.

O privi un timp pe Harriet, apoi îşi închise servieta.

— Uite cum facem, spuse el. O să încep prin a-

ţi pune nişte întrebări.

Medicul luă fişa de la piciorul patului şi-o studie îndelung, concentrat, iar respiraţia îi răsună tare în liniştea din jur.

— Ce zici de asta? întrebă, uitându-se la Harriet. Nu ţi-e teamă să răspunzi la câteva întrebări, nu-i aşa?

— Nu.

— Nu, *domnule*! adăugă Edie, punând ziarul deoparte.

— Uite, astea sunt nişte întrebări foarte uşoare, spuse medicul, aşezându-se pe marginea patului Harrietei. Ai vrea tu ca întrebările de la testele de la şcoală să fie atât de uşoare! Cum te cheamă?

— Harriet Cleve Dufresnes.

— Bine. Câţi ani ai tu, Harriet?

— Doisprezece şi jumătate.

— Când e ziua ta?

A pus-o apoi pe Harriet să numere până la zece de la coadă la cap; a pus-o să zâmbească, să se încrunte, să scoată limba; a pus-o să-şi ţină capul nemişcat şi să-i urmărească degetul cu ochii. Harriet a făcut tot ce i s-a spus – a înălţat din umeri când i s-a cerut, şi-a atins nasul cu degetul, a îndoit genunchiul şi apoi l-a îndreptat iar – şi în tot acest răstimp şi-a păstrat o expresie demnă şi o respiraţie calmă.

— Acum, uite, acesta-i un oftalmoscop, îi spuse doctorul Harrietei.

Mirosea clar a alcool – fie alcool de frecţie, fie

alcool de băut, fie de la un *aftershave* cu alcool; Harriet nu ştia.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, continuă el. O să vezi doar o lumină puternică, foarte puternică, care-o să-ţi lumineze nervul optic, ca să pot vedea dacă îţi apasă ceva pe creier…

Harriet se uită fix în faţă. Tocmai îi venise un gând neliniştitor: dacă Danny Ratliff *nu* era mort, cum avea ea să-l facă pe Hely să nu povestească despre cele întâmplate? Când o să afle că Danny e în viaţă, n-o să-i mai pese de amprentele lui de pe pistol şi-o să simtă că poate să trăncănească orice, fără să se teamă de scaunul electric. Şi o să vrea să povestească tot ce s-a întâmplat – Harriet era sigură de asta. O să trebuiască să se gândească la o modalitate de a-i închide gura…

Doctorul nu s-a ţinut de cuvânt, întrucât testele au devenit tot mai neplăcute pe măsură ce se desfăşurau: o baghetă vârâtă pe gâtul Harrietei o făcu să se înece, nişte tampoane de vată pe ochi o siliră să clipească, un ciocănel o lovi uşor în locul acela sensibil de la cot şi un ac o înţepă prin tot felul de părţi ale corpului, ca medicul să-şi dea seama dacă Harriet îl simte. Edie stătea în picioare, un pic mai încolo şi într-o parte, cu braţele încrucişate la piept, studiindu-l îndeaproape.

— Pari extrem de tânăr pentru un doctor, zise ea.

Doctorul nu-i răspunse. Era ocupat în continuare cu acul.

— Simţi aici? o întrebă el pe Harriet.

Harriet, cu ochii închişi, dădu agitată din braţe, în timp ce doctorul o împunse pe frunte şi apoi pe obraz. Măcar pistolul dispăruse. Hely n-avea nicio dovadă că se dusese acolo să-l ia şi că fusese trimis de Harriet. Trebuie să-şi reamintească mereu chestia asta. Oricât de prost stăteau lucrurile, era vorba tot de cuvântul lui împotriva cuvântului ei.

Dar Hely o să o asalteze cu tot felul de întrebări. O să vrea să ştie absolut tot despre cele întâmplate, tot ce se petrecuse acolo, la turnul de apă… iar ea ce putea să-i zică? Că Danny i-a scăpat, că de fapt n-a reuşit să facă ce şi-a propus? Sau, şi mai rău, că, poate, s-a înşelat cu totul? Că nu ştia sigur cine-l omorâse pe Robin şi că, probabil, nici n-avea să ştie vreodată?

Nu, se gândi Harriet, cu un acces brusc de panică, nu e suficient de bine. O să trebuiască să mă gândesc la altceva.

— Ce e? o întrebă doctorul. Te-a durut?

— Puţin.

— Ăsta-i semn bun, spuse Edie. Dacă doare.

Poate, îşi zise Harriet – uitându-se în sus, spre tavan, şi strângând din buze, în timp ce doctorul îi freca talpa piciorului cu ceva ascuţit –, poate că Danny Ratliff l-a omorât de fapt pe Robin. Ar fi mai uşor dacă ar fi făcut-o el. În mod cert, ar fi cel mai simplu lucru pe care să i-l spună lui Hely: că Danny Ratliff îi mărturisise într-un sfârşit (poate că fusese un accident? poate că nu voise să-l

omoare?) şi poate chiar că o rugase să-l ierte. O mulţime de variante interesante ale poveştii începură să se deschidă, asemeni florilor otrăvitoare, de jur-împrejurul ei. Ar putea să spună că de fapt, într-un gest măreţ de mărinimie, i-a cruţat viaţa lui Danny Ratliff când stătea acolo, deasupra lui. Ar putea să spună că la sfârşit i-a fost milă de el şi că l-a lăsat în turn, ca să fie salvat.

— Ei, aşa-i că n-a fost chiar atât de rău? o întrebă doctorul, ridicându-se în picioare.

Harriet întrebă repede:

— Şi-acum pot să merg acasă?

Doctorul râse.

— Ei, stai! îi zise el. Nu aşa de repede! Acum trebuie doar să ies puţin pe hol şi să vorbesc câteva minute cu bunica ta. În regulă?

Edie se ridică în picioare. Harriet o auzi întrebând în timp ce ieşeau amândoi din cameră:

— N-are meningită, nu-i aşa?

— Nu, doamnă.

— V-au zis de vomă şi de diaree? Şi de febră?

Harriet rămase în pat, liniştită şi tăcută. Îl auzea pe doctor vorbind pe hol, dar, deşi era nerăbdătoare să ştie ce spune despre ea, murmurul vocii lui era prea îndepărtat, prea misterios şi mult prea slab ca să-l poată auzi. Se uită fix la mâinile ei, aşezate pe pledul alb. Danny Ratliff era în viaţă şi, deşi n-ar fi crezut aşa ceva în viaţa ei – nici măcar acum o jumătate de oră –, era bucuroasă că el trăieşte. Chiar dacă asta însemna

că ea eşuase, tot era bucuroasă. Şi chiar dacă ceea ce voise ea fusese imposibil de la bun început, totuşi exista o anumită mângâiere solitară în faptul că ştiuse că era imposibil şi totuşi a mers înainte şi a făcut-o.

* * *

— Pfiuu! exclamă Pem, împingându-şi scaunul în spate de la masă, unde mânca micul dejun: o felie de plăcintă cu cremă Boston. Două zile întregi a stat în turn. Bietul de el! Chiar dacă şi-a omorât fratele.

Hely ridică privirea din bolul lui cu cereale şi, cu un efort aproape insuportabil, reuşi să-şi ţină gura.

Pem clătină din cap. Părul îi era încă jilav de la duş.

— Şi nici nu ştia să înoate. Închipuie-ţi numai! Era acolo şi-a tot sărit în sus şi-n jos două zile întregi, încercând să-şi ţină capul deasupra apei. E ca în chestia aia pe care am citit-o… cred că în al Doilea Război Mondial, cu avionul care-a căzut în Pacific. Tipii au stat în apă zile în şir, cu *tone* de rechini pe lângă ei. Nu puteai dormi şi trebuia să înoţi necontenit, cu atenţia mereu încordată la rechini, că dacă nu, îţi mâncau piciorul.

Pem se uită cu multă atenţia la poza din ziar şi se înfioră.

— Bietul de el! Două zile întregi prins în capcană în chestia aia oribilă, ca un şobolan într-o căldare. E o ascunzătoare stupidă, mai ales dacă nu ştii să înoţi.

Hely, nemaiputând să reziste, izbucni:

— Nu aşa s-a întâmplat!

— Sigur, îi răspunse Pem pe un ton plictisit. De parcă ai şti tu.

Hely, agitat tot şi zvâcnind din picioare, aşteptă ca fratele lui să-şi ridice privirea din ziar sau să zică altceva.

— Harriet a fost, spuse el într-un sfârşit. Ea a făcut-o.

— Hmm?

— Ea a fost. Ea l-a împins acolo, înăuntru.

Pem se uită la el.

— Pe cine a împins? întrebă el. Cumva pe Danny Ratliff?

— Da, pentru că el l-a omorât pe fratele ei.

Pem pufni.

— Danny Ratliff nu l-a omorât pe Robin. Aşa ai putea zice şi că l-am omorât eu, spuse el, întorcând pagina ziarului. Am fost toţi trei în aceeaşi clasă.

— El a făcut-o, spuse cu convingere Hely. Harriet are dovezi.

— O, da, sigur! Cum ar fi?

— Nu ştiu… o mulţime. Dar ea o poate dovedi.

— Cum să nu!

— Oricum, continuă Hely, care nu mai putea să se abţină, i-a urmărit pe amândoi acolo, i-a vânat cu un pistol, l-a omorât mai întâi pe Farish Ratliff şi-apoi l-a pus pe Danny Ratliff să urce în tumul de apă şi să sară în rezervor.

Pemberton trecu la ultima secţiune a ziarului,

cea cu benzile desenate.

— Cred că mama te lasă să bei prea multă Coca-Cola, zise el.

— E adevărat! Jur! spuse agitat Hely. Pentru că…

Şi chiar atunci îşi aminti că nu putea să povestească de unde ştia toate astea şi coborî brusc privirea.

— Dacă avea un pistol, spuse Pemberton, de ce nu i-a împuşcat pur şi simplu pe amândoi, ca să termine odată povestea?

Îşi împinse farfuria la o parte şi îl privi pe Hely de parcă ar fi fost cretin.

— Cum naiba crezi că poate Harriet să-l facă pe Danny Ratliff, din toţi oamenii din lume, să urce pe chestia aia? Danny Ratliff e un tip al dracului de dur. Chiar dacă ea avea un pistol, putea să i-l ia în două secunde. La dracu', ar putea să-mi ia *şi mie* un pistol din mână în două secunde. Dacă ai de gând să inventezi minciuni, Hely, o să trebuiască să înveţi s-o faci mai bine.

— Nu ştiu cum a făcut, se încăpăţână Hely, fixându-şi privirea la bolul său cu cereale, dar a făcut-o. Ştiu eu că a făcut-o!

— Mai bine citeşte singur, ca să vezi ce idiot eşti, îi spuse Pem, împingând ziarul spre el. Alde Ratliff aveau droguri ascunse în turn. Şi s-au certat pentru drogurile alea. Pluteau droguri peste tot în apa din rezervor. De asta erau ei acolo sus în primul şi-n primul rând.

Hely rămase tăcut – dar cu un efort uriaş.

Îngrijorat, îşi dădu seama brusc că spusese mult mai mult decât ar fi trebuit.

— În plus, continuă Pemberton, Harriet e în spital. Ştiai asta, găgăuţă?

— Ei bine, şi dacă mai întâi a fost cu pistolul la turnul de apă? spuse enervat Hely. Şi dacă ea s-a luptat cu tipii ăia doi? Şi dacă a fost rănită şi ea? Şi dacă a lăsat arma la tumul de apă şi a rugat pe cineva să se ducă să o ia de acolo şi…?

— Nu, Harriet e în spital pentru că are epilepsie. *Epilepsie*! zise Pemberton, ciocănindu-l uşor în frunte. Imbecil mai eşti!

— Of, Pem! spuse mama lor din tocul uşii.

Avea părul proaspăt uscat cu fohnul şi purta o rochie scurtă de tenis, care-i scotea în evidenţă bronzul pielii.

— De ce i-ai spus? întrebă ea.

— N-am ştiut că nu trebuia, zise morocănos Pem.

— Doar ţi-am zis să nu-i spui!

— Îmi pare rău. Am uitat.

Hely, confuz, se uita când la unul, când la celălalt.

— E aşa un stigmat pentru un copil la şcoală! zise mama lor, aşezându-se la masă cu ei. Pentru ea ar fi îngrozitor dacă se află. Deşi, continuă ea, întinzându-se după furculiţa lui Pem, ca să ia o bucăţică din restul lui de plăcintă, eu n-am fost surprinsă când am auzit. Şi nici tatăl tău. Asta explică multe.

— Ce-i aia epilepsie? întrebă încurcat Hely.

Înseamnă că-i nebună?

— Nu, măzărică, îi răspunse repede mama, punând furculiţa jos. Nu, nu, nu-i adevărat! Să nu mai spui aşa ceva! Nu înseamnă decât că uneori îşi pierde cunoştinţa. Şi are crize. Aşa, cu…

— Uite-aşa, zise Pem.

Apoi imită exagerat o criză, cu limba scoasă, cu ochii daţi peste cap şi tremurând pe scaun.

— Pem! încetează!

— Allison a văzut toată faza, zise apoi Pemberton. Spunea că a durat vreo zece minute.

Mama lui Hely – observând expresia ciudată de pe chipul acestuia – se întinse şi-l bătu uşor pe mână.

— Nu te îngrijora, scumpule, îi spuse ea. Epilepsia nu-i periculoasă.

— Dacă nu conduci o maşină, adăugă Pem. Sau dacă nu pilotezi un avion.

Mama lui îi aruncă o privire severă – cât de severă putea ea, ceea ce nu însemna foarte mult.

— Eu merg acum la club, zise, ridicându-se în picioare. Taţi a spus c-o să te ducă el la orchestră în dimineaţa asta, Hely. Dar să nu baţi toba la toată lumea din şcoală despre ce am vorbit. Şi nu-ţi face griji pentru Harriet. O să se facă bine, îţi promit.

După ce mama lor plecă şi ei auziră maşina ieşind pe alee, Pemberton se ridică, se duse la frigider şi începu să scotocească pe raftul de sus. În cele din urmă găsi ce căuta: o cutie de Sprite.

— Eşti aşa de retardat! îi zise el lui Hely,

sprijinindu-se cu spatele de frigider şi dându-şi părul la o parte din ochi. Mare minune că nu te-au dat la clasa specială.

Cu toate că lucrul pe care şi-l dorea acum cel mai tare era să-i zică lui Pemberton cum se dusese el la turn, ca să ia pistolul, Hely îşi încleştă fălcile şi se uită încruntat în jos, la masă. O s-o sune el pe Harriet când se întoarce de la repetiţii. Probabil că n-o să poată să vorbească. Dar el o să o poată întreba, iar ea o să-i răspundă doar cu „da” şi „nu”.

Pemberton desfăcu cu zgomot cutia de Sprite şi-i spuse:

— Ştii, e jenant să trăncăneşti în dreapta şi-n stânga verzi şi uscate, aşa cum faci tu. Ţie ţi se pare că e *cool*, dar de fapt te face să pari de-a dreptul idiot.

Hely nu zise nimic. O s-o sune cu prima ocazie. Dacă ar reuşi să se îndepărteze neobservat de orchestră, ar putea chiar să se ducă la telefonul public şi s-o sune de la şcoală. Şi, de îndată ce Harriet se întoarce acasă şi-or să fie numai ei doi, singuri, în şopronul de scule, o să-i explice ea totul şi despre pistol, şi cum a plănuit toată operaţiunea, şi cum l-a împuşcat pe Farish Ratliff şi l-a prins în cursă pe Danny în turn – şi o să fie absolut grozav. Misiunea fusese îndeplinită, bătălia câştigată. Cumva – într-un fel incredibil – Harriet făcuse exact ce zisese că o să facă şi reuşise să scape cu faţa curată din toată povestea.

Ridică privirea spre Pemberton.

— Poţi să zici tu ce vrei, că tot nu-mi pasă, spuse el. Dar Harriet e un geniu.

Pem râse.

— Sigur că este, zise el în timp ce se îndrepta spre uşă. În comparaţie cu tine.

Cuprins

— Prolog 7
— CAPITOLUL 1
— Pisica moartă 21
— CAPITOLUL 2
— Mierla 72
— CAPITOLUL 3
— Salonul de biliard 167
— CAPITOLUL 4
— Misiunea 289
— CAPITOLUL 5
— Mănuşile roşii 356
— CAPITOLUL 6
— Înmormântarea 412
— CAPITOLUL 7
— Turnul 495

— BIBLIOTECA POLIROM
— PROZĂ XXI

— Micul prieten, un roman când umoristic, când cutremurător, te surprinde cel mai puternic atunci când te îngrozeşte cel mai tare”.

— USA Today

— „Avem de-a face cu un roman de tip tradiţional, o compoziţie polifonică amintind de generaţiile anterioare de scriitori americani din

Sud, de la Carson McCullers şi Harper Lee până la Flannery O’Connor şi chiar Truman Capote. Micul prieten e o carte nemuritoare, ce te cucereşte prin măiestrie şi migală. Suntem absolut convinşi că va ajunge să fie citită şi de generaţia nepoţilor noştri”.

— Detroit Free Press

— Micul prieten e o carte mare despre o fetiţă fără prieteni… Este un roman despre magia copilăriei – doar că aici avem de-a face cu partea întunecată a magiei”.

— Philadelphia Inquirer

— ISBN 978 – 973 – 46 – 1923 – 8

— 9.789734.619238

— www.polirom.ro

— POLIROM